

காப்பு

ஏர்அணியும் மாயோன் இவ்வுலகில் தவசுபண்ணி
காரணம்போல் செய்ததை கட்டுரைக்கப்பூரணமாய்
ஆராய்ந்து பாட அடியேன்சொல் தமிழ்க்குதவி
நாராயணர் பாதம் நாவினில்

பாண்டவர் தமக்காய்த்தோன்றி பகைதனை முடித்து மாயோன்
வீன்றிய கலியன் வந்தவிசளத்தால் கயிலையேகி
சான்றவர் தமக்காயிந்தத்தரணியில் வந்த ஞாயம்
ஆண்டவர் அருளிச்செய்யஅம்மானை எழுதலுற்றேன்

சிவமே சிவமே சிவமணியே
தெய்வ முதலே சிதம்பரமே
தவமேதவமே தவக்கொழுந்தே
தாண்டவசங்காராதமியேன் எங்களுட
பவமே பவமே பலநாளுஞ்செய்தபவமறுத்துந்தன்
அகமேவைத்தெங்களை ஆட்கொள்வாய்
சிவசிவசிவசிவ அரகரா அரகரா

அலையிலே துயில் ஆதிவராகவா
ஆயிரத்தெட்டாண்டினில் ஓர்பிள்ளை
சிலையிலே பொன்மகரவயிற்றினுள்
விஞ்சைப்பெற்றுத் திருச்சம்பதியதில்
அலையிலே மகரப்பாலை உமிழ்ந்துபின்
உற்றதெச்சணமீதில் இருந்துதான்
உலகில்சோதனைபார்த்தவர்
வைந்தரின் உவமைசொல்ல உகதர்மமாகுமே

திருமொழி சீதையாட்குச் சிவதலம் புகழ் எங்கும்
ஒருபிள்ளை உருவாய்த்தோன்றி உகபரசோதனைபார்த்து
திருமுடி சூடித் தர்மச் சீமையில் செங்கோலேந்தி
ஒருமொழியதற்குள்ஆண்ட உவமையை உரைக்கலுற்றார்.

ஆகமச்சுருக்கம்

சிவமே சிவமே சிவமே சிவமணியே
தவமே தவமே தவமே தவப்பொருளே
சீரான கன்னி செய்குமரி நன்னாட்டில்
பாரான தெச்சணமே பரமனுறுதலத்தில்
போர்மேனி மாயன் பிறந்து தவம்புரிந்து

ஓர்மேனிச் சாதி ஓக்க வரவழைத்து
 நன்னியாய் நானூறு நாலுபத்தெட்டினோய்
 தண்ணீரால் தீர்த்த தர்மமது ஆனதையும்
 செய்திருந்த நன்மை தீங்குகலி கண்டிருந்து
 வயது முகிந்தகலி மாளவந்தவாறுகளும்
 முன்னாள் குறோணி முச்சூரனுடல் துணித்துப்
 பின்னாளிரணியனைப் பிளந்து இருகூறாக்கி
 ஈரஞ்சு சென்னி இராட்சதரையுஞ்செயித்து
 வீரஞ்செய் மூர்க்கர் விடைதவிர்த்தேதுவரா
 தேசாதிதேசர் சென்னிகவிழ்ந்தேபணியும்
 தீசாதியான துரியோதனன் முதலாய்
 அவ்வுகத்திலுள்ள அவ்வோரையும் வதைத்து
 எவ்வுகமும் காணாது ஏகக்குண்டமேகி
 பொல்லாத நீசன் பொருளறியாமாபாவி
 கல்லாத கட்டன் கபடக்கலியுகத்தில்
 வம்பால் அநியாயம் மாதேவர் கொண்டேகி
 அம்பாரி மக்களுக்கு ஆக இரக்கமதாய்
 அறுசிரத்தோன்வாழும் ஆழிக்கரையாண்டி
 நறுகரத்தோனான நாராயண மூர்த்தி
 உருவெடுத்து நாமம் உலகமேழுந்தழைக்கத்
 திருவெடுத்த கோலம் சிவனாரருள்புரிய
 ஈச னருள்புரிய இறையோ னருள்புரிய
 மாயனருள்புரிய மாதும் அருள்புரிய
 பூமாது நாமாது புவிமாது போர்மாது
 நாமாது லட்சுமியும் நன்றா யருள்புரிய
 சரசுபதி மாதே தண்டரள மாமணியே
 அரசுக் கினிதிருத்தும் ஆத்தாளே அம்பிகையே
 ஈரே மூலகும் இரட்சித்த உத்தமியே
 பாரேமூமளந்த பரமேசுவரித்தாயே
 பத்துச் சிரசுடைய பாவிதனைச் செயிக்க
 மற்று நிகரொவ்வா வாய்த்த தசரதற்குச்
 சேயாயுதிக்கச் செடமெடுத்ததுபோலே
 மாயாதி சூட்சன் மனுவாய்க்கலியுகத்தில்
 பிறந்து அறமேல் பெரிய தவம்புரிந்து
 சிறந்த குழலாள் சீதை சிறையதுபோல்
 இருந்த சொருபமதும் இமசூட்ச அற்புதமும்
 மருந்தாகத்தண்ணீர்மண் வைத்தியங்கள் செய்ததும்
 தர்ம வைத்தியமாய்த் தாரணியிலுள்ளோர்க்குக்
 கர்மமது தீரக் கணக்கெடுத்துப்பார்த்ததுவும்
 ஏகாபுரிக்கணக்கும் ஏழுகுக்கணக்கும்

மாகாளி மக்கள் வைகுண்டர் பாதமதைக்
கண்டு தொழுததுவும் கைகட்டிச்சேவித்ததுவும்
தொண்டராய்ச்சான்றோர் சூழ்ந்துநின்றவாறுகளும்
பண்டார வேசம் பத்தினியாள் பெற்றமக்கள்
கொண்டாடி நன்றாய்க் குளித்துத்துவைத்ததுவும்
கண்டுமாபாவி கலைத்து அடித்ததுவும்
சாணாரினத்தில் சாமிவந்தாரென்றவரை
வீணாட்டமாக வீறுசெய்த ஞாயமதும்
மனிதனோ சுவாமி வம்பென்று தானடித்துத்
தனுவறியாப்பாவி தடியிரும்பிலிட்டதுவும்
அன்பு பார்த்தெடுத்து ஆளடிமை கொண்டதுவும்
வம்பையழித்துயுகம் வைகுண்டந்தானாக்கி
எல்லா இடம்பும் இறையுமிகத்தவிர்த்துச்
சொல்லொன்றால் நாதன் சீமையரசாண்டதுவும்
நாலுமுணுயுகக்கணக்கும் நடுத்தீர்த்தஞாயமதும்
மேலெதிரயில்லாமல் வினையறுத்து ஆண்டதுவும்
இன்னாள் விவரமெல்லாம் எடுத்து வியாகரரும்
முன்னாள் மொழிந்த முறைநூற்படியாலே
நாரணரும் வந்து நடத்தும் வளமைதன்னைக்
காரணமாயெழுதிக் கதையாய்ப்படித்தோர்க்கு
ஓய்யாரமாக ஊழ்வினைநோய் தீருமென்று
அய்யாவுமிக்கதையை அருளுகிறாரன்போரே
பேயையெரித்துப் புதுமைமிகச்செய்ததுவும்
ஆயர் குலத்தை ஆளாக்கிக்கொண்டதுபோல்
சான்றோர் குலத்தைத் தற்காத்துக் கொண்டதுவும்
நீண்டபுகழ் தர்மம் நிறுத்தியரசாண்டதுவும்
பத்தும் பெரிய பாலருக்காகவேண்டி
செத்தழியும் பாவி தடியிரும்பிலுமிருந்து
படுத்தினபாட்டையெல்லாம் பாலருக்காகப்பொறுத்து
உடுத்த துணிகளைந்து ஒருதுகிலைத்தான்வருத்தி
தேவஸ்திரீகளையும் சேர்த்தெடுத்துப்பாலருக்காய்ப்
பாவக்கலியுகத்தில் பாராத்தியங்கள்பட்டு
நாலு பிறவி நானிலத்திலேபிறந்து
பாலுகுடித்தாண்டி பருவதத்தின் மேல்தாண்டி
நல்லோரையெழுப்பி நாலுவரமுங்கொடுத்துப்
பொல்லாரை நரகில் போட்டுக்கதவடைத்து
வானம் இடியால் மலைகளிளகிடவும்
கானமது நாடாய்க் கண்டதுவுஞ்சூரியனும்
தெற்கு வடக்காய்த் திசைமாறி நின்றதுவும்
ஒக்கவே நாதன் உரைக்கிறாரன்போரே

முன்னாள் கயிலையிலே மூவருங்கூடியிருந்து
 அந்நாள் எழுதிவிட்ட அகிலத்திரட்டு ஆகமத்தை
 பரமதிருமாலனுப்ப பாராருங்காணாமல்
 பிராமணன்தடுத்து புதையல்பண்ணிவைத்ததாலே
 மெய்யானவைகுண்டர்முன் வாசித்து ஒப்பமிட
 அய்யாவும் ஆகமத்தை அருளிநார்சீடருக்கே
 நாடானநாடாம் நாஞ்சில்வளநாடு
 வாடாதமாகாளி வாழுகின்றதாமரையூர்
 தாமரைக்குளத்தூரில் தழைத்தோங்கியேவாழும்
 ராமகிருஷ்ணநாடன் மகிமையாய் ஈன்றெடுத்த
 பாலன் அரிகோபாலன் பரந்தாமன்பேரருளால்
 சீலமுடன் நாதன் சொல்ல திடமாய் எழுதலுற்றேன்

அடியெடுத்தருளல்

வகுத்த பிரம்மனுக்கும் மாதாபிதாவதுக்கும்
 தொகுத்த குருவதுக்கும் தோத்திரந்தோத்திரமே
 தோத்திரமென்று சுவாமிதனைத்தொழுது
 ராத்திரி தூக்கம் நான்வைத்திருக்கையிலே
 ஆண்டான ஆண்டு ஆயிரத்துப்பதினாறில்
 கண்டானைக் கண்டேன் கார்த்திகை மாதமதில்
 தெய்தியிருபத்தேழில் சிறந்தவெள்ளி நாளையிலே
 சுருதியுடன் நித்திரையில் சுபக்கியானலக்கனத்தில்
 நாதனென்னருகில் நலமாக வந்திருந்து
 சீதமுடனெழுப்பிச் செப்பினார் காரணத்தை
 காப்பி லொருசீர் கனிவாய் மிகத்திறந்து
 தாப்பிரிய மாகச்சாற்றினாரெம்பெருமாள்
 மகனேயிவ்வாய்மொழியை வகுக்குங்காண்டமதுக்கு
 உகமோரறிய உரைநீ முதற்காப்பாய்
 அதின்மேல் நடப்புன் உள்ளேயகமிருந்து
 சரிசமனாய் நான்வகுப்பேன் தானெழுது காண்டமதை
 நானுரைக்க நீயெழுதி நாடுபதினாலறிய
 யானுரைக்க நீயெழுதி அன்போர்கள் தங்கள்முன்னே
 வாசிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்த அன்போர்க்கு
 பூசித்து நின்ற பூரணங்கள் கிட்டுமடா
 பழித்தோர்நகைத்தோர் பதிலெதிரியாய்ப்பறைந்தோர்
 கழித்தோர் வறுமைகண்டு கடுநரகம் புக்கிடுவார்
 மலடியு மிக்கதையை மாவிருப்பத்தோடிகி
 தலமளந்தோனைநாடி தான்கேட்பாளாமாகில்
 என்னாணை பார்வதியாள் ஏகாபரத்தின் தன்னாணை
 உன்னாணை மதலை உடனே கிடைக்குமடா

குட்டமது கொண்டோர் குணம்வைத்துக் கேட்பாரேல்
 திட்டமது சொன்னோம் தீருந்திருவாணை
 அய்யா உரைக்க அன்போர்கள் தங்கள்முன்னே
 மெய்யாயெழுதி விரிப்பேன்நான்என்பதெல்லாம்
 ஆனை நடைகண்ட அன்றில் நடையதொக்கும்
 சேனை சரிவதென்ன சிற்றெறும்பு பத்தியென்ன
 குயில்கூவக் கண்டு கூகைக் குரலாமோ
 மயிலாடக் கண்டு வான்கோழியாடுதல்போல்
 மடந்தை தேனீக்கள் வைத்தரசமறிந்து
 கடந்தை தாடேற்றும் கதைபோலேயானடியேன்
 நாலுமுணு யுகமும் நடுத்தீர்க்க வந்தபிரான்
 மேலோன் திருக்கதையை எழுதுவேனென்றதொக்கும்
 எம்பிரானான இறையோனருள்புரிய
 தம்பிரான் சொல்லத் தமிழேனெழுதுகிறேன்
 எழுதுவேனென்றதெல்லாம் ஈசனருள் செயலால்
 பழுதுமிக வாராமல் பரமேஸ்வரிகாக்க
 தர்ம யுகமாக்கித் தாரணியையாளுதற்குக்
 கர்மக்கலியில் கடவுளார் வந்தகதை
 சாகாதிருக்கும் தர்மஅன்புள்ளோர்முன்
 வாகாகத் தர்ம அம்மானை தான்வகுத்தார்.

தெச்சணா புதுமை

நாராயணரும் நல்லதிருச்செந்தூரில்
 பாரோர்கள் மெய்க்கப் பள்ளிகொண்டங்கிருந்து
 ஆண்டாயிரத்து "அ"வென்ற லக்கமதில்
 நன்றானமாசி நாளான நாளையிலே
 சான்றோர் வளரும் தாமரையூர் நற்பதியில்
 மூன்றான சோதி உறைந்திருக்குந்தெச்சணத்தில்
 வந்திருந்த தெச்சணத்தின் வளமைகேளம்மானை
 மூவாதி மூவர்உறைந்திருக்குந்தெச்சணமே
 தேவாதி தேவர் திருக்கூட்டந்தெச்சணமே
 நாதாந்த வேதம் நாடுகின்ற தெச்சணமே
 அகத்தீசவரரும் அமர்ந்திருக்குந்தெச்சணமே
 மகத்தான மாமுனிவர் வாழுகின்ற தெச்சணமே
 தாணுமால் வேதன் தாமதிக்குந்தெச்சணமே
 ஆணுவஞ்சேர் காளி அமர்ந்திருக்குந்தெச்சணமே
 தோசமிகு கர்மம் தொலைக்கின்றதெச்சணமே
 நீச வினைதீர் நீராடுந்தெச்சணமே
 மாது குமரி மகிழ்ந்திருக்குந்தெச்சணமே
 பாறு படவு பரிந்துநிற்குந்தெச்சணமே

ஆனைப் படைகள் அலங்கரிக்குந்தெச்சணமே
 சேனைப் படைத்தளங்கள் சேருகின்ற தெச்சணமே
 ஆகமக் கூத்து ஆடுகின்ற தெச்சணமே
 பார்வதியாள் வந்து பரிந்திருந்த தெச்சணமே
 சீர்பதியை ஈசன் செய்திருந்த தெச்சணமே
 மாயனாய்த் தோன்றி வந்திருந்த தெச்சணமே
 ஆயனார் கூத்து ஆடுகின்ற தெச்சணமே
 தெச்சணத்தின் புதுமை செப்பத்தொலையாது
 அச்சமில்லாப் பூமி அடவுகேளம்மானை

கச்சணி தனத்தாளோடு கறைமிடற்றண்ணலீசர்
 பச்சமால் முனிவர் தேவர் பதுமலர்க் கமலத் தேவி
 நிச்சய மான கன்னி நிறைந்திடும் பூமியான
 தெச்சணாபுதுமைசொல்லி சீமையினியல்புஞ்சொல்வோம்

சீமையின் இயல்பு

புன்னை மலர்க்காவில் பொறிவண்டிசைபாட
 அன்னமதுகுதித்து ஆராடுஞ்சோலைகளும்
 கன்னல் கதலி கரும்பு பலாச்சளையும்
 எந்நேரமும்பெருகி இலங்கிநிற்குஞ்சோலைகளும்
 எங்கெங்கும் நாதம் இடுகின்ற பேரொலியும்
 பொங்கு கதிரோன் பூமேற்குடைநிழற்ற
 நந்தாவனம்பூத்து நகரி மணம்வீச
 செந்தாமரைபூத்துச் செலம்புமணம்வீச
 அரகரா வென்று அபயமிடுமொலியும்
 சிவசிவா வென்று துதிக்கின்ற பேரொலியும்
 முடியுமடியுமில்லா முதலோனைப்போற்றொலியும்
 மடியில் பணம்போட்டு மார்க்குத்தும் பேரொலியும்
 முத்தாலே பாண்டி முதன்மடவாராடொலியும்
 மத்தாலே மோரு மடமடென்ற பேரொலியும்
 சமுத்திரத்து முத்து தான்கரையில் சேருவதும்
 குமுத்திரளாய்ப் பெண்கள்குரவையிடுமொலியும்
 சங்கீத மேளம் தானோது மாலயமும்
 மங்கள கீதம் வகுக்கின்ற ஆலயமும்
 காரண வேதக் கல்விமொழி ஆலயமும்
 வாரணத்தின் மீதில் வரும்பவனியாரபமும்
 மாவேறி வீதி வரும்பவனி வீதிகளும்
 கூரையிலேமுத்து குலைசாய்ந்துநிற்பதுவும்
 பாதையிலே பார்ப்பார்க்குப் பைம்பொன்னளிப்பாரும்
 அன்னமிடுஞ் சாலைகளும் ஆலயங்கள் வைப்பாரும்

சொர்ணமளித்துச் சொகுசுபெற நிற்பாரும்
 சிவனே சிவனேயென்று சிவகருத்தாய் நிற்பாரும்
 தவமே பெரிதெனவே தவநிலைகள் செய்வாரும்
 கோவிந்தா வென்று குருபூசை செய்வாரும்
 நாவிந்தையாக நால்வேதம் பார்ப்பாரும்
 மாரி பொழியும் மாதமொரு மூன்றுதரம்
 ஏரி பெருகி ஏரடிக்க மள்ளரெல்லாம்
 நாத்து நடும்புரசி நளினமிகு சொல்லொலியும்
 கூத்து ஒலியும் குருபூசை தன்னொலியும்
 எப்பாரெல்லாம்புகழும் ஏகாபதியதுபோல்
 தப்பா தெச்சணத்தின் தன்மையீ தம்மானை

தர்மநீதம்

காமனை எரித்த ஈசன் கழலிணைமறவா வண்ணம்
 பூமணக் குழலாள் கன்னி பொருந்திடும் நகரியான
 சீமையின் குணமுஞ்சொல்லிச் சிறந்திடும் பூமி தன்னில்
 நேமவர் தர்ம ஞாய நிலைதனை நிகழ்த்துவாரே

ஆதிப் பொருளை அனுதினமுந்தானோதி
 சோதியுடநீதம் சொல்லுவேனம்மானை
 தெய்வ மனுநீதம் தேசாதி ராசநீதம்
 மெய்யருந்தும் நீதம் விளம்புவேனம்மானை
 ஆயிரத்து எட்டு ஆனதிருப்பதிக்கும்
 வாயிதமாய்ப் பூசை வகுப்பு முடங்காது
 கோயில் கிணறு குளங்கரைகளானதையும்
 தேய்வுவராதே சுற்றுமதில் கட்டிடுவார்
 எளியோர் வலியோர் என்றெண்ணிப்பாராமல்
 களிகூர நன்றாய்க் கண்டவழக்கேயுரைப்பார்
 அன்ன மடம்வைத்து ஆகங்களிகூர
 எந்நேரம் பிச்சை இடுவாரெளியோர்க்குப்
 பந்தலிட்டுத் தண்ணீர் பக்தர்க்களிப்பாரும்
 எந்த இரவும் இருந்துபிச்சையீவாரும்
 ஆறி லொருகடமை அசையாமல் தான்வேண்டி
 தேறியே சோழன் சீமையரசாண்டிருந்தான்
 சிவாயநம வென்ற சிவவேத மல்லாது
 கவாயமாய்ச் சொல்லக் கருத்தறிய மாட்டார்கள்
 ஆறினொருகடமை அதுதரவே மாட்டோமென்று
 மாறொருவர் சொன்னால் மன்னன்மறுத்தேகேளான்
 பன்னிரண்டாண்டு பரிவாயிறையிறுத்தால்
 பின்னிரண்டாண்டு பொறுத்திறைதாருமென்பான்

இவ்வகையாய்ச்சோழன் இராச்சியத்தையாண்டிருக்க
அவ்வகையாய்ச் சோழன் ஆண்டிருக்கும் நாளையிலே
மெய்யறிவு கொண்ட மேலாம்பதத்தெளிவோன்
தெய்வத் திருநிலைமை செப்புவேனம்மானை

இவ்வகையாகச் சோழன் இருந்து ராச்சியத்தையாள
கவ்வகைகளில்லா வண்ணம் கலியுகம் வாழும் நாளில்
செவ்வகைத் திருவேயான திருவுளக் கிருபை கூர்ந்து
தெய்வமெய் நீதம் வந்த செய்தியைச் செலுத்து வாரே.

தெய்வ நீதம்

வாரம தில்லாமல் மன்னன் அதிசோழன்
நீதமாய்ப் பூமி நிறுத்தியரசாளுகையில்
கண்டு வேதாவும் கமலத் திருமகளும்
நன்று தெய்வாரும் நாராயணருமெச்சி
அன்றந்த மாமுனிவர் அல்லோருந் தான்கூடி
சென்று சிவனார் திருப்பாதந் தெண்டனிட்டுச்
சாகா திருக்கும் சமூலத் திருப்பொருளே
ஏகா பரனே எங்கும் நிறைந்தோனே
மூலப் பொருளே முதற்பொருளே காரணரே
சாலப் பொருளே தவத்தோரரும்பொருளே
நாரணரும் வேதா நாடிப்பொரும்போரில்
காரணரே நீரும் கனல்கம்பமானோரே
ஆலமுதருந்தி அரவை மிகவுரித்துக்
கோலத் திருக்கழுத்தில் கோர்வையாயிட்டோனே
ஆனைதனையுரித்து அங்கமெல்லாம்புனைந்து
மானேந்தியகரனே மழுவேந்திய சிவனே
கோனேந்திர கிரியில் குடியிருக்குங்கோவே
தானே யிருக்கும் தவமே தவப்பொருளே
ஆதியாய் நின்ற அதியத் திருமுதலே
சோதியே சோழன் சொல்நெறியைக்கேளுமையா
வாடிவந்த பச்சினுக்கு வாளாலவனுடம்பைத்
தேடிவந்த வேடனுக்குத் துடையரிந்தீந்தவன்காண்
ஆறி லொருகடமை அவன்வேண்டிட்டானெனவே
மாறியவன்புவியோர் மனதிற்கெளவைகளில்லை
கோவில் சிவாலயங்கள் குளங்கூபம் வாவிகளும்
சேவித் தனுதினமும் செய்வானே தானதர்மம்
ஆதலால் சோழன் அரசாளுஞ்சீமையிலே
நீதமாய்த் தெய்வம் நிலைநிறுத்த வேணுமையா
என்று மிகத்தேவர் இறைஞ்சித் தொழுதிடவே

அன்றந்த ஈசர் கரியமாலோடுரைப்பார்
 நல்லதுகாண் மாயவனே நாட்டை மிகக்காக்க
 வல்லவனே பூமா தேவி தனைவருத்தும்
 வருணன் தனையழைநீ மாதமும் மாரிபெய்ய
 கருணைக் குடைவிரிக்க கங்குல்தனையழையும்
 வாசி யதுபூவாய் வழங்க வரவழையும்
 தோசி மறலியையும் சொல்லி விலக்கிடுநீ
 குருபூசை செய்யும் கூட்டமதிற் சிவமாய்
 திருவீற்றிருக்கச் செய்திடுநீ கோலமது
 நித்திரா தேவி நித்தமந்தப் பூமியிலே
 மத்திபமாய்க் காக்க வையென்றாரீசுரரும்
 நினைத்தோர்க்குறுதி நினைவிலறிவுதோன்ற
 எனைத்தோத்திரங்கள் இகழாமல் வையுமென்றார்
 பன்றியோடே கடுவாய் பண்புற்றிருந்திடவும்
 அன்றிலோ டேகுயிலும் அன்புற்றிருந்திடவும்
 கீரியும் பாம்பும்கிளைபோல் குழைந்திடவும்
 வாரி குளம்போல் வரம்பிலே நின்றிடவும்
 இட்ட விரைகள் ஈரெட்டுக் கண்டிடவும்
 பட்டியும் முயலும் பண்புற்றிருந்திடவும்
 பசுவும் புலியுமொரு பக்கம்நீருண்டிடவும்
 கசுவுங் கரைபுரளக் கரும்புமுத்தீன்றிடவும்
 சாத்திர வேதம் சமயம் வழுகாமல்
 சூத்திர மாகத் துல்யப் படுத்திடவும்
 மனுவோர் தழைத்து மக்களொரு கோடிபெற்று
 இனிதாக நாளும் இறவாதிருந்திடவும்
 சந்திர சூரியர்கள் தட்டுமிக மாறாமல்
 இந்திரரும் தேவர் இருஷிநிலை மாறாமல்
 தான தவங்கள் தப்பிமிகப்போகாமல்
 வானவர்கள் தேவர் வளமாக நின்றிடவும்
 ஈன மில்லாமல் இதுதெய்வ நீதமெல்லாம்
 மானம் நிறுத்தி வையென்றாரீசுரரும்

பெண்கள் நிலைமை

இப்படித் தெய்வ நீதம் ஈசுரரிதுவே கூற
 சொற்படி மறவாவண்ணம் திருமருகோனுஞ்செய்தார்
 அப்படித் தவறா நீதம் அம்புவி தனிலே வாழ
 மற்பணி குழலார் தங்கள் மனுநெறி வகுத்தார் தாமே
 தெய்வத்திரு நிலைமை செப்பியபின் தேசமதில்
 நெய்நிதியப்பெண்கள் நிலைமைகேளம்மானை
 கணவன் மொழியக் கலவுமொழி பேசாத

துணைவி நிலைமை சொல்லுவேனம்மானை
 கற்கதவு போலே கற்பு மனக்கதவு
 தொற்கதவு ஞானத் திருவுகோலவள்மனது
 அன்பாகப் பெற்ற அன்னை பிதாவதுக்கும்
 முன்பான சோதி முறைபோலுவாடிப்
 போற்றியே நித்தம் பூசித் தவள்மனதில்
 சாற்றிய சொல்லைத் தவறாமலேமொழிவாள்
 அரசன் துயில ஆராட்டி ஓராட்டிக்
 கரமா னதுதடவிக்கால் தடவி நின்றிடுவாள்
 துயின்ற தறிந்து தஞ்சுவாள் மங்கையரும்
 மயன்ற ஒருசாமம் மங்கை யெழுந்திருந்து
 முகத்து நீரிட்டு நான்முகத்தோனைதொழுது
 அகத்துத் தெருமுற்றம் அலங்காரமாய்ப்பெருக்கிப்
 பகுத்துவமாகப் பாரிப்பார் பெண்ணார்கள்
 தவத்துக் கரிய தையல்நல்லார் தங்களுட
 மனுநீதஞ் சொல்லி வகுக்க முடியாது
 கனியான பெண்கள் கற்புநிலை மாறாமல்
 இனிதாக நாளும் இருக்குமந்த நாளையிலே
 வனியான சாதி வளமைகளம்மானை

சாதி வளமை

சான்றோர் முதல்நீசக் கலியன்வரையும்
 உண்டான சாதி ஒக்கவொரு இனம்போல்
 தங்கள்தங்கள் நிலைமை தப்பிமிகப்போகாமல்
 திங்கள் மும்மாரி சிறந்தோங்கியேவாழ்ந்தார்
 செல்வம் பெருக சிவநிலைமை மாறாமல்
 அலுவல் தினஞ்செய்து அன்புற்றிருந்தனராம்
 தான்பெரி தென்று தப்புமிகச்செய்யாமல்
 வான்பெரிதென்று மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை
 ஒருவர்க் கொருவர் ஊழியங்கள் செய்யாமல்
 கருதல் சிவன்பேரில் கருத்தாயிருந்தனராம்
 செய்யும் வழக்குச் சிவன்பேரில்லாது
 வையம்வழக்கு வாராதேயிருந்தார்
 அடிபணிய வென்று அலைச்சல்மிகச்செய்யாமல்
 குடிபொருந்தி வாழ்ந்து குடியிருந்தாரம்மானை
 சேயினுட ஆட்டுச் செவிகேட்டிருப்பதல்லால்
 பேயினுட ஆட்டோர் பூதரறியாதிருந்தார்
 இந்தப் படிமனுவோர் எல்லாமிருந்துவொரு
 விந்துக் கொடிபோல் வீற்றிருந்தாரம்மானை

இப்படித் தெய்வ இராச்சிய நீதமும்
மற்படித் தேச மனுவுட நீதமும்
நற்புடன் தேசம் நாடி வாழ்வதைக்
கற்புடன்சீர் கண்டு மகிழ்ந்தனர்

கயிலை வளமை

முத்தான சீமை மூன்று நீதத்தோடு
பத்தாசை யாகப் பண்பாய்த்தழைத்திடவே
நாலான வேதம் நல்ல கலியுகமாய்
மேலாம்பரமாய் விளங்கியிருந்திடவே
தேவ ருறையும் திருக்கயிலை தன்வளமை
பாவலர்கள் முன்னே பாடினாரம்மானை
ஈச ருறையும் இரத்தினகிரிதனிலே
வாசவனுந் தேவர் மறையோரும் வீற்றிருக்க
பொன்னம் பலநாதர் பொருந்திருக்கும் மண்டபமும்
கின்னரர்கள் வேதம் கிளர்த்துகின்ற மண்டபமும்
வேதப் புரோகி விளங்குகின்ற மண்டபமும்
சீத உமையாள் சிறந்திலங்கும் மண்டபமும்
நீதத் திருமால் நிறைந்திலங்கும்மண்டபமும்
சீதை மகிழ்ந்து சிறந்திருக்கும் மண்டபமும்
ஆதவனுஞ்சந்திரனும் அவதரிக்கும் மண்டபமும்
வேதாவும் ருத்திரனும் வீற்றிருக்கும் மண்டபமும்
ஆரு மறிந்து அளவிடக் கூடாத
பாரு படைத்த பரமே சுரனாரை
விசுவாச மேலோர் விமல னடிவணங்கி
வசுவாச தேவன் வந்து மிகவணங்கி
மறைவேத சாஸ்திரங்கள்மலரோனடிவணங்கி
இறவாத தேவர் இறைஞ்சி மிகவணங்கி
எமதர்ம ராசன் எப்போதும் வந்துநிற்க
பூமகளும் வேதப் புரோகிவந்து தெண்டனிட
காமதேவன் முதலாய்க் கணக்கர் மிகுமுனிவர்
நாமநெடியோன்பதத்தை நாஸ்தோறும் போற்றிநிற்க
தலைவ னிருக்கும் தங்கத் திருக்கயிலை
நிலைமை யெடுத்துரைக்க நிலையாது அம்மானை

ஆறுசெஞ்சடைகுடிய அய்யனார் அமர்ந்து வாழங்கயிலை வளமதைக்
கூறக்கூறக்குறைவில்லை காணுமேகொன்றைகூடும் அண்டர் திருப்பதம்
வாறுவாறு வகுக்கமுடிந்திடாமகிழுங்குண்ட வளஞ்சொல்லியப்புறம்
வேறுவேறு விளம்பவே கேளுங்கோ மெய்யுள்ளோராகிய வேத அன்பரே

மஹாலட்சுமியின்ஜயம்

கயிலை வளமை கட்டுரைக்கக் கூடாது
 அகில வளமை அருளக்கேளம்மானை
 தேவாதி தேவர் திருக்கூட்டமாயிருக்க
 மூவாதி மூவர் மிக்கவொருமிக்கவொரு
 சிங்காசனத்தில் சிறந்திருக்கும் வேளையிலே
 மங்காத தேவி மாதுதிரு லட்சுமியாள்
 ஈரே மூலகும் இரட்சித்தவத்தமியாள்
 பாரேமும் படைத்த பரமதிருலட்சுமியாள்
 நன்றாயெழுந்திருந்து நாராயணர்பதத்தைத்
 தெண்டனிட்டு லட்சுமியும் செப்புவாளம்மானை
 தேவரீரென்னைத் திருக்கலியாணமுகித்துக்
 கோவரி குண்டக் குடியிருப்பிலேயிருத்திப்
 போவது என்னபுதுமை எனக்கறிய
 தேவரீர் நீர்தான் செப்பிடர் என்றுரைத்தாள்
 பின்னுமந்த லட்சுமியாள் பெருமாள்தனைத்தொழுது
 என்றும் இருக்க இறவாதிருப்போனே
 ஆதியால் சூட்சம் அளவெடுக்கக் கூடாத
 நாதியாய் நின்ற நாராயணப்பொருளே
 தேவாதிக்கெல்லாம் திருமுதலாய் நின்றோனே
 மூவாதிக்கெல்லாம் முதன்மையாய் நின்றோனே
 உமக்கும் எதிரி உலகமதிலுண்டோகாண்
 தமக்கு எதிரிவந்த தன்மை மிகவுரையும்
 உகத்துக்குகம்பிறந்து உலகிடத்திலேயிருக்க
 அகத்துவந்த ஞாயம் அருளுவீ ரெம்பெருமாள்
 என்று திருவும் இதுவுரைக்க மாயவரும்
 நன்று நன்றென்று நாராயணருரைப்பார்

ஆதியில் சிவனுதித்தவாறும் ஆதிமால் பிறந்தவாறும்
 நீதியாய் வானோர் தேவர் நீடுழி வாழ்ந்தவாறும்
 ஓதினாருகங்கள்வாறும் ஒவ்வொரு அசுரன்வாறும்
 வாதியாந்தேவர் மனிதராகி வைந்தராளுவதும் சாற்றினார்

நீடிய யுகம்

சக்தி சிவமும் தானுதித்த காலமதில்
 எத்திசையும் நாமள் இருபேர் பிறப்பதிலும்
 ருத்திரர் மயேசுரர் உதித்த நாளதிலும்
 பத்தியுள்ள தேவர் பரநாதர் நாளதிலும்
 வானோர்கள் தெய்வார் மறைவேத சாஸ்திரமும்
 ஈனமாய்ச் சண்டன் இவன்பிறந்த நாளதிலும்

ஆதித்தன் வாயு அண்டபிண்டம் தோன்றியபின்
 ஈதுதித்த காலம் இராச்சியமொன்றுண்டுகண்டாய்
 அவ்வுகத்தைக் கண்டு ஆதிபிரமாமகிழ்ந்து
 இவ்வுகத்துக்கு நாமம் என்னவிடுவோமென்று
 மாலும் பிரமாவும் மாயாதிருப்போனும்
 ஆலோசித் தவர்கள் ஆகமத்தைத்தான்பார்த்து
 நீடிய யுகமெனவே நியமித்துறுதிகொண்டு
 தேடிய முப்பொருளும் செப்பினர்காணம்மானை
 தேவரெல்லாம் கூடி திருக்கயிலையிருக்கையிலே
 மூவராதி சிவன் அமிர்தம் கடைந்து வைத்தார்
 அமிர்தமதுதான் அகிலமெல்லாம் வீசினதே
 குமிர்தமுடனமிர்தம் தேவநாசிவழி போனதே
 தேகமதிலமிர்தம் சேர்ந்தவுடன் தேவரெல்லாம்
 சாகவயதில்லையென்று சந்தோசம் கொண்டாடி
 தேவரெல்லாங்கூடி தாணுமாலயனைப்போற்றி
 எதிரியுண்டோயெங்களுக்கு ஈசனே சொல்லுமென்றார்
 திருக்கயிலை ஈசன் சகலதேவரையுங்கூட்டி
 திருமாலயனைக்கலந்து சங்கமதை வருத்தி
 தில்லையாடுமீசர் திருவேள்வி தான்வளர்த்தார்
 நல்லையா வேள்வி நன்றாய் வளர்ந்திடவே
 வேள்வியில் இறங்கி ஈசன் வேதகாண்டம் படித்தார்
 கேள்விகேளாத் தேவரெலாம் கெருவிதமாயிருந்தார்
 அப்போது நாதன் ஆதியுரையனைத்தும்
 நற்பொத்த கயிலை சுவரிலே எழுதிவைத்தார்
 வன்னியை விட்டு சிவன் வையகத்தில் இறங்கினாரே
 உன்னிக்குறோணி உடன் பிறந்தான் வேள்வியிலே
 அப்போது தேவரெலாம் அவன்முகத்தைத்தாம் பார்த்து
 முப்பொருளோன்வேள்வியிலே உதித்துபிறந்தோனின்
 கரங்குறியைப்பார்த்து கவனித்துச் சொல்லலுற்றார்
 அறந்தானறியான் அநியாயக்கேடனிவன்
 அண்டர் கயிலை விழுங்கி ஆயனால் சாவான்காண்
 கண்டதோசம் கடற ஏழ்பிறவி பிறக்க வரும்
 என்று சொல்லி தேவரெலாம் இயல்பாய் மனதுழைந்து
 வந்தார் கயிலை வாழ்ந்திருந்த மண்டபத்தில்
 பிறந்தான் குறோணி பெரிய மலைபோலே
 அறந்தானறியா அநியாயக் கேடனுமாய்
 பிண்டம் நிறையும் பெரும்பாவி தன்னுடம்பு
 அண்டமலைய அவன்பிறந்தானம்மானை
 முகங்கண்களெல்லாம் முதுகுப்புறமேலாட
 நகக்கரங்கள் கோடி கால்களொருகோடி

தவங்களறியாச் சண்டித் தடிமோடன்
 பவமே நாள்தோறும் பண்ணுமியல்புடையோன்
 குறோணியவனுயரம் கோடிநாலு முழமாய்
 கயிலை கிடுகிடுங்கும் கால்மாறி வைக்கையிலே
 அகிலங்கிடுகிடுங்கும் அவனெழுந்தாலம்மானை
 இப்படியே குறோணி இவன்தாங்கித் தான்விழித்து
 அப்படியே பசியால் அவனெழுந்து பார்ப்பளவில்
 பாருகங் காணான் பலபேருடல் காணான்
 வாருதி நீரை வாரி விழுங்கினன்காண்
 கடல்நீர்த்தனையும் கடவாய் நனையாமல்
 குடலெல்லா மெத்தக் கொதிக்குதெனவெகுண்டு
 அகிலம் விழுங்க ஆர்ப்பரித்து நிற்பளவில்
 கயிலை தனைக்கண்டு கண்கள்மிகக் கொண்டாடி
 ஆவி யெடுத்து அவன்விழுங்குமப்போது
 தாவிக் குவித்துத் தப்பினார் மாயவரும்

மாயவர் தவம் ஈசுரர் வரம்

மாயவருமோடி மண்ணுலோகம் புகுந்து
 தூயவருமங்கே சிவனை மிகநினைத்துத்
 தவசு இருந்தார்காண் தாமோதரனாரும்.
 தவசு தனிலீசன் சன்னாசி போலேவந்து
 ஆருநீ யிந்த ஆழ வனந்தனிலே
 ஏதுநீ தவசு எனைநினைந்த வாறேது
 என்று சன்னாசி இதுவுரைக்க மாயவரும்
 பண்டுபட்ட பாட்டைப் பகர்ந்தாரவரோடே
 கயிலை யெமலோகம் கறைக்கண்டர் சக்திவரை
 அகிலமதைக்குறோணி அசுரனென்ற மாபாவி
 விழுங்கினான் நானும் உபாயமாய்த் தப்பிவந்தேன்
 பளிங்கு மலைநாதன் பாரத்தேவாதிமுதல்
 பண்டுபோல் நானும் பதியிலிருந்திடவே
 என்றுங்கயிலை இலங்கி இருந்திடவும்
 முண்டு செய்தபாவி முகமுமவனுடம்பும்
 துண்டாறதாகத் தொல்புவியிலிட்டிடவும்
 கண்டங்கண்ட மாய்ப்போடக் கடிய வரமெனக்கு
 தண்டமிழீர் நீரும் தரவே தவசிருந்தேன்
 என்று திருமால் எடுத்துரைக்க வேயீசர்
 மன்று தனையளந்த மாலோடுரைக்கலுற்றார்
 கேளாய்நீ விட்டினுவே கேடன் குறோணிதனைத்
 தூளாக்கியாறு துண்டங்களாக்கி
 விட்டெறிந்தாலவனுதிரம் மேலுமொருயுகத்தில்

கெட்டுக் கிளையாய்க் கொடிய சூரக்குலமாய்ப்
 துண்டமொன்றுதானும் தொல்புவியி லேகடிய
 குண்டோமசாலியனாய்க் குவலயத்திலேபிறப்பான்
 அப்படியே குறோணி அவனுதிரமானதுவும்
 இப்படியே ஆறு யுகத்துக்கவனுடம்பு
 வந்துபிறப்பான்காண் மாற்றானாய்உந்தனுக்கு
 அங்குபிறந்தால் அசுரர்களை கொல்வாயா
 என்றுசிவன்கேட்டிடவே இயல்பாகநாதன்மகிழ்ந்து
 நன்றுநன்றுஈசுரரே நம்மோடுநீரிருந்தால்
 கொன்றுநான்வருவேன் குறோணியவன் குலத்தை
 என்றுஉரைத்தனரே ஈசருடன் அம்மானை
 அன்றுசிவன்தானும் அதற்கேதுசொல்லலுற்றார்
 அந்தக்குறோணி அவன்வழிகள்அத்தனையும்
 தன்னால்அறிவழிந்து சத்தியத்தைதான்மறந்து
 உன்னோடெதிர்த்து யுத்தமிடவருகையிலே
 புத்திசொல்வீர்நீரும் புண்ணியமாயவரே
 புத்திதனைகளாவிடில் ஆதியில்நாம்சொன்னபடி
 மாற்றானைக்கொன்று வம்பையழித்துவிடும்
 ஆக்கமுடனயாம்வருவோம் உற்றதுணையாய்அங்கே
 உகத்துக் குகமே உத்தமனாய் நீபிறந்து
 அகத்துக்கவன்பிறப்பு ஆறு யுகமதிலும்
 உண்டுமவன்சீவன் உயிரழிவுவந்தஅந்நாள்
 பண்டு நடுக்கேட்டுப்பாவி யவனுயிரைக்
 கொன்றுபோட்டேநரகக் குழிதூர்க்கநாள்வருங்காண்
 என்று விடைகொடுத்தார் ஈசுரர்காண்ம்மானை
 அன்று விடைவேண்டி ஆதித் திருமாலும்
 குன்றுபோல் வந்த கொடிய படுபாவி
 குறோணி தனைச்செயிக்கக் கோபம்வெகுண்டெழுந்து
 சுறோணித வேதன் துடியாய் நடந்தனராம்
 நாகத்தனை கிடந்த நாராயணமூர்த்தி
 வேகத்தால் குறோணிதனை வெட்டிப் பிளக்கலுற்றார்
 வெட்டினாராறு மிகுதுண்டமம்மானை
 கெட்டி தானென்று கிருபைகூர்ந்தே தேவர்
 துண்டம தாறும் தொல்புவியிலேபோட்டுப்
 பிண்டமதைச் சுமந்து போட்டனர் காண்ம்மானை

பெரியோனின் ஆதிஆகமநூலைப்பார்த்து தேவர்க ளெல்லாம் கூடி
 சதுரயுகத்திற்கென்று துண்டம் ஒன்றை நேமித்தார்கள். இரண்டாவது
 துண்டை நெடியயுகத்துக்கென்றும், மூன்றாவது துண்டை கிரேதா
 யுகத்துக்கென்றும், நாலாவது துண்டை திரேதாயுகத்துக்கென்றும்,

ஐந்தாவது துண்டை துவாபரயுகத்துக்கென்றும், ஆறாவது துண்டை கலியுகத்துக்கென்றும் புதைத்து எழுதிவைத்தார்கள்.

சதுரயுகம்-குண்டோமசாலி

அந்தக்குறோணி அவனுதிரமானதையும்
கொந்து கொந்தாகக் குளம்போலே குண்டுவெட்டி
உதிரமதை விட்டு உயர்ந்தபீடம் போட்டுச்
சதுர யுகமெனவே தான்வகுத்தாரோர்பீடத்தை
அவ்வகத்திலேஉதிரம் அசுரக்குலமாகி
முவ்வகத்துப் பாவி முடிந்தவொரு துண்டமதைக்
குண்டோம சாலி எனவே கொடியவனாய்ப்
பண்டோர் குறோணி பாதகனாறு துண்டமதில்
வந்துபிறந் தான்சதுர வையகத்திலம்மானை
முந்து பிறந்த முழுமோசமானதிலும்
மந்து முகமாய் மாபாவி தன்னுயரம்
நானுறாயிரமுழங்கள் நாடுமவன் கரங்கள்
முந்நூறு கால்கை வேழ்கள் துதிபோலே
உடைதோளுடம்பு உருவறியா மாபாவி
படைத்தோன்தனையறியான் பாரியென்று மறியான்
அட்டைபோலேசுருண்டு அம்மிபோலேகிடப்பான்
மட்டைபோலேதிரிவான் வயிறு மிகப்பசித்தால்
அன்னுகத் திலுள்ள அசுரக் குலங்களையும்
தன்வயிற்றுக் கிட்டுத் தடிபோலுருண்டிடுவான்
இப்படியே நாளும் இவன்குலங்களானதெல்லாம்
அப்படியே தின்று அவன்பசிகளாற்றாமல்
அய்யையோ வென்று அலறினன்காணம்மானை
மெய்யையனான விறுமாஅதுகேட்டுச்
சிவனைத்தொழுது செப்புவாரம்மானை
தவமே தவப்பொருளே தாண்டவசங்காரவனே
எவனோ ஒருத்தன் இட்டசத்தமானதிலே
தவலோக மெல்லாம் தானலைவதேதெனவே
மாயனதுகேட்க வகுப்பாரங்கீசுரரும்
ஆயனே நீரும் அறியலையோளாயமது
குண்டோ மசாலி கொடியமாபாவியனாய்ப்
பண்டோர் குறோணி பாதகன்தன்துண்டமதாய்ப்
பிறந்தானவனும் பேருதிரந்தன்கிளையாய்
இறந்தாரவர்கள் இரையாயவன்தனக்கு
ஆன பசிகள் ஆற்றாமலேயவனும்
வானமது அலைய வாய்விட்டான் கண்டாயே
என்று சிவனார் ஈதுரைக்க மாயவரும்

அன்று மகாமாலும் குண்டோமசாலினுக்கு
 இரையாகத் தேவர்களை ஏற்றநாங்கிலாக்கி
 வரையானதைத்தூண்டில் மறையைக் கயிறாக்கி
 வாயுவைத் தோணி வருணன்தனைமிதப்பாய்த்
 தேய மதைச்சூழத் திரைகடலைத் தான்வருத்தி
 ஓடையாய்ச் சதுர யுகம்வழியே தானேவி
 தேடரிய மாயன் திருவோணி தானேறி
 மூவாதி மூவர் ஓணிதனைத் தள்ளிவரக்
 காவாலி மாயன் கன்னியிலே தூண்டலிடச்
 சதுர யுகமானும் சண்டித்தடிமோடன்
 எதிரே வருமாற்றில் இரையைமிகக் கண்டாவி
 நாடிப் பசிதீர நல்ல இரையாகுமென்று
 ஓடிவந்து பாவி விழுங்கினான் தூண்டல்தனை
 தூண்டில் விழுங்க சுரண்டிமிகக்கொளுவி
 மாண்டனன் காண்பாவி வலிய மலைபோலே
 பாவிமடிய பரமேசுரனாரும்
 தாவிச்சலத்தால் சதுர யுகமழித்தார்
 சதுர யுகமழிய தானவர்களெல்லோரும்
 மதுர மொழியீசன் மலரடியைத்தான்பூண்டு
 தேவர் மறையோர் தெய்வேந் திரன்முதலாய்
 மூவர்களும் வந்து முதலோ னடிபணிந்து

தேவர்கள் வேண்டுகோள்- நெடிய யுகம்

பரமனே நீரும் படைத்தயுகம் இரண்டதிலும்
 வரமே துங்கேட்டு வாழ்ந்தவரைக்கண்டிலமே
 அந்த சந்தமில்லை ஆணுவங்கள் தானுமில்லை
 இந்த வகைச்சாதி இல்லாமலீசுரரே
 பிறந்தாலவனும் பெரியோனடிவணங்கி
 வரந்தாருமென்று வாளாயுதத்தோடே
 வலுவும் பலமும் வாய்த்தசூரப்படையும்
 கொலுவும் பெரிய குவிந்தமதில்கோட்டைகளும்
 கெட்டுக் கிளைபாணி கிரணமதுவுடனே
 நட்டுப்பயிரால் நாளும் பசிதீர்ந்து
 இருந்து பொறுக்க இராச்சியமொன்றுண்டாக்குமென
 வருந்தி மகாதேவர் மலரோனடிவணங்கினர்
 ஆதி சிவனும் அதிகசந்தோசமதாய்
 வேதியரைத்தான்வருத்தி விளம்புவாரீசுரரும்
 மாலும் பிரம்மாவும் வாய்த்தபர மேசுரரும்
 நாலு மறையோரும் நடுவர்மிகக் கூடி
 முன்னேயுள்ளதுண்டம் ஒன்றைரண்டாக்கிவைத்துப்

பின்னே படைப்புப் பிரம்மாவுருப்படைக்க
 சிவாயப் பொருள்தான் சீவ நிலைகொடுக்க
 உபாயப் பொருள்தான் உல்லாசமேகொடுக்க
 முண்டமிருபேரும் உருவாயுருவெடுத்துத்
 தெண்டமது கொண்டார் சிவனை மிகப்போற்றி
 அப்போது மாயன் ஆதியடிவணங்கி
 இப்போது ஈசுரரே இவர்களிரு பேர்க்கும்
 என்னபேர் தானும் இடுவோமெனவுரைக்க
 வன்னப்பரம் ஈஸ்வரனார் வகுக்கலுற்றார்
 திறந்தான் பெருகும் திருமாலே நீர்கேளும்
 பிறந்த அசுரருக்குப் பேரிட வேணுமென்றால்
 மாயனே நானுமொரு உபாயம் வகுப்பேன்காண்
 ஆயனே நீயும் அதுகேட்க வேணுமென்றார்
 அண்டபிண்டங் காணாத ஆதிகயிலாசமதில்
 தெண்டனிட்டு நிஷ்டை செய்கிறான் சுருதிமுனி
 இந்த முனியடுக்கல் இவர்கள்ரண்டு பேரைவிட்டு
 அந்த முனிதவத்தை அழிக்கவே சொல்லிடுவோம்
 என்று சிவமுரைக்க எல்லோருஞ்சம்மதித்து
 அன்று பிறந்த அசுரர்களைத் தானேவ
 போறாரே சூரர் பொருப்பொருநூறானதுபோல்
 வாறாரே சூரர் வாய்களிருகாதவழி
 சூரருட கைகள் தொண்ணூற்றீரஞ்சதுவும்
 மூரர்கால் நூறு உயர்ந்தசிரசன்பதுவும்
 கண்களொருநூறு வெண்டரள மிருகலமே
 துங்கணங்களாகச் சூரரடந்தேறி
 கண்கவிழ்ந்து யோகம் கருத்துருத்தாய் நிற்குகின்ற
 வண்கவிழ்ந்த மாமுனியை வாரி யெடுத்தவர்கள்
 அலைமே லெறிய ஆர்ப்பரிக்குமவ்வளவில்
 கலைமேல் பரந்த கடிய முனிபகர்வான்
 ஏனடா என்னை இருந்த தவசழித்து
 வீணடா செய்தாய் விழலாயறமோடா
 என்னையெடுத்து இக்கடல்மேல் போட்டாலும்
 உன்னையறுக்க ஓரம்பாயுருவெடுத்துப்
 பங்கயக்கண்மாயன் பக்கமதில் நான்சேர்ந்து
 உங்களிருபேரை ஊடுருவ நானறுத்து
 இந்தக் கடலில் எடுத்துங்களையெறிந்து
 உந்தனினூரை ஒக்கக்கரிக்காடாக்கி
 நானும் வைகுண்டம் நற்பேறு பெற்றிருப்பேன்
 வானுதிருவாணையென்று மாமுனியுஞ் சாபமிட்டான்
 உடனே முனியை உயர்த்தியெடுத்த தேசூரர்

கடல்மேலெறிந்தார் கர்மவிதிப்படியால்
அந்த முனியும் அரனாரருளாலே
மந்திரபுரக்கணையாய் வாரியலைக்குள்ளிருந்தான்
சுருதி முனிதனையும் தோயமதில் விட்டெறிந்து
உருதிக் குடிகூரர் ஓடிவந்தேகயிலை
மோச முடன்வந்த முழுநீசப் பாவியர்கள்
ஈசனைத்தொழுது இறைஞ்சி நின்றாரம்மானை

சுருதி முனியுட நிஷ்டை தொலைத்தவர்
கருதிய சூரர் கயிலை மேவியே
பருதி சூடும் பரமனைப் போற்றியே
வருதி கேட்டு வருந்தினர் சூரரே

சுருதி முனிதவத்தைத் தொலைத்தேயவன்தனையும்
பொருதி கடல்மீதில் போட்டெறிந்து வந்தவர்கள்
ஈசன் தனைத்தொழுது இறைஞ்சிவரங்கேட்டனராம்
வாசமுள்ள ஈசன் மாதுமையைத் தானோக்கித்
தூயவளே மாயவளே சூரரிருவருக்கும்
நேயமுள்ளதோர்வரங்கள் நீகொடுக்க வேணுமென்றார்
வரங்கொடுக்க வென்று மறையோனதிசயித்துச்
சிரசன்பதுடைய சீர்சூரனை நோக்கி
ஏதுவர முங்களுக்கு இப்போது வேணுமென்றார்
தீது குடிகொண்ட சிரசன்பதோனரைப்பான்
மாதவரே தேவர்களே மறையவரே மூவர்களே
ஆதவரே யெங்களுக்கு அதிகவரம்வேணுமென்றான்
அம்புவிடிலுள்ள அஸ்திரங்கள் வாளாலும்
தம்பிரானானாலும் தாண்டமுடியாதவரம்
வானமிது பூமி மலைகளிது மூன்றிலுள்ள
தானவராய் வாழுகின்ற தங்களாலெங்களையும்
கொல்லத் தொலையாத கொடிய வரமதுவும்
மல்லுக்குபாயமதும் வலுவும் பலமதுவும்
ஏவலாய் வானோர் எமைத்தொழுது நின்றிடவும்
தவறாம லிந்தவரம் தரவேணு மென்றுரைத்தான்
உடனே சிவனாரும் உற்ற அசுரருக்கு
அடமாயவன்கேட்ட அவ்வரங்கள்தாங்கொடுத்து
நீச னிருக்க நெடிய யுகம்வகுத்து
பாசனுக்குப் பேரு பகர்ந்தே விடைகொடுத்தார்
விடைவேண்டிப் பாவி விமலன் தனைத்தொழுது
மடைப்பாவினான் மல்லோசி வாகனனும்
தில்லைமல்லாலனுமாய்ச் சேர்ந்தங்கிருபேரும்
வல்ல சிவன்வகுத்த வையகத்தில் வந்தனராம்

வந்தார் சிவன்வகுத்த வையகத்திலம்மானை
 அந்த அசுரர் அவரிருக்கு மந்நாளில்
 உதிர மதுசூரர் ஒக்க உதித்தெழுந்து
 செதிரசூரப் படையாய்ச் சேர்த்தங்கிருந்தனராம்
 இப்படியே சூரர் இவர்சேர்க்கை தன்னுடனே
 அப்படியே அந்தயுகம் ஆண்டிருந்தா ரம்மானை
 ஆண்டிருந்த சூரர் அவரிருக்க மேடைகளும்
 தாண்டிநின்ற வானத்தடாக உயரமதே
 சூரப் படைகள் தொழுது அடிபணிந்து
 பாதகருக்குறித்தம் பணிந்தேவல் செய்திடுவார்
 ஊழியங்கள் செய்து உற்றயிறையிறுத்துப்
 பாளையங் களாகப் பணிந்திருந்தாரம்மானை
 சூரர் கொடுமுடியைச் சூட்டி யரசாண்டு
 பாரமுள்ள கோட்டைப் பண்ணினாரம்மானை
 இப்படியே சூரர் இவர்வாழ்மந்நாளில்
 முப்படியே சூரர் ஊழி விதிப்படியால்
 இறப்ப தறியாமல் எரியையமிகக் கண்டாவி
 உறப்பொசிக்கச் சென்றவிட்டி லிறந்தாற்போல்
 தம்பி தமையன் சந்ததிகள் மந்திரிமார்
 மும்பிலுள்ள சூரர் முடுக்கமதைக்கண்டாவி
 நம்பிபதமறந்து நாம்தாம் பெரிதெனவே
 கெம்பினார் சூரர் கெட்டனர்காணம்மானை
 சூரர்வரசெய்த துட்டம் பொறுக்காமல்
 வீரமுள்ளதேவர் விரைந்தே முறையமிட
 தேவர் முறையம் சிவனார் மிகக்கேட்டுக்
 காவலாய் நித்தம் கைக்குள்ளிருக்குகின்ற
 பெண்ணமுதைப் பார்த்துப் புகல்வாரங் கீசரரும்
 கண்ணே மணியே கருத்தினுள்ளானவளே
 பூலோகந்தன்னிலுள்ள புருடராயுதத்தாலும்
 மேலோகம் வாழும் விமலராயுதத்தாலும்
 மலைமேலே வாழும் மாமுனிவர் தம்மாலும்
 அலையா வரங்கள் அச்சூரர்க்கே கொடுத்தோம்
 தரியா முடுக்கம் தான்பொறுக்காத் தேவரெல்லாம்
 அரியோ யெனமுறையம் அநேகம் பொறுக்கரிதே
 என்றீசர் சொல்ல இயல்கன்னியேதுரைப்பாள்
 நன்றுநன்றுஈசரரே நானுரைக்கக்கேட்டருளும்
 மலைலோகம் மேலோகம் வையமதிலாகாட்டால்
 அலைமேல் துயிலுமொரு ஆண்டியுண்டு கண்டிரே
 முன்னேயச் சூருக்கு முற்சாபமிட்டதொரு
 வன்னச் சுருதிமுனி மந்திரபுரக்கணையாய்

வளர்த்தங் கிருப்பான்காண் மாயருட பக்கத்திலே
 கிளர்ந்த மொழிகேட்டுக் கிருபைகூர்ந்தேயீசர்
 மாலை வரவழைத்து வளப்பமெல்லாமுரைக்கச்
 சாலப் பொருளும் சம்மதித்தாங்காரமுடன்
 அலையில் வளர்ந்த அதிகக் கணையெடுத்துச்
 சிலையேற்றியம்பைச் சிரித்து மிகத்தொடுக்க
 அம்புப்பகையாலும் அதிகமால் பகையாலும்
 பம்பழித்துச்சூரனார் பற்பம்போல் தானாக்கிச்
 சூரரிருவருட சிரசை மிகஅறுத்து
 வாரிதனில் விட்டெறிந்து வாளி சுனையாடி
 மலரோனடிபணிந்து வைகுண்டங்கேட்டிடவே
 பலமான குண்டப் பதவி மிகக்கொடுத்தார்

கிரேதா யுகம்

அவ்வுகத்தை மாயன் அன்றழித்து ஈசரிடம்
 செவ்வாக நின்று செப்பினாரீசருடன்
 இன்னமொருயுகத்தை இப்போ படைக்கவென்று
 மன்னதியத்திருமால் மனமே மிகமகிழ்ந்து
 சொன்னவுடனீசரரும் தொன்னூல் மறைதேர்ந்து
 முன்னே குறோணி முடிந்ததுண்ட மாறதிலே
 ஓரிரண்டு துண்டம் அசுரராய்ப்பிறந்தழிந்து
 ஈரிரண்டு துண்டம் இருக்குதுகாண் மாயவரே
 நூல்முறையைப்பார்க்கில் நெடியயுகங்கழிந்தால்
 மேலுகந்தானிங்கே மிகுத்த கிரேதாயுகந்தான்
 இருக்குதுகாணென்று ஈச ருரைத்திடவே
 மருக்கிதமும் வாயான் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 துண்டமொன்றைரண்டாய் தூயவனார் தாம்வகிர்ந்து
 மண்டலங்கள் மெய்க்க வாணாள் கொடுத்தருளி
 சிங்கமுகச்சூரனெனும் திறல்கூரப்பற்பனெனும்
 வங்கணமாய்ப்பிண்டம் வகுத்தனர்காணம்மானை
 சூர னுடசிரசு தொளாயிரத்து நூறதுவும்
 போரக்கால் கைகள் பொருப்பெடுக்கு மாபலமும்
 சூரன் சுரோணிதத்தைச் சுக்கிலங்கள் தானாக்கி
 ஊரேநீ போவென்று உற்ற விடைகொடுத்தார்
 விடைவேண்டிச் சூரன் வேண்டும் படையோடே
 திடமாகப் பூமி செலுத்தியரசாளுகையில்
 வரம்வேண்டவென்று மலரோ னடிவணங்கி
 திறமான ஓமமிட்டுச் செப்புக்குடம்நிறுத்தி
 நின்ற தவத்தில் நெடியோனைக் காணாமல்
 அன்றந்தச்சூரன் அக்கினியில்விழுந்தான்

சூரபற்பன் விழவே சிங்கமுகச்சூரனவன்
 பாரமுள்ளதன்சிரசைப் பறித்தெறிந்தானக்கினியில்
 ஆனதாலீசரரும் அம்மைஉமையுமிரங்கி
 ஈனமாஞ்சூரனுக்கு ஏதுவரம் வேணுமென்றார்
 ஈச னுரைக்க ஏற்றஅந்தச்சூரனுந்தான்
 பாசமுடன் செத்த பற்பனென்ற சூரனையும்
 எழுப்பித் தரவேணும் யாங்கள்மிகக் கேட்டவரம்
 மழுப்பில்லா வண்ணம் வரமருள்வீர் என்றுரைத்தான்
 சூரனிவன்கேட்க சிவனாரகமகிழ்ந்து
 பாரமுள்ள ஓம பற்பமதைத்தான்பிடித்துச்
 சிவஞான வேதம் சிந்தித்தாரப்பொழுது
 பவமான சூரபற்பன் பிறந்தனனாம்
 இறந்து பிறந்தனற்கும் இளையோனவன்தனக்கும்
 சிறந்த புகழீசர் செப்புவாரப்பொழுது
 சூரரே உங்களுக்குத் தோற்றமுள்ள தோர்வரங்கள்
 வீரரே கேளுமென்று வேதனியையுரைக்க
 அந்நாளில் சூரன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 உன்னாலுமைந்துமுகம் உள்ளவர்கள் தம்மாலும்
 உலகமதில் பண்ணிவைத்த உற்றஆயுதத்தாலும்
 இலகுமன்னராலும் இந்திரனார் தம்மாலும்
 கொல்லத் தொலையாத கொடிய வரமதுவும்
 வல்லவனே நீயும் வாழுங் கயிலையதும்
 தேவர்தேவேந்திரனும் திருக்கன்னி மாமறையும்
 ஏவலாயுன்னுடைய லோகமதிலுள்ளவர்கள்
 முழுதுமெனக்கு ஊழியங்கள் செய்திடவும்
 பழுதில்லாதிந்தவரம் பரமனேநீர் தாருமென்றான்
 தாருமென்று சூரன் தாழ்மையுடன்கேட்க
 ஆருமொப்பில்லா ஆதி யகமகிழ்ந்து
 கேட்டவர முழுதும் கெட்டியா யுங்களுக்குத்
 தாட்டிமையாயிப்போ தந்தோமெனவுரைத்தார்
 வரங்கொடுத்தீசர் மலைகயிலைக்கேகாமல்
 பரம உமையாளைப் பையஎடுத்த தனைத்து
 அலைமேலே ஆயன் அருகிலே போயிருந்து
 மலைமேலேசூரன் வாய்த்ததென்றவ்வரங்கள்
 கயிலை முழுதும் காவலிட்டுத்தேவரையும்
 அகில முழுதும் அடக்கியரசாண்டனனே
 அப்படியே சூரன் அரசாண்டிருக்கையிலே
 முப்படியே விட்டகுறை முடிவாகும் நாளையிலே
 தேவரையும் வானவரைத் தெய்வேந்திரன்வரையும்
 மூவரையும் பாவி முட்டுப்படுத்தினனே

ஆனதால் தேவர் அரிக்கே முறையமிட
 ஈனமில்லா தாயன் எடுத்தாரொருவேசம்
 ஈசனிடஞ் சென்று இயம்பினாரெம்பெருமாள்
 வாசமுள்ள ஈசுரரே மாபாவிச் சூரனுக்கு
 ஏது வரங்கள் ஈந்திர்காணென்றுரைக்கத்
 தாது கரமணிந்த தாமன்பின்னேதுரைப்பார்
 வையகத் திலுள்ள வலுவாயுதத்தாலும்
 தெய்வலோகத்தில் சிறந்தமன்னர் தம்மாலும்
 அஞ்ச முகத்தாலும் அழியா தவனுயிரும்
 தஞ்சமிட வானோர் தையல்தெய்வக்கன்னிமுதல்
 கயிலை முழுதும் கமண்டலங்க ளேழுமுதல்
 அகில முழுதும் அடக்கி வரங்கொடுத்தோம்
 என்று வேதாவும் இவையுரைக்க மாலோனும்
 நின்று தியங்கி நெஞ்சமது புண்ணாகிப்
 பேயனுக்கென்னுடைய பிறப்பைக்கொடுத்தல்லவோ
 தேயமதில் நானும் திரிந்தலையக்காரணந்தான்
 என்று திருமால் இதுசதையஞ் சொல்லியவர்
 இன்றந்தச் சூரர் இருவர்தமைக் கொல்லவே
 ஆறுமுகமாய் ஆய னளவிடவே
 கூறிடவே சத்திதனைக் கொண்டார் வேலாயுதமாய்
 நல்ல சிவனாரை நந்தீசுரராக்கி
 வல்ல பெலமுள்ள வாய்த்ததிக் கெட்டிலுள்ளப்
 பாலரையும் வீரர்களாய்ப் பண்ணினாரெம்பெருமாள்
 வாலமுள்ள சன்னாசி மாரைப்பெரும்படையாய்க்
 கந்தனெனும் நாமம் கனத்தசடையாண்டியுமாய்க்
 கொந்துகொந்தாய்ப்பீற்றைக் கூறைமிக வணிந்து
 வேலு மிகப்பிடித்து வெண்ணீறு மேதரித்து
 நாலுரண்டு சிரசில் நல்லருத்திராச்சமிட்டுப்
 பத்துரண்டு காதில் பொன்னொவ்வாச்செம்பணிந்து
 முத்திரிகளிட்டுக்கந்தப் பொக்கணங்கள்தோளிலிட்டுச்
 சன்னாசி போலே தானடந்தெம்பெருமான்
 நன்னா தானாவெனவே நாலஞ்சுகவி தான்பாடி
 வந்து ஒருமலைமேல் வாய்த்தகூடாரமிட்டுச்
 சந்து மிகச்சொல்லி தான்விட்டார் சூரனுக்கு
 சூர னிடத்தில் தூதாநீ சென்றேகிப்
 பாரமுள்ள கயிலை பருவதமுந் தேவருட
 சிறைகளகற்றிவானோர் தேவரையும் நீயனுப்பித்
 திறவானாயாகச் சீமையர சாளுமென்று
 இப்படியே ஆகாட்டால் இன்றுகழித்தெட்டாம்நாள்
 அப்படியே உன்றனக்கும் ஆனகந்த சுவாமியர்க்கும்

சண்டை அன்றென்று தரங்கூறிவாவெனவே
 அண்டர்பிரான் தூது அனுப்பினாரம்மானை
 தூதன் மிகநடந்து சிவனே செயலெனவே
 காதமொன்று தான்கடந்து கண்டானே சூரனையும்
 கந்த சுவாமி கருத்தாயுரைத்ததெல்லாம்
 அந்த அசுரனுக்கு அத்தூதன் தானுரைத்தான்
 சூரா கேள்கந்த சுவாமியருளென்றுரைக்க
 ஏராத பாவி இகழ்த்தினான்அப்போது
 தூதனென்றோன் போகாமல் துடர்ந்து மிகப்பிடித்துப்
 பாரப்பெருவிலங்கில் பாவியைவையென்றுரைத்தான்
 ஆரடா நீதான் அறியாயோ என்பலங்கள்
 பாரடாவுன்றன் கந்தன் படுகிறதை
 ஈசுரனு மென்றனுக்கு இருந்த இடமுமருளி
 மாயனிடம் போயலையில் வாழ்ந்ததும் கண்டிலையோ
 எமலோகம் வானம் இந்திரலோகம்வரையும்
 நவகோளும் நானல்லவோ நாட்டமறிந்திலையோ
 முப்பத்து முக்கோடி உற்றதேவாதிகளும்
 நாற்பத்துநாற் கோடிரிஷி நமக்கென்றறிந்திலையோ
 அறியாத வாறோகாண் ஆண்டிக்குத் தூதுவந்தாய்ச்
 சிறியனென் றிராதேயென் சிரசுடம்பு கண்டிலையோ
 உன்னுடைய கந்தன் உயரமது நானறிவேன்
 என்னுடைய உயரம் இனிநீ யறிவாயே
 ஆனதாலென்னுடைய ஆங்காரமத்தனையும்
 கானகத்தில் வாழும் கந்தனுக் கேவுரைநீ
 என்று மதமாய் இவன்பேசத் தூதனுந்தான்
 அன்று அந்தச்சூரனுக்கு அறையாமலேதுரைப்பான்
 நீயோ தானெங்கள் நிமலன் தனக்கெதிரி
 பேயோரி நாய்நரிகள் பிய்ச்சிப் பிடுங்கியுன்னை
 கண்ட விடத்தில் கழுக்கள் மிகப்பிடுங்கிக்
 கொண்டோடித் தின்ன வேலாயுதங்கொண்டுவந்தார்
 தேவர் சிறையும் தெய்வமடவார்சிறையும்
 மூவர் சிறையும் மும்முடுக்கமுந்தீர்த்து
 உன்னுடைய சேனை உற்றபடை யழித்து
 நின்னுடைய கோட்டை நீறு பொடியாக்கி
 அரசாள்வாரெங்கள் ஆறுமுக வேலவனார்
 துரையான கந்த சுவாமிசொல்லியனுப்பினர்காண்
 என்றேதான் தூதன் இவையுரைக்கச்சூரனுந்தான்
 அன்றே மனது அளறித்துணிந்தேதுரைப்பான்
 ஆனாலறிவோம் ஆண்டிதனையுமிங்கே
 போனாலென்னோடே போருசெய்ய யேவிடுநீ

சூரனிலையுரைக்கச் சூலாயுதப் பெருமாள்
 தூதன் மிகநடந்து சொன்னான் சுவாமியர்க்கு
 சுவாமி மனமகிழ்ந்து சூரன்தனையறுக்கக்
 காமிவேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்தாரம்மானை
 வேலாயுதமெடுத்து வேதப் படைசூழ
 சூலாயுதப்பெருமாள் துடியாய் நடக்கலுற்றார்
 கந்தனார் வேசம் கரந்திருந்த மாயவனார்
 வந்தார்காண் சூரன் வலுவிழந்தானம்மானை
 சூர னவன்கண்டு தோசப் படையணிந்து
 மூரன் படைக்கு முன்னே நடக்கலுற்றான்
 கண்டாரீராறு கரத்தோனகமகிழ்ந்து
 பண்டார வேசம் பண்பாயெடுத்திறுக்கி
 முன்னே வருஞ்சூரன் முகத்தையவர்பார்த்துப்
 பின்னே சுவாமி புத்தி மிகவுரைப்பார்
 வம்பிலிறவாதே வாழ்விழந்து போகாதே
 தம்பி தலைவன் தளமுமிழவாதே
 பற்பக்கிரீடப் பவுசுமிழவாதே
 அற்பமிந்தவாழ்வு அநியாயம் விட்டுவிடு
 கரணமீதில்லாமல் கௌவையற்று வாழ்ந்திருந்து
 மரணம் வந்துசீவன் மாண்டுபோகும்போது
 நன்மையதுகூடநாடுமேயல்லாது
 தின்மை வராது தேவரையும் விட்டுவிடு
 தீட்சையுடன்புத்தி செவ்வேநேரிட்டுவொரு
 மோட்ச மதுதேட முடுக்கமதை விட்டுவிடு
 இத்தனையும் நாதன் எடுத்து மிகவுரைக்கப்
 புத்திகெட்டப் பாவி போர்சூரனேதுரைப்பான்
 இரந்து திரியுகின்ற இரப்பனுக்குள்ளபுத்திப்
 பரந்த புவியாளும் பாரமுடிக் காவலற்கு
 ஏற்குமோனானம் இரப்போருக்கல்லாது
 ஆர்க்குமே சொல்லாதே ஆண்டிவன் ஞாயமதை
 சண்டைக்கு வாவெனவே தரங்கூறித்தாதுவிட்ட
 பண்டாரமென்ற படைக்காரனும்நீயோ
 என்னுடைய சேனை எல்லாமிக அழித்து
 என்னையும் நாய்நரிக்கு இடுவேனென்றதும்நீயோ
 என்றேயச்சூரன் இயம்பி மிகநகைத்துப்
 பண்டாரனோடே படையெடுத்தானம்மானை
 சூரனுட படைகள் துண்டந்துண்டமாய்விழவே
 வீரர்களும் வந்து வெட்டினாரம்மானை
 வெட்டிதினால் செத்தார் மிகுசூரக்குலங்கள்
 பட்டார்களென்று பார்சூரன் தான்கேட்டு

வந்து எதிர்த்தான்காண் மாயாண்டி தன்னோடே
 இன்றுவந்து வாய்த்துதென்று எம்பெருமானாகிழந்து
 வேலாயுதத்தை விறுமா பதஞ்சேவித்து
 மேலாம் பரனார் விமலனருளாலே
 எறிந்தார்காண் சூரன் இறந்தானே மண்மீதில்
 பறிந்தேவேலாயுதமும் பாற்கடலில் மூழ்கியதே
 சூரன் மடிந்து துடித்துயிர் போகுகையில்
 வீரமுள்ள நாதன் வீணனவன் முன்பில்வந்து
 சொன்ன மொழியெல்லாம் சூட்சமாய்க் கேளாமல்
 இந்நிலம்மேல் பாவி இறந்தாயே வம்பாலே
 நாட்டமுடன் நானுரைத்த நல்லமொழி கேளாமல்
 கோட்டையு முன்னுடைய குஞ்சரமுந் தோற்றாயே
 சந்துவிட்ட சொற்படிக்குத்தந்தரசு ஆளாமல்
 விந்துக்குலங்களற்று வீணாய்நீ மாண்டாயே
 மாளா வரங்கள் மாகோடி பெற்றோமென்று
 பாழாக மாண்டாயே பண்டாரங்கையாலே
 என்றந்த ஆதி இத்தனையுந்தான்கூற
 முந்து பிறந்த முப்பிறப்புச் சூரமதால்
 என்னையோ கொல்ல இரப்பனோ ஏலுவது
 உன்னையோ கொல்ல ஒட்டுவனோ நான்துணிந்தால்
 வேலாயுதத்தாலே வென்றுகொன்ற தல்லாது
 ஏலாதுவுன்னாலே இளப்பமிங்கே பேசாதே
 என்றானே சூரன் எம்பெருமாள் கோபமுடன்
 கொன்றாரே சூரனுட குறைவுயிரையம்மானை

சூரனைத் துணித்த சக்திசூலமும் கடலில் மூழ்கி
 வீரமால் பதத்தைப்போற்றி விளம்புவாள் சக்தி மாது
 மூரனைச் செயிக்க முன்னேமுச்சூலமாய்ச் சபித்த சாபம்
 தீரவே வேணு மென்று திருப்பதம் வணங்கிநின்றாள்

ஆதியனாதி அறனில்உதித்தோனே
 சோதியேஎன்னுடைய சூல்சாபம்தீரும்
 என்றுஉமையாள் எம்பெருமானுக்குஉரைத்தாள்
 நன்றுநன்றென்று நாராயணர்தானும்
 சாபமதுதீரச் சாந்திமிகக்கழித்தார்
 தாபமுள்ளமாயன் பரமசிவனைநினைத்தார்
 உண்மையாய்த்தர்மம் ஓங்கிமிகவளர
 செம்மையுடன்சத்தியும் சிவனாரிடம்சேர்ந்தாள்
 கந்தத்திருவேசம் கரந்திருந்த மாயவர்க்கு
 செந்தூர்பதியில்முடி சூட்டிவைத்தனரே

அப்போதுசிவனும் ஆதிநாராயணரும்
 இப்போதுமாண்ட இச்சூரன்தனக்கு
 கிரேதாயுகத்துக்கு கீர்த்தியிருக்குதென்று
 சூரனைஇரணியனாய் படைத்தார்அயன்சிவனும்
 அம்மை உமையாளின் ஆனசாபந் தீர்ந்து
 செம்மையுடன் கயிலை சென்றனள்காணம்மானை
 சத்திசாபந்தீர்த்துத் தவலோக மேயனுப்பித்
 தத்தியாய்ச்சூரனையும் சங்காரஞ் செய்துஅந்த
 சூரனார் தன்னைத் தீயோன் தனக்களித்து
 வீரசூரன்தனையும் மேலுமந்தயுகத்தில்
 பார இரணியனாய்ப் படைத்தார்காணம்மானை
 சூரனிரணியனாய்த் தோன்றினானவ்வுகத்தில்
 பிறந்தஇரணியனும் பின்னும்சிவனிடத்தில்
 வரம் கேட்டவிதத்தை வகையாககேட்டிருநீ
 இலகு மன்னராலும் இந்திரனார் தன்னாலும்
 உலகமத்திற்பண்ணிவைத்த உற்றஆயுதத்தாலும்
 இதற்க்குமுன்னேபிறந்தவர் யாராலும்மாளாவரம்
 மருக்கணியும் ஈசுரரே எந்தனுக்குதாரும்என்றான்
 கேட்டவரம்முழுதும் கெட்டியாய்உந்தனுக்கு
 தாட்டிமையாய்தந்தேன் எனஉரைத்தார்ஈசர்
 வரம்வேண்டிஇரணியனும் வையகத்தில்இருந்து
 வருத்திதேவரையும் தனக்கு ஏவல்செய்யவைத்தான்
 கன்னியரைதானழைத்து கவரியதுவீசவைத்தான்
 தன் பேரைநன்றாக தரணியில்சாற்றவைத்தான்
 சீதையிடமிருந்த சீரானபெண்ணதையும்
 பேதமின்றிமேடை பெருக்கவைத்தான்பாவியவன்
 தேவர்முதலாய் தெய்வேந்திரன்வரையும்
 மூவரையும்தேடி முறையமிட்டார்அச்சுதர்க்கு
 மாயவனும்ஈசுரரும் மறைநூல்தனைஆய்ந்து
 ஞாயமுள்ளஅரிபத்தனை பிரகாலதானெனவே
 பிள்ளையாய்அசுரன் இரணியனுக்கேபிறவிசெய்ய
 பள்ளிக்குபோகவைத்தான் படிப்பித்த வாத்தியாரும்
 இரணியாய நமோவென எழுத்தோதிகொடுத்திடவே
 அறநெறியாய்பாலன் அரிஓம்நமோஎன்றனனே
 பிரியாமல்பிள்ளையெல்லாம் பின்தொடர்ந்துசொல்ல
 அறியாமற்பின்னும் ஆசானும்தான்பிடித்து
 இரணியனிடம்சென்று இடறுசொன்னதைஉரைத்தார்
 மறவரைஅழைத்திவனை மலைஉருட்டிகொல்என்றான்
 அப்படியே கொண்டுபோய் அருமலையில்உருட்டினரே
 செப்பொத்தமாலவரும் ஏந்திக்கொண்டார் பாலகனை

பாலன்தனைபிடித்து பாராளும்இரணியனிடம்
கொலைகாரர்விட்டாருன் குழந்தைசாகவில்லையென
இப்படியேபலவிதமாய் இளம்பாலகனை கொல்லவிட்டான்
அப்படியேவந்து அரியோனும்காத்துநின்றார்
பிரகலாதனேபிள்ளாய் எந்தன்கண்மணியே
இறவாதமகனே என்று அவன்கையைத்தான்பிடித்து
அப்பன்இரணியனும் அரிபாலனைபார்த்து
எப்போதும்நீசொல்லும் அந்தஅரிஎங்கேஎன்றான்
அப்போதுஅரிபாலன் சொன்னதைகேள்நன்மாதே
செப்பரியஎன்னரிதான் ஏகமெங்கும்இருக்கிறார்
என்னுளமும்உன்னுளமும் ஏகமும் நிறைந்திருக்கார்
என்றுரைக்ககேட்டு இரணியனும்கோபமுற்று
இந்தாநிற்கும்தூணில் இருப்பானோஉன்னரிதான்
என்றுகேட்கசிரித்து ஏதுசொல்வான்அரிபாலன்
தூணதிலும்இருப்பார் துரும்பதிலுமேஇருப்பார்
வீணரைவதைக்க வேளைதனில்வந்திடுவார்
என்றுசொல்லக்கேட்டு இராசனும்கோபமுற்று
அன்றுதூணைவாளால் இரணியன் வெட்டினனே
வெட்டினவேகமதால் வீரநாராயணரும்
குட்டிசிங்கமாய் குதித்தவனைத்தான் பிடித்து
வாசல்நடையில்வைத்து மாபாவி இரணியனை
நேசமில்லாதிருக்கி நெரிக்கின்றவேளையிலே
காலொடுகால்தென்னி கையைபிடித்தானே
மாலோன்அதிக மானகோபத்துடனே
சித்தாநீவாஎனவே சிவனைமிகநினைத்தார்
பத்தன்அரிசிங்கன்கையில் பாரநகமாய்முளைத்தார்
நெஞ்சைஅவர்நகத்தால் நேரேபிளந்துவதைத்தார்
வஞ்சகனோடுமாயன் வார்த்தைஒன்றுகேட்கலுற்றார்
சூரபற்பனாகத் தோன்றினாயந்நாளில்
ஊரிரப்பனாக உருவாக நான்தோன்றிக்
கொன்னேனானென்று கூறினே னப்போது
அந்நேரம் நீதான் ஆண்டியல்லக்கொன்னதென்றாய்
வேலாயுதத்தாலே வென்றாய்நீ யல்லாது
ஏலாது உன்னாலே என்றன்று பேசினையே
ஆயுதங்களம்பு அஸ்திரம்வாளில்லாமல்
வாயிதமாயென்னகத்தால் வகிர்ந்தேனுன்வயிற்றை
என்றுமா யனுரைக்க ஏதுரைப் பான்சூரன்
உந்தன்கை காலதையும் உடன்பிடித்திருக்கையிலே
பித்தனுடபேரில் பிராணபயம்போட்டாய்நீ
பத்துமலையும் பாரனகம் தானாக

சீற்றமுடன்வந்து சீறிமுளைத்ததினால்
 கீற்றாய் என்னைகீறி கீழேவிடாதே தடுத்தாய்
 உதிரங்கீழே விழுந்தால் ஒன்றுபத்தாய் ஆகுமென
 அதிரநகமுருவி அப்போஉதிரங்குடித்தாய்
 எதிர்க்கமுடியாது எனைவெல்ல உன்னாலே
 பதைக்கஉரையாதே பகட்டாதே உன்சூட்சம்
 பத்து மலையைப் பாரநகமாய்ப்பதித்து
 இத்தலத்திலென்னை இறக்கவைத்தாயல்லாது
 ஏலாது உன்னாலே இந்தமொழி பேசாதே
 மாலானவேதன் மனதுகோபம்வெகுண்டு
 உன்னையின்னமிந்த உலகில் பிறவிசெய்து
 கொன்னாலேவிடுவேன் கிரேதா யுகம்வயது
 திகைந்தல்லோ போச்சு திரேதா யுகம்பிறந்தால்
 பகையுந்தானப்போ பார்மீதி லுண்டாகும்
 முப்பிறவித் துண்டம் உயிர்ப்பிறவிசெய்கையிலே
 இப்பிறவி தன்னில் இசைந்தமொழிகேட்பேனான்
 என்று இரணியனை சங்காரமிட்டாரம்மானை
 அன்று இரணியன் மேடை அழகாய் பெருக்கிவந்த
 மேதையும் ஓர் நினைவு மெல்லி நினைத்தது கேள்
 சீதை புருஷன் ஸ்ரீ ராமனாயிருக்க
 நானும் அவரோடு நாடி மிகச்சேர்ந்து
 ஆண் பிள்ளை பெற்று அரசாள வேணுமென்று
 எண்ணி மனதில் எம்பெருமானை நோக்கி
 உன்னி கயிலை பக்கம் உடன் போய் தவசிருந்தாள்
 அந்தக்கிரேதா யுகமழித்த அந்நாளில்
 கந்தத்திருவேசம் கலந்திருந்த மாயவனார்
 அந்தூர்ப்பதியில் அலங்கரித்த நாட்கழித்து
 செந்தூர்ப்பதியில் சேர்ந்திருந்தாரம்மானை

திரேதா யுகம்

ஆதி கயிலை அரனா ரிடத்தில்வந்து
 வேதியரும் நன்றாய் விளம்புவாரம்மானை
 சூரபற்ப னென்ற சூரக்குலங்களைத்துணித்து
 வீரம் பறைந்ததினால் மேலுமந்த அவ்வுகத்தில்
 இரணியனாய்த் தோன்றி நின்றஇராச்சதனைக்
 கொன்னு கிரேதா குவலயமும் நானழித்து
 முன்னு கரந்திருந்த ஆறுமுகவேசம்
 செந்தூரு வாரி திரைமடக்கில் வாழ்ந்திரென்று
 வந்தோங் காணய்யா மலர்ப்பாதந்தெண்டனிட
 என்றேதானாதி ஈசுரரோ டேதுரைப்பார்

அன்றேதா னீசர் அருளுவாராயருக்கு
 முன்னேகுறோணி முடிந்ததுண்டுஆறதிலே
 இன்னும்முன்றுதுண்டு இருக்குதுஇங்கேதான்
 என்னவிதமாய்ப்படைக்க இசையும்எனஉரைத்தார்
 மண்ணுக்குஅதிகாரி மாறிஉரைத்ததுகேளு
 வசைசொன்னான்இரணியன் வதைபடும்வேளையிலே
 அசையாதமாயவரே அவ்வசையைசொல்லும்என்றார்
 பத்துமலைதனையும் பாரநகம்தானாக்கி
 இத்தலத்தில்என்னை இறுக்கிகொன்றாய்என்றானே
 பத்துமலைஎன்று பகர்ந்தமொழியாலே
 பத்துமலைதனையும் பாரத்தலையாய்ப்படையும்
 என்றுமாயன்உரைக்க இருவரும்நல்லதென்று
 அன்றுபடைத்தார் அரக்கன்ராவணனை
 பத்துதலையும் பத்துரண்டுகண்காதும்
 தத்துவத்தோடு தான்படைத்தார்பாதிதுண்டம்
 கூடியுள்ளபாதியையும் கும்பகர்ணனாய்ப்படைத்தார்
 நாடறியராவணனுக்கு நல்லபடைதானாக
 கூடப் பிறக்கக் குண்டிலிட்டரத்தமதை
 வாட அரக்கர் குலமாய்ப்பிறவிசெய்தார்
 அப்போ படைக்கும் அவ்வளவில் மாயவனார்
 மெய்ப்பான மேனிதனில் வியர்வை தனையுருட்டி
 விபீஷணனென்று மெய்யுருவந் தானாக்கிக்
 கவுசலமாயரக்கன் தம்பியெனக் கருத்தாய்க்
 கூடி யிருந்து அரக்கன் குறியறிந்து
 வேடிக்கையாக வீற்றிரென்றுரைத்தார்
 அப்போதுகும்பகர்ணன் அன்றுவரம்வாங்கவென்று
 செப்போடுவொத்த சிவனைமிகநினைத்து
 நித்தமும்சாகாமல் நீணிலத்தைஆளவென்று
 தத்துவத்தோடுவரம் தாரும்என்றுநின்றானே
 கும்பகர்ணன்நின்ற கொடுந்தவம்பார்த்துமாயன்
 அன்பானநாரதரை அழைத்தேதுசொல்லிவிட்டார்
 சரஸ்வதிஇடத்தில் சட்டெனவேஏகிநீயும்
 வீரமுள்ளகும்பகர்ணன் வெகுநேரம்தவசிருக்கான்
 அவன்தவத்தைபார்த்தால் அழியாவரம்கேட்பான்
 சிவனும்கொடுத்தால் சிரமமாகும்எந்தனுக்கு
 நித்தியதத்துவம்வாங்க நினைத்துமேநிற்கின்றான்
 நித்தியதத்துவத்தை நித்திரைதத்துவம்எனவே
 மாற்றிஉரைக்கணும் என்றுசொல்லிவாரும்என்றார்
 நாற்றிசையும்புகழும் நாரதர்நடந்தேறி
 சொன்னார் சரஸ்வதிக்கு சுவாமிஅருளாலே

நன்றென்றுசொல்லி நாடிசரஸ்வதியும்
 கும்பகர்ணன்நாவில் குணமாய்இருக்கையிலே
 வம்பன்கும்பகர்ணன் வாய்திறந்து ஈசனிடம்
 நித்தியத்துவம்எனவே நினைவில்உருவேற்றி
 நித்திரைதத்துவம் என்றேகேட்டான்ஈசரிடம்
 சிவனார்அதுகேட்டு சீரானகும்பனுக்கு
 அவன்கேட்டதுபோல அளித்தார்சிவபொருளும்
 ஆறுமாதம்தூக்கம் ஆறுமாதம்உணவு
 வீறாகவேவரவே வேண்டிஇருஎனவே
 என்றுவரம்கொடுத்தார் ஈசரரும்அந்நாளில்
 எண்டிசையும்தானறிய இந்தவரம்கொண்டனனே
 பத்துதலைகொண்ட பாவிஅரக்கனவன்
 மற்றும்நிகரொவ்வா வாய்த்தபடையோடு
 வீற்றிருக்கும்நாளையிலே வீணனந்தராவணன்
 மாற்றிதவமிருந்து வரம்வேண்டவேணுமென்று
 கயிலைக்குஏகிக் கரம்கொண்டுதட்டினனே
 அகிலம்அசையுது என்றுஆதிசிவன்தானும்
 கால்கொண்டுதட்டிவே கருநீசராவணனும்
 பொல்லாதார்போகும் புழுக்குழியில்போய்விழுந்தான்
 அங்கேஇருந்து அரக்கனந்தராவணனும்
 செங்கண்சிவனை சேவிக்கவேண்டும்என்று
 பத்துதலையில்ஒன்றை பண்பாகதான்எடுத்து
 சித்தருடபேழைஎன்று திடமாகவைத்துக்கொண்டு
 இருபதுகையில் இரண்டுகையைதான்உருவி
 குருநரம்புஎடுத்து கோர்த்துவீணையாக்கி
 இராமுழுதுமேஇழுத்து ஈசனைஅழைத்தான்
 ராவணாநீயும்என்னை அழைத்ததேதுஎன்றார்
 அனைத்துயிரும்படைத்த ஆதியேஉம்மிடத்தில்
 வணங்கிப்பணிந்து வரம்வேண்டவந்தேனான்
 கயிலையில்வந்து கதவுதட்டும்வேளையிலே
 அகிலம்அசையுதென்று ஆதியுமேகோபமுற்று
 நரகலோகமதில் நம்மையும்தள்ளிவிட்டீர்
 அரகராவென்று ஐயாஅழைத்தேன் என்றான்
 அப்போதுஈசர் அரக்கனைபார்த்து
 இப்போதுவாஎனவே ஈசர்அழைத்தாரே
 நரகத்தைவிட்டு நற்கையிலைவரும்வழியில்
 கரம்குவித்துமேதை கண்ணரைநினைத்திருக்க
 இச்சித்துராவணனும் இவளைத்தொடர்கையில்
 அச்சமில்லாமேதை அரக்கனுக்குசாபமிட்டாள்
 எந்தவசைஅழித்து எனைத்தொடர்ந்தஏதுவினால்

உன்னால்வதைபடவே என்னைஎடுத்துபோவாய்
 என்றுசுபித்து எரிஅதிலேதான்விழுந்தாள்
 அன்றுஅந்தஅக்கினியும் அவள்தவசைபார்த்து
 அக்கினிதேவி அவளைவளர்த்துவந்தாள்
 அக்கினிக்குள்மேதை அருந்தவசுபண்ணலுற்றாள்
 அப்போதுராவணனும் ஆதிசிவன்இடத்தில்வந்து
 இப்போதுஎங்களுக்கு ஏற்றவரம்தாரும்என்றான்
 தவத்தைகண்டு தலைபத்துஅரக்கனுக்கு
 சிவத்தலைவரானோர் என்னவரம்வேண்டும்என்றார்
 அப்போதுஈசனிடம் அரக்கன்அவன்கேட்டதுதான்
 இப்போதுஈஸ்வரரே எந்தலைஇரண்டுகையும்
 முளைக்கவேவேணும் முதலேமுதற்பொருளே
 அழைத்துநான்கேட்டவரம்ஆதிசிவனேநீரும்
 தருவேன்நான்என்று தந்திமுகனவன்பெயரில்
 உறுதியாகவேஎனக்கு உண்மைசொல்லும்என்றானே
 அப்படியேஈசர் ஆணையிட்டுதான்கொடுக்க
 அப்போதுநல்லதென்று அரக்கன்வரம்கேட்டதுகேள்
 மூன்றுலோகத்திலுள்ள முனிவர்தே வாதிகளும்
 வேண்டும்பல ஆயுதமும் விதம்விதமா யம்புகளும்
 வீரியமாய் நானிருக்கும் விண்தோயுங்கோட்டைசுற்றி
 சூரியனுஞ் சந்திரனும் சுற்றியது போய்விடவும்
 சிவனாரொருகோடி செய்ய வரந்தரவும்
 புவனம் படைக்கும் பிரம்மாவொருகோடி
 உமையாளொருகோடி உற்ற வரந்தரவும்
 இமையோரரைக்கோடி இப்படியே உள்ளவரம்
 மூணரைக் கோடி உள்ளவரமத்தனையும்
 துடுக்கமுடன் கேட்ட சுத்தவரம் அத்தனையும்
 கொடுக்கும் போது குன்றெடுத்தோன் தன்தேவி
 அலங்காரமாகி அன்றைய பொழுதினிலே
 கலங்காதான் தேவி கயிலைஉமையாள் அருகில்
 மணிமேடைதன்னில் மகிழ்ந்திருக்கும்வேளையிலே
 கெணியாது அரக்கன் கெடுவதறியாமல்
 அம்மை தனை கண்டு அயர்ந்து முகம் வாடினனே
 செம்மையாக சினம் கொண்டு திருமகளும்
 மோதி அவன் பேரில் மொழிந்தாள் ஒரு சாபம்
 சீறியே அரக்கா நீ சினம் கொண்டு பார்த்ததினால்
 பாரில் எனை நினைந்து ஒருபெண்ணை கொண்டேகி
 ழு ராமர் பாணமதால் சிரமறுந்தேசாவாய் என்றாள்
 இப்படியே சாபமிட்டு இயலான லட்சுமியும்
 அப்படியே கயிலை அறைக்குள் சென்றிருந்தாள்

கர்ம விதியால் கைமறந்து அரக்கனவன்
 நின்ற உணர்வை நெடிய சிவமறிந்து
 அன்றந்த அரக்கனுக்கு ஆதிவரங்கொடுத்து
 கேட்ட வரங்கள் கெட்டியாய்த் தான்கொடுத்து
 நாட்ட முடன்சீதை நகையாலழிவையென்று
 இரக்கமில்லான்கேட்ட ஏற்றவரங்க ளெல்லாம்
 அரக்கனவன்றனக்கு ஆதிமிகக் கொடுத்தார்
 வரம்வேண்டி அரக்கன் வாழ்இலங்கைஏகுகையில்
 குரந்தவசிஇருந்த குறுமுனிவன்தனையும்
 ஒற்றினான்காலால் முனிஉடன்சாபமிட்டனனே
 கர்த்தரைநாடி கனநாள்தவமிருந்தேன்
 ஒற்றினாய்உன்காலால் உன்னால்தவம்கலைந்தேன்
 சித்தன்அருள்கண்டு சிவன்பாதம்சேர்வதற்கு
 அரக்காஉன்தலையறுக்கப் பிறப்பேன்ராமபாணமாய்
 அறச்சாபம்கூறிமுனி அலைக்குள்ளேவீற்றிருந்தான்
 ஆதிகொடுத்த அவ்வரங்களத்தனையும்
 நீதியில் லான்வேண்டி நெடியோன் தனைவணங்கிக்
 கொண்டுபோகும்போது குன்றெடுத்த மாயவனார்
 கண்டு மறித்துக் கௌசலமிட் டேமாயன்
 அரைக்கோடி வரமாய் ஆக்கிவிட்டார் மாயவரும்
 சரக்கோடி மூணும் தான்தோற்றுப் போயினனே

ஆதியைத் தொழுது போற்றி அரக்கனும் வரமும் வேண்டி
 சீரிய சீதை யாலே சீவனுக் கிடறும் பெற்று
 வாரிய மூணு கோடி வரமது தோற்றுப் பின்னும்
 மூரியன் மூணு லோகம் முழுதுமே யடக்கி யாண்டான்

முக்கோடி வரத்தை உச்சிக்கொண்டார் மாயவரும்
 அக்கரைக் கோடி அரக்கன்வரம் கொண்டேகித்
 தேவரையும் மூவரையும் தேவேந்திரன்வரையும்
 நால்வரையும்வேலைகொண்டு நாடாண்டானம்மானை
 வாசவும் அரக்கன் மணிமேடை தூராட்டால்
 வீசவேன் வாளாலே வெட்டுவேன் பாருவென்பான்
 வருணனவன்மேடை வந்துதொளியாதிருந்தால்
 மரணம்வரையும் வலுவிலங்கில் வைப்பேனென்பான்
 சந்திரருஞ் சூரியரும் சாய்ந்துமிகப்போகாட்டால்
 சந்து சந்தாகச் சரத்தாலறுப்பேனென்பான்
 தெய்வ மடவார்கள் திருக்கவரி வீசாட்டால்
 கைவரைந்து கட்டிக் கடுவிலங்கில்வைப்பேனென்பான்
 நாலு மறையும் நல்லாறு சாஸ்திரமும்

பாலு குடஞ்சுமந்து பணிந்துமுன்னே நில்லாட்டால்
 அஸ்திரத்தால் வாந்து அம்மிதனில் வைத்தரைத்து
 நெற்றிதனில்பொட்டிடுவேன் நிச்சயமென்பானரக்கன்
 வானவர்களெல்லாம் மலரெடுத்து என்காலில்
 தானமது பண்ணித் தாழ்ந்துநில்லாதேயிருந்தால்
 சாகும் வரைக்கும் தடியிரும்பிலிட்டவரை
 வேகும் படிக்கு வேள்வியதிலிட்டிடுவேன்
 மாமறலி மூவர் வந்தென்சொல் கேளாட்டால்
 காமனையும் ஈசன் கண்ணாலெரித்ததுபோல்
 என்னுடைய கண்ணால் எமனையுங்காலனையும்
 துன்னுடைய வல்லத் தூதனையும் நானெரிப்பேன்
 இவ்வுகத்தி லுள்ள இராசாதி ராசரெல்லாம்
 முவ்வுகமுங் கப்பமிங்கே முன்னாடி தாராட்டால்
 நெருப்பெடுத்திட்டிடுவேன் நேரேகொண்டுவராட்டால்
 எரிப்பெனொருஅம்பால் இராசாதி ராசரையும்
 இப்படியே பாவி இந்திரலோகம்வரையும்
 அப்படியே அரக்கன் ஆண்டிருக்கு மந்நாளில்
 தேவாதி தேவர் தினமேவல் செய்திடவே
 மூவாதி மூவர் ஊழியங்கள் செய்திடவே
 முறுக்கமதால்பாவி ஊழியங்கள்கொண்டதினால்
 பொறுக்க முகியாமல் பூலோகத் தார்களெல்லாம்
 தெய்வ ஸ்திரீயும் தேவாதி தேவர்களும்
 அய்யா திருமாலுக்கு அபயம் முறையமென்றார்
 அபயமிடு மொலியை அச்சுதருந்தானமர்த்திக்
 கபயமிடும் வேதன் கயிலையது தானேகி
 ஆதி பரமன் அடியையமிகப்போற்றி
 சோதித் திருமால் சொல்லுவா ரம்மானை
 பத்துத் தலையுடைய பாவி யரக்கனுக்கு
 மற்றும் பலகோடி வரங்கள்மிக ஈந்ததினால்
 தேவரையும் மூவரையும் தேவேந்திரன்வரையும்
 நால்வரையும்வேலைகொண்டு நாடாண்டானம்மானை
 ஆனதால் தேவர் அரிக்கே முறையமிட
 ஈனமாய்க் கேட்டு இருக்க முடியுதில்லை
 பள்ளியுறக்கம் பரிவாய் வருகுதில்லை
 தள்ளினால் தேவரையும் தற்காப்பாராருமில்லை
 என்ன வசமாய் எடுப்போஞ் சொருபமது
 தன்னிகரில்லாதவனே சாற்றுவீ ரென்றனராம்
 மாய னுரைக்க மறையோ நகமகிழ்ந்து
 தூயவரு மங்கே சொல்லுவாரம்மானை
 பாவி யரக்கனுக்குப் பண்டுநாமீந்தவரம்

தாவிப்பறிக்கத் தானாகாதென்னாலே
 என்றனார் சொல்ல எம்பெருமாள்சுதரும்
 அன்றெம்பெருமாள் ஆலோசனையாகி
 என்னை மகவாய் எடுக்கத் தசரதரும்
 முன்னே வரங்கேட்டு உலகிலவரிருக்க
 அன்னுகத்தி லுள்ள அரசன் தினகரனும்
 பொன்னு திருவைப் பிள்ளையென வந்தெடுக்க
 நிஷ்ட்டையாயரசர் நெடுநாள் தவசிருக்க
 சட்டமதைப்பார்த்துத் தானனுப்பு மீசுரரே
 பின்னும் பெருமாள் பெரியோனைப்பார்த்துரைப்பார்
 முன்னு முறையாய் முறைப்படியே தேவரையும்
 வானரமாய்ப் பூமியிலே வந்து பிறந்திருக்கத்
 தானவரேயிப்போ தான்படைக்கவேணுமென்றார்
 ஏவலா யென்றனுக்கு இப்பிறப்பானதிலே
 காவலா யென்றனுக்குக் கைக்குள்ளே நிற்பதற்குப்
 பள்ளிகொண்டு நானிருந்த பாம்புராசன்தனையும்
 வெள்ளிமணி மெத்தையையும் வீற்றிருக்குமாசனமும்
 இம்மூணு பேரும் என்னோடுடன்பிறக்கச்
 சம்மூலப்பொருளே தான்படையுமென்றுரைத்தார்
 மாய னுரைக்க மறையோனகமகிழ்ந்து
 தூயவரு மந்தப்படியே தெளிந்திருக்கப்
 படைக்கும் பொழுதில் பரதேவரெல்லோரும்
 அடைக்கலமே மாயன் அடியெனத்தெண்டனிட்டார்
 தெண்டனிட்டுத் தேவரெல்லாம் செப்புவாரம்மானை
 மண்டலமெங்கும் மயமாய் நிறைந்தோனே
 எங்களை லோகமதில் இப்போபடைப்பீரால்
 மங்களமாயுள்ள வலுவும் பெலமதுவும்
 ஆயனுக்கு நாங்கள் அடிபணிந்தேவல்செய்ய
 நேயனே நீரும் நெறியாய்ப் படையுமென்றார்
 ஈசர் மகிழ்ந்து இப்படியே தான்படைக்க
 வாசத் தசரதரும் வந்து தினகரரும்
 மகவாசையுற்று மகாபரனைத்தானோக்கி
 அகப்பாச மற்று அதிகத் தவமிருந்து
 நாத னறிந்து நன்மறையைத் தான்பார்த்து
 பாதகனரக்கன் பத்துச்சிரத்தானைத்
 தேவர் துயரமறத் திருமால் தசரதற்கு
 மூவ ருடன்கூடி உலகமதி லேபிறக்க
 அரக்கர் குலமறவே அம்மைசீதாலட்சுமியை
 இரக்கம்போலுள்ள ஏற்ற தினகரற்கு
 மகவாய்ப் பிறக்க மறைதான் விதித்தபடி

செகமீதில் ஞானசிருஷ்டி சிவமயமாய்
 இப்படியே வேதத்து எழுத்தின் படியாலே
 அப்படியே ஈசர் அமைக்கத் துணிந்தனராம்
 உடனே தசரதற்கு உற்றதிருமாலைத்
 திடமாய்ப் பிறவி செய்ய எனத்துணிந்தார்
 அப்போது ராமராய் அய்யா திருமாலை
 இப்போதுபடைக்க ஈசுரனார் சம்மதிக்கப்
 படைக்கும் பொழுது பரமசிவனாரை
 நடக்குந் திருமால் நாதனைப்பார்த்தேதுரைப்பார்
 அவ்வுலகிலென்னை அதிகத் தசரதற்கு
 இவ்வுலகு விட்டங்கு என்னைப்பிறவிசெய்ய
 வந்த விபரம் வகைவகையாயீசுரரே
 என்றனக்குத் தானமைத்து என்னையனுப்புமென்றார்
 மாய நிதுகேட்க மறையோனகமகிழ்ந்து
 தூயவரு மங்கே சொல்லுகிறாரம்மானை
 பரலோ கமென்ற பைம்பொன் கயிலையதில்
 சாலோ கந்தன்னில் தானிருந்த மாமுனிவர்
 துசுவீச மாமுனியும் சுகசீல மாமுனியும்
 விசுவாசமாயிருந்து விசாரமதிட்டனராம்
 வாருந்துசுவீச மாமுனியே நீர்கேளும்
 நீரும் நாமுங்கூடி நீணிலத்தில் போயிருந்து
 நானுமொரு பெண்மதலை நல்ல மகவாகத்
 தானுமோராண்மதலை தலைவன் தனைவாங்கிச்
 சம்மந்தமாகித் தானிருந்து நாடாண்டு
 உம்மந் தமான உதவிபெற வேணுமென்று
 இருபேருமிருந்து எனைநினைந்து மாமுனிவர்
 உருவேற்றிவேள்வி ஓமமதுவளர்க்க
 இந்தப் படியே இவர்களிரு மாமுனியும்
 எந்தன் தனைநோக்கி இருந்தார் தவசுகண்டிர்
 அல்லாமற்பின்னும் அரக்கன்ராவணன்தனக்குக்
 கொல்லாமற்கொல்லவொரு குறுமுனிவன் சாபமுண்டு
 அரக்கன் வரம்வேண்டி அவன்போகும்வ்வளவில்
 இரக்கமாய் மாமுனியும் இருந்தான் தவசதிலே
 தவசநிலை பாராமல் தலைபத்தரக்கனுந்தான்
 பவிசு மதமாய்ப் படுவ தறியாமல்
 முனியையவன் காலால் ஒத்தினான் மாபாவி
 அறியாயப்பாவி அரக்கனவன்றனக்குக்
 கூறினான் மாமுனியும் கொள்ளைகொண்டச்சாபமது
 தூறின சாபத் துல்லியத்தை நீர்கேளும்
 மாலை மிகப்போற்றி வாய்த்ததவம் நிற்கையிலே

காலெடுத்து ஒத்தினையே கள்ளாவுன்றனக்கு
 இந்தத் தவசுதனில் ஈசுரரைத் தானினைந்து
 உந்தன் தனையறுக்க ஒருராம பாணமது
 வந்து பிறந்திடவும் மாயனதைத்தானெடுத்து
 உந்தனுட மார்பில் ஊடுரு வவிடவும்
 துசவீசு மாமுனிவன் தசரதராய்ப்பூமிதனில்
 பிறந்து இருந்திடவும் பின்னுஞ் சுகசீல
 மாமுனியும் தினகரராய் வந்து பிறந்திடவும்
 ஓமுனிக்கு லட்சமியும் வில்லோடுதித்திடவும்
 இராமபாணத்தோடே இராமர் தசரதற்கு
 முராகமத் தின்படியே உலகிலுதித்திடவும்
 பாணமது தன்னாலும் பத்தினிதன் கற்பாலும்
 நாணங்கெட்டரக்காவன் நல்லதலைப்பத்திழந்து
 சேனைத் தளமிழந்து சிரசிழந்து வாழ்விழந்து
 வானரங்கள் வந்துன் வையகத்தைச் சுட்டழித்து
 உன்சடல மெல்லாம் உழுத்துப் புழுப்புழுத்துத்
 தன்சடலம் விட்டுச் சண்டாளா நீ மடிவாய்
 வேண்டுவேன் தவசு விமலன் தனைநோக்கி
 ஆண்டுபன்னிரண்டாய் அவன்றவசு நின்றனனே
 நின்ற தவத்தின் நிலைமையறிந்துமையாள்
 அன்றைக்கு வந்து அருளினாளாயிழையும்
 உரைத்த மொழிகேட்டு உற்ற முனிதனக்குத்
 துரைத்தனமாயிதனைச் சொல்லி விடைகொடுத்தேன்
 இப்படியே மாமுனிக்கு ஈந்திருக்கு மிவ்வரங்கள்
 அப்படியே துசவீசு மாமுனியுஞ் சுகசீல
 மாமுனியும் நம்மை வருந்திநிஷ்டை செய்யுகிறார்
 ஓமுனிக்கு நல்ல ஒழுங்குசெய்யவேணுமல்லோ
 அல்லாமல் தேவாதி அபயம் பொறுக்கரிது
 எல்லாமிதுகண்டு இப்பிறவி செய்யுமென்றார்
 நல்லதுகா ணென்று நல்லதிரு லட்சமியை
 வல்லமுள்ள பெட்டகத்தில் வைத்தார்காணீசுரரும்
 இராமபா ணமதையும் நன்றாய்ப் பிறவிசெய்ய
 சீராமனீயம்பகனும் சிவனு மகமகிழ்ந்து
 என்ன விதமாய் இதுபிறவி செய்வோமென்று
 பொன்னம்பலத்தோர் புத்திநொந்துதாமிருந்தார்
 ஈசுரரு மப்போ இரத்தின கிரிதனிலே
 வீசு பரனும் வேள்வியதுவளர்க்க
 வேள்வி வளர்த்து விமல னுருவேற்றத்
 தாழ்வில்லா ஆயன் தற்சொருபந் தானாகித்
 திருக்கணைக்காலில் செய்ய நரம்புருவி

கருக்கணமாய் ராம பாணக்கணையெனவே
 உறுதிகொண்டுவேள்விதனில் விட்டெறிந்தாரம்மானை
 பிறிதிகொண்டு லட்சுமியும் பிலத்த திருக்கரத்தில்
 தூண்டு விரலில் துய்ய நரம்புருவி
 வேண்டும் பெரிய வீரவில்லீதெனவே
 ஆராரு மிந்தவில்லை அம்பேற்றக் கூடாமல்
 ஸ்ரீராமரேற்ற சிந்தித்தாளம்மானை
 உடனேயது வில்லாய் ஓம மதில்பிறக்கத்
 திடமாக ராமர் திருக்கணைக்கால்நரம்பு
 பாணமதாய் வேள்விதனில் பரிவாய்ப்பிறந்திடவே
 தாணரும் வானோரும் சங்கத்தோ ருங்காண
 எல்லோருங் கண்டு இதுகண் மாயமெனவே
 வல்லோர்களான வாய்த்தேவாதியெல்லாம்
 சங்கடங்கள் தீர்ந்ததென்று சந்தோசங்கொண்டாட
 அங்கணங்களான அலகைமிகக் கூத்தாட
 இராமபாணத்தாலே இராவணகுரனையும்
 ஸ்ரீராமர் சென்று தென்னிலங்கைதன்னிலுள்ள
 அரக்கர்குல மறுப்பார் அச்சுதனா ரென்றுசொல்லி
 இரக்கமுள்ள தேவரெல்லாம் இரங்கிமிகக்கொண்டாட
 வில்லோடுன்பிறந்த வீரலட்சுமியெனவே
 வல்லோர்களாராலும் வந்திந்த வில்லதையும்
 வளைத்தோர்க்கு நல்ல மாலைகுட்டலாமெனவே
 தழைத்த சுகசீல தாட்டிக மாமுனியைத்
 தினகரராய்ப் பூமிதனில் செய்துவைத்து லட்சுமியை
 மனோகரமாய்ப் பூமியிலே வைத்தபெட்டகத்தோடே
 வில்லோ டேபிறக்க விமலனருளினராம்
 நல்ல துசுவீச மாமுனியை நாடதிலே
 தசரதராய்த் தோன்றவைத்துத் தேசாதி ராசனுக்கு
 விசமாலை ராமருமாய் வீரக்கணையோடே
 கூடப் பிறக்கக் குன்றெடுத்தார் தான்துயிலும்
 நீட அரவணையை நீதலட்சு மணராக்கித்
 தலையணைமெத்தையையும் சத்துருகன் பரதனுமாய்
 நிலைவரமாய் ஈசன் நெறியாய்ப் பிறவிசெய்யத்
 தேவரையும் வானரமாய்ச் சிவனார் பிறவிசெய்ய
 மூவரையும்பிறவி உள்ளதெல்லாஞ்செய்திடவே
 கொடுமுடியாய்ப் பிறந்த கோளிலங்கைப்பாவிகளை
 முடியடிவேரில்லாமல் முழுதுமறுப்பதற்கு
 வேண்டும் பிறவியெல்லாம் விமலனருளிமிகத்
 தாண்டவ சங்காரம் தானிதென்றாரம்மானை

இராவணன்தன்னைக் கொல்ல இராமபாணங்களோடே
 ஸ்ரீராமராய்மாயன் தானும் தசரதன்தனக்குத்தோன்ற
 விராகன மாது சீதை வில்லுட னுதிக்கத்தேவர்
 மராமர்க்குலங் களாகி வந்தனர் புவியின் மீதே

ஸ்ரீராமரும் இராவணனைச் செயிக்க ஒருவிதமாய்
 இராமபாணத்தோடே நாட்டில் பிறந்தனராம்
 தென்னிலங்கை தான்முடிய சீதை சிறையிருக்கப்
 பொன்னரிய வில்லோடு உடன்பிறந்தாள் பொன்மாது
 தேவரெலாம் வானரமாய் தென்னிலங்கைசுட்டழிக்கப்
 பூவர் சுகமுனிவர் போர்விசுவகன்மனெனும்
 வானரத்துக் கேற்ற மதிமந்திரி தானாகித்
 தானவரையுமனுப்பித் தரணிதனிலெம்பெருமாள்
 லட்சுமணரெனவே ஏற்றசத்துருகன்பரதன்
 கட்சியுடன் மாயன் கணையோடுடன்பிறந்தார்
 இப்படியே ராவணற்கு எல்லோரும்பகையாய்
 முப்படியே உள்ள முறைநூற்படியாலே
 மாபலியை வதைத்து மண்ணுக்குள் சிறைவைக்க
 வாமனராய் முன்னாள் அவதரித்து மாயவரும்
 முன்னுராயிரூபமாய் உலகளந்த வேசமதில்
 எண்ணாயிரத்தில் எடுத்தார் ஸ்ரீராமர் உரு
 இப்படியே ராமர் ஏற்ற தசரதற்கு
 அப்படியே பிறந்து அங்கிருந்தாரம்மானை
 சீதை வளர திருவில்லுந்தான்வளர
 கோதைக் குழல்சீதைக் கோமான் மிகவளர
 சிராமர் பிறப்போர் சிறப்பாய் வளர்ந்திடவே
 இராமர் குலங்கள் இரகசிய மாய்வளர
 அரக்கன் கொடுமை அண்டமள வேவளர
 சீதை வளர்ந்து சிறந்த வயதானதிலே
 மாதை மணமிடவே மாதா மனதிலுற்றுத்
 தன்புருசனோடே தையல்நின்றேதுசொல்வாள்
 அம்பும்வில்லும்வளர ஆயிழையுந்தான்வளர்ந்து
 பக்குவங்களாச்சே பைங்கிளிக்கு மாலையிட
 ஒக்குவ தென்ன உரைப்பீரென்னுத்தமரே
 என்று மடமாது ஏற்ற தினகரரை
 நின்று வணங்கி நேரிழையுஞ்சொல்கையிலே
 வில்லை வளைத்தல்லவோ மெல்லிமணஞ் சூடுவது
 வல்ல கலைக்கோட்டு மாமுனியைத் தான்வருத்தி
 இன்னபடி யீதென்று எடுத்துரைக்க மாமுனியும்
 அன்னப் பொழுதில் அருளுவான் மாமுனியும்

பூரா சமான புவியைம்பத்தாறிலுள்ள
 இராசாதி ராசரெல்லாம் இப்போ வரவழைத்து
 வில்லை வளைத்தவர்க்கு மெல்லிமணஞ்சூட்டுமென்று
 சொல்லியே மாமுனியும் தசரதனார் கண்மணியைக்
 கண்டு மாமுனியும் கண்ணனார்க்கேதுரைப்பான்
 பண்டு உனக்குப் பரம சிவனாரும்
 வில்வளைத்து மாலையிட விதியில் விதித்திருக்கு
 செல்லந்த மன்னன் தினகரானர் தன்மகட்கு
 இன்று கலியாணம் இப்போது அங்குசென்றால்
 பண்டு அமைத்த பலனுனக்குக் கிட்டுமிப்போ
 என்று கலைக்கோட்டு மாமுனியுந்தானேகி
 சென்றான் தினகரரின் செல்வி மணந்தனிலே
 அன்றைம் பத்தாறு அரசருக்குமாளனுப்பி
 தேசாதி தேசர் திசைவென்றமன்னரெல்லாம்
 மேசாதியானோரும் மேவுந்தெய்வேந்திரனும்
 இராவண சூரன் இராமர்முதலானவரும்
 இராமர்குல ராசாதி நல்லமன்னர் வந்தனராம்
 வில்லை வளைத்து வில்லில் நாண்பூட்டாமல்
 முல்லைமன்னரெல்லாம் முகம்வாடிப்போயிருந்தார்
 இராமரெடுத்து இராமசரமேற்றி
 ராமர் மணஞ்செய்தார் சீதைத் திருமாதை
 மணம் முகித்துவானோர் மங்களகீதத்தோடே
 துணைவர் தலைவரொடு சென்றாரயோத்தியிலே
 அயோத்தியாபுரியில் ஆனதம்பிமாரோடும்
 கையேற்று வந்த கன்னி திருவோடும்
 வாழ்ந்திருக்கும் நாளில் மாதா கைகேசியம்மை
 தாழ்ந்தமொழி சொன்னதினால் தம்பி பரதனையும்
 நாடாள வைத்து நல்லனீ ராமருந்தான்
 கூடவொரு தம்பியோடும் குழல்சீதை மாதோடும்
 நாடி நடந்தார் நல்லவன வாசமதில்
 வாடிவந்து கானகத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் நாளையிலே
 லட்சுமணருமங்கே ஏற்றகனி தான்பறிக்கக்
 கட்சியுடன் நடந்து காட்டில் மிகப்போகச்
 சூர்ப்பநகை தன்மகனும் துய்ய தவசுநிற்க
 ஆர்ப்பரவா யீசர் ஆகாசத் தேவழியே
 வாளை அயச்சார் வாய்த்தபரமேசுரரும்
 தாழ வரும்போது தாமனந்த லட்சுமணர்
 கண்டந்த வாளைக் கைநீட்டித் தான்பிடித்துத்
 துண்டம் விழஆலைத் துஞ்சிவிழ வெட்டினர்காண்
 பட்டந்த ஆலும் படபடெனச்சாய்ந்திடவே

வெட்டந்து வீழ்ந்தான் மீண்டுதிரம் பாய்ந்ததுவே
 அரக்கன்தாய் கண்டு அலறி வெகுண்டெழுந்து
 இரக்கமில்லாச்சூர்ப்பநகை இலட்சுமண ரைத்தேடி
 தேடி ஸ்ரீராமர் சீர்பாதங் கண்டணுகி
 நாடியெனைத்தாவுமென்று நாணமில்லாதுரைத்தாள்
 என்பாரியிங்கே இருக்கவே வேறொருவர்
 தன்பாரி தன்னைத் தான்விரும்பேன்போடியென்றார்
 போடிநீ யென்ற புத்திதனைக் கேட்டரக்கி
 தேடியே லட்சுமணரைச் சேரவுறவாடிநின்றாள்
 உறவாடி நின்ற ஓயிலை யவரறிந்து
 பறபோடி யென்று பம்பத்தன மூக்கரிந்தார்
 மூக்கு முலையும் முகமும் வடிவிழந்து
 நாக்குரைக்க வாடி நாணங்கெட்டத் தீயரக்கி
 தன்னுடனே கூடித் தமயனெனப்பிறந்த
 மன்னன்ராவணன்தமக்கு வகையாயுரைக்கலுற்றாள்
 காட்டி லொருபெண் கமலத் திருமகள்போல்
 நாட்டிலொவ்வாக்கன்னி நான்கண்டதில்லையண்ணே
 உன்றனக்கு ஆகுமென்று உற்றவளை நான்பிடித்தேன்
 என்றனுட மூக்கரிந்தோர் இருவருண்டல்லாது
 மற்றொருவரங்கே வாழ்ந்திருக்கக்கண்டதில்லை
 கற்றொருவர் காணாது கையிலம்பு காணாது
 மருவனைய அண்ணேவுன் வாய்த்த விரலதிலே
 ஒருயிறைக்கே வுண்டு உற்றஅவர் தன்னுயரம்
 என்றந்த அரக்கி ஈனம்பல துரைக்க
 அன்றந்த ராவணனும் ஆகாசத் தேரேறிப்
 பிச்சைக் கெனவே புறப்பட்டான் காடதிலே
 அச்சமில்லா லட்சுமணர் ஆனஸ்ரீ ராமருமாய்
 மானின் பிறகே மனம்வைத்து நின்றிடவே
 வானின் செயலால் வானவர்கள் பார்த்திருக்க
 நாராயணர்தேவி நல்லதிருலெட்சுமியை
 ஏராத பாவி இலச்சைகெட்டத் தீயரக்கன்
 தேரிலே அம்மைதனைத் திருடிக்கொண்டேகினனாம்
 பாரிலே வுள்ள பட்சி பறவைகளும்
 கண்டு பதறிக் கதறிமிக அழவே
 அண்டர் முனிதேவர் எல்லோருந்தாமழவே
 மான்வேட்டையாடி மாரீசனை யறுத்துத்
 தான்வேட் டையாடும் தகையாலே தம்பியுடன்
 வந்தார்காண் லட்சுமியும் வாழ்ந்திருக்கு மண்டபத்தில்
 பந்தார் குழலனைய பாவையரைக் காணாமல்
 கலங்கி மிகவாடி கண்ணீர் மிகச்சொரிய

மலங்கியே லட்சுமணர் மண்ணிற்புரண்டமுதார்
என்னே மணியே எனைப்பெற்ற மாதாவே
பொன்னேயமுதே பெற்றவளே யென்றமுதார்
இராமர் முகம்வாடி நாயகியைத் தான்தேடி
ஸ்ரீராமர்கலங்கி சினேக முடனமுதார்
மனுவாய்ப் பிறக்க மனுவடம்பு கொண்டதினால்
தனுவானதையடக்கித் தானே புலம்பலுற்றார்
அன்ன மயிலோடும் அன்றில் குயிலோடும்
புன்னை மலரோடும் புலம்பி மிகவமுதார்
வன்னமுள்ள யானை வாய்த்தசிங்கத்தோடும்
பெண்ணமுதைக் கண்டிரோ என்று புலம்பலுற்றார்
இப்படியே ராமர் இளையபெருமானும்
அப்படியே சொல்லி அமுதமுது தான்வாடிச்
சோலை மரத்தின்கீழ்ச் சோர்ந்து முகம்வாடி
மாலவருந்தம்பி மடிமேல் துயின்றிருக்க
அஞ்சனையாள்பெற்ற அனுமனதில் வந்தடைய
சஞ்சலமேதென்று சாரதியுங்தெண்டனிட
மின்செறியு மாயன் விழித்தவனைத் தானோக்கிக்
கவசகுண்டலமணிந்த கார்குத்தாயாரெனவே
உபசரித்துச் சொன்ன உச்சிதத்தைத் தானறிந்து
அய்யரே யென்னை ஆட்கொண்ட நாயகமே
மெய்யரே நீங்கள் மெலிந்திருப்பதேதெனவே
கேட்க அனுமன் கிருபைகூர்ந்தெம்பெருமாள்
சேர்க்கையுடன் சொன்னார் சீதையுடதன்வளமை
ஏற்கை யாகக்கேட்டு இயலனுமன் ஏதுசொல்வான்

நல்லது அடியேன் கேட்டேன் நானினி வுரைக்கும் வாறு
சொல்லவுங் கேட்பீரெந்தன் திருவடை யாளஞ் சொன்னீர்
வல்லவர் தகப்பனானீர் வரந்தர வேணு மிப்போ
புல்லர்வாழிலங்கை சுட்டு அம்மையைக்கூட்டி வாறேன்

என்தாய் மொழிந்த இயலடையாளத்தாலே
முன்தானே பெற்ற முதல்வர்தா நென்றனக்கு
அய்யா தானாகும் அடைக்கலமேயாமடியார்
பொய்யாம லென்றன் பேரனுமன் கண்டிரே
இலங்கை தனைச்சுட்டு அம்மையைக் கூட்டிவர
மலங்காதே போவென்று வாக்கருள வேணுமையா
சுகரீவன் சாம்புவனும் சுத்தமுள்ள வீரர்களும்
ஒக்கவொரு முகமாய் உடையோன் பதமடைய
கெருடன் மிகமறித்துக் கேலியிட்ட ஞாயமதும்

திருடன் கொடிய தீபாவி ராவணனும்
 அம்மை தனைக்கொண்டு அவன்கோட்டை யானதிலே
 செம்மையில்லாப்பாவி சிறையில்வைத்தஞாயமதும்
 எல்லா மறிந்து எம்பெருமாள் கோபமுற்று
 வெல்லத் துணிந்தார் மிகுபடைகள் தான்திரட்டி
 எழுபது வெள்ளம் ஏற்றவானரங்களையும்
 முழுதும் வருத்தி ஒப்பமிட்டெம்பெருமாள்
 விசுவகம்மாளனையும் விரைவாயருகழைத்து
 வசுவாசு மைந்தன் வாய்த்த அனுமனையும்
 அனுமன் தனையேவி ஆன மலையெடுத்துத்
 துனும னுடனே தோயக் கடலதுக்குள்
 கோட்டைய திட்டுக் குக்குளித்தங்கேகி
 ஓட்டனாய் விட்டார் உற்ற அனுமனையும்
 பூட்டமுடன் வாயு புத்திரனுந் தான்மகிழ்ந்து
 நாட்ட முடனிலங்கை நாடாளும் பாதகனைக்
 கண்டு முடுகிக் கருத்தழியத் தான்பேசி
 கொண்டு இலங்கை குப்பையிடத் தீக்கொளுத்தி
 மால்கொடுத்த வாளி மாதுகையி லேகொடுத்து
 வால்கொண்டு வீசி வனங்காவு தானழித்துக்
 கேதார மாமலையும் கீர்த்தியுட னேகுதித்துப்
 பாதார மென்று பணிந்தானே ராமரையும்
 அரக்கனவன்பேசும் அநியாயந் தான்கேட்டு
 இரக்கமுள்ள எம்பெருமாள் எழுந்தார் படைக்கெனவே
 படைக்கு இவர்நடக்க பார்த்துவி பீஷணனும்
 அடைக்கல மென்று அவர்பாதஞ்சேர்ந்தான்காண்
 சேர்ந்த வுடனே திருமால் மனமகிழ்ந்து
 ஓர்ந்த படையோடே உடனயுத்தஞ்செய்திடவே
 அரக்கன் படையும் அச்சதனார் தன்படையும்
 இரக்க மில்லாமல் இருபேருஞ் சண்டையிட்டார்
 படைபொருது வெல்லாமல் பத்துத்தலை யுள்ளோனும்
 கடகரியுந்தோற்றுக் கையிழந்தானம்மானை
 பத்துத் தலையும் பார்மீதி லற்றுவிழ
 மற்று நிகரொவ்வா மாயத் திருநெடுமால்
 அரக்க னுயிரு அங்குமிங்கும் நிற்கையிலே
 இரக்கமுடன் நின்றங்கு ஏதுரைப்பாரம்மானை
 கேளாய்நீ ராவணா கிரேதாயுகந்தனிலே
 பாழாய் இரணியனாய்ப் பாரில் பிறந்திருந்தாய்
 உன்னிடுக்கங் கண்டு உன்புதல்வனானாகி
 தன்னருகில்வந்துனக்கு தைரியமாய்புத்திசொன்னேன்
 சிம்மமாய்ப் பிறந்து வதைத்தேனான் பாரறிய

சென்மபகை நானென்றுபண்பு மிகக்கூற
 அப்போது நீயும் அன்றுரைத்த வார்த்தையினால்
 இப்போது உன்குலங்கள் எல்லாங் கருவறுத்து
 நாணமில்லாதுன்னிலங்கை நகரை தீயாலழித்துப்
 பாணமொன்றாலுன்னைப் படைய்தேன் கண்டாயே
 அல்லாமலுன்றனக்கு அங்கமொரு நூறு
 எல்லாரும் வெல்லா ஈசன் கயிலையதும்
 எடுத்த பெலமுமுண்டே ஈரஞ்சு சென்னியுண்டே
 கடுத்த பெலமுள்ள காலாட்கள் பொரவுண்டே
 இந்திரனை வென்ற ஏற்ற புதல்வருண்டே
 சந்திரனுஞ் சூரியனும் தன்னிடத்தி லுண்டல்லவோ
 முணுலோ கத்தாரும் உன்னிடத்தி லுண்டல்லவோ
 ஆணுவங்கள்பேசினையே அம்பொன்றில் மாண்டாயே
 கோலுபோ லேயுயர்ந்த கொடும்பாவி நீகேளு
 நாலு முழமல்லவோ நல்லதலை ஒன்றல்லவோ
 என்கைவாளி எடுத்துவிடத் தாங்காமல்
 உன்கை காலுமற்று உயிரழிந்து மாண்டாயே
 பத்து மலைபோலே பருந்தலைகள் பெற்றதெல்லாம்
 இத்தலத்தில் கண்டிலனே என்கையால் மாண்டாயே
 மாண்டாய்நீ யென்று வசைகூறக் கேட்டரக்கன்
 ஏண்டா மழுப்புகிறாய் இராமனோ கொல்லுவது
 தம்பி யெனப்பிறந்து சத்துருப்போல் தான்சமைந்து
 என்பெலங்க ளெல்லாம் எடுத்துரைத்தானுன்றனுக்கு
 ஆனதாலென்னுயிரு அடையாளம் பார்த்துலக்காய்
 ஊனமுற எய்தாய் உயிரழிந்தே னல்லாது
 நீயோடா என்பெலங்கள் நிலைபார்த்துக்கொல்லுவது
 பேயா நீபோடா புலம்பாதே யென்னிடத்தில்
 அப்போது மாயன் அதிகசீற்றத்துடனே
 ஒப்பொன்றில்லாதார் உரைப்பார்காணம்மானை

உன்னுட தம்பி யாலே உயிர்நிலையறிந்துயானும்
 என்னுடசரத்தால் கொன்றேன் என்றியம்பியஅரக்காவுனை
 பின்னுகப் பிறப்பு தன்னில் பிறப்புநூறோடுங்கூடி
 அன்னுகந் தன்னில் தோன்ற அருளுவேனுன்னைநானே

என்னொரு தம்பியாலே என்னையுங் கொன்றாயென்று
 தன்னொரு மதத்தால் நீயும் சாற்றியஅரக்காவுன்னைப்
 பின்னொரு யுகத்தில் நூறு பிறப்புடன் பிறவி செய்து
 இன்னொரு ஆளின் கையால் இறந்திடச்செய்வேனுன்னை

என்னுடைய தம்பியாலே தானென்னுயிரை
 உன்னுடைய அம்பால் உயிரழிந்தேனல்லாது
 என்னைநீ கொல்ல ஏலாது என்றுரைத்தாய்
 உன்னை நானிப்போ ஒருபிறவி செய்யுகிறேன்
 என்றுசொல்லிமாயன் எண்ணவொணாக்கோபமுடன்
 அன்று கயிலை அரனிடத்தில் சென்றிருந்தார்
 அன்று மேதை சிறையை அரிராமரும் மாற்றி
 வென்ற இலங்கைதனை விபீஷணருக்கு பட்டம் சூட்டி
 அன்று இலங்கை விட்டு எல்லோரும் கடல் கடந்து
 நன்றாய் அயோத்திக்கு அவர்கள் வரும் வழிதனிலே
 கைபிடித்த ஜானகியும் கனலாறாய் தான் வரவே
 மேதையும் வந்து மேவி ஆற்றில் இறங்கிடவே
 மேதையை சீதை மேவி ஆற்றிலே அனுப்பி
 சீதையும் இராமரோடு சேர்ந்து நடந்தனளே
 மாதை மிகப்பார்த்து மாயராமரும் ஏதுரைப்பார்
 இதுவரையும் லட்சுமியே எங்கே மறைந்திருந்தாய்
 அது உரைத்து லட்சுமியும் அன்று வழி நடந்தாள்

துவாபர யுகம்

முன்னேயுள்ள துண்டம் ஓரிரண்டு உள்ளதிலே
 ஒன்னையொரு துண்டம் ஒருநூறு பங்குவைத்துத்
 துவாபரயுகம்வகுத்துத் துரியோதனனெனவே
 கிரேதாயுகமழித்துக் கீழுலகில் தோணவைத்தார்
 பாவி பிறக்க பச்சைமால் தான்கூடத்
 தாவிப் பிறந்த தம்பியர் மூவரையும்
 விபீஷணனும் நல்ல வெற்றிச்சாம்புவனையும்
 அபூருவமாய்க் குந்தியர்க்கு ஐவரை பிறவிசெய்தார்
 ஐவரையும் பூமி அதிலே பிறவிசெய்து
 மொய்குழலான மெல்லி திரௌபதியாய்
 அம்மை திருக்குழலில் அமர்ந்திருந்தபொற்சடையை
 நம்மை விபீஷணற்கு நல்மகளாக்கிவைத்து
 அரக்கர் குலமறுக்க அம்மை யெழுந்தருளி
 இரக்கர் புரமேகி இருக்குமந்த நாளையிலே
 தோழியாய் முன்னிருந்த துய்யத்திரிசடையை
 நாழிகை தன்னில் நாதன் பிறவிசெய்தார்
 பின்னுமந்த மாயன் பெரியோனடிவணங்கி
 நின்னுகரங் குவித்து நெடியோனுரைத்தனராம்
 எழுபது வெள்ளம் ஏற்றவானரங்களுடன்
 முழுது மிலங்கை முடித்துநான் நிற்கையிலே
 என்படைகளான எழுபதுவெள்ளமதிலும்

உன்படைக ளெல்லாம் உயிரழிந் தாரெனவே
 ஆராய்ந்து என்படையை அளவிட்டு நிற்கையிலே
 தோராத மன்னன் துடியானச் சேவகன்தான்
 ஒருவன் தனைக்காணேன்உடனே மறலிதனை
 வருக அழைத்து வகையேதெனக்கேட்க
 நானில்லை யென்றே நமன்தான் மிகவுரைக்க
 ஏனில்லை யென்று இறுக்கிநான் கேட்கையிலே
 அய்யாவேவும்முடைய ஆளான வீரனைத்தான்
 கையாலமுள்ள கும்பகர்ணனொருசமரில்
 பிடித்து நசுக்கிப் பிசைந்து திலகமிட்டான்
 அடுத்துநின்று பார்த்து அரக்க னவனுயிரைக்
 கொண்டேகி நானும் கொடுநரகில் வைத்திருக்கேன்
 என்றே தான்மறலி இத்தனையுஞ்சொன்னான்
 ஆனதால் கும்ப கர்ணனவன்தனையும்
 ஈனமில்லாக் கஞ்சன் எனப்படையுமிவ்வுகத்தில்
 என்றே தான்மாயன் இதுவுரைக்க ஈசுரரும்
 அன்றேதான்கும்பனையும் அப்படியே தான்படைத்தார்
 படைத்த சடமதுக்குப் பரமனுயிர்கொடுக்கச்
 சடத்தை மிகயெழுப்பித் தானனுப்ப ஈசுரரும்
 துவாபரயுகமெனவே தொன்முறையைத் தான்பார்த்து
 தவறாத வண்ணம் தான்படைத்தாரெல்லோரும்
 அப்படியே ஈசர் அன்று படைத்தபடி
 இப்படியே வந்து இவர்கள் பிறந்தனராம்
 முன்னுள்ள பீடத்து உதிரமெல்லாந் தானெழுந்து
 அன்றுள்ள பாவி அவன்கூடத் தானிருக்க
 அரக்கனிராவணனும் அதிகத்துரியோதனனாய்
 மூர்க்கன் பிறப்போர் ஒருநூறு பேரோடு
 வந்து பிறந்தான்காண் வையகத்தி லம்மானை
 சந்துபயில் மாயன் தன்னோடுடன்பிறந்த
 தம்பி பரதன் சத்ருக்கன் லட்சுமணன்
 நம்பி விபீஷணனும் நல்லதொரு சாம்புவனும்
 ஐவரும் பூமிதனில் அப்போது தோன்றினராம்
 தெய்வத் திரிசடையும் தேவி துரோபதையாய்
 மெய்வரம்பாயுள்ள மேன்மையதின்படியே
 ஐவருட தேவியென்று ஆயிழையுந்தோன்றினளாம்
 இப்படியே ஐபேரும் ஏற்றரிய நூற்றுவரும்
 அப்படியே பங்கு வகைபாதி யாய்ப்பிறந்தார்
 இராச்சியத்தி லுள்ள இறைதான முள்ளதெல்லாம்
 தராச்சியமாய்ப்பாதி யெனத் தங்கள்சில நாளாண்டார்
 கும்பகர்ண னென்ற கொடும்பாவி கஞ்சனுமாய்

வம்பகனாய் வந்து மதுரை தனில்பிறந்தான்
 கஞ்சனவன்பிறந்து கடிய கொடியவனாய்
 வஞ்சனையும் பெற்ற மாதா பிதாக்களையும்
 சிறையதிலே வைத்துத் தேசமதைத் தானாண்டு
 இறைமிகுதி வேண்டி இராச்சியத்தையாண்டனனே
 ஆனதா லவனுடைய அம்புவியி லுள்ளோர்கள்
 ஈனதுன்பமாகி இருந்தார் பயமடைந்து
 தேவரையும் வானவரைத் தேவேந்திரன்வரையும்
 மூவரையுஞ் சற்றும் முனியாமல் மாபாவி
 தெய்வ மடவாரைத் திருக்கவரி வீசிடவே
 வைவனவன்பிடித்து வாவெனவே ஆள்விடுவான்
 வருணனொடுவாயுவையும் வலுவிலங்கில்போட்டு
 அருணன் முதலாய் அந்தி வரும்வரையும்
 வேலையவன்கொண்டு விடுவானவன்தொழிலாய்
 மாலை நினையான் மறையையிக நினையான்
 ஆலயங்கள் கோயில் அன்ன மடங்கள்வையான்
 சாலயங்கள் செய்யான் தர்மசிந்தனைகள்செய்யான்
 அந்தணர்க்குமீயான் அன்னதானங்களிடான்
 பந்தலிட்டுத் தண்ணீர் பக்தர்தமக்களியான்
 ஆவு தனையடைத்து அதுக்கிரைகள் போடாமல்
 கோவுகளைக் கொல்வான் கொடும்பாவி நெட்டூரன்
 கண்ட வழக்குரையான் கைக்கூலி கேட்டடிப்பான்
 சண்டனையாருவென்பான் தன்னைப்பாவித்திருப்பான்
 எம்மைப் படைக்க ஏலுமோ மற்றொருவர்
 நம்மைப் படைத்ததுவும் நான்தானெனவுரைப்பான்
 இப்படியே கஞ்சன் எதிரியில்லை யென்றுசொல்லி
 அப்படியே மீறி ஆண்டான்காணம்புவியை
 மேலோகந் தன்னில் மிகுத்ததெய்வக்கன்னியரில்
 வாலோக மான வாய்த்தகன்னி தேவகியும்
 ரோகணியாளென்னும் நுதல்மடவாரண்டுபேரும்
 புரோகணிய மான பொய்கைநீர் தானாடி
 அக்காளுந் தங்கையுமாய் அவர்கள்ரண்டு மாமயிலும்
 மிக்கான பட்டுடுத்து மேவிவழி தான்வரவே
 மாயன் சிறுமதலை வடிவெடுத்துத் தானழவே
 ஆயனுட கோலம் அறியாமல் மங்கையர்கள்
 தெய்வகியும் பார்த்துச் சொல்லுவாள் தங்கையிடம்
 நெய்நிதியக் கன்னி நெடியவிழி ரோகணியே
 இன்னா அழுது இதில்கிடக்கும் ஆண்மதலை
 பொன்னானபூமியிலும் பெண்ணேநான்கண்டதில்லை
 காலில்சிவ சக்கரமும் கையில்மால் சக்கரமும்

மேலில்சத்தி சக்கரமும் விழிசரசு சக்கரமும்
வாயு பகவான் வடிவுமிகப் போலே
ஆயும் பலகல்வி ஆராய்ந்த அச்சுதர்போல்
கண்கொள்ளாக் காட்சி கைமதலை தன்னழகு
விண்கொள்ளாக் காட்சி மெல்லியரேயிம்மதலை
இம்மதலை தன்னை எடுத்துநாம் தாலாட்டி
பொன்மதலைதன்னைப் போட்டுவைத்துப்போவோம்
என்றுசொல்லி மாதர் இருபேருஞ்சம்மதித்து
வண்டுசுற்று மெல்லி வந்தெடுத்தாரம்மானை
மதலை தனையெடுத்து மார்போடு தானணைத்து
குதலை மொழியமர்த்திக் கோதைரண்டு மாமயிலும்
கயிலையதுக்கேகி கறைக்கண்டர் பாதமதில்
மயிலனைய மாமயிலார் வந்தார்காணம்மானை
வந்த மாடவர்கள் மார்பி லமுதிளகி
அந்தப் பரம ஈசுரனார்அவரறிந்து
கன்னியரே உங்கள் கற்பு அகன்றதென்ன
மின்னித் தனங்கள் மெல்லியுட லானதென்ன
பச்ச நிறமேனி பால்வீச்சு வீசுதென்ன
அச்சமில்லாக் கொங்கை அயர்ந்துஉடல் வாடினதேன்
ஏதெனவே சொல்லுமென்று ஈசுரனார் தான்கேட்க
சூதகமாய் நின்ற தோகைபோல் வாடிநின்றார்

வாடியே மடவார் தாமும் மார்பதில் துகிலை மூடி
கோடியே அயர்ந்துஏங்கிக்குருவதைப்பாரா வண்ணம்
நாடியே தாழ்ந்து பெண்கள் நாணியே நின்ற தன்மை
தேடியே மாயன் செய்தச் செயலெனஅறிந்தாரீசர்

அறிந்தார் மாயன் சேயாகிஅழுதே இரங்குங்குரலதினால்
செறிந்தார் குழலார்கள் சேர்த்தேயெடுத்தணைத்ததுவும்
பறிந்தேயிவர்கள்நாணிதும் பாலது தனத்தில்பாய்ந்ததும்
அறிந்தேகன்னியிருவரையும் அழித்தேபிறவி செய்தனராம்

பிறவி செய்யவென்றுபெரியோனுரைக்கப் பெண்ணார்கள்
அறவி யழுது முகம்வாடி அரனா ரடியை மிகப்போற்றித்
திறவி முதலே திரவியமே சிவமே உமது செயலைவிட்டு
இறவியானாலெங்களுக்கு இனிமேல்பிறவி வேண்டாமே

வேண்டா மெனவேமெல்லியர்கள் விமலனடியைமிகப்போற்ற
மாண்டாரெலும்பைமார்பணியும்மறையோன்மகிழ்ந்துரைப்பார்
தூண்டாச்சுடரோன் திருமாலை சேயென்றெடுத்தசெய்கையால்
ஆண்டாருமக்கு மகனாகி அதின்மேல் பதவி உங்களுக்கே

மெல்லியரே உங்களுட மெய்வரம்பு தப்பினதால்
 செல்ல ஏதுவாச்சு துவார்காசீமையிலம்மானை
 என்றே அரனார் இருகன்னி யோடுரைக்க
 அன்றே மடவார் ஆதிதனை நோக்கி
 ஆதியே நாதி ஆனந்த மெய்ப்பொருளே
 சோதியே அநாதி சொருபத் திருவிளக்கே
 அல்லாய்ப் பகலாய் ஆரிருளாய் நிற்போனே
 வல்லாய்ப் புவியை வார்த்தையொன்றாற்படைத்த
 ஆதிப் பொருளே அனாதித் திருவுளமே
 சோதிப் பொருளே சொல்லொணா தோவியமே
 எட்டாப் பொருளே எளியோர்க் கெளியோனே
 முட்டாத செல்வ முதலே முழுமணியே
 கண்ணுள் மணியே கருத்தினுள் ளானவனே
 பெண்ணு மாணாகிப் பிறப்பில்லா நின்றோனே
 இறப்புப் பிறப்பில்லாத எளியோர்க்கெளியோனே
 பிறப்பு இறப்பில்லாத பேசமுடி யாதவனே
 கருவிதொண்ணுற்றாறும் காவலைந்து பேருடனே
 உருவு பிடித்து உயிர்ப்பிறவி செய்வோனே
 மூவரு முன்றன் முடிகாண மாட்டாமல்
 தேவருந் தேடித் திரிந்தலையவைத்தோனே
 மவ்வவ் வாகி வருந்தியவ்வம் ஒவ்வாகி
 செவ்வவ் வாய்நின்ற சிவனே சிவமணியே
 மாயனெடுத்த மகவான கோலமதை
 நேய மறியாமல் நெறிதவறிப்போனதினால்
 பின்னேநீரெங்களையும் பிறவிசெய்யவேண்டாங்காண்
 எந்நேரங் கயிலை இப்பூமி யானதிலே
 தெய்வப் பசுப்போல் தேவரீரெங்களையும்
 மெய்யறிவு கூடி மிகப்படையு மேலோனே
 அல்லாதே போனால் அடியார்க் ளெங்களையும்
 இல்லாதே செய்யும் இனிப்பிறவி வேண்டாங்காண்
 அம்மை உமையாள் அருகே மிகஇருந்து
 உம்மையும் போற்றி உம்மூழியங்கள்செய்து
 பூவுலகில் நாங்கள் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததுண்டால்
 பாவிக்கு வேலைப் பண்ணி முடியாதே
 பூவு முடித்துப் பூமேடையும்பெருக்கி
 நாவுலகு மெய்க்க நல்லகவி தான்பாடி
 தம்புரு வீணை சப்தக் குழலுடனே
 இன்புருகராகம் இசைந்தமுறை தானிகழ்த்தி
 நரசென்மம் வாழும் நசுரக் குலங்களிலே

அரசேநீ ரெங்களையும் அழுந்தப் படையாதேயும்
 இப்படியே கன்னி இரங்கியழுதிடவே
 அப்படியே கன்னி அவர்களுக்காதியுந்தான்
 சொல்லுவார் வேதச் சுடரோனதிசயித்து
 நல்லதுகாண் பெண்ணே நம்மைரண்டுஞ்சொல்லாதே
 மாயன் துவாபரவையகத்தில் போய்ப்பிறக்க
 வாயமிட்டாருங்களையும் மாதாவெனவாக்க
 நாமென்ன செய்வோம் நவ்விமால் செய்ததற்குப்
 போமெனாசர் பிறவிசெய்தாரம்மானை
 வாயு மகாதேவன் வடிவென்ற இச்சையினால்
 ஆசையா லுங்களுக்கு அவனே புருஷனென்றார்
 சங்கு சரங்கொண்ட தம்பியென்ற இச்சையினால்
 அங்குப்பகவதியும் அச்சதரு முங்களுக்கு
 மதலையென வந்துதிப்பார் வையமது கொண்டாட
 குதலை மொழியாரே கொம்பே றிடையாரே
 விலங்குச் சிறையும் மிகுசிறையுமுங்களுக்கு
 மலங்குவது மெத்த மாய்ச்சலுண்டாகியபின்
 ஸீகிருஷ்ணனாகத் திருமாலுதித்தபின்பு
 குறுக்கிட்ட தோசம் கொடுமை மிகத்தீர்ந்து
 பின்னே பதவிப்பேறுண்டு முங்களுக்கு
 மின்னெரொளியை விமலன் பிறவிசெய்தார்
 பிறவியரன் செய்யப் பிறந்தார்கள் பூமியிலே
 திறவியது விட்டுத் தேவகியும் ரோகணியும்
 மதுரைதனில் வந்து மாபாவிக் கஞ்சனுக்கு
 இருதையல் மாமயிலார் ஏற்ற பிறப்பெனவே
 கூடப் பிறந்தால் கொடியதோசமெனவே
 தேட வொருராசன் சிறுவி யெனப்பிறந்தார்
 பிறந்தேகஞ்சனுக்குப் பிறப்பெனவே பேசுவாராம்
 சிறந்தே யிவர்கள் திருத்தமாய் வாழுகையில்
 இப்படியே கஞ்சன் இவர்களிரு தங்கையையும்
 அப்படியே கூட்டி அவன்வேட்டையாடிவர
 மாமுனிவன் தனக்கு வாய்த்திருந்தமாம்பழத்தைத்
 தாமுனிந்து கஞ்சன் தானக்கனி பறித்துத்
 தங்கையர்க்குத் தானீந்தான் சயோகமுனி யறிந்து
 மங்கையர்க்கு வந்த மகனாலழிவையென்று
 மாயனுட ஏவலினால் மாமுனியு மப்போது
 பாயமுள்ள கஞ்சனுக்குப் படுசாப மிட்டனனே
 சாபமது கஞ்சன் தானறியா வண்ணமுந்தான்
 பாவமிக தான்வருத்தி மிகுத்தகே டுள்ளகஞ்சன்
 சோதிரியங் கேட்கத் தொடர்ந்தான்காணம்மானை

அப்போது சோதிரிஷி அந்தமுனி சாபமதால்
 எப்போது ஆகிடினும் இடுக்கம்வரும்என்றுரைத்தான்
 சோதிரியங் கேட்டுத் துக்கமுற்றுக் கஞ்சனுந்தான்
 வேதி யனையனுப்பி மிகுத்தகே டுள்ளகஞ்சன்
 கலியாணஞ் செய்யக் கருத்தல்லவென்றுசொல்லி
 வலியான கஞ்சன் வைத்திருந்தானம்மானை
 அந்தநல்ல செய்தி அறிந்தந்த நாரதரும்
 வந்துகஞ்சனுக்கு வளப்பமெல்லாஞ் சொல்லலுற்றார்
 கேளாய் நீகஞ்சா கீர்த்தியுள்ள சாஸ்திரங்கள்
 வாழாத மங்கையரை வைத்திருந்தால் ராச்சியத்தில்
 தர்மந் தலைகெடுங்காண் சாஸ்திரத்துக் கேராது
 வறமம் வந்துசிக்கும் மாரியது பெய்யாது
 கோத்திரத்துக் கேராது குடும்பந்தழையாது
 சூத்திர நோய்கள் சுற்றுமடா அக்குடும்பம்
 மானம் வரம்புகெட்டு மனுநீதி தானழிந்து
 ஊனமடா அக்குடும்பம் உலகத்துக்கேராது
 கோட்டை யழியும் குளங்கரைகள் தானிடியும்
 நாட்டை முடிக்குமடா நல்லகன்னிகாவல்வைத்தால்
 பொன்னான சீதை பிலத்தகற்பானதாலே
 கண்ணான இலங்கை கரிந்ததுவுங் கண்டிலையோ
 இப்படியே வேதம் இயம்பியிருப்பதினால்
 அப்படியே பெண்ணார் அவர்கள்ரண்டுபேரையுந்தான்
 காவலிட்டு வைத்தால் கற்பதினா லுன்றனக்குப்
 பாவம்வந்து சுற்றும் பலிக்குமடா வேதமது
 ஆனதால் பெண்கள் அவர்கள்இரண்டுபேரையுந்தாம்
 மானமுள்ள மன்னனுக்கு மணஞ்செய்துதான்கொடுத்து
 கெற்பமது உண்டாகிக் கீழே பிறக்கையிலே
 அப்போநீ கொன்றாலும் ஆனாலும் பாரமில்லை
 என்றுஅந்த நாரதரும் இத்தனையும் தான்கூற
 நன்று மொழியெனவே நவ்வியே கஞ்சனுந்தான்
 எனக்குப் படிப்புரைத்த ஏற்றவசு தேவன்
 தனக்கு இவர்களையும் தான்கூட்ட வேணுமென்று
 வேணுமென்று சீட்டோ விரும்பிவசு தேவனுந்தான்
 வாணுவங்க ளோடே வந்தான் மதுரையிலே
 தேவகியை ரோகணியைச் சிறப்பாயலங்கரித்து
 வைபோக முள்ள வசுதேவனையுமொப்பிவித்துச்
 சங்கீதத் தோடே தையல்ரண்டுபெண்களையும்
 மங்களத் தோடே வசுதேவன் தாலிவைத்துக்
 கட்டிக் கைபிடித்துக் கனசீதனத்தோடே
 கொட்டித் திமிர்த்தாதும் குழலோடே வீற்றிருந்தான்

வாழ்ந்திருந்து பெண்கள் வயிறு வளருகையில்
 ஆய்ந்தறிந்து கஞ்சன் அருவிலங்கில் வைத்தனனே
 தெய்வகியாளுமழுது சிந்தைமுகம் வாடிருப்பாள்
 மெய்யன் வசுதேவன் மிகக்கலங்கி தானிருப்பான்
 மங்கைநல்லாள் ரோகணியும் வாடி யழுதிருப்பாள்
 சங்கையுள்ளதேவர்களும் தையல்தெய்வக்கன்னியரும்
 எல்லோருங் கஞ்சனுட இடுக்கமது தன்னாலே
 அல்லோருமெத்த அறமெலிந்தாரம்மானை
 இப்படியே செய்யும் இடுக்கமதுக் காற்றாமல்
 அப்படியே மாயனுக்கு அபயம் அமரரிட
 நிலந்தேவி ஆகாய நீர்தேவி யார்கூடி
 தலந்தேவி மன்னன் தனக்கேயபயமிட
 தேவாதி தேவர் தேவிமுறையாற்றாமல்
 மூவாதி முத்தன் முழித்தார்காண் பள்ளியது
 கண்டதேவாதிகளும் கன்னி புவிமகளும்
 விண்டுரைக்கக் கூடாத விமலனடிபோற்றி
 ஆதியே நாதி அய்யாநாராயணரே
 சோதியே வேதச் சுடரே சுடரொளியே
 பத்தர்க்கு நித்தா பரனேற்றார்க் கேற்றோனே
 மூவர்க்கு மாத்ரி முழுமணியாய் நின்றோனே
 தேவர்க்கும் நல்ல சிநேகமாய் நின்றோனே
 கிட்டவரார்க் கெட்டாத கிருஷ்ணாவன் நற்பதத்தைக்
 கட்டவருமட்டான கருணாகரக்கடலே
 உச்சிச்சுழியே உம்மென்றெழுத்தோனே
 அச்சிச்சுழியே அம்மென்றெழுத்தோனே
 அஞ்செழுத்துமூன்றெழுத்தும் ஆதி'அ'என்றெழுத்தும்
 நெஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்தும் நீயாகி நின்றோனே
 எண்ணொருபத் தெண்ணிரண்டும் இவ்வே நடுவாக
 ஒண்ணெழுத்தாய் நின்ற உடைய பெருமாளே
 தண்டரளத் தூணாகித் தருவைந்து பேராகி
 மண்டலத்துள்ளுறலுமாய் மயமுமாய் நின்றோனே
 போக்கு வரத்துப் புகுந்துரண்டு கால்வீட்டில்
 நாக்குரண்டுபேசி நடுநின்ற நாரணரே
 அல்லாய்ப்பகலாய் ஆணாகிப்பெண்ணாகி
 எல்லார்க்குஞ் சீவன் ஈயுகின்ற பெம்மானே
 பட்சிப் பறவை பலசீவ செந்துமுதல்
 இச்சையுடன் செய்நடப்பு இயல்கணக்குச்சேர்ப்போனே
 ஒருபிறப்பி லும்மை உட்கொள்ளாப்பேர்களையும்
 கருவினமா யேழு பிறப்பிலுங் கைகேட்போனே
 ஆறு பிறவிதனில் அரியேவுனைப்போற்றாமல்

தூறு மிகப்பேசித் தொழாதபேரானாலும்
 ஏழாம் பிறப்பிலும்மை எள்ளவதானினைத்தால்
 வாழலாமென்றவர்க்கு வைகுண்ட மீந்தோனே
 இப்படியே ஏழு பிறப்பதிலும்உம்மையுந்தான்
 அப்படியே ஓரணுவும் அவர்நினையாதேயிருந்தால்
 குட்டங் குறைநோய் கொடியகன்னப் புற்றுடனே
 கட்டம் வந்து சாக கழுத்திற்கண்ட மாலையுடன்
 தீராக் கருவங்கும் தீன்செல்லா வாய்வுகளும்
 காதா னதுகேளார் கண்ணே குருடாகும்
 புத்தியற்று வித்தையற்றுப் பேருறுப்புமில்லாமல்
 முத்திகெட்ட புத்தி முழுக்கிரிகை தான்பிடித்துப்
 பிள்ளையற்று வாழ்வுமற்றுப் பெண்சாதி தானுமற்றுத்
 தள்ளையற்று வீடுமற்று சப்பாணி போலாகி
 மாநிலத்தோரெல்லாம் மாபாவி யென்றுசொல்லி
 வானிழுத்து மாண்டு மறலியுயிர் கொள்கையிலே
 நாய்நரிகள் சென்று நாதியற்றான் தன்னுடலைத்
 தேயமது காணத் திசைநாலும் பிச்செறிந்து
 காக்கை விடக்கைக் கண்டவிடங்கொண்டுதின்ன
 போக்கடித்துப் பின்னும் பொல்லாதான் தன்னுயிரை
 மறலி கொடுவரச்சே வலியதண்டாலடித்துக்
 குறளி மிகக்காட்டிக் கொடும்பாவி தன்னுயிரை
 நரகக் குழிதனிலே நல்மறலி தள்ளிடவே
 இரைநமக் கென்று எட்டிப்புழுப்பிடித்து
 அச்சுத ரைநினையான் அய்யாவைத் தானினையான்
 கச்சி மனதுடைய காமாட்சியை நினையான்
 வள்ளிக்குந் தேவ மாலவருக் காகாமல்
 கொள்ளிக்குபிள்ளையிலா கொடும்பாவிஎன்றுசொல்லி
 எவ்வியே அட்டை எழுவாய் முதலைகளும்
 கவ்வியே சென்று கடித்துப் புழுப்பொசிக்கும்
 என்றுநீ ரேழு இராச்சியமுந்தானறிய
 அன்று பறைசாற்றி அருளிவைத்த அச்சுதரே
 வானமது பூமியிலே மடமடென வீழாமல்
 தானவனே உன்விரலால் தாங்கிவைத்த பெம்மானே
 வாரி வரம்பைவிட்டு வையகத்திற்செல்லாமல்
 காரியமாய்ப்பள்ளி கடலில் துயின்றோனே
 மானம் வரம்பு மகிமைகெட்டுப்போகாமல்
 ஊனமில்லாதே உறும்பொருளாய் நின்றோனே
 சீவனுள்ள செந்துகட்குத் தினந்தோறுமெபொசிப்புத்
 தாவமுட னீயுகின்ற தர்மத் திறவோனே
 வலியோரெளியோர்க்கும் மண்ணுருஞ்செந்துகட்கும்

கலிதீர ஞாயம் கண்டுரைக்கும் பெம்மானே
 சிவசெந்துக் கெல்லாம் சீவனுமாய் நின்றோனே
 பாவமும் புண்ணியமாய்ப் பாராகி நின்றோனே
 கண்ணாகி மூக்குக்கருணா கரராகி
 மண்ணாகி வேத மறையாகி நின்றோனே
 சாத்திரமும் நீயாய் சந்திரனும் நீயாகிச்
 சூத்திரமும் நீயாய் சுழியாகி நின்றோனே
 நட்சேத்தி ரமாகி நாட்கிரகம் நீயாகி
 இச்சேத்திரமாய் இருக்குகின்ற பெம்மானே
 மெய்யனுக்கு மெய்யாய் மேவி யிருப்போனே
 பொய்யனுக்குப்பொய்யாய்ப் பொருந்தி யிருப்போனே
 இமசூட்சமாகி ஏகம் நிறைந்தோனே
 நமசூட்சமான நாராயணப்பொருளே
 கல்வித்தமிழாய் கனகப்பொருளாகிச்
 செல்வித்திதுவாய்ச் செவ்வாகி நின்றோனே
 அண்ட பிண்டமாகி அநேகமாய் நின்றோனே
 கண்ட இடமும் கண்ணுக்குள்ளானோனே
 ஈசர் கொடுத்த ஏதுவர மானாலும்
 வேசமிட்டு வெல்ல மிகுபொருளாய் நின்றோனே
 நடக்க இருக்க நடத்துவதும் நீயல்லவோ
 திடக்க மயக்கம் செய்வதும் நீயல்லவோ
 ஆரு மொருவர் அளவிடக் கூடாமல்
 மேரு போலாகி விண்வளர்ந்து நிற்போனே
 எண்ணத்தொலையாத ஏது சொரூபமதும்
 கண்ணிமைக்கு முன்னே கனகோடி செய்வோனே
 மூவராலுன்சொரூபம் உள்ளறியக் கூடாது
 தேவராலுந்தெரியாத் திருவுருவங்கொள்வோனே
 ஆயனே யெங்கள் ஆதிநாராயணரே
 மாயனே கஞ்சன் வலிமைதனை மாற்றுமையா
 பாவமாய்க் கஞ்சன் பலநாளாயெங்களையும்
 ஏவல்தான் கொண்ட இடுக்கமதை மாற்றுமையா
 ஊழியங்கள் செய்து உடலெல்லாம் நோகுதையா
 ஆழி யடைத்த அச்சுதரே யென்றுரைத்தார்
 வாண னென்றகஞ்சன் மாபாவிவேதுவினால்
 நாணமது கெட்டு நாடுவிட்டுப்போறோங்காண்
 நரபாலனென்ற நன்றிகெட்ட கஞ்சனினால்
 வரம்பானதுகுளறி மானிபங்கள் கெட்டோமே
 இத்தனையுங் காத்து இரட்சிக்க வேணுமையா
 முத்தியுள்ள தேவர் முறையம் அபயமிட
 பூமா தேவி புலம்பி முறையமிட

நாமாது லட்சுமியும் நன்றாயபயமிட
நாராயணர்பதத்தை நாயகியுந் தெண்டனிட்டுச்
சீரான லட்சுமியும் செப்பினள்காணம்மானை
என்னைப்போல் பெண்ணல்லவோ இவள்தானிடுமுறையம்
வன்னமுள்ள மாலை மனதிரங்கிக் காருமையா
உடனேதானாதி ஓலமிட்டத் தேவருக்கும்
திடமான பூமா தேவிக்குஞ்சொல்லலுற்றார்
வந்து பிறப்போங்காண் மாபாரத முடிக்க
நந்தி குலம்வளர நாம்பிறப்போங் கண்டிரே
சாரமில்லாக் கஞ்சன் தனைவதைத்துப்பூமியுட
பாரமது தீர்ப்போம் பாரத முடித்துவைப்போம்
துவாபரயுகத்தில் துரியோதனன்முதலாய்த்
தவறாத வம்பன் சராசந்தன்வரையும்
அவ்வுகத் திலுள்ள அநியாயமுமடக்கிச்
செவ்வுகத்த மன்னவர்க்குச் சிநேகமது செய்வதற்கும்
உங்களுக்கும் நல்ல உதவிமிகச் செய்வதற்கும்
அங்குவந்து தோன்றி ஆயருடன்வளர்வேன்
போங்களென்று பூமாதேவிக்குந் தேவருக்கும்
சங்குவண்ண மாலோன் தானே விடைகொடுத்தார்
விடைவேண்டித் தேவர் மேதினியில் தாம்போகப்
படைவீர ரான பச்சைமால் தானெழுந்து
ஆதி கயிலை அரனிடத்தில் வந்திருந்து
சோதி மணிநாதன் சொல்லுவாரம்மானை
வாணநர பாலனென்ற மாபாவிக் கஞ்சனினால்
நாணமது கெட்டோமெனநாடிமிகத் தேவரெல்லாம்
பூமா தேவிமுதல் பொறுக்கமிகக் கூடாமல்
ஆமா அரியே ஆதிமுறையமென்றார்
முறையம் பொறுக்காமல் முடுகியிங்கே வந்தேனென்று
மறைவேத மாமணியும் மகிழ்ந்துரைத்தாரம்மானை
அதுகேட்டு ஈசர் அச்சுதருக் கேதுரைப்பார்
இதுநானுங் கேட்டு இருக்குதுகாணிம்முறையம்
ஆனதால் கஞ்சன் அவனைமுதல் கொல்வதற்கு
ஏனமது பாருமென்று எடுத்துரைத்தாரீசுரரும்
பாருமென்று ஈசர் பச்சைமாலோடுரைக்க
ஆருமிக வொவ்வாத அச்சுதருமேதுரைப்பார்
மேருதனில் முன்னாள் வியாசர் மொழிந்தபடி
பாருபாரதமுதலாய்ப் பாரதப்போர் வரையும்
நாராயணராய் நாட்டில் மிகப்பிறந்து
வீரான பார்த்தன் மிகுதேரை ஓட்டுவித்துச்
சத்தபல முள்ள சராசந்தன்வரையும்

மற்றவ னோராறு வலியபலக் காரரையும்
கொல்லவகை கூறி குருநிலையைத் தான்பார்த்து
வெல்லப்பிறப்பாரெனவே வியாசர் மொழிந்தபடி
அல்லாமற் பின்னும் ஆனதெய்வ ரோகணியும்
நல்ல மகவான நாராயணர்நமக்கு
மகவா யுதிப்பாரென மகாபரனார் சொன்னபடி
தவமாயிருந்து தவிக்கிறாள் தேவகியும்
இப்படியேயுள்ள தேவஎழுத்தின் படியாலே
அப்படியே யென்னை அனுப்புமென்றாரம்மானை

முன்னேவியாசர்மொழிந்தபடி முறைநூல்தவறிப்போகாமல்
தன்னை மதலையெனஎடுக்கத் தவமாயிருந்த தெய்வகிக்குச்
சொன்ன மொழியுந்தவறாமல் துயர மறவே தேவருக்கும்
என்னைப் பிறவி செய்தனுப்பும் இறவாதிருக்கும் பெம்மானே

முன்னேவியாசர் மொழிந்தமொழிமாறாமல்
என்னையந்தப்பூமியிலே இப்போபிறவிசெய்யும்
செந்தமிழ்சேர்மாயன் சிவனாரையும்பணிந்து
எந்தனக்குஏற்ற ஈரஞ்சாயிரமடவை
கன்னியராயென்றனக்கு கவரியிடநீர்படையும்
பன்னீர்க்குணம்போல் பைம்பொன்னிறத்தவராய்
முன்னுகத்திலெனையணைய உகந்திருந்தபேரை
இன்னுகத்திலெனக்கு இயல்பாய்ப்படையுமென்றார்
மேருதனிலிருந்து மேகவண்ணர்செயலெனவே
தாருகாவனத்தில் தவசிருந்தரிஷியையெல்லாம்
ஆயர்குலத்தில் அநேகமடவாராய்
பாயமுறவாடிருக்கப் படைப்பீர் காணீசுரரே
ருக்மணியாய்இலட்சுமியை உலகிற்பிறவிசெய்யும்
கரும்பினியதெய்வக் கயிலாசமாமணியே
சத்தபெலமுள்ள தத்துவத்தார்தங்களையும்
மெத்தவரம்பெற்ற மிகுவசுரர்தங்களையும்
எல்லோரையுமிப்பிறவி இதிலேவதைத்திடவே
அல்லோரையும்பிறவி ஆக்கிவையுமென்றுரைத்தார்
என்றனக்குநல்ல ஏற்றகிளைபோலே
விந்துவழிக்குலம்போல் மிகுவாய்ப்படையுமென்றார்
இப்படியேமாயன் இசையஅந்தஈசுரரும்
அப்படியேபிறவி அமைக்கத்துணிந்தனராம்
தெய்வகியாள்வயிற்றில் திருமால்பிறந்திடவே
ஐவர்க்குறுதியிட அச்சுதருந்தோன்றுவாராம்
கவிழ்ந்திருந்தமாதாவுட மலக்கமதுதீர

புவியளந்தமாய மலரோன்பிறக்கலுற்றார்
 ஐவர்க்குபகாரம் அன்பாகச்செய்திடவும்
 தெய்வகிக்கும்ரோகணிக்கும் சிவகெதிகளீவதற்கும்
 கஞ்சனுடவலுமை கட்டழித்துக்கொல்வதற்கும்
 விஞ்சவரம்பெற்று வீறுசெய்யும் பேர்களையும்
 சத்தபெலமுள்ள தத்துவங்களுள்ளோரைத்
 தத்தியுள்ளவீமனையும் தன்னாளாக்கிவிட்டுக்
 கொல்வதற்கும்தேவருட கூர்முறையந்தீர்ப்பதற்கும்
 வெல்வதற்கும்பூமியுட விதனமதைமாற்றுதற்கும்
 முன்னே வியாசர் மொழிந்தமுறைப்படியே
 தன்னிகரில்லாத தையல்தெய்வகி வயிற்றில்
 பிறக்கிறாரென்று பெரியோர்கள்கொண்டாட
 இறக்கிறார்பொல்லாதார் என்றுமிகக்கொண்டாட
 முன்பெற்றபிள்ளை முழுதுமவன்கொன்றதினால்
 வன்பற்றமாது மங்கையந்தத்தெய்வகியும்
 மெத்தமயங்கி முன்னம்விதி தன்னைநொந்து
 கர்த்தன்செயலோ கரியமால்தன்செயலோ
 என்றுஅந்தக்கன்னி இருபேருந்தான்புலம்பி
 விண்டுசொல்லாத விதனமிகவடைந்து
 அழுதுகரைந்து அவளிருக்கும் வேளையிலே
 பழுதில்லாதாயன் பாவைவயிற்றிலுற்றார்
 பகவதியுமங்கே பாவையசோதைவயிற்றில்
 சுகபதியுமங்கே தோன்றினள்காணம்மானை
 மாயனந்தத்தெய்வகியாள் வயிற்றிலுற்றதவ்வளவில்
 தேயமெல்லாம்நன்றாய்ச் செழித்ததுகாணம்மானை
 கெற்பமுற்றதெய்வகியாள் கெஞ்சுகவாயஞ்சுகமும்
 நற்பதமாய்த்தேகம் நாட்டமுடன்கோட்டியுமாய்
 பத்துமாதந்திகைந்து பாலன்பிறந்திடவே
 சுற்றுமதிர்காவல்வைத்த துடியோர்வலுவிழந்து
 வசுதேவன்காலிலிட்ட வாய்த்தவிலங்குமற்று
 விசுவாசமாதருட விலங்கதுதானுமற்றுத்
 தாள்திறந்துநேரம் தான்விடியுமுன்னாகக்
 கண்டாளேதெய்வகியும் கனத்தமதலைதனை
 கொண்டாடித்தானெடுத்துக் கூறுவாளம்மானை
 கண்ணனோசீவகனோ கரியமுகில்மாயவனோ
 வண்ணனோதேவேந்திரனோ மறையவனோதூயவனோ
 அய்யோமுன்பெற்ற அதிகமதலையெல்லாம்
 மெய்யோதான்இம்மதலைக்கு ஒவ்வாதுமேதினியே
 என்றுபிரியமுற்று ஏற்றமதலைதனை
 அனுகொடுத்து அனுப்பினாளயோதையிடம்

கொண்டுவசுதேவன் அயோதைக்குடிலேகிக்
கண்டுஅயோதை கன்னியங்கேபெற்றிருந்த
பெண்மதலைதன்னைப் பூராயமாயெடுத்து
ஆண்மதலைதன்னை அயோதையிடமிருத்தி
வந்துவசுதேவன் மங்கைகையில் கொடுத்துப்
புந்திமிகநொந்து போயிருந்தானம்மானை
அந்தயிராவிடிந்து அலைகதிரோன்தோன்றினபின்
கந்தமனசுள்ள கஞ்சனவன்தனக்கு
ஒற்றாளாய்த்தாதன் ஒருவன்மிகஓடி
பெற்றாளுன்தங்கை பிள்ளையெனவுரைத்தான்
கேட்டானேகஞ்சன் கெருவிதமாய்த்தானெழுந்து
பூட்டானநெஞ்சன் பிள்ளைதனைவந்தெடுத்துத்
தூக்கிறிலத்தில் துண்ணெனவேதானடிக்க
ஆக்கிரமத்தாலே அவன்தூக்கஏலாமல்
சோர்வுற்றுகஞ்சன் துடியிழந்துநிற்கையிலே
பாரளந்தோன்தங்கை பகவதியுமேதுசொல்வாள்
என்னையெடுத்து ஈடுசெய்யாதே கெடுவாய்
உன்னைவதைக்க உற்றயெங்களுச்சுதரும்
ஆயர்பாடிதன்னில் அண்ணர்வளருகிறார்
போய்ப்பாரெனவே போனாள்பகவதியும்
கேட்டந்தக்கஞ்சன் கிலேசமிகவாகி
வீட்டுக்குள்போயிருந்து விசாரமுற்றானம்மானை
அய்யோமறையோன் அன்றுசபிபத்தபடி
சையோஇடையர் தம்பதியில்போகறியேன்
தங்கைவயிற்றில் செனித்தபிள்ளையானதுண்டால்
பங்கம்வருமென்றனக்குப் பதறுதடாஎன்னுடம்பு
என்றுமனங்கருகி இயலழிந்தகஞ்சனுந்தான்
அன்றுஒருதாதனையும் அனுப்பினன்காணம்மானை

அய்யோமுனிவனன்றுசபித்தபடி ஆயர்பாடிபோகறியேன்
மெய்யோதளருதுடல்மெலியுதேமெல்லிமொழிந்தவிசளமதால்
கையோசலித்துக்காலயர்ந்து காலவிதியாற்கருத்தயர்ந்து
பையோராளத்தானழைத்துப்பார்க்கவிடுத்தான்கஞ்சனுமே

வாராய்நீதுதா மற்றோரறியாமல்
பாராய்நீதுதா அயோதைப்பதியேகி
என்றுஅந்தத்தாதனையும் ஏகவிட்டான் கஞ்சனுமே
நன்றுநன்றுஎன்று நடந்தானேதாதனுந்தான்
தாதன்மிகநடந்து தோகைஅயோதைமனையில்
புகுந்தந்தப்பிள்ளை பொன்தொட்டிலிலேகிடக்கக்

கண்டுஅந்தத்தூதன் கஞ்சனுக்குநஞ்செனவே
 விண்டுபறையாமல் விரைவாகப்போயினனே
 போயந்தத்தூதன் பொறையுள்ளகஞ்சனுக்கு
 வாயயர்ந்துசிந்தை மறுகியேசொல்லலுற்றான்
 காமனோசீவகனோ கண்ணனோசந்திரனோ
 மாமதனோசூரியனோ மறையவனோஇறையவனோ
 நாமத்திறவானோ நாராயணன்தானோ
 சோமத்திருவுளமோ தெய்வேந்திரன்தானோ
 ஈசனோவாசவனோ இந்திரனோசந்திரனோ
 மாயனோவுன்னை வதைக்கவந்தமாற்றானோ
 ஆரோஎனக்குஅளவிடவுங்கூடுதில்லை
 பேரோஅயோதைப் புதல்வனெனக்காணுதில்லை
 தெய்வகியாள்தேகத் திருச்சுவடுதோணுகொஞ்சம்
 மெய்யதிபனான விட்டிணுபோல்முச்சுவடு
 என்றந்தக்கஞ்சனுக்கு இத்தூதன்சொல்லிடவே
 அன்றவன்கேட்டு அயர்ந்திருந்தானம்மானை
 என்செய்வோமென்று இருக்குமந்தநாளையிலே
 முன்செறியும்பூத மூரிதனையேவியவன்
 கொல்லவென்றுவிட்டான் குழந்தைதனையம்மானை
 வல்லபெலமுள்ள மாபூதம்பட்டபின்பு
 பின்னுமேதானும் பிலஅரக்கரையேவிக்
 கொன்றுவாவென்றான் குழந்தைதனையம்மானை
 கொல்லவந்தபேரையெலாம் கொன்றதுகாணக்குழந்தை
 வெல்லவிட்டப்பேரிழந்து மெலிந்திருந்தான்கஞ்சனுமே
 ஆயர்குடியில் அரியோன்மிகவளர்ந்து
 மாயன்விளையாடி மடந்தையோடுங்கூடி
 வென்றுபால்வெண்ணெய் மிகப்பொசித்துக்காடதிலே
 கன்றாவுமேய்த்துக் காளியன்தனைவதைத்துக்
 கஞ்சனுடஏவலினால் காட்டில்வந்தசூரரையும்
 துஞ்சிவிடக்கொன்று தொலைத்தனர்காணம்மானை
 ஆயருக்குவந்த ஆபத்துஅத்தனையும்
 போயகற்றிநந்தன் பிள்ளையெனவேவளர்ந்தார்
 மதுரைதனில்வாழும் மாபாவிக்கஞ்சனுக்கு
 இறுதிவரும்போது ஏதுசெய்தான்கஞ்சனுமே
 நந்திதையன்பாலன் நல்லனிகிட்டிணனை
 இந்திடத்தில்கொண்டுவர ஏவிவிட்டான்ஓராளை
 கஞ்சனுடஆளும் கண்ணர்னிகிட்டிணரை
 அஞ்சலென்றுகண்டு அழைத்தாருமைகஞ்சனென்றான்
 அந்தவிசளமறிந்து அரியோனகமகிழ்ந்து
 வந்தவிசளம்வாச்சுதென்றெம்பெருமாள்

கூடச்சிலபேரைக் குக்குளிக்கத்தான்கூட்டி
 ஈடவியென்ற எக்காளசத்தமுடன்
 குஞ்சரமும்பரியும் குரவைத்தொனியுடனே
 கஞ்சனரசாளும் கனமதுரைசென்றனரே
 நாட்டமுடனயோதை நல்லமகன்வந்தானென்று
 கேட்டவிசளம் கெட்டியெனக்கஞ்சனுந்தான்
 இங்கேநான்சென்று ஏற்றவனைக்கொல்லவென்று
 சங்கையற்றக்கோடி தத்திப்படையுடனே
 கொல்லவிட்டக்கஞ்சன் குதிரைத்தளம்படையும்
 எல்லாந்திருமால் இறக்கவைத்தாரம்மானை
 கஞ்சன்படைகள் கட்டழிந்துபோனவுடன்
 வஞ்சகனும்வந்து மாயனுடனெதிர்த்தான்
 மாயனுடபோரும் வஞ்சகக்கஞ்சன்போரும்
 தேசமெல்லாமதிரச் சென்றெதிர்த்தாரம்மானை
 மாயனுக்குக்கஞ்சன் மாட்டாமல்கீழ்விழவே
 வாயமிட்டுக்கஞ்சன் மார்பிலேதானிருந்து
 கஞ்சன்குடலைக் கண்ணியறத்தான்பிடுங்கி
 வெஞ்சினத்தால்மாயன் விட்டெறிந்தார்திக்கதிலே
 கஞ்சனையுங்கொன்று கர்மமதுசெய்தவரும்
 தஞ்சமிட்டத்தேவருட தன்னிடுக்கமுமாற்றி
 மாதாபிதாவுடைய வன்சிறையுந்தான்மாற்றி
 சீதானஉக்கிர சேனனையுமாளவைத்து
 அவரவர்க்குநல்ல ஆனபுத்திசொல்லிமிக
 எவரெவர்க்கும்நல்லாய் இருமென்றுசொல்லியவர்
 திரும்பிவரும்வேளையிலே தீரன்சராசந்தனவன்
 எந்தன்மருமகனை இவனோதான்கொன்றதென்று
 வந்தனனேமாயனுடன் வாதாடியுத்தமிட
 அப்போதுமாயன் ஆராய்ந்துதான்பார்த்து
 இப்போதிவனை ஈடுசெய்யக்கூடாது
 சத்தபெலமல்லோ சராசந்தவேந்தனுக்குக்
 கொற்றவமீனல்லோ கொல்லவகையுண்டுமென்று
 இதுவேளைதப்பவென்று எம்பெருமாள்தானடந்து
 செதுவோடுகூடிச் செகலதுக்குள்ளேகினரே
 கடலதுக்குள்வந்து கனத்தமதிலிட்டவரும்
 திடமுடனேமாயன் துவாரகைபதியிருந்தார்

பூதனைச்சகடனோடு பின்னுள்ள அரக்கர்தம்மைச்
 சூதனையெல்லாங்கொன்று சுத்தமாய்மதுரைபுக்கி
 நீதமேயில்லாக் கஞ்சன்நெஞ்சையும் பிளந்துகொன்று
 மாதவன் துவாரகையில் குணமுடனிருந்தாரன்றே

கஞ்சனையுமற்றுமுள்ள காலவுணர்தங்களையும்
 வஞ்சகமாயுள்ள வாணநரபாலனையும்
 இம்முதலாயுள்ள ஏற்றஅரக்கரையும்
 அம்முதலாயுள்ளவரை அரியோனறுத்தனராம்
 சத்தபெலமுள்ள தத்துவத்தார்தங்களையும்
 வித்தகனார்கொல்ல மேல்நினைத்தாரம்மானை
 கஞ்சன்வலிமை கட்டழித்துத்தேவருக்கு
 அஞ்சலருளி ஆழிக்குள்வீற்றிருந்தார்
 வாரிக்குள் கோட்டை வளைந்துமணி மேடைவைத்து
 வீரக் குருநாதன் வீற்றிருந்தாரம்மானை
 மாயன் துவாரகா பதிவாழ்ந்து தானிருக்க
 நாயனுக்கு வந்த நல்ல ருக்மணியை
 விதியை யறியாமல் மேலுமொருராசனுக்குத்
 திருமாங் கலியம் சேர்க்கத் துணிந்தனராம்
 அப்போது நாரதரும் அரியோ னடிபணிந்து
 இப்போதுவுன்றனக்கு இசைந்த ருக்மணியைப்
 பாணிக் கிரணம் பண்ணப்பறையடித்தார்
 நானிதையுங்கேட்டு நாடியுரைத்தேனென்றார்
 அம்முனிவன் சொல்ல அரியோன் மிகக்கேட்டு
 இம்முனிந்து போக இசைந்தார்காணம்மானை
 மோகத்திருமாலை முக்கோடி பொன்னதுக்கு
 வேகத்தாலுண்டுபண்ணி விரைவாய்க் கொடுநடந்தார்
 முழுத்திரு மாலைதன்னை மொய்குழலாள் கன்னியுடக்
 கழுத்திலேயிட்டுக் காமக்கண் ணீட்டிடவே
 மாயனுக்கும் மோகம் மாதுக்கும் மும்மோகம்
 தேயமெங்கும் மோகம் சென்றதுகாணம்மானை
 முன்னாலே கேட்டு முகூர்த்தமிட்ட பேர்களையும்
 அந்நாளே கொன்று அவன்படையுந் தானறுத்து
 ருக்மணிக்குத்தேவரெல்லாம் ஓலமிட மாலையிட்டு
 விருப்புகழ்ந்த மாயன் விமான மதிலேறி
 மனோன்மணியையுங்கூட்டி மாயன் படையுடனே
 வினோகரமால்தானும் விரைவாய் நடைநடந்து
 வடவெல்லாந் தீர்த்து வைகுண்டப்பெம்மானும்
 கடலுக்குள் சென்றிருந்தார் காயாம்பு மேகவண்ணர்
 இப்படியேமுன்னம் இசைந்திருந்த பெண்ணையெலாம்
 அப்படியே மாலையிட்டு அமர்ந்திருந்தாரம்மானை
 ருக்மணி முதலாய் ஒத்துவந்த பெண்களையும்
 திருப்பொருத்தம் பூட்டிச்செகலதுக்குள் வீற்றிருந்தார்

ஆயர்குடியில் வளர்ந்து வெண்ணெயருந்தி முறைமாதரை யணைந்து,
தீயன் கொடிய கஞ்சனையும் திருக்கி யறுத்து அசுரரையும்
உபாய முடனே கொலையடக்கி ருக்கமணி முதலாய்ப் பெண்களையும்
தேயம் புகழ் மணமுகித்துத் துவரயம் பதியிலிருந்தனரே.

கஞ்சனிடுக்கம் கழித்தந்தக் காரணரும்
பஞ்சவர்க்கு நன்மைசெய்ய பார்த்தனர்காணம்மானை
பிறந்த துரியோதனனும் பிறவியொரு நூற்றுவரும்
சிறந்தபுகழ்பேரும் தேசமதிலேவாழ்ந்து
அவரவர்க்குத் தக்க ஆர்க்கமுள்ள வித்தைகற்று
எவரெவரு மெய்க்க இவர்வளர்ந்தாரம்மானை
வளர்ந்து நிமிர்ந்து வரும்வேளையானதிலே
இழந்துருகி வாடும் இசைகெட்ட மாபாவி
துடியாய் மனுவழக்குச் சொல்லித்துரியோதனனும்
முடிய வினைகுடி உலகாண்டானம்மானை
பாவியிருந்து பாராண்டச் சீமையிலே
கோவுகட்கு நீர் குடிக்கக் கிடையாது
தன்மரவ்மீன் சகாதே வன்விசயன்
நன்மை பரிநகுலன் நாடான நாடதுதான்
குருநாடெனவே கூறுவாரந்நகரு
திருநாடு தன்னுடைய சிறப்புக்கே ளம்மானை
துரியாதனாதி செலுத்துமஸ்தினாபுரத்தில்
பரியொட்டகமும் பலமிருகமானதுவும்
பசியால் தகையால் பட்சி பறவைகளும்
விசியாய்க் குருநகரில் மேவித்தகை யாறிவரும்
அத்தினா புரத்தில் அரதேசி யாவரெல்லாம்
பத்தியாயுள்ள பஞ்சவர்க ளாண்டிருக்கும்
குருநாடு தன்னில் குழாங்கொண்டிருந்தனராம்
திருநாட்டுக் கொவ்வம் சிறந்த குருநாடு
ஒருநாடு மந்தக் குருநாட்டுக்கொவ்வாது
பருநாடு பத்தியுள்ள பஞ்சவர்கள் தந்நாடு
தேவரும் வானவரும் தெய்வத்திருமாலும்
மூவரும் நன்றாய் உகந்த குருநாடு
ஆளியொடு சிங்கம் ஆனையிறாஞ் சிப்புள்ளும்
வேளிசமாயுள்ள வெகுவைந் தலையரவும்
வெள்ளானை வெள்ளை மிகுசாரையானதுவும்
துள்ளாடி நித்தம் துலங்கிவரும் நன்னாடு
அந்நாடு நாடு அரன்நாட்டுக் கீடாகும்
பொன்னாடு நாடு புத்தியுள்ளோர் தந்நாடு
அரனருளைப்பெற்றிருக்கும் ஐவருட நன்னாடு

இரவலர்க்கு ஈயும் ஏற்றதர்மர் தன்னாடு
 மாயனருள் பெற்ற மன்னவர்கள் தந்நாடு
 தாய்நாடு ஆனத் தமிழ்க்குரு நன்னாட்டில்
 மெய்யில்லா மன்னனுக்கு மேதினியில் பேர்பாதி
 பொய்யில்லாத்தர்மருக்குப் பேர்பாதியாகவேதான்
 ஆண்டார் சிலநாள் ஆளுக்கோர் பங்காகத்
 தாண்டவராயர் தண்மையாலம்மானை
 இப்படியே ஆண்டு இருக்குமந்தநாளையிலே
 முப்படியே விட்டகுறை முடிவாகும் நாளையிலே
 வணங்கா முடியுடைய மன்னன்துரியோதனனும்
 இணங்காமல் பிணங்கி ஏதுசெய்தானம்மானை
 தலைவீதம் பங்கு தான்வையாவண்ணமுந்தான்
 நிலைபகிர்ந்து விட்டோமே நினைவுசற்று மில்லாமல்
 இனியவன் பூமிதனை யாம்பறித்து ஐவரையும்
 தனியே வனத்தில் தானனுப்பி இராச்சியத்தை
 அடக்கியரசாள அவன்நினைத்து மாபாவி
 உடக்கிச் சூதுபொருத்தி ஒட்டிவைத்தான் ஐவரையும்
 பாவிதுரி யோதனனும் பஞ்சவரைத்தான்விரட்டி
 சோவிதமாய் நாட்டைச்சுற்றியரசாண்டிருந்தான்
 வனவாசந்தன்னில் வந்திருந்தைபேரும்
 இனமா னதுபோல் இருந்தார் குகையதிலே
 அப்போது வேத வியாச ரவரறிந்து
 செப்போடு வொத்தத் திருமா லருகேகி
 மாயவரே பஞ்சவர்க்கு வாரமதாய்த்தானிருந்து
 தீயதுரியோதனைன்ச் செயிக்கவந்த பெம்மானே
 பஞ்சவரை மாபாவி பழுதுசூ தாடிவென்று
 வஞ்சகமாய்ப்பாவி வனத்தில் துரத்திவிட்டான்
 ஐபேரும் பத்தினியும் அந்தவனந்தனிலே
 பசுப்போலலறி பசித்திருந்து வாடுகிறார்
 அன்றுமகா மேர்வில் அடியே னுரைத்தபடி
 இன்றுபாரதமுடிக்க எழுந்தருளும் நாளாச்சு
 என்று முனிதான் எடுத்துரைக்க மாயவரும்
 அன்று திருமால் ஐவரிடம்தான்நடந்தார்
 வேத வியாகரரும் வேயுதும் வாயானும்
 சீதக்குணத் தர்மர்முன்னே சென்றனர்காணம்மானை
 நாராயணர்வரவே நல்லதர் மாதிகளும்
 பாரா னதையளந்தோன் பதம்பூண்டா ரம்மானை
 கால்பிடித்துத் தர்மர் கண்ணர் பதந்தொழுவே
 மால்பிடித்துத் தர்மரையும் மார்போ டுறவணைத்துப்
 பதறாதே பாண்டவரே பத்தியுள்ள பஞ்சவரே

கதறாதே ஐவரையும் காத்தருள்வோமென்றுரைத்தார்
 அப்போது தர்மரும் அச்சுதரையும்போற்றி
 இப்போது எங்களுக்கு ஏற்ற பசிதீர
 சூரிய பாண்டம் தனையழைத்துச்சுத்தமனே
 ஆரிய மான அன்னமருளுமென்றார்
 அப்போது மாயவனார் ஆதிதனை நினைத்து
 மெய்ப்பான பாண்டம் மிகவருத்தி ஓரரியும்
 கையாலெடுத்துக் கனத்ததர்மர் கைக்கொடுத்து
 ஐயாயிரங்கோடி ஆட்கள்மிக வந்தாலும்
 என்பேரரிதான் எனைநினைந்து பாண்டமதில்
 அன்பரே நீரை அதுநிறைய விட்டவுடன்
 என்பேரரியை எடுத்ததிலிட்டதுண்டால்
 அன்பாக எல்லோர்க்கும் அமுதாய் வளருமென்றார்
 இத்தனையுஞ் சொல்லி ஈந்தாரேயன்பருக்கு
 சித்திரம்போல் வேண்டித் தெளிந்திருந்தா ரம்மானை
 மாயனுஞ் சொல்லி மண்டபத்தில் போயினபின்
 தூயவியா கரரும் சொல்லுவார் தர்மருடன்
 பஞ்சவரே உங்களுக்குப் பச்சைமாலின்றுமுதல்
 தஞ்சமென்று சொல்லித் தான்போனார் மாமுனியும்
 மாமுனியும் போக வனத்திலந்த ஐபேரும்
 ஒமுனியே தஞ்சமென்று உகந்திருந்தாரம்மானை
 பாவிதுரி யோதனனும் பஞ்சவரைக்கொல்லவென்று
 ஆவி யவன்செய்த அநியாயமத்தனையும்
 ஒக்க வொருமிக்க உரைக்கக்கேளொண்ணுதலே
 சிக்கெனவே நஞ்சைத் தீபாவியிட்டனனே
 நஞ்சைக் கலந்து நல்லதயிரென்றீந்தான்
 அஞ்சலென்று மாயன் அதுகாத்தாரம்மானை
 பாதாளம் வெட்டிப் பார்வீமனையோட்டிட
 நீதாளமான நெடியோ னதுகாத்தார்
 கன்னிதனிற்பாவி கழுநாட்டி ஐவரையும்
 கொன்றுவிடவைத்ததை குன்றெடுத்தார் காத்தனரே
 அரவதையும் விட்டு அருள்வீமனைவதைத்தான்
 விரைவுடனே மாயன் விசந்தீர்த்துக் காத்தனரே
 தண்ணீரில் நஞ்சைவிட்டுச் சதித்தானே ஐவரையும்
 மண்ணீரேழுமளந்த மாயனது காத்தார்
 பூதத்தை யேவிப் பில்லிசெய்தான் மாபாவி
 நீதத் திருமால் நிலைநிறுத்தியாண்டனரே
 இப்படியே பாவி இடறுசெய்த தோசமெல்லாம்
 அப்படியே மாயன்காத்து ஆண்டனரே ஐவரையும்
 பாவியவன் செய்ததெல்லாம் பலியாமலைபேர்க்கும்

சோவிதமாய் மாயன் துணைசெய்தாரம்மானை
 பின்னுமந்தப்பஞ்சவர்க்கு பெரும்பாவி சொன்னபடி
 பன்னிரண்டாண்டு பரிவாய்க்கழிந்தபின்பு
 தாள்போல் புத்தி தானுரைத்துப்பஞ்சவர்க்கு
 வாழ்வுபெறப் பூமி வாரென்றார் வாமனுமே
 மாயன் தூதனானார் வஞ்சமில்லாப்பஞ்சவர்க்கு
 தீயதுரியோதனனும் திருமாலைப்பாராமல்
 மாயனையும் பாவி வாபோவெனப்பேசி
 ஈயேனெனச் சொன்ன இயல்புகேட்டெம்பெருமாள்
 கன்னன் பிலமும் கடியவிதுரன்பிலமும்
 மன்னன் ஸ்ரீபீஷ்மர் வாழுந்துரோணர்பிலமும்
 தென்னன் துரியோதனன் பலமுந்தானழித்து
 வன்ன விசயனுக்கு வாளி பலகொடுத்து
 வீமனுக்கு நல்ல விசைதண்டாயுதங்கொடுத்துத்
 தாமன்சகா தேவனுக்குச் சத்திகுலங்கொடுத்து
 நகுலனுக்கு ஆயுதமும் நல்லபரி கொடுத்துப்
 புகலான தர்மருக்குப் பொறுமை அரிகொடுத்து
 மங்கை துரோபதைக்கு வாய்த்தக்கனல்கொடுத்துச்
 செங்கையிலே பாரதத்தைச் சேவித்தார் மாயவரும்
 மாயருட கையில் வளர்ந்த திருமுடியில்
 ஓசையிட வொன்று ஒத்துதே பாரதப்போர்
 ஐபேருட படையும் அரவக்கொடியோன்படையும்
 கைப்போர் விற்போரும் கணைப்போர்வாள்போரும்
 அம்புப்போருங்கரியின் அச்சுப்போரும் பொருது
 கன்னன் சகுனி கனத்தவலுச் சல்லியனும்
 மன்னன் ஸ்ரீபீஷ்மர் வாய்த்த துரோணர்முதல்
 சராசந் தன்வரையும் சத்தியக் கீசகனும்
 பூராச வீமன் பெலியிட்டான்அம்மானை
 இத்தனைபேர் மாண்டால் இருப்பாரோ நூற்றுவரும்
 அத்தனைபே ரையும் அறுத்தானருச்சுனனும்
 துரியோதனன்படைகள் சேர மடிந்தபின்பு
 விரிமாறு தூவி வெளியில் வந்தான் மாபாவி
 தம்பி படைகள் தலைவர் புதல்வர்முதல்
 வம்பி லிறந்தாச்சே வாழ்வதேனென்றுசொல்லி
 எல்லாரிறந்திடினும் எண்ணமில்லையென்றிடலாம்
 வெல்லாரும் வெல்லா விசகர்ணன் மாண்டதினால்
 இருப்பதோ பூவுலகில் இறப்பதுவே நன்றெனவே
 விருப்பமுள்ளகர்ணனை வெற்றிகொண்டஅர்ச்சுனனை
 இன்றுகொல்ல வென்று எழுந்தான் படைக்கெனவே
 அன்றுமால் தானறிந்து அருச்சுனனைத் தானழைத்து

இத்தனை நாளும் என்னபோர் செய்தாய்நீ
 அருச்சுனா இன்றுன்மேல் அரவக்கொடியோனும்
 வாறான் படைக்கெனவே வாள்வீமனை யழைத்து
 உன்றனக்கு நல்ல உறுவேட்டை யின்றடவா
 என்றனக்கு இன்றுமுதல் இளைப்பாற லாமடவா
 வண்ண மகள்தனக்கு மயிர்முடித்தலின்றடவா
 எண்ணமற்றுத் தர்மர் இருப்பதுவு மின்றடவா
 என்றந்த வீமனுக்கு இசைந்தபோர்க் கோலமிட்டு
 வண்டுசுற்று மார்பனுக்கு வரிசைமிகக் கொடுத்து
 வீமனுட தண்டதுக்கு விசைமால்விசைகொடுத்துப்
 போமெனவே வீமனுக்குப் போர்க்கு விடைகொடுத்து
 விசையன் பரிநகுலன் வெற்றிச்சகாதேவனையும்
 இசையொத்த தர்மரையும் இன்றகல நில்லுமென்று
 வீமனையுங்கூட்டி வெளியிலரி வந்திடவே
 காமக்கனல்மீறிக் கரியோனெழுந்ததுபோல்
 வந்தானே பாவி வணங்கா முடியோனும்
 சந்தானமான தமிழ்வீமன் தான்மாறி
 எதிர்த்தாரிருவர் எனக்கெனக்கென்றேதான்
 செதுத்தான் வலுமை செய்வதுகேளம்மானை
 மண்விண்ணதிரும் வானமது தானதிரும்
 திண்திண்ணெனப்பூமி தொந்தொமெனக்குலுங்கும்
 மலைகளசைந்து மடமடென ஓசையிடும்
 கலைகள் கரிகள் கதறி மிகஓடும்
 அலைகள் சுவறி அங்குமிங்கோட்டவே
 இலைகளுதிர்ந்து இடிந்துவிழுமாமரங்கள்
 தூளெழும்பிச் சூரியனைத் தோன்றாமலேமறைக்கும்
 வேழஎழும்பிக் காட்டில் விழுந்தலறி ஓட்டவே
 தவமுனிவர் நெட்டை தானெகிழ்ந்து தட்டழிந்து
 திசைமாறித் திக்கில் திரிந்தலைந்து போயினரே
 வேதா சிவனும் வெம்மருண்டு தாம்பதற
 நாதாந்த மோதும் நன்மறையோர் தாம்பதற
 துரியோ தனன்போரும் செயவீமன் றன்போரும்
 எரியோடெரிதான் எதிர்த்துப் பொருதாப்போல்
 ஒண்ணுக்குவொண்ணு ஒல்கிப்புறஞ்சாயாமல்
 மண்ணும்விண்ணுமதிர மண்டியுத்தமிட்டார்
 துரியோதனனடிக்கத் துடிவீமன் சாயாமல்
 மரியாதை வீமன் மாறியவனடிக்க
 அடிக்க அவன்பிடிப்பான் அப்படியே சண்டையிட்டுச்
 சாயா விதத்தைத் தானறிந் திருபேரும்
 வாயால் சபதம் வகுத்தே பொருவோமென்று

கட்டான கள்ளன் கசடன் வெகுகெடும்பன்
 துட்டாளனான துரியோதனனுரைப்பான்
 இத்தனை நேரம் இருபேருஞ்சண்டையிட்டுப்
 புத்தியில்லா வண்ணம்பொருதோமே வம்பாலே
 உன்பெலமுன்னுடைய உயிர்ப்பெலமும் நீயுரைத்தால்
 என்பெலமுன்னோடே இயம்புகிறேனென்றுரைத்தான்
 அப்போது வீமன் அவனிலைகளத்தனையும்
 தப்பாமல் தானுரைத்தான் சகலோ ரறிந்திடவே
 கேட்டுத்துரியோதனனும் கேளுநீ யென்பெலங்கள்
 தீட்டுகிறேனென்னிடது செய்யபுஜமென்றுரைத்தான்
 கள்ளக் கௌசலமாய்க் கபடுரைத்த ஞாயமெல்லாம்
 எவ்வளவு போலே இசையாத வீமனுக்கு
 மெய்யுரைத்தானென்று மேலான போர்வீமன்
 கையாரத் தண்டால் கனக்க அடித்தனனே
 அடிக்கவே வீமன் அசையாமல் மற்றோனும்
 திடத்த முடனே சென்றவ்வீமன்பேரில்
 மாறியவனிடிக்க வாட்டமுற்றுப்போர்வீமன்
 தேறியே மாயவரைச் சிந்தைதனில்நினைக்கத்
 திலர்தமுள்ள மாயன் செயவீ மனைநோக்கி
 வலது தொடைதனிலே மாயன் கண்காட்டிடவே
 அடித்தானே வீமன் அதுதான் குறியெனவே
 துடித்தான் கிடாய்போல் துரியோதனன் விழுந்து
 மூடற்ற மாமரம்போல் முறிந்துகீழ் தான்விழுந்தான்
 கூடற்ற உயிர்போல் குலைகுலைந்து வீழ்ந்தனனே
 அப்போது மாயன் அரவக்கொடியோனிடத்தில்
 தப்பாமல்வார்த்தையொன்று தான்கேட்கப்போயினரே
 முன்னே பிறப்பில் ஸீலங்கையாண்டிருந்தாய்
 தென்னிராவணனாய்ச் சிரசுபத்தாய்த்தானிருந்தாய்
 அப்போது நீதான் அநியாயஞ் செய்ததினால்
 செப்போடு வொத்த ஸீராமனாய் நான்தோன்றி
 பத்துச் சிரசறுத்துப் பார்மீதிலே கிடத்தி
 உற்று வொருவசனம் உரைத்தேனானுன்னிடத்தில்
 தம்பியாலென்னை சரமறுத்தாயல்லாது
 எம்பிராணன்வதைக்க ஏலாது என்றனையே
 தம்பியொரு நூறோடே தான்படைத்துன்னையுந்தான்
 கொம்பிலொரு ஆளைவிட்டுக் கொன்றேன் நான்என்றார்
 என்றுரைக்கப் பாவி இகழ்த்துவானப்போது
 தண்டுகொண்டேயடித்த தமிழ் வீ மனல்லாது
 இன்றுமுன்னாலேலாது இடையாபோவென்றனனே
 அப்போது மாலும் அதிகக்கோபம்வெகுண்டு

துப்புரைகள் கெட்ட தீயனுக்கங்கேதுரைப்பார்
 உன்னையின்னமிந்த உலகிலொருபிறவி
 சின்னவன்னமாகச் சிரசொன்றாய்த்தான்படைத்து
 அறிவுபுத்தி யோடும் ஆணுவங்கள் தன்னோடும்
 செறியுங்கலையோடும் சிறப்போடுந் தான்படைத்து
 என்பேரி லன்பு இருக்கவெகு சாஸ்திரமும்
 தன்போத மறியத் தான்படைப்பேன்கண்டாயே
 முன்னேவுனக்கு உற்றபிறப் பாறதிலும்
 என்னை நினைப்பு எள்ளவும் நம்பவில்லை
 ஏழாம் பிறப்பதிலும் என்னைநினையாதிருந்தால்
 பாழாவாய் மேலும் பகையில்லை யென்றனக்கு
 என்று திருமால் இயம்பித்துரியோதனனை
 அன்றவனைக் கொன்று ஐவரையுந் தான்வருத்திக்
 கர்மச்சடங்கு கழிக்க விடைகொடுத்தார்

கர்ணனுக்கு முத்திமோகூடம்

தர்மமுள்ள கர்ணனுக்கு சாஸ்திரத்தி லுள்ளமுறை
 எல்லாச்சடங்கும் இவருக்கும் நூற்றுவர்க்கும்
 உல்லாச முள்ளதர்மர் ஒக்கமுறை செய்தனராம்
 முறைசெய்து கர்ணனுக்கு முத்திமோகூடங்கொடுக்க
 மறைதேர்ந்த மாயன் வந்தாரவனருகே
 அப்போது வேத வியாசரவ ரங்குவந்து
 செப்போடுவொத்த திருமாலோடேதுரைப்பார்
 பாவியோடே கூடிப் படைசெய்த கர்ணனுட
 ஆவிக்கு மோகூடம் அருளுவதோ மாயவரே
 என்றுரைக்க வியாசர் எடுத்துரைப்பாரெம்பெருமாள்
 நன்றுநன்று மாமுனியே நானுரைக்கக் கேட்டருள்வாய்
 பண்டு இலங்கைப் பாரழிக்கவே நினைந்து
 தொண்டுபண்ணி நின்ற துய்யவானரங்களிலே
 வல்லபெலமுள்ள வாலியிவன் முற்பிறப்பில்
 நல்லவனாய் முன்னே நாட்டிலிருக்கையிலே
 இராவணனோடேகூடி இராமசரத் தாலிறந்தான்
 சிராமனாய் நானிருந்து செயித்த விதமறிந்து
 வந்து பணிந்தானே வாலியவனென்காலில்
 நன்றியுள்ள மாலே நானுமுன் னேவலனாய்
 முன்னேநீரமிழ்தம் உவரிதனிற்கடைய
 என்னையொருபுறமாய் ஏவல்கொண்ட மாயவரே
 பத்துத் தலையுள்ள பாவியந்த ராவணனைக்
 கொத்திச்சிரசறுத்துக் கொல்லேனோ நானடியேன்
 என்றந்த வாலி இறைஞ்சிநின்றானென்னை

அன்றுவாலிதனக்கு அருளினது நீர்கேளும்
 எனக்கேவலாக இப்பிறவி நீபிறந்து
 தனக்கேராப்பாவிதனைச் சங்காத்தங்கொண்டதினால்
 இனிமேலவனோடிருந்து என்சொல்கேட்கவைத்துக்
 கனியான மோஷக் கயிலாசமேதருவேன்
 என்றவனையழித்து இப்பிறவி ஐவருடன்
 முந்தி உதித்து முதற்பிறவி செய்தவனை
 அரவக் கொடியோன் இடத்தி லனுப்பிவைத்து
 இரவலர்க்கு மீந்து என்புத்தியுள்ளிருத்தி
 அன்னை பிதாசொல் அசராமலைபேர்க்கு
 ஒன்னேவொருகணைமேல் விடேனென்ற உத்தமன்
 ஆனதால் முன்னே அருளிவைத்த சொற்படிக்கு
 மானமாய் மோகூடம் வகுத்தேனிவனுக்கென்றார்
 நல்லதுதா னென்று நன்முனிவன் தான்மகிழ்ந்தான்
 எல்லைவைத்த பாரதப்போர் இன்று முடிந்ததென்று
 கொண்டாடி ஐபேரும் குருமுனியைத் தெண்டனிட்டு
 வண்டாடும் வண்ணமகள் மயிர்முடித்து நீராடி
 ஐபேரும் பத்தினியும் அச்சுதரை யும்போற்றி
 மெய்போக மான வியாசரையுங்குவித்து
 ஆண்டார்கள் சீமை அச்சுதனாருண்டெனவே
 பாண்டவர்கள் நன்றாய்ப் பாராளும் நாளையிலே
 வைகுண்டமேக மனதிலுற்று எம்பெருமாள்
 பொய்கொண்ட வேசம் பொருந்திப்பொருப்பேறி
 ஆங்கார மோகத்து அம்புக்கணுவாலே
 ஓங்கார மாமுனிவன் விடையேற்றுத்தான்மெலிந்து
 பஞ்சவர்க்கு உள்ள பாரப்பெலங்களையும்
 துஞ்சிவிட வாங்கித் தோற்றமுள்ள ஐவருக்கு
 மேல்நடப் புள்ள விசுளமெல்லாந்தானுரைத்து
 நூல்நடந்து வாருமென்று மோகூடத் திறவோனும்
 சீரங்க மாபதியில் செல்கின்ற அப்பொழுது
 சாரங்கர் செய்த தன்மைகேளம்மானை

சப்தகன்னியரும் சான்றோர் பிறப்பும்

அரிகோண மாமலையில் அயோகவமிர்த கங்கை
 பரிகோண மாமலையின் பகுத்துரைக்கக் கூடாது
 தேன்கமுகு மாங்கமுகு தென்னங் கமுகுகளும்
 வான்கமுகு வாழை வழுவினா நற்கமுகும்
 சோலை மரமும் சுபசோபனமரமும்
 ஆல மரமும் அகிலதேக்கு மாமரமும்

புன்னை மரமும் புஷ்ப மலர்க்காவும்
 தென்னை மரமும் செஞ்சந்தனமரமும்
 மாவு பலாமரமும் வாய்த்த பலாமரமும்
 தாவு மரத்தின் தண்மைசொல்லக் கூடாது
 சோலையிலே வீற்றிருக்கும் சீர்பறவையின்பெருமை
 தூல மின்னதென்று சொல்லத் துலையாது
 பார்வதியும் ஈஸ்வரனும் பாவித் திருப்பதுபோல்
 தேர்பதியும் மேடைகளும் சிங்காசனங்காணும்
 அலையில் துயில்வோர் அங்கிருந்த பாவனைபோல்
 நிலையில் முனிவோர் நிற்பதெண்ணக் கூடாது
 கயிலை யீதென்று கண்ணான மாமுனிவர்
 ஓயிலாகக் கூடி உவந்திருப்ப தவ்வனத்தில்
 வைகுண்டங்காண வந்ததர்மியெல்லோரும்
 மெய்குண்டங் கண்டோமென இருப்பாரவ்வனத்தில்
 அப்படியே நல்ல அயோக அமிர்தவனம்
 இப்படியே நன்றாய் இயல்பாயிருப்பதுதான்
 புட்டாபுரங் கிழக்கு பூங்காவு நேர்மேற்கு
 வட்டமுள்ள ஸ்ரீரங்கம் வடக்கு வனந்தெற்காகத்
 தெற்கே திரிகோணம் செங்காவு நேர்வடக்கு
 மிக்கவகை மேற்கு மிகுத்தவனம் நேர்கிழக்கு
 இவ்வெல்கை சூழ்ந்த அயோக அமிர்தவனம்
 அவ்வனத்தி லுள்ள அமிர்தகங்கை யானதிலே
 குளித்து விளையாடிக் கூபந்தனிலிறங்கி
 களித்து மகிழ்ந்து கையில்நீர்தான்திரட்டி
 ஈசருட முடியில் இட்டுக் கரங்குவித்து
 வாசமுடன் கயிலை வாழ்ந்திருக்கு மாமடவார்
 மரகத வல்லி வள்ளி சலிகையெனும்
 சரகதக் கன்னி சரிதை அரிமடவும்
 ஏழு மடவும் எண்ணெண்ணுமிப்படியே
 நாளு முறையாய் நடத்திவரும் நாளையிலே
 மாலறிந்து கன்னிமுன்னே வந்தார் சன்னாசியென
 ஏலறிந்து கன்னி இவரல்ல ஈசரென்று
 சாய்ந்து விலகித் தையல்நல்லார் போகுகையில்
 ஆய்ந்து தெளிந்த அச்சுதரு முன்னேகி
 பலநாளு மீசுரர்க்குப் பாவையரே நீங்களுந்தான்
 செலந்திரட்டி மேன்முடியில் செய்தீரனுஷ்டானம்
 இனியெனக்கு நீங்கள் எல்லோரு மிக்கவந்து
 கனிநீர்ரெந்தலையில் கவிமுமென்றாரெம்பெருமாள்
 அப்போது கன்னி எல்லோரு மேதுரைப்பார்
 எப்போதுந் தானாய் இருப்பவர்க்கே யல்லாது

மாயவர்க்கு மற்றுமுள்ள மயேசு ரர்தன்றனக்கும்
வாயமுள்ளவானவர்கோன் மறைமுனிவர்தன்றனக்கும்
எருதேறி நித்தம்இறவா திருக்குகின்ற
ஒருவனுக்கேயல்லால் ஊழியங்கள் வேறில்லையே
கேட்டுனீ கிருஷ்ணரும் கிளிமொழியோடேதுரைப்பார்
ஒட்டிலிரந்துண்ண ஊர்வழியே தான்திரியும்
ஆண்டிக்கேயல்லாது அரவணையிலே துயிலும்
காண்டபனுக் கேவல் கருதோமெனவுரைத்தீர்
தோகையரே கங்கையினி சுருட்டுவதைப்பார்ப்போம்
ஆகட்டு மென்று அச்சுதருங் கோபமுற்று
மேலோகமாயிருக்கும் வேதயேழு வுகத்தில்
சாலோகமான சத்திபரலோகமதில்
ஆருருமில்லாத ஆகாச சத்தியொன்றும்
சீருருபமான சிவலோக மானதிலே
மெய்கொண்ட வானோர் வித்தொன்று ஆனதுவும்
வைகுண்ட லோகமதில் வாய்த்ததர்மி யானதிலே
தன்மியொரு வித்துத் தானெடுத்து வேதாவின்
சென்மித் தெடுத்தார் சிவயிருஷியொன்றதிலே
தபோதனராய்ச் சண்டன் தன்னுகத்தில் வாழுவரில்
சகோதரரா யொன்று தானெடுத்தாரம்மானை
சொர்க்கலோகமதிலே ஸீராமர் தன்றனக்கு
பக்குவங்களாகப் பணிவிடைகள் செய்வோரில்
நல்லகுல மான நயனவித் தொன்றெடுத்து
வெல்லமர் கோன்வாழும் வெற்றிதெய்வலோகமதில்
புத்தியுள்ள நாதன் பின்யுகத்தில்வாழாதற்கு
சத்தியுள்ள வித்தொன்று தானெடுத்தாரம்மானை
இப்படியே மேலோகம் ஏழு லோகமதிலும்
அப்படியே நல்ல ஆர்க்கமுள்ள வித்தேழு
எடுத்துத் திருமால் இருதயத்திலேயடக்கிக்
கொடுத்துநின்ற தாதாவைக் குவித்துப்பதம்போற்றிக்
கன்னியுட கற்பதுக்குக் கருத்தேது செய்வோமென்று
உன்னி மனதில் ஒருமித்துப் பார்த்தனரே
பார்த்தனரே கற்பதுக்குப் பக்குவம்வேறில்லையென்று
தீத்தழலாய்ப் போகத் திருவுருவங் கொண்டனரே
பிரமா உபதேசம் பிறப்பு உருவேற்றி
குரமாய் வருணன் குளிரத் தொளிந்திடவே
காமத் தழலாய்க் கருமேனியானதிலே
வேமக் கனல்போல் விழிகொழுந்திட்டெரிய
சாந்தணியுங் கன்னி தையல்தெய்வ மாமணிகள்
கூந்தல் விரித்துக் கூபந்தனிலிறங்கி

அரிஓம் எனவே ஆடிக்கரையேறி
 தரிதோம்மெனவே சலக்கரையை விட்டவர்கள்
 உயர வரவே உள்ளுதறத் துள்ளல்கொண்டு
 அயரக் கரங்கால் அங்கமெல்லாந் தொங்கலிட
 கிடுகிடெனத் தேகம் கிளிமொழிவாய்கொட்டிடவே
 திடுதிடெனஅக்கனியைத் திரைபோல் வளையலுற்றார்
 கன்னி யேழுபேரும் கனலை மிகஆவ
 உன்னித் திருமால் ஓங்கார மோகமதால்
 மங்கை யேழுபேர்க்கும் வயிற்றிலுற்றதம்மானை
 சங்குவண்ண மாலோன் தற்சொருபங்கொண்டனரே
 உடனே ஸ்திரீகள் உள்தரித்த பிள்ளைகளை
 தடமேலே பெற்றுச் சஞ்சலித்து மாமடவார்
 வெருவிப் பயந்து விழிமடவாரெல்லோரும்
 கருவிதொண்ணூற் றாறும் கலங்கியே தானோடி
 துகிலையெடுத்துடுத்துச் சுருட்டினார் கங்கைதனை
 கையில் சலந்தான் கட்டித் திரளாமல்
 கலங்கி யழுது கண்ணீர் மிகச்சொரிந்து
 மலங்கி யழுது மண்ணிலவர் புரண்டு
 அய்யோ பொருளை அறியாமல் விட்டோமே
 மெய்யோடேகுத்திவிழுந்தழுதாரம்மானை

கனலைத் துணையாமென்றாவிக்கற்பை இழந்தோங்கன்னியரே
 புனலைத்திரட்டப்பெலமின்றி புத்தியழிந்தோம்பூவையரே
 அனலைதரித்தஅரன்முன்னே அங்கே சென்றால்பங்கம்வரும்
 இனத்தைப்பிரிந்தமான்போல் இருப்போம் வனத்திலென்றனரே

கன்னியர்கள் மேனி கனிந்து மினுமினுத்து
 மின்னித் தனங்கள் மிகுபால் சுரந்திடவே
 கற்புக் குழறி கயிலையுகமானதற்கு
 அற்புத வேள்கங்கை அவர்நினைவில்லாமல்
 எல்லோரு மிக்க ஈசுரரைத் தானினைத்து
 வல்லோனே யென்று வரம்பெறவே நின்றனராம்
 நின்றார் தவத்தின் நிலைமைகேளம்மானை
 இன்றெங்கள் கற்பை ஈடழித்த மாமுனிவர்
 வந்தெங்கள் தம்மை மாலையிட வேணுமென்று
 பந்துத் தனமின்னார் பாவையேழுபேரும்
 ஈசுரரே தஞ்சமென இருந்தார் தவசதிலே
 மாசொன்றுமில்லா மாதரேழுபேரும்
 தெற்கு முகமாய்த் தேவியேழுபேரும்
 மிக்கத் தவசு மிகப்புரிந்தாரம்மானை

கற்பழித்தெங்கள்கையில் கன்னிதிரளாமல்வைத்தோர்
 பொற்பாத முண்டெனவே பூவை தவசுநின்றார்
 பாலிளகி நல்லமிர்தம் பாலாறாயோடிடவே
 காலிளகா வண்ணம் கடுந்தவசு செய்தனரே
 பிள்ளை யேழுபேரும் பெற்றுப்பெருகிடவும்
 கள்ளஞ்செய்த மாமுனிவர் கைப்பிடிக்க எங்களையும்
 மக்களையுமெங்களையும் மாமுனிவர் வந்தெடுத்து
 ஓக்க வொருமித்து உலகாள வைத்திடவும்
 நின்றார் தவசு நேரிழைமாரெல்லோரும்
 நன்றான மாமடவார் நாடித்தவசிருக்க
 பிறந்த பிள்ளைதன்னுடைய புதுமைகளென்போரே
 அறந்தழைக்கும் நாராயணர்மகவாகியதோர்
 சான்றோர் பிறந்ததுவும் தரணியரசாண்டதுவும்
 வேண்டும் பெரிய விருதுவகை பெற்றதுவும்
 அய்யா உரைக்க அரி கோபாலனதையெழுத
 மெய்யான போத மேலோர்கள் முன்பதிலே
 அன்பான இந்த அகிலத்திரட்டம்மானை
 தன்போதமாயிருந்து தாழ்மையுடன் கேட்டவர்க்குக்
 கன்மமுதல் சஞ்சலங்கள் கழியுமென்றெம்பெருமாள்
 உண்மையுள்ள லட்சுமிக்கு உபதேசமாயுரைத்தார்
 இப்படியே பிள்ளைதனை ஈன்றபின்பு கன்னியர்கள்
 அப்படியே சென்று அவர்போய்த்தவசிருக்க
 பிள்ளை களைப்போட்டுப் புண்ணியனார் போகாமல்
 வள்ளலந்த மாலும் மதலைதனையெடுத்து
 ஆரிடத்தில்மதலை அடைக்கலமாய்வைப்போமென்று
 விசாரித்து நன்றாய் விசாரமுற்றாரம்மானை
 தெய்வேந்திரன் பசுக்கள் திரைமேயக்கண்டவரும்
 கையதிலே சீங்குழலைக் கனிவாயில் வைத்திருத்தி
 நிரைவாவெனவே நியமித்தங்கூதிடவே
 அரை நொடியிலாவு அங்கொன்றுமில்லாமல்
 அங்குவந்து மாயனிட மழைத்ததென்னக்கேட்டிடுமாம்
 சங்குதனில் பாலுமிழ்ந்து தாருமென்றாரெம்பெருமாள்
 பாலுமிழ்ந் தாவு பலநாளும் பாலருக்கு
 நாலொருநாள் மட்டும் நடந்துவரும் வேளையிலே
 கன்றுக்குப்பாலு காணாமல் மேய்ப்போர்கள்
 ஏதென்றெனப் பார்த்து இயலறிந்து வானவர்கோன்
 தானறியச் சொல்லிச் சண்டையிட வந்தனனே
 வந்தவனுக் கெதிரே மாமுனிவன் சூலமதை
 இந்தாப்பா ரென்று எறிந்தாரவன்பயந்து
 ஆரோ வெனப்பயந்து அயிராவதத்தோனும்

போரொல்கிப் போனான் பொன்னுலோகந்தனிலே
 நல்லதென மாமுனியும் நளினமுடன்மகிழ்ந்து
 செல்லமக வான சிறுவர்தமை வளர்க்க
 மாகாளி யென்ற வடபத்திரகாளி
 ஓகாளி யென்ற உயர்ந்த பெலக்காரி
 பெண்ணல்லப் போர்க்குப்புருடர்மிகப் போராது
 விண்ணவரும் மண்ணவரும் விறுமாவும் போராது
 அப்படியே துஷ்ட ஆங்கார மாகாளி
 இப்படியே நன்றாய் இவளிருக்கும் நாளையிலே
 ஆணொருவர் தன்னால் அழியாவரங்கள் பெற்ற
 தாணொருவன் தனையும் சத்தி உமைதனையும்
 கெணியாவரங்கள்பெற்றுக் கீழுமேலுமடக்கித்
 துணிவாகத் தேவர்களைத் தூளிபட ஏவல்கொண்டு
 தேட்ட முடனேழு செகல்கடந்தப்புறத்தில்
 கோட்டையதிட்டுக் குறும்புசெய்தாண்டனனே
 தேவர்கள் சென்று சிவனார்க்கபயமிட
 மூவரு மொத்திருந்து முழு ம் விசாரமிட்டார்
 ஆணாலே தக்கனையும் அழிக்கவகையில்லையிங்கே
 பூணாரம் பூண்ட புட்டாபுரக்காளி
 காளி படையும் கமண்டலத்தில் சென்றதுண்டால்
 தூளிபடத் தக்கன் சிரசறுப்பாளென்றுமிக
 மாலுரைக்க ஈசுரரும் மறையோருஞ்சம்மதித்து
 வேலுகந்த காளிதனை விளித்தார் காணம்மானை
 உடனறிந்து மாகாளி உடையோன் பதம்பணிந்து
 வடவாக்கினிமுகத்தாள் வருத்தினதேன்னென்றிடவே
 தக்கன் தலையறுத்துச் சங்காரஞ்செய்திடவே
 மிக்கநீ போவெனவே விடைகொடுத்தாரீசுரரும்
 விடைவேண்டி காளி விமலனடிபோற்றிப்
 படைக்காரிபின்னுமொன்று பரமனோடேகேட்டாள்
 என்னோ டுதவி இயல்படையாய்த்தான்வரவே
 வன்னப் புதல்வர் வகிருமென்றாள் மாகாளி
 அப்போது ஈசுரரும் ஆங்காரியை நோக்கி
 கற்போடு வொத்த கன்னியேவுன்றனக்கு
 பெண்ணாணுமில்லாப் பெரிய பெலக்காரி
 கண்ணான காளி காரிகையே நீகேளு
 தரித்துப் பிறக்கத் தகாதே மாகாளி
 மரித்துப் பிறக்காத மாகாளி யேயுனக்கு
 விடையாயொருவசனம் விரிக்கக்கொண்ணுதலே
 படைக்காகப் பாலர் பச்சைமால் தாவெனவே
 தவசு மிகப்புரிந்தால் சங்குசரத்தாமன்

விபுசு தனிற்பிறந்த வீரரேழு பேர்களையும்
 உன்னையழைத்து உன்கையிலே தருவார்
 முன்னே தவசு மிகப்புரியப் போவெனவே
 அரனார் விடையும் அருளி மிகக்கொடுக்கப்
 பரமான தேவி பச்சைமால்தன்றனைத்தான்
 நினைத்துத் தவசு நெடுநாளாய் நின்றிடவே
 அனைத்துயிருங்காக்கும் அச்சுதருந்தானறிந்து
 மக்களேழு பேர்களையும் மாகாளி கைக்கொடுக்கக்
 கொக்கரித்துக் காளி கொண்டாடித்தான்மகிழ்ந்து
 வாங்கு மளவில் மாமுனியைத்தானோக்கி
 தாங்கிநின்றுபாதத் தடிதாழ்ந்து ஏதுசொல்வாள்
 வேத முனியே வித்தைக் கருத்தோனே
 மாதவங்கள் கற்ற மாமுனியே யிம்மதலை
 ஆனோர்க்கு நாமம் அருளிநீர் தாருமென்றாள்
 வானோர்கள் போற்றும் மாமுனியுந்தான்மகிழ்ந்து
 உள்ளதுதானென்று உடனே மனமகிழ்ந்து
 வள்ளல் சிவனாரறிந்து மறைவேதனையழைத்து
 முப்பத்து முக்கோடி முனிவரவர் தங்களையும்
 நாற்பத்து நாற்கோடி நல்ல ரிஷிகளையும்
 தேவர் முதலாய்த் தேவேந்திரன்வரையும்
 மூவ ரறுவர் உள்ளோரையு மழைத்து
 கிணநாதர் வேதா கிம்புருடரையும்வருத்தி
 குணமான தந்தி குமரனையும்வருத்தி
 சத்தி உமையும் சரசுவதி பார்பதியும்
 எத்திசையும் வானோர் எல்லோரை யும்வருத்தி
 சங்கமது கூடி சாஸ்திரங்கள் தானோதி
 மங்கள வாத்தியங்கள் மடமடென நின்றதிர
 இப்படியே சங்கம் எல்லோருந்தான்கூடி
 அப்படியே தானிருக்க அருளுவாரச்சுதரும்
 பிறந்தபிள்ளையேழதுக்கும் பேரிடவேணுமென்று
 அறந்தழைக்குமீசர்முன் அவர்வைத்தாரம்மானை
 அப்போது ஈசரரும் அன்பாயகமகிழ்ந்து
 இப்போது மாயவரே எல்லோருக்கும்பொதுவாய்
 நீர்தானே நாமம் இட்டாலதுபோதும்
 பார்தானளந்த பாலவண்ணாளன்றுரைத்தார்
 கார்வண்ணருங் கேட்டுக்கறைக்கண்டரோடுரைப்பார்
 தார்வண்ணரே முதற்பேர் நீருரைக்க வேணுமென்றார்
 நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்று ஈசரரும்
 வல்லவனே உன்னாத விந்தில்வந்து தோன்றினதால்
 தோணாப்பொருளைத் தொடர்ந்து கண்ட மன்னவர்க்கு

சாணாரெனநாமம் சாற்றினாரீசுரரும்
முதற்பேர்தானீசர் மொழிந்தபின்பு வேதாவும்
மதமான விந்து மாயமுனி சேயதற்கு
சான்றோ ரெனநாமம் சாற்றினார் வேதாவும்
ஆண்டாரிதுவுரைக்க அச்சதரும் அகமகிழ்ந்து
நாடாள்வாரென்று நாமமிட்டார் பாலருக்கு
தாடாண்மையுள்ள சத்தியங்கேதுரைப்பாள்
அண்ணர் விநோதமதில் அவதரித்த பிள்ளைகட்கு
வண்ணமுள்ள பேரு வாழ்த்திவிடைகொடுப்பாள்
எங்கும் புகழ்பெற்று இராஜபட்டந்தான்கூடும்
சங்குமன்னரென்று தானுரைத்தாள் சத்தியுமே
பேறுபெற்ற பாலரென்று பிரிய முடன்மகிழ்ந்து
பார்வதி நாமம் பகருவாளம்மானை
சென்றஇடம் வென்று சீமைகட்டித்தானாண்டு
மண்டலங்கள் தோறும் வரிசைபெற்றுவாழ்ந்திருக்கும்
பொற்பமுடிமன்னரென்று பேரிட்டாள் பார்வதியும்
கற்பகத்துக்கொத்த கன்னி சரசுவதியும்
வெள்ளானைவேந்தரென்று வெண்டாமரையுரைத்தாள்
பிள்ளையார் தானும் பிரியமுடன் மகிழ்ந்து
நன்றான வீர நகுலவேந்தரெனவே
அன்றானை முகத்தோன் அருளினர்காணம்மானை
சண்முகனுந்தான்மகிழ்ந்து தவலோக மன்னரென்று
விண்ணுகழு மெய்க்க விளம்பினர் காணம்மானை
வானோர்கள் வேத மாமுனிவர் தாமகிழ்ந்து
தானான மாயவனார் தான்பெற்ற பாலருக்குத்
தர்மகுல வேந்தரென்று சாற்றினாரம்மானை
கர்மமில்லாத் தேவர் கரியமால் பாலருக்கு
மெய்யுடைய பாலர் மென்மேலும் வாழ்ந்திருக்க
தெய்வகுலமன்னரென்று திருநாமமிட்டனரே
வீரியமாய்ச்சூரியனும் வெற்றிமால் பாலருக்கு
சூரியகுலவேந்தரென்று சொன்னார்காணம்மானை
வாசவனுந் தான்மகிழ்ந்து மாயனுட பாலருக்கு
வீசவிசைய வேந்தரென்று நாமமிட்டார்
இப்படியே நாமம் இவர்மொழிந்த தின்பிறகு
கற்புடைய சன்னாசி கருத்தாகவேயுரைப்பார்
நாட்டுக்குடைய நாதனுட கண்மணிக்குக்
காட்டுராசனெனவே கருத்தாக நாமமிட்டார்
இப்படியே ஈசர்முதல் எல்லோரும் நாமமிட்டு
அப்படியே பிள்ளைகட்கு அவரவரே காப்பணிந்து
சத்தியுமையும் சரசுவதி பார்பதியும்

எத்திசையு மெய்க்க எடுத்து நீராட்டுவாராம்
அமுதமது சேனையிட்டு எல்லோரும் தாமகிழ்ந்து
குமுதமொழி மாதர் குரவையிட்டுத் தாமகிழ்ந்து
அண்டர் முனிவோர் எல்லோரும் பார்த்திருக்க
தண்டாமரை மாது தாலாட்ட வுத்தரித்தாள்

சரஸ்வதி தாலாட்டு

வைகுண்ட கண்ணோ வரம்பெற்ற மாதவமோ
கைகண்ட வித்தை கருத்தறிந்த உத்தமரோ
தங்கமுடி பெற்றவரோ சங்குமுடி காவலரோ
வங்கம்நிசங் கண்ட மங்காத சான்றவரோ
சிங்கமுகத் தண்டிகையும் சிலம்புனைந்த ரத்தினமும்
சங்கக் கொடிவிருது சங்குரட்டை பெற்றவரோ
முத்துச் சிலாப முதலாளியானவரோ
கொத்துமுங்கை யாபரணம் கொடிவிருது பெற்றவரோ
மூலப்பொருள் கண்ட முதற்சாதி யானவரோ
தாலம்பா லுண்டு தானிருக்கும் மன்னவரோ
நடைக்கா வணங்களிட்டு நல்லதீ வட்டியுடன்
படையோடே வீற்றிருக்கும் பாரமுடி மன்னவரோ
வெள்ளானை மேலே வீதிவலஞ் சுற்றிவந்து
துள்ளாடி சிங்காசனம் வீற் றிருப்பவரோ
பூதமது பந்தம் பிடித்துமுன்னே தான்வரவே
நாதமிரட்டையூதி நாடாளு மன்னவரோ
எக்காளமூதி இடமடம் மானமுடன்
மிக்கான சீமையெங்கும் மேவிவரும் மன்னவரோ
வாரணங்கள் கட்டி வையகத்தைத்தானாண்டு
தோரணங்கள் நாட்டிவைத்த தெய்வத்திருச்சான்றவரோ
கர்மமதில்லாமல் களிகூர்ந் திருப்பவரோ
தர்மமுடி பெற்றவரோ சாஸ்திரத்துக்குற்றவரோ
உடற்கூறு சத்தி உயிரோ டுதித்துவந்த
சடக்கூறு மூலச்சட்டமது கொண்டவரோ
கல்விக்குகந்த கருணாகரரானவரோ
செல்விக் குகந்த சென்மமது கொண்டவரோ
தேவர்க்கும் வானவர்க்கும் திருப்பதிகளாவதற்கும்
மூவர்க்குமுதவிசெய்து உதித்துவந்த கற்பகமோ
சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு வெகுமானமுடன்
மண்டலங்கள் மெய்க்க வாழுகின்ற சான்றவரோ
சாணாருக்குள்ளே சர்வது மேயடக்கிக்
கோணாத மாயன் குருக்கொடுத்தீன்றகண்ணோ
அறிவுஞ் னத்தோடும் ஆதிப் பிறவியோடும்

செறியுங் கலையோடும் செடமெடுத்த சான்றவரோ
துட்டரென்ற பேரைச் சூரசங் காரமிட்டுக்
கொட்டமிட்டுகோட்டை கொடிவிருதுபெற்றகண்ணோ
ஆண்டிருக்கு மன்னவரோ அச்சுதரின் பாலகரோ
தாண்டி வரம்பெற்றுத் தரணியர சாண்டவரோ
பாண்டவரோஆண்டவரோ பாலவண்ணர்பெற்றெடுத்த
சான்றவரோ ராராரோ தழைத்திருக்க ராராரோ

தங்கமணியோ நவமணியோ சலத்தில்விளைந்த தரளமுதோ
சிங்கக்கொடிகள் பெற்றவரோ சீமையடக்கி யாண்டவரோ
துங்கவரிசை பெற்றவரோ திருமால்விந்திலுதித்தவரோ
சங்கமகிழ வந்தவரோ சான்றோர் வளர ராராரோ

சந்தோசமாகச் சரசுவதி தாலாட்டி
வெந்தோசமெல்லாம் விலகவே நீராட்டி
வைகுண்ட மூர்த்தி மாமுனிதன் கைக்கொடுக்க
மைகொண்ட வேதன் மதலை தனைவாங்கி
ஈசர் முதலாய் எல்லோருங் கூடிருந்து
வாசமுள்ள பிள்ளைகள்தாம் வளரத் திருவமிர்தம்
சேனைமிகவூட்டுதற்கும் செல்வமுண்டாவதற்கும்
வானத்தமிர்தம் வருத்திமிக ஈயவென்று
கயிலை தனிலிருக்கும் கண்ணான பேர்களுக்கு
அகிலமதிற்பாயும் ஆகாய வூறலதை
வருத்திக் கொடுக்கவென்று மாயவரு மீசுரரும்
பொருத்தமுள்ளவானோரை வேண்டிவாருமென்றார்
அப்படியே வானோர் ஆகாய மீதேகி
செப்பமுடனமிர்தம் சென்றவர்கள்பார்க்கையிலே
ஆருருபமில்லா ஆகாச மேல்வழியே
சீருருபமான சிவகயிலையானதிலே
பாயுமளவில் பலசாஸ்திரங்கள்கற்ற
வீயுமறை வேதியனும் விழிநுதலாள் கன்னியரும்
அமுதமதை யெல்லாம் அள்ளித் தலைமேலும்
குமுதமுடன் குடித்துக் கொழுத்துப்பாளைவைத்துத்
தேகமது நிமிர்ந்து தேவியு மன்னவனும்
ஆகமது கூர்ந்து அலங்கரித்து நிற்பளவில்
வானோர்கள் பார்த்து வாய்த்தமிர்தங்காணாமல்
ஏனோயிது மாயமென்று எண்ணிமிகப் பார்ப்பளவில்
கொண்டாடி நின்ற கூர்மறையவன் தனையும்
பெண்டாட்டியான பெண்ணதையும்வானோர்கள்
பிடித்து இழுத்துப் பின்னுமுன்னுந் தள்ளிமிக

அடித்துச் சிவன்முன்னே அச்சதரும் பார்த்திருக்க
கொண்டுவந்து விட்டுக் கூறுவார் வானோர்கள்
பண்டுமுதலின்றுவரை பாய்ந்த அமிர்தமெல்லாம்
உண்டுகொண்டு தேகம் உரத்துமிகப்பாளைவைத்து
வண்டுறுக்கி மிக்க வலுப்பேசினானெனவே
சொல்லிடவே வானோர் திருமாலதுகேட்டு
நல்லதுதானென்று நாடிச்சிவனோடுரைக்க
அப்போது நல்ல ஆதி சிவமுரைப்பார்
எப்போதும் பாலர் இவருண்ணமிர்தமெல்லாம்
கொடுக்கும் படியாய்க் குருக்கவையுமென்றுரைத்தார்
அடுக்கநின்ற தேவர் அதுகேட்டுச் சீக்கிரமாய்
மறையோனையும்மாதுவையும் வந்தெடுத்துசாபமிட
இறையவரைப் பார்த்து ஏதுரைப்பான்மறையோன்
இப்போது இட்ட இச்சாபமானதுதான்
எப்போது நீங்கும் என்றேகேட்டான்மறையோன்
நீசக் குலமறுத்து நெடிய திருமாலும்
மாசில்லாத் தர்ம வையகத்தையாளுதற்கு
அன்பு சேகரிக்க அங்குவருவார்கண்டிர்
வம்பு மாறும்போது மாறுமுங்கள் சாபமென்றார்
உடனே மறையோனும் ஓவியமுள்ளதென்று
தடமேலே நின்று தாலமெனவளர்ந்தார்
வளர்ந்த அமிர்தமதை மக்களேழு பேர்களுக்கும்
பழமமிர்தக் காயோடு பலவகையுந்தானாண்டு
அமிர்தமதை நீங்கள் ஆக்கிரகந்தானடக்கிக்
குமிர்தமுடனீங்கள் குடித்திருங்கோவென்றுசொல்லி
உங்களுக்குப்பாலமிர்தம் ஊறுமல்லாலித்தாலம்
எங்களுக்குமித்தாலம் இசையாது கண்டிரோ
பாலருக்கு இந்தவரம் பரமயுகத்தோர்கொடுத்து
ஞாலமுள்ள காளி நாயகியைத்தானழைத்து
பாலரையுங் காளி பண்பாக வாங்குகையில்
ஆலமுத முண்ட அச்சதருமேதுரைப்பார்
அடவு பதினெட்டும் அலங்கார வர்மமதும்
கடகரியின் தொழிலும் கந்துகத் தின்தொழிலும்
மாவேறுந் தொழிலும் வாள்வீசுந்தொழிலும்
பாவேறு பாட்டும் பழமறைநூலானதுவும்
அடவு மேலான அதிகப்பலவித்தைகளும்
திடமு மிகவருத்தி சேனாபதியாக்கி
எல்லா விதத்தொழிலும் இசைவானராகமதும்
நல்லா வருத்தி நாட்டமுடனேகொடுத்து
உயிர்ச்சேதம் வராமல் ஒன்றுபோலென்மகவை

நெய்ச்சீதம் போலே நீவளர்த்துத்தாவெனவே
 அல்லாம லென்மகவை ஆரொருவரானாலும்
 கொல்லாமல் காக்கக் கூடுமோவுன்னாலே
 அன்பான காளி அதற்கேது சொல்லலுற்றாள்
 என்பாலகர்தனையும் ஈடுசெய்யயிங்கொருவர்
 உண்டோகாணிந்த உலகி லெனக்கெதிரி
 என்றேதான் காளி இப்படியே சொல்லியபின்
 பாலரையுந்தானெடுத்துப் பரமசிவனாரருளால்
 கோலமுள்ளமாயன் கொடுத்தாரொருவார்த்தைசொல்லி
 சீலமுள்ள காளியென் சித்திரப்பாலருக்கு
 பாலருக்குப்பங்கமது பற்றாமல் காத்திடுநீ
 மதலைதனக்கோர்தீங்கு வந்ததேயுண்டானால்
 குதலையரேவுனக்குக் கொடுஞ்சிறைசிக்குமென்று
 சொல்லியே காளிகையில் சிறுவரையுந்தான்கொடுத்து
 வல்ல பெலமுள்ள மாடுதனிலேறியையும்
 வேதாவும் நல்லநெற்றி விழியுடையாள்தனையும்
 மாதாவு மான வாய்த்தசர சோதியையும்
 தேவர்முதல் வானவரை சிட்டர்முனிவோர்களையும்
 மூவர்களையுங்கயிலை ஊரேபோமென்றனுப்பி
 காளிதனைப்பிள்ளைகளை கருத்தாய்வளர் நீயென்று
 ஆழி யடைத்த அச்சதருந் தான்நடந்து
 சீரங்கமாபதியில் சென்றிருந்தாரம்மானை
 சாரங்கர் சீரங்கம் தான்வந்தாரென்றுசொல்லி
 சீரங்க மெல்லாம் செழித்து மிகவாழ்ந்து
 பாரெங்கு மெச்சிப் பரந்ததுகாணம்மானை
 அப்படியே அச்சதரும் அப்பதியிலங்கிருக்க
 எப்படியும் சீரங்கம் இனிதழைக்குமென்றுமிக
 மூவர் முதலாய் முப்பத்து முக்கோடித்
 தேவருங் கொண்டாடி சிந்தைமகிழ்ந்தேயிருந்தார்
 சீரங்கமான திருப்பதியின் வளமை
 சாரங்கராயர் தாமரைத்தாரம்மானை
 மாரியது மூன்று வருசிக்கத் தான்பொழிந்து
 ஏரி பெருகி ஏற்றசெந்நெல்விளைந்து
 படியொன்று கோட்டையொன்றாய்ப்
 பழுத்துவருஞ் செந்நெல்லது
 கரும்பு முத்தீனும் கசுவுங்கரைபுரளும்
 அரும்பு வனமும் அகிலதேக்கு மாமரமும்
 கோவுஞ் ஸீரங்கரெனக் கூப்பிடுங்காணச்சுதரை
 மாவுஞ் ஸீரங்கரென வந்தழைக்கு மச்சுதரை
 மயில்குயில்மான்கலை வாய்த்தஅணில் பட்சிகளும்

ஓயிலாக அச்சுதரை உள்ளாக்கியாடிவரும்
 அவ்வூரி லுள்ள அந்தணர்களெல்லோரும்
 கவ்வைவேறில்லாமல் கரியமால் தன்றனக்கு
 பூசை முறைவைத்துப் பிராமணர்கள் செய்துவர
 ஆசையுட னச்சுதரும் அங்கேயினிதிருந்தார்
 சீரங்க மாபதியில் சிறந்திருக்கு மப்போது
 சாரங்கர் பெற்ற சான்றோர்களின்பெருமை
 நல்லதுகாணென்று நாடித் திருகேட்க
 சொல்லுகிறாரெங்கள் திருமால்காணம்மானை
 அன்பான சான்றோர்க்கு ஆனமாகாளியம்மை
 தன்பாலர் போலே தான்வளர்த்து வித்தைகளும்
 வருத்திக் கொடுத்து மன்னர்மன்னர் தானாக்கி
 கருத்திலுறக் காளி கண்ணான மக்களுக்கு
 வேண்டும் பணிகளெலாம் விதவிதமாய்த்தானெடுத்து
 பூண்டந்த மக்களையும் பூத்தானமாய்வளர்த்தாள்
 மிக்கநல்ல பிள்ளை வீரரென ஆகுகையில்
 தக்கனென்ற சூரன் தன்பேரில் மாகாளி
 படைக்குயெழுந்தருளிப் பாலரையுந்தான்கூட்டி
 நடைக்கு அதிகமுள்ள நாயகியும் பாலருக்குப்
 போர்க் கோலமிட்டுப் புட்டாபுரங் கடந்து
 ஆர்க்க முள்ளகாளி அலகைப் படையுடனே
 சான்றோரை விட்டுத் தக்கனையுந்தான்வதைத்து
 மூன்றோரை நெஞ்சில்வைத்து ஓங்கார மாகாளி
 தக்கனையுங் கொன்று சான்றோரவர்தமக்கு
 மிக்க வரிசை மிகக்கொடுத்து மாகாளி
 புட்டாபுரத்தில் பேய்க்கணங்கள் சூழ்ந்துநிற்க
 கட்டாத காளி கமலத்தில் வீற்றிருந்தாள்
 அப்போது நல்ல ஆர்க்கமுள்ள பாலருக்கு
 இப்போது மாலையிட ஏழுபேர்க்கும் வேணுமென்று
 பார்த்து விசாரித்துப் பத்திர மாகாளி
 நாற்றிசையும் பார்த்து நாரதமாமுனியை
 அழைத்து நல்ல மாகாளி அந்தமுனி யோடுரைப்பாள்
 விழைத்து நல்லபுத்தி விபரமிட்டுச்சொல்லுகின்ற
 மாமுனியே யென்றன் மக்களேழுபேர்களுக்கும்
 நீமுயன்று பெண்ணேழு நிச்சயிக்க வேணுமென்றாள்
 நல்லதுதானென்று நாரதமாமுனிவன்
 வல்லவகையாலுன் மக்களுக்குப் பெண்ணேழு
 பார்த்து வருவேனென்று பகர்ந்துமுனி போயினனே
 சாற்றும்மாழியிசையத் தானுரைக்கு மாமுனிவன்
 நீதமுள்ள நல்ல நிருபதிராசனுந்தான்

பெற்ற மதலைதனைப் பெண்கேட்கப்போயினனே
 மாமுனிவன் கேட்க மன்னனதிசயித்துத்
 தாமுனிந்தேது தானுரைப்பானம்மானை
 நல்ல முனியே நானுரைக்க நீர்கேளும்
 செல்லமகவு தேவிக்குமென்றனக்கும்
 இல்லாமலனேகநாள் இருந்தோந்தவசாக
 நல்லான ஈசர் நாட்டமுடனிரங்கி
 ஆண்பிள்ளையுன்றனக்கு ஆகமத்திலில்லையென்று
 பெண்பிள்ளையேழு பிறக்குமென்று சொன்னார்காண்
 அப்போது ஈசுரரை அடியேன் மிகப்பார்த்து
 இப்போது என்றனக்கு இரணமுடிவாகுகையில்
 கொள்ளிவைக்கப்பிள்ளை ஒன்றுகொடுவுமென்றேன்
 தெள்ளிமையாயீசர் சொன்னமொழிகேளும்
 தெய்வச்சான்றோராய்த் திருவான மாகாளி
 கையதுக்குள் வாழ்ந்துன் கன்னியேழுபேர்களையும்
 மாலையிட்டுன்றனக்கு வருமாபத்தையெல்லாம்
 மேலவராய்க் காத்து மேதினியோர் தாமறிய
 உன்றனக்கு நல்ல உதவிமிகச்செய்வதற்கும்
 வந்தங் கிருப்பாரென வகுத்தாரே ஈசுரரும்
 ஆனதால் பெண்ணேழும் அவர்க்கேதானல்லாது
 மான முனியே மற்றெவர்க்கு மாகாதே
 என்று நிருபதனும் ஏற்றமுனியோடுரைக்க
 நன்று நன்றென்று நாரதருஞ்சம்மதித்து
 மன்னவனே கேளு மாகாளி தன்னிடத்தில்
 சொன்னபிள்ளையேழும் சிறந்திருக்கிறாரெனவே
 அந்தமன்னரான ஆண்பிள்ளைகளானோர்க்கு
 இந்த முகூர்த்தம் யான்கேட்க வந்தேனென்று
 சொல்லமுனி மன்னவனும் சோபிதமாய்மகிழ்ந்து
 நல்ல முகூர்த்தம் நாளிட்டானம்மானை
 நாளிட்டு நாரதரும் நல்ல மாகாளியுட
 தாளிணையைப் போற்றித் தானுரைத்தாரம்மானை
 மாகாளியுன்றனுட மக்களேழுபேர்களுக்கும்
 வாகான மன்னன் வாய்த்த நிருபனுட
 மக்களேழு பெண்களையும் மலைமணஞ் சூட்டுதற்கு
 மிக்கநாளிட்டு மேவிவந்தேன் மெல்லியரே
 என்றுமுனி சொல்ல ஏற்றமாகாளிசொல்வாள்
 நன்றுநல்ல மாமுனியே நான்வளர்த்த கண்மணிகள்
 தெய்வப் பிறவியல்லோ திசைவென்ற சான்றோர்கள்
 மெய்வரம் புள்ள மெல்லியரைச்சொல்லுமென்றாள்
 பியற்றிவந்த பெண்ணதுக்குப்பிறவியென்ன மாமுனியே

உய்த்துவந்தபெண்ணேழின் உற்பவஞ்சொல்முனியே
 அப்போது பெண்ணார்கள் ஆதிப்பிறவியெல்லாம்
 செப்புகிறோ மென்று காளிதனைத்தெண்டனிட்டு
 கேளாய் நீயென்று கிருபையுடனேதுரைப்பான்
 நாளான நாளதிலே நல்லதெய்வலோகமதில்
 தெய்வேந் திரனார்க்குச் சொல்லேவல் செய்திருந்த
 நெய்நெடியக் கன்னி நேரிழைமாரேழ்பேரும்
 வேலையின்ன தென்று விரித்துக்கேள் மாகாளி
 மாலையிலுங் காலையிலும் வானவர் கோன்றனக்குப்
 பூவெடுத் திட்டுப் பூசைபுனக் காரமிட்டுக்
 கோவெடுத்த ராசனுக்குக் குஞ்சமிட ஆடிநிதம்
 ஏவல் புரியுகின்ற இராசதெய்வக்கன்னியர்கள்
 நாவுலகு மெய்க்க நடந்துவரும் நாளையிலே
 பூவுலகு மன்னர்களைப் பூத்தான மாகவெண்ணி
 பாவினியக் கன்னி பஞ்சமது வேறாகிப்
 பூவெடுக்கக் கன்னி போகாமல் வாட்டமதாய்
 ஆவடுக்கங் கொண்டு அவர்க ளொருப்போலே
 காச்சல் குளிரெனவே கவ்வையுற்றுத் தானிருக்க
 மாச்சல்தனையறிந்தான் மகவானுமப்போது
 ஆனதால் வேதாவின் அண்டையவனணுகி
 தீனம்வந்த தேதெனவே தேவியர்க்கு வேதாவே
 வேதா தெளிந்து விரித்துரைப்பாரப்போது
 சூதான மான தோகை யேழுபேரும்
 பூலோக மன்னருக்குப் பிரியமுற்று மையல்கொண்டு
 காலோயு தென்று கவ்வையுற்ற தல்லாது
 வேறில்லை யென்று வேதா இதுவுரைக்க
 தேறியே வாசவர்கோன் தேவியெழுபேர்களையும்
 அப்படியே பூவுலகில் அமையுமென்றார் வேதாவை
 இப்படியே வந்து இவர்பிறந்தாரென்றுமுனி
 சொல்லச்சிவகாளி சிரித்து மனமகிழ்ந்து
 நல்லதிது மாமுனியே நன்முகூர்த்தம் பார்த்துரைநீ

சான்றோர் திருமணம்

உடனே முனியும் உகந்த முகூர்த்தமென்று
 திடமே நிருபனுக்குச் செய்திசொல்ல ஆளும்விட்டு
 நாளை முகூர்த்தமென்று நாற்றிசையுந் தானறிய
 கோழையில்லா மன்னர் குலதெய்வச்சான்றோர்க்கு
 முகூர்த்தமென்று சாற்றி மூவுலகுந் தானறிய
 பகுத்துவமாய் நல்ல பந்தலிட்டாரம்மானை
 வயிரக்கால் நாட்டி வயிர வளைகளிட்டுத்

துயிரமுள்ள தங்கத் தூண்கள் மிகநாட்டி
 முத்து நிரைத்து முதுபவள வன்னியிட்டுக்
 கொத்துச் சரப்பளியைக் கோர்மாலையாய்த் தூக்கி
 மேற்கட்டி கட்டி மேடைபொன் னாலேயிட்டு
 காற்கட்டி பட்டுக் கனமாயலங்கரித்து
 வாழை கரும்பு வகைவகையாய் நாட்டிமிக
 நாளை மணமென்று நாட்டுக்குப் பாக்குவைத்து
 வெடிபூவாணம் மிகுத்தகம்பச்சக்கரமும்
 திடிமனுடன்மேளம் சேவித்தார் பந்தலுக்குள்
 வாச்சியங்க ளின்னதென்று வகைசொல்லக் கூடாது
 நாச்சியார் மாகாளி நாயகியுங்கொண்டாடி
 பாலருக் கேற்ற பணியெல்லாந்தான்பூட்டிச்
 சாலமுள்ள சிங்கத் தண்டிகையில் தானிருத்தி
 பட்டணப் பிரவேசம் பகல்மூன்று ராமூன்று
 இட்டமுடன் பூதம் எடுத்துமிகச் சுற்றிவந்து
 மண்டபத்துள் வைத்து மாபூதஞ் சூழ்ந்துநிற்க
 தெண்டனிட்டு மன்னர் தேசாதி சூழ்ந்துநிற்க
 பதினெட்டு வாத்தியமும் பட்டணமெங்குமுழங்க
 ததிதொம்மெனவேசில தம்புருசாரங்கிகெம்ப
 பந்தமது பிடித்துப் பலபூதஞ் சூழ்ந்துநிற்க
 நந்தகோபால நாராயணர்மகிழ்ந்து
 மைந்தருக் கின்று மணமுண்டு என்றுசொல்லி
 வைந்தர்பல தேவர்களை வாருமென வேயழைத்துப்
 பாலருட முகூர்த்தம் பார்க்கப்போமென்றுசொல்லி
 சீலமுடனனுப்பி ஸ்ரீரங்க மேயிருந்தார்
 தேவதே வர்புகழ்த்திசைவென்ற சான்றோர்க்கு
 மூவர்களும் வந்து உதவிசெய்தாரம்மானை
 நல்ல முகூர்த்தம் நாள்பார்த்துச்சான்றோர்கள்
 எல்லாச்சடங்கும் இயற்றிவைத்தாரம்மானை
 சடங்கு முகித்துச் சான்றோரை யொப்பமிட்டுத்
 தடங்கொண்ட மன்னவரைத் தண்டிகையின் மீதிருத்தி
 அரசர் மிகச்சூழ அணியீட்டியாட்கள்வர
 விரைவாகக் காளி வித்தகலையேறிவர
 அரம்பையர்களாடிவர அயிராவதத்தோன்வரவே
 வரம்பெரிய தேவர் மலர்மாரி தூவிவர
 ஆலத்தி யேந்தி அணியணியாய்த்தான்வரவே
 மூலத்தி கன்னி மோகினியாள் தன்னுடனே
 பூதம தாடி பிடாரியது சூழ்ந்துவர
 நாதம் ரெட்டையூதி நடந்தார்மாப்பிள்ளைகண்டு
 விருதிற் பெரிய வீரதெய்வச்சான்றோர்கள்

நிருபன் மகளை நியமித்து மாலையிட
 வீரியமாய் நல்ல விவாகமிட வாறாரெனப்
 பூரியலிற் சொல்லி பேர்கள் சிலருத
 இப்படியே வாத்தியங்கள் இசைந்திசைந்தேவூதி
 அப்படியே நிருபன் அரசன் மகள்தனையும்
 மாலை மணமிட்டு வாழ்வந்தாரம்மானை
 வாலையது வான மாகாளி வாழுகின்ற
 மண்டபத்துள் வந்து மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை
 தண்டமிழங்கன்னி சான்றோர்களானோர்க்குக்
 கோட்டையுமிட்டுக் குமரரையும்பெண்ணதையும்
 தாட்டிமையாய் சான்றோர்க்குத் தரந்தரமேமானிகையும்
 வைத்துக்கொடுத்தாள் வாழ்ந்திருந்தார் சான்றோர்கள்
 மெய்த்துப்புவி கொண்டாட மெல்லியர்கள் தங்களுக்கு
 வயிற்றில் கெற்பமாகி மதலைபெற்றாரம்மானை
 நெய்த்தெளிய கன்னி நேரிழைமாரெல்லோரும்
 இப்படியே கன்னி எல்லோரும் நன்றாக
 அப்படியே மதலைபெற்று அகமகிழ்ந்தாரம்மானை
 பாலருக்குப் பாலர் பரிவாய் மிகவளர
 சீலமுள்ள வித்தை சிறக்க அவர்வருத்தி
 எமத்திறைவராக எங்கும் புகழ்ந்திடவே
 சமர்த்த ரெனஅவர்கள் தலையெடுத்தாரம்மானை
 முத்து வியாபாரம் முதல்வியாபாரமுதல்
 பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்வியாபாரமுடன்
 மாணிக்க வியாபாரம் வயிரப்பொன் வியாபாரம்
 ஆணிப்பொன் வியாபாரம் அழகுகச்சை வியாபாரம்
 கப்பல் வியாபாரம் கறிமிளகு வியாபாரம்
 ஒப்பமுள்ள வியாபாரம் ஒக்கமிகச் செய்தனராம்
 தாலம தேறித் தைரியப் பால்வாங்கி
 மேலுள்ள சான்றோர் மிகுதியாயாண்டிருந்தார்
 நெய்த்தொழில் வில்தொழிலும் நெறடுவிதத்தொழிலும்
 மெய்த்தொழில்கள் கற்று மேலோரெனவளர்ந்தார்
 சோழ னதையறிந்து தெய்வச்சான்றோர்களுக்கு
 வேழம்பல கொடுத்து மிகுகற்பமுங்கொடுத்து
 நல்லமன்னரென்று நாடி மகிழ்ந்திருந்தார்
 செல்லமன்னரான தெய்வச்சான்றோர்களுக்கு
 அடிக்கல்லெழுதி ஆயிரம் பொன்கொடுத்து
 முடிக்கு முடிச்சோழன் முத்துமுடியுங்கொடுத்து
 வீர விருதுகளும் வேழம் பரிகொடுத்து
 பாரமுள்ள சீமைதனில் பங்கு மிகக்கொடுத்து
 சோழன் முடியும் துலங்க மிகக்கொடுத்து

ஆழமுள்ள சான்றோர் அரசாண்டாரம்மானை
சோழனுடனெதிர்த்துச் சோரவந்த மாற்றானை
வேழமுடி மன்னர் வெற்றிகொண்டாண்டிருந்தார்
வெட்டாத படையை வெட்டி விருதுபெற்று
அட்டாளத் தேசம் அடக்கியரசாண்டிருந்தார்

கலியன் பிறப்பு

இப்படியே சான்றோர் இராச்சியத்தையாண்டிருக்க
அப்படியே சீமை அவர்க்குள்ளேயாக்கிவைத்து
தர்மமுடன் பூமி தானாண்டிருக்கையிலே
வர்மம் வந்தஞாயம் வகுக்கக்கே ளொண்ணுதலே
சீரங்கமானதிலே சீரங்கநாதருந்தான்
பாரெங்கு மெய்க்கப் பள்ளிகொண்டிருக்கையிலே
நாட்டுக்குக்கேடு நாட்பிடித்த செய்திதன்னை
கூட்டுக் கிளியே கூர்மையுடனே கேளு
முன்னே குறோணி முடிந்ததுண்டமாறதிலே
அன்னேகேளஞ்சதுண்டம் அவனிதனிலேபிறந்து
ஆதி தனைநினைத்து ஆளாமலவ்வுயிர்கள்
நீதிகெட்ட மோச நீசனைப்போல் தானாகி
முப்பிறவி யோடாறும் முதலோனைப்போற்றாமல்
அப்பிறவி யாறும் அழித்ததன்மேலாயிழையே
குருமுனிவ னான கூர்மையுள்ள மாமுனிவன்
அருமுனிவ னான ஆதிமுனியைநோக்கி
சிவனெனவே போற்றிச் சொல்லுவான் மாமுனிவன்
தவமே தவப்பொருளே தாண்டவசங்காரவனே

முன்னே பிறந்த குறோணிதனை மூவிரண்டாகவுடல்பிளந்து
தன்னேவுயிரோடு அஞ்சுசெய்து சுவாமி உனைநினையாததினால்
வன்னத் திருமால் கொலையடக்கி வந்தார் சடலமிழந்து குண்டம்
இன்னம் பிறப்பொன்றுண்டே இறந்த குறோணிதனக்கே

வாசமுள்ள நேசா மற்றொப்பில்லாதவனே
ஈசனே நானுமொன்று இயம்புகிறேன் கேளுமையா
குறோணி யவனுடலைக் கூர்மையுடனேபிளந்து
சுறோணித மாயன் தொல்புவியில் விட்டெறிய
அஞ்சுதர முயிரு அவனிதனிலேபிறந்து
பிஞ்சுமதி சூடும் பிஞ்சுகனைப் போற்றாமல்
மாயனையு மெண்ணாமல் மதமாயிருந்ததினால்
ஆயனந்தச் சூரரையும் அழித்தார்காணீசுரரே
முச்சூர னோடாறு யுகமு முயிரழித்து

அச்சூரக் குடும்பம் அறுத்தந்த மாயவரும்
 கொண்டிருந்தபொய்ச்சடலக் கூட்டை மிகக்களைந்து
 ஆண்டிருந்த குண்டம் அவரைந்தாரம்மானை
 முச்சூரன் துண்டம் ஒன்றுண்டு ஈசுரரே
 அச்சூரன் பிறவி ஆறொன் றீரரையாய்
 ஆறாம் யுகத்தில் அமையுமென்று மாமுனியும்
 வீறாக ஈசுரரை விண்ணப்பஞ்செய்துநின்றான்
 நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்று ஈசுரரும்
 வல்லவனே மாமுனியே மாயன்வர வேண்டாமோ
 என்றுநல்ல ஈசர் இயம்பமுனியேதுசொல்வான்
 நன்றுகாண் மாயவர்க்கு நாலுரண்டோராரம்பிறவி
 பிறக்கத் தவசு புரியப்போய்க்கீழுலகில்
 உறக்க மெய்ஞ்ஞான ஒளியிருக்கி றாரெனவே
 தேவமுனி சொல்ல சிவனாரகமகிழ்ந்து
 கோவுகத்தி லுள்ள குருவசிஷ்டர் தங்களையும்
 தெய்வலோ கத்திலுள்ள தேவரையும்வருத்தி
 வைந்தலோ கத்திலுள்ள வாய்த்ததர்மி தங்களையும்
 கிணநாதர் கிம்புருடர் கிங்கிலியரை யும்வருத்தி
 இணையாக மேலோகத்து எல்லோரையும்வருத்தி
 சத்தி மறையும் சாஸ்திரத்தை யும்வருத்தி
 அத்தி முகவனையும் ஆனவகும்பனையும்
 சங்கமறையை வருத்தித் தான்கேட்பாரீசுரரும்
 இங்குண்டோ மாலும் எங்கிருப்ப துண்டனவே
 எல்லோருங்கூடி இதமித்துச் சொல்லுமென்றார்
 அல்லோ ருங்கேட்க அரன்சொன்னா ரம்மானை
 வேழமொத்ததேவரெலாம் மேகவண்ணரிங்கில்லை
 கீழுலகில் மாண்டு கிடக்கிறாரென்றுசொல்லி
 ஒன்பதாம் பிறவி ஒடுங்கியவர்பிறக்க
 இன்பமறக் கீழுலகில் இறந்துகிடக்கிறாரெனவே
 எல்லோருஞ்சொல்ல ஈசுரரும் நல்லதென்று
 அல்லோருங்கேட்க அவரேது பின்சொல்லுவார்
 முன்னே பிறந்த முண்டசூரன் தன்னுயிரைத்
 தன்னோடாறுபிறவி தான்செய்தோமசுரரென
 ஆறு பிறவியிலும் அசுரரென வேபிறந்து
 வீறுடனே நம்மை விரும்பவும்நாம் கண்டிலமே
 இப்போ தவன்தனக்கு ஏழாம் பிறவியிது
 அப்போதும் நம்மை அவன்றினையாதிருந்தால்
 இல்லை மேற்பிறவி இறப்புமுடிவாகுமல்லோ
 நல்ல பிறவியதாய் நமைத்துதிக்கப்புத்தியதும்
 அழகு சவுந்தரியம் அலங்கார மெய்யறிவும்

குழவு மிகப்புத்தி கூர்மையலங்காரமுடன்
 மேலு மாலாறு முடித்தயுகங்களுக்கு
 நாலுமுழ மொன்றுதலை நல்லோரசுரர்களை
 கொன்றதாலவ்வுசுரர் கூறுதற்குச் சொல்லுமுண்டே
 இன்னமிந்த மாயன் எடுத்த வருப்போலே
 படைத்துநாம் வைத்தால் பகருமொழிவேறில்லையே
 நடத்துவ தேதெனவே நவிலுமென்றார் தேவர்களை
 அப்போது தேவர்களும் ஆனமறை வேதியரும்
 எப்போது மிறவாது இருக்கும் முனிவர்களும்
 நல்லதுதானென்று நாடியகமகிழ்ந்து
 வல்லப் பிறவி வகுக்கத் துணிந்தனராம்
 பிறவி வகுக்கவென்று பெரியோனகமகிழ்ந்து
 திறவி முதலோன் தெளிந்துநிற்கும்வேளையிலே
 துண்டமது பிண்டமதைத் துளைத்துக்கால் மேல்நீட்டி
 மண்டைகீழ் கால்மேலாய் வந்துதித்தானம்மானை
 எல்லோருங்கண்டு இதுகண் மாயமெனவே
 அல்லோரும் வந்து ஆதியோடேவுரைத்தார்
 உடனே சிவமும் உள்ளமிகக்களித்து
 இடமே தான்பேர்ந்து எழுந்தருளி ஈசுரரும்
 அதிசயத்தைப்பார்ப்போம் என்று அவரேகும்வேளை
 எதிராக நின்றுநந்தி ஏதுரைப்பாரம்மானை
 மூவர்களுந்தேவர்களும் மூர்த்திகளுங்காணாத
 தேவரீரெழுந்தருளி திசைநோக்கி வந்ததென்ன
 அப்போது நந்தியுடன் ஆதி மிகவுரைப்பார்
 இப்போதோரற்புதமாய் இருக்குதென்றாரெல்லோரும்
 வானோக்கிக் காலும் மலர்நோக்கிச்சிரசும்
 தானமது மாறி தலைகீழாய் நிற்பதுவும்
 பார்த்துவரலாமெனவே பையநடந்தேனென்றார்
 அங்கல்லத்தானம் அழிந்ததுகாணீசுரரே
 இங்கு நான்கண்டேன் எழுந்தருளி வந்ததினால்
 தலந்தானிளகி தான்வந்த தாலேதான்
 குலந்தானழியும் குசல்பிறக்கும் ராச்சியத்தில்
 வரம்பழியு மாரி மனுநீதங் குன்றுமையா
 பரம்பெரிய வேதம் பழுதுவருங்கண்டிரே
 என்றந்த நந்தி ஈசுரரையுங்கூட்டி
 குன்றுபொன்னான கிரிமேவித்தானிருந்தார்
 நடந்த புதுமையென்ன நாம்வருத்திப்பார்க்கவென்று
 திடந்தெளிந்த மாமுனிவன் செப்பவே ஈசுரரும்
 சாத்திர வேதச் சதுர்மறையைத்தான்வருத்தி
 சித்திர புத்திரரைச் சீக்கிரத்திலேயழைத்து

வந்த புதுமை வகையென்ன நம்கணக்கா
 இந்தக் கணக்கை எடுத்துரைநீ யென்றனராம்
 அப்போது ஈசுரரை அன்போ டுறவணங்கி
 செப்போடு வொத்த சித்திரஞ் செப்பலுற்றார்
 சாத்திரத்திலுற்ற தன்மை மிகக்கேளும்
 சீத்துவமாகச் சித்திரமும் செப்பலுற்றார்
 முன்பிறந்த குறோணி உடலாறு துண்டதிலே
 தன்பிறவி யோடாறு தான்பிறந்தான் சூத்திரமாய்
 மண்தா னுடம்பு வந்துதித் தோன்றனக்கு
 விண்தா னுடம்பு விலாசக் குருவோடு
 சலந்தா னுடம்புக்கு உறுதி தைரியங்கள்
 வலந்தா னிளகி வன்னியோடுங்கூடி
 கலந்து திரண்ட கட்டைமுண்ட மானதுக்குப்
 பிலந்துக்கும் வாயு பிராணன்கா ணீசுரரே
 முப்பழியோடாறு உயிரழித்த மாயனுக்கு
 இப்போது வந்த இவன்தான் கொடியனையா
 மாயனாலு முழமாய் மனுச்சிங்கமுகமாய்
 வாயமாய் நம்மை வதைத்தானே யென்றுசொல்லி
 அன்றாயனெடுத்த அளவாயுருவெடுத்துச்
 சென்றாலவனுடைய திறத்தைநாம் பார்ப்போமென்று
 வேகத்தால் துண்டம் வெடித்ததுகாணிப்புதுமை
 ஏகந்தா னாளும் ஈசனே யென்றுசொல்லி
 இப்படியே சித்திரமும் எடுத்துரைக்கவே ஈசர்
 அப்படியே வந்தவனுக்கு ஆயுசுமவன்பலமும்
 கரணமுதல் நடப்பும் கட்டாக நீதேர்ந்து
 மரணமுதல் நடப்பும் வகுத்துரைநீ நம்கணக்கா
 அப்போது சித்திரமும் ஆதியருள்நெஞ்சில்வைத்துப்
 பொற்பாத முண்டெனவே புகல்வாரியல்கணக்கர்
 அப்பனுமம்மை அடங்கிமிகப்பெறாமல்
 கொப்பளித்துத் தானாய்க் குதித்துவந்த நீசனுக்குத்
 தத்துவந்தொண்ணூற்று ஆறுந்தடிக்குணந்தான்
 புத்தி புலனைந்தும் பொய்ப்பூண்ட பூதமுமாய்
 சத்துருக்கன் கண்கால் தலையும் வெறும்நீசம்
 உற்றுணர்ந்து பாராத உடலுமவன்காலும்
 மாயக்காயமதுக்கு வருசமொரு நூறிருப்பு
 தோயநாதத்துளிர் தொகைபத்து நூறாயிரந்தான்
 வாழ்வுவந்து சேர்க்கை வருசம் பதினாறு
 தாழ்வு தசைநரம்பு சனித்தமுப்பத்தோராண்டில்
 ஆர்க்கை எலும்பு அடைக்கும் நரம்புடனே

மூர்க்கத் தசையும் உதிரப்புனலுடம்பும்
 மண்தண்ணீரோடே வகைக்காகாப்பாண்டமிது
 விண்பரந்த வீடு வெளிவாயில் ஓட்டலுமாய்
 ஓட்டை மடத்துக்கு ஒன்பது பொந்துடனே
 வீட்டைப் பிரித்தால் விறகுக்குமாகாது
 விசையிட்டு ஆட்டும் வித்தாரப்பாவையிலும்
 பசையில்லாப்பாவையிது பட்சியொன்றாடிவரும்
 பட்சிக்குக் காயம் பகைத்துக்கிட்டமுட்டுகையில்
 குச்சியைக் கீழ்ப்போட்டு குதித்தோடு மக்குருவி
 இக்குருவிக் கூடு இவன்மணியமீசுரரே
 அக்குருவியேகும் அவ்வளவுமிந்நீசன்
 பண்ணுகிற நீசம் பரமனுக்கு மேராது
 கண்ணிமைக்கு முன்னே கனவுருட்டுச்செய்திடுவான்
 இப்படியே வள்ள இயல்புமிவன்றினைவும்
 அப்படியே நீசம் அடைந்த மனவீடும்
 உள்ளவனாய் வந்து உருவெடுத்தானாகையினால்
 எள்ளளவும் நன்றி இருக்காது ஈசுரரே
 என்று கணக்கர் எடுத்துரைக்க ஈசுரரும்
 அன்று அவன்தனக்கு ஆளனுப்பித்தான்வருத்தி
 ஆரைவிடு வோமென்று ஆராய்ந்து ஈசுரரும்
 சூரமுள்ள காலன் தூதனெமன்தனையும்
 துட்டமுள்ள பூதக் கிங்கிலியர் துர்க்கையையும்
 மொட்டைக்குறளிகளையும் முக்கோடிக் கூளியையும்
 விட்டழைத்து வாருமென்று விடைகொடுத்தாரீசுரரும்
 துட்டக் குணத்தோர் துடியாய் மிகநடந்து
 கொட்டங் கீழாகக் குருத்துநின்ற பாதகனை
 தட்டு மிகமாறி தலைகீழாய் நின்றவனை
 ஈசுரழைத்தார் எழுந்திருந்து வாவெனவே
 நீசன் தனையழைக்க நெளிந்தேவுருண்டவனும்
 பிரண்டுருளப் பிண்டம் பிசைபிசைந்து தான்மலங்க
 மருண்ட விழியால் மாகமதுகலங்கி
 மண்ணை விட்டுயர மண்டைவரமாட்டாமல்
 விண்ணெல்லா மெத்த வெம்மருண்ட தம்மானை
 கயிலைக் கிடுகிடுங்கும் கண்டபேர் தாம்பதற
 அகிலங்கிடுகிடுங்கும் அழைக்கவந்தோர் தாம்பதற
 அரனாரிடத்தில் அவர்கள்சில ரோடி
 சிரமானதுவெளியில் செல்லவரமாட்டாமல்
 பூமி கலங்கிப் பொறுக்கமிகக் கூடாமல்
 சாமியந்த நீசன் தான்வரவே மாச்சலுண்டு
 என்றந்தத் தூதர் இப்படியே சொல்லிடவே

அன்று சிவனார் அதற்கென்னசெய்வோமென்று
 தம்மாலேயாகும் தந்துதெளிந்தெடுத்துக்
 கம்மாள் வலையினால் கவ்வையொன் றுண்டாக்கி
 குத்திப்புறத்தே கோதிவையு மென்றுசொல்லி
 எத்திசையும் நந்தி ஈசுவரனார் கைக்கொடுத்து
 வேண்டியந்த நந்தி விரைவா யவர்நடந்து
 ஊண்டிநின்ற நீசனையும் ஒருகவ்வை யால்கோதி
 வெளியிலே வைக்க வெப்பெடுத்த பாதாளம்
 பளிரெனவே வந்து பொருந்தியதே யம்மானை
 பூமிதனில் வெடித்த பொல்லாத நீசனையும்
 சுவாமிமுன்பாகவே சுரண்டியதனாலிழுத்து
 கொண்டுவந்து விட்டார் குருநாதர் முன்பதிலே
 கண்டுஅந்த ஈசர் கனமாய் விசேசமுற்று
 உன்றனக்கு வேணுமென்று உகந்ததெல்லாமிப்போது
 என்றனிடங்கேளென்று ஈசுரனார் தானுரைக்க
 உடனேயவனும் உள்ள மிகக்களித்து
 விடமேதான் பூண்டு விரிகந்தைத்தானுடுத்து
 மேலெல்லாங் குப்பை மிகப்பூசியானையுடத்
 தோலிலிருப்பவனோ சொன்னதெல்லாந்தாறதுதான்
 என்று களிப்பாய் ஈசுரரையந்நீசன்
 அன்று மொழிய அமரரதையறிந்து
 பொல்லாத நீசா பொருளறியமாட்டாமல்
 எல்லாரைப் போலே ஏசாதே ஈசுரரை
 லோகம் படைத்தவர் உறுபொருளாய்நிற்பவர்
 ஏகம் நிறைந்தவர்காண் இறவாதிருப்பவர்காண்
 பட்சிப் பறவை பலசீவ செந்துகட்கும்
 நிச்சயமாய்ப் பொசிப்பு நிதமுமளிப்பவர்காண்
 மாயவனும் நான்முகனும் மறையுமிகக்காணாமல்
 தேயவா றுங்காணாத் திட்டிக்க வல்லவர்காண்
 இத்தனையும் நீசனுக்கு இயம்ப அமரர்களும்
 புத்திக்கு நட்புப் போதாமல் பின்சொல்லுவான்
 ஆனால்தான் தேவர்களே அப்படிநீ ரொப்பினீரே
 தானாயிருந்து சர்வமதுமுண்டாக்கிவைத்த
 ஆனாலெனதுடைய அளவிலளவாக
 மானாரொருகுழலை வகுக்கச்சொல் பார்ப்போம்
 என்றந்த நீசன் இழிவாகச் சொல்லிடவே
 அன்றந்த ஈசர் அவரறிந்து ஏதுரைப்பார்
 நல்லதுநீ கேட்டதுதான் நாம்படைத்துத் தாறோமென்று
 வல்லபரமேசுரனார் வகையேதெனப்பார்த்து
 உந்தனக்கு நேரே ஒத்த பலம்போலே

அந்தமுடன் பிறந்தால் ஆகுமோவென்றுரைத்தார்
 அப்போது நீசன் அரனார் தனைநோக்கி
 ஒப்பமாகா தென்பலத்தில் ஒன்றிலரைப்பலமாய்
 அழகிலதிகமுமாய் ஆங்காரம் பாதியுமாய்
 குழகிய வாயழகாய்க் குரும்பத் தனத்தழகாய்
 மேனியழகாய் விழியழகாய் வீச்சழகாய்
 யோனியழகாய் ஒடுங்கு மிடையழகாய்
 கரமழகாய் காலழகாய்க் கண்ணழகாய்ப் பல்லழகாய்
 சரக்கூடு முன்னழகாய்த் தலைகண்டம் பின்னழகாய்
 தொடையழகாய்விரலழகாய் சொல்லோடுபல்லழகாய்
 நடையழகாய் வீச்சழகாய் நல்ல குழலழகாய்
 இடையழகாய் மேனி இறுக்கத் துடனழகாய்
 உடையழகாய்த் தேகம் ஒங்காரத்தொங்கலுமாய்
 அழகுக்கு ஏற்ற அஸ்தர் மணத்தோடு
 கழப கஸ்தூரி கம்மென்ற வாசனைபோல்
 மூவர்தேவர்களையும் மோகமாய்மயக்கச்
 சீவனதுகொடுத்துத் திட்டித்துத்தாருமென்றான்
 அப்போது ஈசுரனார் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 இப்போது கேட்டதற்கு என்செய்வோமென்றுசொல்லி
 அருகில் சிவனார் அகமதிலே வீற்றிருக்கும்
 திருவுக்கு நன்றாய்த் தெரிவித்தாரம்மானை
 கேட்டமா நீசனுக்குக் கீர்த்தியென்ன மாமயிலே
 தேட்டமுட னிப்போ செப்பென்றெனவுரைத்தார்
 அப்போது சத்தி ஆதி யடிவணங்கி
 ஒப்பொன்றில்லாத உடைய பெருமானே
 பாதியாய் நீசனையும் வகுந்தே யவனுடம்பில்
 விதியாயிடது விலாவி லொருயெலும்பைத்
 தட்டிக்கழற்றி சச்சவருந்தானாக்கி
 திட்டித்து நீசனுக்குச் சிணங்கொடுவு மீசுரரே
 என்று உமையாள் இப்படியே சொன்னவுடன்
 அன்றந்த நீசனுட அரையிலோராக்கையிட்டு
 இருக்கக் கீழ்கட்டி எழுந்திருநீ யென்றவுடன்
 பொருக்கெனவேயிடது புறத்திலொருயெலும்பைத்
 தெறிக்க அதையும் சிவனார் மிகப்பார்த்து
 வெறிகொண்ட நீசன் விலாவி லொடித்ததினால்
 நீசன் பலத்தில் நேர்பாதி யாகுமென்று
 வாசமட வாய்வரவே மதனன் தனைநினைத்தார்
 மதனையரன் நினைக்க மாநீசன் தன்னெலும்பு
 வதன மடமாதாய் வந்ததுவேயம்மானை
 நீசன் நினைத்த நினைவுபோலம்மடவை

பாசக்கலை தூவி பகட்டிவிழித்தாள்மருட்டி
 மும்மடங்காய் மோகம் முருகுக் குழல்சரிய
 கம்மடங்காத் தோசம் கரைபுரளத்தான்பிறந்தாள்
 கண்டானே மாநீசன் கண்கொள்ளாக் காட்சியுடன்
 அண்டாளைச் சென்று ஆவிமுகத் தோடணைத்து
 நன்றாகத் தர்மம் நாள்தோறுஞ் செய்துகுண்டம்
 கண்டாரைப் போலே கட்டினான் மங்கையரை
 மங்கையரை நீசன் வாயார முத்தமிட்டுக்
 கொங்கைதனைக் கண்டு கொண்டாடி ஆசையுற்று
 எடுப்பானவளை இடுப்பிலே வைத்திடுவான்
 படுப்பமோவென்று பாய்விரிக்க நின்றிடுவான்
 பெண்ணோடுறவாடிப் பேதலித்து அந்நீசன்
 மண்ணோடு மண்ணும் மருவுவது போல்மருவி
 ஆசையவள்பேரில் அங்கமெல்லாந் தானுருகி
 நீச னவள்பேரில் நினைவாக நின்றதல்லால்
 படைத்தருளி வைத்த பரமனையுமெண்ணாமல்
 தடதடெனப்பெண்ணைத் தானெடுத்து முத்திடுவான்

கலியன்கேட்டவரங்கள்

அப்போது தேவர் அமரர்களும் பார்த்தவனை
 இப்போது உன்விழிக்கு ஏற்கும் படியாகப்
 பெண்படைத்துத் தந்த பெரியோனைத்தான்வணங்கி
 மண்பரந்த மன்னா வரங்கேளு என்றனராம்
 என்ற பொழுது இயல்புகெட்ட மாநீசன்
 அன்றந்த ஈசர் அடிவணங்கிஏதுசொல்வான்
 என்றனக்கு ஏற்ற இளமயிலையுண்டாக்கித்
 தந்தருளுங்கோவே சர்வ தயாபரனே
 இனியெனக்குஏற்ற இயல்வரங்களானதெல்லாம்
 கனியிதழும் வாயானே கையில்தரவேணுமென்றான்
 அப்படியே ஈசர் அவனை முகம்நோக்கி
 இப்படியே உன்றனக்கு ஏதுவரம் வேணுமென்றார்
 என்ற பொழுது இயல்புகெட்ட மாநீசன்
 தெண்டனிட்டு ஈசர் திருவடியைத் தான்பூண்டு
 கேட்பான் வரங்கள் கீழுமேலும் நடுங்க
 வீழ்ப்பாரங்கெட்ட விசைகெட்ட மாநீசன்
 மாயவனார் தன்னுடைய வாய்த்த முடிதனையும்
 தூயவனார் சக்கரமும் சூதமுடன் தாருமென்றான்
 அரனுடைய வெண்ணீறும் அந்தணரின் தன்பிறப்பும்
 வரமுடைய சத்தி வலக்கூறுந்தாருமென்றான்
 சிவமூலஞ்சத்தித் திருமூலமானதுவும்

தவமூலம் வேதாவின் தன்னுடைய மூலமதும்
 மாலுடைய மூலம் வாய்த்தலட்சமிமூலம்
 மேலுடைய தெய்வ விதமூலமுந் தாரும்
 காலனின் மூலம் காமாட்சி தன்மூலம்
 வாலைச் சரசோதி மாகாளி தன்மூலம்
 கணபதி யின்மூலம் கிங்கிலியர் மூலம்
 துணையதிபனான சுப்பிரமணியர் மூலமதும்
 ஆயிரத் தெட்டு அண்டம்நிறைமூலமெல்லாம்
 வாயிதக்கண்ணை வரமாகத்தாருமென்றான்
 அல்லாமற்பின்னும் அந்நீசன் கேட்டவரம்
 பொல்லாத வித்தை புகலக்கேளொண்ணுதலே
 கூடுவிட்டுக்கூடு குதிக்கக்கருவதுவும்
 நாடு பாழாக்கி நகரிகொள்ளையாக்கிடவும்
 துயில்வோர்போலுலகம் துஞ்சவைத்துகொள்ளைகொண்டு
 அயதிமோகினிக்கருவும் அரணேநீர் தாருமென்றான்
 ஆவடக்கு மோகினியும் அழைக்கவெகு மோகினியும்
 நாவடக்கு மோகினியும் நருளழைக்கும் மோகினியும்
 ஆண்பெண் பிரிக்க அதிகவெகு மாரணமும்
 கோண்பிரித்துக் கட்டிக் குடிகெடுக்கும் மாரணமும்
 கொல்ல உச்சாடனமும் குடிகெடுக்க மாரணமும்
 தொல்லை வருத்தி சோலிசெய்யுச்சாடனமும்
 லோகமது வாழாமல் உள்ளமுங்கித்தாழ்ந்திடவும்
 ஏகமாய்த்தம்பனமும் இதின்கருவுந்தாரும்
 கொட்டிக்கலைக்க கூறுகெட்டச்சல்லியமும்
 ஒட்டியமுந்தாரும் உள்ளகருவுந்தாரும்
 பூசை முறையும் புவனச்சக்கரமுடனே
 தீட்சை விதிமுறையும் சிவவிதியுந்தாருமையா
 சலமேல் கனல்மேல் தானிருக்குமோடிகளும்
 கலைமேல் குடைபிடிக்கக் கருவதுவுந்தாரும்
 மிருக மதைவருத்தி வேலையது கொண்டிடவும்
 இறுக்கமுள்ள வாதை எனக்குவிட்டுத்தாருமையா
 அட்டகர்மமெட்டும் அடக்கிவரந்தாருமையா
 மொட்டக் குறளிகளையும் முன்னேவலாய்த்தாரும்
 மந்திர சாலம் மாய்மாலத்தந்திரமும்
 இந்திர சாலம் எனக்கருளுமென்றுரைத்தான்
 நோவுக் கிரகம் நுழையாமலென்றனக்குத்
 தாவுகெவுனக் குளிகை தாருமென்றான் மாநீசன்
 வந்த பிணிதீர்க்க வைத்திய வாகடமும்
 தந்துதந்தாகப்பல சாஸ்திரமுந்தாரும்
 மூவருட வடிவும் உதித்துவந்த முற்பிறப்பும்

தேவருட பிறப்பும் தெளிந்தெழுதித்தாருமென்றான்
 பறக்குங்குளிகை பரனையழைக்குங்குளிகை
 மறைக்குங்குளிகை மாலைவருத்துங்குளிகை
 சாலக்குளிகை சத்திவருத்துங்குளிகை
 வாலைக்குளிகை மறையவருத்துங்குளிகை
 காளிதனை வருத்திக் கைக்குள் விடுங்குளிகை
 கூளிகணத்தைவருத்திக் கொண்டுவரும் நற்குளிகை
 தேவரையும் வானவரைச் சென்றழைக்குங்குளிகை
 மூவரை யுமழைத்து மோடிசெய்யுங்நற்குளிகை
 பழிசெய்தால் வெல்லப் பாரத்தொழில்கள்முதல்
 சுழிவரைகள் தானறிய சூதானமாய்த் தாரும்
 மருட்டு விதமும் மாஞாலக்குண்டணியும்
 உருட்டுங்கொடிய உரம்பேசிய மதமும்
 வாள்வெடிகளாயுதங்கள் வாய்த்தடுக்கத்தந்திரமும்
 வேழவருத்தி வேலைகொள்ள விசையடக்குந்தந்திரமும்
 துட்ட மிருகம் தூறுவிசங்கொண்டதெல்லாம்
 கட்டுக்குள் கட்டிக் கீழ்ப்படியத் தந்திரமும்
 கட்டுச்சுருக்கும் கடியபல வித்தைகளும்
 நட்டு முட்டுள்ள நவநிதிய வஸ்துக்களும்
 தந்திந்தப்பெண்ணுடனே சார்ந்துவிளையாடிருந்து
 விந்து சனங்கள் மிகுவாகத் தானுதித்துக்
 கிளையோடே வாழ்வு கெறுவிதமாயாண்டு
 வளையான மாதை மறவாமலெப்போதும்
 புத்திக்கருத்தும் பெண்பேரிலென்றனக்குச்
 சற்றும் நெகிழாமல் தாரும்வரமென்றுரைத்தான்
 அப்படியே வுள்ளவரம் அந்நீசனுக்கருள
 எப்படித்தானென்று எண்ணினாரீசுரரும்

அகத்தீசர்பிறப்பு

எண்ணியே ஈசர் ஏந்திழையாள் சத்தியுடன்
 புண்ணிய நாதன் புகலலுற்றாரம்மானை
 முப்பத்திரண்டறமும் முகித்திருந்தவொண்ணுதலே
 செப்புத் தனத்தழகுசெவ்வே கருங்குயிலே
 வின்னோத நீசன் விபரீதமாய்க்கேட்டதற்கு
 இன்ன விதமென்று இயம்புநீ பெண்மயிலே
 அப்போது சத்தி ஆதியடிவணங்கி
 நற்போது மறவா நல்லகன்னியேதுரைப்பாள்
 சாத்திரமும் வித்தைகளும் தந்திரமுங்கேட்டதினால்
 சூத்திரச் சித்தனொன்று சுறுக்காயுண்டாக்குமென்றாள்
 உடனேதான் ஈசர் உள்ளங்களிகூர்ந்து

திடமாய்த்தான் ஈசர் சிந்தைதனி லுத்தரித்து
 அகத்தீச னென்று ஆதிமனதுள்ளிருந்து
 செகத்தோர்கள் காண சித்தாதி தானாகி
 சாத்திரமும் வித்தை சமூலக்கருவுடனே
 சூத்திரச் சித்தாதி தோன்றினன்காணம்மானை
 எல்லோருங்கண்டு இவராகுமென்றுசொல்லி
 அல்லோரு மெச்சி அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 நல்லதென்று ஈசர் நன்முனியைத்தானோக்கி
 வல்ல கவியோடு வந்துதித்த சாஸ்திரியே
 என்னென்ன சாஸ்திரங்கள் ஏதேதுக்கானாலும்
 இன்னாநிற்கும் நீசனுக்கு ஈந்து கொடுவுமென்றார்
 அப்போதகத்தீசர் ஆதிமறை முதலாய்
 மைப்போடும் வித்தை மானூல அச்சரமும்
 கொடுத்தோமெனவே கூறினார் மாமுனியும்
 கடுத்தமுள்ள நீசன் கையதிலேவேண்டிநின்றான்
 நிற்கவே பின்னும் நிகழ்த்துவார் மாமுனியும்
 அக்கறுகு சூடும் ஆதிமுதலந்தம்வரை
 வசமாகும் வித்தை மரணம்வராவித்தைகளும்
 நிசமாகும் வித்தையெல்லாம் நீசனுக்கேகொடுத்தோம்
 கொல்லவே மெத்தக் கோபத்தால் நீசனையும்
 வெல்லவகையில்லையல்லோ விடையேறுமீசுரரே
 இந்நீசன் லோகமதில் இருந்தாளும் நாளையிலே
 அன்னீதமல்லால் அறமறியமாட்டானே
 அல்லாமற்பின்னும் அச்சுதனார் சக்கரமும்
 பொல்லாதான் கொண்டு போறான்மால் கிரீடமும்
 இவ்வரிசைசரண்டும் இவனிடத்திலேயிருந்தால்
 எவ்வொருவரால்வதைக்க ஏலாது நீசனையும்

ஸ்ரீரங்கரின்ஆண்டிவேசம்

என்று அகத்தீசர் இப்படியே தான்கூற
 அன்றுஸ்ரீரங்கர் ஆண்டியுருதானாகித்
 தலைவிரித்துக்கந்தை சற்றே கலைபூண்டு
 சிலையிலா வெறுங்கையால் சென்றாரே நீசனிடம்
 நீசனிடத்தில் நெடுமால்தான் முன்னேகி
 வாசமுடன் வார்த்தை வழுத்தினாரம்மானை
 ஈசனிடத்தில் இறைஞ்சிவரம் பெற்றதிலே
 தேசஇரப்பனுக்குச் சிறுகஈயென்றுரைத்தார்
 தாரா தேபோனால் சாபமிடுவேனுனக்குப்
 பாராய்நீ யென்று பகட்டினாரெம்பெருமாள்
 அப்போது நீசன் ஆண்டி தனைப்பார்த்து

இப்போது போடா இரப்பனோடேதுசண்டை
 மாயன் வரவேணும் வலுப்பார்த்து விட்டிடுவேன்
 பேயனுடனெனக்குப் பேச்சென்ன நீபோடா
 என்று அந்தநீசன் இவ்வளமை கூறிடவே
 அன்று பரதேசி அவனோடங்கேதுரைப்பார்
 பிச்சைக்காரன்தனக்குப் பெலமில்லையென்றோநீ
 அச்சமதில்லாமல் அடமாயிதுவுரைத்தாய்
 பண்டாரந்தன்பலமும் பழிநீசாவுன்பலமும்
 சண்டையிட்டுப் பார்த்தால் தான்தெரியும் மாநீசா
 என்று பண்டாரம் இதுவுரைக்க அந்நீசன்
 குன்று கரத்தெடுத்த கோபாலரோடுரைப்பான்
 ஆள்படை களில்லாமல் ஆயுதங்களில்லாமல்
 வேழ்படை களில்லை வெட்டவாளிங்குமில்லை
 தடியில்லை சக்கரமும் தானில்லை உன்கையிலே
 முடிவிரித்துக் கந்தை உடுத்தவனோடுத்தமிட்டால்
 ஆண்மையில்லைஎன்றனக்கு ஆயிழைமாரேசுவரே
 தாண்மைமொழி பேசாதே தலைவிரித்தபேயாநீ
 மூவர் முதலாய் முப்பத்து முக்கோடித்
 தேவரையும் வேலைகொள்ள சிவமூலம் பெற்றிருக்க
 ஒன்றில்லாப்பேயனோடு யுத்தமிட்டாலென்றனையும்
 நன்றினியப் பெண்கள் நகைப்பார் நீயப்புறம்போ
 என்று அந்தநீசன் இயம்பத் திருமாலும்
 நன்றுநன்று நீசா நானுரைக்க நீகேளு
 பண்டாரத் தோடே படையெடுத்தாலாண்மையில்லை
 என்றேதா னிப்போது இயம்பினையே மாநீசா
 பண்டாரமென்றும் பயித்தியக்காரனென்றும்
 ஒண்டியாய் வந்தவனோடு யுத்தமிடமாட்டேனென்றும்
 பிச்சைக் காரனெனவும் பெரிய இரப்பனென்றும்
 கச்சையில்லா னென்றும் கணைகம்பில்லாதானென்றும்
 இப்படியே பண்டாரம் என்றிருக்கும் பேர்களுக்கு
 எப்படியும் வம்பு செய்வது இல்லையென்று
 சத்தியமாக உரைநீ உண்மையுடன் பார்ப்போமென்றார்
 புத்தியில்லா நீசன் புகலுவான் பின்னாலே
 பண்டார மென்றும் பரதேசியானவரைத்
 தண்டரளக் கந்தைத் தலைவிரித்த ஆண்டிகளை
 அட்டியது செய்யேன் அவரோடு சண்டையிடேன்
 ஒட்டியே வம்பு ஒருநாளாஞ் செய்வதில்லை
 என்றான்காண் நீசன் எம்பெருமாள் தானுரைப்பார்
 நன்றாக இப்படியே நட்டிசெய்ய மாட்டேனென்று
 ஆணையிட்டுத் தாவென்று அருளினாரெம்பெருமாள்

வீணமட நீசன் விளம்புவா னப்போது
 ஆரார்கள் பேரில் ஆணையிட வேணுமென்று
 பேராகச்சொல்லு பிச்சையெடுப்போனெயன்றான்
 அப்போது பண்டாரம் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 இப்போது நீதான் ஈசன்தனை வணங்கி
 வேண்டியே போற வெகுவரங்கள் பேரதிலும்
 பெண்டிவள் பேரதிலும்பெலமாக இப்போது
 ஆண்டி பரதேசி ஆகிவந்த பேர்களையும்
 வீண்டிடறு செய்யேன் எனவேநீயாணையிட்டால்
 ஆணைக் கிடறுசெய்து ஆண்டிகளைச்சின்னமிட்டால்
 வீணேபோ மென்வரங்கள் வீட்டுப்பெண் ணார்கள்முதல்
 பெண்தோற்று நானும் பெற்றவரமுந்தோற்று
 மண்தோற்று வாழ்வும் மக்கள்கிளை தோற்றுச்
 சேனைத் தளந்தோற்று சீமையரசுந்தோற்று
 ஆனைப் படைதோற்று அரசுமே டைதோற்று
 என்னுயிருந் தோற்று என்கிளையோடேநானும்
 வன்னரகில் போவேன் என்றேவாக்குரைத்திடுநீ
 அப்போது நீசன்ஆண்டி யுரைத்தபடி
 எப்போதும் மறவேன் இதைமறந்து வம்புசெய்தால்
 சொன்னபடி யெல்லாம் தோற்றிறந்தென்னுயிரும்
 வன்னரகில் போவேனென்று ஆணையிட்டான் மாநீசன்

சக்கராயுதம் பணமாதல்

நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்றுச் சன்னாசி
 வல்ல பெலமுள்ள மாநீசா நீகேளு
 மந்திரங்களாலே மகாகோடி ஆயுதங்கள்
 தந்திரங்களாலே தான்வருத்தலாகிடுமே
 அப்படியே யொத்த அச்சரங்கள் தானிருக்க
 இப்படியே ஆயுதத்தை எடுத்துச்சுமப்பதென்ன
 நீகேட்ட சக்கரத்தை நிமலனவர் தாராமல்
 தொனிகெட்ட வெற்றிரும்பைச் சுமவென்று தந்தார்காண்
 இரும்பைச்சுமந்தால் இல்லைகாணொன்றுபயன்
 தரும்பொருள்போலுள்ள சம்பாத்தியந்தாறேன்
 மண்டலங்கள் தேசம் வாழ்வுக ளுண்டாவதற்கும
 கண்டார்கள் மெய்க்கக் கனக திரவியம்போல்
 தருகிறே னுன்றனக்குத் தான்வேண்டு நீயெனவே
 பருமுறுக்காயாண்டி ஈந்தாரே சக்கரத்தை
 அப்போது நீசன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 இப்படியே தாருமென்று வேண்டினான் சக்கரத்தை
 சக்கரத்தை வேண்டி சங்குசரத் தாமன்

மிக்கப்பணமாக்கிமிகுத்தசக்கராயுதத்தைச்
 சபிக்கவே மாயன் சக்கராயுதங்கேட்கும்
 நீச னிடத்தில் என்னைப்பணமாக்கி
 ஈயுறீரே சுவாமி இப்போது சாபமிட்டு
 இப்போ திடுஞ்சாபம் எப்போது தீருமென்று
 அப்போது சக்கரமும் ஆண்டியடி போற்றிடவே
 கலிமா றும்போது கடருமென்றா ருன்சாபம்
 வலியான சக்கரமும் வாய்த்தபண மாகியதே
 பணமாகிக் கீழே பறந்து குதித்திடவே
 இணமான நீசன் எட்டியவன்பிடித்துக்
 கண்ணில்மிக வொற்றிக் காரிகை கைகொடுப்பான்
 பெண்ணே நமக்குப் பெலங்கள்வந்து வாய்த்ததடி
 என்று பிரியமுற்று ஈசுரரைத் தான்வணங்கி
 மன்றுதனில்போக வரந்தாருமென்றுரைத்தான்
 அப்போது தன்னில் ஆண்டியவரங்குசென்று
 இப்போது இங்கேவைத்து கலியன்மொழிந்ததெல்லாம்
 தப்பாமலாகமத்தில் தானெழுதி வையுமென்றார்
 முப்போது வுள்ள முறைபோலே மாயவரும்
 ஆகமத்திற் பதித்து ஆண்டார் துரிதமுடன்
 நாகரீக நாதன் நடந்தார்ஹீரங்கமதில்

கலியுகம் - நல்லவை மறைதல்

நீசனையு மூரேபோ என்று நிமலனுந்தான்
 ஈயுகிற போது ஏதுரைப்பாள் சத்தியுமே
 வன்னச் சிவனாரே மாபாவி கேட்டவரம்
 என்னென்ன வாயமதாய் இருக்குதுகாணுத்தமரே
 வலியான மாதே மாநீசன் கேட்டதுதான்
 கலியுகம் போலிருக்கு கண்ணமுதேயென்றுரைத்தார்
 சிவம்வாய் திறந்து செப்பக் கலியுகமென்று
 இதமான தேவர் எழுதினாரகமத்தில்

கலியுக மெனச்சிவம் கருதிடத் தேவர்கள்
 பொலிவுடன் சேர்த்தனர் புராண மீதினில்
 சலிவுடன் நீசனும் தரணியில் போந்திட
 வலியுள்ள மாயன் ஹீரங்க மேவினார்

மாயனுக்கு ஆணை மாநீச னிட்டதெல்லாம்
 தூய பெருங்கணக்கில் தொகுத்தெழுதிவைத்தனராம்
 நீசக் கலியன் நிறைவோன் பதம்போற்றித்
 தேசமதில்வரவே சென்றான்காணம்மானை

கலியன் கலிச்சி கட்டாய் வருகையிலே
 சிலிரெனவே லோகம் திணுக்கிடவேயம்மானை
 தர்மமாய்ப் பூமி தானிருக்கும் நாளையிலே
 வர்மமாய் நீசன் வரவேகண்டம்புவியில்
 நல்ல பறவை நல்மிருக ஊர்வனமும்
 வல்ல வகைநீதம் மாற்றங்கே என்போரே
 வெள்ளானை வெள்ளை வேங்கையொடு வெண்கடுவாய்
 தள்ளாத சற்பம் தலையைந்து கொண்டதுவும்
 வெள்ளன்னம் வெண்குயில் வெண்புறா வெள்ளையியில்
 கள்ளமில்லா வெண்சாரை கடியபெல வெண்கருடன்
 நல்ல அனுமன் நாடுங்காண்டாமிருகம்
 வல்லவெண் நரிகள் வளர்ந்துவரும்வெண்காகம்
 ஆளியொடு சிங்கம் ஆனையிறாஞ்சிப்புள்ளும்
 வேளிசைவெண்கலைமான் வெண்புள்ளுவெள்ளணில்கள்
 மிருகமதில்வெள்ளைகொண்ட மேல்மிருகமானதெல்லாம்
 அறியவே குண்டம் அதுநோக்கிப் போயிடவே
 பால்நிற மான பட்சிப் பறவைகளும்
 மேல்பரனார் குண்டம் மிகநோக்கி நாடிடவே
 வெண்சாரை யைந்துதலை விசஅரவமானதெல்லாம்
 துஞ்சாத நாதன் துணைதேடி நாடிடுமாம்
 முன்னிருந்த சாஸ்திரமும் முறையும்பஞ்சாங்கமதும்
 பின்வந்த நீசனினால் போகவழி தேடிடுமாம்
 நீசனுக்கு முன்னிருந்த நீதநெறி மானுபமும்
 போயகல்வோ மென்று புத்திதனி லெண்ணிடுமாம்
 முன்னிருந்த ரத்தினங்கள் முத்துவைரூரியங்கள்
 பன்னுமறை சாஸ்திரமும் பாதையது கொண்டிடுமாம்
 சங்கு சமூலம் சலக்கண் சலத்தில்விழ
 பொங்குநவ ரத்தினமும் போகவழி தேடிடுமாம்
 கடல் விளைவெல்லாம்கண்காணாதோடிடுமாம்
 தடவரையி லுள்ள தங்கமது மண்கோர்க்க
 சிலைகள் பதிகள் தெய்வத்திருச்சமூலம்
 அலையுள்ளும் பூமி அதனுள்ளும் போய்மறைய
 மாரி மறைய மலர்க்கண் மிகமறைய
 ஏரி பாழாக எண்ணினதே அம்மானை
 கர்மக் கலியதனால் கடல்கோபித்தேயடிக்க
 தர்மந் தலைகவிழ்ந்து தானிருந்ததம்மானை
 தருமமெய் நீதமதும் தாரணியில் ஊர்வனமும்
 பொறுமையுடைய பெரிய மிருகமதும்
 நாகமணி தங்கமணி நவரத்தின மாமணியும்
 தாகமுள்ள முத்து சாஸ்திர மாமறையும்

நீதத்தோ ரெல்லாம் நீலவண்ணர் சங்குடனே
 பாதத்திருக் குண்டம் பாதைவழி தேடிடுமாம்
 நடந்தோர்க ளெல்லாம் நாடி வழிவரவே
 கடந்தார்கள் வல்ல கலியைவிட்டுக் காடதிலே
 காடதிலே செல்ல கனத்தபஞ்சபாண்டவர்கள்
 வாட லுடவாய் வைகுண்டந்தானேக
 கண்டாரே தர்மர் கடந்துநின்ற நீதமதைப்
 பண்டாரத் தர்மர் பகர்ந்தாரதனோடு
 நாட்டிலுள்ள நீதமெல்லாம் நடந்துகாணாதேசென்றால்
 வீட்டி லுறுதியுள்ள மேல்வீடு காண்பதற்குப்
 போவேனோ தர்மம் போனதினால் நாயடியேன்
 சேர்வேனோ குண்டம் செய்தர்மமில்லையென்றால்
 என்றுரைக்கப் பாண்டவர்கள் இயல்தர்மமேதுரைக்கும்
 பொன்றுவந்து லோகம் பொய்ப்பூண்டதானதினால்
 எங்களுக்கங்கே இருந்தாலாகாதெனவே
 செங்கண்மாலாயனையும் தேடியே போறோமென்றார்
 அப்போது பாண்டவர்கள் அன்பாய்ப்பதம்பணிந்து
 இப்போது உங்களையும் இழந்துவிட்டிங்கிருந்தால்
 கர்மக் கலிமூழ்கிக் காண்பதில்லை குண்டமது
 தர்மத் தோடங்கே தான்வருவோம் கண்டிரே
 தர்மமும் நீதமதும் தாட்டிகப்பாண்டவரும்
 வர்மமில்லாக் குண்டம் வழிநோக்கிச் செல்லுகையில்

நல்ல மிருகங்களுக்கு திருமால் அருளுரை

மேலானமாமிருகம் வேதக்காராவுகளும்
 நாலாமொருதலையும்நல்ல அரவமதும்
 வெண்பட்சி யான மேலான பட்சிகளும்
 இன்பட்சி யெல்லாம் எங்கேகினிப்போவோமென்று
 கதறியழுது கனைத்துநின்றார் காடதிலே
 பதறியழுது பறவை மிருகமொடு
 நிற்கு மளவில் நீலவண்ணர் தானறிந்து
 பக்குவப் பிராயப்பண்டாரமாகிவந்து
 ஏதுகாணீங்கள் இந்தவனவாசமதில்
 ஓதிக்கரைய உங்கள்விதியானதென்ன
 செப்போடு ஒத்த திருமால் தனைப்பார்த்து
 அப்போது எல்லாம் அழுதழுதேதுசொல்லும்
 நீசக் கலியன் நீணிலத்தில் வந்ததினால்
 தேசமதி லெங்களுக்குச் செல்லவிருப் பில்லையையா
 என்றுரைக்கச் சன்னாசி ஏதுரைப்பாரன்போரே
 நன்றுநன்று கேளும்நான்சொல்ல நீங்களுந்தான்

பாண்டவரைத் தர்மமதைப் பாரநீதமதையும்
 ஆண்ட வைகுண்டம் அடையப்போம்என்றுரைத்தார்
 தெய்வக் காராவைச் சிறந்தவெள்ளானைகளை
 மெய்வரம்பு கொண்ட மிகுத்த மிருகமெல்லாம்
 கும்பக் குருமலையில் கூடியே நீங்களெல்லாம்
 சம்பு சதாசிவத்தைத் தான்போற்றியுள்ளிருத்தி
 நீசன் தனையறுத்து நீதயுகந் தானாள்
 வாசமுட னேவரவே வரம்வேண்ட நில்லுமென்று
 ஐந்தலை நாகமதை அந்தமுனி தானழைத்து
 உன்றனக்குச் செய்தி உரைக்கிறேன் கேளெனவே
 அலைமுகத்தில் நூற்றொன்று ஆழம் வரைக்கீழே
 நிலைதனிலே நின்று நெடியோனை உள்ளிருத்தி
 கலியையழித்துக் கடியதர்ம மாகவேதான்
 வலியயுகமாளுதற்கு வைகுண்டா வாவெனவே
 நிற்பாய்த் தவசு நீபோவென அனுப்பி
 நற்பாக நீங்கள் நற்றவசு செய்யுமென்று
 சற்பமதுக் கரசு சங்குவெள்ளைச் சாரைதன்னை
 பற்பக் கிரிதனிலே பைம்பொன்னிறப்பொய்கையிலே
 வம்பையழித்து வாய்த்ததர்மராச்சியத்தில்
 அன்பரோடேயரசு ஆளத்திருமால்வரவே
 வேணுமென்று நிட்டை விரும்பிச்செய்யென்றேதான்
 ஆணுவ நாதன் அதற்கு விடைகொடுத்தார்
 அன்னப்பட்சியான அதிகப்பறவைகளும்
 பொன்னம்பலகிரியில் போய்த்தவசு பண்ணுமென்றார்
 சாத்திரமாமறையைத் தானெடுத்து மாமுனியும்
 சூத்திர நெஞ்சத்து உள்ளிருத்தி வைத்தனராம்

கலைமுனி ஞானமுனி தவசு

இருத்தினூரங்கம் ஏகவென்றெம்பெருமாள்
 கருத்தி லுறயிருத்திக் கட்டாய் வருகையிலே
 ஞான முனியினொடு நல்ல கலைமுனிவன்
 தானமுள்ள மாமுனிவர் தலைகவிழ்ந்தே தவசு
 சடைத்து முகம்வாடித் தானிருக்கு மப்போது
 திடத்தமுடன் நல்ல திருமாலருகேகி
 நன்றியுள்ள மாமுனியேநல்லகயி லாசமதில்
 கண்டதுண் டுங்களையும் காட்டில்வந்த வாறேது
 அப்போது மாமுனிவர் ஆதி பதம்பணிந்து
 செப்போடு வொத்தத் திருமாலே நாங்களுந்தான்
 கயிலாச மீதில் கறைக்கண்டர் பாதமதை
 ஓயிலாகப் போற்றி ஒழுங்காயிருந்தவர்காண்

இருக்குமந்த நாளையிலே எங்களிருபேர்களையும்
 தருக்குகந்த ஈசர் தன்னையவர்வருத்தி
 மாயன் மேல்பிறக்க மண்ணுலோகந்தனிலே
 காயமிழந்து காணாதுருவெடுத்து
 மறைந்திருக்கிறாரெனவே வானோர்கள் சொல்வதினால்
 சிறந்தபுகழ் மாயவனுக்குத் தேருஞ்சிங்காசனமும்
 மண்டபங்கள் மேடை வாய்த்தநீராவிகளும்
 பண்டையுள்ள நல்ல பைம்பொன்னிறப்பதியும்
 உண்டுகாண் துவாரகா யுகத்திலேயென்றுசொல்லி
 கண்டுகொண்டானானால் கலியன் ஆண்டுகொள்வான்
 முன்போய்த் தானீங்கள் உவரிதனை வருத்தி
 இன்பமுள்ளவகைகள் எல்லாமதி னுள்ளேவைத்து
 வைகுண்டரங்கே வந்தாலிதைக்காட்டி
 மெய்கொண்ட வுங்கள் இடத்திலே போவுமென்று
 அல்லாதே போனால் அக்கினியாலுங்களையும்
 இல்லாதே செய்வார் என்றுசொல்லிவாருமென்று
 அனுப்பினாரெங்களையும் அதற்காக இங்குவந்தோம்
 துனுப்பாக வாரிதனைச் சொல்லியே சட்டம்வைத்து
 ஏகினோங்கயிலை இடைவழியில் மாநீசன்
 தாவி வரக்கண்டு தவலோக மேமறைந்து
 கர்ம விதிப்பயனால் கலக்க மிகவடைந்து
 தர்மச்சிறப்பில்லாது தலைகவிழ்ந்திருந்தோமென்றார்
 அப்போது அச்சதரும் அந்தமுனி தங்களையும்
 இப்போது கூட்டி ஏகின்ற அப்பொழுது
 கருங்குரங்கு காரானை கரியகடு வாய்புலியும்
 இருங்கருட ஊர்வனமும் ஏறும்புஈ மூட்டைகளும்
 கள்ளக் கசடுள்ள கரிய மிருகமதும்
 கொள்ளைகொண்ட ஊர்வனமும் குசலான பட்சிகளும்
 தரந்தரமாய்க்கூடித் தாமே திரளாக
 வரவேகண்டெம்பெருமாள் மாமுனியைத் தான்பார்த்து
 ஏதேது மாமுனியே இந்த வழிதனிலே
 ஈதேதெனவே எனக்கேட்க மாமுனிவர்
 நீச னுதிரம் நீதிகெட்ட இம்மிருகம்
 வாசமுள்ள பட்சிகளும் மாநிலத்திலூர்வனமும்
 பிறந்துதித்து வந்து பேருலகி லம்மானை
 சிறந்தறிந்து எம்பெருமாள் செவியிலே கையறைந்து
 விலகியே போக வேணுமென்றெம்பெருமாள்
 மலகிய மாமுனிவர் மாயனடி போற்றி
 எங்களுக்கெங்கே இருக்கவே சொல்வீரென்று
 அங்கந்த மாயவரின் அடிதொழுதாரம்மானை

அப்பொழுதெம்பெருமாள் அந்தமுனிக் கேதுரைப்பார்
 இப்பொழுது நீங்கள் ஏகுங்கோ செந்தூரில்
 செந்தூர்ப்பதியில் சிறந்தவாரிக்கரையில்
 நந்த கோபால நாராயணாவெனவே
 மாயநீ சக்கலியை வதைசெய்து தர்மமதாய்
 ஞாயமுடன் வைந்தர் நாட்டையொரு சொல்லதுக்குள்
 ஆளவர வேணுமென்று அருந்தவசு பண்ணுமென
 வேழமொத்த மாமுனிக்கு விடைகொடுத்தார்மாயவரும்

போகமுனி தவசு- மலைப் புதுமை

விடைவேண்டி மாமுனிவர்வேல னுறைந்திருக்கும்
 கடலான தற்கரையில் கடுந்தவசு பண்ணினரே
 அப்படியே மாமுனிவர் அங்கே தவசிருக்க
 இப்படியே மாயன் இசைந்தனீ ரங்கமதில்
 போகின்ற வேளையிலே போகனென்ற மாமுனிவன்
 தாவு மொருமலையில் தலைசிதறிச்சாகவென்று
 வேகித்து மாமுனிவன் விசையாக முட்டுகையில்
 ஆகமுற்று எம்பெருமாள் அவனோடங்கேதுரைப்பார்
 மலைதனிலே முட்டி மாளவென்று மாமுனிநீ
 குலைகுலைந்து நின்றவிதம் கூறுநீ யென்றனராம்
 அப்போது மாயவனார் அடிபோற்றியேதுரைப்பான்
 செப்பமுள்ள மாயவரே சீமைதனை யளந்த
 மாயவரேநானுமினி மாள்வதல்லாலிங்கிருக்க
 ஞாயமில்லை அய்யா நாராயணப்பொருளே
 என்றுரைக்க மாமுனியும் ஏதுரைப்பாரெம்பெருமாள்
 உன்றன் வசனம் உரையென்றார் மாமுனியை
 என்றெம் பெருமாள் இவையுரைக்க மாமுனியும்
 அன்று முனிசொன்ன வசனங்கே ளன்போரே
 தர்மநீ தமதுவும் தரணிதனில் மானுபமும்
 கர்மக் கலியால் கட்டழிந்து போச்சுதையா
 நன்மையெல்லாம் நாடுவிட்டு நடந்து மறைந்ததினால்
 வன்மம்வந்து வையகத்தில் வளர்ந்த படியாலும்
 நானிருந்த நிட்டை நாலிரண்டாகையிலே
 மானிபங்கள் தர்மம் மறையத்தான் போனதினால்
 எந்தவந்தான் வம்பில் இழந்தேனெயென்றுசொல்லி
 தன்தலையைத் தான்சிதறிச் சாகவே ணுமெனவே
 மலைதனிலே முட்டி மாண்டுவிட வேணுமென்று
 அலைமேல் துயின்ற ஆண்டியோடேயுரைத்தான்
 நல்லதென்று உன்றனக்கு மாளவென்றால்வேறில்லையா
 கல்லிலே முட்டிக் கண்தவர்ந்து சாவதென்ன

சொல்லுநீ யென்று திருமாலிதுவுரைக்க
 அப்போது மாமுனியும் அந்தமலைப் புதுமை
 இப்போது சொல்லுகிறேன் என்றே வுரைக்கலுற்றான்
 வேதா விதித்த மேலான ஆகமம்போல்
 நாதாந்த வேதம் நாலுண்டு கண்டிரே
 கலியன் பிறந்தபின்பு கட்டான வேதமொன்று
 சலிவாகி வேதம் தான்விளங்காவண்ணம்தான்
 இளகாமல் கற்போல் இருந்ததுகாண் வேதமது
 குழைவான வேதா குறியாயதையறிந்து
 கல்வி யிளகாமல் கற்போலிருந்ததினால்
 பல்லுயிர்கள் வாழும் பாரிலொரு பங்காக
 மலையாய் வளர்ந்து வைந்தர் வருகையிலே
 அலைபோலிளகி அவனிதனில் பாயவென்று
 சபித்தார் காண்வேதா தானறிந்து வேதமது
 குபிந்தான மான குன்றுபோலே வளர்ந்து
 அன்றந்த வேதம் ஆனதினால் நானடியேன்
 இன்றென் சிரசை இதிலிடறிமாண்டதுண்டால்
 வைகுண்டங் கிட்டுமென்று மாளவந்தேனிம்மலையில்
 கைகண்ட வேதக் கருணாகரக் கடலே

சலமடவு தவம்

என்றுரைக்க மாமுனிவன் எம்பெருமாள் நல்லதென்று
 அன்று முனியை அவரோ டுடன்கூட்டிப்
 போகின்ற வேளையிலே போகனென்ற மாமுனிவன்
 ஏகின்ற வேளை எம்பெருமாளேதுசொல்வார்
 மாமுனியே நீகேளு மாச்சலாயென்னுடம்பு
 தாமுனியே யென்றனக்குச் சடைவாயிருக்குதுகாண்
 ஆனதால் கங்கைபார்த்து அதிலே குளித்துமிகப்
 போனால் சுகமெனவே போகனோடேயுரைத்தார்
 அப்போது நல்ல அருள்கொண்ட மாமுனிவன்
 இப்போது மாயவரே இதோ தெரியுகின்ற
 அருணகிரி மலையில் அருவியொன்று உண்டுமையா
 கருணை யிரங்கினதால் காட்டியே தாறெனென்றான்
 நல்லது தானென்று நல்ல முனியோடே
 வல்ல திருமேனி வாவிதனைக் கண்டார்காண்
 கண்டு திருமேனி கனத்தநீ ராவிதனில்
 சென்றிறங்கி மேனிதனில் செலங்கோரி விட்டிடவே
 ஆவி தனிலிறங்கி அச்சதனார் நின்றிடவே
 தேவியொருபெண் செலமெழுந்து மாயனையும்
 வந்து பணிந்திடவே மாயனதைப் பார்த்துச்

சந்துபயில் மாமுனியே தண்ணீரைக் காணாமல்
 பெண்ணாக வந்த புதுமையென்ன மாமுனியே
 கண்ணான மாமுனியும் கட்டுரைப்பானம்மானை
 எண்ணாத தெண்ணி ஏதுரைப்பான் மாமுனியும்
 பெண்ணோடு கேட்டால் புதுமை யதுதெரியும்
 என்றுரைக்க மாமுனியும் ஏந்திழையோடுஏதுரைப்பான்
 நன்றுநன்று பெண்ணேநீ நதியா யிருந்ததுவும்
 பெண்ணாக வந்ததுவும் பேசுநீ ஒண்ணுதலே
 தண்ணீராய் நின்ற தார்குழலா ளேதுரைப்பாள்
 அய்யாவே நானும் ஆதி கயிலாசமதில்
 மெய்யாக ஈசுரர்க்கு வேலையது செய்திருந்து
 வருகின்ற வேளையிலே மனங்குழறி நானடியாள்
 அரையில் கலைபூணாது ஆவியிலே சென்றிறங்கிக்
 குளித்தேனதையும் கொன்றையணிவோன்றிந்து
 அழித்தேயெனையும் ஆவிபோலே படைத்தார்
 படைக்கும் பொழுதில்பரமனோடிச்சாபம்
 கடருவதெப் போதெனவே கறைக்கண்டரோடுரைத்தேன்
 ஆவியாய் நீகிடந்தால் அச்சுதனாரங்குவந்து
 தாவிக்குளிக்க சாபமது மாறுமென்றார்
 என்றுரைக்கப் பெண்ணாள் எம்பெருமாளேதுரைப்பார்
 அன்றந்தப்பெண்ணதையும் ஆகமப்போகனையும்
 நானாண்டிருந்த நல்லதுவாபரயுகத்தில்
 தானாக ஆண்டு தானிருக்குமப்பொழுதில்
 சூரிய வொளிகாந்தம் துலங்கும்வைரீரியத்தில்
 வீரிய மான வெற்றிவிருதுக்குடையும்
 தங்கப்பொன்னாயுதமும் தளிருநிறச்சக்கரமும்
 பங்கமில்லா முத்துப் பவள நிறக்குடையும்
 கட்டான வைரக் கற்கோட்டை வாவிளும்
 மட்டான செம்பவள வைரக்கால் மண்டபமும்
 உண்டுகாணத்தனையும் உடனேபோய் நீங்களுந்தான்
 என்றுநான் வருவேன் இதுவரைக்குங்காத்திருங்கோ
 நான்வந்த போது நல்லகதியுங்களுக்கு
 நான்தருவேன் போகுமெனஅவர்களிருபேர்களுக்கும்
 விடைகொடுத்து ஸ்ரீரங்கம் மேவி யவரிருக்கத்
 திடமுடனே போகமுனி தேவி சலமடவும்
 வந்தந்த மாயவரின் வாழ்வெல்லாங்காத்திருந்தார்
 சென்றந்த மாயவனார் ஸ்ரீரங்கமேயிருந்தார்
 மாயன் ஸ்ரீரங்கம் வாழ்ந்திருக்குமப்போது
 மாயக்கலி செய்தமாயங்கே ளன்போரே

கலிநீசன்கொடுமை

சாத்திரத்தை யாறாய்த் தான்வகுத்து வேதமதை
 மாத்திரமே நாலாய் வகுத்தனன்காணம்மானை
 நட்சேத் திரத்தை நல்லிருபத்தேழாகப்
 பொய்ச்சேத் திரமாய்ப் பிரித்தான்காணம்மானை
 கோளொன் பதுக்குக் கூடுபன்னி ரண்டாக
 நாளேழு வாரம் நாட்டிவைத்தானம்மானை
 பக்கமது பத்தஞ்ச ஆகப் பவம்பிரித்து
 தக்கமது லோகம் தானாண் டிருக்கையிலே
 மாந்திரத்தால் செய்த வறுமைகளென்போரே
 பாந்தள்வாய்க் கட்டி பரிசுகெட ஆட்டிடுவான்
 சந்திரனைமங்கவைத்து சமுத்திரத்தைபொங்கவைப்பான்
 மந்திரத்தால் தெய்வமதை மாடுபோல்வேலைகொள்வான்
 கற்பைக்கலக்கிடுவான் கன்னியழித்திடுவான்
 வெற்பைத் தகர்த்திடுவான் வெடியைத்தடுத்திடுவான்
 ஆண்பெண்கள் தம்மை அலைச்சலது செய்திடுவான்
 கோண்பிரித்துக் கட்டிக் குடிகெடுப்பான் மானிடரை
 பசுவை யடைத்துப் பட்டினிகள் போட்டிடுவான்
 கசுவை மறைத்திடுவான் கண்ணைக் கெடுத்திடுவான்
 மிருகமதைக் கட்டி இரையிடாக்கொன்றிடுவான்
 கருவை யுருவழிப்பான் கன்னி சிறைவைப்பான்
 மானிடர்க்குக் குட்டம் வருத்தியே கொன்றிடுவான்
 வீணிலே மானிடரை விசமடக்கிக் கொன்றிடுவான்
 மாரிதனை மறைப்பான் வருத்தவென்றாலழைப்பான்
 ஏரிதனை வெட்டி இயலழியச்செய்திடுவான்
 அடப்பமிடத்தாயை ஆளாக்கி வைத்திடுவான்
 குடைப்பிடிக்கப்பிதாவைக் கொண்டிடுவான் வேலையது
 பேயை வருத்திப் பூசை மிகக்கொடுத்து
 தேயமதில் மானிடரைச் செத்திறக்க வைத்திடுவான்
 கடலதுக்கும் மாமலைக்கும் கற்கோட்டை தாண்டவிட்டுத்
 தடவரைக ளெல்லாம் தகர்த்துப்பொடிப்படுத்திப்
 பூலோகத் தேசம் புவனமெல்லாம்பரந்து
 மேலோகமெல்லாம் மிகப்பரந்தானம்மானை
 கயிலை யெமலோகம் கரியதெய்வலோகமெல்லாம்
 அகிலமேழும்புரண்ட அதிசயங்கேளன்போரே
 சிவந்தா னினைத்தால் செல்லார்கள் தேவர்களும்
 தலந்தானிளகித்தான்வந்த தாலேதான்
 மூவர்க ளுரும் முறைமை மிகத்தவறி
 தேவர்க ளுரும் தியங்கிமிகத்தான்புரள

தெய்வலோ கமுறைமை திசைமயங்கித்தான்புரள
மெய்கொண்டலோகமெல்லாம் மிகமயக்கமானதினால்

நந்திசொன்னயோசனை

ஈசுரனாரப்போ ஏதெனவே தான்வெகுண்டு
வீசுபுகழ் நந்திதனை விரைவாய் வரவழைத்து
மாமுனியேகயிலை வரம்பழியக்காரணமேன்
ஓமுனியே நீயும் உள்ளதெல்லாஞ்சொல்லெனவே
என்றந்த நந்தியோடு ஈசுரனார் தான்கேட்க
அன்றந்த மாமுனியும் அரனா ரடிதொழுது
நல்லதுகா ணீசுரரே நம்மள்தனக் கிங்கேதான்
செல்லாது இங்கிருந்தால் சிவனையெனத்தொழுது
பூலோகமேழும் பொன்னுலோகமேழும்
தாலோக முதலாய்த் தவலோ கம்வரையும்
ஈரேழு லோகம் இருபுத்தியானதெல்லாம்
பாரெல்லாமிப்படியே பரந்து இருப்பதெல்லாம்
சொல்லவே னுமென்றால் சிவகயிலை விட்டேநாம்
நல்லபர லோகமதில் நாம்போவோமீசுரரே
என்றந்த ஈசுரரை இறைஞ்சி முனிதான்கூட்டி
அன்றந்த மாமுனியும் அரனாருந்தானேகி
சென்றார் பரலோகச் சீமையிலே வந்திருந்து
வண்டாடுஞ் சோலை வைரீரியக்கோயில்
கோவிலவர் புக்கிக் குருவை மிகப்போற்றி
ஆவலுடன் மாமுனியும் அருளுவாரம்மானை
நல்லபர மேசுரரே நாடுதடு மாறினதை
எல்லாம் நீர்கேட்க எடுத்துரைப்பேன்னென்றுமுனி
மாமுனியு மீசுரரை வணங்கிப்பதங்குவித்து
ஓமுனியும் நன்றாய் உரைப்பார் காணம்மானை
கேட்டிரோ ஈசுரரே கேடுவந்த செய்தியெல்லாம்
தீட்டுகிறே னென்று செப்புவாரன்போரே
மாயன் வைகுண்டம் மறையவென்றுபொய்ச்சடலக்
காயமிழந்து காணாதுருவெடுத்து
ஏகி வரும்வழியில் ஏந்திழையாள்தெய்வகன்னி
தாவிச்சுனையாடித் தாங்கள்நிற்கும்வேளையிலே
கண்டந்த மாயன் கன்னியர்மேலிச்சைகொண்டு
பண்டந்த யோகமுனிபச்சைமால் தன்றனக்கு
மேலோகத் தார்களெல்லாம் விஷ்ணுவின் நாதமதில்
பூலோகந் தன்னில் பிதிராகுவாரெனவும்
பிதிரில் தவமிருந்து பிறந்தவழிதனையெல்லாம்
சதிராக வந்தெடுத்துத் தர்மயுக மாள்வாரென்று

யோகமுனியிட்ட உறுசாபமத்தனையும்
 போகமதில் மேலோகப் பிறப்பெல்லாந்தோணவைத்துக்
 கன்னி வயிற்றிலுறக் காட்டில் மிகப்பிறந்து
 தன்னிகரில்லாத சான்றோரெனவளர்ந்தார்
 வளர்ந்தவர்கள் ராச்சியத்தை வகையாக ஆண்டிருக்க
 இழந்த கலிதோன்றி இவன்சென்றானவ்வுகத்தில்
 கலிய நவன்செல்லக் கைமறந் தவ்வுலகில்
 பொலிவுள்ள தர்மம் பொன்றிச்சே நீதமதும்
 முன்னிருந்த சாஸ்திரமும் முறையும் மிகத்தவறி
 பின்னுதித்த நீசன் பிரித்தான்காண் வெவ்வேறாய்
 ஆனதால் பூலோகம் அழிந்து மிகத்தவறி
 ஊனமடைந்தார் உலகிலுள்ள சான்றோர்கள்
 தந்திர மந்திரத்தால் சான்றோரைத் தான்மயக்கிப்
 பந்தி யழித்ததினால் பத்தினியாள் பெற்றமக்கள்
 ஒண்ணுக்கொண்ணெதிர்த்து ஒத்துமிக வாழாமல்
 பெண்ணுக்கு ஆணும் பிரிவு முறிவாகித்
 தாய்க்குத்தான் பிள்ளை தாழாமலேபேசும்
 வாய்க்குவாய்சொன்னாலும் மங்கைநல்லாளென்றிடுவான்
 பிதாவை மிகநம்பார் புண்ணியமென்றேபாரார்
 இதாகவெல்லாம் நீசன் இடறுவரச்செய்ததினால்
 ஆனதா லிந்த வழிவழியேயங்குளது
 போனதால் நீசம் பொன்னுலோகம்வரையும்
 ஏகிச்சு தையா இடறுநீ சக்கலியும்
 கோவிச்சுதையா கொடுங்கலியுமங்கேகி
 ஈதல்லால் பின்னும் இன்னுஞ் சிலநாளில்
 ஏதெல்லாமாகுதென்று ஈசுரரே பார்த்திருவும்
 மாயனையும்வருத்தி வார்த்தைகளாதிருந்தால்
 தேயமிருள்முடிச் சென்றிடுங்காணீசுரரே
 அப்போது ஈசுரரும் அதற்கேது செய்வோமென்று
 செப்பேடுவொத்த சிவனாரும் நொந்திருந்தார்
 மாமுனியே மாயவனை வருத்தவென்னசெய்திடலாம்
 ஓமுனியே நீயும் உரையென்றாரன்போரே

பேய்ப்பிறப்பு

அப்போது மாமுனியும் அரனாரடிவணங்கி
 இப்போது தானதவம் இல்லையேலோகமதில்
 தவஞ்செய்து மாயவரைத் தான்வருத்தவென்றாலும்
 பவஞ்செய்த காலம் படுமோ தவமிருக்க
 என்றுரைத்து மாமுனியும் இன்னமொன்று சொல்லிடுவான்
 நன்றுநன்று ஈசுரரே நானுரைக்கக்கேட்டருளும்

இருள்கொண்ட காலமதால் ஏற்றதர்மஞ் செல்லாது
 மருள்கொண்ட காலமதால் வம்புக்கேநேராகுமையா
 ஆணுவஞ்சேர்பேய்க்கண அரம்பைக்கோர் மாலைதனைப்
 பூணும்நீர் தவசுபுரிந்தாலரிவருவார்
 என்று முனிசொல்ல ஈசுரனார் சம்மதித்தார்
 அன்று பேய்க்கணங்க அசுரமாலையையணிந்து
 இருந்தாரரிதான் இப்போவரவேணுமென்று
 தருந்தார மார்பன் தானறிந்தேதெனவே
 இருக்க வகையில்லாது எழுந்திருந்தாகாயமதில்
 சுறுக்காயுதித்துத் தோன்றினார் ஈசர்முன்னே
 அப்போது மாயவரை ஆதி யாவிப்பிடித்து
 இப்போ திதுவரையும் எங்கேநீர் போனீர்காண்
 என்றுதான் ஈசர் எய்த்திளைத்துச்சொல்லிடவே
 அன்றுதான் ஈசுரரை அரியாவித் தான்சேர்த்து
 பாண்டவர்க்குபகாரம் பண்ணியிருந்ததுவும்
 வீண்டதூரியோதனனை வெற்றிகொண்டசெய்தியதும்
 பொருப்பேறிப்பொய்ச்சடலம் போட்டுஹீ ரங்கமதில்
 இருப்பதுவுஞ் சொல்லி எனைவருத்துவானேனென்றார்
 அப்போதரனார் ஆதிமா லோடுரைப்பார்
 இப்போது கலியன் இராச்சியத்தி லேபிறந்து
 பதிநாலு லோகமதும் பாரஇருள் மூடினதால்
 இதுநாள் வரையும் யானுமும்மைக்காணாமல்
 மனங்கலங்கிப் பேய்க்கண மாலையிட்டு நானிருந்தேன்
 கனங்கொண்ட மாயவரே கயிலையிருள்மாற்றுமென்றார்
 நல்லாயிருக்குதுகாண் நவின்றதெல்லாங்கேட்பதற்கு
 எல்லாமிருக்கட்டென்று ஈசுரரே உம்முடைய
 கழுத்தில் தரித்ததையும் கழற்றி யெறியுமென்றார்
 வழுத்திடவே ஈசர் மாலை தனைக்கழற்றி
 கோபத்தாலக்கினியில் குறியாயெறிந்தனரே
 வேகத்தால் மாலை வெடித்ததுகாண் பேய்க்கணமாய்
 கொள்ளைகொண்ட பேய்கள் கோடாமுக்கோடியுமாய்த்
 துள்ளிக்குதித்துச் சுற்றிக் குதித்தாடும்
 அப்போது பேய்கள் அரனாரடிவணங்கி
 இப்போது ஈசுரரே எங்கள்பசி தீர்த்து
 மந்திர சாலம் மாய்மால மாரணமும்
 தந்திர சாலம் சர்வதுமே தாருமையா
 கொல்லச்சாவு சங்கிலியும் கொன்றவரைத்தானெழுப்ப
 வெல்லப்பிழை சங்கிலியும் வெடிப்பாக வேதாரும்
 ஈசுரரும் தேவர்களும் எங்கபடத் துள்ளாக
 வீசுபல வரங்கள் விடையாகத்தாருமையா

அப்போது பேய்கள் அதுகேட்ட தத்தனையும்
 இப்போது கொடுக்க ஈசுரருஞ்சம்மதிக்க
 கேட்டிருந்த நாரணரும் கிருபையுட னீசுரரைத்
 தேட்டமுடன் பார்த்துச் செப்புவாரம்மானை
 ஈசுரரே பேய்களுக்கு இவ்வரங்களீந்தாக்கால்
 வீசங்காண் லோகமதை விழுங்குங்காணிப்பேய்கள்
 தூயவரே பேய்கேட்ட சுத்தவரமத்தனையும்
 ஞாயமில்லையென்று நானுரைக்கப்போகாது
 ஆனாலும் பேய்களுக்கு அருள்வீராலிவ்வரங்கள்
 ஞானாந்திரமான நாரதமாமுனியை
 வருத்தியே பேய்களுக்குவரங்கொடுத்தவன்கையிலே
 இருத்தியணைவைத்து ஏழ்ப்பியும் பேய்களைத்தான்
 பேய்களுட பேரில் பிழைத்ததுதான் குற்றமென்றால்
 தேயக்கலி மாளுகையில் சிவவடகைலாசமதில்
 முனிசிறையும் பேய்களுக்கு உயிரழிவுமென்றுசொல்லித்
 துனிவான முனியுடனே சொல்லியனுப்புமென்றார்
 அப்போது ஈசுரரும் அந்தமுனியை வருத்தி
 இப்படியே சொல்லி ஏழ்ப்பித் தனுப்பிடவே
 மாமுனியுஞ் சம்மதித்து வரம்வேண்டிப்பேய்களுந்தான்
 தாமுனிந்து பூலோகம் தன்னிலே வந்திடுமாம்
 பேய்ப்பூ லோகமதில் போயிடவே ஈசுரரும்
 ஆயனா ரோடே அருளுவாரன்போரே
 கயிலை யிருளைக் கடத்திவைக் காதிருந்தால்
 அகில மதிலிருப்பு அல்லவே அச்சுதரே
 அப்போது மாயவனார் ஆதிதனைநோக்கி
 இப்போது நீங்கள் எல்லோருமிக்கவேதாம்
 நன்றான ஆண்டுகள்போல் நற்றாவடங்களிட்டுப்
 பண்டார வேசமதாய்ப் பதிந்து இருங்கோவென்று
 நடந்தார் சீரங்க நகரிதனிலெம்பெருமாள்
 மாயனுரை மாறாமல் வாய்த்தமேலோகமுள்ளோர்
 ஈசர்முதலாண்டியென இருந்தார் காணம்மானை
 ஆனதால் கலியன் அங்கேயவன்விலகி
 மான மனுப்போலே வாழ்ந்திருந்தானம்மானை

வைகையில்வெள்ளம்

பூலோக மெல்லாம் பொய்யான மாகலியன்
 மாலோ சனையிழந்து மாறியே மானிடவர்
 சாதி யினம்பிரித்துத் தடுமாறி மானிடவர்
 ஊதி னங்களாக ஒன்றுக்கொன்றையெளிதாய்
 பிரட்டுருட்டாய் மானிடரைப் பிலமுள்ளோர் தானடித்து

மருட்டும் புரட்டுடனே மாநீசனாளுகையில்
 மாரி யதுபொழிந்து வைகையதுவுடைத்து
 ஏரி வழிந்து இராச்சியத்தைத்தானெடுக்க
 வெள்ளம் பெருகி வெம்மருண்டதம்மானை
 உள்ளமகிழ்ச் சோழனுக்கு உடனேதானாளோடி
 மனுநீதிக்காவலவா வைகையடையாதிருந்தால்
 இனித்தேசந் தன்னை யாத்தேட ஞாயமில்லை
 ஊரையரித்து உவரிதனில் கொண்டேகும்
 பாரை மிகஆளும் பத்தியுள்ள சோழமன்னா
 என்றுகுடியானவர்கள் இராசனுக் கேவுரைக்க
 அன்றுதான் வைகை அணையடக்க வேணுமென்று
 எல்லா வகைச்சாதி இப்போ வரவழைத்து
 வல்லபுகழ் மன்னன் வைகை யணையில்வந்து
 மண்ணோடு கல்லும் மரங்கள்மிகு வைக்கோலும்
 எண்ணெண்ணக் கூடாத ஏதுவகை யானதெல்லாம்
 கொண்டுவந் தேயணையில் கூறிட்டுத் தானடைக்க
 அன்றுஅடைபடாமல் அறிவழிந்து சோழமன்னன்
 அய்யோ பாழாக அவனிதான் போகுதென்று
 மெய்யோடு மெய்குழறி வெம்மருண்டு நிற்கையிலே
 கோளனென்ற மாநீசக் குலத்தி லுதித்துவந்த
 ஈழனொரு பொல்லாதான் என்சொல்வானம்மானை
 மன்னவனே இந்தவைகை மலையெடுத்து வைத்தாலும்
 இன்னமிது கேளாது ஏலாது நம்மாலே
 தெய்வகுலச்சான்றோராய்ச் சித்திர மாகாளி
 கையதுக்குள்பிள்ளையென கட்டாய் வளருகிறார்
 அந்தச்சான்றோரை அழைத்திங்கே கொண்டுவந்து
 இந்த அணையடைக்க ஏலுமென்றா னம்மானை
 அப்போது சோழன் அந்நீசக் கலியதினால்
 இப்போது மயங்கி என்சொல்வான் மன்னவனும்
 மந்திரியே நம்முடைய வாய்த்த படைத்தலைவா
 தந்திரியே நீங்கள்சென்று சான்றோரைத் தான்கூட்டி
 வாருமென்று சொல்லி மன்னவ னேவிடவே
 சேருமென்று சொல்லச் சேவுகர் தாம்விரைந்து
 அழைத்துவந்தார்சான்றோரை அரசன்மிகக் கொண்டாடி
 தழைத்தபுகழ் சான்றோரே சந்தோசமாக இப்போ
 வைகை தனையடைக்க வழிபாரு மென்றுரைத்தான்
 செய்கை முடிச்சான்றோர் தேசமன்னனோடுரைப்பார்
 நல்லதல்ல மன்னவனே நம்மோ டிதுவுரைக்க
 இல்லை யிந்தவேலை இதற்குமுன் கேட்டிலையே
 வெட்டாப் படையை வெற்றிகொண்டோமும்மாலே

பட்டாங்கு எல்லாம் பகர்ந்தாரே சோழனுடன்
 மாயக் கலியதனால் மன்னவனுங் கேளாமல்
 ஞாயமொன்றும் போகாது நளிமொழிகள் பேசாதே
 குட்டையில் மண்ணெடுத்துக் குளக்கரையைதானடைக்கக்
 கெட்டியல்லாமல் வேறு கெறுவிதங்கள் பேசாதே
 என்றுரைக்கச் சான்றோர் இயம்புவாரம்மானை
 நன்றுநன்று மன்னவரே நமக்கு அழகல்லவே
 இவ்வேலை யொன்றும் எங்களோடியாமல்
 எவ்வேலை சொல்வீரோ யாமதற்குள்ளதென்றார்
 கேட்டந்த மன்னன் கிறுக்க முடனிறுக்கித்
 திட்டினான் சான்றோரைச் சினத்தான்காணம்மானை
 அப்போது சான்றோர் அதற்கிசையாமல் நின்றார்
 இப்போது சோழன் ஏதுசொல்வானம்மானை
 நான்வேலை சொன்னால் நகட்டுவதோ உங்களுக்கு
 தான்பாரு மென்று தன்தள கர்த்தருடன்
 வேலை கொள்ளுமென்று விசைகாட்டினான் கெடுவான்
 தூல மறியாமல் துள்ளியே சேவுகர்கள்
 சூழ வளைந்து துய்யசான்றோர்களையும்
 வேழம் பலதை விட்டுப்பிடித்திடவே
 சான்றோரடுக்கல் சாரவகையில்லாமல்
 மீண்டகலத் தோற்று வெளியிலே நின்றிடவே
 அப்போது சோழன் அவனானை கொண்டுவந்து
 இப்போது சான்றோரை ஏறிப்பிடித்தனனாம்
 சான்றோர்கள் சோழனையும் தட்டப்படாதெனவே
 நன்றியுடன் நின்றார்கள் நாடியவன் பிடித்துக்
 குளக்கரையில்கொண்டுவிட்டு கூடையெடு என்றிடவே
 குளக்கரையில் என்னைக் கொன்றாலும்தொடுவதில்லை
 என்றே சான்றோரில் இளையவனும் சொல்லிடவே
 மன்றுதனையாளும் மன்னவனுமேதுரைப்பான்
 வைகைக்கரையிலிவன் வளர்த்தியில் குழி தோண்டி
 கையை கீழ் வைத்து கழுத்து வரை மண்போட்டு
 குட்டைதனில் மண்கோரி சான்றோர்தலையில் வைத்து
 பட்டத்து யானைகொண்டு தட்டினான் அவன் தலையை
 ஆனைதனை விட்டு அரசனந்தச் சோழமன்னன்
 சேனைத் தலைவர் சிறந்தசான்றோர்கள்தம்மில்
 கொன்றானொருவனையும் குளக்கரையிலம்மானை
 பின்னாலொருவனையும் பிடித்துவாருமென்றான்
 குட்டையெடுத்து கூறினான் மாபாவி
 திட்டமுடன் நாடாண்ட தெய்வ குலச்சான்றோர்
 முன்னிறந்த மன்னனிலும் மோசமோ நாங்களுந்தான்

இன்னமிந்தக் குட்டை யாங்கள்தொடோம்என்றனராம்
பின்னுமந்தச் சோழன் பிடித்தொருவன்தனையும்
கொன்றான்வைகைதனில் குஞ்சரத்தை விட்டிடறி
நன்றி மறந்துநாடாண்ட சோழமன்னன்
கொன்றான் காண்ரண்டு குலதெய்வச் சான்றோரை
அப்போது தானும் அற்றதலையேதுசொல்லும்

திருமால் சொக்கராகி வைகையடைத்தல்

இப்போநாரதமுனியே என் தகப்பனிடமேகி
சோழனவன் செய்த துட்டமெல்லாம் சொல்லி
மாளுவந்த சேதி மாகாளிதனக்குரையுமென்று
பொய்கையிலே விழவே புத்தர் அதையெடுத்து
வைகையிலே உன்னை வந்தெடுக்கும் நாள்வரையும்
கங்கையிலேயிருவென்று கிருஷ்ணரும் வைத்து விட்டு
வைகைக்கரைக்கு வருகவென்றிருக்கையிலே
அப்போது வித்யா தரமுனிவர் தானறிந்து
செப்போடு வொத்த திருமாலருகேகி
மாயவரே உம்முடையமதலையேழு பேரில்
காய மழித்தான் கரிகாலச் சோழனவன்
என்ற பொழுது எம்பெருமா ளப்போது
அன்றுபுட் டேயருந்தி சொக்கராகசமைந்து
சென்று குமாரர்களைக் குசல்செய்ததும்பார்த்து
அன்றுவைகையடைத்து அடிகள்மிகப் பட்டவரும்
ஹீரங்கந்தன்னில் சிறந்தகோபத்தோடே
சாரங்கர் வந்து தானிருந்தாரம்மானை
மாகாளி தானறிந்து மக்களைத்தான் கொன்றதினால்
ஓகாளி சோழன் ஊர்வறுமையாகிடவும்
பன்னிரண்டாண்டு பாரில்மழை பெய்யாமல்
உன்னினாள் மனதில் உடனே மழைதவறிப்
பெய்யாமல் சோழன் பேருலகம் பஞ்சமதால்
அய்யமது ஈயாமல் அறிவழிந்து வாடினனே
இறந்தசான்றோர்களுடஏந்திழைமார்இருபேரும்
சிறந்த தவம்புரிய சென்றனர்காணம்மானை
சென்ற தவத்தின் செய்திகேள்ன்போரே
அழுக்குக் கலையணிந்து அணிந்தபொன் தாளாமல்
இழுக்குச் சொல்லீந்த ஈழன் பழிகொள்ளவும்
இறந்த மன்னவர்கள் எழுந்திருந்தெங்களையும்
சிறந்த மணத்தோடு உடன்சேர வந்திடவும்
பழிசெய்த சோழனுர் பகலநரி ஓடிடவும்
அழிவாகிச் சோழன் அவன்மாண்டுப் போயிடவும்

வரந்தாரு மென்று மாயவரைநெஞ்சில்வைத்துப்
பரமானப்பெண்கள் பாரத் தவசுநின்றார்
இப்படியே மாதர் இங்கே தவசிருக்க

ஸ்ரீரங்கம் விட்டுச் சுவாமி அனந்தபுரம் ஏகல்

அப்படியே மாயன் அவர்ஸ்ரீ ரங்கமதில்
இருக்கும் பொழுது இரணியநீ சக்கலியன்
கருக்காக லோகம் கண்டவிட மேபரந்து
ஸ்ரீரங்க மானதிலே சேர்ந்திருக்கும் வேதியர்கள்
நீதங் குளறி நெறிதவறிப் போனதினால்
முறைவைத்த பூசை முந்தி முறையெனவே
மறையவனும் பூசை வந்தேமுகித்திடவே
பொறாமல் மற்றொருவன் பூசையெனக்கென்றுசொல்லி
மறையானமாயவரை வருத்திநிஷ்டைசெய்யவென்றே
முப்பது வேள்வி மொகுமொகு எனவளர்த்து
இப்போ நான்வீழ்வேன் இதில்மாயன் வாராட்டால்
என்றவ னெண்ணி ஏற்றவோமம்வளர்த்து
அன்றவன் வீழ ஆர்ப்பரிக்குமவ்வளவில்
மறையவனை மாயன் வந்தெடுத்துப் புத்திசொல்லி
நிறையொத்த மாயன் நெடுமறையோனைக்கூட்டி
ஸ்ரீரங்கம் விட்டுத் திருவனந்தம்நோக்கிச்
சாரங்கர் போகத் தானேகும் வேளையிலே
நன்றான கேத்திரனும் நல்லமறை வேதியனும்
அன்றிளகிச் சென்று அரனார் திருக்கோவில்
வந்த பொழுது வானமதிலுள்ளோரும்
நந்நகோபால நாராயணரிடத்தில்
சென்று தொழுது தேவரெல்லாந்தெண்டனிட்டு
இன்று பெருமாள் இங்கே யெழுந்தருளி
வந்த வகையேது மாயவரே யென்றுசொல்லி
அந்தமுனி தேவர்களும் அச்சுதரோடதுரைக்க
நல்லதென்று அய்யா நாராயணர்மகிழ்ந்து
வல்ல பரமஈசுரரை மிகவாழ்த்தி
ஈசுரரே யென்றனக்கு இங்கிருக்கக் கூடாமல்
தேசமதைப்பார்த்துத் திருவனந்தமேகி
இருக்கவே யென்று எழுந்தருளி வந்தேன்காண்
மருக்கிதழு மீசுரரும் மாமுனிவர் தேவர்களும்
நீசனாய்த் தோன்றி நிரந்து பரந்திருந்த
தேசத் திருவனந்தம் செல்லவகையேதுவையா
அல்லாமல் நீசன் அவனிடத்தில் போயிருந்தால்
எல்லாமவன்றனக்கு ஈடாகிப்போகுமல்லோ

கைவாய்த்து தென்று கலியனவன் கொண்டாடி
 மெய்வாய்த்து தென்று மேலாக மாநீசன்
 பரிகாசங் செய்வானே பார்முழுது மாநீசன்
 ஆனதா லங்கேக அச்சுதரே ஞாயமில்லை
 மானமழிந்தாச்சே மாகலியன் வந்ததினால்
 எல்லாங் கழியை ஈடழிக்கப் பாருமையா
 இல்லையேயானால் எங்களுக் கிங்கேதான்
 சென்ற இடமெல்லாம் சிறைபோலிருக்குதையா
 என்றுதான் தேவர் ஈசர்முதல் சொல்லிடவே
 அன்று அவர்களுக்கு அச்சுதருமேதுரைப்பார்
 நன்றுநன்று வானவரே நல்லபரமேசுரரே
 கலியேது நீசம் காணேது வையகத்தில்
 சலிவேது ராச்சியத்தில் தானேதும் நானறியேன்
 அனந்தபுரம் போக ஆதியி லென்றனக்குத்
 தனந்தசுக முனிவன் சாபமுண்டானதினால்
 கொஞ்சநாளானாலும் குடியிருக்க வேணுமங்கே
 வஞ்சகங்களில்லாத மாயன்வழி கொண்டனராம்

பிரம்மரிஷிகள் சாபவிமோசனம்

ஈசர்தனையனுப்பி எம்பெருமாளச்சுதரும்
 வாசமுள்ள சேத்திரனும் மறையவனுந்தேவர்களும்
 சங்க மதுகூடித் தத்திதத்தியாய்வரவே
 வங்கத் திருவனந்தம் வழிநோக்கித் தான்வரவே
 வழியிலோரற்புதந்தான் மாயவனார் கண்டுமிகக்
 களிகூர்ந் தவருடனே கட்டாக ஏதுரைப்பார்
 மாமுனியே தேவர்களே வழியிலொழுங்கொழுங்காய்
 ஓமுனியே நின்றதையும் உரைப்பீர்காணென்றுரைத்தார்
 அப்போது மாமுனியில் அருண முனிவனொன்று
 செப்போடு வொத்த திருமாலையும்பணிந்து
 மாயவரே நான்முகனும் வாழும் பிரம்மமதில்
 ஆய கலையிருஷி ஐம்பத்தொருநான்கோர்
 பிரமன் பிறப்பைப் புகுந்தெடுத்திவ்விருஷி
 வரமான புத்தகத்தை மாறாட்டஞ்செய்ததினால்
 அறிந்தந்த வேதாவும் அவர்கள் தமையழைத்துச்
 செறிந்த இருஷிகளைச் சிலைக்கல்லாய்ச் சாபமிட்டார்
 அப்பொழு திவ்விருஷி அயனைத்துதித் திச்சாபம்
 எப்பொழு திச்சாபம் ஏகுமென்றார் மாயவரே
 வேதா தெளிந்து விஷ்ணு ஸ்ரீரங்கம்விட்டுத்
 தீதோர் திருவனந்தம் செல்லவரும் வேளையிலே
 வந்து சிலைதனையும் மாயவனார் தொட்டிடுவார்

சிந்து திருக்கைதான் சிலைமேலே பட்டவுடன்
 தீருமுங்கள் சாபமென்று சிவயிருஷியானோர்க்குப்
 பேருல கம்படைத்த பிரமன் விடைகொடுத்தார்
 அந்தப் பொழுதில் ஐம்பத்தொரு நான்குரிசி
 இந்தக் கற்சிலையாய் இவரிருந்தாரெனவே
 மாமுனிவன் சொல்ல மாயவரும் நல்லதென்று
 தாமுனிந்து கற்சிலையைத் தான்தொட்டாரம்மானை
 உடனே இருஷிகளாய் உருவெடுத்து மாலடியைத்
 தடமேலே வீழ்ந்து தானாவி யேகுவித்து
 அன்று பிரமா அடியார்க்கு இட்டசாபம்
 இன்றகலவைத்து இரட்சிக்க வந்தவரே
 எங்களுக்கு நல்லகதி ஈந்துதாருமெனவே
 திங்கள்முக மாயருட திருப்பாதம் போற்றிநின்றார்
 நல்லதுதா னென்று நாராயணர்மகிழ்ந்து
 வல்ல இருஷிகளே வாழ்வெங்கேவேணுமென்றார்
 மேலோக வாழ்வு வேணுமோ அல்லவென்றால்
 பூலோக வாழ்வு போதுமோவென்றுரைத்தார்
 அப்போதிருஷியெல்லாம் அவனியிலெங்களுக்கு
 இப்போ வரங்கள்தந்து ஏகவைத்தால் போதுமையா
 நல்லதுதா னென்று நல்ல இருஷிகட்கு
 வல்லத் திருமால் வரங்கொடுப்பாரம்மானை
 பிச்சையது வாங்கிப் பெருமை யதாயருந்தி
 மிச்சமது வைக்காமல் விழிபரந்து பாராமல்
 சீமைக்கொரு இருஷி செல்லுங்கோ ஆண்டியெனத்
 தாண்மை பரதேசி தானாகி வீற்றிருந்து
 பூசை பெலிகள் பீடமிட் டேராதிருந்து
 ஆசைக் கருத்தை அறுத்து வொருநினைவாய்
 மாசணுகாமல் மனதில் நமைத்துதித்து
 ஓசை யுடனே உலக மதில்நீங்கள்
 வைகுண்ட மென்று வையகத்தேவாமுமென்று
 பொய்குண்டம் நீக்கிப் பூலோக மேயிருங்கோ
 தந்த வரத்தில் தப்பி நடந்ததுண்டால்
 வந்தங் கிருந்து வருத்தியுங்கள்தம்மையெல்லாம்
 அவரவர்கள் செய்த அக்குற்றந் தான்கேட்டு
 எவரெவர்க்குந்தக்க இயல்பே தருவோமென்றார்
 நல்லதுதானென்று நாடிஇருஷியெல்லாம்
 செல்லப்பரதேசிகளாய்ச் சென்றாரே சீமையிலே

எக்காளதுர்க்கை சாபவிமோசனம்

இருஷிகளையனுப்பி எம்பெருமாள் தான்மகிழ்ந்து

துரிசு முடனனந்த சீமைநோக்கிநடக்கத்
 தேவர்களும் வானவரும் ஜேஜே யெனநடக்கத்
 தாவமுட னனந்தம் தானோக்கி மால்நடக்க
 அனந்த புரம்நோக்கி அச்சுதனா ரேகுகையில்
 புனந்தனிலோர் பொருப்புப் பூவையுருப் போல்கிடக்கக்
 கண்டெம் பெருமாள் கால்கொண் டுதைத்திடவே
 குன்றுபோ லேயுடம்பும் குஞ்சரம்போல் கைகாலும்
 துண்டு மலைபோல் துய்யமூக்கு முலையும்
 வாய்கண் ஒருமலையாம் வயிறுமூணு மலையாம்
 கொண்டை பன்னிரண்டு குறுக்கமுண்டன்போரே
 பண்டே திருமால் பம்பழித்தத் தாடகைபோல்
 நின்றாளே யண்டபிண்டம் நிறைந்த சொருபமதாய்
 கண்டாரே எம்பெருமாள் கனத்தவிசேடமென்று
 தேவர்களே வானவரே சேத்திரனே வேதியனே
 பாவலரே கல்தான் பரும்பெண்ணாய் வந்ததென்ன
 சொல்லுவீரென்று திருமாலுரைத்திடவே
 வெல்லும் புகழ்தேவர் விளம்புவா ரம்மானை
 ஏமனிணையான எக்காளத் துர்க்கையிவள்
 சாமி சிவனார்தன் சொல்லையிவள் தட்டினதால்
 கோபித் திவளைக் குன்றுபோல் சாபமிட்டார்
 ஏகி வரும்போது இவள்தானுமீசுரரை
 வணங்கியிச்சாபமெப்போ மாறுமென்றாள் மாயவரே
 அணங்குக்கு ஈசர் அருளினது கேளுமையா
 அனந்த புரமதிலே ஆனந்தி மேலே
 வனந்தமால் பள்ளிகொள்ள வருகின்ற அவ்வழியில்
 உன்சாபந் தீர்த்து உன்னை உலகதிலே
 பின்சாப மிட்டுப் போக விடைதருவார்
 என்று சிவமுரைக்க இப்படியே வந்தவனும்
 குன்றுபோலேகிடந்தாள் குருவேயுன் பாதமதால்
 அவள்சாபந் தீர்ந்து ஆயிழை போல்வடிவாய்
 இவள்தானும் வந்தாள் எனச்சொன்னார் தேவர்களும்
 நல்லதென்று நாரணரும் நாரிதனைக் கொண்டாடி
 வல்லவளே யெக்காள மடந்தையேயுன்றனக்கு
 ஏதுனக்கு வேணுமென்று என்னோடு கேளுன்றார்
 வாதுக்கு வல்லகியாள் மாய ருடன்கேட்பாள்
 நாரணரே அய்யாவே நான்தான் முற்காலமதில்
 பாரமுள்ள செந்திருஷி பாரியாய் நானிருந்தேன்
 அப்போது என்றனக்கு அழகிது இல்லையையா
 செப்போடு வொத்த சிவகாமி போலழகு
 நன்றாக என்னுடைய நல்லபர்த்தாவுடனே

ஒன்றாக வாழ்ந்து உறவா டிருக்கையிலே
 என்பேரி லிச்சை ஏமன்மிகக் கொண்டாடி
 வம்புசெய் தென்னுடைய மன்னவனைக் கொன்றான்காண்
 ஆனதா லேமனுக்கு அழிவுவரவேணுமென்று
 மானத் தவமிருந்து வருந்தினேனீசுரரை
 அப்போது ஈசுரரும் அடியாள் மனந்திருத்தி
 இப்போது அந்தகனை இறக்கவைத்தால்ராச்சியத்தில்
 நருட்பெருத்துப் பூலோக நாடுதரியா தெனவே
 பொறுத்துக்கோ கொஞ்சம் பூவையேயென்றுரைத்தார்
 என்னை மனந்திருத்தி ஏமனோடே சேர்த்தாலும்
 மன்னனை வதைத்ததுதான் மறவாமலெப்போதும்
 திவசமொரு நேரம் சிவனாரையானோக்கிப்
 பவத இயமனுக்குப் பகையாகக்கேட்டிருந்தேன்
 ஆனதா லீசர் அறிந்தே எனைநோக்கி
 ஈன முடன்பேசி இகழ்த்தினாரீசுரரும்
 கொஞ்சம் பொறுக்கவென்று கூறினேன் பெண்கொடியே
 மிஞ்சவல்லோ செய்தாய் எனவெகுண்டாதிபரன்
 மலைபோ லுடம்பும் வயிறு மிகப்பெருத்து
 அலைபோற் பரந்த அங்கம் பெரும் உடம்பாய்க்
 கல்லது போற்கிடந்து காலனைக்கொல்லும்வகை
 வல்ல வகையாலும் வருந்திக்கோ என்றுசொல்லிக்
 கோபித்தார் முன்னே குன்றுபோலேகிடக்கச்
 சாபித்தாரென்னை சாமியுன் பாதமதால்
 தோன்றினே னென்சாபத் துயரறுத்தேன் மாயவரே
 வீன்றிய அந்தகனை வேரோடறுத்திடவே
 வரந்தாருமையா மாயவரே யென்றுசொல்லி
 சிரமுரத்தப்பெண்கொடியாள் தெண்டனிட்டாள் மாயவரை
 அப்போது மாயவரும் அவளை முகம்நோக்கி
 இப்போது பெண்கொடியே யான்சொல்லக் கேட்டிடுநீ
 அந்தகனைக் கொல்லவென்று அருந்தவசு பண்ணிடுநீ
 வந்த யுகமாறி வலியபெலத் தர்மயுகம்
 உதிக்கும் பொழுதில் உன்தவசின்படியே
 சதிக்குகந்து தானால் சண்டனழி வாகுமென்றார்

வானோர்கள் விண்ணப்பம்

அப்போது பெண்கொடியும் மானத் தவம்வளர
 இப்போ விடையருளும் என்கேட்டு வேண்டியவள்
 நின்றாள் தவத்தில் நீலியாய்ச்சண்டனுக்கு
 வண்டுறிக் கன்னி மன்னன் பழிவாங்க

ஆதியைப் போற்றி அருந்தவசு பண்ணிடவே
 சோதித் திருமால் திருவனந்தம்நோக்கி
 நடக்கத் திருமால் நளின முடன்மகிழ்ந்து
 வடக்குக் கயிலாச வழியே வருகையிலே
 தெய்வலோகத் திலுள்ள தேவாதி தேவர்களும்
 வைகுண்ட லோகமதில் வாழுகின்ற தர்மிகளும்
 சிவலோகம் வாழும் சிட்டர்முதல் வானவரும்
 தவமான வேதச் சதுர்மறையோன் தன்னுகத்தில்
 கருதி ரிஷிமுதலாய்க் கட்டாக நாற்புவியில்
 இருக்கின்ற வானவர்கள் எல்லோருமெண்ணமுற்று
 மான வரம்புமகிமைகெட்டேகுமுன்னே
 வான மதுவிட்டு வடகயிலை போவோம்நாம்
 கயிலை வரம்பழிந்து கட்டுமிகத் தப்பினதால்
 அகில மழிவதற்கு அடையாளமித்தனைதான்
 அல்லாமல் குறோணிமுதல் அந்நீசக்கலியன்வரை
 எல்லாஞ் சரியாகி எவ்வோர்க ளானாலும்
 கல்லாத பொல்லாக் கலியனுட மாய்கையினால்
 நல்லோராய் மேற்பிறந்து நளினமுற்று வாழ்வரென்று
 வேதா கணக்கில் விதித்துரைத்தார் முன்னாளில்
 நாதாந்த வேதம் நழுவிமிகப் போகாதே
 இப்படியே தேவர் எண்ணமுற்று வாடினரே
 முப்படியே யுள்ள ஊழிவிதியெனவே
 கடைச்சாதி யான கலிச்சாதியானதிலே
 படையாமல் நம்முடைய பங்குவம்மிசத்தோராய்
 ஒண்ணா மதுகுலந்தான் உயர்தெய்வச்சான்றோரில்
 வண்ணமுள்ள வேதா மனுவாய்ப்பிறவிசெய்ய
 ஒன்றாக நாமளெல்லாம் உவந்துதவஞ்செய்யவென்று
 நின்றார் தவத்தில் நிறைவோன் பதம்போற்றி
 தங்கள் குலமான சான்றோர்கள் தங்குலத்தில்
 எங்கள் தமைப்பிறவி இப்போசெய்ய வேணுமென்று
 பிறந்திறந்த போதும் பின்னுமந் தப்பிதிரில்
 மறந்திடா வண்ணம் மனுவிலுதித்திடவும்
 ஆதிமகா மூலத்து ஆதிநாராயணரே
 நாதியா யெங்களையும் நாடிமிக வந்தெடுத்து
 எங்கள் துயரம் எல்லா மவர்மாற்றி
 சங்கடங்களில்லாத தர்ம பதியருளிக்
 கிரீடமுஞ் செங்கோலும் கீர்த்தியுள்ள முத்திரியும்
 வீரியமாய்த் தந்து மேலோக முமகிழ்
 எண்ணுஞ் சாகாமல் இருக்கும் பதவிதந்து
 மண்விண் புகழ் வரந்தாரு மென்றுசொல்லி

நின்றாரதையும் நெடியோனதையறிந்து
கொண்டாடியேதெனவே கூறினார் தேவருடன்
நின்ற நினைவை நெடுமால் தனக்குரைக்க
அன்றந்தத் தேவருக்கு அலையாத புத்திசொல்லி
நல்லதுதான் தேவர்களே நாடுவது காரியந்தான்
வல்ல தவசு மனம்பிரியாச் செய்யுமென்றார்

பசுவும் பெண்ணும்

அச்சுதரும் தானடந்து அனந்தபுரமேகுகையில்
பச்சுடம்பாய் நின்ற பசுவுமோரேந்திழையும்
நாராய ணாவெனவே நாடித் தவமிருக்கச்
சீராய்த் திருமால் சிறந்ததவங்கண்டருளி
ஏது பசுவே ஏந்திழையே வுங்களுக்கு
நேதுவில்லா வண்ணம் நெடுந்தவசு பண்ணினதேன்
அப்போதுபசுவும் அச்சுதருக் கேதுரைக்கும்
இப்போது மாயவரே என்னுடைய புத்திரனைக்
கொல்லும் படியாய்க் கோதையிவள்தவசு
செல்லும் படியாய்ச் சிந்தை மிகக்கலங்கி
புத்திரனு மாண்டால் பிள்ளையாயென்றனக்கு
உத்திரக் கன்றாய் உடன்பிறக்க வேணுமென்று
நின்றேன் தவசு நீலவண்ண ருண்டெனவே
என்றே பசுவும் ஈதுரைக்க ஏந்திழையும்
நன்றாகப் பார்த்து நாராயணருரைப்பார்
ஒண்டொடியே உன்றன் உற்றவழக்கேவுரைநீ
அப்போது பெண்கொடியும் அச்சுதரைத்தானோக்கிச்
செப்போடு வொத்த தேவியுஞ் சொல்லலுற்றாள்
அய்யாவே யெனக்கு ஆளான வீரனைப்போல்
மெய்யா யொருமதலை விமல னருளினர்காண்
மதலை வளர்ந்து வயதுபதினாலாகுகையில்
குதலை மொழிகேட்டுக் கொண்டாடி நான்மகிழ்ந்து
இருக்குமந் தநாளில் இப்பசுவின் புத்தினர்தான்
உருக்கமுட னென்பேரில் உள்ளாசை கொண்டான்காண்
அதட்டினே னானதற்கு ஆகட்டெனவுறுக்கி
மதட்டி மதலைதனை மாளவைத்தான் மாபாவி
ஆனதி னாலடியாள் அறமெலிந்து தான்வாடி
போனேன் பிரமா பூசாந்திரக் கணக்கில்
உள்ள விதியோ ஊழி விதிப்படியோ
கள்ளக் கணக்கன் கண்மாயமோ எனவே
பார்த்தேன் மகன்தான் படவிதியங்குமில்லை
ஆர்த்தேன் நான்கோபம் அக்கினிபோலேமீறி

சிவனுக் கபயம் செவியறிய விட்டேனான்
 இவளுக்கு வேண்டி ஏதுசெய்வோமென்றுசொல்லி
 ஒருவரு மென்னுடைய ஊழிவிதி கேட்கவில்லை
 வருவது வரட்டெனவே வந்தே தவசுநின்று
 மகன்பழிதான் வாங்க மாயவரே உம்மருளை
 அகமிருத்தி நானும் அருந்தவசு செய்தேனான்
 என்றுரைக்க ஏந்திழையும் எம்பெருமாளேதுரைப்பார்
 நன்றுநன்று பெண்கொடியே நல்ல தவம்புரிந்தால்
 நினைத்த படியே நிறைவேறுமென்றுரைத்துக்
 கனத்த பசுவேநீ கட்டாய்த் தவமிருந்தால்
 உன்றனக்குச் சித்திரனும் ஒருகன்றாய்த் தான்பிறந்து
 உன்றன் மகனார்க்கு ஏவல்செய்ய வைத்திடுவேன்
 என்று பசுவதுக்கும் ஏந்திழைக்குந்தானுரைத்து
 அன்று திருவனந்தம் நோக்கி அவர் தானடக்க

சேத்திர பாலனுக்கு கிருஷ்ணர் சொன்னது

கேத்திரனும் வேதியனும் கிருஷ்ணரடிபணிந்து
 மூர்த்திகளுங் காணாத முதலே முதற்பொருளே
 உன்மகவாய் வந்துதித்த உயர்ந்த குலச்சான்றோர்
 தன்கமவோரங்கே தவித்துமுகம் வாடிருக்க
 நீசனுட குடியில் நீர்போகக் காரியமோ
 தேசமெல்லாம் நீசனுட செய்திகேட்டேயிருந்தும்
 போவதோ தேவரீர் பொல்லாதவன்குடியில்
 தேவரீரும்முடைய சிந்தையென்போலறியேன்
 என்றுரைக்கக் கேத்திரனும் ஏதுரைப்பாரெம்பெருமாள்
 நன்றுநன்று கேத்திரனே நான்சொல்லக் கேட்டிடுநீ
 சான்றோர்க் குபகாரம் தான்செய்யு முன்னாகப்
 பொன்றுகலி நீசனுக்குப் புத்திசொல்லவேணுமென்றும்
 அல்லாமற் குறோணி அவன்மாயயிவன்வரையும்
 எல்லாந்தான் சொல்லுக்கு இடறுவை யாதபடி
 சான்றோர்கள் தம்மிடத்தில் சாங்கமாய்ப்போயிருந்து
 ஆன்றோர்தா னெங்களையும் அழியவைத்தீரென்பான்
 ஆனதால் நானும் அதற்கிடைகள் வையாமல்
 ஈன முறுநீசன் இடம்போறேனென்றுரைத்தார்
 அப்போது கேத்திரனும் அன்பாயகமகிழ்ந்து
 செப்போடு வொத்த திருமாலைத்தெண்டனிட்டு
 மாயனே உன்றன் மகிமையதை யாரறிவார்
 ஆயனேவும்முடைய அளவறியக் கூடாது
 என்று கேத்திரனும் இயம்புவான் பின்னுமொன்று
 மன்று தனையளந்த மாயப் பெருமாளே

பூசை புனக்காரம் பெரியதீபத்துடனே
 நீச னுமக்கு நினைத்துநிதஞ் செய்வானே
 எந்தனுக் கென்ன இலக்குக் குறியெனவே
 சிந்தை தெளிந்து செப்பி விடைதாரும்
 என்றுரைக்கக் கேத்திரனும் ஏதுரைப்பாரெம்பெருமாள்
 இன்றுநீ கேட்டதற்கு இயல்புரைக்கக்கேளு
 கலிநீசன் மாநிலத்தில் கால்வைத்த அன்றுமுதல்
 சலிவாகியென்மேனி தண்ணீரறியாது
 எண்ணை யறியேன் இலட்சுமியை நானறியேன்
 வண்ணத் துகிலறியேன் மறுபுடவை தானறியேன்
 பூசையறியேன் பொசிப்பறியேன் பூவறியேன்
 ஆசையறியேன் அக்கக் கிளையறியேன்
 மெத்தை யறியேன் மேவுஞ் சொகுசறியேன்
 ஒற்றைபோலானேன் உட்கார்ந்திருக்கறியேன்
 மேடையறியேன் மகிழுஞ் சிரிப்பறியேன்
 தோழமையை நானறியேன் சுருதி மொழியறியேன்
 ஆளவை குண்டம் அரசுமேடையறியேன்
 இத்தனைகள் தானறியாது எண்ணமது நானறியேன்
 புத்தியுள்ள கேத்திரனே பூசைபூ ஏற்பதெல்லாம்
 மாயக்கலியறுத்து வாய்த்த நாடாள்வார்க்கு
 ஞாயமுள்ள பட்டம் நான்குட்டித்தர்மமதாய்
 இராச்சியத்தை யாளவைத்து இத்தனையுமேற்பதல்லால்
 அதற்குமுன் பூசை புனக்காரமுத லேற்பதில்லை
 இதற்குமுன்னேற்பவர்கள் எனக்காகாதேபோவார்

அனந்தபுரத்தில் அனந்தகிருஷ்ணர்

என்றந்தக் கேத்திரனுக்கு இத்தனையுந்தான்கூறி
 அன்றந்த நீசன் அவ்வூரி லெம்பெருமாள்
 நீச னிடத்தில் நீலவண்ணர் வந்ததுதான்
 தேச மறிய செச்சை புலச்சிகண்டு
 ஒளித்தாரொருஇடத்தில் ஊர்தேச முமறிய
 விழித்தாள் புலச்சிவிதமறிந்தெல்லோரும்
 நீச னறிந்து நெருங்கமணி மேடைவைத்து
 வீசை முறுக்கி விசையாக அந்நீசன்
 கோவில் சிவாலயங்கள் கொந்துகொந்தாயமைத்துப்
 பாவித்துப் பூசை பண்ணத் துணிந்தனனே
 மேடைக்குக் கால்கள் மிகுத்தத்தங்கத் தால்நிறுத்தி
 வாடைக் கமகமென வாத்தியங்கள் நின்றதிர
 தீபம் புலச்சி தீவட்டித் தான்கொடுக்கப்
 பாவக் குடும்பத்தோர் பண்ணினார் பூசையது

நம்பூரி வேதியர்கள் நாடி யகமகிழ்ந்து
 பம்பைப் பரத்தை பகட்டுக்கை காட்டலோடு
 நாடி மகிழ்ந்து நல்ல அனந்தபுரம்
 கோடிநூறாயிரம்போல் கூண்டரிய தீபமொடு
 தேடரிய மாமறையோர் சிந்தைகளித்தேயிருக்க
 நாடதிகமாகி நல்ல அனந்தபுரம்
 மாத மும்மாரி வருசிக்கத் தான்பொழிந்து
 வாரமுடன் செந்நெல் மாறாமலேவிளைந்து
 தென்னங் குலைசிதறித் தேர்ப்போலலங்கரித்து
 என்னென்ன பவிசு எல்லா மிகப்பெருத்து
 ஒப்பில்லாத் தேசம் உற்ற அனந்தபுரம்
 செப்பத் தொலையாது சிறந்தப் பெருமையது
 நன்றாகச் சீமை நாடோறு மேவாழ்க
 அன்றுமூீ ரங்கர் அங்கே யகமகிழ்ந்து
 நீசன் நினைத்த நினைவுபோலெம்பெருமாள்
 தேசப் பவிசும் சிறப்பு மிகக்கொடுத்து
 நீசன் தனக்கெதிரி நீணிலத்தி லில்லையென்று
 தோசக் கலிப்புவிசைச் சூட்டியர சாளுகையில்
 மதலைய தில்லாமல் மனஞ்சலித்து மாநீசன்
 குதலையி னேதுவினால் கொஞ்சஞ்சடைவாகி
 ஆதித் திருமால் அடியை மிகப்போற்றிச்
 சோதியே யென்றனக்குச் சிறுவனொன்று தாருமென்றான்

கலியரசன் தவமும் வெண்ணீசன் பிறப்பும்

அப்போது நாராயணர் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 இப்போது உனக்கு இங்கிருந் தால்மதலை
 கிட்டாது காசிதனில் கீர்ந்த நதிக்கரையில்
 திட்ட முடன்தவசு செய்யப்போயங்கிருந்தால்
 மதலையுட துயரம் மாறுங்கா ணுன்றனக்குப்
 பதலைமொழி நீசனுக்குப் பகர்ந்தார்காணம்மானை
 கேட்டந்த நீசன் கெட்டிதானென்றுசொல்லி
 நாட்டுக்குச் சீட்டெழுதி நருட்களையுந்தான்வருத்திப்
 போனானே நீசன் புகழ்பெரிய காசிதனில்
 சேனாபதிகள் திக்கெங்குஞ்சூழ்ந்துநிற்க
 நீசன் தவசு நிற்க வொருமறையோன்
 வாசக் குழலோடு மருவினன்காணம்மானை
 கண்டந்த நீசன் காமம் பொறுக்காமல்
 தண்டுமீ றிக்காமம் சலத்தில் விழுந்ததுவே
 இரைநமக் கென்று எட்டியொரு கொக்காவி
 விரைவாய் விழுங்க மிகுத்தகர்ப்பமுண்டாகித்

தண்ணீரில் பிள்ளை தான்பெற்றதம்மானை
 வெண்ணிறமான மிகுத்தபிள்ளை தான்மிதந்து
 போகும் பொழுதில் புனலரிஷி மாமுனிவன்
 தாப முடன்சிசுவை தானெடுத்தா னம்மானை
 மதலை தனையெடுத்து வளர்த்துப்பருவமதில்
 குதலை தனையாற்றில் குளியோட நீச்சலதும்
 தோணியேறுந்தொழிலும் சுருக்குக்கப்பலேறுந்தொழிலும்
 ஆணிப்பொன் முத்து அதுவளருந் தலமும்
 வெள்ளித் தலமும் மிகுத்தபொன்னுத்தலமும்
 உள்ளவித்தை யான உற்றரசவாதமுதல்
 கள்ள உபாயக் கபடுபலத் தந்திரமும்
 வெள்ளை நீசன்தனக்கு விதமாயவர்வருத்திச்
 செங்கோ மட்டியெனத் தேசநசுரானிகளில்
 பெண்கள் இரண்டுபேரைப் பேறாய் மணமகித்து
 இருத்தினான் மாமுனிவன் ஏற்றசெங்கோமட்டியில்
 பருத்த வெள்ளைநீசன்பண்பாக அங்கிருக்க
 நின்ற தவச நெறியழிந்து மாநீசன்
 அன்றந்தப் பாவி அனந்தபுரம் வந்தனனே
 வந்து சடைவாய் மாநீசன் தானிருக்கச்
 சந்துபயில் மாயவரும் தானறிந்தேதுரைப்பார்
 மன்னவனே யுன்றனக்கு மதலையது கிட்டினதோ
 என்ன விதங்காண் ஏகிவந்த தென்றுரைத்தார்
 அப்போது நீசன் அவனேது சொல்லலுற்றான்
 இப்போது மாயவரே யான்தவச நிற்கையிலே
 மறையவனுந் தேவியோடு மருவினதைக் கண்டாவி
 இறையவரே யென்றனக்கு இந்திரியந்தானிளகி
 ஆனதால் தவச அழிந்தேனதினாலே
 ஈனமுடன் மதலை இல்லையென்றா ரீசுரரும்
 மதலையில்லாதிருந்தால் வையகத்துக் கேராது
 குதலையல்லோ வேணும் குவலயத்தையாளுதற்குச்
 செங்கோலரசு செலுத்தியரசாளுதற்கு
 முன்கை சிரைத்து முறைகர்மஞ்செய்திடவும்
 பிள்ளையில்லாதேயிருந்தால் போதுமோ புண்ணியரே
 வள்ளலந்த மாலும் மறுத்துரைப்பாரம்மானை
 சொந்தமுள்ள சோதிரியைச் சுறுக்காய் வரவழைத்து
 உந்தனக்குப் பிள்ளை உண்டோதானில்லையென்று
 வருத்திக்கேளப்போ வகைசொல்வான் சோதிரிசி
 பொருத்தமாயாயன் புகன்றாரே நீசனுக்கு
 நல்லதென்று வேதியனை நாடியவனழைத்துச்
 சொல்லவென்று நீசன் தொகுத்தவனோடேகேட்க

அப்போது சோதிரிசி அந்நீ சனைப்பார்த்து
 இப்போது கேள்நீ ஆகமத்தி லுள்ளமுறை
 பெற்றாலு முன்மகவு பேருலகம் ஆளாது
 மற்றோர்பெற்றுன் மருகன் ஆளுவான் வையகத்தை
 என்றேதான் சாஸ்திரமும் இசையுதுகாண் மன்னவனே
 அன்றேதான் சோதிரியும் அந்நீசனுக்குரைத்தான்
 நல்லதென்று நீசன் நாடியகமகிழ்ந்து
 வல்ல வகையாலும் வைத்தபங்குக்கிட்டுமென்று
 சோதிரியைத் தானனுப்பித் துயர்நீங்கியேயிருந்தான்
 ஆதி முறைப்படியே அவன்மருகன்றனக்குப்
 பட்டந்தா னென்று பறைசாற்றி யாண்டிருந்தான்

வெண்ணீசன் அசுரவளர்ச்சி

திட்டமுடன் நீசன் தேசமதையாளுகையில்
 முன்னீசன் விந்தில் உதித்துவளர்ந்தேயிருந்த
 அந்நீச னான அசுபக் கிரிவளமை
 சொல்லவே நாதன்தொகுத்துக்கேள்ன்போரே
 வல்லசெங் கோமட்டி வையகத்தி லந்நீசன்
 வெள்ளி மலையும் மிகுத்ததங்கமலையும்
 கள்ளமில்லா வாதம் கைகண்ட வித்தையதாய்
 நிதியிற் பெருத்து நெருங்கப்படைகூட்டிப்
 பரியானை ஓட்டகங்கள் பலபடைகள் சேகரித்து
 ஆளும் படையும் ஆயுதங்களஸ்திரமும்
 வேழம் பெரிய வெகுவாணுவங்கூட்டித்
 தன்னோ டினங்கள் சதாகோடியாய்ப்பெருத்து
 என்னோ டெதிர்க்க யாதொருவரில்லையென்று
 அவன்தா னொருவேதம் ஆகமங்கள் தான்பிரித்து
 எவர்தானெதிரியென்றுஎண்ணமுற்று மாநீசன்
 நட்சேத் திரத்தை நகட்டிருபத் தெட்டாக்கி
 வைத்தானே மாதம் வருசமது மாறாய்
 முன்னீசன் வைத்த முறைமையிலுங்கூட்டிப்
 பின்வந்த நீசன் பிரித்தானொன்றேற்றமுடன்
 அரிஓம்நமோவென்ற அட்சரத்தை விட்டவனும்
 விரியாய் அனாதியென விளம்பினான் வையகத்தில்
 இப்படியே வைத்த இவன்வேத மானதுக்குள்
 அப்படியே மற்றோரை அகப்படுத்த வேணுமென்று
 பணமானதைக்கொடுத்துப் பகட்டினான் மானிடரைச்
 சிணமாக மானிடவர் சேர்ந்தாரவன்வேதமதில்
 இப்படியே வேதமொன்று இவன்பலத்தாலுண்டாக்கி
 அப்படியே தானிருக்க அவனேது தானினைப்பான்

ஆணுவங்கள் சேனை ஆயுதங்கள் வெகுவாய்
 வாணுவங்கள் ரெம்ப வம்மிசத்தோ ரெம்பரெம்ப
 படையாலுமற்றொருவர் பணத்தாலும் நம்மையுந்தான்
 தடைசெய்து நம்மைத் தடுப்பவராரென்றுசொல்லி
 ஆராரெதிரியென்று அவன்பார்த்திருக்கையிலே
 பூராயமாயொருவன் போதித்தானவன்றனக்குச்
 சோழனென்றும் சேரனென்றும் துய்யபாண்டியனென்றும்
 வேழமுடி மன்னர் விபரீதமாயாண்டிருந்த
 தேச மைம்பத்தாறு உண்டுகாண் செந்துரையே
 வாசமுடனாண்டு வகையாயிருக்கையிலே
 வேசையொரு தாசி வழிநுதலாள் தன்வயிற்றில்
 பேசரிய வோர்மதலை பிறந்ததுகாண் மாயமுடன்
 மதலை பிறந்து வையகத்தி லேயிருந்து
 குதலை வளர்ந்து குடுமி வளர்க்கையிலே
 சேரனுக்குஞ் சோழனுக்கும் சிறந்தபாண்டியனுக்கும்
 வாரமுள்ள தெய்வ மாதருட சாபமதால்
 அவர்கள் கிளையிறந்து ஆணுவங்கள் தானழிந்து
 இவர்களும் போய்க்கடலில் இருந்தார்கள் கல்லெனவே
 ஆனதினால் முன்னம் அவனிதனை யாளுதற்கு
 மானமுள்ள பேர்கள் மறுத்தேதானில்லாமல்
 மாயமுடன் தாசி மகன்தானும் சீமைதன்னை
 ஞாயமில்லா வண்ணம் நாடாண் டிருந்தனனே
 சென்றால்தானந்தச் சீமைநமக்காகுமென்று
 அன்றேதான் சொல்ல அவன்கோபத்தால்வெகுண்டு
 வந்தானேயந்த மாநீசன் தன்பேரில்
 செந்தார மாயன்சேனை வருவதையும்
 அறிந்தே நீசன்தனக்கு அச்சுதருஞ்சொல்லலுற்றார்
 வெறிந்தமுள்ள நீசன் வேண்டும் படைகூட்டி
 நசுறாணியான நல்லவெண் ணீசனுக்குத்
 துசுவான மாநீசன் திருமாலின் தன்னருளால்
 எற்றுக் கொடாமல் இவன்வெற்றி கொண்டனனே
 மற்றும்ந்த நீசன் மாறியவன் போயிருந்தான்

வாசல்மணிமேடை காத்த சான்றோர்கள்

அப்போது அந்த அன்னீத மாநீசன்
 இப்போது படையையாம் வெற்றிகொண்டோமென்று
 கோட்டைபின்னு மிட்டுக் கொடிய விருதுகட்டித்
 தாட்டிமையா யுலகில் சட்டமது வைத்தனனே
 வைக்கும் பொழுதில் மாயவரைத்தானோக்கிச்
 செய்க்கும் பெரிய திருமாலே யென்றனக்குக்

கைக்குள்ளே ஏவல் கருத்தாகச் செய்வதற்கு
 மெய்க்குணம்போ லுள்ளவிதமான சாதியொன்று
 வருவித்து என்றனுட மணிவாசல் காத்திருக்கத்
 தருவித்து நல்ல சாதியொன்றென்றுரைத்தான்
 அப்போது மாயன் அதற்கேது சொல்லலுற்றார்
 இப்போது உன்றனக்கு ஏவல் தொழில்கள்செய்ய
 ஆகின்ற பேரை அழைத்துக்கோளென்றுரைத்தார்
 வேகன்ற நீசன் விளம்புவானமைச்சருடன்
 ஆரைக் கொடுவரலாம் அருகில்விட்டு வேலைசெய்ய
 ஏரையொத்த மந்திரியே இயம்பு மெனக்கேட்டான்
 அப்போது மந்திரிகள் அந்நீசனுக் குரைப்பார்
 இப்போது வேறொருவர் இருந்தாலாகாதெனவே
 நல்லவகை யான நாடுஞ்சான்றோர்களைத்தான்
 வல்லவகை யாலும் வருவித்து வைப்பீரால்
 ஆகுமந்தச் சாதியென்று அந்நீசனுக் குரைத்தார்
 வேகும் பொழுதில் வெற்றிசான் றோர்களுக்கு
 ஆள்விட்டு வருத்தி அதிக நிதிகொடுத்து
 வாள்கொடுத்து ஆயுத பாணி மிகக்கொடுத்துப்
 பட்டயமுங் கொடுத்துப் பாரயிறை கூலிவிட்டுச்
 சட்டைக்குல்லாகொடுத்துத் தலைப்பாமிகக்கொடுத்து
 வாசல் மணிமேடை வகையாகக் காரெனவே
 வாசமொழிக் கலியன் மாய்கையால் சான்றோர்கள்
 ஊழி விதியால் உடையோனைநெஞ்சில்வைத்துக்
 காளி வளர்த்த கண்மணிகள் காத்திருந்தார்

சான்றோர்க்கு கலிநீசனிட்டசாபம்- கலிநீசன் கொடுமை

அப்படியே காத்திருந்து அவர்வருகும் வேளையிலே
 முப்படியே வந்த முழுக்கலியன் தோசமதால்
 அந்தநீ சன்தனக்கு அழிவுவரும் வேளையிலே
 இந்தச் சான்றோர்கள் இவர்தூக்கம் வைத்திடவே
 நீசனுட வம்மிசத்தோர் நேரக்கூறே யறிந்து
 வாசமிட்டு நீசனையும் வதைத்தாரே அவ்வினத்தோர்
 சீவன்போ கும்வேளைச் செப்புவான் சாபமொன்று
 காவலாய் நீரிருந்து காட்டிக்கொடுத்தீரெயென்று
 கோபித்தான் சான்றோரைக் கூறழியப்பேசியவன்
 சாபித்தான்சான்றோர்க்குச் சத்தியில்லாநீசன்
 என்குடும்பத் தோர்கள் இராச்சியத்தை யாளுமட்டும்
 உன்குடும்பத் தோர்கள் ஊழியங்கள் செய்துமிக
 அழுந்தப்படு வாரெனவும் அந்நீசன் சான்றோர்க்கு
 விழுந்த மொழியாய் விரைந்துரைத்தானேநீசன்

சொல்லியந்த நீசன் சோர்ந்திறந்தா னவன்றன்
 வல்லியுடன்பிறந்த மகன்தேசம் ஆண்டிருந்தான்
 நீசனுட சாபம் நீணிலத்தில் சான்றோர்க்கு
 மாய வலையாய் வளைந்ததுகாணன்போரே
 தேவ ரதையறிந்து திருமா லிடமேகி
 மேவலர்கள் வந்து விளம்பினாரப்போது
 மாயவரே எங்கள் வழியில்வாழ் சான்றோர்க்குப்
 பாவிநீ சன்சபித்த பழிசாபங் கேட்டீரோ
 சாபத்துல்பமெல்லாம் தானுரைத்தாரச்சுதற்குத்
 தாமத் திருமேனி தானுரைப்பார் தேவருக்கு
 மன்னதியத் தேவர்களே வாய்த்தபுகழ் சான்றோர்க்கு
 அந்நீசன் சாபம் அதுவுங்குறிதானாச்சே
 வம்புள்ள நீசன் வழக்கெல்லா மேற்பதற்கு
 அன்புள்ள சான்றோர்க்கு அவனிட்ட சாபமது
 எத்தனை குற்றம் இவர்செய்து போட்டாலும்
 அத்தனையும் நீசன் அவனேற்கக்காரியந்தான்
 நல்லதுகாண் தேவர்களே நாடுஞ்சான்றோர்களுக்குத்
 தொல்லைவந்தாலுந்தீர தொகைவைத்தலக்குமுண்டு
 சோழனுக்குச் சான்றோர் செய்தநன்றி மெத்தவுண்டு
 வேழமிட்டிருவரை வெட்டினான் பாரறிய
 நீசனுக்குச்சான்றோர் நித்திரைகளில்லாமல்
 வாசல்நடை காத்ததற்கோ வலுதுயரச்சாபமிட்டான்
 எல்லா மறிவார் ஈசர்முதல் லோகம்வரை
 வல்லாண் மையான வாயத்ததே வாதிகளே
 நாமென்ன செய்வோம் நாட்டில்விதி வந்ததற்குப்
 போமெனத் தேவருக்குப் பெரியோன்விடைகொடுத்து
 மாயவரு மங்கே மனஞ்சடைத்துத் தானிருக்க
 வாயக் கலிநீசன் வையகத்தை யாண்டிருந்தான்
 நீசனிட்ட சாபம் நீதிச்சான் றோர்களுக்கு
 மாயவினை போலே வளைந்ததுகாணன்போரே
 தம்பி தமையனுக்குச் சத்துருபோல் தானாகி
 வம்புக்குங் கோளு மாநீச னோடுரைத்து
 அடிக்கவே கைக்கூலி அவனுக்கே தான்கொடுத்து
 முடிக்கும்வரையும் முறைமுறைக்கோள் சொல்லிடுவான்
 இப்படியே சான்றோர் இவர்கள்நிரப் பில்லாமல்
 அப்படியே நீசனுட அன்னீதத்தால் வேறாய்
 பிரிந்துதான் சான்றோர் பெருத்த கிலேசமுற்றார்
 அறிந்துதான் நீசர் அவர்கள்தொக்காச்செனவே
 தாலிக்கு ஆயம் சருகு முதலாயம்
 காலிக்கு ஆயம் கம்பு தடிக்காயம்

தாலம தேறும் சான்றோருக்காயம்
 தூலமுட னரிவாள் தூருவட் டிக்காயம்
 தாலமதுக் காயம் தரணிதனிலே வளர்ந்த
 ஆலமரம் வரைக்கும் அதிகஇறை வைத்தனனே
 வட்டிக்கும் ஆயம் வலங்கைசான்றோர்
 கருப்புக்கட்டிக்கும் ஆயம் கடுநீசன் வைத்தனனே
 பாழிலே சான்றோர்க்குப் படுநீசன் கொள்ளுகின்ற
 ஊழியங்களெல்லாம் உரைக்கக்கேள்ன்போரே
 பனைகேட் டடிப்பான் பதனீர்கேட்டேயடிப்பான்
 கனத்த கற்கண்டு கருப்புக்கட்டிக் கேட்டடிப்பான்
 நாருவட்டி யோலை நாள்தோறுங் கேட்டடிப்பான்
 வாதுக்கு நொங்கு வாய்கொண்டு கேட்டடிப்பான்
 நெடுமட்டைக் கேட்பான் நெட்டோலை தான்கேட்பான்
 கொடுவா வெனவே கூழ்பதனீர் கேட்டடிப்பான்
 சில்லுக்கருப்புக்கட்டி சீரகமிட்டே லுற்றிக்
 கொல்லைதனில்கொண்டு வாஎன்றடிப்பானே
 மீச்சுக்கருப்புக்கட்டி மிளகுபலகாரமிட்டு
 வீச்சுடனே கொண்டு வீட்டில்வா வென்றடிப்பான்
 வட்டிக்கருப்புக்கட்டி மணற்கருப்புக் கட்டியொடு
 வெட்டக்கருப்புக்கட்டி வெண்கருப்புக் கட்டியொடு
 தோண்டிக்கும் பாயதுக்கும் சுமடதுக்குமோலை
 வேண்டியதெல்லாமெடுத்து விரைவில்வா என்றடிப்பான்
 காலைப்பதனீர் கண்முற்றாநொங்குகளும்
 மாலைப்பதனீர் வற்றக்காயும்பதனீர்
 கொதிக்கும் பதனீர் கொண்டுவா என்றடிப்பான்
 விதிக்குகந்த சான்றோர் விரைவாய்க்கொடுத்திடவே
 இத்தனையும் வேண்டி இவன்கொண்டு போனாலும்
 பத்தியுள்ள சான்றோர்க்குப் படுந்துயரமாறாதே
 பனையிலுள்ள வஸ்து பலநாளு மிப்படியே
 வினைகொண்ட பாவி வேண்டியவன் போனாலும்
 சான்றோர்க்கு நன்மை சற்றுசெய்ய வேணுமென்று
 மாண்டோர் கணீசன் மனதில்வைக்க மாட்டானே
 உய்கொண்ட சான்றோர் உடம்புருகுந்தேட்டையெல்லாம்
 நொய்கொண்ட நீசன் நோகப் பறித்தானே
 இப்படியே சான்றோர் இவர்தேடுந்தேட்டையெல்லாம்
 அப்படியே நீசன் அவன்பறித்துத் தின்றாலும்
 ஞாயமுள்ளச் சான்றோர் நாமமது கேட்டதுண்டால்
 நீசக்குலத் தோர்விரட்டி நெடுந்தாரங்கொண்டடிப்பார்
 பின்னுமந்தச் சான்றோரை பொல்லாதான் கொள்ளுகின்ற

அன்னீத மெல்லாம் அருளக்கேளாயினையே
 உப்பாலுவரா உபயமெடுத்தவரை
 ஒப்பமுள்ள சான்றோரை ஊழியங்கள் கொண்டடிப்பான்
 குளம்வெட்டச் சொல்லிக் கூலி கொடுக்காமல்
 களம்பெரிய சான்றோரைக் கைக்குட்டை போட்டடிப்பான்
 சாணார்கள் பனையில் தான்முளைத்த ஓலையெல்லாம்
 வீணாக நீசன் வெட்டித்தா என்றடிப்பான்
 வெட்டிக் கொடுத்தாலும் வெற்றியுள்ளச் சான்றோரைக்
 கட்டிக் சுமவெனவே கைக்குட்டை போட்டடித்து
 சுமந்து போனாலும் தொகையெண்ணமுங்கேட்டுப்
 பவந்து மொழிபேசிப் பணமுமிகக் கேட்டடிப்பான்
 ஐயையோ சான்றோரை அந்நீசன் செய்ததெல்லாம்
 வையமது கொள்ளாதே மாதேவுன்னோடுரைத்தால்
 ஈசருக்கும் வேதா இவர்களுக்குந் தேவாதி
 வாச முடன்பதறி வணங்கிநின்ற வேலையைப்போல்
 நேசமுள்ள சான்றோர் நெடுநாளுமேபதறி
 நீசனுக்குச் செய்த நிசவேலையொக்குமல்லோ
 ஈப்புலிபோல் நீசன் ஈயைப்போலேசான்றோர்
 நாய்ப்புலிபோல் நீசன் நல்லாடு போல்சான்றோர்
 கீரியைப்போல் நீசன் கிரணமதுபோல்சான்றோர்
 பாரியைப்போல் நீசன் படுத்தினான் சான்றோரை
 பண்டுநீ சன்பித்த படுசாபந்தன்னாலே
 விண்டுரையாவண்ணம் விசையடக்கித் தாழ்ந்திருந்தார்
 இப்படியே ஊழியங்கள் எண்ணலக்கில்லாதபடி
 அப்படியே சான்றோர் அவனுழியங்கள்செய்து
 அல்லாமல் நீசன் ஆர்க்கமுள்ள சான்றோர்க்கு
 வல்லாண்மையான வரிசையிறைகள்வைத்துக்
 கரிவிறை பாட்டிறை கண்டபாட்டிறையும்
 தரிசிறை காணாத தரைப்பாட்டிறையும்
 ஆமிசங்க ளில்லாத அன்னீத வம்பிறையும்
 நேமித்து வைத்து நிலையுள்ளச் சான்றோரை
 அடித்துக் கைகெட்டி ஆண்பெண் வரைக்குமிட்டு
 இடித்தடைத்துப் பட்டினிகள் இரவுபகல் போட்டுப்
 பெண்ணா னுடைய பெருமை மிகக்குலைத்து
 மண்ணாண்ட சான்றோரை வரம்பழித்து மாநீசன்
 சாணாரைக் கண்ணில் தான்காண வொட்டாமல்
 வீணாட்டஞ் செய்து விரட்டி யடித்துமிகப்
 பம்பழித்துச் சாணாரைப் பலசாதி யிலுங்கீழாய்த்
 தும்பழித்து வேலை தூறுபடக் கொண்டனனே
 பறையன் புலையன் பகல்வரான் போகுமிடம்

மறையொத்த சான்றோர் வந்தால் பிழையெனவே
 முக்காலி கட்டி முதுகிலடித்துமிக
 மிக்கான பொன்பணங்கள் வேண்டினான் பிழையாக
 சாணான்தன் வஸ்து தரணி தனக்குயிராம்
 ஆனாலுஞ் சான்றோர்க்கு அடியொருநாள் மாறாது
 கோவில் சிவாலயங்கள் கூடங்கள்சிங்காசனங்கள்
 நாவுலகுங்களளாய் நாடியிருந்தாலும்
 சாணான்கள்ளேறியெனச் சண்டாள நீசனெல்லாம்
 வீணாகச் சாணாரை விரட்டியடிப்பான்காண்
 சாணுடம்பு கொண்டு தரணிமிக ஆண்டாலும்
 வீணுடம்பு கொண்டோர் விரித்துரைத்தோராமல்
 சாணான்சாணானெனவே சண்டாள நீசனெல்லாம்
 கோணா துளத்தோரைக் கோட்டிசெய்தேயடித்தான்
 தரணிதனில் வந்து தலையெடுத்த யாவருக்கும்
 மரணம் வரைக்கும் வந்துதித்த அன்றுமுதல்
 சேனைமிக லுட்டுதற்கும் தெய்வச்சான்றோரமிர்தம்
 ஈனம தில்லாமல் யாபேர்க்கு மீந்தாலும்
 பொல்லாத நீசன் பொறுதியுள்ளச் சான்றோரை
 கல்லாதான் கூடிக் காணவிடாதேயடித்தான்
 நீசன் குடியிருக்க நிறைந்தமணி மேடையெல்லாம்
 வாசமுடன் சான்றோர் வஸ்துவல்லா லாகாது
 அப்படியே சான்றோர் அவருதவி செய்திடினும்
 எப்படியுஞ் சான்றோர் இடுக்கமது மாறவில்லை
 எவரெவர்க்குஞ் சான்றோர் ஈந்துமிக வந்தாலும்
 அவர்களுக்கு நீசன் அனுப்போலுறவுமில்லை

கலியரசனுக்கு ஸ்ரீபத்மநாபர் உபதேசம்

பாலரியச் சான்றோர் படுந்துயரங் கண்டிருந்து
 மாலதிகக் கோபமுடன் மாநீ சனைப்பார்த்து
 கேளடா சூத்திராவுன் கிளையோடேமாளுதற்கு
 வாளடா சான்றோரை வம்புசெய்து வாறதுதான்
 உன்றனக்கு முன்கிளைகள் உள்ளோர்க்கும் நாள்தோறும்
 என்றனக்கும் நன்மை இன்பமுடன் செய்துவரும்
 சாணாரை நீயும் தடிமுறண்டு செய்கிறது
 வாணாள்க் கிடறு வருமடா மாநீசா
 தீத்தணலைச்சேர்ந்து சிவகங்கை யில் பிறந்த
 பார்த்தன் வழிக்குலங்கள் பகைத்துன்னை சபித்தால்
 வானமிடியாலும் வானமழையாலும்
 ஆனகடலாலும் அக்கினி தன்னாலும்
 நாட்டைமுடிக்குமடா நல்லசாணாத்தி கற்பு

கோட்டையிடியுமடா கோத்திரங்கள் தான் முடியும்
சேனையழியுமடா உந்தன் செல்வம் குன்றுமடா
வானநட்சத்திரத்தாலுன் வம்மிசங்கள் கரியுமடா
என்றுகலி நீகனுக்கு எம்பெருமாள் கூறிடவே
அன்றந்தக்கலியன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்
உன்சாபமானாலும் உயர்காளி சாபமானாலும்
கன்னிசாபமானாலும் கபாலிசாபமானாலும்
சிவசாபமானாலும் சக்திசாபமானாலும்
சீவசெந்தெல்லாம் சேர்ந்து சாபமிட்டாலும்
எந்தனிடத்தில் எள்ளளவும் வாராதே
வந்தாலும் அணுகாத சிவமூலம் கருவிருக்கு
என்றுகலிராசன் உரைத்தான்காணம்மானை
அன்றந்த மாயன் அதற்கேது சொல்லலுற்றார்
முன்னுகத்தில் கேளு முடுக்கஞ்செய்திருந்தோர்
உன்னோடும் பிறவிஒருயேழு உண்டுமடா
ஒண்ணாம் யுகத்துக்கு உற்ற குறோணியடா
மண்ணெல்லாங் குறோணி வந்தெடுத்து விழுங்குகையில்
பூதக் குருமுனிவன் புத்திசொன்னானவ்வுகத்தில்
நீதமுடன் கேளாமல் நீசனவன் மாண்டான்காண்
அடுத்த யுகமதிலே குண்டோம சாலினுக்குக்
கடுத்தமுள்ள கோவிரிஷி கடியபுத்திசொன்னான்
கேளாதேமாண்டான் கிளையோடே குண்டோமனும்
பாழாகிப் பின்னும் பதிந்தமூன்றாம்யுகத்தில்
மல்லோசி வாகனென்று வந்த இருவருக்கும்
நல்லபெலரோமரிஷி நாடிமிகப்புத்திசொன்னான்
கேளாதே மாண்டான் கிரேதா யுகந்தனிலே
தாழாத சூரபற்பன் தம்பி யவன்றனக்கும்
வீரவாகுதேவர் விரைந்துமிகப்புத்திசொன்னார்
தாராமல் சூரன் தன்கிளையோடேமாண்டான்
கிரேதாவுகத்தில் வந்த அசுரனிரணியற்குச்
பிரகலாதனாயுதித்து செப்பின புத்திதன்னை
சற்றுமவன் கேளாமல் தான்மாண்டானவ்வுசுரன்
பத்துத் தலையான பார அரக்கனுக்குத்
தம்பிவி பீஷணனும் தான்சொன்னான் புத்தியது
வம்பிலவன் கேளாமல் மாண்டான் கிளையோடே
பின்னுந்துரியோதனனாய்ப் பிறந்தான் மறுயுகத்தில்
மன்னுகந்த பீஷமரும் வாழ்த்திமிகப்புத்திசொன்னார்
கேளாமல் மாண்டான் கேடுகெட்ட மாபாவி
தாழமலுன்றனக்கு தற்சொருபத்தோடிருந்து
நாராயணராய் நானுதித்து உன்றனக்குச்

சீரான புத்தி செப்புகிறேன் கேளடவா
 உன்கிளையோடே நீயும் உற்றார்பெற்றார்களுடன்
 தன்கிளையோ டேநீயும் தரணியரசாளவென்றால்
 சாதி தனிலுயர்ந்த சான்றோரவர்களுக்கு
 நீதி யுடனிறைகள் இல்லாமல் நீக்கிவைத்துக்
 காளி வளர்த்தெடுத்த கண்மணிகளானோர்க்கு
 ஊழியமுந்தவிருநீ உலகாள வேணுமென்றால்
 அல்லாமல் சான்றோரை அன்னீதமாயடித்தால்
 பொல்லாத நீசா புழுக்குழிக்குள்ளாவாய்
 கற்புள்ள சாணாத்தி கதறியுன்னைச்சாபமிட்டால்
 அற்படியும் உன்கோட்டை அழிந்துபொடியாகுமடா
 சாணாத்தியுன்னைச் சாங்கமுடன் சபித்தால்
 வாணாளழியு முன்றன் வம்மிசங்கள் தாமுடியும்
 தீத்தழலில் விந்து சிக்கி மிகப்பிறந்த
 பார்த்தன் வழிக்குலங்கள் பகைந்துனைநிந்தித்தால்
 கோட்டை யிடியுமடா கோத்திரங்கள் தாமுடியும்
 நாட்டை முடிக்குமடா நல்லசாணாத்திகற்பு
 சேனையழியுமடாவுன் செல்வமது குன்றுமடா
 வானமிடிந்துன் வம்மிசத்தைக் கொல்லுமடா
 திடம்பெரிய சாணாத்தி தினமுனைநிந்தித்தால்
 கடல்வந்துன் சீமைதனை கட்டாயழிக்குமடா
 ஊக்கமுள்ள சான்றோர்க்கு ஊழியங்களில்லையென்று
 ஆக்கமுடன் பறைதான் அடித்தவனி தானறிய
 அல்லாதே போனால் அரசாள மாட்டாய்நீ
 நல்லான சான்றோர்க்கு நாட்டு மிறைதவிர்த்து
 இறைகூலி தானம் இட்டுக்கொடுத்தவர்க்குத்
 தரைமீது நன்றாய்த் தழைத்திருக்கவைக்காட்டால்
 குஞ்சரமு முன்னுடைய கொத்தளமுந்தானிடித்து
 வஞ்சகமாயுன்றனக்கு வலியகர்மஞ்சற்றுமடா
 கர்ம வியாதிகளாய்க் கண்டமாலையுடனே
 வர்மம்வந்து சிக்குமடா மாநீசா நீகேளு
 தெய்வச் சாணாத்தி தினமுனைநிந்தித்ததுண்டால்
 பொய்வகையால் கர்மபோகத்தால் நீமடிவாய்
 என்றுநா ராயணரும் ஏற்றபுத்தி சொல்லிடவே
 அன்றுஅந்த நீசன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்

கலி நீசன் மாயவரை இகழ்த்துதல்

மாயவரே நீர்கேளும் வாய்த்தசான்றோர்களை
 ஆயரே நீரும் அபூர்வமாய்ச்சொன்னீரே
 சாதியில் கீழான சாணார்கள் தங்களுக்கு

வீரியமாயித்தனையும் விவரித்துச்சொன்னீரே
 சாணார்க்கு வைத்த தலைவீதமுள்ளஇறை
 என்வாணாளழிந்திடினும் மாற்றிவைக்கப்போறதில்லை
 என்சீவ னுள்ளவளவும் ஏற்றசாணான்தனக்கு
 வம்பான ஊழியங்கள் மாற்றிநான் வைப்பதில்லை
 நீர்தானுமிந்த நிலைபேர்ந்து சாணாரின்
 ஊரானதிலே உறைந்திருக்கப்போனாலும்
 கேட்பதில்லை சாணாரின் கேள்விநான் கேட்பதில்லை
 தாட்பதல்லால் சாணாரின் சங்கடங்கள் கேட்பதில்லை
 என்றந்த நீசன் இத்தனையுமாயருடன்
 தாவியுரைக்கச் சாற்றுவாரச்சுதரும்
 பாவி யுனது பவிசெல்லாந்தான்மாறி
 ஆவிக்கு நரகம் ஆவதற்கோ என்னோடே
 இந்த மொழியுரைத்தாய் ஏனடா மாநீசா
 உன்றனுட ஊருவிட்டு ஓடிப்போவென்றனையே
 ஆனாலுஞ் சாணார்க்கு அடியும்பல ஊழியமும்
 மானாந்திர இறையும் மாற்றிவையென்றுரைத்தார்
 அப்போது நீசன் அச்சுதரைத் தான்பார்த்து
 வெப்போடு கோப வெகுளியாய்த் தானுரைப்பான்
 மாலைகாலைநேரம் மாயவனே உன்றனக்குச்
 சீலமுள்ளப்பூசை செய்துவருவதற்கு
 நித்தமொரு நூறுபொன் நினக்குச்செலவுமுண்டே
 அத்தனையுங் கிட்டிடுமோ அவனிறைகள் தான்தடுத்தால்
 அல்லாம லென்றனக்கு ஆயிரத்தி நூறுபொன்
 எல்லாத் திருப்பதிக்கும் என்றனக்கும் வேணுமல்லோ
 என் வேலையாக இருக்கின்ற பேர்களுக்குப்
 பொன்பதி னாயிரந்தான் போடனுமே சம்பளங்கள்
 இப்பொன்னுக் கெல்லாம் யானெங்கே போவேனடா
 அப்பொன்னுக்கெல்லாம் அவனையடித்தல்லவோ
 வேண்டித்தானித்தனையும் விதானிக்க வேணுமல்லோ
 ஆண்டியுன் சொல்லை யான்கேட்க ஞாயமுண்டோ
 என்னோடு தானிருந்து இந்தமொழி சொன்னாயே
 உன்னோடு யென்றனக்கு உறவென்ன நீபோடா
 முன்னெல்லாம் நீதான் உதவியோயென்றனக்கு
 இந்நிலத்தை விட்டு எங்கானாலும்போடா
 அதுக்கந்த நீசன் அட்டா என்றிடவே
 பொதுக்கென்ற கோபமதைப்புந்திதனிலடக்கிச்
 சொல்லுவார் பின்னும் சீவனம்போலுள்ளபுத்தி
 பல்லுயிருக்கெல்லாம் படியளக்குமாலோனும்
 இத்தனையும் வேண்டி என்றனக்குப்பூசையது

நித்தமும்நீ செய்யெனவே நின்னோடு கேட்டேனோ
 பூசைசெய்தாய் நீயும் பிராமண நம்பூரிகட்குத்
 தேசமறியாதோ செப்பாதோசாட்சியது
 ஏற்கா திருப்பதற்கு ஏற்ற அடையாளம்
 தெற்கே தலைவைத்துச் சென்றதுவுங்காணலையோ
 பின்னுமந்தப் பூசை புனக்காரமானதெல்லாம்
 பின்னுங் கடைச்சாதி புலச்சிகையெச்சித்தீதான்
 அறியலையோ நான்தான் அமுதேற்றிருப்பதுதான்
 வெறிகொண்ட நீசா மேதினிகள் சொல்லாதோ
 என்றந்த மாலும் இத்தனையுஞ்சொல்லிடவே
 அன்றந்த நீசன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்
 நான்தந்த தொன்றும் நாவில்வைக்கவில்லையென்றால்
 எந்தொந்தமாக என்னோடிருப்பதென்ன
 போபோ நீதானும் போகுமிடந்தனிலே
 நீபோ வெனவேநிகழ்த்தினான் மாயவரை
 அப்போது மாயன் அதிகக் கோபத்துடனே
 தப்பான நீசனுக்கு தானுரைப்பாரம்மானை

அனந்தபுரம் விட்டுச்சுவாமி திருச்செந்தூர் ஏகல்

போறேன் நானுன்னுடைய புரத்தைவிட்டுச்செந்தூரில்
 வாறேன் நானுன்னை வதைக்கவொரு கோலமிட்டு
 எளியசா ணானெனவே எண்ணம்வைத்தென்றனையும்
 நளியாகப் பேசி நகைத்தாயே மாநீசா
 எளியோர் வலியோர் எவெர்க்கும்வெகுநன்மைசெய்து
 வெளியாக உன்றனக்கு விபரம்போதித்தருளி
 நீயறியத் தர்மம் நீணிலத்திலேநடத்திப்
 பேய்வெறியைக்கொன்று பேருலகமத்தனையும்
 நாடாள் வார்தமக்கு நான்பட்டமுஞ்சூட்டித்
 தாடாண்மை யான சத்தியமாயென்றனையும்
 ஒருபுத்தி யாகி உள்ளென்னைக்கொண்டோர்க்குப்
 புதுப்புத்தியீந்து பூலோகம் ஆளவைப்பேன்
 வருவேன் நானென்று வருமுன்னறிவதற்கு
 நிருப மதுவெழுதி நீணிலத்திலேயனுப்பி
 மரமறிய சீவசெந்து மலையு மிகவறிய
 திரமான வாயு சேடன் முதலறிய
 வருண னறிய மதியு மிகவறிய
 தருணம் வரும்போது சாணாரிடம்வருவேன்
 அறிந்துபல சாதிமுதல் அன்பொன்றுக் குள்ளானால்
 பிரிந்துமிக வாழாமல்பெரியோராய் வாழ்ந்திருப்பார்
 என்று அந்தநீசனுக்கு எடுத்துரைத்து எம்பெருமான்

அன்று திருவனந்தம் அவனிவிட் டெழுந்தருள
நீசனுட கோட்டை நெடுநெரெனத் தானிடய
தேசமெல்லாம்நித்திரா தேவி யிருள்முட
ஏழுமேக முங்கூடி இராச்சியத்தைத் தான்முடி
வெளுவே ளெனமாரி வெண்டுளி போல்தொளிய
வாயு வதுதிரண்டு வையகத்தைத் தானரிக்க
வீசுவீ சென்று உலாவி யதுவீச
வாரியது கோபமுற்று வையகத்தை தான்முழுங்க
மூரிபோல் மூச்செறிந்து மொகுமொகென கோபமுற்று
மாநீச னிட்டிருந்த வாய்த்தகற் கோட்டையெல்லாம்
தேனியின் கூடதுபோல் செகலிடிந்ததம்மானை
கோட்டைத் தளமிடிந்து குஞ்சரங்கள் தானிறந்து
பூட்டை மிகப்பூட்டிப் போட்டிருந்த காவலெல்லாம்
உலைந்து மிகவெருவி ஓகோவெனவுளறி
கலைந்து அவரோடக் கைமறந்து நின்றனனே
சிப்பாயியோட சுபேதாருந் தானோட
அப்பப்பா வென்று அந்நீசன் தானோட
பிராமண நம்பூரி புலம்பிமிகத் தானமுது
ஸ்ரீராமனையுங் காணலையே தேசமிருளாகுதல்லோ
அய்யோ கெடுத்தானே அரசன்நம்மையென்றுசொல்லி
மெய்யோடே குத்தி விழுந்தமுவார் வேதியர்கள்
மாயன்அனந்த புரத்திலே வாழுமட்டும்
நீசனுட சட்டம் நின்றுதல்லோ ராச்சியத்தில்
ஸ்ரீபத்ம நாபரிந்தச் சீமைவிட்டுப்போனவுடன்
பிறிவாக நவ்வா பிடித்தானே சீமையெல்லாம்
என்று பலபேர்கள் இப்படியே சொல்லிமிக
அன்று புலம்பி அமுவார் சிலபேர்கள்
நம்பூரி வேதியர்கள் நாம்கெட்டோமென்றுசொல்லி
வெம்பிடா வண்ணம் வெளியிலுரையாதிருந்தார்

பொற்சிலைக்கு அச்சுதரின் சட்டம்

இப்படியே பூலோகம் எல்லாந் திணுக்கிடவே
அப்படியே சிலைக்கு ஆனகுரு நாராயணரும்
இன்றுபோலெந்நாளும் மன்றுக்குள்ளிருவுமென்று
அன்று சிலைக்கு ஆதி விடையருளி
மும்மூர்த்தியெல்லாம் ஒருமூர்த்தி தானாகி
அம்மூர்த்தியாகி ஆதிவைகுண்டமென்று
வருவேன் கயிலை மாதரையும் மணமுடித்து
தருணம் வரும்போது தான்வருவேனிவ்விடத்தில்
என்று உரைத்தார் பொற்சிலைக்கு எம்பெருமாள்

அன்று பொற்சிலையும் ஆதியைப்பார்த்துசொல்லும்
 அதுவரையும் நான்தான் அவனிதனிலிருந்தால்
 எதுநீசன் வந்து என்றனையும் பார்ப்பாளே
 காளியுமென்னோடு கலந்து இருப்பாளே
 ஆழியடைத்த அச்சுதரே சொல்லுமென்று
 என்று சிலையும் எம்பெருமாளோடுரைக்க
 அன்று சிலைக்கு அருளுவாரச்சுதரும்
 கலிநீசன் வந்தால் கண்காணாதே போவான்
 மலையாதேயென்றுவாக்குமிகக்கொடுத்து

திருச்செந்தூரில் திருமால்- தேவர் முறையம்

இன்றுமுதல் யானிருக்கும் இடங்களிலே சாதியெல்லாம்
 ஒன்றுபோ லென்னிடத்தில் ஒத்துமிக வாருமென்று
 சொல்லித் திருச்சம்பதி சென்றிடவே தானடக்கப்
 பல்லுயிரும் வந்து பணிந்ததுகே ளன்போரே
 திருச்சம் பதியதிலே சென்றவர் தானிருக்கப்
 பொருச்சமது பார்த்தான் புகழுமொரு நம்பூரி
 அப்போது சாஸ்திரத்தில் அவனிபல சாதியெல்லாம்
 இப்போது சும்மா இங்குவரலாமெனவே
 அன்றந்த சாஸ்திரத்தில் அதுகண்டு மல்லாமல்
 நன்றந்தச் சாணார்கள் நல்லதேருண்டுபண்ணித்
 தொட்டுக் கொடுத்துத் தேர்நடத்த வேணுமென்றும்
 மட்டும் வெகுதானம் வலங்கையுயர் கொண்டோர்க்குக்
 கொடுக்கவே ணுமென்று கூறினார் சாஸ்திரத்தை
 வெடுக்காக அந்த விபரிப்பெல்லாம்நடத்தி
 வாரிக்கரையாண்டியென வாய்த்தநாமம்விளங்க
 நேரியர்கள் சூழ நெடியோனங்கேயிருந்தார்
 திருச்செந்தூர் தன்னில் திருமாலங்கேயிருக்க
 விருச்சமுள்ள நீசன் வேசைநசுரானியவன்
 வையங்க ளெல்லாம் வரம்பழித்து மாநீசன்
 நெய்யதியச் சான்றோர்கள் நெறியெல்லாங்குலைத்துப்
 பேரழித்துத் தர்மம் பெருமையெல்லாந்தானழித்தான்
 மார்வரையேகூடும் மைப்புரசு சஞ்சுவம்போல்
 தான மழித்துச் சான்றோரின் கட்டழித்து
 ஈனகுலச் சாதிகட்கு ஈடாக்கித் தான்கொடுத்துப்
 பள்பறைய நீசனுக்குப் பவளத்தார் தான்கொடுத்துக்
 கள்பறைய சாதிகட்குக் காலமிகக் கொடுத்துச்
 சாதி வரம்பு தானழித்து மாநீசன்
 மூதி முன்னீசன் மும்முடியுந்தவிர்த்து
 நவ்வா முடியெனவே நாடிவன்நாடாகவேதான்

எவ்வோரறிய இவன்தேசந் தானாக்கி
 ஆளாகமுன்னீசனையும் அவனைநாடாளவைத்துப்
 பாழாக நீசன் பழையசட்டமுமாற்றி
 நீசன் நவ்வாவின் நினைவுபோல் சட்டமிட்டுத்
 தேசமெல்லாம் நவ்வா செய்தானே சட்டமது
 மானம் வரம்பு மகிமைகெட்டுச்சான்றோர்கள்
 ஈன மடைந்து இருக்கின்ற வேளையிலே
 தேவர்களெல்லாம் திருச்செந்தூர் சென்றேகி
 மூவரொருமித்தனுக்கு முறையிட்டாரம்மானை
 ஆதி முதற்பொருளே அய்யா நாராயணரே
 சோதியேயெங்கள் துயரமெல்லாந் தீருமையா
 இத்தனை நாளும் இருந்தோமொருமானுவமாய்க்
 கொற்றவரே நாங்களினிக் குடியிருக்கப் போகாது
 சாதிக்கட்டையெல்லாம் தலையழித்து மாநீசன்
 மேதினிக ளெல்லாம் மேவினானையாவே
 தானமழிந்தாச்சே தம்பியர்கள் சான்றோரின்
 மானமழிந்தாச்சே வரம்பெல்லாங்கெட்டாச்சே
 பூப்பியமுங் குலைத்துப் புரசியோடொப்பமிட்டுக்
 காப்பிலிய னேதுவினால் கட்டழிந்தார் சான்றோர்கள்
 இத்தனை நாளும் யாங்கள்முறையிட்டதுபோல்
 புத்தி தனில்வைத்தால் பொறுக்க இனிக் கூடாதே
 தம்பி சான்றோர்கள் சங்கடத்தைக்கேளாமல்
 சம்பி முகம்வாடித் தலைகவிழ்ந் திருப்பதென்ன
 மக்களுடதுயரம் மனதிரங்கிப்பாராமல்
 பக்கமாய் நீரும் பாரா திருப்பதென்ன
 சான்றோர் படுந்துயரம் தானிரங்கிப்பாராமல்
 ஆண்டோரே நீரும் அயர்ந்தேயிருப்பதென்ன
 இதெல்லாமெங்களைநீர் ஏற்றசான்றோர்பிறப்பாய்
 முதலேசான்றோருள் முடிந்துவைத்தகண்ணியினால்
 பாவியந்தநீசன் படுத்துந்துயரமெல்லாம்
 தாவிக்கயிலை சத்தி சிவன்வரைக்கும்
 பொறுக்கமிகக் கூடலையே புண்ணிய அய்யாவே
 மறுக்கமதைப்பாரும் மனதிரங்கி யெங்களுக்கு
 உகத்துக்குகங்கள் ஊழியங்கள் செய்ததெல்லாம்
 அகற்றியருள்தந்த அச்சுதரும் நீரல்லவோ
 மக்களாயெங்களையும் வலங்கைவுய்யோர் தாமாக
 ஒக்குறவு கெட்டோன் உலகில் படைத்திருந்தால்
 இத்தனை பாடும் எங்களுக்கென்றோதான்
 புத்திரராயெங்களையும் பூமிதனில் பெற்றுவைத்து
 நாங்கள் படும்பாடு நாரணரே கண்டிலையோ

தாங்களுக்கு நெஞ்சம் சற்றுமிரங்கலையோ
இப்படியே தேவர் எல்லோரு முறையமிட
அப்படியே முறையமிட்டு அவரங்கே நிற்கையிலே

அம்மை உமையாள் வேண்டுதல்- திருமால் ஆதங்கம்

நல்ல உமைதிருவும் நன்றாயெழுந்தருளி
வல்ல பொருளான வாய்த்தநாராயணரின்
அடியிலவள்வீழ்ந்து அழுதுகரைந்தேதுரைப்பாள்
முடியுமடியில்லா முதலே முதற்பொருளே
அரிஹரிநாராயணரே அண்ணரே அச்சுதரே
ஹரிஹரிநா ராயணரே கண்ணரே கார்வண்ணரே
இலச்சைகெட்ட பாவி ஏமாளிக் கலியதினால்
அலச்சல்செய்தெங்களையும் அகற்றிவைத்துப்போனீரோ
பாவிக்கலியனுட பழிசாபச்சூட்சியினால்
பூவில் மண்டுகம் பொசித்துதே காரணரே
கலியனுட ஏதுவினால் கபாலியும் மைத்துனரும்
சலிவாகி மேனி சடல மிகத்திமிர்த்து
இருள்முடிக் கண்கவிழ்ந்து இருக்கிறா ரீசுரரும்
உருவு சுவடித்தை உம்முடைய மைத்துனரும்
நின்னயமில்லாக்கலியன் நீசன் பிறந்ததினால்
என்னோடே பேச்சு இல்லையும் மைத்துனரும்
வானுறவு கெட்ட மாநீசன்வந்த நாள்முதலாய்
நானும்பரமேசுரரும் நலநஷ்டமுந்தெரியோம்
பேசிப் பழக்கமிட்டுப் பெருத்தநாளுண்டுமண்ணே
தோசிக் கலியனுட சூட்சியினால் நாங்கள்படும்
பாட்டைவந்து பாராமல் பரிகாசம் பார்ப்பதென்ன
நாட்டைக் கெடுத்தானே நன்றிகெட்ட மாநீசன்
அல்லாமல் நம்முடைய அருமைச்சான் றோர்கள்படும்
பொல்லாங்கையெல்லாம் போய்ப்பார்க்க எழுந்தருளும்
வரமீறியக் கலியன் மாய்கையினேதுவினால்
பிரமன் பிறப்புப் பிசகித்தலைமாறி
முண்டம்போல் பிறப்பு முகங்கண்ணில்லாப்பிறவி
பிண்டப்பிறவி பேருறுப்பில்லாப்பிறவி
தலையுடம் பில்லாத சடலப் பிறவியைப்போல்
நிலைதவறி வேதா நினைவுதடு மாறினனே
சீவன் கொடுக்கும் சிவனுக் கிருநினைவாய்ப்
பாவக் குணவுயிராய்ப் பகர்ந்தார் சிவனாரும்
படியளக்க நீரும் பண்புற் றிருக்காமல்
குடிகேடுமாச்சே குடிக்கக் கிடையாமல்
இத்தனையுங்கலியன் ஏதுவால் வம்பாச்சே

அத்தனையும் நீர்தான் அறியாதவர் போலே
எங்கள்மேல் பகைபோல் இருப்பதென்ன அச்சுதரே
சங்கடங்க ளெல்லாம் தான்சொல்லக் கூடாது
கயிலை சிவனார் காணாம லும்மையுந்தான்
அகிலமதைப்பாராமல் அயர்ந்திருக்கி றாரெனவே
ஆனதா லென்னுடைய அண்ணரே அங்கேகி
மானமுள்ள புத்தியும் மைத்துனர்க்குசொல்வாரும்
என்றுமையாளிப்படியே இன்பமாய்ச் சொல்லிடவே
அன்று பெருமாள் அவள்முகம்பார்த்தேதுரைப்பார்
சிவனாரும் நீயும் தேசமதி லில்லாட்டால்
எவனுக்கு மலைச்சல் இல்லையே ராச்சியத்தில்
உங்களால் யானும் உகத்துக் குகங்கிடந்து
சங்கடங்களுற்றுத் தவிக்கத் தலைவிதிதான்
நீங்களில்லை யானால் எனக்கும் அலைச்சலில்லை
ஏனுங்களோடே இப்பாடு யான்படத்தான்
அயோத்தியா பட்டணத்தில் அரசுண்டுமென்றனக்கு
கையேற்று வந்த கன்னி திருவுமுண்டு
ஏனிந்தப் பாடு யான்படக்காரணந்தான்
மானமுதாற் போலே மறுகுவாள் லட்சுமியும்
கைப்பிடித்த நாள்முதலாய்க் கலந்துவிளையாடறியேன்
மெய்ப்பிடித்தமான மெல்லியருமங்கிருக்க
இரப்பனைப்போல்லோகம் எல்லாந்திரிந்தலையப்
பரப்பிரம னம்மைப்படைத்ததுமி தற்கோவென
எல்லையில்லாப்பாடு யான்பட்டதுபோதும்என
நல்லகுலச்சான்றோரை நான்பெற்று வைத்தேனே
வைத்ததெல்லோரும் மனதறியப்பார்த்திருக்க
பொய்த்தலைவனீசனையும் பிறவிசெய்ய ஞாயமுண்டோ
நீசனுட கையதிலே நின்மக்கள் தங்களையும்
பாசக் கயிறிட்டுப் பந்தடிக்கச்செய்தாரே
தொட்டாலும் நீசம் தொடருமதைக் கண்டாலும்
வெட்டா வெளியாய் விரட்டிப்பிடிக்குமல்லோ
காதிலதைக் கேட்டாலும் கர்மம்வந்து சிக்குமல்லோ
ஆரிந்த நீசனையும் அழிக்கவகை யாரறிவார்
மாய்கை நினைவொழிய மறுநினைவு வாராதே
மோசக்கலியனையும் முடிக்கவகை யாரறிவார்
வாளாயுதத்தாலே மாளானே மாகலியன்
தூளாம் பிறவி சொல்லொணா வல்லமைதான்
முப்பிறவியானும் முடித்த வலிமையெல்லாம்
இப்பிறவி தன்னில் எட்டிலொன்று பாரமில்லை
உகத்துக் குகம்பிறந்து ஓடித்திரிந் தவனென்றே

அகத்துக்கொஞ்சம் வையாமல் அவர்மூப்பாய்ச்செய்தாரே
 ஆனதாலின்னமினி அங்குவர வேணுமோகாண்
 தானம்வைத்துப் பாராமல் சங்கையழித்தாரே
 எங்கேயானாலும் இருந்திடுவேனானிதற்குச்
 சங்கையுள்ள சாணார்க்குத் தங்குமிடம் வேறிலையே
 தாய்தந்தையில்லாமல் தயங்குகின்ற பிள்ளையைப்போல்
 மாயக் கலியனினால் வாடுவரே சான்றோர்கள்
 தகப்பனில்லாப்பிள்ளை சாணார்களென்றுசொல்லி
 அகப்படுத்திச் சான்றோரை அடிப்பானே மாநீசன்
 தாயுந்தவமிருந்து சடைப்பாளெனைக்காணாமல்
 ஆயுங் கலைதெரிந்த ஆயிளையும் வாடுவளே
 இப்படியே ஞாயம் இருப்பதாலென்றனக்கு
 அப்படியே வேறு வழியல்லவேயானதினால்
 எங்கேயினிப்போவேன் என்றெண்ணுது என்மனது
 உங்களுட ஊருக்கு ஒண்ணுதலே போநீயெனக்
 கோபத்தால் தங்கையுடன் கூறினாரித்தனையும்
 வேகத்தாலம்மை விழியிட்டழுதனளே
 கயிலைக்கு நீர்தான் கால்வைக்காதேயிருந்தால்
 அகிலம் தொன்றாய் அழியுமொருநொடியில்
 நல்லகுலச்சான்றோர் நாடுங்கலியனினால்
 தொல்லைமிகப்பட்டுத் துயருற்று வாடுவரே
 நானுமென்றன் ஈசரரும் நல்ல கயிலையிலே
 மானுங் கலைபோல் மறுகியிருப்போமே
 கயிலை முனிதேவர் கட்டழிந்து வாடுவரே
 மயிலனைய ஈசர்சொல்லை மறந்து மிருந்தாரே
 கன்னிப்பெண்ணார்களென் கற்பனையைத் தான்மறந்து
 உன்னுதலாய்ப்பெண்கள் ஒருவர்க்கோர் மூப்பாச்சே
 ஐயோ கயிலை அங்கே வரம்பழிந்து
 பையரவம் பூணும் பரமன்மௌனமாச்சே
 அண்ணரே கோவே அடியாள் தனக்கிரங்கி
 எண்ணமில்லாக் கயிலைக்கு எழுந்தருள வேணுமையா
 என்று அறம்வளர்த்தாள் இறங்கியண்ணர் கால்தனையும்
 சென்று பிடித்துச் செய்யத்தாள் வணங்க
 மனதிரங்கி எம்பெருமாள் மார்போடு தங்கையரைத்
 தனதில் பிரியமுற்றுத் தங்கையரோடேதுரைப்பார்

திருமால் திருக்கயிலை ஏகல் - ஈசரர் மகிழ்ச்சி

உன்னோடு பிறந்த ஊழிவிதியானதினால்
 நன்னாடோடேவாழ நமக்குவிதியில்லையே
 உன்றனக் காகவல்லோ ஊருக்கூரே திரிந்து

சந்தோச மற்று சடைக்க விதியாச்சே
 என்று பெருமாள் ஏற்ற பிறப்போடு
 இன்று கயிலைக்கு எழுந்தருள வேணுமென்று
 தேவர் முனிவரோடு திருக்கனனிமாரோடு
 மூவருட நடுவன் முகமலர்ந் தேகூடி
 நடக்கவேணுமெனவே நளினமுற்றெம்பெருமாள்
 கடற்கரையில் வந்து காலமே தெனப்பார்த்தார்
 இந்தச் சொருபமதாய் இங்குவிட் டெழுந்தருளிச்
 சிந்தர் குடியிருக்கும் சீமையி லேகுமுன்னே
 கலிமூழ்கி நாமள் கரையேறப்போறதில்லை
 பொலிவாக வேசம் புதுப்பிக்க வேணுமென்று
 என்ன சொருபம் எடுப்போம் நாமென்றுசொல்லி
 அன்னப் பெருமாள் ஆலோசனையாகி
 மேலெல்லாம் வெண்ணீறை மிகஅணிந்தெம்பெருமாள்
 பாலொக்கும் நெஞ்சம் பரமனொருநினைவாய்
 மாமோக ஆசை மயக்க வெறியறுத்துத்
 தாமோ தரனார் சடைக்கோலமே புனைந்து
 காலில் சிவநினைவை கழராமல் தானிறைத்து
 மார்பிலைந்து பூமணியை வகிர்ந்தார வேடமிட்டுக்
 கண்ணில்மனோன்மணியை கண்ணாடியாய்ப் பதித்து
 எண்ணரிய தங்கை இன்பமுட னேவளர்த்த
 முப்பத்திரண்டறத்தை உடலெல்லாமே பொதிந்து
 செப்பமுடன் கந்தை செய்யவெண்கலையணிந்து
 தண்டரள மானத் தடியொன்று கைப்பிடித்து
 அண்டர்களும் போற்றி அரகரா என்ருவர
 தேவர்களுங் கூடிச் சிவசிவா சிவனெயென்று
 தாவமுள்ள தேவரெல்லாம் தாவமி டேத்திவர
 அம்மை உமையாரும் அவளுஞ்சடைவிரித்துச்
 செம்மையுள்ள மாதும் சிவசிவா என்றேத்தி
 எல்லோ ருடனே எம்பெருமாள் தானடந்து
 வல்லோர் புகழும்வாழ்கயிலை வந்தனராம்
 கயிலை தனில்வரவே காரிருளுந்தான்மறைய
 மயிலையொத்த ஈசர் மாயவரைக்கண்டாவிச்
 சந்ததியைக் கண்டு தாயாவல் கொண்டதுபோல்
 வந்தந்த ஈசரும் மாற்போடுறவணைத்து
 இத்தனை நாளும் யானும்மைக்காணாமல்
 புத்திரனுந் தாயைப் போகவிட்டாற்போலிருந்தேன்
 மாரி காணாத வாய்த்த பயிர்போலும்
 ஏரி காணாத ஏற்றநீர் போலிருந்தேன்
 இனம்பிரிந்த மான்போல் இருந்தே னுமைத்தேடி

துணையில்லார் போலே துணையற்று நானிருந்தேன்
 என்று மகாமாலை எடுத்தாவி ஈசுரரும்
 சென்றாவிக் கொண்டு சிணுங்கி யழுதுசொல்வார்
 இணையும் புறாவதுபோல் இருந்தோமே மைத்துனரே
 துணையு மெனைமறந்து தூரநீர் போனதென்ன
 என்னைவிட்டு நீரும் எழுந்தருளு மன்றுமுதல்
 வன்ன உமையாளின் வடிவை மிகஅறியேன்
 துணையிழந்த அன்றிலைப்போல் தினமுமுமைத்தேடிக்
 கணவனில்லாப் பெண்போல் கலங்கினேன் காரணரே
 உயிர்த்தோழமைபோல் உறவுகொண்ட நாரணரே
 மெய்த்தோழமையை விட்டுப் பிரிந்ததுபோல்
 பிரிந்து மலைந்தேன் பச்சை நிறமாலே
 சரிந்துபள்ளி கொண்டு சதாவருடமாச்சுதல்லலோ
 இத்தனைநாளும் என்னைமிகப்பாராமல்
 மத்திப மந்திரியே மறந்தென்னை வைத்ததென்ன
 கயிலைக்கு மென்றனக்கும் கட்டான மந்திரிதான்
 அகில மீரேழ்க்கும் அடக்கமுள்ள மந்திரிதான்
 நீயல்லாமல் வேறுளதோ நெடிய திருமாலே
 தானீ தமான சர்வபர நாரணரே
 இந்த விதமாய் இகபர விதத்தோடும்
 உந்தன் தனைப்பெறவே உயர்ந்ததவஞ்செய்தனல்லோ
 அப்படியே நீரும் ஆதிநாராயணராய்
 முப்படியே வந்து உருவெடுத்த மாயவரே
 கயிலைத் தேவாதிகளும் கண்ணான மாதிருவும்
 ஓயிலான மாமறையோர் உற்ற இருஷிகளும்
 கின்னரர்கள் வேத கிம்புருடர் கேதாரர்
 மன்னர் முனிவர்களும் மறையும்பல சாஸ்திரமும்
 வேதாவும் நந்தி விதருபச் சித்தர்களும்
 நாதாந்த வேத நல்ல ரிஷிமாரும்
 இப்படியே ஓர்வசனம் அவர்களோ டேகேட்டுக்
 கல்லை வலித்திழுத்துக் காலில்மிகப்போட்டவர்போல்
 சொல்லை மிகக்கேட்டுச் சுமந்தேன் மிகுபாரம்
 எல்லா விதப்பாடும் யான்பட்ட துபோதும்
 வல்லவனே உன்னுடைய வாக்கைக்கேளாதபடிச்
 செய்த விதத்தாலே செப்புதற்கு நாணமுண்டு
 மெய்யிசையு மாலே மெத்தகோபிக்கரிது
 எல்லா முமது இச்சையது போல்நடத்தும்
 சொல்லொன்றுக் குள்ளே சூட்டிநீ ராளுமென்று
 மாலுக்கு மனது மகிழ்ச்சை வரும்படிக்குப்
 பாலுக்கு மோரான் பகர்ந்தார் காணம்மானை

அப்போது அச்சுதரும் அவரேது சொல்லலுற்றார்
எப்போது முமக்கு இப்படியே யுள்ளமுறை

ஆறுயுகங்களிலும் சூரரால் திருமால் பட்டபாடு

நானொருவன் வேடனைப்போல் நாட்டில் திரிந்தலைய
ஏனோகா ணுங்களுக்கு இல்லையே சங்கடங்கள்
முன்னுதித்தப் பாவி முழுநீசக் குறோணிமுதல்
பின்னுந்துரியோதனனாய்ப் பிறந்தவன் மாளும்வரை
உகமா றானதிலும் உதித்தக்குறோணியுயிரைப்
பகையாக்கிக் கொல்ல பட்டபாடெத்தனைகாண்
யான்மிகப் பட்டபாடு ஆரும் படவரிது
தான்பட்ட தெல்லாம் தான்போது மென்றுசொல்லி
இனிமேல் பகைதான் இல்லாமல் செய்வதற்கு
மனுவாய்ப் பிறக்க மக்களே முபேரை
சேர்த்தெடுத்து விந்தில் சேர்ந்துசெங்காவுதன்னில்
சார்ந்து விளையாடி தான்பெற்ற பாலருக்கு
எல்லோருங் கூடி ஏற்றதிரு நாமமிட்டு
வல்லோராய்ப் பூமிதனில் வாழுமென்று வைத்தோமே
அலுவலொழிந்தது அலைச்சல்மிகஇல்லையென்று
மெலிவெல்லாந்தீர்ந்து மேவினீரங்கமதில்
இனிதிருக்கும் போது என்னை நினையாமல்
மனிதனை பூமியிலே வகுத்ததென்ன சொல்லுமென்றார்
ஆறு யுகமதிலும் அதிகபலக் காரர்களாய்
வீறுடனே பிறவி விதவிதமாய்ச் செய்தீரே
முன்பிறந்த குறோணி முழுங்கினான் கயிலைமுதல்
வன்பிறவிச் சூரனைத்தான் வதைக்கவேறாருமுண்டோ
இரண்டாம் யுகத்தில் நன்றிகெட்ட மாபாவி
குண்டோம சாலியனாய் குதித்தான் மகாபாவி
வானலோ கமுழுங்க வாய்விட்டலறினதால்
கோனகிரி வேந்தே கொன்றதுவேறாருமுண்டோ
மூன்றாம் யுகத்தில் முளைத்தானேயப்பாவி
வான்றான மல்லோசி வாகனென்ற மாபாவி
தேவரையுந் தெய்வ ஸ்திரிகளையு மூவரையும்
ஏவலது கொண்டு இடுக்கமது செய்தனனே
முறையமது ஆற்றாமல் ஓடிப்போவென்றுரைத்தீர்
சிறைப்பிடித்தப்பாவினைச் செயித்ததுவேறாருமுண்டோ
நாலாம் யுகத்தில் நன்றிகெட்டச்சூரபற்பன்
ஆலா விருச்சம் அதுபோல் கிளையுடனே
நாட்ட முடனே நாடும் படையோடு
கோட்டை யதிட்டுக் கொடியமா பாவியனாய்க்

கேட்ட வரங்களெல்லாம் கெட்டியாய் நீர்கொடுத்துத்
 தேட்டமுடன் கயிலை சீமையதுவுங்கொடுத்து
 இருக்க இடமற்று எழுந்திருந்து நீரோடி
 உருக்கமுடன் நானிருந்த உவரியிலேகிவந்தீர்
 தேவர்களைப் பாவி செய்த இடுக்கமதால்
 மூவர்முத லும்மிடத்தில் முறையிட்ட ஏதுவினால்
 என்னை வருத்தி ஏற்ற மொழிகள்சொல்லிச்
 சென்றவனைக் கொல்லுமென்று செய்திசொல்லி விட்டீரே
 விட்டவுடனவனோடே வெகுநாளாயுத்தமிட்டுப்
 பட்டபாடெல்லாம் பகர எளிதாமோ
 யுத்தமிட் டவனை ஒக்கத்தரமறுத்து
 செயித்தேன் பின்னவனும் செத்த யுகமதிலே
 இரணிய சூரனென்று எனக்கெதிரியாய்ப்பிறந்து
 தரணியி லவன்பேரைச் சாற்றி வழங்கலுற்றான்
 பின்னுமவன்றன்னை நரசிம்மயாய் பிறந்து
 கொன்று தரமறுத்தேன் குதித்ததுகாண் மற்றயுகம்
 பத்துத் தலையோடு பாவியவன் பிறந்து
 உற்றுஅவன் கேட்டவரம் ஒக்கநீர் தான்கொடுத்து
 அருகில்மிக வாழ்ந்திருந்த ஆயினையை நீர்கொடுத்துக்
 குருவிருந்த சோதி குன்றையும் நீர்கொடுத்துப்
 பாவியவன் மூன்று பாரடக்கி ஆண்டனனே
 தேவியும் நானும் தேசமதிலேபிறந்து
 அவனை யழித்து அந்தயுகமுங்கருக்கிச்
 சிவனேயுன் பாரிதனைச் சிறைமீட்டித் தந்ததாரு
 சதியாந்துரியோதனனாய்த் தான்திரும்பவேபிறந்து
 மதியாம லென்றனையும் மறையுமிக நம்பாமல்
 அன்போரை யெல்லாம் அகப்படுத்தி மாபாவி
 வம்பான கள்ளன் மாய்மாலஞ் செய்ததினால்
 கொன்றவகை சொல்லக் கூடுமோ காரணரே
 என்னென்ன பாடு யான்பட்ட மாய்மாலம்
 கஞ்சனென்ற பாவிக்குக் கடியவரம் நீர்கொடுத்து
 வஞ்சகன்தான் செய்த மாய்மாலம் மெத்தவுண்டு
 அவனை வதைக்குமுன்னே அடியெத்தனைகளுண்டு
 சிவனேயுமக்குச் சூடெண்ணஞ் சற்றுமில்லை
 இருப்பிலிருந்துகொண்டு எனக்கலைச்சல் செய்வதுண்டு
 எதிர்ப்பவரார் சொல்லும் இந்தமாய் மாலமொடு
 கலியென்ற சொல்லு காதில்மிகக்கேட்டதுண்டால்
 சலிவாகி மேனி சடலமிருளாகுமல்லோ
 மெய்ப்பேச வேணுமென்று மேவியிருந்தாலும்
 பொய்ப்பேச புத்திப் பொலியும் பொடுபொடென

வாளாயுத்தாலே வாய்த்தகணையம்பாலே
பாழாக்க வென்றாலும் படாதே மாகலிதான்
மற்றப் பிறவி யாக வகுத்தாலும்
இத்தனை யெண்ணம் இல்லையேயென்றனக்கு
அய்யோயென் மக்கள் அதற்குள்ளாகப்பட்டாரே
மெய்யோயினிமக்கள் விளங்குவதெக்காலம்
தீண்டிப் பிடித்தானே செத்தகலி மாய்மாலன்
வீண்டிபுறு தீர்ந்துமக்கள் விளங்குவது எக்காலம்

ஆதியில் ஈசுரனாரிட்டசாபம் அச்சுதனார் பெற்றவரம்

ஆறு பிறவி அழித்ததுவுமென்றனக்கு
நீறுபோலெண்ணுதுகாண் நிற்கலியைப்பார்க்கையிலே
என்ன விதத்தால் இவனையழிப்போமென்று
வன்னச் சிவனாரே மனதுவேறேண்ணுதுகாண்
நாடாச்சு தேசம் நகரியுங்கள் பாடாச்சு
வீடாச்சு குண்டம் மேதினிக ளங்காச்சு
தேச வழிபோறேன் செல்லாது இங்கேதான்
மாய்கை வலையைவிட்டு மறையவே போறேன்காண்
பலபேர்க ளாட்டும் பாம்புபோலென்னையுந்தான்
அலைவிதமாயென்னை அழைத்ததென்ன நீர்சொல்லும்
அப்போது ஈசுரனார் அச்சுதரைத் தான்பார்த்து
முற்பிறவி துயரம் எல்லாம் வரும்படிக்குப்
பண்டுவொரு சாபம் பகர்ந்தேன்நான் மைத்துனரே
அன்றுசா பம்பகர்ந்த அதுகேட்டுக் கொண்டருளும்
குறோணி யொருசூரக் கொடும்பாவி தான்பிறந்து
சுறோணித மாயவரே தொல்புவியெல்லாமுழுங்கி
என்னோடு ஈஸ்வரியாள் எல்லோரையும்விழுங்க
நின்றானே மாயவரே நீயொருவன் தப்பிமிக
என்னை நினைத்துத்தவம் இருந்தாய்நீ கீழுலகில்
தென்னவனே நீயும் செய்தத் தவமதினால்
எழுந்தருளி நானும் என்னவரம் வேணுமென்றேன்
குளிர்ந்த குணமான கோவேந்தே நீமாறி
கேட்டாயே சூரனுடல் கீறித்துண்டாறாக்கித்
தாட்டாண்மை யாகத் தரணிதனில் விட்டெறிய
வரந்தாரு மென்று வாகாகக் கேட்டவுடன்
தரந்தரமே துண்டம் தரணிக்கெல்லாம்பிறந்து
மாற்றானாயுனக்கு வருமாறு யுகம்வரைக்கும்
சீற்றத் துடனே செடமெடுக்கு மென்றுசொல்லித்
தந்த வரத்தின் தன்மையா லிந்தமுறை
எந்தன்மேல் கோபம் ஏன்சொல்லப்போறீர்காண்

என்றந் தஈசர் இப்படியே சொன்னவுடன்
 அன்று மகாமால் ஆகங்களிகூர்ந்து
 ஆனாலும் நான்கேட்ட அவ்வரங்க ளானாலும்
 மானாபர ஞாய வரம்பழித்துப் போட்டிரே
 இதற்குமுன் னேதாலும் என்னையறியாதவண்ணம்
 ஒதுக்கிலிருந்தோர்வளமை உங்களால் செய்ததுண்டோ
 மும்முறைபோலென்னை உவந்துக்கெணியாமல்
 அம்முறையை நீரும் அழித்ததேன் ஈசுரரே
 என்னைக் கெணியாமல் இக்கலியைச்செய்ததினால்
 நன்னமிர்த ஈசுரரே நம்மாலே கூடாது
 அழிப்பதுவுங் கலியை அங்கல்லால் கூடாது
 விழிப்பதென்ன நம்மாலே விசாரமிடக் கூடாது
 நம்மாலே யொன்றும் நடவாது ஈசுரரே
 சும்மாவென்னோடு சோலிபண்ணவேண்டாங்காண்
 உகத்துக் குகங்கள் ஓடித்திரிந்தலைந்து
 மகத்துவமாய்ச் சந்து சதைமுறிந்து நோகுதையா
 தூங்கி விழியாமல் திமிர்ப்போல் சரீரமது
 ஏங்கிமிக வாடுதையா என்திருவைக் காணாமல்
 பாவிகள் பண்ணிவிட்ட பாட்டைமிக எண்ணுகையில்
 ஆவி மிகவாடி அங்கமெல்லாஞ் சோருதையா
 அந்தமுழுப் பாவிகளில் அதிகமுழுப் பாவியிவன்
 சந்ததிக்குத் தாய்தகப்பன் தாழ்ந்துநின்றேவல்செய்தால்
 கொடியவனோ பாவி கொஞ்சமிஞ்ச மோயிவன்தான்
 முடியுமோ பாவி யுத்தமிடச் சென்றதுண்டால்
 தன்ம மறியாத சண்டித்தடி மூடர்கையில்
 நம்மைப் பிடித்தங்கே நகட்டிவிட வேண்டாங்காண்
 பட்ட அடிவூறப் படுத்திருக்கப் போறேனான்
 ஒட்டொழிய என்னை ஒடுக்கிவிட வேண்டாங்காண்
 என்றாதி நாராயணர் தானுமிப்படியே
 அன்றாதி நாதன் அவரோடிதுவுரைக்கச்
 சிவனுமிகவயர்ந்து செப்புவார் மாயருடன்
 புவனமதற்குடைய பொன்னேயென்மாதவமே
 இப்படித்தான் மைத்துனரே ஈதுரைத்தீரானாக்கால்
 எப்படித்தானானும் ஏகம தாளுவது
 சுவரல்லோ மைத்துனரே சித்திரம் நாங்களல்லோ
 கவரல்லோ நாங்கள் கயமல்லோ மைத்துனரே
 மாயனல்லோ எங்களுக்கு மலையல்லோ மைத்துனரே
 ஆயனல்லோ எங்களுக்கு அணையல்லோ மைத்துனரே
 கொப்பல்லோ நாங்கள் குருவல்லோ மைத்துனரே
 செப்பல்லோ மைத்துனரே சிமிள்கூடு நாங்களெல்லாம்

நீர்தானு மிப்படியே நெகிழ்ந்தமொழி சொன்னதுண்டால்
 ஆர்தானு மெங்களுக்கு அணைவுமொழி சொல்லுவது
 மூடிப்படிக்குலுங்க முயங்காதோ கொப்பதெல்லாம்
 கூடிப்படிக்குலுங்க குலையாதோ சீவனது
 தேவர்முனி சாஸ்திரிகள் சிறுபுத்தி யைக்கேட்டு
 மூவருன்னைப் பாராமல் முனிந்துசெய்த ஞாயமெல்லாம்
 பொறுத்தருளு மென்னுடைய புண்ணிய மைத்துனரே
 மறுத்துரைத்தால் நானுமினி வகுத்துரைக்க ஞாயமில்லை

தேவர்,வானவர்,தெய்வமுனிகள் சொன்னபொய்

எல்லாம் பொறுத்து இனியுமக்குத் தேர்ந்தபடிச்
 சொல்லொன் றுக்குள்ளே செலுத்தியரசாளுமென்று
 ஈசுரனார் சொல்ல எம்பெருமாளேதுசொல்வார்
 வீசுபுகழீசுரரே விரித்துரைக்க நீர்கேளும்
 என்னையுமோ கீழுலகில் இறந்துகிடந்தாரெனவே
 சொன்னவரையெல்லாம் சுறுக்காகத் தானழையும்
 என்றந்த மாயவனார் இப்படியே சொன்னவுடன்
 அன்றந்த ஈசுரனார் அழைத்தாரவர்களையும்
 உடனேதான் தேவர்முனி ஒக்கப்பயமடைந்து
 தடதடென ஓடிவந்து தாழ்ந்துநமஸ் காரமிட்டு
 அப்போது மாயவனார் அவர்கள் தமைப்பார்த்துச்
 செப்புகிறாரையா திருக்கண் பொறிபறக்கக்
 கண்கள் சிவந்து கருமேனி தான்விறைத்து
 விண்க ளதிர வெடுவெடெனக் கோபமுற்றுத்
 தேவர் திணுக்கிடவே தெய்வமுனி தான்பதற
 மூவர் திணுக்கிடவே உரைக்கிறா ரெம்பெருமாள்
 மண்திண்ணெனவே மலைகள் பொடிபடவே
 திண்திண் ணெனவே தேவர் மிகப்பதறச்
 சிவனுங் கிடுகிடெனச் சிவனுமையும்பதற
 நமனும் பதற நாராயணருரைப்பார்
 தேவரே வானவரே தெய்வமுனி சாஸ்திரியே
 மூவரே நானும் ஒழித்ததெங்கே சொல்லுமென்றார்
 ஆளுக்கொரு மூப்பாய் அரியிங்கே யில்லையென்று
 கோளுரைத்த ரீசர் குருமுன்னே நீங்களெல்லாம்
 சாத்திரத்தைப் பார்த்துச் சரியாகச்சொன்னதிட்டச்
 சூத்திரத்தையெலாம் சொல்லுமென்றாரெம்பெருமாள்
 சொல்லநாவில்லாமல் சோர்ந்துமிகத்தேவரெல்லாம்
 பல்வாய் சுண்டொல்கிப் பதைபதைத்து நின்றனரே
 கண்தலை கவிழ்ந்து கால்பேர்த்து வைக்காமல்
 விண்கவிழ்ந்த யோகமுனி வெட்கிநின்றாரன்போரே

நின்ற நிலையறிந்து நெடியபர மேசுரரும்
 அன்றெந் தனோடே அறம்பாடிச்சொன்னதெல்லாம்
 இன்றெங்கே போச்சுதுகாண் இரண்டும்மிகச் சொல்லாமல்
 நின்றிங்கே நீங்கள் நினைவயர்ந்து நிற்பதென்ன
 பேச்சுப்பேசுங்கிளிக்குப் பின்பூனை வந்தாக்கால்
 கீச்சுக்கீச் சென்றுகிளி கீழ்ப்பதுங்க வேண்டியதேன்
 அன்றுநீர் சொன்னமொழி அயர்த்துமிகப்போனதென்ன
 இன்றுநான் கண்டிலனே இதற்கு முன்னுள்ளதிறம்
 இப்படியே ஈசர் எடுத்துரைக்கத்தேவரெல்லாம்
 எப்படிநாம் சொல்வோம் என்றே திகைக்கலுற்றார்
 எல்லாமறிந்து எடுத்துரைப்பாரெம்பெருமாள்
 பொல்லாதார்க் கெல்லாம் பிறப்பொன் றிசைந்திருக்கு

வேதாசிவன் திருமால் ஐக்கியம்

சொல்லுகிறேன் நானுமொன்றுசொல்லுவதைக் கேட்பீரோ
 நல்லதுதா னென்று எல்லோரும் நாட்டமுற
 அப்போது எம்பெருமாள் ஆதிசிவமோடுரைப்பார்
 இப்போது கேட்பீரோ யான்சொல்லும் நியாயமது
 என்றுதிருமாலுரைக்க எடுத்துரைப்பாரீசுரரும்
 மன்று தனையளந்த மாலேயென் மைத்துனரே
 வாருமெனஅழைத்து மாலோன் தனையிருத்திச்
 சீருடனே வேதாவும் சிவனும் உமையாளும்
 எல்லோருங் கூடி இருந்தந்த மாயவரை
 நல்லாயருகிருத்தி நவிலுவார் சத்தியமாய்
 இதற்குமுன் செய்த இழிவெல்லாம் நீர்பொறுத்துக்
 கதுக்காக வும்முடைய கருத்தின் படியாலே
 நடக்கும்படிச்சட்டமெல்லாம் நாரணர்க்குத் தந்தோம்
 அடக்குடக்கெல்லாம் ஆதிக்குத் தந்தோங்காண்
 இன்றுமுதலும்முடைய இச்சைபோலே நடத்தி
 என்றும் நடத்திக்கொள்ளும் என்றே விடைகொடுத்து
 சட்டமெல்லாமுமக்குத் தந்தோ மினிநீர்தான்
 இட்டசட்ட மீறி இனியொருவர் செய்யோங்காண்
 உம்மை நினையாமல் உகக்கலியைச்செய்ததினால்
 நம்மை வரைநீர்தான் நடத்தும் படிநடத்தும்
 என்றந்த ஈசுரரும் ஏற்ற உமையாளும்
 அன்றந்த வேதாவும் அமரர்முனி தேவர்களும்
 சத்திய மாகத் தானுரைத்தார் நாரணர்க்கு
 மத்திய நாதன் மனமகிழ்ந்தேது சொல்வார்
 நல்லதுதானென்று நாட்டமுற்றெம்பெருமாள்
 வல்ல பரம ஈசுரரோடேவகிர்வார்

கன்மம்போலொத்தக் கலிப்பிறப்பானதினால்
 நம்மள் முதல்மாறிப் பிறக்கநாளாகுதுகாண்
 ஆனதாலீசுரரே அருளுகிறேன் நீர்கேளும்
 ஈனமுள்ள பாவி இயன்றதுரி யோதனைனைக்
 கொன்றே னவனைக் குருநாடை வர்க்கீந்து
 முன்னே மறையோன்மொழிந்தசாபத்தாலே
 தேவர்முதல் வானோர் தேவமுனி தான்வரையும்
 மூவ ருறையும் உற்றதெய்வ லோகமேழும்
 மேலோர்க ளெல்லாம் மேதினியிலென்றனக்குப்
 பூலோகந் தன்னில் பிள்ளையென வேபிறக்க
 வேணுமென்று மாமுனிவன் விட்டசாபத்தாலே
 தாணுவே நீரறியத் தாம்பிறந்தார் சாணாராய்
 ஏழுலோ கமதிலும் ஏற்றமுள்ள வித்தெடுத்துக்
 கீழலகில் பெற்றேன் கீர்த்தியுள்ள சாணாராய்ப்
 பெற்றுவைத்து ஸ்ரீரங்கப் பூமியிலே போயிருந்தேன்
 மற்றுஞ்சில நாட்கழித்து வாழுந் தியதிதனில்
 அனந்தபுரம்நோக்கி யானேகும் வேளையிலே
 புனந்தனிலே நின்று புலம்பலுற்றார் தேவர்களும்
 தெய்வலோ கத்திலுள்ள தேவதே வாதிகளும்
 வைகுண்ட லோகமதில் வாழுகின்ற தர்மிகளும்
 சிவலோகம் வாழும் சிட்டர்முதல் வானவரும்
 தவமான வேதாவின் தன்னுகத்தில் வாழ்பவரும்
 வடகயி லாசமதில் வந்திருந்தார் வாட்டமதாய்
 நடக்கும் வழியில் நானவரைக் கண்டேதான்
 தாது கரமணிந்த தானவரே தர்மிகளே
 ஏதுகா ணீங்கள் இங்குவரக் காரணமேன்
 என்றவரோடேகேட்டேன் ஈசுரரே கேட்டருளும்
 அன்றவர்க ளென்னோடே அருளினதை நீர்கேளும்
 கலியன் பிறந்ததினால் கட்டழிந்து மானுபங்கள்
 சலிவாகி எங்களுட தானதவங்குன்றினதால்
 இனியிருந்தா லென்னபலன் என்றுமிக எண்ணமுற்றுக்
 கனிந்து வுமைத்தேடிக் காணவந்தோ மென்றுரைத்தார்
 அப்போது வங்களுக்கு ஆகவேண் டியவளம்
 இப்போதே சொல்லும் என்றேகேட்டேன் தேவருடன்
 சொல்லுகிறாரந்தத் தேவர்கள்தா மீசுரரே
 நல்லதுதானிந்த நாட்டில்கலி வந்ததினால்
 கலிக்குமுன் னுள்ளதுவும் கலியில்மிகக் கண்டதுவும்
 அலிக்கிய மானதினால் அக்கலிமாளும்போது
 சிவசத்தி தான்முதலாய்ச் சீவனுள்ள செந்துகளும்
 தவமுனிவராகிடிலும் தரணி புற்பூண்டுவரை

மட்டை மருந்திலையும் மலைகடலும் வாசுகியும்
 திட்டமுடன் நாரணர்க்குச் சிந்தையொத்த பேர்களெல்லாம்
 மேனி யழுக்கறுத்து மேன்முடிருளறுத்து
 யோனிப் பிறப்பும் உற்றலிங்கப்பிறப்பும்
 அவரவர்க் குள்ள அதிகப் பிறப்போடும்
 எவரெவரும் பூமியொன்றில் இனிப்பிறக்க வேணுமல்லோ
 ஆகும் பிறப்பும் ஆகுவது மிந்நாளில்
 சாகும் பிறப்புத் தவறுவது மிந்நாளில்
 அப்படியே நீசன் அவன்பிறந்தத் தோசமதால்
 எப்படியும் ரண்டிலொன்று ஆகுவது திட்டமுண்டே
 ஆனதா லெங்களுட அக்கமதி லிப்போது
 மானமாய்ச் சான்றோராய் வகிருமென்றா ரீசுரரே
 கொஞ்சம் பொறுவுமென்று கூறிவந்தேன்முன்னமே
 இஞ்சொல் பார்க்கும்போது இவ்வுலகிலுள்ளோரைப்
 பிறவிசெய்ய ஞாயமுண்டு பிழைமொழி சொன்னதினால்
 திறவி முதற்பொருளே செய்தியென்ன சொல்லுமென்றார்
 அப்போது ஈசுரரும் அச்சுதரைத் தான்பார்த்து
 இப்போது மைத்துனரே யானென்ன சொல்வதுதான்
 நீர்நினைத்த துபோலே நிச்சயித்துக் கொள்ளுமென்று
 பாரனைத்துங் காக்கும் பரமே சுருரைத்தார்
 அப்போது பாரளந்த அய்யாநாராயணரும்
 முப்பொருளு மொன்றாய் ஒத்திருந்தேதுசொல்வார்

தேவலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

தேவரையுந் தான்வருத்திச் செப்புவாரையாவும்
 பாவலரே நீரும் பார்த்துணர்ந் தோராமல்
 மாலிங்கேயில்லையென்று மாறாட்டஞ்சொன்னதற்கு
 சூலின் கருத்திரண்டு தொல்புவியி லேபிறக்கும்
 உங்களி னமாக ஒருபிள்ளை பெற்றதுண்டு
 அங்குபோய்ச் சாணாராய் அதில்பிறக்கப்போவுமென்று
 சொல்லவே தேவரெல்லாம் சிரித்துமனங்கூடி
 நல்லதுகாண் நாரணரே நாங்கள்பிழைத்தோமெனவே
 பிறக்கவே போவோம் பிறந்தாலடியார்க்கு
 இறக்கவிதி யாகுமல்லோ இழிகலியனேதுவினால்
 இறந்தால் பின்னுமந்த இனத்திலடியார்பிறக்க
 வரந்தாரு மென்று வணங்கிநின்றாரையாவை
 அப்போது அய்யா அரிநமோ நாரணரும்
 செப்பரிய நல்லகுலத் தேவர்களுக் கேதுரைப்பார்
 மக்களே நீங்கள் வையகத்திலேபிறந்தால்
 வக்கலிய னேதுவினால் மாயமுங்களைச்சூழ்ந்து

என்பேரு மீசர் ஏற்றஉமையாள்பேரும்
தன்பேருஞ் சொல்லாதே என்று தடுத்தடிப்பான்
ஆனதால் சாவுவரும் ஆனாலுமுங்களுயிர்
மானமது மாறாமல் மாறியவ்வினத்திலுறும்
இப்படியே வுங்களைநான் இரட்சித்துக்காக்கும்டும்
எப்படியு முங்களுயிர் இதில்விட்டகலாதென்றார்
நல்லதுகாணென்று நாட்டமுற்றுத் தேவரெல்லாம்
வல்ல வகையான வாய்த்தசாணாரினத்தில்
தேவருயிர்பார்த்துச் சென்றுதித்தார் தேவரெல்லாம்
மூவருரை மாறாமல் மோகமுள்ள தேவரெல்லாம்
போகும் பொழுதில் பொன்னுலகத்தேவர்தன்னில்

சம்பூர்ணத்தேவன் - பரதேவதை தவச

தாவும்பெரிய வொரு சம்பூரணத்தேவன்
பரதேவதையான பார்மறலி தன்னுகத்தில்
உரமான தேவியவள் உடையமன்னனைநீக்கித்
தெய்வச்சம் பூரணனும் சேர்ந்தவளோடேநடப்பாய்
மாயவளை மாய்கையினால் மாறியவன் பேசினனே
நான்பிறக்கப்போணுமென்றால் நன்னுதலை யென்னோடு
தான்பிறக்கச்சொல்லித் தாரம்போலாக்குவீரால்
நான்பிறக்கப்போவேன் நாரணரேயல்லாது
தான்பிறக்கப் போவதற்குச் சங்கடங்களுண்டுமையா
என்றுரைக்கத் தேவன் எடுத்துரைப்பாரெம்பெருமாள்
நன்றுநன்று தேவாநீ நாணமென்ன பேசுகிறாய்
உன்பிறப்பு உயர்பிறப்பு ஓவியத்தின் தன்பிறப்பு
பின்பிறப்பு ஏமன் பூமிப் பிறப்பல்லவோ
அப்பிறவிக் கிப்பிறவி அடுக்குமோ தேவாநீ
இப்பிறவி ஞாயம் ஏனுரைத்தாய் மாதேவா
ஆனையொடு பூனை அணைந்துநலஞ்செய்திடுமோ
பூனையொடு ஆனை புல்குமோ மாதேவா

ஆனைமதமாயடர்ந்துமிகத்தேவா
பூனையொடுவந்துபுல்குமோ - பூனை
நாயோடுபுல்குமோநல்லறிவில்லாத் தேவா
ஈயோடுசேர்மோஈசல்

ஏனடா தேவாநீ இந்தமுறை சொன்னதென்ன
வீணடா இவ்வாசை விட்டுவிடு நீதேவா
கீரிக்குப் பாம்பு கிளைவருமோ வையகத்தில்
ஓரிக்குச் சிங்கம் ஒக்குமோ மாதேவா

இப்படியே மாயன் எடுத்துரைக்கத் தேவாதி
 எப்படியும் புத்தி இசையாம லேயுரைப்பான்
 காவலரே மாமோகம் கண்டஇடமல்லவோ
 ஆவலது கொண்டஇடம் அச்சதரே சம்மதங்காண்
 எந்தவித மாகிடினும் எனக்கந்தப்பெண்கொடியைத்
 தொந்தமா யென்றனக்குத் தொலையாத ஆசையதும்
 தந்தருளி வைத்தால் தர்மமுண்டுங்களுக்கு
 என்றன் பிரானே இனிமாற்றிச்சொல்லவேண்டாம்
 என்றுரைக்கத் தேவன்எடுத்துரைப்பாரெம்பெருமாள்
 ஒன்றுநீ கேட்டிலையே உன்மனது ஒத்திலையே
 கீழுள்ள பெண்ணை மேலாக்க வேணுமென்றால்
 வேழமொத்த தேவா மிகுத்ததவஞ் செய்திடுநீ
 மேலாக வேணுமென்று மெல்லியரும் நற்றவசு
 காலால் கனலெழுப்பிக் கடுந்தவசு செய்திடச்சொல்
 தவசு இருபேரும் தாற்பரியமாகநின்று
 சிவசுவாசம்பெருக்கிச் சிறந்ததவஞ்செய்தாக்கால்
 நின்ற தவத்தில் நிலையாய் நினைத்ததெல்லாம்
 அன்றுங்களுக்கு அருளுவேனானுமென்று
 சொல்லிடவே தேவன் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
 நல்லதுதானென்று நாட்டமுற்றுத் தேவனுந்தான்
 பரதே வதையான பைங்கிளியைத் தான்கூட்டி
 விரைவாகத்தேவன் விறுமாபதஞ்சேவித்து
 நின்றான் தவசு நெடியோனுறுதியென்று
 நன்றான நன்னுதலும் நல்லசம்பூரணனும்
 நினைத்துத் தவசு நிற்கநிலை தேடிநின்றார்

எமலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அனைத்துயிருங்காக்கும் அய்யாநாராயணரும்
 ஏம னுலகமதில் இருக்குந் தபோதனரைத்
 தாமனந்தப் பேர்கள் சர்வதுமேயழைத்து
 வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்த தபோதனரே
 ஏதுங்கள் ஞாயம் என்னோடே சொல்லுமென்றார்
 உங்கள் குடும்பம் உடையோன் பதம்வணங்கி
 எங்களுட மோட்சமதில் ஏகி இருப்பதினால்
 ஆனதா லவர்கள் அனுக்கிரகந் தன்னாலே
 மானமுட னேமனுட வையகத்தில் வாழ்ந்திருந்தீர்
 இன்ன முன்வழிகள் என்மகவாயங்கிருக்க
 வன்னமுட னவ்வழிதான் வாய்த்தசாணாரினத்தில்
 போய்ப்பிறந்து நன்றாய்ப் புவிமீதிலேவளர்ந்து
 மேற்பிறவி வந்திடினும் மேவுவதவ்வழியில்

இப்படியே பிறந்து என்று மிடறுசெய்து
எப்படியுமெந்தன் தவத்தாலேயிருளகன்று
உன்பிறப்போர் தம்மால் உதவிபெற்று வாழுமென்று
எம்பெருமாள் சொல்லி இனத்தில் பிறவிசெய்தார்

சொர்க்க லோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

சொர்க்கலோகத்தாரைச் சுறுக்காய் வரவழைத்து
மிக்கவுங்கள்செய்தியென்ன விடுத்துரையுமேவலரே
நான்பிறவிக் கெல்லாம் நம்பிகூ டப்பிறந்து
என்பிறகே வந்து எனக்கேவல் செய்ததினால்
இன்னம் பிறவி இனத்திலுயிரென்மகவாய்
வன்னமுள்ள சான்றோர் வழியிலிருப்பதினால்
காலக் கலிதான் கட்டழித்தென்மகவு
மேலுக் மாள விடைநிச்சித் திருப்பதினால்
நீங்களும்போயங்கே நிங்ஙளுட தன்வழியில்
மங்களமாய்த் தோன்றி வாழுங்கோ என்மகவாய்
வாழுகின்ற நாளையிலே வருவேனானுங்களிடம்
நாளும்பல ஊழியங்கள் நமக்குமிகச் செய்திருங்கோ
ஏவல்கண்டுங்களைநாம் இரட்சித்தாண்டுகொள்வோம்
போவெனவே சொல்லிப் புகன்றாரவர்களுக்கு

பிரமலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

பிரமலோகத்திலுள்ள பிலத்த இருஷிகளை
வரவழைத்து அய்யா நாராயணர் வகிர்வார்
வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்த ரிஷிமாரே
ஏதுங்கள் ஞாயம் என்னோடுரையுமென்றார்
அப்போது நல்ல அந்தரிஷி யேதுரைப்பார்
இப்போது அய்யாவே எங்களைப்பூலோகமதில்
படைக்கவே ணுமெனவே பகர்ந்தமொழி மாறாமல்
நடக்கக் கருமமிது நாரணரே பொய்யாது
முன்னமே யெங்கள் முறைவழியிலோருயிரை
வன்னமுள்ளச் சாணாராய் வகுத்தீரேயும்மகவாய்
அல்லாம லெங்கள்வழி ஆனரிஷி தங்களிலே
பொல்லாத குற்றம் பிரமனுக்குச் செய்ததினால்
அன்பத்தினா லொன்றிரிஷி அவனிதனில் போகவென்று
இன்புற்ற நாரணரே ஈந்தீரவர் கேட்டவரம்
ஆனதா லவர்கள் அவனிதனி லேதிரிய
ஏனையா எங்களைநீர் இப்போ பிறவிசெய்தால்
இனம்பிரிந்து நாங்கள் இருப்போமே பூமிதனில்
கனம்பொருந்தும் நாரணரே கட்டுரைக்க வேணுமென்றார்

நல்லதுதா னென்று நாராயணருரைப்பார்
 வல்ல ரிஷிமாரே வகையாகக் கேட்டிரே
 அதற்கு விபரம் அருளுவேன் கேளுமென்று
 மதுக்குகந்த மன்னன் வழுத்துவாரன்போரே
 சென்ற ரிஷியெல்லாம் செடமெடுத்துப்பூமிதனில்
 மண்டலங்கள் தோறும் வாழுவார் கண்டிரே
 என்ன விதமாய் இருப்பாரென்றேயினமாய்
 துன்னயமாய் நீங்கள் துணிந்துநன்றாய்க் கேட்டிங்கோ
 மான்தோலிலேயிருப்பான் வானமதைத்தான்பார்த்துத்
 தீன்சோ றருந்தாமல் செலங்குடித்து நாடோறும்
 கற்பமுண்டோ மென்று கலியில்மிகப் பட்டுழன்று
 அற்பமுடன் கொஞ்சி அவன்சிலநாள் தானிருந்து
 பிரம்ம வைகுண்டம் பிறப்பெடுத்து நான்தானும்
 வரம்வைத் தவனை வதைத்துப்பின் னுன்னினத்தில்
 படைத்துத் தருவேன் பார்த்துக்கோ லெக்கெனவே
 அடர்த்தியாயைம்பத்து ஐந்து இருஷிகளும்
 ஆளுக் கொருவிதமாய் அருந்துவதுமிருப்பும்
 நாளு முறையாய் நடத்துவதும் நீகேளு
 ஒக்க விபரமதாய் உரைக்கநேரம்பெருகும்
 மிக்கத் திரட்டாய் விடுகிறேன் நீகேளு
 நல்ல மிளகுதின்று நவகண்டி தான்பூண்டு
 கொல்ல மிளகுதின்று குப்பைமே லேபுனைந்து
 வெள்ளித் தடுக்கில் வீற்றிருப்பாரேசிலர்கள்
 ஆனைத்தோ லிட்டு அருந்தாமல் நாடோறும்
 கானகத்தில் வாழ்ந்து கண்மூடாரேசிலர்கள்
 மரத்தையிகக் காலிலிட்டு வார்சிலந்திக் கோர்வையிட்டுச்
 சரத்தையுள்ளே கொண்டு தானிருப்பாரேசிலர்கள்
 மீட்டைக் கொடியும் மிளகுவெற்றிலைக்கொடியும்
 இட்டமுடன் நிஷ்டை இருப்பார் சிலபேர்கள்
 உப்பில்லா தன்னம் ஒருபோது தான்குடித்து
 அப்பிலிட்டுத் தின்று அக்கினியி லேகாய்ந்து
 இருப்பார் சிலபேர் இன்னமும்நன்றாய்க்கேளு
 பொருப்பி லிருப்பார் பூமியில் வரோமென்பார்
 கள்ளிப்பா லுண்டு கவிழ்ந்திருப்பாரேசிலபேர்
 கொள்ளித் தழலும் கொள்ளைகொண்டகஞ்சாவும்
 உண்டோங்காண்லோகமதை விழுங்குவோமென்பார்
 புல்லை யருந்திப் புலித்தோலின் மேலிருந்து
 தில்லைப்பா லுண்டு திரிவோமென் பார்சிலபேர்
 புகையிலைச் சாறு புகட்டுவோ மென்பார்சிலர்
 தகையில்லாக் கற்பம் தானுண்டோமென்பார்சிலர்

பூவில் படுப்போம் புகட்டுவோமாவின்பால்
 காவி லுறைந்து கலைதரியாதிருப்பார்
 உடையுடா தேகழுத்தில் உத்திராட்சமேபுனைந்து
 நடையொற்றைக் காலால் நடப்பார் சிலபேர்கள்
 இப்படியே நன்றாய் இவரிவர்க்கோர்விதமாய்
 அப்படியே தேசம் ஐம்பத்தாறதிலுந்திரிவார்
 சோழக் குருநாடு தேசமது நன்னாடு
 ஆளவை குண்டர் அவர்வளரும் நன்னாடு
 இந்நாட்டில் வாழும் இராசருடவளமை
 சொன்னால் தொலையாது சொல்ல எளிதல்லவே
 இப்புவிபில் வாழும்என்றன் வைகுண்டரிடம்
 எப்புவிபில் வாழும் ரிஷிசன்னாசியெல்லாம்
 வரம்வைக்கச் சொல்லி வதைக்கும்வைகுண்டர்காண்
 பரம்பெரிய வைகுண்டப்பதியாள வந்தவர்காண்
 சன்னாசியெல்லாம் தலைவீதம் வாழுகின்ற
 மின்னான சீமை விரிக்கக்கேள் நீங்களெல்லாம்
 பாண்டியநாடான பரிகொங்கைநன்னாட்டில்
 ஆண்டிருப்பான் சன்னாசி அவனொருவன் கேட்டிருநீ
 வருஷமொருநேரம் மாறிப் பிறந்தேனென்று
 புருஷனென வந்தெடுத்தால் பிள்ளையுண்டென்பான்
 சிங்கள நன்னாட்டில் சீகண்டன் ராச்சியத்தில்
 புங்கம்பாலுண்டு பூவையரைப்பாராதிருப்பான்
 கோரக்க நாடு குருச்சேத்திர ராச்சியத்தில்
 சூரக்கோல் கைப்பிடித்துச் சூலாயுதமேந்தி
 தன்மதத்தால் பேசித் தானிருப்பானேசிலநாள்
 கன்மத்தால் சாவான் கடியமூன்றாம்பேர்தான்
 இப்படியேயைம்பத்தாறு ஊரிலைகளுக்கும்
 அப்படியே தானிருக்கும் ஆனசன் னாசிகட்கு
 ஒண்ணொண் ணடையாளம் உரைக்கிறேன் சீக்கிரமாய்
 துண்ணெனவே நீங்கள் துணிந்துமிகக் கேளுமென்று
 நாலாஞ்சன்னாசி நயனமிமையாதிருப்பான்
 காலைக் கைகொண்டு கட்டிறுக்கியேயிருப்பான்
 அஞ்சாஞ்சன்னாசி அன்னங் குடியாமல்
 பிஞ்சிரு மிச்சியிலை பிசைந்துதின்றேயிருப்பான்
 ஆறாஞ்சன்னாசி ஆனகஞ் சாகுடித்து
 நீறாக்கித் தேகமதை நிஷ்டைபோல் தானிருப்பான்
 ஏழாம் சன்னாசி இடுப்பிலொரு சீலைகட்டிப்
 பாழாகப் பட்சி பறவைதின்றேயிருப்பான்
 எட்டாஞ் சன்னாசி இருந்துமிகக் கண்மூடி
 கட்டாய்ச் சுவாசமதைக் கவர்ந்துகவர்ந்தேயிருப்பான்

ஒன்பதாஞ் சன்னாசி உமிழ்நீரிறக்காமல்
 இன்ப விறுவிறுத்து ஈரவம்போல் கண்வெளுத்துத்
 தூங்கினாற் போலே சூழச்சூழவிழித்துப்
 பாங்குகள் தேடிப் பதிந்திருப்பான் கண்டிரே
 பத்தாஞ் சன்னாசி பதிவாக நாள்தோறும்
 சிற்றாமணக்கிலையில் துயிலுவான் கண்டிரே
 பதினொராஞ் சன்னாசி பவளமணிக்கோர்வையிட்டுத்
 துதியாயொருமூலம் சொல்லித்தினம் சேவித்து
 உரிய உளுந்தும் ஓயாமல் கஞ்சாவும்
 சதமென்று நம்பி தானிருப்பான் கண்டிரே
 பன்னிரண்டாஞ் சன்னாசி பார்க்கல் கோர்வையிட்டு
 உந்திக்கு இலுப்பையிலை உழக்குச்சாறுகுடித்து
 இருப்பான் பதிமூன்றான் இவனினைத்தைக் கேட்டிருநீ
 பருப்பா நவலும் பழமுந் தினமருந்தி
 கோவை யிலையும் கொடுப்பையிலையும்புசித்துச்
 சேவைபண்ணி நித்தம் செய்திருப்பான் கண்டாயே
 பதினாலாஞ் சன்னாசி பண்ணு முறைகேளு
 துதியாயொருமூலம்சொல்லித் தினஞ்சேவித்துக்
 கையிறை கொண்டேதான் கட்டிக்கொண்டேயிருப்பான்
 பதினைந்தாஞ் சன்னாசி பார்க்கெந்த மாலையிட்டு
 மதியகத்தே வுண்டு மலர்ந்துதுயின்றேகிடப்பான்
 பதினாறாஞ் சன்னாசி பண்ணு முறைகேளு
 ஆடை யுடுக்க அறிவுசற்றுமில்லாமல்
 கோடை குடித்துக் குலைவான் பதினாறான்
 கள்ளிதனைத் தின்று காய்களிலையருந்தி
 கொள்ளித் தழல்காய்வான் கொடிய பதினேழான்
 நல்லத்திக்காயருந்தி நாமமணியும்பூண்டு
 கொல்லத்தி போலே குலைந்துகுலைந்தேதிரிவான்
 இவன்பதி னெட்டான் என்றேயினமறிநீ
 எவனு மறிவான் ஈரெட்டு மூன்றானை
 மான்தோலின் மேலிருப்பான் மற்றிருபான் மீசையுள்ளான்
 தான்தெரியு மற்றிருபத் தொன்றா னினங்கேளு
 நாகத்தின் முள்ளை நல்லதலை மேலணிந்து
 கூகத்தைச் சுற்றிக் கும்பிட்டுத் தான்திரிவான்
 இருபத்திரண்டான் இனங்கேளு நன்றான
 மதுவைத்து நித்தம் வணங்குவான் மந்திரத்தை
 இருபத்தி மூன்றான் இருப்பான் மயிர்வளர்த்துச்
 சருவைத்துப் பால்பழத்தில் தந்திரத்தையோதிடுவான்
 இருபத்தி னாலான் எங்கு மிகத்திரிந்து
 உருவேற்றி நித்தம் உடல்வாடலாயிருப்பான்

இருபத்தியைந்தாமிருஷி எருக்கலம் பாலருந்தி
 பருவமாய் ஓவியஞ் செய்ததிலே படுத்திருப்பான்
 கள்ளுக் குடித்துக் கறியுப்புக் கூட்டாமல்
 புள்ளித்தோல் மேலிருப்பான் புகழிருபத்தாறானும்
 நீரைத் தியானமிட்டு நித்திரைக்குத் தானோதி
 பாதை வழியேகான் பத்துரண்டேழானும்
 கோண முடிமுடித்து குறுத்தடியுங் கைப்பிடித்து
 நாணமில்லா தேதிரிவான் நல்லிருபத்தெட்டானும்
 சூலம் பிடித்துச் சுழியெழுத்தை மேலுன்றி
 கோலமிட் டேதிரிவான் கூறிருபத்தொன்பானும்
 முப்பதாஞ் சன்னாசி முச்சந்தி தான்பார்த்து
 அப்புச் சிரங்குபற்றி அவன்கிடப்பான் சந்தியிலே
 ஓர்முப்பத் தொன்றான் ஊமையெனவேதிரிந்து
 கூர்மையுள்ள காது கொஞ்சமுங்கேளாத்திரிவான்
 முப்பத்தி ரண்டான் உயர்ந்ததிட்டில் தான்பார்த்து
 சர்ப்பத்தின் நஞ்சு தானுண்டோமென்றிருப்பான்
 நன்றாயறிந்திடுநீ நல்ல முப்பத்து மூன்றானையும்
 கண்டாலறிந்திடலாம் கண்ணில் வெளுப்புமுண்டு
 தொண்டையில் சடம்புகட்டித் தொல்புவியிலே திரிவான்
 மண்டை வகுப்புமுண்டு வாய்த்தமுப்பத் தினாலான்
 முப்பத்தைந்தானும் முயலகன்போலுண்டாகி
 எய்ப்பிளைப்பார் போலே இவன்திரிவான் கண்டாயே
 செப்பமுள்ள முப்பத்து ஆறான் செய்தியைக்கேள்
 புஸ்பமீதிற் படுத்து பூவையர்கள் தாலாட்ட
 அற்பமுட னாடை அணியாமல் தானிருப்பான்
 முப்பத்தியேழாஞ் சன்னாசியானவனும்
 அகத்தி யிலையருந்தி ஆனைத்தோல் மேலிருந்து
 மகத்துவமாய்ப் பேசிமாள்வான் முப்பத்தேழான்
 கொல்ல மிளகு குறுணியொரு நாளருந்தி
 பல்லைமினுக் காதிருப்பான் பார்முப்பத்தெட்டானும்
 சோறு குழையவைத்துச் செவ்வலரிப்பூவிலிட்டு
 ஆறும்முன் பூவோடு அருந்துவான் முப்பத்தொன்பான்
 நாக்கிலோராணிதனை நல்லவிந்தையாய்க்கொருத்து
 மூக்கிலே கட்டி முனங்குவான் நாற்பதானும்
 சிறுபயறை மாவாக்கித் தேங்காயதனிலிட்டு
 முறுக்கா யதையருந்தி முழுங்குவான் நாற்பத்தொன்றான்
 அரைக்கீரை வித்தை அருந்தித் தினந்தோறும்
 சுரைக்கூட்டேதிரிவான் சுத்தநாற்பத்திரண்டான்
 நாற்பத்தி மூன்றான் நத்தைச்சூரி விதையை
 தாற்பத்தி யமெனவே தானிருப்பான் கண்டாயே

விராலி யிலையும் விளாங்காய் வெறுந்தோடும்
 நிராதனமாய் வைத்து நித்தமருந்துவன்காண்
 நாற்பத்தி நாலான் என்றையிவனையறி
 நாற்பத்தைந் தானுடைய நல்விபரம் நீகேளு
 பூப்பறித்துத் தின்று பூனைமொழி பேசிடுவான்
 பேய்க்குமட்டிக் காயைப் பிசைந்து விரைதானெடுத்து
 நாய்க்குணம்போல்தின்பான் நாற்பத்தி ஆறானும்
 எருமை யுடமோரும் எள்ளெண்ணெயுங்குடித்து
 நருநரெனப்பேசிடுவான் நாற்பத்தியேழானும்
 மருளான பெண்ணை மனதில்வை யோமெனவே
 இருளான போது இந்தநினைவாயிருப்பான்
 காமத்தைத் தன்னால் கழியவிட் டேவாடி
 நாமத்தைப் பேசான் நாற்பத்தி யெட்டானும்
 புகையிலையைத் தீயில்வைத்துப்புகையுமிகக்குடித்து
 நகம்வளர்த்தேயிருப்பான் நாற்பத்தொன்பானும்
 அன்பதாஞ் சன்னாசி அரசியிலை மேலிருப்பான்
 மண்புரளத் தான்கிடந்து மாஜலங்குடித்திருப்பான்
 அன்பத் தொன்றானும் அலைவாய்க்கரைதோறும்
 புண்ணியத் தீர்த்தமெனப் போயாடியேதிரிவான்
 நீலமவரிச்சாறு நித்தம்நித்தங்குடித்து
 ஆலம் பலகையிலே ஐம்பத்திரண்டானிருப்பான்
 சுக்குப் பொடியைத் தினந் தினமேயருந்தி
 அக்குமறு கணிவான் ஐம்பத்தி மூன்றானும்
 ஐம்பத்தி நாலான் அசுரக்கா வடிவைத்துக்
 கெம்பித் திரிவான் கீரித்தோல் காலிலிட்டு
 விளியிட்டு டேயாடி வெற்றிகொண்டேதிரிவான்
 வழிவிட்டு விலகி வழிநடப்பானைம்பத்தஞ்சான்
 இப்படியே யைம்பத்து அஞ்சு இருஷிகளும்
 அப்படியே அவரவர்கள் அற்புதங்கள் வேறுசெய்து
 இருப்பா ரவர்கள் இராச்சியத்துக் கொன்றாக
 பருப்பா ரவர்கள் பழுதுகை வாய்த்துதென்று
 இருக்குமந்த நாளையிலே யான்வருவேன் தெச்சணத்தில்
 ஒதுக்கிச் சன்னாசிகளை ஒன்றொன்றாய்க்கொண்டுவந்து
 வைக்கச்செய்வேன்வரத்தை மனுவறியச்சிலரைச்
 செயிப்பேன் பலபேரைச் செகமெல்லாமறிய
 வதைத்து ஒவ்வொன்றாய் மனுவில் வரத்தாக்கி
 நிரைத்துங்கள் தன்னோடு நிலைநிறுத்தி யேதருவேன்
 ஆனதால் நீங்கள் அவனியி லென்மகவாய்
 ஈனமில்லா துங்கள் இனத்தில் பிறந்திருங்கோ
 வாழுங்கோ கலியன் மாய்கையால் சாவவந்தால்

பாழுபோ கா தேவுயிர் பதியுமுங்கள் தம்வழியில்
நான்வந் துங்களையும் நாட்ட முடனெடுத்து
மானொத்த தர்ம வையகத்தில்வாழவைப்பேன்
என்று பிரம இராச்சியத் தோர்களையும்
அன்று பிறவி அமைத்து அனுப்பினர்காண்

வைகுண்டலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்தப் பிறவி அவர்செய்தனுப்பிவைத்துச்
சொந்தப்பிறவி சிவவைகுண் டத்தோரை
வாருங்கோவென்று வரவழைத் தெம்பெருமாள்
ஏதுங்கள் ஞாயம் இயம்புமென்றார் தர்மிகளை
அப்போது தர்மியெல்லாம் அரியோ னடிவணங்கி
எப்போது மெங்களைநீர் இரட்சித்துக் கொண்டவரே
ஆண்டவை குண்டம் ஆண்டிருந்தோமித்தனைநாள்
தாண்டவரே யினியுமது தயவி னருளாலே
என்னபடி நிச்சித்து இருக்குதோ அவ்வழியில்
வன்னத் திருமாலே வகுத்தாலதுமனதாம்
என்றுதர்மி யெல்லாம் இசைய ஆதிநாரணரும்
நன்றுபிள்ளாயுங்களுட நல்வளமை சொல்லுகிறோம்
இல்லா தெளியோர்க்கு எனைநினைந்து தர்மமிட்டுப்
பல்லுயிர்க் குன்னயிராய்ப் பார்த்தீரொருப்போலே
நீத நிலையை நிறுத்தி யெனைநினைந்து
சீதமாய்ப் பூமி செலுத்தியரசாண்டிருந்து
வந்தீர்கள் கூட்டோடு வைகுண்ட மானதிலே
சேர்ந்தீர்களாகிடிலும் செய்தநன்றி தான்பார்த்து
உங்களுக்கின்னாள்வரையும் உதவிதரவில்லையல்லோ
தங்களுக்கு நன்மை தரவேணு மானாக்கால்
இன்னமொரு பிறவி என்மகவிலேபிறவும்
வன்னப் பிறவியென் மகவழியில் தான்பிறந்தால்
ஏழு யுகக்கணக்கும் யான்கேட் டுங்களுக்கு
மாளுவதில்லாமல் மறுபிறப்புமறுத்து
நம்முடைய சொத்தும் நாடியுங்களுக்கீந்து
மும்மடங்காய்த் தர்மம் ஓங்கிவளர்ந்தேயிருப்பீர்
என்றுதர்மி தங்களுக்கு எம்பெருமாளீதுரைக்க
அன்றந்தத்தர்மிகளில் ஐபேர்களேதுரைப்பார்
ஆயரே எங்களுட ஆதிநாராயணரே
மாயரே எங்களைநீர் மறந்தெங்கே போனீர்காண்
காணாம லும்மையெங்கள் கண்கள் மிகத்தவித்து
வாணாளயர்ந்து மறுகிநொந்து வாடினோமே
என்றுதர்ம பாண்டவர்கள் இப்படியே சொல்லிடவே

நன்று நன்றென்று நாராயணர்மகிழ்ந்து
 முன்னமே நீங்கள் உகத்துக்குகங்கூட
 என்னைவிட்டகலாது இருந்தீர்களென்னுயிர்போல்
 ஆனதாலிப்பிறவி அய்யாநாராயணராய்
 மானமாய்த் தர்மம் வளர்ந்தோங்க எந்நாளும்
 நிச்சித்து ஒன்றாய் நிலைநிறுத்தித்தற்சொருபம்
 மெச்சித்து நானினித்தான் மேல்பிறக்கப்போவதினால்
 என்மகவாய் நீங்கள் ஏழிலொருவனுமாய்க்
 கண்மணிபோல் நீங்கள் கலியுகத்தில்போய்ப்பிறங்கோ
 என்றேதான் தர்மிகட்கு எம்பெருமாளீதுரைக்க
 அன்றேதான் தர்மி எல்லோருமேதுரைப்பார்
 தானதவஞ் செய்தல்லவோ தர்மிகள் தானாகி
 மான வைகுண்ட வாசலிலே வந்திருந்தோம்
 மானுவங்க எில்லா மாளுங்கலியுகத்தில்
 பேய்நீச வையகத்தில் பிறக்கப்போ வென்றீரே
 நாங்கள் முன்செய்த ஞாயநடுப்போய்விடுமே
 ஏங்கக் கலியனுட இருளினாலையாவே
 நாயநடுக் கேட்டு நடுக்கம் மிகப்பிடித்து
 தேயமதில் நாங்கள் செய்தமுறை தப்பிடுமே
 ஆனதால் நீரும் அன்றுநடுக்கேட்கையிலே
 மானமில்லையானால் வழக்கென்ன சொல்லிடுவோம்
 என்றுரைக்கத் தர்மி ஏதுரைப்பா ரெம்பெருமாள்
 நன்றுநன்று பிள்ளைகளே நானதற்குச்சொல்வதுகேள்
 என்மக்க ளேழும் இயல்கலியில் பட்டுழன்று
 வன்மக் கலியதனால் மாறிமிகச் செய்ததெல்லாம்
 நான்பொறுத்துங்களுக்காய் நானே தவசுபண்ணி
 வான்சிவனுக் கேற்க வாய்த்த தவமிருந்து
 மக்களேழு பேர்கள் வம்மிசங்க ளுள்ளதெல்லாம்
 ஒக்கவொன்று போலே உகந்தெடுத் துண்மையுடன்
 நாடாள வைப்பேன் நல்லமக்களேழ்வரையும்
 தாடாண்மை யான சத்தியுமை தன்னாணை
 நீங்களென்ன குற்றம் நிலையில்லாச்செய்தாலும்
 தாங்கிப் பொறுப்பேன் தருவேனானல்லபுத்தி
 உங்கள்கர்மமெல்லாம் ஒக்கத் தொலைப்பதற்கு
 மங்களமாய்ச் சிவனை வருந்தித்தவசுபண்ணி
 நானுங்களுக்காக நல்ல தவசிருந்து
 மானுபங்கள் கெட்ட மாகலிய னுகத்தில்
 தாயும் தகப்பனையும் தான்பழித்த துற்கலியில்
 பேயுங் கலிநீசப் பிறப்பைச் சோதித்தறுத்து
 தாடாண்மை தர்மம் தழைக்கவைத்துங்களையும்

நாடாள வைப்பேன் நம்மாணை தப்பாது
என்றுரைக்க அய்யா எல்லோருஞ் சம்மதித்து
அன்று பிறவி அமையுமென்றாரப்படியே
நன்மையுள்ள தர்மியெல்லாம் நல்லசான்றோர்குலத்தில்
மேன்மையோரெல்லாம் மேதினியில்பிறந்தார்

சிவலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்த யுகப்பிறப்பு ஆனபின் எம்பெருமாள்
நந்த சிவனுகத்தோர் நாடும்வானோர்களையும்
வாருங்கோ பிள்ளாய் வானோரே என்றுசொல்லி
ஏதுங்கள் ஞாயம் இயம்புமென்றாரெம்பெருமாள்
அப்போது வானோர் எல்லோரு மேமகிழ்ந்து
செபுகிறாரந்தச் சிவனாதி தன்னோடு
மாயவரே தூயவரே மற்றொப்பில்லாதவரே
ஆயரே உம்முடைய அறிவின் படியாலே
அமையுமமைத்தால் அதுமனதாமெங்களுக்கு
சமயம் வழுவாத சாதித் திருமாலே
என்றேதான் வானோர் இதுவுரைக்க அய்யாவும்
நன்றென வேமனது நன்றாயகமகிழ்ந்து
காலக் கலிதான் கலிமூழ்கி வையகமும்
மேல யுகம்வரையும் மூழ்கியது கண்டிரே
ஆனதா லீரேழு அவனி இருள்மூடி
மான மழிந்து வரம்பழிந்து மானிடரும்
ஆதி முதல்சாதி அடங்கல்வரை தேவரெல்லாம்
நீதி நிலைமாறி நின்றதுவுங் கண்டிரே
ஆனதா லிந்த அன்னீத இருள்தனையும்
ஏனமென்ன பார்த்தேன் இதையறுக்கவேணுமென்று
பார்க்கும்போதிந்தப் படுரநீசக்கலியை
ஆர்க்கும் செயிக்க அடங்காது கண்டிரே
ஆனதால் நாமள் எல்லோருமின்னமொரு
மானமாய்ப் பிறந்தால் மாளுங்கலியல்லாது
கலிக்குள்ளகப் பட்டசடம் கலியழிக்கக் கூடாது
பெலிக்குக் கலியையிட பிறந்தல்லாலேலாது
ஆனதால் நாங்கள் அம்புவி யில்வருவோம்
வானவரேயுங்களுட வளப்பமென்ன சொல்லுமென்றார்
அப்போது வானோர் எல்லோருமேபயந்து
செபுவதேதோ திருமாலே நாங்களினி
சிவன்முதலே திருமால் திருவுக் கிதுவானால்
எவனையாப் பூமியிலே நாம்பிறவோமென்பதுதான்
ஆனதால் பின்னும் அடியார்க்கொருவிதனம்

ஈனமே கண்டு இரங்குதையா எங்கள்மனம்
 அவ்விதத்தைச் சொல்வோம் அடியார்க் கின்னபடி
 எவ்விதத்தி லேயும் இசைந்தனுப்புமெங்கோவே
 என்றுவானோர்பணிந்து இயம்புவாரன்போரே
 அன்றுமுத லின்றுவரை அடியார்களெல்லோரும்
 சிவனுக் கடிமை செய்திந்தப் பூமியிலே
 எவனுக்கும் பதறாது இருந்தோமே இவ்வுலகில்
 மாய்கையில்லை எங்களுக்கு மக்கள்பெண்டிருமில்லை
 சாய்கைத் துயிலுமில்லை தகையுமில்லை எங்களுக்கு
 இளைப்பில்லை தாகம் இல்லை பசிதாகமதும்
 வளப்பில்லை தேகம் மறுவில்லை நோவுமில்லை
 அலந்தா சையில்லை ஆணில்லை பெண்ணுமில்லை
 கலந்தாசையில்லை காமக் கழிவுமில்லை
 இத்தனையுமில்லாது ஈசனருட்செயலால்
 நித்திய மனப்பூவால் நிமலன் பதம்போற்றி
 இன்பதுன்ப மற்று இருவினைகள் தானுமற்று
 வன்பத்து சம்பத்து வாக்குடனே போக்குமற்று
 மலமற்றுச் சலமற்று மயமும் சயமுமற்றுப்
 பெலன்பொறி யற்றுப் பேரற்று ஊருமற்று
 இத்தனையுமற்று இருந்தசிவத்தொண்டரிடம்
 புத்திகெட்ட மாகலியில் போய்ப்பிறக்கச்சொன்னீரே
 சொன்னமொழி மாறாமல் சுவாமிவிண்ணப்பமென்றார்
 என்னவித மாகிடினும் இரட்சிக்க வேணுமையா
 என்றந்த வானோர் இறைஞ்சித்தொழுதிடவே
 நன்றென்று கேட்டாதி நாராயணருரைப்பார்
 நல்லதுகாண் வானவரே நானினிமேல் செய்பிறவி
 இல்லறத்தை விட்டுத்தவம் இல்லைகாண்வேறொன்றும்
 ஆனதால் பேடென்றும் அருளியிருளி யென்றும்
 மானமில்லாரென்றும் வாராது மேற்பிறவி
 ஆணுக்கொரு பெண் அன்றுழி காலமெல்லாம்
 தோணுதலாயொன்றாய்த் தொல்லுழி காலம்வரை
 வாழ்ந்திருப்பா ரென்றும் மக்கள் கிளையோடும்
 தாழ்ந்திருப்பார் பேராய்த் தழைத்தோங்க எந்நாளும்
 பேரு தழைக்க பெருமையாய்வாழ்ந்திருப்பார்
 ஊரொன் றுகமொன்று உரையொன்றுக் குள்ளாக்கி
 இறவாமல் பெண்ணோடு இருந்துமிக வாழ்வதல்லால்
 பிறவியற்று வாழ்வார் பெண்ணுடனே யல்லாது
 ஊர்மறந்து பேர்மறந்து உற்றக் கிளைமறந்து
 பார்மறந்து தேசப் பவிசு மிகமறந்து
 ஆடல் மிகமறந்து ஆயிழையைத் தான்மறந்து

பாடல் மறந்து பக்கத் துணைமறந்து
 அன்ன மறந்து அதிக மணமறந்து
 சொர்ண மறந்து சுகசோ பனமறந்து
 நலமறந்து தேக நளினமிகமறந்து
 மலசலமறந்து வளருந்தவப்பேறுமில்லை
 இத்தனை நன்மைகள் எல்லாமிகக் கொண்டாடிச்
 சித்திரமாகத் திரும்பிப்பிறப்பற்றவராய்
 என்பிள்ளை ஏழும் எடுத்தவழி ஓரினமாய்
 அன்புள்ள பேராய் அரசாள்வோம் கண்டாயே
 என்று மகாமால் இப்படியே சொல்லிடவே
 அன்றந்த வானோர் எல்லோரு மேயிரங்கி
 நன்மை பலதோடும் நன்னுதலாள் தன்னோடும்
 மேன்மை பலபெறவே மேற்பிறக்கச் செய்வோமென்று
 சொன்னீரே அய்யா சுகம்பெற்றோம் நாமளென்று
 பன்னீர்க் குணம்போல் பச்சம்வந்து வானோர்கள்
 ஆதியே எங்களையும் அதிலமைக்க வேணுமையா
 சோதியே என்று தொழுதுநின்றார் வானோர்கள்
 நல்லதுதா னெனவே நாட்டமுற்றெம்பெருமாள்
 வல்லமக்களான வாய்த்தசாணார்குலத்தில்
 ஏழு மக்களிலும் ஏற்றவானோர்வழியில்
 மாளுவந்தா லுமதிலே மாறாப்பிறக்கவென்றும்
 நாராயணர்புவியில் நல்லமக்க ளேழ்வரையும்
 சீராக வந்தேற்றுச் செய்தவினையும்நீக்கி
 ஊழ்விழி காலம் உயிரழியாவண்ணமும்தான்
 ஆழிக்கரையான்மகவு அரசாள்வாரென்றுசொல்லி
 சொல்லிப் பிறவி செய்தார்காண் சாணாராய்
 நல்லதென்று வானோர் நாடி யகமகிழ்ந்து
 சாணாராய்வந்து தானுதித்தார் வையகத்தில்
 வாணாளறிந்து வானோர் மிகப்பிறந்தார்

பரலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்த யுகப்பிறப்பு ஆனபின்பு எம்பெருமாள்
 சொந்தப் பரலோகச் சுத்தமுனிவோர்களையும்
 எல்லோ ரையுமழைத்து எம்பெருமாள் ஏதுரைப்பார்
 வல்லோரே உங்கள் வளப்பமென்னச் சொல்லுமென்றார்
 நீங்க ளெனைமறந்து நீணிலத்திலில்லையென்று
 நாங்கள் மிகவறிய நன்றிகெட்டுச் சொன்னீரே
 ஆனதா லுங்களுக்கு அதிகப்பிழையாச்சுதல்லோ
 ஏனமென்ன பார்த்து இயம்பு முனிவோரே
 அப்போது மாமுனிவர் எல்லோரும் தாம்பயந்து

செப்பு வதேதோ சிவனுலகோர் செய்திகண்டால்
கற்பனைக்குள்ளல்லால் கடருவமோ நாங்களினி
அற்பரல்லோ கற்பனைக்கு அல்லவென்று சொல்வதுகாண்
என்றுமுனி சொல்லி இயம்புவார் பின்னுமுனி
எல்லாவுரையும் எடுத்துரைத்தீர் வானோர்க்கு
நல்லாயறிந்தோம் நாதனேயவ்வகைபோல்
படைத்தனுப்புமும்முடைய பாலருட தம்வழியில்
நடத்தையதிகமுள்ள நாராயணப்பொருளே
என்று முனிவோர் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்று பெருமாள் அவர்க்கேது சொல்லிடுவார்
எல்லோருமென்மகவாய் இனத்தில் பிறந்திருங்கோ
வல்லோரேயுங்களைநாம் வந்தெடுப்போமஞ்சாதே
என்மக்களேமும் ஈன்றவழிச்சான்றோரை
பொன்மக்க ளான பூமக்கள் தங்களுக்கு
என்சொத்து மீந்து என்பேரையுங் கொடுத்துத்
தன்சொத்தோடேயிருந்து தற்சொருபங்கொண்டிருப்பேன்
இறப்பு பிறப்பு இல்லாமலென்மகவைப்
பிறப்பிறப்பில்லாமல் பெரும்புவியையாளவைப்பேன்
ஆனதால் தர்மயுக அரசங்களுக்கருளி
மானமாய்த் தந்தோம் மாயாண்டி தன்னாணை
என்றாணையாதி நாராயணர்கூற
நன்றாக மாமுனிவர் நல்லதென்று சம்மதித்து
அய்யாவுமது அருளின்படியாலே
மெய்யாவுமது விந்து வழிக்குலத்தில்
படையுமையா சாணாராய் பரமனேயென்றுநின்றார்
சடையு மணிந்தமுனி தானுரைக்க அய்யாவும்
நல்லதுதான் பிள்ளாய் நாடுவது கருமம்
வல்லவரே சான்றோர் வழியிலுங்கள் தம்மினத்தில்
பிறக்கப்போ மென்று பெருமுனிவரை யனுப்பி
சிறக்கச் சிவனோடு செப்புவாரெம்பெருமாள்

திருமால் கலியழிக்க திட்டம் வகுத்தல்

ஆதியே நாதி ஆனந்த மைத்துனரே
சோதியே சான்றோராய்த் தொல்புவி ஏழிலுள்ளே
சங்கமுதல் தெய்வ சத்திபர லோகம்வரை
அங்கவரைச் சாணாராய் அவதரித்தார் பூமியிலே
என்மக்களான இப்பூமி ஏழிலுள்ள
பொன்மக்க ளெல்லாம் பொறுமையுள்ளசாணாராய்
பிறந்தார் புவிதனிலே புகலுமையா நம்மள்செய்தி
கலிக்குள்ளகப்பட்டோர் கடந்துகரையேறவென்றால்

வலிக்கு வலுவான தர்மமல்லோ வேணுமையா
 தீட்டுக்குள் சென்றால் திரும்பக்குளியாமல்
 வீட்டுக்குள் போவாரோ மேதினியோர் நாமறிய
 இனிமேல் செய்தி இன்னதென்றீசுரரே
 கனியான மைத்துனரே கட்டுரைக்க வேணுமென்றார்
 அப்போது ஈசர் அச்சுதரைத் தான்பார்த்துச்
 செப்புவது நாமறியோம் செய்கருமமங்கேயல்லால்
 நம்மோடே சொல்ல நாரணரே ஞாயமில்லை
 தம்மோடே சொன்ன சத்தியத்தின்படியே
 நடத்தும் நீரென்று நவின்றாரங்கீசுரரும்
 திடத்திருமாலானோர் செப்புவார் பின்னாலே

தர்மயுகச் சிறப்பு

இவ்வுகமும் நீசன் இனக்குலமும் நாமழித்துச்
 செவ்வுகத்த நம்மனுவோர் சிறந்ததர்மத்தாரணியும்
 புதுயுகம் புதுவிருச்சம் புதுமனு புதுநினைவும்
 நெதிவுசற்றுமில்லாது நின்றிலங்கும்பதியும்
 புதுவாயு புதுவருணன் புதுமுகில் புதுமதியும்
 புதுமிருகம் புதுப்பறவை புதுவூர்வனங்கள்முதல்
 தர்மயுகத்துக்குத் தானேற்ற வஸ்துவெல்லாம்
 நன்மையினித் திட்டித்து நடத்திடவும் வேணுமல்லோ
 இப்படியே ஞாயம் இருப்பதுவுமல்லாமல்
 முப்படித்தானுள்ள முறைகேளு மீசுரரே
 துரியோதனனைத் தொலைத்துக் கலிவருமுன்
 பதிரங்கமேவிப் பள்ளிகொண்டு நானிருந்தேன்
 ஸ்ரீரங்கமீதில் சிறந்திருக்குமப்பொழுது
 நீதங்கள் கெட்டகலி நீணிலத்தில் வந்ததினால்
 நீதநெறி மானுபமும் நிசமான தர்மமதும்
 சாதமுள்ள வெள்ளானை தலையைந்து கொண்டதுவும்
 கள்ளமில்லா வெண்சாரை கடியபெல வெண்கருடன்
 வெள்ளன்னம் வெண்குயில்கள் வெண்புறாவெள்ளையில்
 நல்ல அனுமன் நாடுங்காண்டாமிருகம்
 வல்ல வெண்ணரிகள் வளரும்வெண்காக்கைகளும்
 ஆழியோடு சிங்கம் ஆனையிறாஞ் சிப்புள்ளும்
 வேளிசை வெண்கலைமான் வெண்புள்ளு வெண்ணணில்
 வெண்கற்றா வெண்போத்து வெண்தோகை
 பண்புற்றபட்சி பறவை பலமிருகமூர்வனம்
 இத்தனையும் நீசனுக்கு எற்றுக்கொடாதபடி
 புத்தியறிவோடு புவமதை விட்டேகிக்
 கானகமே நடந்து கதறியெனைவருந்தி

மானுவமாய் நின்று வருந்தித்தவம்புரிந்தார்
 ஆனதாலார்வனத்தில் ஐந்துதலை வெண்சாரை
 ஈனமில்லாமிருகம் ஏற்றவெள்ளானைகற்றா
 வெண்ணாடை வெண்ணாளி வெண்முத்து வெண்மிருகம்
 வெண்பட்சி யான மேல்பட்சியானதிலே
 பொன்பட்சி வெண்பட்சி பூணுநிறத் தானபட்சி
 தென்பட்சி அன்பட்சி செந்தாமரையின்பட்சி
 இப்பட்சியோடு இம்மிருக மூர்வனமும்
 அப்பட்சியோடே அனைத்து மனுகூலமுமாய்க்
 கூடிக் குழையும் கொடிப்பிதிருமொன்றதுபோல்
 தேடரிய அந்தத் தேதிதனில் தோன்றிவரும்
 விருச்சம் படைக்க வேணுமதுவிபரம்
 புரச்சமதுபார்த்துப் புகலுது ஆகமந்தான்
 என்பிள்ளை ஏழும் வியாபிக்க நாமீந்த
 மின்விருச்சமான மிகவிருச்சம் நிலையாய்
 வன்னமது பூகம் வாசமது விருச்சம்
 தென்னை விருச்சம் செறியும்புன்னைவிருச்சம்
 ஆதி விருச்சம் அடர்ந்த பெருவிருச்சம்
 சோதி விருச்சம் சுபசோபன விருச்சம்
 தேச விருச்சம் செம்பொன்னிறவிருச்சம்
 ஆகமத்திலுள்ள அனேக விருச்சமதும்
 வந்து மிகத்தோன்றும் வைத்திருக்குந்தேதிதனில்
 சிந்து பயில்வானம் சிறந்தவொரு வெண்வானம்
 வான மதிலுறையும் வளர்நிலவும் நேராக
 ஈனமில்லாததுதான் இலங்குமெந்நேரம்வெளியாய்
 சேத்திரங்க ளொன்று தினமுமதுவிளக்காய்
 சாத்திர வேதம் சமயமொன்றாய்நின்றிலங்கும்
 வாயுவது பூப்போல் மலரெடுத்து வீசிநிற்கும்
 ஆயுங்கலைதமிழும் அறிவொன்று போல்பரவும்
 நம்மனுவோர் தர்மபதி நாளாமிகத் தழைக்கும்
 தம்மனுவோர் போலே தழைத்திருந்து வாழ்வார்கள்
 ஒக்க ஒருஇனம்போல் உவந்திருந்து வாழ்வார்கள்
 மிக்கத் திருச்சாதி மேற்சாதி சான்றோராய்
 இருப்பார் வயது எண்ணிக்கையில்லாதபடி
 பருப்பார் பழமும் பாலு மிகஅருந்திப்
 புண்ணிய முள்ளோராய்ப் பூமிதனையாண்டிருப்பார்
 மண்ணெல்லாந்தர்ம வயல்போல் விளைந்திருக்கும்
 தர்ம புவியிலுள்ள தண்ணீர் கலைக்கியானம்
 நன்மைவெள்ளங் காட்ட நாடுங் கருணைவெள்ளம்
 இப்படியே தர்மபதி இராச்சியமொன்றுண்டாக்கிச்

செப்படிய பொன்பதிகள் திட்டித்து வைக்கவென்றும்
 முன்னமே யென்றனக்கு உகந்த துவராபதியில்
 பொன்னம் பதியும் பெரியதங்கப்பதியும்
 உண்டுகாணப்பதியும் உவரியதுக்குள்ளிருக்கு
 கண்டு கொள்ளார்கள் கலிமாசு கொண்டவர்கள்
 ஆனதாலப்பதிதான் ஆகுவது மக்களுக்குத்
 தான முடனமைக்கத் தர்மசாஸ்திரத்தி லுற்றிருக்கு
 தர்ம புவிகண்டு தானிருக்கு மக்களுக்கு
 வர்மமில்லை நோவுமில்லை மறலிவினை தானுமில்லை
 தர்மபுவி வாழ்வார்க்குச் சத்தி விதிக்கணக்கும்
 நம்மிடத்திலல்லால் நாட்டில் கணக்குமில்லை
 சாத்திர வேதம் சமயம்போதித்தருளி
 சேத்திரவிபரிப்புரைக்கச் செல்லநம் மனுவோரும்
 காலனெனுஞ் சித்திரக் கணக்கனெனும் பேர்களுக்கு
 ஏலமே தவசு இடறாக நிற்கிறார்காண்
 ஆனதாலவர்கள் அழிவாகிப்போகுமையா
 ஊனக்கிரகம் ஒன்பது பேர்களையும்
 அழித்துவே றொன்றுக்குள் அருள்கொண் டிருக்கும்காண்
 முன்னாலின் சாத்திர முறையெல்லாந் தப்பவைத்துப்
 பின்னூல்புராணமொன்று போதிப்பொருவனுமாய்
 இந்தப்படியேயான் நிச்சித்திருப்பதினால்
 அந்தப்படியுள்ளதெல்லாம் ஆகுமந்தத் தேதிதனில்
 அதுக்குமுன்னே நாம் அமைப்பதெல்லாமமைத்துக்
 கதுக்கெனவே பார்ப்போம் கலியையழிப்பதற்கு

அம்மைமார் தவநிறைவு

என்று விசாரித்து இருக்கின்ற நாளையிலே
 சான்றவரைப் பெற்ற தையல்தெய்வக்கன்னியர்கள்
 தவத்தி லவர்நின்று தலைவரையுங்கால்வரையும்
 உபத்திர மால்விருச்சம் உடலெல் லாமேமூடி
 கன்னியர்கள் ரோமம் கனத்தபுவி யில்வேராய்
 உன்னியே லோகமதில் ஓங்கிப் பரந்ததுவே
 நின்ற தவந்தான் நிலைத்து நிறைவேறி
 நன்றினியக் கன்னியர்கள் நாடுந் தவத்தருமை
 பார்த்தன் தவமதிலும் பத்துரெட்டிக்கூடவுண்டே
 ஏற்றரிய சீதை இருந்த தவமதிலும்
 ஒட்டிரெட்டிக் கூடவுண்டேஓவியத்தார் தந்தவங்கள்
 ஏட்டி லடங்காது இவர்தவசைச் சொல்லவென்றால்
 பொறுத்து முகியாதப் பெரிய தவத்தருமை
 மறுத்துரைக்கக் கூடாமல் வளர்ந்துதவமுற்றியதே

சத்தி உமையாட்கும் சதாசிவ மானதுக்கும்
 முத்திக்கும் மாலுக்கும் முகுந்தன் பிரமனுக்கும்
 மனதில் மிகஅறிந்து மாதுசத்தியேதுரைப்பாள்
 காட்டிலேழு பெண்கள் கனநாள் தவசுபண்ணி
 தாட்டிமையாய்ப் பெண்கள் சடைத்தார்காண் ஈசுரரே
 பெண்கள் தவசியல்லோ பொறுக்கமிகக்கூடலையே
 அங்கேபோய் நாமள் அவர்தவசுபார்ப்போமென்றாள்
 என்று உமையிரங்கி இப்படியே சொல்லிடவே
 அன்று அறம்வளர்த்தாள் அவள்பங்கரேதுரைப்பார்
 நல்ல உமையே நாடும்பெண்ணார்தவத்தில்
 செல்லவென்றால் நாரணரும் தேனேவரவேணுமென்றார்
 அப்போது நாரணரை அடிவணங்கி மாதுமையும்
 ஒப்போடுறவணங்கி உரைக்கிறாளன்போரே
 அண்ணரே கோவே ஆதிநாராயணரே
 கண்ணரே கார்வண்ணரே காட்டிலேழு கன்னியர்கள்
 தவசுதனிலிருந்து சடைத்தார் கனநாளாய்
 சிவனே அவர்கள்தவம் செப்பப்பொறுக்காது
 நாமள்போய்ப்பார்த்து நல்லபெண்களேழ்வருக்கும்
 ஆமான பதவி அருளவேவேணுமையா
 என்றுநா ராயணரை எழுந்தருளச்செய்தாள்
 அன்று சிவனாரும் ஆதிநாராயணரும்
 அம்மை உமையாளும் அரம்பைஸ்திரிமாரும்
 செம்மையுட னடந்து சென்றார் வனமதிலே
 வனத்திலவர்கள்வர மாதரேழு கன்னியர்கள்
 இனத்திலுள்ள மாதுமையை எல்லோருங்கண்டாவி
 தாயேவுனது தாள்கண்டு எத்தனைநாள்
 வாயே புவிக்குடைய மாதாவென் தாயாரே
 எந்நேர மெங்களைநீர் இகழ்ந்து கடத்தாமல்
 தனதாக எங்கள் தயவில் குடியிருந்து
 கற்பகலாக்காத்த கண்ணெங்கள் மாதாவே
 உற்பனமாயெங்களைநீர் உலகில் தவறவிட்டு
 இருந்தாயே தாயே எங்கள்விதி நாயகமே
 அருந்தாமல் வாடினோமே அறமில்லார் தங்களைப்போல்
 காத்திருந்தா யென்றிருந்தோம் எங்களுட கட்டழியப்
 பார்த்திருந்த ஞாயமென்ன எங்களுட பார்வதியே
 எந்நேர மீசுரர்க்கும் என்னம்மையுங்களுக்கும்
 சொன்ன பணிமறந்து சொல்தப்பி நின்றோமோ
 ஈசருட சட்டம் யாங்கள் மிகமறந்து
 தேசமதில்வரவே சிந்தையிச்சித்ததுண்டோ
 கற்பினை மறந்தோமோ காராவைக் கொன்றோமோ

அற்புதவேள் தாயே அடியார் தமக்கருளும்
 என்றுகன்னி யெல்லாம் இப்படியே தானுரைக்க
 அன்று அறம்வளர்த்த அம்மை மனதிரங்கி
 நல்லதுபெண்ணேயுங்கள் ஞாயமெல்லாமுரைப்போம்
 வல்ல சிவனாரே வார்த்தையொன்றுநீர்கேளும்
 தவத்தை நிறைவேற்றித் தார்குழலாளேழ்வரையும்
 அகத்தே வரவழையும் ஆதியேயென்றுரைத்தாள்
 அப்போ சிவனார் ஆனகன்னி ஏழ்வரையும்
 கொப்போடு சூழ்ந்துநின்ற குழையெல்லாமேயுதிர்த்தி
 நிறைவேற்றித் தவத்தை நேரிழைமாரேழ்வரையும்
 சிறைமாற்றிப் பெண்களையும் சிவனார் வரவழைக்க
 வந்து மடவார் மறையொத்த மூவரையும்
 சந்துஷ்டியாகத் தாழ்ந்து நமஸ்காரமிட்டுக்
 கனகத் திரவியக் கப்பல்கரை சேர்ந்தாற்போல்
 மனமகிழ்ந்து மாதுமையை மாமடவார் முத்திமுத்திக்
 கொண்டாடிக் கொண்டாடிக் கூறுவார் கன்னியர்கள்
 சென்றாடிச் சென்றாடிச் சிவனை மிகப்போற்றி
 வந்தனே வந்தாய் போற்றி மாதுமைக் கணவா போற்றி
 சந்தன மயிலே போற்றி சண்முகன் தாயே போற்றி
 நந்தகோ வேந்தே போற்றி நாதனே நீதா போற்றி
 சிந்தரென் கணவா போற்றி சிவசிவா போற்றிப் போற்றி

மாதவா போற்றிப் போற்றி மறைமூடி காணா வல்ல
 நீதவா போற்றிப் போற்றி நிசருபச்சித்தா போற்றி
 சீதவா ஞமையே போற்றி தெய்வநன்மணியே போற்றி
 பாதவாவனத்தில் தொட்ட பாங்கனே போற்றி போற்றி

மூவர் தேடியு முற்றாத முதலேயுனதுபதம் போற்றி
 தேவர்க் கரியத் திரவியமே தெய்வ மணியே சிதம்பரமே
 காவக்கானகமதிலே கற்பை யழித்துக்கைவிட்டகன்ற
 தாவத் துணையேயென்கணவா தவமேயுனதுபதம் போற்றி

மாட்டி லேறும் மகாபரனே மாது உமையாள் பங்காளா
 காட்டி லடியா ரேழ்பேரும் கற்றா விழந்த பசுவதுபோல்
 ஊட்டி உறக்காரில்லாமல் ஊமை கண்டக்கனாவதுபோல்
 வாட்ட மறிந்து மனதிரங்கி வந்தாய்க் கவலை தீர்ந்தோமே

தீர்ந்தோமினி எங்களைத் திரும்பக்கயிலைக்கழையாது
 ஈந்தோர் பிள்ளை ஏழ்வரையும் இனமுமேழுங் குறையாமல்
 சாந்தோரெங்கள்கணவரையும் தந்தேதரணியரசாண்டு
 வாழ்ந்தேயிருக்க வரமருளும் மாயாதிருக்கு மறைமுதலே

கன்னியர்கள் சிவனிடம் வரம்வேண்டல்

அய்யா முதற்பொருளே ஆனந்த மானவரே
 மெய்யான மூல மேல்வீட்டி ருப்போனே
 தூணாக அண்டபிண்டத் தூரைக் கடந்தோனே
 கோணவட்டத் துள்ளே குடியிருக்குங்கோவே
 ஈசரே யெங்களுட இளைப்பெல்லாம் நீர்மாற்றித்
 தேசமதில் வாழச் செல்லவரந்தாரும்
 பெற்றமக்க ளேழும் பிள்ளையதுவழியும்
 கொத்துக் கொடியும் குலவம்மிசமுழுதும்
 சான்றோர் வழிமுழுதும் தற்காத்து எங்களையும்
 பண்டுசல் செய்த பாரமுனி வன்பதத்தில்
 சேர்ந்திருக்கவுமவரின் திருப்பாதமுந்தொழுது
 தாழ்ந்திருக்க வஞ்சிவனே தாரும்வரமென்றுரைத்தார்
 அப்போது நல்ல ஆதிசிவமேதுரைக்கும்
 இப்போது நாரணரே இக்கன்னி கேட்டதற்கு
 இன்னவித மென்று இசைந்து வரங்கொடுவும்
 சொன்னவிதங்கேட்டுச் சொல்லுவார் நாரணரும்
 கேட்ட வரமதுதான் கெட்டிதான் ஈசரரே
 நாட்டமிந்தப் பெண்களுக்கு நான்சொல்ல நீர்துணையாய்
 மடமாதே பெண்ணரசே மடந்தைக் கிளிமொழியே
 தடமான பொய்கையிலே தண்ணீர் தனைச்சுருட்டி
 ஈசருட முடியில் இட்டுக் கரங்குவித்து
 வாசமுடன் நாடோறும் வருகின்ற வேளையிலே
 இன்றேநீர் கொண்டு ஏகின்ற நீரையெல்லாம்
 இன்றென் தலையில் இயல்பாய் விடுவமென்றேன்
 இரந்து திரியும் ஈசருக் கல்லாது
 பரந்தபுவி மாயனுக்குப்படாதே எனவுரைத்தீர்
 அப்போது உங்களைநான் ஆகட் டெனவுறுக்கி
 இப்போது பாரென்று இத்தனையுஞ்செய்தனல்லோ
 வண்ணத் திருமால் இவ்வகையுரைக்க மாதரெல்லாம்
 கண்ணையவர் பொத்திக் கவிழ்ந்துமிக நாணிநின்றார்
 அப்போது எம்பெருமாள் அவர்களுடனேதுரைப்பார்
 ஒப்போடு வொத்த ஓவியங்க ளேகேளும்
 நீர்பெற்ற பிள்ளைகள்தாம் நீணிலத்திலேபெருகி
 வானத் தமிழ்தமது பாலமுதாயருந்தி
 வாழ்ந்தார் சிலநாள் மன்னரெனக் கோட்டையிட்டார்
 ஆழ்ந்ததொரு சோழன் அவன்பழிகள்ரண்டேற்றான்
 பின்னுள்ள சான்றோர்க்குப் பிறகுவந்த மாநீசன்
 அந்நீசன் சாபமிட்டு அவர்கள் துயரமுற்றார்

துயரமுற்றுச் சான்றோர் துற்கலிக் குள்ளாகி
 அயர்ந்து மிகவாடி ஆட்போலே நீசனுக்குத்
 தாழ்ந்து பணிவிடைகள் சான்றோர்கள் செய்தாலும்
 வாழ்ந்துமிகக் கெட்டகலி வைது மிகஅடித்து
 ஆருமற்றார்போலே அலையுகிறார் சான்றோர்கள்
 சேருமிட மில்லாமல் தியங்குகிறார் சான்றோர்கள்
 அப்ப னானிருக்க அவரம்மை நீயிருக்க
 அப்பனம்மையில்லையென்று அடிக்கிறான் நீசனெல்லாம்
 நீருமித்தனைநாள் நின்றுவிட்ட ரித்தலத்தில்
 நானும் பரதேசம் நடந்துவந்தேனித்தனைநாள்
 சான்றோர் துயரம் தான்கேட்பா ராருமில்லை
 மீண்டே நாம்கேட்கவென்று மேதினியில் போகவென்றால்
 இச்சொரூபங்கொண்டு ஏகினால் மாகலியன்
 பொய்ச்சொரூபத்துள்ளே புக்கிடுவோமல்லோ
 என்றையா நாதன் எடுத்துரைக்கக் கன்னியர்கள்
 அன்றவர்கள் தலையில் அடித்துக்கீழ் வீழ்ந்தழுதார்

கன்னியர்கள் சோழனை சபித்தல் புலம்பல்

அழுதாரே பெண்கள் அருவரைகள் தானிளக
 ஒழுகான பெண்கள் ஓலமிட்டேயழுதார்
 அய்யோயெம் மக்கள் ஐந்திரண்டானதிலே
 பொய்யோமெய்யோசோழன் பொன்றிவிட்ட ஞாயமது
 கற்பழியாக் கன்னியெங்கள் கற்பையெல்லாம் நீரழித்து
 உற்பனமாய்ப்பெற்றபிள்ளை ஒன்றுபோல் நீர்பார்த்து
 வளர்க்காமல் மக்களையும் மாளக்கொடுத்தீரே
 பழவினையோ யெங்களுட பாவக்குறைச்சலிதோ
 கற்பிழந்தோமென்றும் கௌவையில்லாதேயிருக்க
 இப்பிழையோ வந்து எமக்குத் தலைவிதிதான்
 மக்களிடுபேரை வதைத்தகொடுஞ்சோழனுட
 அக்கபக்க மெல்லாம் அறாதோ எம்சிவனே
 மாபாவிச்சோழனுட வம்மிசங்களானதெல்லாம்
 தீயாவிக்கொண்டு செத்திடாதோசிவனே
 எம்மக்கள் தம்மை இடுக்கஞ்செய்தேயடித்த
 வன்மக்கலி நீசனெல்லாம் வாழ்விழந்து சாகானோ
 பழிசெய்த சோழனார் பகலநரி ஓடாதோ
 வழிசோழ வம்மிசங்கள் வன்னரகில் மாளாதோ
 நீசக்குலங்கள் நெருநெரெனத் தானொடிந்து
 தோசப்புழுக்குழியில் தோயாதோயெம்சிவனே
 பெற்றநாளன்றுமுதல் பிள்ளைகளைக்காணாமல்
 நித்தம் பால்சுரந்து நெகிழுதேயெம்சிவனே

பெற்றபிள்ளை ஏழுடைய பேருடம்பு தன்னிறத்தைச்
சற்று மறிந்திலமே தலையிலே எழுதுஞ்சிவனே
கொதிக்குதேயெங்கள் கும்பிமிகக்குமுறிக்
கதிக்குதே யெங்களுட கண்மணியைக் காணாமல்
ஏழுகன்னிமாரில் யார்பெற்ற கண்மணியோ
கோளுரைத்துப் பாவி கொன்றானோயெம்சிவனே
கொன்னவன்தானின்னம் கொடுநரகில் வீழாமல்
இன்னமிருப்பானோ இறந்தானோயெம்சிவனே
பாவியவன் செத்துப் பஸ்பமாய்ப்போனாலும்
ஆவியைக் கண்டாலும் ஆக்கினைகள் செய்திடுவோம்
மக்கள்ரண்டு பேரும் மணஞ்செய்து வாழ்ந்தவரோ
பக்குவ வயசதிலோ பாழறுவான் செய்தவினை
கலியாணஞ் செய்த கண்மணிகளானாக்கால்
வலியான மங்கையர்கள் மனஞ்சலித்து வாடுவரே
இட்ட வுடைமை இறக்காதிருப்பாரோ
கட்டின மங்கிலியம் கழற்றாதிருப்பாரோ
இத்தனையுங்கழற்றாது இருக்கச்சிவன்செயலால்
புத்தி தனைக்கொடுத்துப் பெண்ணரசைக் காப்பாரோ
ஏதென்றறிந்திலமே எங்களுட தாயாரே
கோதண்ட மாதாவே கோவேயென்தாயாரே
வனத்தில்வந்தெங்களுட வாட்டமெல்லாம் தீர்த்தீரென்று
புனத்தில்கனி கண்டதுபோல் பிரியமுற்றோ மாதாவே
கைப்பிடித்த பண்டாரம் கட்டுரைத்த சொற்கேட்டு
மெய்ப்பிடித்த மெல்லாம் மிகவுழறு மாதாவே
கன்னிப் பருவமதில் கைமோசமானதினால்
உன்னி மனதில் உளறியுளங்கலங்கிப்
பாராமல் மக்களையும் பார்மீதிலேகிடத்திச்
சீரா கவனத்தில் சென்றோ மிகநாணி
பாவி கெடுவான் பழிசெய்வானென்றுசொல்லி
தாவியே யெங்கள்மனம் சற்று மறியாதே

கன்னியர்கள் நாராயணரை சபித்தல்

எங்களையுமீடழித்து எம்மக்களேழ்வரையும்
சங்கையழிக்கத் தலையெடுத்தாரிக்கூத்தர்
நச்சுக் களையாய் நாங்கள்வாழுமிடத்தில்
சச்சுருவ மிட்டுவந்து சதித்தாரே பண்டாரம்
எங்களுக்கென்றிவரைப் படைத்தாரோபிரம்மன்
கங்கையணிசிவனார் கேட்டு மகிழ்ந்தாரோ
இத்தனைக் கூத்தும் இக்கூத்தெல்லாம்பார்க்கக்

கூத்துவன்போல் தோன்றி கோலங்கொண்டபண்டாரம்
 இனியெங்க ளையேற்று ஈன்றபிள்ளை ஏழ்வரையும்
 மனுவேழ் குறையாமல் மக்களேழுவழியும்
 குறையாமல் தந்து குவலயத்தை மக்களுக்குத்
 திறவானத் தங்கத் திருமுடியுஞ் செங்கோலும்
 கொடுத்தெங்கள் மக்கள் குவலயத்தையாண்டிருக்க
 அடுத்துச்சிலநாளில் ஆக்கிவைக்கா திருந்தால்
 ஏழுபெண் பாவம் ஏற்பீர்காண் பண்டாரம்
 நாளு கடத்தாமல் நடத்திமிகத்தாரும்
 எங்களையுங் கற்பழித்து இந்த வனந்தனிலே
 மங்கள சோபனமும் மறந்து மயிர்விரித்துத்
 தூங்காமல் வாடி தினமும் மிகவுணர்ந்து
 ஆங்கார மேமறந்து அவனியாசையறுத்துத்
 தலைவிரித்துக்கலையைச் சதமென்று எண்ணாமல்
 உலையில் மெழுகதுபோல் உறுவனத்திலேநிலையாய்
 வெயில்பனியிலுமேகத் துளிர்விழிக்குள்ளாகிக்
 குயில்கூவும் வனத்தில் கோதையேழு பேரும்
 நின்றோமே காட்டில் நீர்செய்த மாயமதால்
 இனியெங்கள் மக்கள் ஏழ்வரையு மேழ்வழியும்
 அநியாய முமடக்கி ஆனமக்கள் வம்மிசத்தைக்
 கொத்தோடே சேர்த்தெடுத்துக் குறுங்கலியை யடக்கி
 அரசாள மக்களுக்கு ஆனபதி ஈயும்வரைக்கும்
 எங்களைப்போல் சுகமற்று இருப்பீர்காண் பண்டாரம்
 மங்களமல்லால்கலி மாளும்வரை வாராது
 என்று சபித்தார் ஏற்றகன்னி ஏழ்பேரும்
 அன்றுநாராயணரும் அவர்கேட்டுத் துக்கமுற்று
 என்னசொல்லப் போறோம் யாம்தாமினியெனவே
 வன்னத் திருமேனி மனதுநொந்தேதுசொல்வார்

இறந்த சான்றோரைபடைத்தல்

பெண்ணேநீ ரேழ்பேர்க்கும் பிரமா அமைத்தபடி
 எண்ணம் வந்ததல்லால் யானென்ன செய்தேனடி
 ஆனால் கலியை அழிந்துமக்கள் தம்வழியை
 நானாகச் சென்றெடுத்து நலங்கொடுக் கும்வரைக்கும்
 துயர மெனக்குத் தொடுக்குமெனச் சாபமிட்டீர்
 அசுரக்குடும்பம் அறுக்கும்வரை முன்னாளில்
 ஈசரிட்ட சாபம் ஈதோடே வாய்த்துதடி
 மாசங்கடந்து வரும்வரைக்கும் நீங்களுந்தான்
 எங்கே போயிருக்க ஏழ்பேர்க்குஞ்சம்மதங்காண்
 கொங்கையினியழகக் கோதையரே சொல்லுமென்றார்

அப்போது கன்னி அவரெல்லா மாராய்ந்து
 செபுகிறாரந்தச் சிவபத்தர் தன்னுடனே
 மக்கள்ரண்டு பேர்கள் மாண்டாரவருயிரை
 அக்கமது செய்தீரோ அயலோவது ஞாயமென்ன
 என்றுகன்னி ஏழ்பேரும் இரங்கித்தொழுதிடவே
 அன்றுநாராயணரும் ஆதிசிவ னுமையும்
 தாதா மனமகிழ்ந்து சதுர்முகனைத்தானழைத்து
 வேதாவே மக்கள்ரண்டை வெற்றியுள்ள வைகையிலே
 கொன்றானே சோழன் குருநன்றியைமறந்து
 சென்றாரே மக்கள் சென்றவுயிரெவ்விடங்காண்
 அப்போது வேதா அவர்தான் மிகமகிழ்ந்து
 செபுகிறோமென்று செப்பினாரன்போரே
 இறந்தபிள்ளைரண்டின் ஏற்றவுயிரானதையும்
 அறந்தழைக்கு மாகயிலை அறைக்குள்ளடைத்திருக்கு
 மால்மக்களென்று மனமகிழ்ந்து நான்பதறி
 வாலைமுனியுயிரும் வானவர்கள் தன்னுயிரும்
 ஆனதினால் பிறவி அமைக்கப்படாதெனவே
 நானிதற் கஞ்சி நற்பதியில் வைத்திருக்கு
 என்றுவேதாவுரைக்க எம்பெருமாளேதுரைப்பார்
 அன்று படைத்திலையே அநேகமனு வாகுமல்லோ
 அஞ்சுமக்கள் பிள்ளை அவனியைம்பத்தாறதிலும்
 மிஞ்சிப்பரந்து மேல்சான்றோர்பெருக்காய்
 இப்பிள்ளை ரண்டும் ஏலமே நீர்படைத்தால்
 கொப்புநூறாயிரம்போல் கூடிப்பெருகுமல்லோ
 பாவி கெடுத்தான் படையாமல் நீர்கெடுத்தீர்
 தாவிக்கெடுத்தான் சளக்கலியன் மாபாவி
 இனியென் மக்களுயிர் இன்பமுடன் நீர்காத்து
 மானுடராய்ப்பூமியிலே வைகைக்கூ டதுவோடு
 எழுப்பவேணுமென்று யாம்நிச்சித்திருப்பதினால்
 வெருப்பாக அவ்வழியில் மேலுகத்தோர் தாம்பிறந்து
 இன்பமுள்ள வானவரும் இவ்வழியில் வாழ்வதினால்
 அவ்வழியி லவ்வழிகள் அநேகம் பெருகிடவே
 செவ்வாக நீருமிப்போ திடீர்திடீரெனப்படையும்

கன்னியரை பூலோகத்தில்பிறவிசெய்தல்

என்றுசொல்ல மூலம் இசைந்துநல்ல வேதாவும்
 நன்று நன்றென்று நருள்பிறவி செய்தனராம்
 இப்படி யேபிறவி இவர்செய்வோமென்றுசொல்லி
 அப்பிறவி வேதா அமைத்தார் மனுப்பெருக
 உடனேநாராயணரும் உள்ளங்களிகூர்ந்து

திடமான கன்னியர்கள் செய்முகம்பார்த்தேதுரைப்பார்
நீர்கேட் டதற்கு நிண்ணயங்கள் கண்டிரே
இனிநான் கேட்பதற்கு இன்னதென்று சொல்லிடுவீர்
உங்களைப்பூ லோகமதில் உடைய வழிக்குலத்தில்
நீங்களும் போய்ப்பிறக்க நிச்சித் திருப்பதினால்
ஏதுபெண்காளுங்கள்மனம் ஏதென்றுடனேசொல்லும்
மாதுக ளெல்லாம் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
எங்களுட நாயகமே எமையாளும் ரத்தினமே
செங்கருட வாகனவா தேவி மணவாளா
நீர் நிச்சித்த நினைவு எள்ளுப் போலளவும்
சீர்பரன் முதலாய்த் தெரியாத சூட்சியதே
எங்களைப்பூ லோகமதில் எங்கள் வழிக்குலத்தில்
மங்களமாய்ப் பிறவி வகுப்போமெனவுரைத்தீர்
பிறவியதுநாங்கள் பெண்மனுப்போல்பிறந்தால்
இறவி யாகாமல் இருக்க அருள்வீரோ
அல்லாமல் பின்னும் அடியார் மிகப்பிறந்தால்
வல்லாத்த நாயகமே வந்துநீரேற்குமட்டும்
மாதவிடை மாமணங்கள் மலர்ந்துறக்கமில்லாமல்
சீதமாய் மனுவோடு உறவாடிச்சேராமல்
மூடாமலாடை முகமினுக்கிச் சேராமல்
பாடாமலந்திசந்தி படுத்துத் துயிலாமல்
நன்மையறியாமல் நளிப்பேச்சுக்கேளாமல்
தின்மையறியாமல் தீன்ரசத்தைத்தேடாமல்
கொய்து புடவை குக்குளித்துச் சூடாமல்
மயிரு வளர்க்க மனதுவே றெண்ணாமல்
கொங்கை திரளாமல் கூறுடம்பு வீசாமல்
செங்கனிவாய்த் தேமல் தேகமதில் வீழாமல்
பக்குவஞாயப் பருவம்வந்து வாய்க்காமல்
மிக்குவமானமிகுவாழ்வு சேராமல்
சுற்றுக் கிளைகள் தொடுத்தன்பு கொள்ளாமல்
ஒற்றுப் பிதற்றாமல் ஒருவர்முகம் பாராமல்
அல்லல்நோய் பிணிகள் அனுப்போலும் வாராமல்
தொல்லை வாராமல் சுகமுமிக வாராமல்
இந்த விதிப்படியே எங்களையும் நீர்படைத்துச்
சொந்தமுடன் வந்துநீர் தொட்டெடுத்து நன்மைதந்து
இரசிப்போ மென்று எமக்கு உறுதிபண்ணி
நிச்சித்துத் தர்மகுலம் நீர்பார்த்து தான்படையும்
என்றுகன்னி ஏழ்பேரும் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்றுஆதிநாதன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நல்லதுதான் பெண்ணேநீர் நம்மோடே கேட்டபடி

வல்லவித மானாலும் மாறாதென வுரைத்தார்
வாக்குரைக்க கன்னியர்கள் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நாக்குரைப்பார் பின்னும் நாராயணரோடு

நாராயணர் வரும் தருணம் (கன்னியர்க்கு அருளியது)

நாங்கள்போய்ப்பிறந்தால் நம்முடைய நாயகமே
தாங்கள்வருவதற்குத் தருணமேதென்றுரைத்தார்
அப்பொழுது அய்யா ஆதிநாராயணரும்
செபுகிறார் கன்னியர்க்குச் சிறந்த தருணமது
ஆயிரத்தெட்டம்பலமும் ஆன திருப்பதியில்
வாயிதமோரம்பலமும் வளர்பதியி லொன்றதுவும்
கெங்கையுட கண்ணும் கேள்விமன்னர் தஞ்சாவும்
சங்கையழிந்து தலையழிந்த தவ்வாண்டு
வருவேன் தென்சவர்க்க வடமேற்கு மூலையிலே
லிங்கமொன்றி லேமூன்று இணையாகத்தோன்றி
எங்கும் பிரகாசம் இட்டவ்வாண்டேவருவோம்
கண்டிடநீர் நான்வருகக் காரண மநேகமுண்டு
விண்டிரைக்கக் கூடாது மெல்லியரே யித்தருணம்
சொன்னத் தருணம் செவிகேட்டு நீங்களெல்லாம்
என்னை நினைந்து இருங்கோ வொருநினைவாய்
இத்தருணங் கேட்ட இப்பொழு தேழுதலாய்
வடமேற்கு மேற்கும் வடக்குங்கால் நீட்டாதுங்கோ
என்று தருணம் இதுவுரைத்தார் கன்னிகட்கு
அன்று மடவார் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நல்லதுகா ணெங்களையும் நாயகமே நீர்படையும்
வல்லப் பொருளே மறைமுதலேயென்றுரைத்தார்
உடனையா நாதன் ஓவியத்தாரேழ்வரையும்
திடமான பூமியிலே செய்தர்ம அவ்வழியில்
பிறவிசெய்தார் மூவர் பிறந்தார்கள் கன்னியர்கள்
திறவி யொளிமாதர் தேசம தில்பிறக்க

மாகாளிசொன்னசெய்தி- காளி சிறை

நாராயணரும் நல்லசிவனுமையும்
சீராரும் நல்ல தெய்வத் திருமாதும்
கயிலை தனிலேகிக் கட்டான மண்டபத்தில்
ஓயிலாகக் கூடி உவந்திருக்குமப்போது
மாகாளி யென்ற வடபத்திரகாளி
ஓகாளி யென்ற உயர்ந்த பலக்காரி
சென்றாள் கயிலை சிவஅய்யா நாதனிடம்
நன்றான கன்னி நாராயணரிடத்தில்

வந்து விழுந்து மண்ணி லவள்புரண்டு
 சந்துபயில் மாயவரே தான்பிழைத்தேன் நானுமக்கு
 உன்மக்கள் சான்றோர் உற்றமக்களேழ்திலே
 நன்மையற்ற சோழன் நாடும்பழிரண்டேற்றான்
 கண்டு அடியாள் கரிகாலச் சோழனுட
 மன்றுதனில் பன்னிரண்டு ஆண்டுமழை பெய்யாமல்
 சாபித்தேன் சோழனார் தட்டழியப் பட்டுழற
 பாவியவ னூரைப் பகலநரி ஓடவைத்தேன்
 அல்லாமல் சோழனுட அக்கமறச்சாபமிட்டேன்
 பொல்லாத சோழன்வழி பொடிப்படவே சாபமிட்டேன்
 இத்தனையுஞ் சொல்லி ஈடழியச்செய்துவிட்டுப்
 புத்திரரின்செய்திசொல்லப் புண்ணியரேவந்தேனென்றாள்
 அப்போதனாதி அய்யாநாராயணரும்
 செப்போடு வொத்தச் சிவனோடு சொல்லலுற்றார்
 கேட்கலையோயென்றன் கிருபைச்சிவனாரே
 ஏற்கலையே யிந்த ஏந்திழையாள் சொன்னதுதான்
 பிள்ளைக்கோர் தீங்கு பிழையாமலெப்போதும்
 வள்ளல்களை நன்றாய் வளர்ப்பேனானென்றுசொல்லி
 மருட்டி விழித்து வாங்கினாள் மக்களையும்
 திருட்டுமொழி பேசும் செய்தியைநீர் கேட்டீரோ
 நான்தனிமை யல்லவே நால்பேரு முண்டல்லவோ
 தான்தனிமையாகிடினும் தப்பிதமென்றேபுகல்வார்
 வானவருந் தானவரும் மறையவரும் சாட்சியதாய்
 நானவளோ டேவாக்கு நவின்றல்லோ தான்கொடுத்தேன்
 மக்களுக்கோர் தீங்கு வந்ததேயுண்டானால்
 மிக்கச் சிறையுனக்கு மேவு மெனவுரைத்து
 ஈந்தோ மதலை இவள்கையில் ஈசுரரே
 மாய்ந்தவுடனாகிடினும் வந்துரைத்தாளோசிவனே
 சற்றும் பதறாமல் தானிருந்து இத்தனைநாள்
 புத்திமேல் நெஞ்சரிப்பாய் போவோமென்றேகிவந்தாள்
 தன்மதலை யென்றால் தலைவைத் திருப்பாளோ
 என்மதலைக் கிவள்தான் இடறி விழுவாளோ
 ஒருவர்பிள்ளைக் கொருவர் உடைமை யிடுவாரோ
 கருதல் விருப்பம் காணுமோ மற்றோர்க்குப்
 பெற்றகும்பி யல்லோ பெருங்கனல்போல் மீறுவது
 மற்றோர்கள் கும்பி வருந்திக் குமிறிடுமோ
 பாவியவன் கொன்று பன்னிரண்டாண்டுவரை
 ஆவியறிந்திலையே ஆரும்வந்து சொல்லலையே
 தாய்தகப்ப னில்லார்போல் தயங்கினது கண்டோமோ
 சேய்பரனுக் கேராத செய்த பழவினையோ

என்றாதி நாதன் ஏந்திழையைத்தான்பார்த்து
 சென்றாதி வேந்தர் செடத்தோடுயிர்திரும்பி
 எழுந்திருக்கு மட்டும் இருநீ சிறைதனிலே
 குளிர்ந்த திருமேனி கூறினாரந்தரிக்கு
 கேட்டுமா காளி கிலேச மிகவடைந்து
 தீட்டும்வட வாழுகத்தில் செய்யவன்னி மண்டபத்தில்
 இருந்தாள் தவசு ஈசன் செயலெனவே
 வருந்தாத கூளிகணம் வாதைவிடுபேய்களெல்லாம்
 நாச்சியார்க்கிச்சிறையால் நமக்கென்ன கேடோகாண்
 கேச்சியாய்த் தேசமதுக் கென்னகேடோ அறியோம்
 என்று சிலபேய்கள் எண்ணியெண்ணியேதிரியும்
 மூன்று முறுக்குள்ள மூளிப்பேயேதுசொல்லும்
 கைவாய்த்து மாகாளி கவிழ்ந்திருந்த ஏதுவினால்
 மெய்வாய்த்து தென்று விளியிட்டுக் கொண்டாடும்
 இப்படியே பேய்கள் எண்ணஞ்சில திண்ணமுமாய்
 அப்படியே காளி அவள்சிறையி லேயிருக்க
 நல்லநாராயணரும் நாடுஞ் சிவனாரை
 வல்லப் பொருளே மறைகாணாதோவியமே
 காளி சிறைதான் கவிழ்ந்திருக்க ஞாயம்வந்தால்
 ஆழிவளை வையகத்தில் ஆர்க்குச் சுகம்வாய்க்கும்
 முதற்றான் கலியை முடிக்கப் பரகாளி
 விதத்தமுள்ள அக்கினியில் மிகவே சிறையிருக்கப்
 பார்த்துநாமிங்கிருக்கப் படுமோகாணீசுரரே
 சாற்றும்நீரின்னதென்று சத்திகொண்ட ஈசுரரே
 உடனேதான் ஈசர் உரைக்கிறாரன்போரே
 கடனோகா ணென்னோடு கலங்குமொழி பேசுவது
 நானோ தடுத்தேன் நாட்டுக்கலி தீட்டறுக்க
 ஏனோகாண் மைத்துனரே என்னோடு பேசுவது
 எப்போ கலியழித்து எங்களுக்கு நற்பேறு
 எப்போ தருவீரென்று எண்ணிமிக வாடுறோமே
 தீட்டை மிகக்கழித்துச் சிவஞான முத்திதந்து
 வீட்டையெப்போ கயிலை விளக்குவீ ரென்றுமிக
 தவித்து முகம்வாடித் தானிருக்கும் ஞாயமதும்
 குவித்து முகம்மலர்ந்து கொள்ளுவதுங்காணலையோ
 என்றே ஏகாபரமும் எடுத்துரைக்கஎம்பெருமாள்
 நன்றென்றா கட்டெனவே நாரணருங்கொண்டாடி
 லட்சுமியைத் தானழைத்து ஏதுரைப்பாராதிமுதல்
 சச்சுடராய் நின்ற தருணத்திரவியமே
 இதுமுன் பிறப்பு இருந்தாய்ருக்மணியாய்
 மதுவினியப் பெண்ணே மாயக்கலியறுக்க

நான்நிச்சித் திருப்பதினால் நாயகியே நீயுமொரு
பூனிரைச்சப் பொன்மகரப் பெண்மயில்போல் நீவளர
அலையிலறுமுகவன் அவன்பதியினாழிதனில்
நிலையிலே நின்று நீவளரு கண்மணியே
நீவளரச் சூழ நிறைந்ததங்க மாமணியால்
பவளக்கால் மண்டபமும் பவளமணி மேடைகளும்
தேனினிய மண்டபமும் தேரும்பூங்காவனமும்
சூழ அரங்குவைத்துத் தெய்வரம்பை சூழவைத்து
காளமொடு பேரிகையுங் கண்ணாளர் சூழ்ந்துநிற்க
அகரத் தெருவும் அரம்பையர்கள் தந்தெருவும்
சிகரத் தெருவும் சேர்த்துவைப்பேனுஞ்சூழ
நித்தம் வலம்புரிகள் நின்னுவுனைச்சூழ்ந்து
தித்தியெனவேமுழங்கி சேவிக்கவைத்திடுவேன்
கோட்டைகள் சூழக் கோடிமண்டப முகித்து
வீட்டலங்காரம்போல் வேலையிலுந்தருவேன்
உந்தனுட மேனி உரைக்கெளிதாத் தங்கமெனச்
செந்தழல்போல் மகரச் சிலைபோல் வளர்ந்திருநீ

நாராயணர் வருகை (லட்சுமிக்கு அருளியது)

கலியுகத்தை முடிக்கக் கண்ணான ஒருயிரை
வலியுடனே யுன்னுடைய வயிற்றில் பிறவிசெய்து
நாட்டு நருளின் நகர்சோதனைபார்த்துத்
தீட்டுக் கலியறுத்துச் செவ்வுமனு தானெடுத்துத்
நாடுன் மகன்றனக்கு நல்லமுடியுங் கொடுத்துத்
தேடுந் தர்மச்சீமை செலுத்தசெங்கோல்கொடுத்து
அரசாள வைக்கவொரு ஆண்பிள்ளை நீபெறவே
துரைசானி போவெனவே சொன்னார்காணம்மையுடன்
கேட்டுமிக லட்சுமியும் கிளிமொழிவாய் தான்திறந்து
நாட்டுக் குடையவரே நாராயணப்பொருளே
மகரச் சிலையாய் வாரிதனில் நான்வளர்ந்தால்
சிகரநற் கோபுரமே திருவுளமே நீர்தானும்
வருகுவ தென்னவிதமாக வருவெடுத்து
அருகில் நீர்வருகும்அடையாளமென்னவென்றாள்
அப்போது அய்யா ஆனந்த மேபெருகி
செப்புகிறோ மென்று திருவோடிதுவுரைப்பார்
தெச்சணா பூமிதனில் தேசபரசோதனைக்கு
நிச்சயமாய் நான்வருகும் நிசத்துக்கடையாளம்
பூமியி லோர்திக்குப் பொருந்தி மிகவாழும்
சாமிவே தமறந்து சுழல்வேதமுண்டாகும்
சாதி வரம்பு தப்பி நிலைமாளும்

பாரிகட்கு மூப்புப் பார்மீதி லுண்டாகும்
 நீசக் குலங்கள் நெளுநெளென்பூமிதனில்
 தூசியிடத் தெண்டம் தொடர்ந்து பிடிப்பார்கள்
 வானத் திடிகள் வருடவருடந்தோறும்
 நீணிலத்தில் வீழும் நின்று மலைமுழங்கும்
 சீமை தென்சோழம் சீர்பயிரு மேவிவரும்
 இலைகள் கருகும் இறைவேதம் பொய்யாகும்
 தலைக்கண் படலம் தட்டழிய ஓடிநிற்கும்
 நச்சேத் திரமுதிரும் நடக்கும் வழிகுறுகும்
 பொய்ச்சேத்திரக்குருக்கள் பூமிதனில் மேவிவரும்
 நவ்வா துலுக்கு நாட்டில் கலசல்வரும்
 சிவ்வாலயங்கள் தேய்ந்து சுவரிடியும்
 கிணறு பாழாகும் கீழுற்றுப் பொய்யாகும்
 இணறு பெருத்து ஏங்குவாரே மனுக்கள்
 மனுக்கள் தங்களுக்கு மாகலசலுண்டாகும்
 மாமோக ஆசையினால் மாசண்டையாகிவரும்
 காமோக வெறியால் கனபழிகளுண்டாகும்
 மாதாவைப் பிள்ளை வைப்பு நினைத்துநிற்கும்
 தாதாவை வேலை சந்ததிகள்கொண்டிடுவார்
 மாடாடு தன்வயிற்றில் மனிதர்போல் தான்பிறக்கும்
 கோடானதுபெருத்துக் கொல்வார் சிலபேரை
 காணிக்கை வேண்டல் கைக்கூலி தான்மீறும்
 மாணிக்கத் தங்கம் வையிரமிகமறையும்
 நீணிலத்தில் பேய்கள் நிரந்துமிகக்கோட்டிசெய்யும்
 மாநிலத்தில் வேளாண்மை மழையில் மிகக்கேடுவரும்
 பேதையர்கள் பிள்ளை பிறக்குமதிசயம்போல்
 கோதையர்கள் கொங்கை கூடாம லேவாழ்வார்
 கூடப் பிறப்பைக் கொடும்பகைபோல்எண்ணிடுவார்
 வான முறுமும் மழைகீழ்ச் சொரியாது
 தானமழியும் சாஸ்திரங்கள் பொய்யாகும்
 ஈனருக்குக் காலம் ரெம்பரெம்பவுண்டாகும்
 வீணர் பெருப்பார் வீடதனைக் கெடுப்பார்
 தாணருட வேதம் தலையழிய விட்டிடுவார்
 பொய்வேதம் பூமிதனில் பெருத்துமிகவுண்டாகும்
 மெய்வேதந் தன்னை விரும்பாதிகழ்ச்சிசெய்வார்
 கள்ளர் பெருப்பார் கறியுப்புமேமலியும்
 கொள்ளையாய்ச் சம்பை கோடாமுக்கோடியுமாய்
 நாணி யிறப்பார் நஞ்சித்தின்றேயிறப்பார்
 கேணிக்குள்ளேயிறப்பார் கீறிக்கொண்டேசாவார்
 வயிர முழுங்கி மாள்வார் சிலபேர்கள்

துயரம் பொறுக்காமல் தோயமதி லேவிழுவார்
 ஈக்கள் பெருகும் எனும்பு மிகப்பெருகும்
 காய்கள் பெருகும் கஞ்சா அபின்பெருகும்
 சன்னாசி நிஷ்டை தவறி யலைவார்கள்
 ஒன்னாமது சாதி உலைமெழுகு போலலைவார்
 கட்டழிந்து பெண்கள் கற்பு மிகத்தவறும்
 சட்ட மழியும் சந்தியம்பல மிடியும்
 கூட்டங்குலையும் குடும்பம் பகையாகும்
 நாட்டையரசாங்கம் நாலுரண்டு மூன்றாகும்
 கோட்டையழியும் குச்சிக்கட்டைமதிலாம்
 சீவசெந் தெல்லாம் தீனில்லாத் தட்டழியும்
 சூவை பெருக்கும் சூறாவளிமீறும்
 அக்கினியால் தண்ணீரால் அநேக சீமையழியும்
 முக்கியமாய் லோகமதில் வாந்தி மிகமீறும்
 இப்படித்தானல்லாமல் இன்னுமநேகவளம்
 செப்பத்தொலையாது செப்புவேன் பின்னுனக்கு
 நீகேட் டதற்கு நிலையாக இத்தனையும்
 நான்தேட் டமாக நாடியுன்னோடுரைத்தேன்
 மூன்று சடையில் முறுக்குச்சடையொன்றெனவும்
 பண்டுள்ள சூரியர்கள் பதிந்திருக்குமென்விழியில்
 நெற்றிதனில்பிறையும் நெடியவட அக்கினியும்
 சுற்றிக்கனல்மேனி துய்யமாற்றெண்ணாயிரமாம்
 பளிரெனவே லோகம் பதினாலுக்கோருருவாய்த்
 துளிரெனவே வாரிச் சூழல வெகுகனலாய்க்
 காதம் பன்னிரண்டில் கண்டகலியன்றெரிய
 தீதக் கனலாய்ச் செயகுண்டமும் பதித்துக்
 காலில் தர்மமணியைக் கலிரெனவே தண்டையிட்டு
 மேலில்பல வேதமதை மின்னுடம்பாக விரித்துப்
 பெண்ணரசே நான்வருகும் பெருமைக்கடையாளம்
 கண்ணரசே நீயுமென்மேல் கருத்திருந்தால் பிழைப்பாய்
 அப்படித்தானென்பிறவி அருகே வருகையிலே
 இப்படியே வந்து இருபேரு மோர்பிள்ளைபெற்று
 நாட்டுச் சோதனைக்கு நாமனுப்பித் தாம்பார்த்துக்
 கோட்டிசெய்த பாவி குறுங்கலியைத் தானெரித்து
 அதின்மே லுனக்கும் எனக்குமிகு ஆனந்தம்
 ஏதுவாக நாம் ஈன்ற மதலைநாடாளுமடி
 உன்பேரால் நானும் உள்ளாசை கொண்டிருந்து
 உன்பேராலென்றனக்குத் தலைச்சிறைதான் மாறுமென்று
 சொன்னேனுனக்குச் சொல்லுவேனின்னமுமே
 என்ன இனிப்பிறக்க ஏதுனக்குச் சங்கடங்கள்

மகாலட்சுமிமகரச்சிலையாதல்

என்று பிறவிக்கு ஏற்றஅடையாளமுரைத்து
 நன்றினிய மாதே நடப்பதற்குச்சங்கடமேன்
 உடனேதான் லட்சுமியும் உரைக்கிறாளாதியுடன்
 திடமான கோவே செய்ய மணிவிளக்கே
 என்னை மகரச் சிலைபோல் பிறவிசெய்ய
 என்ன விதமாய் இசைவீர்காணென்கோவே
 என்றுரைக்க அம்மை ஏதுரைப்பா ரெம்பெருமாள்
 நன்றுநன்று பெண்ணே நமக்குத்தொழி லோகடிது
 அலையி லுனையும் ஆமதியப் பொன்மகரச்
 சிலைபோல் வளருவெனச் சிந்தித்தாரெம்பெருமாள்
 வடகயிலை வாசலிலே வந்தலைந்த வாரிதிரை
 மடமடென வந்து வாரியெடுத் தாயிழையைச்
 செந்தூரலைவாரி திரைமேலெடுத்திருத்தி
 அந்தாரு வாரி அம்மை தனையெடுத்துச்
 சந்தன வாரி சமுத்திரத்தினுள்ளிருத்திப்
 பந்தியாய் வைத்த பரமமணிக் கோட்டையதுள்
 தெய்வரம்பை சூழத் தேவரெல்லாமோலமிட
 மெய்பரமக் கன்னியர்கள் மிகுவாய்க் குரவையிட
 இடம்மான மெக்காளம்டகுடகாவென்றிடவே
 மடம்மான வாத்தியங்கள் மடமடென வேயதிர
 வலம்புரிக ளெல்லாம் மாதுவந்தாளென்றாத
 சிலம்புனைந்தரத்தினங்கள் சில்விளக்கேந்திநிற்க
 முத்துகள் சிப்பி முன்வந்தொளிவீச
 கொத்துக் கொத்தாகக் கோமேதகஞ்சூழ
 கன்னிமாரெல்லாம் கால்கவரி வீசிநிற்க
 தன்னிகரில்லாமறையோர் சாஸ்திரங்களோதிநிற்க
 மகரச் சிலையாள் மாதுதிரு லட்சுமியாள்
 சிகரகோபுரத்தாள் திருவுருவந்தான்வளர்ந்தாள்
 பார்பதி மாதுமையும் பரமேஸ்வரித் தாயும்
 சீர்பதியு மங்கே தினமூன்று நேரம்வர
 ஈஸ்வரனும் வேதா இவர்கள் தினம்வரவே
 வாசவனும் வானவரும் வந்துநிதம் போற்றிசெய்ய
 செய்ய அமரரெல்லாம் சிவசிவா வென்றுநிற்க
 வெய்யவனுஞ் சந்திரனும்மெல்லிபதம் போற்றிநிற்க
 புஷ்ப மலர்தூவிப் பொன்னுலகத் தோர்கூழ்
 செப்பமுள்ள மகரச் சிலைபோல் திருவளர்ந்தாள்
 மாதுதிரு லட்சுமியாள் மகரச் சிலைபோலே
 ஒது மணியலைக்குள் ஒவியம்போலேவளர

மாதை மகரச் சிலையாய் வளரவிட்டுத்
 தாதணியும் நாதன் சங்கரரோடேதுரைப்பார்
 கூட்டுக்கிளி போலிருந்த கொடியிடையைப்போகவிட்டு
 நாட்டி லிருப்பேனோ நம்முடைய மைத்துனரே
 சீதை மகரச் சிலைபோலங்கேவளரப்
 பாதையது தேடாமல் பதிந்திருக்க ஞாயமுண்டோ
 அப்போதுசிவனார் அவரேது சொல்லலுற்றார்
 செப்போடு வொத்த திருமாலே நீர்கேளும்
 நடத்தும்படி யுள்ள ஞாயமெல்லாமிப்போது
 சடைத்து இருக்காமல் தானடத்துமென்றுரைத்தார்

சம்பூர்ணத் தேவன் பரதேவதை தவப்பிறழ்ச்சி

அந்தப் பொழுதில்ஆதிநாராயணரும்
 சிந்தை மகிழ்ந்து செப்புவாராதியோடு
 நல்லதுகா ணீசுரரே நாடுந்தே வாதிகளில்
 வல்லசம் பூரணனும் வாய்த்த எமலோகமதில்
 பரதே வதையான பைங்கிளியுந் தேவனுமாய்
 மருவனைய மாதும் மன்னவனுமாய்ப்பிறக்க
 உருவேற்றி நம்மை உயர்ந்ததவஞ்செய்திடவே
 ஆனதா லவரை அவனிதனிலேபிறவி
 ஈனமுட னமைக்க இதுநாளாகுவதால்
 நின்றந்தத் தேவனுடநிஷ்டைநிறை வேறினதோ
 என்றெனவே பார்க்க எழுந்தருளு மீசுரரே
 அப்படித்தானீசுரரும் ஆதிநாராயணரும்
 இப்படியே தேவனிடம் ஏகின்ற வேளையிலே
 தேவரெதிரே தெய்வேந் திரன்தானும்
 மூவர் நடுவன் முத்தனரி நாரணரின்
 சங்கு சரம்போல் தங்கநவரத்தினத்தால்
 எங்கு மொளிவீசும் இரத்தினத்திருமுடியைச்
 சூடித்தெய் வேந்திரனும் சிவனெதிரே போகவென்று
 நாடியகமகிழ்ந்து நாராயணருடனே
 சந்தோசமாகத் தான்வருகும் வேளையிலே
 கண்டுசம் பூரணனும் கைமறந்து நிஷ்டையது
 பண்டு மையலாய்ப் பாவையோடேதுரைப்பான்
 மானே கேளிந்த வானவர்கோன் தன்சிரசில்
 தானாகியமான சங்குசரத்தங்கமுடி
 எந்தலையிலேவைத்து ஏந்திழையே உன்னோடு
 தென்தலைவரத்தினச் சிங்காசனமீதில்
 இருபேரும் வாழ்ந்து இராச துரைத்தனமாய்ப்
 பெருக்கான தெய்வகன்னி பெற்ற மனுவழியை

எல்லாமருகிருத்தி ஏற்றவொரு சொல்லதுக்குள்
 வல்லான நீத வையகத்தை யாண்டிருந்தால்
 எத்தனையோ நாமள் இலங்கு மகிழ்ச்சையுடன்
 வர்த்தனையாய் வாழ்வதற்கு வாய்த்தமுடி ஈதல்லவோ
 என்றுசொல்லத் தேவன் இச்சைகொண்டு பெண்ணாரும்
 நன்றுநீர் சொன்னமொழி நல்லாயிருக்குதுகாண்
 அப்படித்தானம்மை ஆதிசிவன் படைத்தால்
 இப்படியும் படைத்தோர் இறவா திருப்பாரோ
 என்றுபெண் ணாளுரைக்க ஏற்றசம் பூரணனும்
 அன்று பெருமூச்சு அலைபோ லெறியலுற்றான்
 அந்தப் பொழுதில் ஆதி சிவமுதலும்
 வந்தங்கு நின்றார் மாகிருஷ்ண மாலவரும்
 கண்டந்தத் தேவன் கைமறந்த நிஷ்டையோடு
 தண்டமிழ்சேர் பதத்தைத் தையலும்வந்தேவணங்கி
 இத்தனைநாள் யாங்கள் நின்றதவம் கண்டிரங்கிச்
 சித்தமிரங்கிச் சிவனேநீர் வந்தீரோ
 எந்தன் பெருமானே இறையவரே வந்தீரோ
 நந்தகோபால நாரணரே வந்தீரோ
 குருவே அரிநாதா கோபாலா வந்தீரோ
 முருகக் குருபரனே முத்தாநீர் வந்தீரோ
 செல்வக் கடலே சீமானே வந்தீரோ
 கல்விக் கடலான கறைக்கண்டா வந்தீரோ
 அரவணிந்தத்திவிரித்து அணிந்தோரே வந்தீரோ
 பரமசிவமான பச்சைமால் வந்தீரோ
 இப்படியே மானாரும் ஏற்றசம்பூரணனும்
 அப்படியே வந்தோர் அடிபணிந்து போற்றிடவே
 மாய பரனும் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 ஆயனைப் பார்த்து அருளுவாராதியுமே
 மாயவரே கேட்டிரோ வாய்த்தஇத்தேவனுந்தான்
 தூயவரே நின்றதவம் துலைத்தறுத்தானில்லையிவன்
 முற்றுந் தவமும் முழுதும்நிறைவேறுகையில்
 சிற்றின்பமாகித் திருமுடிமேலிச்சைகொண்டு
 வாடி யயர்ந்தான் மங்கையருந்தேவனுமே
 நாடி யிவன்தனக்குநல்வளமையேதுசொல்வீர்
 அப்போது நாரணரும் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடிச்
 செபுகிறாரந்தச் சிவனோடு எம்பெருமாள்
 ஏது விதமாய் இருந்ததவமேகுறைய
 தீதுவந்த ஞாயம்செப்பிட ரென்றுரைத்தார்
 அப்போ சிவனார் அகமகிழ்ந்து தேவனோடு
 இப்போதுன்சிந்தை எண்ணமெல்லாஞ்சொல்லுவென்றார்

தேவ னதைக்கேட்டுச் சிந்தை மிகக்கலங்கி
 ஆவி மறுகி அவனேது சொல்லலுற்றான்
 காரணரே நாங்கள் கருத்தில்நினைத்ததெல்லாம்
 பூரணமா யங்கே புகுந்துதோயென்சிவனே
 ஐயோநான் சொன்னேன் என் ஆயிழையோடல்லாது
 கையோ கண்ணாலே காணேனே மற்றொருவர்
 ஊமை மொழிபோல் ஒதுக்கிலுரைத்தாற்போல்
 நாமறியப் பெண்ணறிவாள் நாடறியாதென்றிருந்தோம்
 இவர்க ளறிவதற்கு யார்சொல்லிப்போட்டாரோ
 எவர்களும்நாம்பேசுகையில் இங்குவரக் காணாமே
 ஆர்சொல்லிப் போட்டாரோ அறியோமேயென்சிவனே
 தார்சிறந்த என்சிவனே சர்வ தயாபரனே
 பூரணனே வாசவனே பொறுத்தினிக்கொள்ளுமையா
 நாரணரே என்சிவனே நாடிப்பொறுவுமையா
 என்றுசொல்லித் தேவன் ஏற்ற விருத்தமதாய்
 நன்றினிய முப்பொருள்மேல் நற்போற்றலேபடிக்கப்
 பரதே வதையான பைங்கிளியு மப்போது
 திறமான தாயார் சிவசக்தி பேரதிலும்
 சிவநாமப் பேரதிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பேரதிலும்
 விவமான ஆசிரிய விருத்தம்போல் போற்றலுற்றாள்

காரணா அரிநாரணா கவிபூரணா வெகுதோரணா கவிஞோர்
 தொழும்வாரணா கருணாகரத் தருணாவெகுதருணா கவிவருணா
 கவிமால் சிவாபோற்றி நாரணாஅரிபூரணா வந்தருள்நான்செய்த
 குற்றம்பொறுத்து காரணா வைகுண்டம் கருத்தாயருள்வாயே

கருணாகரா போற்றி குணசீரா வெகுதீரா நலிவீராபுவிநாதா திருவோடுறு
 மார்பா சிறியார்மிக அறியாச்செய்த வெறியானதைச் சிறிதாக்கியே
 சேர்ப்பாய் முகம்பார்ப்பாய் முடிவானதையறியாமலே மோகமாய்
 வெகுதாகமாய் உளறித் தவங்குளறியே உன்சொற்பத மஞ்சல்லென
 ஒஞ்சிப்பதமஞ்சினோம் உன் செயல்தந் தருள்வாயே

பரதேவதை மனுப்பிறப்பு

இப்படியே கன்னி ஏற்றபரதேவதையும்
 அப்படியே ஆசிரிய விருத்தமொன்று பாடிடவே
 கேட்டு அரிநாரணரும் கிளிமொழியைத் தான்பார்த்து
 மெட்டுக்கொடியிடையே மின்னிடையே நீகேளு
 உன்புருஷ னங்கே உற்றஎமலோகமதில்
 இன்புருகி வாடி ஏங்கித்தவிப்பதினால்
 அவனைநீ மறந்து ஆனதெய்வப் பூரணனை

இவனை மிகத்தாவி இருந்த தவமதிலும்
 நிறைவேற மாட்டாமல் நினைத்தகேடித்தனையால்
 பிறபோநீ பூமிதனில் பெரியசான்றோர்வழியில்
 எமவழியி லோர்பிறவி என்மகவாயங்கிருக்க
 அமைப்பா னதற்கு அவ்வழிதா னாயிழையே
 இந்தத் தவக்குறைக்கு இன்னமங்கே நீபிறந்து
 முந்தப் புருஷனுக்கு முன்வேலையுங்கழித்து
 அழுந்தத் துயரப்பட்டு அவனுழியங்கள் செய்து
 குளிர்ந்த மொழியற்றுக் கூடுஞ்சரசமற்று
 எந்நேர முன்றனக்குள் ஏக்கமுட னழுந்தி
 மின்னேகேளிந்த மிகத்தேவனுன்வழியில்
 கொண்டபச்சத்தாலே கோதையரேயுனையும்
 கண்டிச்சை கூர்ந்து கர்மக் கடுவினையால்
 கருவா லுருவைக் கைக்குள் வசமாக்கிப்
 பருவா பருவமதில் பாவையேநீ யிவனோடு
 இருவ ரொருவரென இச்சைமிகக் கூர்ந்து
 குருவை மறந்து கொண்டவனைத் தான்மறந்து
 தாய்தகப்பன் மாமன் தமையன் தனைமறந்து
 வாயிற் படிமறந்து வாழ்வை மிகமறந்து
 சொந்த மனைமறந்து சுகசோபன மறந்து
 சந்தோச மற்று சகலோர்க்கும் நாணமுற்று
 முற்புரு ஷன்தனக்கு மூலக்கருக் கேடணைத்து
 இப்புருஷன் தானெனவே எவ்வுலகுந் தானறியக்
 கட்டிய மங்கிலியம் காசினியோர் தாமறியக்
 கெட்டினாற் போலே கீர்த்தி மிகப்பிறந்து
 மேலும்பல தொந்தரவுமிகுநாள் வழிதோறும்
 கேலி மிகவாகிக் கயிலாச மிகவடைவாய்
 என்று சிவனாரும் எம்பெருமானுமுரைத்து
 அன்று ஏமச்சண்டன் அவ்வழியிலேயமைத்தார்
 அமைக்க அணங்கும் அவனிதனிலேபிறக்க
 எமக்குலத்தில் வந்து இயல்பாய்ப் பிறந்தனளாம்
 மாது புவியில் வளரப் பிறந்தபின்பு
 தாது கரமணிந்த சங்கு சரத்தாமன்
 தேவன் தனைப்பார்த்துச் செப்புவாரெம்பெருமாள்
 பூவுலகி லுன்றனுட பெண்பிறக்கப்போனதல்லோ
 ஏதுநீ தேவா இனியுனது செய்தியென்ன
 சீரொத்தத் தேவன் திருப்பாட்டு ஓதலுற்றான்

ஆறுசெஞ்சடைகுடிய ஐயனே அலையிலேதுயிலாதி வராகவா
 நீறுமேனி நிரந்தரம்பூசிவாநீசிவாசிவ மைத்துன ராகவா

வீறுசத்தி மணவாள ரானவா வீரலட்சுமி மன்னரரி ராகவா
ஏறுமீதிலேறிடுமீஸ்வரா எமையாட்கொள்ளும் நாரணா போற்றி

சீதமாங்குணச்செல்வனே போற்றி சிவசிவா சிவனே போற்றி
நீதவா நட்பெய்துவா போற்றி நீசிவா சிவராகவா போற்றி
மாதவா அரிகேசவா போற்றி வல்லனே அரிசெல்லனே போற்றி
ஆதவா அரிநாரணாபோற்றி அனாதியேயுன்போற்றிப்போற்றி

அய்யனே தவம் யானிற்கும் போதிலே மன்னனிந்திரனானவன்
மாய்கைநினைவதினாலவன் பொற்பக்கிரீடமீதுற்பனதாசையால்
மெய்ஞானத்தவம்விட்டுவாடினேன்வித்தகாவன் சித்தமிரங்கியே
செய்யும் பாவவினை தவிர்த்தாண்டருள் சிவசிவசிவசிவ போற்றி

போற்றி என்றேத்தித் தேவன் பொற்பதம் வணங்கி நிற்க
ஆத்தியே சூடும் வேதன் ஆகமே மகிழ்ச்சை கூர்ந்து
தீத்திய ஆய னோடு செய்தியே தெனவே கேட்க
நாற்றிசை புகழுந் தெய்வ நாரணருரைக்கின் றாரே

சம்பூர்ணத் தேவன் மனுப்பிறப்பு

தேவன் வணங்கித் திருப்பாதம் போற்றிடவே
ஆயனோடந்த ஆதிசிவமேதுரைக்கும்
அச்சுதரே தேவனுக்கு ஆன வளமையது
நிச்சயமாய்ச் சொல்லி நீரனுப்பு மென்றுரைத்தார்
அப்போது நாரணரும்உள்ளமகமகிழ்ந்து
செப்புகிறோமென்று தேவனுக்கங்கேதுரைப்பார்
கேளாய் நீ தேவா கீழான மங்கையரைத்
தாழாத மேல்வகையில் சரியாக்கவேணுமென்று
நின்றாய் தவத்தில் நினைவொன்றைத் தானாட்டி
சண்டாளா நீநினைத்த நினைவுதவத்தொத்திடுமோ
சூழ வினையறுத்துச் சுருதிநே ருள்ளாக்கி
நீளநூ லிட்டு நீதவசு நிற்கையிலே
ஆசை நினைவாமோ அறிவுகெட்ட மாதேவா
பாச மறுத்தல்லவோ பரகெதியைக் காணுவது
ஏதுகா ணுன்றனக்கு இந்நினைவு வந்ததினால்
மாது பிறந்ததுபோல் வையகத்தில் நீபிறந்து
இந்த நினைவதற்கு இனிப்பிறந்து நீசிலநாள்
தொந்துயர மெல்லாம் தொல்புவியிலேதொலைத்து
கண்டந்த மங்கையரைக் கருவால் வசமாக்கிக்
கொண்டு திரிந்து கோதையரின் தன்னாலே
நஞ்சுதின்றானாலும் நாண்டுகொண்டானாலும்

உன்சீவன் மாய்க்க உனக்கு மனதாகிப்
 பின்னுஞ்சில நாள்கழித்துப் பெண்ணோடுறவாடித்
 தன்னோடு நீ தவித்திருக்கும் நாளையிலே
 உன்துயரந் தீர்த்து உன்னை நான் ஆட்கொண்டு
 சொன்னபடி நற்பேறு உனக்கருளுவேன் என்று
 கர்மக்கடன் கழிக்க கலியுகத்திலே பிறக்கத்
 தர்மச்சம் பூரணனைத் தரணிப் பிறவிசெய்தார்

திருமால் கலைமுனிக்கு அருளல்

எண்ணமினியில்லையென்று கொண்டாடி மாயவரும்
 கெண்டையக்கண்ணீசுரரே கேட்டிரோயென்றெண்ணம்
 பஞ்சவர்க்கு அஞ்சல்செய்து பார்மீதில் நானிருக்க
 வஞ்சகநீ சக்கலியன் வந்ததுகண்டேபதறி
 நடுநடுங்கி நானோட நல்லகலைக் கோட்டுமுனி
 பொடுபொடென வந்தான் போற வழிதனிலே
 ஏன்காணும் மாயவரே எய்த்திளைத் தோடுவதேன்
 கண்காணாப் போறேனென கலைக்கோட்டுடனுரைத்தேன்
 என்ன விதத்தாலே என்றேயவனிசைய
 சொன்னதுறு கலியன்கூட்சியினாலென்றவுடன்
 அப்போ முனியும் அவனேது சொல்லலுற்றான்
 இப்போநீ ரோடுகிறீர் இவனையழிப்பதற்கு
 எப்போ வருவீர் இசையுமென்றான்மாமுனிவன்
 அப்போ முனியோடு அருளினது நீர்கேளும்
 மாமுனியே நீகேளு வஞ்சகநீ சக்கலியை
 நாமுன்னின்று கொல்ல ஞாயமில்லை கேட்டிடுநீ
 கலியனுட கண்ணு கண்டால் பவஞ்சூடும்
 திலிய அவனுயிரைச் செயிக்கயெவரால் முடியும்
 முன்னின்று கொல்ல மூவராலுமரிது
 பின்னிற்றவனவனால் பேசாதே மாளவைப்பேன்
 வல்லமையுங்காட்டேன் மாநீசன் கண்ணின்முன்னே
 உற்பனமுங் கொடேன் ஒன்றறியா நின்றிடுவேன்
 வந்தேனெனச்சொல்வார் வரவில்லையென்றிடுவார்
 என்றன்பேரோகாணும் யாரோஎனச் சொல்வார்
 இதோவந்தானென்பார் இவனில்லையென்றிடுவார்
 அதோவந்தானென்பார் அவனில்லையென்றிடுவார்
 இப்படியே சூட்சமொன்று எடுப்போம்நாம் மாமுனியே
 எப்படியு முள்ளறிவோர் எனையறிவார் மாமுனியே
 அறிந்தோரறிவார் அறியாதார் நீறாவார்
 செறிந்தோர்கள் வாழ்வார் சேராதார் போய்மாழ்வார்
 சாத்திரத்திலுந்தோன்றேன் சதுர்மறைதாண்டிநிற்பேன்

சேத்திரத்தி லுமடங்கேன் செய்தவத்தி லுமடங்கேன்
 அன்பிலு மடங்கேன் அறத்திலு மேயடங்கேன்
 வம்பிலு மடங்கேன் வணங்கிடி லுமடங்கேன்
 கும்பிடி லுமடங்கேன் குவித்திடி லுமடங்கேன்
 நம்பிடி லுமடங்கேன் ஞானத்தி லுமடங்கேன்
 யோகக் கிரியை உறுசரிதை யிலடங்கேன்
 விற்பனத்தி லடங்கேன் வினோத மதிலடங்கேன்
 சொற்பனத்தி லடங்கேன் தெரிசனத் திலடங்கேன்
 கனாவி லடங்கேன் கைகாட்ட லிலடங்கேன்
 அனாவி லடங்கேன் அச்சரத்திலு மடங்கேன்
 இத்தனையிலு மடங்காது இருந்து பகைமுடிப்பேன்
 என்றுநான் சொல்ல ஏற்றகலைக் கோட்டுமுனி
 மன்றுதனில் வீழ்ந்துமறுகியழு தேபுலம்பி

மண்ணிலு மடங்கா மரத்திலு மடங்கா
 மறையிலு மடங்கா பலவசத்திலு மடங்கா
 கண்ணிலு மடங்கா கருத்திலு மடங்கா
 கவியிலு மடங்கா பலவிதசெபிப்பிலுமடங்கா
 எண்ணிலு மடங்கா இகத்திலு மடங்கா
 இறையினி லடங்கா இரங்கிலு மடங்கா
 ஒண்ணிலு மடங்காதஉனைவந் தடைந்திட
 உரைத்திட மருளெனபதத்தடிமிசை விழுந்தான்

மறையினி லடங்கா இறையினி லடங்கா
 வணங்கிலு மடங்கா பலவகையிலு மடங்கா
 துறையினி லடங்கா தொல்வியி லடங்கா
 சுகயினி லடங்கா சுருதியி லடங்கா
 உறவிலு மடங்கா ஒளியிலு மடங்கா
 உகத்திலு மடங்கா ஒருவிதத்திலு மடங்கா
 புறத்திலு மகத்திலு மடங்காஉனையடைந்திட
 வகுத்துரையென பதத்தடிவிழுந்தான்

சரியையி லடங்கா கிரியையி லடங்கா
 சையோகத்தி லடங்கா ஞானத்தி லடங்கா
 கருத்தினி லடங்கா கலைக்கியானத்திலடங்கா
 கனாவிலு மடங்கா கருவிலு மடங்கா
 உருவிலு மடங்காஉருகினு மடங்கா
 ஒன்றிலு மடங்காதஉனைவந் தடியாருன
 தருகினி லடங்கிட அருளுரைத் திடுவென
 அருள்முனி பதத்தடிமிசை விழுந்தான்

உகத்திலு மடங்கா ஓதிலு மடங்கா
 உணர்விலு மடங்கா உற்பனத் திலுமடங்கா
 தவத்திலு மடங்கா தழுவிலு மடங்கா
 தனத்திலு மடங்கா தயவிலு மடங்கா
 அகத்திலு மடங்கா புறத்திலு மடங்கா
 அசத்திலு மடங்கா புசத்திலு மடங்கா
 மனத்தகத் தடக்கியுன் பதத்தடி பணிந்திட
 வகுத்துரையருளென பதத்தடிமிசை விழுந்தான்

ஓரெழுத்து மீரெழுத்தும் உற்றபர மூன்றெழுத்தும்
 ஆறெழுத்து மஞ்செழுத்தும் ஆனா அரியெழுத்தும்
 ஏதெழுத்திலு மடங்காது இருந்துபகை முடிப்பேனென
 ஓதினீரே அய்யா உலகளந்தபெம்மானே
 எட்டாப் பொருளே எங்கும் நிறைந்தோனே
 கட்டாக் கலியைக் கருவறுக்க வந்தீரால்
 நாங்களுமைக் கண்டு நலம்பெறுவதெப்படித்தான்
 தாங்கள் மனதிரங்கித் தான்சொல்ல வேணுமென்றான்
 அப்போ முனிக்கு அருளினது நீர்கேளும்
 இப்போது மாமுனியே இன்றுநீ கேட்டதுதான்
 ஒருவரறியாத உபதேசங்கண்டாயே
 கருதி வருந்தினதால் கட்டுரைப்பேன் கேட்டிடுநீ
 எனக்கா கும்பேர்கள் இனங்கேளு மாமுனியே
 புனக்கார மில்லை பூசை முறையுமில்லை
 கோவில்கள் வைத்துக் குருபூசை செய்யார்கள்
 பூவதுகள் போட்டுப் போற்றியே நில்லார்கள்
 ஆடு கிடாய்கோழி பன்றிஅறுத்துபலி யிடார்கள்
 மாடு மண்ணுருவை வணங்கித்திரியார்கள்
 என்பேரு சொல்லி யாரொருவர் வந்தாலும்
 அன்போடவரை ஆதரிக்கும் பேராகும்
 இரப்போர் முகம்பார்த்து ஈவதுவே நன்றாகும்
 பரப்போரைக்கைசேர்த்துப் பணிவதுவே நன்றாகும்
 என்பேரால் முத்திரிகள் இட்டோரே நன்றாகும்
 அன்போராய் வாழ்ந்தாலும் அறிவுநினைவொன்றானால்
 நாம்வந்தோமென்ற நாமமது கேட்டவுடன்
 தாம்வந்து வேடமிட்டோர் சாதியது நன்றாகும்
 அல்லாமற் கேளு அரிய முனியேநீ
 எல்லா அமைப்பும் ஏலமே விட்டகுறை
 எச்சாதிக்க காச்சோ அச்சாதி நன்றாகும்
 எவர்க்கு மிகஈந்து இருப்போரே நன்றாகும்

அவர்க்குதவி செய்வோர் அவ்வினமும் நன்றாகும்
 தாழ்மையாய் வாழ்ந்த சாதியது நன்றாகும்
 ஏழ்மையாய் வருவோம் இரப்பன் பரப்பனென
 இரப்பனைக் கைகொண்டோர் எனையேற்றார் மாமுனியே
 பரப்பனைக் கைகொண்டோர் பரமேற்றார் மாமுனியே
 சினமு மறந்து செடமுழிக்கும் பேர்மனுக்கள்
 நினைவுக்குள்ளே நாம் நிற்போங்காண் மாமுனியே
 இனத்தோடே வொத்து இருந்துமிக வாழ்ந்தாலும்
 சொன்ன நினைவதுக்குள் துயிலாமல் வாழ்வோங்காண்
 மாசுக் கலியை மனதூடா டாதேயறுத்து
 வாசு நினைவில் வந்துநிற்போம் மாமுனியே
 பின்னுமொன்று கேளு ஒருவர்க்கோர்வாரமுமாய்
 நின்றோமுனியே யினிநீசக் கலியறுக்கச்
 சென்றோமேயானால் செய்யுந் தொழில்கேளு
 காலுக்குள்ளேதிரியாம் கையதுக்குள்ளேதிரியாம்
 மேலுக்குள்ளேதிரியாம் விழியதுக்குள்ளேதிரியாம்
 கண்டெடுத்தார் வாழ்வார் காணாதார் வீணாவார்
 பண்டைப் பழமொழிபோல் பார்மீதி லாட்டுவிப்பேன்
 கண்டெடுத்துக் கொண்டோர் கரையேறு வாரெனவும்
 தொண்டனெனக் கண்டு சொன்னேனானுன்னோடு
 தாய்தமர்க ளென்றும் தனது கிளைகளென்றும்
 வாயுரமாய்ச் சொல்லும் வம்பரென்றும் பார்ப்பதில்லை
 அன்பாகி வந்தவரை அலைச்சல்செய்தேற்பதுண்டு
 வம்பான மாற்றானை வளர்த்தேயறுப்பதுண்டு
 எட்டியு மெட்டாத எழைக் குணம்போலும்
 காட்டியுங் காட்டாத கடிய சொரூபமதும்
 வேளைக்கு வேளை விதக்கோல முமணிந்து
 நாளுக்கு நாளாய் நடக்கு மதிசயமாய்
 எங்கும்இரந்து எரிப்பேனன் கலிதனையும்
 சங்கிலிரந்து தான்வளர்ப்பேனன்போரை
 என்றுரைக்க நாதன் அடுத்துமுனியேதுரைப்பான்
 மன்றுதனையளந்த மாயத் திருமாலே
 இந்த விதமாய் எழுந்தருளி வந்திருப்பது
 எந்தச் சொரூபம் எடுத்தணியீரெம்பொருமாள்
 கேட்டான் முனியும் கீர்த்தியுள்ள ஈசுரரே
 நாட்டான மாமுனிக்கு நானுரைத்தது கேளும்
 இகாபரத்தை நானினைத்து ஏழுபிள்ளை ஈன்றெடுத்து
 மகாபரனார் செயலால் மக்களுக்குச்சொத்தீய
 நானுபதேசித்து நாட்டில் மிகவிருத்தி
 மானுவஞ் சோதிக்க மகற்கு அருள்கொடுத்து

மாசுக் கலியறுத்து மக்களொருமித்தவுடன்
 பாசு பதங்கொடுத்துப் பாலன்கையால்விளக்கிக்
 கூப்பிடுத லொன்றில் குவலயத்தைத் தான்கிறக்கிச்
 சாப்பிடுவே னஞ்சைத் தன்பாலையாளவைப்பேன்
 என்று கலைமுனிக்கு இயம்பிவந்தே னீசுரரே
 சந்தோச மாச்சதுகாண் சங்கரரே நீருமிப்போ
 வெந்தோசந் தீர்ந்துதென்று வெள்ளிக் கயிலையிலே
 ஒருவிடத்திலெக்கியத்தை ஊட்டிக் கனலெழுப்பித்
 திருநடன மாடுமென்று செப்பினாரொப்புடனே
 அப்படியே நல்லதென்று அரனு முமையாளும்
 முப்படியே மாலினிக்கு ஒன்பதாம் பேறெனவும்
 வேதனுக்கோராயிரம் பிறவியாச்சுதென்றும்
 மாது உமைக்கு வளர்பிறவி ஏழெனவும்
 திதுவுக்கோர் பத்தாம் செய்யப் பிறவியென்றும்
 சதுர்மறைக் கேழெனவும் சாஸ்திரத்துக்கோர்நான்கும்
 வானவர்கோன் றனக்கு வளர்பிறவி மூன்றெனவும்
 தானவர்க் கேழெனவும் சரசுபதிக்காயிரமாம்
 தொண்டர் தமக்கு சூல்பிறவி யொன்றெனவும்
 அண்டர்கள் மெய்க்க அரனடனமாடலுற்றார்

திருநடன உலா

நாதன் முறையார்க்கு நற்பிறவி யொன்றுபத்தாம்
 வேதன் றனக்குப்பிறவி ஆயிரமாம் - வெண்டரள
 மாதுக்கு மாயிரமாம் மாதுமைக்கோரேழாம்
 சீதுக்குப் பத்தெனவே செப்பு

இந்திரற்கு மூன்றெனவும் இறையவருக்கேழெனவும்
 சந்திரற் கோரேழாம் சாற்று -நன்றியுள்ள
 மறையதுக்கு மோரேழாம் மானமுள்ள தொண்டருக்கு
 இறப்பிறப்பில்லாப் பேறென்றியம்பு

என்றிவகைளெல்லாமிப்படியே வந்ததென்று
 ஒன்றியுள்ள சித்தாதி ஓதினான் - பண்டையுள்ள
 தாவடத்தை மேவிடத்திக் கோவிடத்திலோமிடத்தி
 நாவிடத்திப் பூண்டாடினார்

தன்னாலே தான் முளைத்த சற்கணையின்றண்வாங்கிப்
 பின்னாலே யோர்கணைப் பீறி - பின்னாளே
 பீறுங் கணையதினால் பெரும்புவியெல்லாந்தோன்றிச்
 சீறுங் கலிவயதால் சென்றுதோ

வானத்தளவில் வளர்ந்த கம்பத்தண்ணருளால்
சேனைச் செகம்படைத்த செல்வமோ -மானத்த
மாகலிய நேதுவினால் வாழ்விழந்திவ்வுகமும்
போகத்தருணம் வந்து பூட்டிச்சோ

நல்லாறு சாஸ்திரமும் நாலுமறை வேதமதும்
பொல்லாக் கலியினால் பொய்ச்சூடி - பொல்லாப்
பொடியக் கலியோடு பொன்றியடி வேறறவே
இடியத்தான் வந்தொத்ததோ

பக்கம் பதினைந்தும் பார்மேடம் பன்னிரண்டும்
வக்கணைக் கோளொன்பதுவு மங்கி - அக்கிகொண்டு
அழிந்த கலியோடலமாந் தமிழ்ந்திடவே
சுழிந்தகன லாறுவந்து சுற்றிச்சோ

மாந்திர தந்திரத்தை வைத்திய வாகடத்தைச்
சூழ்ந்திருந்த அட்சரத்தைச் சோதித்து - ஏய்ந்திருந்த
இழகு கலியோடும்முறையெல்லாமொடுக்கிக்
களவறுக்கச்சோதியொன்று காணுதோ

அய்யமிட் டுண்ணாத அரும்பாவி யாவரையும்
பொய்யரையும் வெட்டிப் பெலியாக்கி - மெய்யிழந்து
றையுங் கலியோடு அனலாவிக் கொண்டெரிக்க
வெய்யவன்போல்சோதியொன்றுமேவுதோ

பத்திசோதித்தே பலநாளுங் காத்திருந்த
வித்தகனை வேண்டார்மேல் - வீடிழந்து
செத்திறந்து தீநரகச் சீக்கூட்டி லேயடையக்
கொத்தியருந்தப் புழுக்கள் கொஞ்சுதோ

பாங்கலியனேதுவினால் பண்டுண்டுசெய்ததெல்லாம்
மூங்கிக் கலியதனுள் மூடி - மூச்சுவிட்டு
ஓங்குவ தோங்கி உறங்குவது தானுறங்கி
மூங்கிக் குளிப்பதுநாள் முற்றுதோ

இலச்சைகெட்ட பாவி யென்றுவந்தானன்றுமுதல்
நற்சடலங்கள் நல்வகைகள் நாடிழந்து - நாணமுற்றுப்
பட்சிமுதல் மாமிருகம்பால்நரிகள் கற்றாவும்
அச்சமற்றுவாழ்புவியொன் றாகுதோ

பொல்லாத்துரங்கள்கொண்ட பேய்கள் தானொழிந்து
கல்லாத புல்லர் கருவொழிந்து -எல்லாம்
நல்லோராய்ச் சாகாமல்நாளும் நகரொன்றானதுக்குள்
சொல்லொன்றாலாசோதியொன்று தோணுதோ

தாணுமால் வேதன் தற்பொருளாய்முப்பொருளும்
ஆணுவமாயொன்றி லடங்குதோ - அஞ்செழுத்தும்
ஆனா அரியெழுத்தும் ஆங்கார மூன்றெழுத்தும்
ஓம்நமோ வென்றதுக்குள்ளொடுங்குதோ

ஆகாத்த வஸ்துவெல்லாம் அழித்துநர கத்திலிட்டு
வாகாய்க் குழிமூட வந்துதோ - சாகாத
சனங்கள் பல வஸ்துவையும் தர்மபதி ராச்சியத்தில்
இனங்களொன்றாயாளராசாவொன் றாகுதோ

பொன்னுற்றுத்தன்னுற்றுப் புரவுதன்னால்விளையூற்று
முன்னுற்று யோசனை யுலாவுசுழி - பன்னுற்றுப்
பாலுற்று மேலுற்றுச் சேலுற்று வாலுற்று
மாலுற்று மாபதியு மாகுதோ

செப்பொத்த பொன்னும் சிவமேடைசிங்காசனமும்
முப்பத்திரண்டறமு மோங்குதோ - ஒப்பற்ற
ஊர்தெருவுமொன்றதுக்குள் ஓர்யோசனைத் தெருக்கள்
சீர்பதினாயிரத்தெண் சேருதோ

தெருக்கள்பதினாயிரத்தெண்செந்திருமால் வாழ்பதிக்குக்
குருக்களொன்றுவிஞ்சையொன்றுகூறுதோ-மருக்கள்
மாறாமல் வாழ்பதிக்கு மணங்கொடுத்து நிற்பதல்லால்
வேறார்க ளும்பறிக்க வேண்டுமோ

பொறுமைப் பதியில் பொன்வாசலொன்றதிலே
தர்மமணி யொன்று தாங்குதோ -தருமமனு
மணியினது கூற்றிய மணிகணீரென்றதல்லால்
இனியிருளில்லாதேகுதோ

அலைந்தலைந்த சூரியனும் அவனலையச்சாயாமல்
நிலந்தெரிய எப்போதும் நேரே - குலைந்தலைந்த
கார்மேகத்தட்டதெல்லாம் கூண்டுடைந்து வானமதில்
ஊர்மேகமெல்லம் ஒருமேக மாகுதோ

தோணிக்கச் சிந்தை துலங்கிவெளி காட்டுமல்லால்
காணிக்கை யென்றயிறை காணாதோ – மாணிக்கக்
கல்லால் வளர்ந்தபதி காணுமொளி யல்லாது
பொல்லாப்பு என்னும் பேச்சுப் போச்சுதோ

ஈசர் நடன மிருபத்து ஒன்றதுக்குள்
தேசமது தீதுநலஞ் செப்பினார் – வாசமுடன்
வன்னி யமர்த்தி மாதுமையைத் தானோக்கி
உன்னிச் சிவமுரைப் பார்

ஈசர் மகிழ்ந்து ஏந்திழையைத்தானோக்கி
வாச முடனீசர் வகுப்பாரம்மாதோடு
முன்னே மொழிந்த முற்றாண்ட வமதுக்குப்
பொன்னே யிந்நேரம் புரிந்ததுநீ கண்டாயே
அப்பொழுது ஈஸ்வரியும் அரனை மிகப்போற்றி
இப்பொழுது என்னுடைய இராச மகாபரணே
செப்போடு வொத்தச் சிவனே சிவபரணே
ஆடினீரே தாண்டவந்தான் அநேக வளங்கள்சொல்லிப்
பாடினீரே அய்யா பாட்டு வழுகாதே
தாண்டவ மாடிப்புரிந்தால் சத்திசிவம் வரைக்கும்
மாண்டாரைப் போற்கிடந்து மறுத்தெழும்ப வேணுமல்லோ
அல்லாம லென்னுடைய அண்ணர் நினைப்பதிலே
நல்லவரே கொஞ்சம் நானறிந்தது கேளும்
காரணமா யண்ணர் கலியுகத் தைமுடிக்க
நாரணர்தான் பூமியிலே நடப்பது நிசமானால்
நம்மையுமிங்கிருக்க ஓட்டார்காண் நாரணரும்
எம்மையிலானாலும் எவ்வெயிலிலானாலும்
கொந்தலிலானாலும் கூர்பனியிலானாலும்
கந்தத் துணிகள்தந்து கையில்திருவோடுதந்து
என்றனக்கு நல்ல இளங்குறத்தி வட்டிதந்து
மைந்தன் சரவணற்கு மறிப்பு மிகக்கொடுத்துப்
பிரமனுக்குக்கோலமிட்டுப் பிசாசுதனைவிரட்டி
வரமுள்ள தேவதைக்கு மாற்றியுருக்கொடுத்து
லோகமதில் நம்மையும் உகக்கோலங்களிட்டி
வேகத்துடனே மேதினியெல்லாந்திரிந்து
கலிகளகலக் காண்டங்கழிக்கவென்று
பலிகாண வைப்பார் பரசோதனைக்கனுப்பி
இப்படியே தோணுதுகாண் என்னுடைய சிந்தையிலே
எப்படியும் வந்து இதுசமையு மீசுரரே

என்று உமையாள் ஈசர்தனை வணங்கி
 அன்று மொழிந்து அவள்நிற்கும் வேளையிலே
 நாராயணரும் நல்ல சிவனிடத்தில்
 சீராக வந்து தெண்டனிட்டுத் தானிருந்தார்
 இருந்து மாலோனும் இருதயத்தி னுள்மகிழ்ந்து
 பொருந்துவிழிதங்கையோடு புகலுவாரம்மானை
 என்னுடைய தங்கையரே எனைமேனியாக்குவளே
 உன்னுடைய தன்பொருட்டால் உலகளந்தோனானாகி
 நாட்டிலென்பேரு நடத்திவைத்த நன்னுதலே
 கோட்டு வரையாளே கோவேயென்தங்கையரே
 நீயும் நம்மீசரரும் நீணிலத்தில் போகவென்று
 நானும் நினைத்திருந்தேன் என்று நவின்றாயே
 ஈஸ்வரிக்கு மீசரர்க்கும் இந்த நினைவானால்
 தேசமதில் போக வேண்டாமென்றுசொல்வாரோ
 நானுங்களவலிய நாட்டிற்போமென்றிலனே
 தானுங்கள் தம்நினைவில் தரித்ததுபோலேபோவும்
 நீங்கள் நடப்பதென்றால் எனக்குவெகு சந்தோசம்
 தாங்கள் மனதிரங்கி சாற்றிமிகப்போவுமென்றார்
 அப்போது ஈசரனார் அச்சுதரைத் தானோக்கி
 மைப்போடுங் கண்ணினிய மைத்துனரே யென்றாவி
 சொல்லு சொல்லாதபடி சொல்லுதற்கு உம்மையல்லால்
 அல்லும் பகலும் அலைந்தாலுங்கிட்டாது
 போங்களென்று சொல்லாமல் புத்திசொன்னாப்போலேநீர்
 தாங்கியுரைத்தீரோ சத்தியுள்ள மைத்துனரே
 புத்தியிது நன்று புண்ணியநாராயணரே
 தத்தியுடனடக்க தருணமெப்போதென்றுரைத்தார்
 நடக்கக் கருமமிது நல்லதுதானென்றுசொல்லி
 அடக்க முடனே அய்யாநாராயணரும்
 ஒத்திருந்து தங்கள் உற்பனமாயாராய்ந்து
 புத்திபோல் வாசகங்கள் பூத்தானமாயெழுதி
 நாட்டு நருளறிய நடைசீவசெந்தறிய
 காட்டு மரமறிய கல்லப்பு தானறிய
 புற்பூ டறிய பூமிதெய்வாரறிய
 நற்பறிந்து பேய்கள் நடுங்கி மிகஅறிய
 சேடனறிய சிறுவாய்வு தானறிய
 மேகமறிய மேலோர்கள் தாமறிய
 பூகமறிய பொழுதுசந் திரனறிய
 நட்சேத்திரமறிய நமனறிய கோளறிய
 பொய்ச்சரியை கிரியை பேர்நாலுந்தானறிய
 வேதமறிய விளங்கு மறையறிய

வாதையறிய மன்றுபதி னாலறிய
சங்கறிய முத்தறிய சகலமச்சமுமறிய
அங்கறிய நாம்படைத்த எல்லோருந்தானறிய
எழுதி விடுவோங்காண் ஏற்றறிய புத்திவைத்து
பழுதுவைத்தாரென்று பார்பலதுஞ் சொல்லாமல்
நம்பேரில் குற்றம் நகத்தளவுமில்லாமல்
பம்முதலாய் நாமும் பரிந்தெழுதி தான்விடுவோம்
என்று திருமாலும் இறவாத ஈசுரரும்
மன்று படைத்த மறையோனும் பார்வதியும்
சரசுபதியும் சத்தியுள்ள லட்சுமியும்
விரசு முனிமாரும் வேத மறையோரும்
சாஸ்திரரும் கின்னரரும் சங்கத்துறைவோரும்
பார்த்திவனுந்தெய்வ பாவாணர் தாமுதலாய்
வானவருந்தேவர்களும் மற்றுஞ்சித்தாதிகளும்
தானவரும் வேதத் தம்புருக்காரர்களும்
சங்கம் வரையும் தாண்டவர்கள் தாமுதலாய்
எங்கெங்கு முள்ள இருஷிமுதல் தான்வருத்தி
எல்லோருங் கயிலை இடம்விட்டெழுந்தருளி
வல்லோர்கள் வாழும் வைகுண்டமீதில்வந்து
கங்கைநதி கண்டு கறைக்கண்டர் தேவர்வரை
கங்கை தீர்த்தமாடி கிருஷ்ணர் பதிபுகுந்து
மேடை விதானமிட்டு மிகுமேடை பொன்னழுத்தி
வாடை கமழவிட்டு வானவர்கள் பாடவிட்டு
எக்காளடம்மானம் எங்கு முழங்கவிட்டு
மிக்க புராணக்கலை மிகுமறையோர் போற்றவிட்டு
ஆகமங்கள் போற்றவிட்டு அரம்பையர்கைகாட்டவிட்டுப்
போகமுனி சித்தரெல்லாம் புராணகவி யோசையிட்டு
மும்முதற்குத் தேவரெல்லாம்முறையிட்டு வாழ்த்தவிட்டுச்
சங்குத் தொனிகளிட்டு சகலோரும் போற்றவிட்டு
இத்தனை நற்சிறப்பும் இதமாயலங்கரித்து
வித்தையருள் தண்டரள விழியாளைத் தான்வருத்த
அப்போ சரசுபதி ஆனந்தமேபெருகி
இப்போ எழுந்தருளி இன்பமுடன் போகவென்று
கங்கை நதிமூழ்கி கிரணப்பச்சை யாடைபெய்து
சங்கையுடனாபரணம் சரசு பதியணிந்து
குழல்முடித்து குழையில் குவிந்ததங்கத் தோடணிந்து
வளையல் முறுக்குமிட்டு மாதுசந் தோசமுடன்
பச்சைநிறக்காப்பணிந்து பவளமணித்தண்டையிட்டு
மச்சமதில்மையெழுதி மகிழ்ந்து மூக்குத்தியிட்டுக்
கொண்டைதனில் தேமலரைக் குவிய மிகச்சூடி

பொற்சரிகைச் சேலை பெரியயேத் தாப்புமிட்டு
 அச்சரக்கைத் தோழி அரம்பையர்முன் னாடிவர
 அன்ன நடைநடந்து அனல்கொழுந் திட்டாப்போல்
 வன்ன அழகுடனே வந்தாள்திரு முன்பதிலே
 மாது வரவே மறையோனும் மாயோனும்
 ஏதுகோலமெனவே எண்ணமதிலுன்னினராம்
 உன்னித்திடமாய் உளமகிழ்ந்து மாயவனும்
 கன்னிதனைப்பார்த்துக் கறைக்கண்டர் தானுரைப்பார்
 வன்னத்திருவடிவே மறையோனினோவியமே
 அன்னமடமாதே அரசுக்குகந்தவளே
 கருத்துடைய சோதி கவியுடையீ ருந்தனையும்
 வருத்தின காரியந்தான் வகுக்கக்கேளாண்ணுதலே
 நாட்டிலொரு நீசன் நன்றியறியாப்பிறந்து
 மேட்டிமையாய் லோகமெல்லாம் மெய்யழித்தான் தானே
 கோட்டிப்பவம்பிறந்து குருநீதியைக்கெடுத்தான்
 கேட்டிருக்கக் கூடாது கெடுநீசன் பொல்லாங்கு
 நம்மை நினையாததுதான் நமக்குசற்றெண்ணமில்லை
 செம்மையுள்ள சான்றோரைச் செய்தபங்கமேற்கலையே
 தெய்வப் பிறவியல்லவோ திசைவென்ற சான்றோர்கள்
 மெய்வரம்பையெல்லாம் மிகக்கெடுத்தான்மாபாவி
 கற்பகலாப்பெண்களுட கற்புக்கிரங்காதிருந்தால்
 உற்பனமோ நாமள் உடையபரனென்றாமோ
 எளியவனை வம்பால் இடுக்கஞ்செய்தேயடித்தால்
 விளியிட்டழுதாலும் மேதினியிற்கேட்பதில்லை
 கேளாத காரணத்தால் கீர்த்திகொண்டபேரெளியோர்
 நாளான நாள்வழியாய் நம்பிநம்பேரில் வைத்தார்
 அல்லாமல் நம்முடைய அரிநமோ மகாநாமமதை
 இல்லாம லேமறைத்தான் இயல்புகெட்ட மாநீசன்
 ஆனாலும் பாரமில்லை அன்னீதம் பொறுக்கரிது
 மானாபர ஞாயமதை வரம்பழித்தான் மாநீசன்
 ஆகமத்தைக் கூறழித்தான் அன்னீத மாபாவி
 தாக மடைந்தார்கள் தவசுமுனி மார்களுல்லாம்
 நீசப் பாசாசு நீணிலத்தைக் கொள்ளைகொண்டு
 தோசப் பயலோடு துணையாய் மிகக்கூடிக்
 கெடுக்குதுகாண் பசாசு கேட்பார்க ளில்லாமல்
 கொடுக்கவொன்றில்லா நருட்பார்த்துக் கொல்லுதுகாண்
 அதுவேயொருகொடுமை அநேகம் பொறுக்கரிது
 எதுவும் வரம்புதம்பி இருக்குதுகாண் வையகத்தில்
 ஆனதால் நாங்கள் அவனிதனிற் போயிருந்து
 மானமுறை சோதித்து மனுவிடுக்கந் தான்தீர்த்து

நாட்டிலுள்ள குற்றம் நாங்கள்பார்த் துத்தீர்த்து
 ஓட்டுவதையோட்டி உறைப்பதையுறைப்பித்து
 நாடையொருசொல்லதுக்குள் நலமாக வாழ்விக்கவே
 பேடையன்ன மாமயிலே பெண்ணரசே இப்போது
 நாங்கள் நடப்பதற்கு நாளான நாளிதுவே
 ஆனதால் பாவி அவனிமுக்குச் சொல்லாமல்
 மானமுள்ளபுத்தியைப்போல் வாசகமொன்றையெழுதி
 வருவோமென அயச்சால் மாபாவி தானறிந்து
 கருவி குழறி கற்பனைக்குள்ளாகுவதும்
 என்னவோ வென்று இடும்புசெய்வதுமறிய
 அவனறிய விட்டதுபோல் அவனிபதி னாலறிய
 எவரும்புற்பூண்டுவரை எவ்வகையுந்தானறிய
 எழுதியொரு வாசகந்தான் இப்போவிட வேணுமென்று
 முழுது முன்னிங்கே ஓடிவா வென்றதுதான்
 அப்போ சரசுபதி ஆனஅயன் மாமயிலும்
 இப்போதிவ்வகைக்கு யானென்ன செய்கருமம்
 எல்லாங்கிருபை எம்பரனேயுன்செயலு
 அல்லாமலென்றனக்கு ஆகுமோ ஏதாலும்
 ஆட்டுவதும் நீயல்லவோ ஆடுவானும் நீயல்லவோ
 ஓட்டுவதும் நீயல்லவோ ஓடுவானும் நீயல்லவோ
 சொல்லுவதும் நீ சொல்லவைப்பானும் நீயல்லவோ
 அல்லும்பகல் நீயல்லவோ அழியாத வனும்நீயல்லவோ
 எல்லாமுமது கிருபை யெனக்கல்லாது
 சொல்லீது வந்ததென்ன சுவாமியெனப் பணிந்தாள்
 மாது திருமால் மலர்ப்பாதம் போற்றிடவே
 ஆதித் திருமால் அவரேது சொல்லலுற்றார்
 நீயுரைக்க நானெழுதி நீணிலத்தில் விட்டதுண்டால்
 வாயுரைக்கக் கூடாது மற்றோர்க ளாராலும்
 வம்புரைக்கக் கூடாது வம்புரைத்தால் வன்னரகம்
 உம்பதுவேயல்லால் உறுகெதிகள் காணார்கள்
 ஆனதாலுன்வாக்கும் அரியச்சரமுங்காண்பித்தால்
 மானமென்னவாகுமென்று வகுத்துரைத்துப்பார்ப்போம்
 அப்போ சரசுபதி அன்போடுளமகிழ்ந்து
 செப்புகிறாள் நல்ல திருவாசகந்தானம்மானை

கலையொடு கலையைத்தாக்கிக்கண்ணின்மேல் கருணைநாட்டி
 மலையொடு மலையைத் தாண்டி வளர்ந்தவன் பதமே கண்டு
 சிலையொடுசிலையினாளும் சிவபரா கிருபையென்றே
 அலைகடல் முழக்கம் போலே அவளுரை கூற லுற்றாள்

கூறிய வாசகத்தை யிந்தக்குவலயத் தோர்கள் காண
மீறிய மொழிகள் சொல்லி விளம்புவர் நாச மாகும்
தேறிய பூதத் தோடு தேர்ந்துணர்ந் தவரே வாழ்வார்
கூறியவாசகத்தை உள்ளங்கொண்டவர்குருவை காண்பார்

ஒருதிரு விபூதி யுண்டை ஒருயிரு மிச்ச மாகும்
ஒருதிடத்தேங்காய்ப்போலும் ஒருமனத்திரணை போட்டுக்
கருதிட வெற்றிலை பாக்கும் கனிந்திடு வோர்க்கு மூவர்
வருகிட ஞாய மெய்யின் வழியிது வாகுந் தானே

மனுமொழி யிதுவாமென்றுமதத்துடன் பேசு வோர்க்கு
இனிதல்ல வீண்தா னென்று இயம்பிய பகைஞர் தம்மை
குனிதவள் துர்க்கை சென்று கொன்றவள் நரகம் பூத்தி
கனிதுடன் துர்க்கை வாரி கடல் தீர்த்த மாடுவாளே

எறும்புகடையானைமுதல் எண்பத்துநான்குயிர்கள், எழுகடல் பதினாலு
புவிகளும் இரதிமதி சூரியர்கள் பருதி பாலாழியும் இயல்வானம் வாயு
முதலாய்தெறும்பு மாமலை மாமரச் சோலையும் சேடனுந்தலை
மோடனுமறியவே தென்கீழத்தேவரும் இங்குள்ள மூவரும்
தேசதெய்வேந்திரனறிய வாசமுனிவோர்களும் வேத சன்னாசியும்
மறையாறு சாஸ்திரமறியவே மண்டலமளந்தகை கொண்டெழுதும்
வாசகம். மண்டலர்கள் எவரும் அறியவே வறும்பகல் 998 ஆண்டினில்
சாம்பசிவ மூர்த்தியும் பராபர ஸ்ரீராமரும் பதியேறும் மூர்த்தியும்
பார்த்திந்தக் கலியுகத்தில் பரேநீசக்கலியால் வரும்வாறு வண்மையாய்ப்
பகர்ந்து திருவாசகமெழுதி பல நூலறிந்தவர் எவர்களாயினும்
பக்தியுடனெக்காலமும் பணிந்து திருவாசகத்தை முத்தி
யணைந்தோர்க்கு மிகுபலனுண்டாம் பகரக்கேளு. நத்தியுடன் பூலோகக்
கலியுகாதேசத்தில் நடக்கு முறைதானுங் கேளீர்.

திருவாசம் - 1

நல்ல வீரபுரந்தரத் தர்மராசா வங்கிசத்திலே நாடும் ஒரு மதலை பிறந்து
வந்தவுடன் நல்ல அருணாசலத்திலே வாலிபப் பிள்ளையாயிருக்கிறார்.
அந்தப் பூலோகக் கலியுகத்திலே ஆசாரமாயிருக்கிற பேர்களும்
அழுக்கான புத்திமதி யாயிருக்கிற பேர்களும் அவரவர் ஆங்காரமாகியே
அழிந்து போவார்கள். அதின்மேல் பதினெட்டுத் துர்க்கையம்மாள் பிறந்து
அந்தக்கலியுகப் பஞ்சமிர்த ராச்சியத்திலே வருகிறார்கள். வந்தவுடனே
மூன்றுநாள் இருள்மூடி ஆனைத் துதிக்கைபோல் மழைபெய்யும். அதிலே
சில துர்ச்சனர்களெல்லாம் மாண்டு போவார்கள். அதின்மேல்
பக்தியாயிருக்கிற பேர்களுக்கும் பிள்ளையில்லாமலிருக்கிற
பேர்களுக்கும் கண்ணில்லாமலிருக்கிற பேர்களுக்கும் பராபரமூர்த்தியும்

சாம்பசிவ மூர்த்தியும் ஸ்ரீராமசேயரும் தீட்சையாகித் திருமன திரங்கிப்பக்திகாரணங்களைச் சோதித்துப் பகிர்ந்து அவரவர் கேட்ட வரங்களைக் கொடுப்பார்கள். இன்னுஞ் சிறிது நாளையிலே சிலபேர்கள் தெய்வீகமாய்ப் போவார்கள். முன்னுக்கு மழைதட்டும் உலகிற்பல பல வஸ்துவும் பலிக்குமென வகுத்தார். சிலநீசர் மிகக்கறுப்பை நினைவில்லாத் தொட்டு மிகப்பாசமடைந்து அலைந்து அழிந்து போவார்கள். வாலி சுக்ரீபனும் பண்டாரமாகிப் போவார்கள். வாச்சி கொழு கலப்பையெல்லாம் நாசமாகிப் போய்விடும். முன்னாலே துலக்கர் தம்மை நாசம் பண்ணுகிறதற்காகவே துர்க்கை அம்மானைப்பிறவி செய்தனுப்புகிறோம். பிராமணர் நன்றாய் சுகத்துடன் வாழ்வார்கள். புவியில் முகத்துலிங்க மில்லாத பேர்க்குப் பிரமதேவரை அனுப்புகிறோம். பிரமதேவர் புவிமீதில் வந்து பக்தி காரணங்களைச் சோதித்துப் பொல்லாத பேரைத் தெரிந்து பிடித்துப்புதுக்கிராம தேசத்தில் வாழுந் தேவதைக்குப் பூசைப்பண்ணிப் போடுவாரெனப் புகட்டினார். காவேரி யாற்றுக்குள்ளே மூன்று பொதி மங்கிலியம் கவிழ்ந்து அடையவேணுமென்றும் காசினியில் ஒரு ஏழு பெண் பிள்ளைகள் ஒரு ஆண்பிள்ளையை அடர்ந்து பிடிப்பார்களென்றும், அறுத்த மங்கிலியத்தை மிகுத்துக் கட்டுவார் களென்றும், இன்னுஞ்சிறிது நாளையிலே கேள்வி கேளாமலிருக்கிறபேர்களும் துர்ச்சனராய் இருக்கிற பேர்களும் வர்த்தகனாயிருக்கிற பேர்களும் தம்மில் ஒருவருக் கொருவர் சண்டைபோட்டு மாண்டுபோவார்கள். போன பேர்கள் போக இருக்கிற பேர்கள் புண்ணிய புருஷரைத் தெரிசனம்பண்ணிக்கொண்டு சர்வ பாக்கியத்தை யடைவார்கள். மூன்று லோகத்துக்கு ஒரு வால் வெள்ளி யுண்டாக்கி நெருப்புப் போட்டுக்கொண்டு வருகிறோம். அதினால் மானிடரெல்லாம் உறழ்ந்து உட்கொள்ளைப் பிறக்கொள்ளை யடிப்பார்களென்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நாமதற்குமேல் பூலோகக் கலியுகப் பஞ்சமிர்த ராச்சியத்திலே பண்டாரவேசமாய் வருகிறோம். நாம் வருகிறபோது மண்ணெல்லாம் கிடுகிடுகின்றாடும். மலையும் வானமும் முழங்கித் திடுக்கிடும், அதிலே அநேக துர்ச்சனர் களெல்லாம் மாண்டு போவார்கள். போனபேர்கள் போக இருக்கிறபேர்கள் புண்ணிய புருஷராய் இருப்பார்கள். மந்திர தந்திர வைத்தியங்களெல்லாம் மறைந்து போய்விடும். வாதை பேய்களெல்லாம் வட கயிலாசத்திலே போய்ச் சட்டுத்தீர்ந்து போவார்கள். ஏழு சமுத்திரத்திலே மூன்று சமுத்திரம் நீருள்வாங்கிப் போய்விடும். ஒரு சேர்வை விபூதி ஆறு சக்கரத்திற்கு விற்கவும், ஒரு லிங்கம் மூன்று வராகனுக்கு விற்கவும், ஒரு கழஞ்சிச்சலமெடுக்கவும், இரண்டு நாழிகை வழிக்கு ஒரு தண்ணீர் பந்தலும், மூன்று நாழிகை வழிக்கு ஒரு தர்மசாலை மடமும் நன்றாய் முடியும். தர்மங்கொடுக்கிற பேர்களுண்டு வாங்குகிற பேர்களில்லை யென்று சொல்லுகிற வெயிலாள் மடக்கொடியாள் வயிற்றிலே நாடுமொரு மதலை பிறந்து பத்து வருசமாச்சுது. நாங்களும் மகா

அருணாசலத்திலே வாலிபப்பிள்ளையாயிருக்கிறோம். அந்த வாலிபப்பிள்ளை என்ன சொல்கிறாரென்றால் வீரபுரந்தர தர்மராசா வழியிலே விகிநாராயணர் இங்கே வந்து மூன்று மாதத்துக்குத் தவசபண்ணி இரண்டு மாதத்துக்கு மேல் வருகிறார். வந்தவுடனே அந்நியோன்னியக்கலகமாகும். அந்தக் கலகத்திலே ஒருவருக் கொருவர் சத்தியமாய்ப் போவார்கள். போனபேர்கள் போக இருக்கிறபேர்கள் புண்ணிய புருஷராய் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய பாக்கியம் கொடுப்போம்.

பாக்கியங் கொடுப்போம் நாமும் பலனுடன்வாழு வோர்க்கு
நோக்கிய கருணை யுண்டாம் நோயில்லா திருந்துவாழ்வார்
தாக்கிய வாச கத்தின் தன்மையை நம்பு வோர்க்கு
வாக்கிய வைகுண்ட வீடு வந்தவர் வாழ்வார் தாமே

தினமொரு நேரமெந்தன் திருமொழி யதனைக் கேட்டால்
பனிவெள்ளம் போலே பாவம் பறந்திடும்நிசமே சொன்னோம்
கனிமொழி சோதி வாக்கும் கையெழுத் தாதி நோக்கும்
துணிவுடன் கேட்டோ ருற்றோர் தொலைத்தனர் பிறவி தானே

வாசித்தோர் கேட்டோருற்றோர் மனதினிலுணர்ந்துகற்றோர்
ஆசித்தன் பதமே கண்டு அவ்வழி முறையே நின்றோர்
கோசித்தன் பதமே கண்டு கோமலைப்புவினின் வாழ்வும்
தேசத்தின் செல்வத் தோடும் சிறப்புட னிருந்து வாழ்வார்

திருமொழி வாசகந் தன்னைத்தேசத்தில் வருமுன் னாக
வருவது திடனா மென்று வழத்தினோம் தொளாயிரத்து 98ல்
ஒருதிருக் கூட்ட மாக ஓராயிரத் தெட்டா மாண்டில்
வருகென வந்து நாங்கள் அம்மானையில் வருத்தி னோமே

வருத்தினோம்மமானை தன்னில் மானமாய்ப் புதிய தாக்கிக்
கருத்தினுள் ளகமே கொண்டு கவனித்தோ ரவர்க்கே தக்கும்
உருத்தில்லாக் கேட்போரெல்லாம் ஒருரை வெளியே காணார்
சிரித்துரைக்கேட்போரெல்லாம் சிவபொருள் வெளியே காண்பார்

உலகில் மனுக்கள் தமிழாலே உவமை யுரைத்துவிட்டாப்போல்
கலக முடனே யென்மொழியைக்கண்டு பழித்து நகைத்தோரை
அலகைத் துளைத்து நரகதிலே ஆணி யறைந்து அவனிதனில்
குலையக் குலைத்துத் தீநரகில் கொண்டே போடச் சொல்வேனே

எந்தன் மொழியு மென்னெழுத்தும் ஏடாய்ச் சேர்த்து இவ்வுலகில்
சிந்தைமகிழ்ந்தஅன்பருக்குத்தெரியத்திறமாயெழுதி வைத்தேன்
எந்தன்பெருமான் திருமொழியை எடுத்தே வாசித்துரைத்தோரும்
சந்த முடனே வாழ்ந்துமிகத் தர்ம பதியுங் காண்பாரே

காண்பார் தர்மக்கண்காட்சை கண்டே மரணமில்லாமல்
காண்பாரென்றுங்களிகூர்ந்து கண்ணோன் பதத்தைக்
காண்பார் நீதக் கண்ணாலே கருணா கரராய்க் கவ்வையற்றுக்
காண்பா ரென்றுங் கயிலாசம் கண்டே நன்றாய் வாழ்வாரே

இந்த மொழியைத் தூஷணித்த இடும்பர் படும்பாடதுகேளு
கந்த உலகுக் கலிபிடித்துக் கண்ணு முருகிக் காலுழன்று
குந்தக் குடலும் புறம்பூற கொப்புள் சிலந்தி யுண்டாகி
எந்த இடமும்அலைந்தழிவார் என்னாணை இது தப்பாதே

தப்பா தெனவே சாபமிட்டேன் சத்திபேரி லுண்மை யதாய்
எப்பாரெல்லா மறிந்திடவே இந்தமொழியை எழுதிவைத்தேன்
ஒப்பா ரொருவ ரெழுதார்கள் உலகில் மனுக்கள் தன்னாலே
அப்பா நாதனெழுதிவைத்த அகிலத்திரட்டம் மானையிதே

என்றே யிந்தத் திருவாசகம் இயம்பச் சரசு பதிமாது
கன்றே மேய்த்தோ நெழுதிமிக கலியுக மதிலே விட்டிடவே
நன்றோர் மறையோனிடமேகி நாட்டிலறியச் செய்யெனவே
அன்றேஅவனிதானறிய அனுப்பிமகிழ்ந்து இருந்தனரே

நாடறிய எம்பெருமாள் நல்லதிரு வாசமிட்டு
லாட மதிலிருந்து வாவுவாரீசரொடு
வாரமில்லை நமக்கு வஞ்சகங்க ளில்லாமல்
சார முடனே தரணிதனி லோதிவைத்தோம்
அகப்போ ரெனவே அவனிசொல்வதில்லையினி
உகப்பாரந் தீர்க்க உரைப்பீர்கா ணீசுரரே
லட்சுமியை முன்னம் இருத்தினோஞ்செந்தூர்க்கடலில்
பச்சணியுங் காளிதனைப் பாரச் சிறையில்வைத்தோம்
விட்டதிரு வாசகந்தான் மேதினியோர் கொள்ளாமல்
கட்டங் கொடிதாய்க் காணுதே தொல்புவியில்
புத்திவரு மென்றிருந்தோம் பிழையாத நீசனுக்கு
சற்று மனதில் தங்குமோ நல்வசனம்
பார்த்திருந்தால் போராது பார்மீதில் மக்களுந்தான்
காத்திருந்து வாடுகிறார் கௌவையுற்று நல்மனுக்கள்
மனுவிடுக்கந் தீர்த்து வாய்த்தசொல்லொன்றதுக்குள்

தோணியேவைகுண்டர் சுத்தயுகமாளுதற்கு
நாளுண்டோ போவதற்கு நல்வேதச் சொல்லுமுண்டோ
கோளுண்டோ வெற்றியுண்டோ கூறும்நீர் வேதவுரை

வேதவியாசர் முன்னாகமம் கூறல்

அப்போது ஈசர் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
முப்போதுவுள்ள முறைகேட்க வேணுமென்றால்
ஆதி வியாகரரை அழைப்பித்துக்கேளுமென்றார்
சோதி யுரைக்க திருமாலகமகிழ்ந்து
அழைத்தார் வியாகரரை அதுகேட்டு மாமுனியும்
பிழைத்தார்கள் போலே பொடுபொடென ஓடிவந்து
தெண்டனிட்டு மூவரையும் சுவாமிவிண் ணப்பமென்றார்
கண்டிருந்த அய்யா கரியமுனி யைப்பார்த்து
முன்பிறந்த துமகிலம் முடிந்ததுவுஞ் சொல்லிமிகப்
பின்பிறக்கப் போவதுவும் பிசகாமல் சொல்லுமென்றார்
அப்போவியாசர் ஆதி யருளாலே
செப்புகிறோமென்றுதெண்டனிட்டுச்சொல்லலுற்றார்
குறோணியொடு நீசன்கோள்பிறவி ஏழ்பிறந்து
தரணியுகமாரோடு தன்னாலழிந்ததுவும்
சொல்லி விரித்துச் சுத்த வியாகரரும்
நல்லியல்பு கொண்ட நாரணரோடேதுரைப்பார்
கொற்றவரும் மாண்டு குறும்பு மிகப்பெருத்து
உற்ற நசுறாணி உடன்வந் துடனோடி
மற்றொரு பத்தாண்டில் ராசவைகுண்டராசர்
பரந்தான் மொழிந்தபடி உலகாள் வேணுமென்று
தர்ம புவியாள் சுவாமிநீராகவென்றும்
துர்மக் கடன்கழித்தோர் சுகமாக வாழ்வரென்றும்
ஆகமத்தைப் பார்த்து ஆதிவியாசரரும்
நாராயணப்பொருளிடம் நாட்டமதாயுரைத்தார்

குறோணி முதலாய்க்கூறுகெட்ட நீசன்வரை
தரணியுக மாறுஞ்சாற்றியேசத்தியுடன்
தன்மபுவி தோன்றுவதுஞ்சாணாரை வைந்தர்வந்து
நன்மையுடனாளுவதும் நாட்டினார்

உரைத்திட வியாசர் உண்மையாய்மொழிந்ததெல்லாம்
கரைத்திடாக் கயிலை மீது கல்லிலே எழுதி வையும்
நரைத்திடா முனிவன் சொல்லும் நாள்வழிதோறு முற்ற
உரைத்திட முனிக்கு மேலும் உதவிகள் செய்ய வென்றார்

என்று சொல்லிவேத வியாசர் இசைந்ததெல்லாம்
 கண்டுகயிலயங்கிரியில் கறைக்கண்டர் நாட்டிவைத்தார்
 மாமுனியையுமனுப்பி மாயத்திருமாலும்
 தாமுனிந் தீசுரரைத் தழுவியுறத் தானனைத்துக்
 கேதாரம் விட்டுக் கிரிகோவில் வந்திருந்து
 கோதார மாயன் கூறுவார் சங்கமதில்
 செந்தூர்க் கடலில் சென்றுபள்ளி கொண்டிருந்து
 விந்து வழிசெய்து வித்தகனை ஈன்றெடுத்துத்
 தேசபர சோதனைக்கு தெச்சணத் திலேயனுப்பி
 வாசமுடனிங்கே வருவோமெனவுரைத்தார்
 அப்போதீசுவரியும் ஆனசங்கத்தோர்களுல்லாம்
 இப்போது நாங்கள் ஏகுவோமும்மோடே
 என்றுரைக்கச் சங்கம் எடுத்துரைப்பாரெம்பெருமாள்
 ஒன்றுமறி யாகாதே உற்றவுபதேசமதைத்
 தேவன் திருமுதலாய்த் தெய்வகன்னி மார்முதலாய்
 மூவர் முதலாய் உள்ளறியா விஞ்சையது
 நடந்தாலறிவார் நடக்குமுன்னையொருவர்
 அடக்கமறியாத அருவிஞ்சையீதல்லவோ
 அந்தவகையானதினால் எல்லோருமென்கூட
 வந்தால் சரியல்லவே வரவேண்டாமென்றால் நோவீர்களே
 என்றுரைக்க நாதன் எல்லோருமேதுரைப்பார்
 ஒன்றுமறியாதிடினும் உம்முடனே வாறொமென்றார்
 உடனே திருமால் உற்றலட்சுமிநினைவால்
 நடைமேல் நடையெனவே நல்லசெந்தூர் தானோக்கி
 உன்னி சிவமும் உற்றசத்தி நல்மாதும்
 வன்னத் தேவர்முதலாய் மாமுனிவர் கின்னரரும்
 சங்கமுமெங்குளோரும் சகலகலை வாணர்களும்
 மங்களக்காரர்களும் மாதுசத்தியைச்சூழ்ந்து
 திரைதிரையாய்க்கன்னியர்கள் சேவித்து ஏத்திவர
 ஏழு வாச்சியமும் இமலோக ரேற்றிவர
 தொழுவார் சிலபேர் தொம்தொமெனஆடி
 கடலிலோர் பிள்ளை கரியமாலீன்றெடுத்து
 நடமாடுந் தெச்சணத்தில் நகர்சோதனைக் கனுப்பி
 கலியை யறுத்துக் கனாப்பயங்கள் தானறுத்துச்
 சலிவில்லாத்தர்மபதி சத்திமக்களையாள
 வாறாரைய்யா நாதன் வைகுண்டமும்மூர்த்தி
 பேறானோர் காண்பார் பெரியதர் மப்புவியை
 என்றுசில வாத்தியங்கள் இசைந்திசைந் தூதிவர

கன்றுதிரை மேய்த்தோரும் கயிலையங்கிரிகடந்தார்
கடந்து திருச்செந்தூர் கடல்காண வேணுமென்று
நடந்தாதி நாதன் நல்லீசர் சத்தியோடு
கூடிக் குணமாய்க் கொலுவாரபாரமுடன்
தேடித் திருவைச் சிணமாய் வழிநடந்தார்

ஆறுமுகன் மனம் பதற்றமடைதல்

நடக்க மறையோர் நாற்றிசையும் போற்றிநிற்க
கடற்கரையை நோக்கிக்கண்ணோன் வழிநடந்தார்
வழிநடந்து மாயவரும் வல்லபரமேசுரரும்
களிகூர்ந்து மாதுமையும் கந்தன்செந் தூர்கடலின்
அருகேயொருகாதம் அவர்வரக்கண்டாறுமுகன்
கருவி குழறி கடற்கரையோன் தான்கலங்கி
ஆறுமுகனும் அங்குள்ள தேவர்களும்
வீறுமயில் வாகனனும் வெற்றிரதமேறாமல்
என்னவிதமாமோ என்று மனம்பதறி
மன்னனுமுகனும் மனமயங்கித்தான்பதறி
வந்துமாமன்தனையும் மாதா பிதாவையும்
சந்துஷ்டியாகித் தாழ்ந்துநமஸ்காரமிட்டு
இம்முவரையும் யானெப்போ காண்பேனென்று
எம்முதலே நாயடியேன் எத்தனைநாள் காத்திருந்தேன்
காத்திருந்த நாளும் கரையெண்ணக் கூடாது
பார்த்திருந்த கண்ணின் பாவந்தொலைந்ததின்று
என்று வேல்முருகன் ஈசுரரையுந்தழுவி
கன்றுதிரை மேய்த்த கண்ணரையுந்தழுவி
மாதாவையுந்தழுவி மனமகிழ்ந்து கொண்டாடிச்
சீரான தேவரையும் சிறப்பித்துக் கொண்டாடிச்
வாருங்கோ அய்யா என்மண்டபச்சிங் காசனத்தில்
பாருங்கோ அய்யா என் பதியினலங்காரம்
நீங்களிருக்க நிறைந்ததங்க மேடையுண்டு
தாங்கள் கிரிபோலே தங்கமலையிங்குமுண்டு
பாடப்படிக்கப் பாவாணரிங்குமுண்டு
ஆடக் கைகாட்ட அரம்பையர்களிங்குமுண்டு
பாலேக்க நல்ல பாலு பழங்களுண்டு
மாலேக்க நல்ல மாதுகன்னிமார்களுண்டு
கண்டு களித்திருக்கக் கனகநிதிகளுண்டு
உண்டு சுகித்திருக்க உற்றவகை தானுமுண்டு
பல்லாக்குமுண்டு பதிபோகி மாருமுண்டு
குல்லாக்க ளுண்டு குளிக்கத்தாம்பிராழியுண்டு
சதுரங்கமேடையுண்டு சண்முக விலாசமுண்டு

பதிரங்கமானப் பாலாழியுண்டுமையா
 மாதமொன்று தன்னில் வருங்கோடி பொன்னதிகம்
 போத வருங்காண் பொற்சவடியாபரணம்
 வருசமொன்றானதிலே மாலைவடமாயிரந்தான்
 கருவலங்களின்னதென்றுகாணாத்தொகையதுதான்
 காவடி கோடி காணிக்கை முக்கோடி
 பார்க்கோடி கூடி பலசாதி யெண்கோடி
 இப்படியெயன்றனக்கு இருக்குதுகாண் பாக்கியங்கள்
 எப்படியும் நீங்கள் இங்கிருக்க வேணுமென்றான்
 கேட்டுநாராயணரும் கீழ்ச்சுண்டசையாமல்
 நாட்டமுடனுள்ளத்து அடக்கிமறுத்தேதுரைப்பார்
 நல்லதுவே மருகன் நலமாயிருப்பதுதான்
 பொல்லாது செய்யாமல் புரிந்தாள்வதேபோதும்
 என்றுரைத்து அய்யாஈசரோ டேதுரைப்பார்
 பண்டுவிட்ட வாசகச்சொல் பற்றிச்சோ பூமியிலே
 வல்லாண்மைக்காரருக்கு மதமிப்ப டியிருக்கும்
 இல்லாதெளிமைகட்கு இருக்குமது மேல்தயவு
 என்று இருபேரும் இயம்பி மனதடக்கி
 நன்றெனவே கந்தனொடு நல்வார்த்தையும்பேசி
 அந்த முடனே எல்லோருந்தானடந்து
 செந்தூரலைக்கரையில் சேர்ந்தனர்காணம்மானை

கடற்கரை தனிலே வந்து கரியமா லீச ரோடும்
 மடக்கொடி உமையா ளோடும் மறைமுனி தேவ ரோடும்
 குடக்கலை பொருந்தும்வேதக்கூர்முனி ரிஷிக ளோடும்
 கடற்கரை தனிலே வந்து கண்டனர் கடலைத் தானே

கலைமுனி ஞானமுனி வரவு

வந்தவரெல்லாப்பேரும் வட்டமிட்டதிலே நிற்கச்
 சந்தன வாரி யோரம் தன்னிலே நின்று ரண்டு
 சுந்தர முனிவர் வந்து சுவாமிதன் பதமே பூண்டு
 எந்தன் பிரானேயென்று இருவரும் வணங்கிச் சொல்வார்

ஆதியே யெங்கள் அய்யாநாராயணரே
 சோதியேயெங்கள்தவம் சுறுக்கிட்டுருவளர்ந்து
 கண்டுகொண்டோமையாகமலப்பொருளேநீர்
 பண்டு மொழிந்தபடிப் பார்த்துவரந்தாருமையா
 என்று முனியிருபேர் இறைஞ்சித்தொழுதிடவே
 மன்று தனையளந்தோர் மறுத்துரைப்பா ரன்போரே
 ஏதுகாண் மாமுனியே இங்குநின்ற வாறேது

தாது கரமணிந்த சன்னாசி சொல்லுமென்றார்
 அப்போது மாமுனிவர் அவரேது சொல்லுற்றார்
 முப்போது நாங்கள் மும்முதற்சொல் மாறாமல்
 மேலோகம் விட்டு மேகவண்ணாவுன்செயலால்
 பூலோக மீதிறங்கிப் பொங்குகடல் கண்டணுகிச்
 சோதி யுரைத்த சொல்லுரைத்து வாரியிடம்
 நீதியாய் நில்லுமென்று நினைவாகச்சட்டமிட்டுக்
 கயிலையதேக கண்ணோக்கும் வேளையிலே
 அகிலமதிற்கலியன் அவனைமிகக்கண்டேதான்
 மேலோகமேற மேல்வழிகள் காணாமல்
 பூலோகமானதிலே போயிருந்தோங்கண்கவிழ்ந்து
 அப்போது ஆயனேநீர் அங்குவந்து எங்களிடம்
 இப்போது போய்நீங்கள் என்னுடைய செந்தூரில்
 வாரிக்கரையதிலே வாய்த்ததவமாயிருந்து
 சூரியப்பிரகாச சுத்தவை குண்டராசர்
 இக்கட லில்பிறந்து எங்கள் தமைக்கூட்டிப்
 பக்கமதில் வைத்துப் பதவிதர வேணுமென்று
 நில்லுங்கோ தவசு நினைவாகவென்றுசொல்லி
 பல்லுயிரும்வளர்த்த பாக்கியவானேநீரும்
 உரைத்தமொழி அய்யாவுன் உள்ள மறியாதோ
 கறைக்கண்டர் மைத்துனரே கண்ணா எனத்தொழுதார்
 அப்போது அய்யா நாராயணர்மகிழ்ந்து
 செப்போடுவொத்தாற்போல் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
 நல்லதுகாண் பிள்ளாய் நாடுந்தவம்புரிந்தீர்
 வல்லவர்தாம் நீங்கள் வாருங்கோவென்றழைத்து
 அருகிலே நில்லுமென்று அகமகிழ்ந்தாரன்போரே
 குருவான ஈசரொடு கூறுவார் பின்னாலே
 நம்முடைய ஈசரரே நாம்வந்த காரியங்கள்
 எம்முதலே யின்னதென்று இயம்புவீ ரீசரரே
 கட்டான ஈசரும் காரியத்தைப் பாருமென்று
 மட்டான வாரிக் கரையிலே வந்திருந்து
 எல்லோருஞ் செந்தூர் இடமெல்லாங்கண்பார்த்து
 வல்லோர்களுல்லாம் வந்திருந்தார் செந்தூரில்

சம்பூர்ணனுக்கு நற்பேறு அருளல்

சங்கத்தார் அங்கு அமர்ந்திருக்கும்வேளதனில்
 சங்குவண்ணர்நேமித்த சம்பூர்ணத்தேவன்கதை
 உரைக்கிறார்அன்பர் உள்ளமறிவதற்கு
 தரையீரேழுமளந்த சுவாமியுரைக்கலுற்றார்
 சீரான நல்ல தெட்சணாபுமியிலே

பாரான நல்ல பதிதாமரையூரில்
 தவசிக்குகந்த தாமரையூர் நற்பதியில்
 சிவசிவா வளரும் தெட்சணாபுரிநாடு
 பாண்டவரில் விசையன் பாசுபதம் வேண்டுதற்கு
 ஆண்டபர மேசுரரை அகம்வைத்துப்போர்விசையன்
 நின்று தவமுடித்து நெடியரனை மாதுவையும்
 கண்டு பதம்வாங்கிக் கைகண்ட திவ்வூரு
 அதியரசன் முன்னாள் அதிகத் தவமிருந்து
 பதியரசியானப் பார்வதியை ஈன்றதுதான்
 இவ்வூரு தெச்சணந்தான் ஏற்றதா மரையூரு
 செவ்வூரு நல்ல சிறந்தமண வைப்பதிதான்
 வானலோகம்வாழும் வாய்த்ததெய்வேந்திரனும்
 தானவரைக் காணத் தவசிருந்த திவ்வூரு
 பஞ்சவர்க்கு முன்னம் பகவானுதவிசெய்ய
 அஞ்சல்செய்து நாதன் அமர்ந்திருந்த திவ்வூரு
 சாம்பு சிவசான்றோர் தழைத்திருந்த திவ்வூரு
 தாம்பிரவண்ணியாவி தழைத்திருந்த திவ்வூரு
 பரசாரமாமுனிவன் பாரத்தவசுபண்ணி
 விரமான வியாகரரை மிகஈன்றதிவ்வூரு
 தவம்புரிய வென்று தானினைத்த பேர்களெல்லாம்
 பவமற்ற தாமரையூர் பதியாகுமென்றுரைப்பார்
 தவசுக் குகந்த சந்தமுற்ற பேரூரு
 பவிசுக் குகந்த பாலதியத் தாமரையூர்
 அவ்வூரு தன்னில் ஆதி யருளாலே
 செவ்வுமகா விஷ்ணுவும் செய்தசட மேபிறந்து
 பிறந்து வளர்ந்து பெருமைப்புகழ்காட்டி
 மறந்திடா முன்னமைந்த மாதை யுறவாடிப்
 பூலோக மனுக்கள் பிள்ளைபோ லேவளர்ந்து
 மாலேற்கப் பூசை மனையில் மறவாமல்
 விட்டிணுவைப் போற்றி விளங்கவொரு பீடமிட்டுக்
 கட்டுத்தீர்க் காகக் கண்வளர்ந்தார்கலியில்
 ஒருவர்க்கோர் பொல்லாங்கு உலகில்மிகச்செய்யாமல்
 குருவை மிகக்கண்டு கொக்கரித்தே வளர்ந்தார்
 எதிர்த்தோரையடக்கி எல்லோர்க்கும் நல்லவராய்
 உருத்துக் கரியவராய் உலகில் மிகவளர்ந்தார்
 எச்சாதியார்க்கும் இவர்நல்லவரெனவே
 அச்சாதி யெல்லாம் அகமகிழத் தான்வளர்ந்தார்
 முன்னுதித் துடன்பிறந்தோர் ஒருவர்மூப்பாடாமல்
 பின்னுதித்தும் பெரியோராய்ப் பெருமையுடனேவளர்ந்தார்
 தாய்தகப்பன்மாமன் சந்தமிந்தத்தம்பியென்றும்

ஞாயவானென்றும் நாடி மிகவளர்த்தார்
 ஊருக்குந்தலைவன் உடையவழிக்குந் தலைவன்
 ஆருக்குந்தலைவனென்று அன்னை பிதாவளர்த்தார்
 ஞாயமிருப்பதனால் நாடாள்வானென்றுசொல்லி
 தாய்தமர்களெல்லாம் தாங்கி மிகவளர்த்தார்
 சொல்லுக்கும் வல்லவனாய்கூராதி சூரனிவன்
 மல்லுக்கும் வல்லவனாய் உபாயத் திலும்பெரியோன்
 மங்கையர்க்கு மேற்றவனாய் மாமோகக்காமீகன்
 எங்கும்பேர் கேட்கவைப்பான்இவன்கீர்த்தி நல்வளமை
 பல்லாக்கும் ஏறிடுவான் பார்முழுதும் ஆண்டிடுவான்
 எல்லார்க்கும் நல்லவனாய் இவன்சமைவானென்று
 எவ்வோருங் கொண்டாட இன்பமுடனேவளர்ந்தார்
 அவ்வோருங் கொண்டாட அவர்வளரும் நாளையிலே
 எல்லாத்தொழிலும் இதமிதமாய்க்கற்றுமிகப்
 பொல்லாதாரோடு பெரும்பகைபோலேசீறி
 நல்லாரையுள்ளில் நாளு மறவாமல்
 கல்லாரையெல்லாம் கண்டுகழித்தேயிருந்தார்
 ஈவதற்குத்தர்மனென எளியோரைக் கண்பார்த்து
 ஆய்வதற்கு நல்லான் என்றே மிகவளர்ந்தார்
 பதினேழுவயதில் பண்டமைத்த பெண்ணோடு
 விதியானபடியால் மெல்லியர்மேல்இச்சைகொண்டு
 கூடிக்குணமாய்க் கொண்டவனையுமகற்றித்
 தேடியிவரோடு செய்யரசமாயிருந்தாள்
 வானுபர மேசுரனார் மாயவனாராணையிட்டு
 நானும்நீ யுமாக நலமாக வாழ்வோமென்று
 ஆணையிட்டிருபேரும் அகமகிழ்ந்தன்றுமுதல்
 நாணமில்லாமல் நாயகன்போலேவாழ்ந்தார்
 மங்கை காணாமல் மறுவருதங்கறியாள்
 அங்கவளைக்காணாமல் அயலுருதங்கறியார்
 இந்தப் படியாய் இவர்வாழும் நாளையிலே
 எந்தநருளுங்கண்டு இவர்க்கிவளை அமைத்ததென்பார்
 முன்னாள் அமைத்த ஊழி விதியெனவே
 சொன்னா ரெவரும் சுவாமியருளாலே
 அன்றைக்கமைத்ததுவே அவளையிவர்க்கல்லாது
 என்று நருளெல்லாம் இயம்பி மிகவுரைத்தார்
 மன்றீ ரேழுமறிய மங்கையொடு வாழ்கையிலே
 உற்ற வயசு ஓரிருபான் ரண்டதிலே
 சத்துராதியோர்நீசன் தானே பழியேற்க
 ஏற்கவே நீசன் இடறுசெய்த ஏதுவினால்
 ஆர்க்கம் அடக்கி அமர்ந்து பிணியெனவே

எல்லோருமறிய இவரிருந்தாரம்மானை
 வெல்லாருமில்லா விசையடக்கித் தானிருந்தார்
 நொம்பலங்களென்று நொந்து மிகவுழைந்து
 தம்பிலங்களடக்கித் தருணம் புலம்பலுற்றார்
 கருவுற்றதோசம் கழிந்து சிவஞானத்
 திருவுளமாகி சிவமயமாய்ப்பெறவே
 மனதில் மிகவுற்று மாயவரை நெஞ்சில்வைத்துத்
 தினமும் வருந்தித் தீனமெனவேயிருந்தார்
 அப்படியோர்வருசம் அங்கமதிலுறலெல்லாம்
 முப்படி ஞாயமதால் உலகில் கழியவிட்டு
 எகாபரா தஞ்சமென்று இருக்குமந்த நாளையிலே
 மகாபரனார்செயலால் மாதாவின் கண்ணதிலே
 சொற்பனம்போல் சுவாமிவந்து சொன்னாரே வுத்தரவு
 உற்பனம்போல் கொண்டு உற்றஅவர் மாதாவும்
 மகனேயின்றிரவில் மனஞ்சலித்து நான்வாடி
 அகம்வைத்த எண்ணம் அறிந்துசிவநாரணரும்
 வந்துசொன்னவுத்தரவை மகனேநீ கேளுவென்று
 விந்து வழிக்கிளையோர் மிகுவாகக்கேட்டிருக்கச்
 சொல்லுகிறாளந்தச் சொற்பனத்தையன்போரே
 நல்லுறவாய்க்கேளுமென்று நவிலுவாளன்போரே
 ஆயிரத் தெட்டு ஆண்டிதுவாமிவ்ருசம்
 மாசியென்ற மாதமிது வாய்த்ததேதி பத்தொன்பது
 இம்மாதமித்தேதி ஏற்றதிருச்செந்தூரில்
 நம்மாணை கொடியேறி நல்லதிருநாள்நடக்கும்
 அங்குன் மகனை அழைத்துவருவாயானால்
 எங்குள்ளோருமறிய இப்பிணியுந்தீர்த்து
 நல்லபேறுங்கொடுப்போம் நம்மாணை தப்பாதெனச்
 சொல்லவே கண்டேன் சுவாமிகருமேனிநிறம்
 நான்கண்ட சொற்பனந்தான் நழுவிமிகப்போகாது
 தேன்கண்டாற் போலே சிரித்து மனமகிழ்ந்து
 இந்தக் கனாவதற்கு இங்கிருந் தங்கேபோய்
 வந்தல்லா தேபிணியும் மாறவகையில்லையல்லோ
 என்றுரைக்க எல்லோரும் இன்பமுடனேமகிழ்ந்து
 நன்றுநன்று போவதற்கு நடைக்கோப்பு கூட்டுமென்றார்
 வேண்டும் பலகாரம் விதவிதமாய்ச் சேகரித்து
 ஆண்ட கருப்புக்கட்டி ஆனதெல்லாஞ் சேகரித்துத்
 தானதர்மஞ் செய்ய தனங்கள் மிகவெடுத்துத்
 தீனமானவரைத் திடமாகக் கூட்டிவந்து
 ஆளுமிகச் சேகரித்து அகலநல்ல தொட்டில்வைத்து
 நாளு கடத்தாமல் நடக்கவழி கொண்டனராம்

மாதாவும் மகனும் வாய்த்த நருளுடனே
 நிதாவின் பாதாரம் நெஞ்சில் மிகநிறுத்தி
 இருந்த பதியும்விட்டு ஏற்றவொரு காதம்விட்டு
 வருந்த நருளோடே வழிகொண்டாரன்போரே
 கூடங்குளமும்விட்டுக் குளிர்ந்தசுக்குப்பாரும்விட்டு
 தோடவழியாறுங்கண்டு சூறாவழிக்காடும்விட்டு
 நடந்துவொருவனத்தில் நல்லதண்ணீராவிகண்டு
 கொணர்ந்த பலகாரம் கொண்டுதண்ணீர் தான்குடித்து
 தகையாறிக்கொண்டு தானிருக்கும் வேளையிலே
 வகையான நல்ல வாய்த்தமகாவிட்டினுவும்
 எதிரே ஆள்விட்டு இங்கழைக்கவேணுமென்று
 அருகே தானின்ற ஆதி முனியான
 நல்ல முனிவரையும் நாராயணரழைத்து
 வல்லவர்தாம் நீங்கள் வாருமென அழைத்து
 வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்த முனிமாரே
 நேருங்களோடு நிகழ்த்துகிறேனோர்வசனம்
 சம்பூரணனென்னும் மேலோக உயிரிங்கே
 தன்தவத்தால் முக்திக்கு தானே வருகுதங்கே
 எதிரேபோய் நீங்கள் இங்கழைத்து வாருமென்று
 பதியேறும் பெருமாள் பகர்ந்து முனியயச்சார்
 அயச்ச முனிமார் அவ்வாயு போல்விரைவாய்ப்
 பயபட்சமுடனே பகர்ந்த இருமுனியும்
 எந்த வழியாய் இவர்கள்வருவாரெனவே
 அந்தந்த வழிக்கு ஆலோட்டம் பார்த்துவந்தார்
 வந்து ஒருவழியில் வரவேகண்டம்முனிவர்
 சந்துஷ்டியாகித் தாழ்ந்துநமஸ்காரமிட்டு
 கண்டு குவித்துக் கனக முனிமார்கள்
 வண்டுசுற்று மார்பனுட வாய்த்தகரம்ரண்டதையும்
 முனியிருபேர் தோளில் உயர்த்தி மிகவேந்தி
 துணிவுடனே மாமுனிவர் தோளின்மேலேயிருத்திப்
 பதியி லிருந்தாற்போல் பார்மன்னனையிருத்திக்
 குதிரைநடைகொண்டாற்போல் கொண்டோடி மாமுனிவர்
 கூட நடப்போர் குதித்துக்குதித்தோடிவர
 வாடியிடைந்து மனுநருட்க ளோடிவர
 நல்ல பிறவியைத்தான் நன்முனிவர் கொண்டோடி
 வல்லசெந்தூர்ப்பதியில் வந்தனர்கா ணன்போரே
 வந்த முனிமார்கள் வாழ்த்தியந்த தேவனுயிரைச்
 சந்தனாவீதியிலே சடலந்தனை நிறுத்தி
 மாமுனிவர் தாமும் மாயோனை வந்துகண்டு
 சாமிநீர் கொண்டுவரத் தானுரைத்த நல்லுயிரை

அடியாரெதிரேபோய் அழைத்துவந்தோமையாவே
 திடீரெனவே நாதன் சொன்னமுனியோடுரைப்பார்
 கொண்டுவந்தோமென்றீரே கூர்மையுள்ள நல்லுயிர்
 பண்டுமுறையெல்லாம் பகருவீர் மாமுனியே
 அப்போது மாமுனிவர் ஆதி யருளாலே
 செப்புகிறோமென்று சொல்லலுற்றாரன்போரே
 வெல்லமர்கோன் வாழும் வெற்றிதெய்வலோகவுயிர்
 பெருசம்பூரணன்தான் பெரிய திறவான்காண்
 அப்படியே தெய்வ லோகமதிலேயிருக்க
 இப்படியே யிவர்க்கு எமலோக மானதிலே
 இருக்கின்ற பெண்ணதிலே இசைந்தபரதேவதையென்று
 ஒருகுழலி தன்மேல் உள்ளசையாயிவரும்
 அவளுமிவர்பேரில் ஆசையாய்த்தானிருந்து
 இவளுமிவரும் இருந்துமிக வாழ்கையிலே
 தேவருக்குந்தெய்வ லோகமேழுள்ளவர்க்கும்
 யாவருக்குமோர்பிறவி யாகுகின்ற நாளதுவாம்
 இவரையும் வருத்தி என்னவுன் செய்தியென்றார்
 அவளுடைய ஆசையினால் அல்லவென்று தான்மறுத்து
 இவளையு மென்னோடு இயல்பாய்ப் பிறவிசெய்தால்
 குவளையணி மாயவரே குணமெனக்காகுமென்றார்
 அப்போது நாதன் அந்தத்தேவன்றனக்குச்
 செப்பமுள்ள புத்தி செப்பிமிகப்பார்த்தனரே
 அப்போதிவர் கேளாமல் அதுதானதுதானென்றார்
 மாயனுக்குக் கோபம் மனதில் மிகவாகி
 ஆயனப்போதிவர்க்கு அதிகப்பலனுரைத்தார்
 நல்லதுநீ கேட்ட ஞாயமீட்டேற்றமதாய்
 வல்லவனை நினைந்து மாதுவும் நீதானும்
 எங்களிருபேர்க்கும் இன்னம் பிறவியிலே
 மங்கையும் புருசனை மறவாமலாவதற்கு
 வரந்தாரு மென்று மனதில் நினைவேற்றிப்
 பரந்தாண்டி கண்டு பலன்பெறுங்கோவென்றுசொல்லி
 தவசிருக்க விட்டிர்காண் சங்கரரே நீர்கேளும்
 சிவசிவாவென்றுதவம் செய்தவர்கள் நிற்கையிலே
 தவம்பார்க்க ஈசரரும் சன்னாசி நீதனுமாய்
 அவடமெழுந்தருளி அங்கேகும் வேளையிலே
 தெய்வேந் திரனும் திருமுடியுஞ்சூடி
 மையேந்திரனுடைய மலர்பாதங் காணவென்று
 அவனுமிக வந்தான் அரனெதிரே அய்யாவே
 தவத்துக் கிடறு தான் வருவதோராமல்
 தேவன் மதிமயங்கித் திருமுடிமேலிச்சைகொண்டு

பாவையுட னுரைத்துப் பற்கடித்தான் தேவனுமே
 அதையறிந் தீசுரரும் அன்றும்முடனுரைத்தார்
 இதையறிந் துநீரும் ஏற்றதேவனோடுரைத்தீர்
 வாய்த்த தவங்குளறி வாய்க்காமல் நின்றதினால்
 ஏற்றகீழுலகில் என்மகவு சான்றோரில்
 நல்லதர் மகுலத்தில் நன்றாக நீபிறந்து
 தொல்லையெல்லாந்தீர்த்து சூலினழுக்கறுத்து
 நல்லகதிஉனக்கு நானருள்வேனெனவே
 உறுதிசொல்லித்தேவனையும் உற்ற சான்றோர் குலத்தில்
 பொறுதியுள்ள தர்மப் பிதிரில் பிறவிசெய்தீர்
 மாதைப் பிறவிசெய்தீர் மக்கள் சான்றோர்குலத்தில்
 சூதளமக் குலத்தில் தோகையரைத் தோன்றவைத்தீர்
 அப்படியே முன்னம் அய்யாவே யிவ்வகைக்கு
 இப்படியே பிறந்தது இந்நல்லுயிர் என்றுரைத்தார்
 என்றிந்த விவரமெல்லாம் இயல்முனிவோர்கள்சொல்ல
 நன்றிந்த விவரமென்றே நாரணர் தயவு கூர்ந்து
 சென்றிந்தநல்லுயிர்தன்னைச் செந்திலம்பதியிலெங்கும்
 கொண்டந்தத்தெருவுங்காட்டி குளிப்பாட்டிவாருமென்றார்
 நாலுள்ள தெருக்கள் தோறும் நடத்தியேதரையிலூட்டிப்
 பாலுள்ள பதத்தில் கொண்டு பழவினை தீரக் காட்டி
 மாலுள்ளம்தான் வகுத்த முன்விதிமாறாவண்ணம்
 மேலுள்ள சொர்க்கலோகம் அனுப்புவீர்விரைவாயென்றார்

நாராயணரின் முற்சடலம் கொண்டுவருதல்

அப்பொழுதுஅய்யா நாராயணர்மகிழ்ந்து
 முப்பொழுதுவுள்ள முறைமையதுகூறலுற்றார்
 ஆறுதரம்நம்மை அகம்வைத்துக்கொண்டசடம்
 பேறுபெற்றதில்லையே பேறுநாமீந்திலையே
 அச்சடலம்மமலையில் அருந்தவசுபண்ணினதே
 இச்சடலமீடேற இந்தநாள்வந்ததென்று
 வரவழைத்துவாருமென்று மறையோரைத்தானேவி
 விரைவாகவாருமென்று விடைகொடுத்தாரய்யாவும்
 நடந்துமறையோர் நல்லமலைபார்த்துச்
 சடம் வீற்றிருந்த தங்கமலைமீதில்வந்தார்
 மலைமீதில்வந்து மலைப்புதுமைதான்பார்த்து
 அலைமீதில்வாழ் துவராபதிதன்னுடைய
 வடவாசல்நேரே வாழுமலையிதுதான்
 தடவரையிம்மலையில் தானிருக்கும்நதிகள்
 தங்கக்கிணர்வங்கக்கிணர் தாம்பிரக்கிணறுடனே
 சங்கமகிழிம்மலையின் தடாகமிதுநன்றெனவே

கரைகாணாத் தேவர் காட்சியிடுமிம்மலைதான்
 விரைவானமா முனிவர் வீற்றிருக்குமிம்மலைதான்
 மரித்தோரைத்தானெழுப்பும் வாய்த்தசஞ்சீவிவளரும்
 பதித்தானமிம்மலையின் பகுத்துரைக்கக்கூடாது
 என்று சொல்லித் தேவர் ஏற்றமலைக்குள்ளேகி
 நன்றுநன்றென்று நாடியவர்பார்க்குகையில்
 கண்டாரேகாயாம்பூ கண்ணர் முக்கூடதையும்
 கொண்டாடக்கூடதையும் குளிர்ந்தரதமீதேற்றி
 நடந்தார்கயிலை நாதர்திருக்கூட்டமதில்
 வடந்தாரமார்பன் வாய்த்த அரிநாரணரும்
 எடுத்தபிறப்புக்கு எல்லாமெனைச்சுமந்து
 அடுத்துமூவுலகும் அங்கங்கேகொண்டேகிப்
 பூமிகடலும் பொருப்புப்பூலோகமெல்லாம்
 நேமித்தெனைச்சுமந்து நேட்டமுடன்திரிந்தாய்
 நீசெய்தநன்றி நினக்குரைக்கக்கூடாது
 நானுனக்குச்செய்யும் நன்றிமிகக்கேளு
 இத்தனைநாளும் எனைச்சுமந்துபாடுபட்டாய்
 புத்திரனாய்நீயெனக்குப் பெரியதெய்வஉயிரில்
 உன்றனக்குப்புத்தி உபதேசங்களுரைத்து
 என்றன்துயரமாற்ற யுகசோதனைக்கனுப்பி
 உன்றன்துயரமாற்றி உகத்துயரமும்மாற்றி
 என்றன்துயரமாற்றி ஈசர்துயரம்மாற்றி
 கலியையறுத்துக் கனாப்பயங்கள்தானறுத்துச்
 சலிவில்லாத் தர்ம தங்கநவரத்னபதி
 முத்துநவரத்தின முடியுனக்குநானருளி
 எத்திசையுமெய்க்க ஏற்றமனுஅன்போர்கள்
 கட்டியங்கூறிக் காட்சியிட்டுவன்றனக்கு
 எட்டுத்திக்கும்நின்றேத்த ஏற்றகுடையொன்றுதந்து
 அரசாண்டுநீயும் அழியாத்திருவுளம்போல்
 வீரசான்றோர்கூழ் வீரக்கொடிநிறுத்திச்
 செங்கோற்குதர்ம சிவசெங்கோலுமருளி
 எங்கோலரசு என்நாமச்சக்கரத்தால்
 சீமையைம்பத்தாறும்உன் சொல்லொன்றுக்குள்ளாக்கிப்
 பூமுகச்சிங்காசனமும் பொன்முகச்சிங்காசனமும்
 கோமுகச்சிங்காசனமும் குணமுகச்சிங்காசனமும்
 மாமுகச்சிங்காசனமும் மயில்முகச்சிங்காசனமும்
 அன்னமுகச்சிங்காசன மீதோடாகவேதான்
 பொன்னம்பலம்போல் பெரியசிங்காசனந்தான்
 முப்பத்திரண்டும் முழுதுமுனக்கருளி
 செப்பொத்தமாணாக்கர் சேவிக்கவுன்றனக்குத்

தருவேனானுந்தாயார் பேராணையதாய்என்றார்
அப்படி முற்சடலம் தன்னை கரையினிலங்கே நிறுத்திச்
செப்படி வித்தை நாதன் செகலினுள்ளகமே சென்றார்

பொன்மகரம் மனம் கலங்குதல்

வானவர் தேவர்போற்ற மறைமுனி வோர்கள் பாடத்
தானவர் ரிஷிகளோடு தமிழ்மறை வாணர் போற்ற
ஞானமாம் வீணைதம்பூர் நாற்றிசையதிர வோசை
ஓம்நமோ வென்று தேவர் ஓலமிட் டாடி னாரே

மத்தளத் தொனிகள் வீணை மடமடென் றேற்ற வானோர்
தித்திதெய் தித்தி யென்ன தேவியர் பாடி யாடத்
தத்தியாய்ச் சங்க மெல்லாம்சதுர்மறை கூறி நிற்க
முத்திசேர் மாயன் தானும் மூழ்கினர் கடலி னுள்ளே

கடலினுள்ளகமே போந்து கனபதி மேடை கண்டு
மடவிபொன் மகரந் தன்னை வாகுடன் பூசித் தேய்த்து
நிடபதி மாயன் நிறைந்தபொன்னிறம்போல் வன்னி
வடவனல் போலே வீசி வந்தனர் மகர முன்னே

மாதுபொன் மகரங் கண்டுசெந்தழலெரியோவென்று
செல்லிடப் பதறி நொந்துஎந்தனின் மான வானோ
எரிவட வாச மேர்வோகந்தனின் மாய மாமோ
என்றவள்உள்ளம் மலங்கியே கலங்கி னாளே

கலங்கியே மகரந் தானும் கருத்தறிந்தேதோசொல்லும்
இலங்கியே வருவோமென்ற என்மன்னர் தானோ யாரோ
சலங்கியே யதிரப் பூமி சதிரெனக் கதிரு பாய
துலங்கிய சுடரைப் பார்த்துச் சொல்லுவாள் மகரந்தானே

சுடரே சுடரே துலங்கு மதிசுடரே
கடலே கடலே கடலுட் கனலாரே
அக்கினிக் கேயபயம் அனலேவுனக்கபயம்
முக்கியமாய்க் காந்தல் முனையேயுனக்கபயம்
தீயே யுனக்கபயம் திரிபுர மேயபயம்
நீசுட்டத் தலங்கள் நினக்குரைக்கக் கூடாது
மாசற்ற ஈசன் வல்லவனோடுள்ளிருந்து
காண்டா வனமெரித்தாய் கடியவில்லி கையிருந்து
ஆண்டஇலங்கையெரித்தாய் அனுமன் கையிலேயிருந்து
முப்புரத்தைச் சுட்டழித்தாய் முதன்மைகையிலேயிருந்து

ஒப்புரவாய் நீயெரித்த உவமைசொல்லக் கூடாது
 அனலேவுனக்கபயம் ஆதியுனக்கபயம்
 கனலேயமருமையா காந்தல்தனை மாற்றுமையா
 மன்னரரி நாரணர்க்காய் மாறுவீ ரக்கினியே
 இந்நியல்பையெல்லாம் என்மன்னரிங்குவந்தால்
 சொல்லியுனக்குச் சொர்க்கம்வேண்டித்தருவேன்
 வில்லிக்கு வல்லவனே விலகியமருமையா
 என்னையென் மன்னவர்தான் இந்தக்கடலதிலே
 பொன்னனைய நன்மகரம் ஆகவே போகவிட்டார்
 வருவோமென்றநாளும் வந்ததுகாணக்கினியே
 தருவே னுனக்குவரம் தாட்டிகன் வந்ததுண்டால்
 அமர்ந்துநீ போனால் அதிகப்பல னுண்டாகும்
 சுமந்த பறுவதத்தின் சுகம்பெற்று நீவாழ்வாய்
 என்றுமகரமாதா எரியையமிகக் கண்டுளறி
 நின்று மயங்குவதை நெடியதிருமாலறிந்து
 அனலையமிகவுள்ளடக்கி ஆதியுருக்காட்டி
 மனைவியேநீ வாவெனவே மாயனருகழைத்தார்
 உடனே பொன்மாதா உள்ளம் மிகநாணி
 தடதடென வந்து சுவாமியடியில்வீழ்ந்து
 எந்தன் பெருமானோ இப்படித்தானின்றதுவோ
 சிந்தை மயக்குதற்கோ தீப்போலே வந்ததுதான்
 என்றுமிகப்பொன்மகர இளமாதா ஸ்தோத்தரித்து
 மன்று தனையளந்தோர் வானீ யென அழைத்து
 அருகில் மிகநிறுத்தி அங்குள்ள தேர்பதியும்
 கருதி யிருபேரும் கண்கொண்டுறப்பார்த்து
 வச்சிர மேடை மரகதப் பொன்மேடை
 எச்சரிக்கை மேடை எல்லாமிகபார்த்து
 மாதே வுனக்கு வளர்பிறவி பத்தெனவும்
 சீதே வுனக்குச் சிறந்தபேறு பத்ததிலே
 பலம்பேறு பேறாய் பார் மகிழ்வோர்பாலன்
 சிலம்பே றுடையவனாய் சிவனுக் குகந்தவனாய்
 எகாபர முமகிழ யானும் நீயுமாக
 மகாகுரு வதாக மகிழ்ந்து மகிமையுடன்
 தன்மச் சிறப்பதிகத் தலைவன் தனைப்பெறவே
 உண்மையாய் நானுனக்கு உபதேச மாயுரைத்தேன்
 என்றுரைக்க நாரணரும் இளமகரமேதுசொல்லும்
 பண்டு அமைத்திருந்தால் பக்கஞ்சொல்வதோ அடியாள்
 சித்தத்துக் கேற்ற செயலெனவே பொன்மகரக்
 கற்றைக் குழலி கருதி மிகவுரைத்தாள்

நாராயணவைகுண்டர் அவதாரம்

உடனே பொன்மகரமதை உள்ளம் மயக்கமிட்டுத்
 திடமயக்கிச் சிங்காசனத்தில் மிகவிருத்தி
 மயங்கியே பொன்மகர மாது மிகவிருக்கத்
 தியங்குதே லோகமுதல் திரைவாயு சேடன்முதல்
 ஈசர்முதல் லாதிமுதல் ஏற்றதெய்வார்கள்முதல்
 சீதை முதல்மயங்க சீமையீரேழுமயங்க
 மாமோகச் சக்கரத்தை மாயவனார் தான்வீசிச்
 சீமை யெழுகடலும் சிணமே மயக்கினரே
 மயக்கியந்த மால்மகரம் மாமோகமாயிருக்க
 தியக்கியந்த நாரணரும் சென்றார் மதுரமதுள்
 மகரத்துள் சென்று மகனைமிகநினைக்க
 உகரமுனி கொண்டுவந்த உத்தம சடமது
 சிணமே கடலுள் சென்றதுகாண் அம்மானை
 குணமே குணமெனவே கூண்டரியோன் தான்பார்க்க
 மகரத்தினுள்ளே வைகுண்டசடம்செல்ல
 அகரத் தெருவறையில் அலங்காரத்தட்டில்
 காலொன்றாய் நிற்கும் கனத்தபொன் மேடையதுள்
 நாலொன்றாய்க் கூடும் நல்லசிங்காசனத்தில்
 தங்கவை றீரியத்தால் தானிறைந்த மண்டபத்துள்
 எங்கும் பிரகாசம் இலங்குகின்ற மண்டபத்துள்
 முத்துக்கள் சங்கு முழங்குகின்ற மண்டபத்துள்
 பத்தும் பெரியோர்கள் பாவித்த மண்டபத்துள்
 தங்கநீராவித் தான்வளருமண்டபத்துள்
 சங்கு முழங்கிநிற்கும் சதுரமணி மண்டபத்துள்
 மூவாதி கர்த்தன் உகந்திருக்கு மண்டபத்தில்
 தேவாதி தேவர் சிறந்திருக்கு மண்டபத்தில்
 ஆயிரத் தெட்டு அண்டம்நிறை மண்டபத்தில்
 தாற்பிரிய மான தாமிரவர்ணி மண்டபத்தில்
 எண்ணக்கூடாத இயல்புநிறைமண்டபத்தில்
மண்ணளந்தோர் தனக்கு மகவாய் தான்சமைந்தாரே
 கண்ணான மகற்கு கனத்ததங்கச் சட்டையிட்டு
 எண்ணவொண்ணா ஆபரணம் எல்லாமெடுத்தணிந்து
 தங்கக் குல்லாவும் தலைமேலே தூக்கிவைத்துப்
 பங்கமில்லாத் தைலப் பதத்தில் மிகமூழ்கி
 வைகுண்ட வெள்ளை மான்பட்டொன்றேயெடுத்து
 கைகொண்டு பாலனுக்குக் கண்ணர் மிகச்சூடி
 மேலுகளொக்க மினுமினுக்கப்பச்சையிட்டு
 காலுகளுக்குத்தங்கக் கழராப்பணிகளிட்டு
 மகனை யெடுத்து மடிமீதி லேயிருத்தி

உகமாள் வந்தவனோ உடையவனோ என்றுசொல்லிக்
கண்ணைத் தடவி கரிய முகந்தடவி
எண்ணும் வளர்வாயென்று இசைந்தமுகத் தோடணைத்து
பாலனைப்போல்காட்டிப் பதினா றுடன்காட்டி
நாலுரண்டு காட்டி நல்ல மகவதுக்கு
நடக்கக் கருமம் நவின்றிடவே நாரணரும்
அடக்க முடனே அருளுவாரன்போரே
நல்ல வுபதேசம் நன்மகவுக் கேயருளி
வல்லத்திருநாதன் வகுக்கிறாரன்போரே

விஞ்சையருளல்

தேடிய மறைநூல் வேதன்தேவியர்க் கமல நாதன்
நாடிய இறையோன் ஞானி நாச்சிமார் தேவ ரோடும்
கூடிய ரிஷியோர் வானோர் குவலய மறியா விஞ்சை
தேடிய மகனார்க் கென்று செப்பினா ரொப்பில்லானே

மகனேவுனது மனமறிய மறையோரறியா விஞ்சைசெய்து
அகமேயருளித் தருவதெல்லாம் அனுப்போலசலில் விலகாதே
உகமே முடிந்த தின்பிறகு உதிக்குந் தர்மயுகத்தில்வந்தால்
செகமே யறியச் சொல்லி மிகச் சிறந்தே வாழ்ந்து வாழ்வோமே

ஆண்டா யிரத்து எட்டதிலே அதனே மாத மாசியிலே
நான்றாங் கடலின் கரையாண்டி நாராயணனே பண்டாரம்
கூண்டாந் தெச்சணாபுரியில் கொண்டோம் பள்ளி தர்மமுற்று
ஒன்றாம் விஞ்சை யிதுமகனே உரைப்பேன் இரண்டாம் விஞ்சை

வேண்டாம் வேண்டாங்காணிக்கைமிகவே வேண்டாங்கைக்கூலி
ஆண்டார் நாராயணன்தனக்குஅனுப்போல்வேண்டாங் காவடி
வேண்டா மெனவேநிறுத்தல்செய்து வாய்த்த சிறையாய்க் கவிழ்ந்திருநீ
இரண்டாம் விஞ்சை யிதுமகனே நவில்வேன் மூன்றாம் விஞ்சையதே

கொற்றவர் தானு மாண்டு குறும்புகள் மிகவே தோன்றி
உற்றதோர் துலுக்கன் வந்துஉடனவன் விழுந்து வோடி
மற்றதோராண்டுதன்னில் வருவோ மென்றாகமம்போல்
முத்தலத் தோருங் காணஉரைத்தனர் மூன்றாம் விஞ்சை

நல்ல மகனே நாலாம் விஞ்சைகேளு
வல்ல நடுஞான வாய்த்த வைகுண்டமது
பிறந்துகொண்டிருக்கெனவும் புதிய நட்சத்திரத்தில்
அறந்தழைக்க நன்றாய் அதுகுதிக்கு மென்றுசொல்லு

மாழுவது மாண்டு மனதுகந்ததேமுழிக்கும்
 முழுவதை நீக்கி முழிப்பதுவே கண்டுகொள்ளும்
 ஒருநெல்லெடுத்து உடைக்கநாடு கேட்டுக்கொள்ளும்
 இருநெல்லெடுத்து உடைக்கநாடு தாங்காது
 மலைகளுதிர்ந்துவிடும் வானமழிந்துவிடும்
 தலைநட்சேத்திரமும் தானுதிரும் ஆலங்காய்போல்
 சத்தமொன்றானதிலே தானிதெல்லாமாகுமென்று
 சித்த முடனே செப்பியிரு என்மகனே
 ஆயிரத் தெட்டு அதில்வாழுந்தேவருக்கு
 வாயிதமாய் விஞ்சை வகுப்பேன்கேளென்மகனே
 நாட்டுக் குடைய நாராயணர்தானும்
 ஆட்டுக் கொடைபூசை அனுப்போலும் வேண்டாமென்று
 சொல்லியே தர்மமுற்றுச் சிறையாகத்தானிருக்கத்
 தொல்லுலகி லாரேற்கார் பார்ப்போமென்று சொல்லிடுநீ
 தூறான பேய்களுக்குச் சொல்லு முறைகேளு
 வாறான நாரணர்தான் வாய்த்ததர்மமேநினைத்துக்
 கவிழ்ந்து சிறையிருக்குங் காரணத்தாலோகமெல்லாம்
 உவந்து திரியும் உயிரிப்பிராணி யாதொன்றையும்
 இரத்த வெறிதீபம் தூபமிலைப்பட்டைமுதல்
 சற்றும் பலிபாவம் தான்காண ஒட்டாதெனத்
 தர்மம் நினைத்துத் தவசிருக்கேன் நாரணனும்
 உற்பனமா யறிந்தோர் ஒதுங்கியிருங் கோவெனவே
 வீணப்பசாசறிய விளம்பியிரு என்மகனே
 நாண மறியாமல் நன்றிகெட்ட நீசர்குலம்
 மட்டை யெடுத்தடிப்பார் மண்கட்டி கல்லெறிவார்
 சட்ட மசையாதே தன்னளவு வந்தாலும்
 நாட்டைக் கெடுத்த நவின்றகலிச் சக்கரத்தில்
 ஒட்டைக்கலத்ததிலும் உக்குமிரும்பதிலும்
 முழியாதே யென்மகனே மும்முதற்கும் நாயகமே
 அழிவாகிப் போகும் அன்புகெட்ட நீசருடன்
 பொய்யரோடன்பு பொருந்தியிருக்காதே
 மெய்யரோடன்பு மேவியிரு என்மகனே
 வர்மமதை வதைக்க வந்தேனெனச்சொல்லிமிகத்
 தர்ம மதைவளர்க்கத் தரணியில் வந்தேனென்று
 இம்முதலே யாறு இருப்பே தவசுபண்ணி
 மும்முதலோ னாகி முறைநடத்து என்மகனே
 மூக்குச் சுழியும் முச்சுளியும் முத்திமுத்தி
 நோக்குச் சுழியாய் நேர்நில்லு என்மகனே
 பரமான பட்டணத்தில் பார்வைகொண் டேநாட்டிச்
 சிரமானது விரித்துச் சிறையே யிருமகனே

ஏற்பதுபால் பச்சரிசி இருப்பது பார்மேலாகும்
காப்பதுமா தர்மம் கண்ணே திருமகனே
சந்தன வாடை சாந்துசவ்வாதுபுஸ்பம்
எந்தன் திருமகனே எள்ளளவும் பாராதே
வாடைபூ தீபம் மகிழாக் கலியுகத்தில்
நாட்டையழித்து நல்லயுகமேபிறந்தால்
சொல்ல வொண்ணாத சுகந்தருவேனென்மகனே
கண்டாயோ மகனே கரிய பவிசுஎல்லாம்
கொண்டாயோ விஞ்சை கூடுபிர காசமதாய்
அப்போது தான்பிறந்த அந்தவைகுண்டருரைப்பார்
இப்போ தென்பிதாவே என்னையின்றே யெடுத்துப்
பருவமதாய் வளர்த்துப் பகர்ந்தீரே ஞாயமெல்லாம்
உருவுபிர காசமதாய் உபதேசஞ் செய்தீரே
தங்க முடிவேந்தே தகப்பனேநீர்கேளும்
பொங்குகடல்துயின்ற புண்ணியரேநீர்கேளும்
இன்னுங் கலியுகத்தில் இருக்கப் போச்சொல்லீரே
உன்னையறியாமல் ஊன்கலியிலுள்ளோர்கள்
என்னை மிகப்பழித்து ஏசுவானே நீசனெல்லாம்
அல்லாமல் முன்பெற்ற அவர்களுட பேரைச்சொல்லிப்
பொல்லாத நீசனெல்லாம் பேசி யடிப்பானே
சூத்திர விஞ்சை தொழிலை யறியாமல்
யூத்திர நீசனெல்லாம் ஒழுங்குதப்பி மாள்வானே
நம்முடைய சான்றோர் நம்மைமிகக் காணவந்தால்
செம்மைகெட்ட நீசன் சிதற அடிப்பானே
ஆனதால் நம்சான்றோர் அகலநின்று வாடுவரே
ஏனமென்ன சொல்லுகிறீர் என்னுடைய நாயகமே
முன்னென்னைப் பெற்ற மொய்குழலார் வம்மிசங்கள்
என்னேதுவாலே இயல்புபெற வேணுமல்லோ
அல்லாமல் முன்னம் அணங்கொரு பெண்ணிணங்க
நல்லோர் மனசு நல்லணங்குக் கேகொடுத்து
மேலும் பதவி மிகக்கொடுக்க வேணுமல்லோ
இப்படியே நல்ல இயல்பு பெறஅருளி
எப்படியு மென்னைவந்து ஏற்கவரும் நாளும்
எல்லாம் விவரமதாய் இயம்பி யனுப்புமென்றார்
பொல்லாத பேர்மாள்ப்போவதுவுஞ் சொல்லுமென்றார்
அந்த வுடனே ஆதிநாராயணரும்
சிந்தை மகிழ்ந்து திருமகனையாவிமிகக்
கட்டி யெடுத்துக் கமலமுகத் தோடணைத்துத்
திட்டித்த நாதன் சொல்வார் மகனு டனே

எந்தனின் தவத்தா லேக இகபர முனக்குள் ளாகித்
 தந்திடு மகனே நானும் தனதுள்ளமமர்ந்தேனானும்
 உந்தனைக் கண்டால் மூவர் ஒஞ்சியே மகிழ்வர்கண்டாய்
 சிந்தர்க ளெவரும் போற்றச் செயல்பெற்ற மகனும் நீயே
 மகனேநீ கேட்டதற்கு வகைசொல்ல வேணுமென்றால்
 தவமு ணுண்டேநீ தரணிதனில் போயிருந்தால்
 அல்லாமல் பின்னும் அதின்மேல் நடப்புவளம்
 எல்லா முனக்கு இயம்பித்தரு வேன்மகனே
 முதற்றான் தவச யுகத்தவச என்மகனே
 தத்தமுள்ள ரண்டாம் தவசசாதிக்காமே
 மூன்றாந் தவச முன்னுரைத்தபெண்ணாக்கும்
 நன்றான முற்பிதிரின் நல்ல வழிகளுக்கும்
 இப்படியே மூவிரண்டு ஆறு வருசமதாய்
 எப்படியும் நீதவச இருக்கவரு மென்மகனே
 ஓராறு ஆண்டு உற்றதவ மேயிருந்து
 பாராறுங் காண பார்கண்டு கண்டிருநீ
 வத்துவகை சொத்து மனைவீடு வாசல்முதல்
 சற்றுமன தெண்ணாமல் தானிருந் தென்மகனே
 நன்மையோடு தண்மை ஒன்றுமிகப் பாராமல்
 கந்தைத் துணியுடுத்து கைநிமிர்ந்து காட்டாமல்
 எந்தப் பேரோடும் இனிப்புமொழி பேசாமல்
 பாலல்லால் வேறு பண்டமக ஏராமல்
 காலல்லால் சுத்தம் கழுவ நினையாமல்
 மூக்கு நடுவே மும்முதலு முத்திமுத்தி
 நாக்குச் சுழிதாங்கி நாரணன் நானெனவே
 எகாபரத்தைக் கண்டு இரண்டாண்டு ஓரிருப்பாய்
 மகாபரனை நெஞ்சில் மறவாமலெப்போதும்
 கண்டிரு என்மகனே கருத்தொன்று தானாட்டி
 கொண்டையமுதுண்டு குவிந்திரு என்மகனே
 இப்படியே ஆறாண்டு இருநீ யுகத்தவசாய்
 அப்படியே நீயிருந்து ஆறாண்டேகழித்தால்
 நினைத்ததெல்லாமுனக்கு நிசமாய் முடியுமப்பா
 உனைத்தள்ளி வேறே ஒருமூப்புகத்திலில்லை
 என்ன நினைத்தாலும் எத்தனைதான் செய்தாலும்
 வன்னத் திருமகனே வகையதுதா நென்மகனே
 நீசெய்த தெல்லாம் நிரப்புத்தானென்மகனே
 நானீயே யல்லால் நடப்பதுவும் வேறில்லையே
 தானீதனான சர்வபரா என்மகனே
 ஒக்கவுனது உள்ளம் நினைத்தபடி
 மிக்க நடத்தி விரும்பியிரு என்மகனே

எண்ணிறந்த கோடி இயல்பாவஞ் செய்தோர்க்கும்
நண்ணியே மோட்சம் நவிலவென்றாலுன்மனந்தான்
முக்கோடி தர்மம் உவந்தளித்த அன்போரைத்
தக்கோடி நரகமதில் தள்ளவென்றாலுன்மனந்தான்
உனக்கேற்க நின்றவர்க்கு உதவிகொடு என்மகனே
எனக்கேற்க நின்றவரை இரட்சிப்பது முன்மனந்தான்
சிவனும்நீ நாதனும்நீ திருமாலும் நீமகனே
தவமும் வேதனும்நீ சங்கமுத லெங்கும்நீயே
அப்படியே அய்யா அரிநாதனுமுரைக்க
முப்பொருளோர் மெய்க்கும் முதலோன்மகிழ்ந்துரைப்பார்
ஆறு வருசம் அதிகத் தவம்புரிந்தால்
வாறு மேலென்ன வகுப்பீர்கா ணையாவே
அப்போது நாதன் அன்பாயகமகிழ்ந்து
செபுகிறார் நல்ல திருமகற்கு அன்போரே
அதிகத் தவசு ஆண்டாறு தான்கழித்தால்
இதின்மேல் நடப்பு இயம்பக்கேளென்மகனே
இம்மூனு தவமும் இயல்பாய் நிறைவேறி
மும்மூவ ருக்கும் முதல்வனாய் வந்தாக்கால்
தானா னாய்நீயும் தலைவனும்நீ என்மகனே
சாணாரின் நாயகமே சாதித்தலைவன்நீயே
எந்தப்படிநீ எண்ணி நினைத்ததெல்லாம்
அந்தப்படி செய்து அவனிதனிலேசிலநாள்
சொந்த விளையாட்டு தொல்புவியிற்கொண்டாடிச்
சிந்தாத நன்மையோடு செகத்திலிரு என்மகனே
அதின் முன்னாக அன்னீத மாபாவி
ஏதுவினை செய்தாலும் எண்ணம்வையாதேமகனே
தாழ்ந்திரு என்மகனே சட்டைக்குள் ளேபதுங்கி
சார்ந்திரு என்மகனே தனதில்மிக நினைத்துக்
கோபமாய் விள்ளாதே குவியச் சிரியாதே
பாவத்தைக் காணாதே பாராக்கிரமங்காட்டாதே
ஆக்கிரம மெல்லாம் அடக்கியிரு என்மகனே
தாக்கிரவா னாகிடனும் சற்றும் பகையாதே
எல்லா முன்னருகே இருந்துகேட்டுக்கொள்வேனான்
பொல்லாதா ராகிடனும் போரப் பகையதே
வாரஞ் சொல்லாதே வழக்கோரம் பேசாதே
சார மறிந்து தானுரைநீ சொல்லுரைகள்
ஆய்ந்து தெளிந்து அருளுநீயென்மகனே
ஏந்துநீ தர்மம் இடறு நினையாதே
ஈனமில்லாத் தேடு எமக்காகுஞ்சாதியின்மேல்
மானமாய் வருந்தி மகிழ்ந்திரு என்மகனே

அன்பான அவ்வினர்க்காய் அறிவில் வருந்தியிரு
 தன்பாலே வந்தவுடன் சரியாச்சு தென்மகனே
 மகனே நானுனது மனதுட் குடியிருந்து
 சிவமே பொருந்தி செப்புவது முத்தரவே
 துல்லிபமுங்காட்டேன் சூட்சமதுவுங்காட்டேன்
 நில்லுநினைவில்நீ சரித்துக்கொடு என்மகனே
 பேயன் பயித்தியக் காரனெனப்பேசியுன்னை
 நீசக் குலங்கள் நின்னையடிக் கவருவார்
 சரித்துக் கொடுமகனே சற்றுங்கலங்காதே
 ஒருவரோடும்பிணங்கி உரையாதே என்மகனே
 எல்லாம் நான்கேட்டு ஆட்கொள்வே நென்மகனே
 வல்லாண்மை பேசாதே மாதிரி போடாதே
 ஏழையாயிருநீ என்னுடைய கண்மணியே
 ஆழமனதுடைய அதிகமக னேவுனது
 விதங்களறியாமல் வீணாவார் வம்பரெல்லாம்
 மதங்களடக்கவாக்கெனக்குகேள்மகனே
 தந்தேனுனக்கு தரளமணி முத்திரியும்
 கந்தைத் துணியதிலே காட்டாதேவைத்துக்கொள்ளு
 மகனேவுனது மன்றியக்காட்டினதை
 அகமேநீ வைத்து அகமகிழு என்மகனே
 பொறுதிதானென்மகனே பெரியவ ராகுவது
 உறுதிமிக வுண்டாகும் உகநாதா என்மகனே
 தருமச் சிறப்புத் தான்கண்டாயோமகனே
 பொறுமை பெரிது புவியாள்வாயென்மகனே
 கண்டாயோ என்மகனே கரியமண் டபச்சிறப்புப்
 பண்டையுள்ள தேரும் பதியுமிகக்கண்டாயோ
 தேட்ட முடனுனக்குச் செப்பும்விஞ்சையானதிலே
 நாட்ட மறவாதே நாரணா என்மகனே
 அப்போது ஆதியுடன் அம்மகவு ஏதுரைக்கும்
 இப்போது என்றனக்கு இத்தனையுஞ் சொன்னீரே
 கலியுகத் தைமுடித்துக் கட்டானத் தர்மபதி
 வலியுகத்தைக் காண்பதெப்போ மாதா பிதாவேயென்றார்
 அப்போது மகனை ஆவிமுகத் தோடணைத்து
 இப்போது சொல்லுகிறேன் என்மகனே கேட்டிருநீ
 நீபோய்த் தவசு நீணிலத்தில் செய்திருக்க
 நான்போய் நடத்தும் நல்வளமை கேட்டிருநீ
 ஆயிரத் தெட்டு ஆனதிரு மண்டபத்தில்
 வாயிதமாயாண்டொன்றில் வைத்தமண்டபங்களிலே
 நூற்றிப் பன்னிரண்டு நொடிப்பேனோராண்டதிலே
 தோற்றுவிப்பேனார்க்கும் தூது மிகநடந்து

பத்தாண்டுக் குள்ளே பலசோதனை பார்த்து
 வித்தார மேலே விசாரிப்பேன் கண்டாயே
 அங்கங்கே நாட்டிவைத்த ஆணிவேரத்தனையும்
 எங்கெங்குமொடுக்கி யானுன்னிடமிருந்து
 ஒக்க வொருகுடைக்குள் உன்கையிலே வேருதந்து
 துக்கக்களையறுத்துச் சுத்தமரையாளாக்கி
 உன்மூப்புயர்மூப்பாய் உல்லாசமேதருவேன்
 பின்மூப்பில்லாமல் பெரியோனின் நாமமதாய்
 அடக்குடக்கெல்லாம் அன்றுனக்கு நான்தருவேன்
 வடக்கு வெளிவாசல் மலைமீதி லோர்புதுமை
 உண்டாகு மகனே உனக்கு நற்காலமதே
 தண்டாயுதத்தோடே சத்தமொன்றேபிறக்கும்
 மேலக்கால் மண்டபமும் மேல்மூடி தான்கழன்று
 காலத்தால் காணும் கண்மணியே யுன்காலம்
 தெச்சணா மூலை தென்பாற் கடலருகே
 மெச்சும் பதிமூலம் விளக்கெரியக் கண்டுனது
 கால மிதுமகனே கன்னிதிரு தென்திசையில்
 கோபுர மண்டபமும் கொடிமரமும் வீதிகளும்
 தாபுரமாய்த் தன்னால் தலங்களதுதுலங்கும்
 கண்டதுவே காலம் கனத்தவலு சூரியனும்
 பண்டு முறைதப்பிப் பருதிரத்தக் கண்வெறியாய்
 மகனேவுனக்காகா மாநீசப்பாவியெல்லாம்
 அகமே கனல்தாவி அன்றாடம் தானழிவார்
 அந்தக் கனல் மக்கள்மேல் அதுதாவாதிருப்பதற்கு
 எந்த விதம்செய்ய என்னோடு ரையுமென்றார்
 உச்சிக்காலம் பாடச்சொல்லு உள்மகிழ்ந்து என்பேரில்
 அச்சமயம் நான் வருவேன் அனல்மாற்ற என்மகனே
 உகமீதே தர்மம் உனக்கெனக்கென்றேகுதிக்கும்
 மகனே வுனது மாதவத்தோர் காலம்நன்று
 கால மிதுமகனே கண்மணியே கேட்டிடுநீ
 தூல முரையாதே துலங்கும்நாளாகுமட்டும்
 எளியோரைக் கண்டு இரங்கியிரு என்மகனே
 வலியாரைக் கண்டு மகிழாதே என்மகனே
 தாழக் கிடப்பாரைத் தற்காப்பதேதருமம்
 மாளக் கிடப்பார் மதத்தோர்களென்மகனே
 இவ்வகைகளெல்லாம் என்மகனேயுன்காலம்
 அவ்வகைக ளெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்திருநீ
 இனத்துக் கினங்கள் இருப்பேனான் சுவாமியென்று
 மனதில் வேறெனவே வையாதேயென்மகனே
 நாலுவே தமதிலும் நான்வருவேன் கண்டாயே

தூல வேசமிட்டு சுற்றுவேன் கேட்டிடுநீ
 தியங்காதே யென்மகனே சீருள்ள கண்மணியே
 மயங்காதேமகனே மாதவங்கள் பெற்றவனே
 அவரவர்கள் மனதில் ஆன படியிருந்து
 எவரெவரையும்பார்த்து இருப்பேனானுன்னிடமே
 லிங்கமொன் றேகுதிக்கும் இணையாக ஓர்சோடாய்
 தங்கநவ ரெத்தினங்கள் சமுத்திரத்தி லேகாணும்
 ஆனையொரு கன்றீனும் அதினா லுலகமெல்லாம்
 தானாக ஆளும் தலைவனும்நீ யல்லாது
 மலையடி வாரம் வளருமொரு விருச்சம்
 அலையதி லும்பெரிதாய் அதுதழையுங் கண்டாயே
 சிலையுள்ளே தோன்றிசிவதோத்தி ரமாக
 நிலையொன்றா யாகி நீயாள்வா யுன்காலம்
 வாரிக் கரையில் மண்டபமொன்றேவளர்ந்து
 நாரியர்கள் கூட நாடெங்கும் வாசமிட்டு
 ஒருகுடைக்குள் ளாள்வாய் உன்காலமென்மகனே
 தருமமதாய்த் தாரணியில் தன்னந்தன்னால்வாழ்ந்து
 பொறுமைப் பெரியோராய்ப் பூதலமெல்லாம்வாழ்வார்
 வாரிமுன்று கூடி வளைந்திருக்கு மோர்தீவை
 சாதியொரு நிரப்பாய்த் தானாள்வாயென்மகனே
 கோடுபல வாதும் கோள்நீசப் பாவிகளும்
 கேடு வருங்காலம் கிருஷ்ணாவுநற்காலம்
 வானமது வெள்ளி மாறிவெறும் வானமதாய்
 மேன் முகிலற்று வெறுவான மாய்த்தோன்றும்
 நல்ல மகனே உனக்குவரும் நற்காலம்
 சொல்லத் தொலையாது சூல்மகனே என்கணக்கு
 ஒக்க அடக்கி உரைத்திருக்குவன்னிடத்தில்
 நிற்க நிலைக்க நினைத்ததெல்லாமங்காகும்
 பொறுமை பெரிது பெரிய திருமகனே
 தருமம் பெரிது தாங்கியிரு என்மகனே
 எல்லாமுனது இச்சையது போல்நடக்கும்
 நல்லார்க்குமோர்நினைவே நலமாகுமென்றுசொல்லி
 எல்லார்க்கும் விளம்பி இருநீ என்மகனே
 பொல்லாதாரோடும் பொறுமையுரைமகனே
 தன்னாலேயாகுமட்டும் சாற்றியிரு என்மகனே
 வந்தாரறிவார் வராதார் நீறாவார்
 இன்னமுன்காலம் இயம்புவேன் கேள்மகனே
 தன்னந் தன்னாலே சாதிக்குச்சாதிமானும்
 நல்ல நினைவோர்க்கு நாளெத்தனையானாலும்
 பொல்லாது வாராமல் புவிமீதில் வாழ்ந்திருப்பார்

நாட்டி லொருஅனுமன் நல்லவனை நானயச்சு
கோட்டிசெய்யென்றுரைப்பேன் கோமகனே வுன்காலம்
முறைதப்பியாண்ட முகடன் வெறும்நீசன்
குறைநோவு கொண்டு கூடிழப்பானுன்காலம்
அதிலே சிலபேர் அரசனக்கெனக்கெனவே
விதியை யறியாமல் வெட்டிக்கொண்டேமாள்வார்
அத்தருண முன்காலம் அதிகமகனேகேளு
இத்தருணமல்லால் இன்னமெடுத்துரைப்பேன்
எல்லோருங் கைவிட்டு இருப்பாருனைத்தேடாமல்
நல்லோர் மனதில் நாரணா என்றுரைப்பார்
கோல விளையாட்டுக் கொஞ்சமெடுப்பேனான்
தூல மறியாமல் தொல்புவியெல்லாமயங்கும்
அன்போர்களெல்லாம் ஆவியே தான்மறுகி
இன்ப முடனே ஏங்கியேங்கியழுவார்
இத்தனை நாளும் இவரைநம்பி நாமிருந்து
புத்தியது கெட்டோம் என்றுமிகப் பேதலிப்பார்
அப்போது ஆகா அன்னீத மாபாவி
இப்போது கண்டுதென்பார் ஏலமே சொன்னதெல்லாம்
எய்த்தானென்பான்அன்பரை இடுக்கஞ்செய்தடிப்பான்
சூட்சு முடனே சொருபமொன்று நானெடுப்பேன்
அதுதானொருகாலம் அதிகமகனேகேளு
இதுபெரிய சூட்சம் என்மகனே கேட்டிடுநீ
அதின்மேலே அன்பார் அதிகப்பெரியோராய்
இதின்மேலே தாண்டும் எல்லோரும் வல்லோரே
பின்னுமொரு சூட்சம் பிரமாண மாயெடுப்பேன்
பன்னு மணியே பராபரமே கேட்டிடுநீ
குளத்தைத் தடதடெனக் கொந்துகொந்தாயுடைத்து
சுழற்றக்கனலக்கினியும் துர்க்கைமாதுர்க்கையையும்
விட்டயச்சு மாநிலத்தில் விளையாடியேதிரியும்
கட்டணங்களாக கனமாய்க்குமுகுழை
ஓடுவார் பதறி விழுவாரறமெலிந்து
நாடும் பெரியோர் நலமாக வாழ்ந்திருப்பார்
என்மகனேவுன்காலம் இன்னும் வகுப்பேன்கேள்
பொன்மகனே பூமியிலே பின்னுமொரு காரணங்கேள்
கெட்ட நசுறாணி கெம்பிக்கடைக்காலம்
மொட்டைத்தலைவருவான் முளையனவனோடிடுவான்
ஆடிக் கொண்டாடி அங்குமிங்குந்தானலைந்து
ஓடிக் கொண்டோடி ஒன்றுபோலேமாள்வான்
மகனேயுன்காலம் மகிழ்ந்திரு என்மகனே
உவமையொன்றுசொல்கிறேன் உற்பனமாய்க்கேள்மகனே

புத்திரனுக் கேகுருவும் புகன்றதெல்லாம் புகன்றாலும்
 சுற்றுமொரு சூட்சத் தொழிலுண்டு மாயானுள்
 அத்தனையுமென்னுள் அடக்கமில்லை யென்மகனே
 முத்தியெனை யீன்றோர் முதனாளோர் விஞ்சைவைத்தார்
 அவ்விஞ்சை மாத்திரமே யானுனக் கீயவில்லை
 இவ்விஞ்சை யீவதுதான் எப்போதெனக்கேளு
 சீமையரசு செலுத்தவரும் நாளையிலே
 மேன்மை முடிதரிக்கும்வேளையி லென்மகனே
 சொல்லுகிற விஞ்சை சுத்தமனே கேட்டிடுநீ
 பல்லுயிர் களுக்கும் படியளக்கும் விஞ்சையது
 எல்லா முனக்களித்தேன் என்னுடைய நாரணனே
 அல்லாமல் நானுனக்கு அருளுகிற விஞ்சையைக்கேள்
 பெரியோர்க்கு வாழ்வு பெருகிச் சிறந்தாலும்
 மரியாதை யேயிருக்கும் மகனேநீ கேட்டிடுநீ
 சற்றோலே வாழ்வு சகடருக் கேவருகில்
 கற்றோரே யாகிடினும் கண்டறிவேன் போநீயென்பான்
 முள்முருக்கம் பூவு மினுக்குமுன்றுநாளை
 கள்ளருக்கு வாழ்வு காணுமது போல்மினுக்கு
 நல்லோர்க்கு வாழ்வு நாளுங்குறையாமல்
 வல்லோர்க்கும் நல்லோராய் வாழ்ந்திருப்பார் கண்டிருநீ
 விள்ளாத ஞாயம் மேல்ஞாயமென்மகனே
 துள்ளாதயானை துடியானையென்மகனே
 அடக்கம் பெரிது அறிவுள்ள என்மகனே
 கடக்கக் கருதாதே கற்றோரைக்கைவிடாதே
 நன்றி மறவாதே நான்பெரிதென்றெண்ணாதே
 அண்டிவந்த பேரை அகற்ற நினையாதே
 ஆபத்தைக் காத்து அகலநீ தள்ளாதே
 சாபத்தைக் கூறாதே தன்னளவு வந்தாலும்
 கோபத்தைக் காட்டாதே கோளோடிணங்காதே
 பாவத்தைக் காணாதே பகட்டுமொழி பேசாதே
 பசுவையடைத்துப் பட்டினிகள் போடாதே
 விசுவாசமதிலே விரோதம் நினையாதே
 எளியோரைக் கண்டு ஈந்து இரங்கிடுநீ
 அழிவென்ற பேச்சு அனுப்போல் நினையாதே
 தொட்டுப் பிடியாதே தோர்வைவைத்துக்காணாதே
 விட்டுப் பிடியாதே வெட்கமதைக் காணாதே
 வரம்பு தப்பாதே வழிதவறி நில்லாதே
 பரம்பூமி கண்டு பாவித் திருமகனே
 இத்தனை புத்தி எடுத்துரைத்தேனென்மகனே
 புத்தி விபரீதமாய்ப் பின்னுமா ராயாதே

சட்ட மறவாதே தன்னளவு வந்தாலும்
 நட்டங் காணாதே நாராயணா நாடாள்வாய்
 என்மகனே நானுனக்கு இன்னமொரு விஞ்சைசொல்வேன்
 பொன்மகனேயுன்னுடைய புத்தியிலே வைத்திருநீ
 இச்சட்டந் தன்னில் எள்ளளவு தப்பினதால்
 தீச்சட்டம் காய்க்கத் தேதிவருமென்மகனே
 அனுப்போல் மறவாதே யான்வைத்த சட்டமதில்
 மனுப்போ லென்றிராதே மனதெண்ணமாயிருநீ
 பஞ்சமிர்தே யென்னுடைய பாதை தப்பி நீநடந்தால்
 கொஞ்சங் கிளியே கொன்னெழுப்பு வேனுனையும்
 பதறியிரு என்மகனே பம்மியிருகண்மணியே
 பொறுதி மகனே பெரியோராயாகுவது
 உறுதி மகனே உலகமதையாளுவது
 மகனேநானெத்தனையோ மகாபலங்கள் கற்றவன்காண்
 உகமீதே சொல்லித் தொலையுமோவுத்தமனே
 எவ்வுகங் களுக்கும் இப்படியே தர்மமில்லை
 செவ்வுமகா விஷ்ணுதான் என்றுசொல்வார் தேசமதில்
 இப்போது என்மகனே இக்கலியன் மாய்மாலம்
 செப்ப எளிதல்லவே செயிக்க ஏலாதாராலும்
 இப்போதுன்னோடுரைத்த விஞ்சைக்குள்ளகப்படுங்காண்
 அப்பனே பம்மலிலே அகப்படுங்காணிக்கலியும்
 கலியென்றால் எலியல்லவே கணையாளி வேண்டாமே
 வலிமாய நினைவு மாய்மாலமென்மகனே
 ஆனதாலாயுதங்கள் அம்புதடி வேண்டாமே
 மானமாக இருந்தால் மாளுங்கலி தன்னாலே
 இன்னமொரு விஞ்சை இயம்புவேன் கேள்மகனே
 முன்னம்வகைக்காரனொடு மோதிப் பகையாதே
 பகைத்தாலிருக்க வொட்டான்காணவ்விடத்தில்
 உகத்தடக்கு முன்னே ஒருவரையுஞ் சீறரிது
 சார்ந்திருக்க வென்றால் சர்வதுக்குந் தாழ்ணுமே
 ஓர்ந்திருக்க வென்றால் ஒருவர்பகையாகாதே
 ஆனதால் நீயும் அவனைப் பகையாதே
 நானவனைக் கேட்பேன் ஞாயக்கேடாகிடினும்
 வலியோர்க் கொருவழக்கு வைத்துநீ பேசாதே
 மெலியோர்க் கொருவழக்கு வீணாய்ப்பறையாதே
 சொத்தாஸ்தி வஸ்து சுகமென்று எண்ணாதே
 வத்தாஸ்தி பெண்ணு வகையென்று எண்ணாதே
 நீயெண்ணா தேயிருந்தால் நீணிலங்களுமயங்கும்
 தானிதின்மேலெண்ணம் தங்குதங்காதேயிரு
 சத்துருவோடும் சாந்தமுட னேயிருநீ

புத்திரரோடும் பேசியிரு என்மகனே
 அன்போர்க்கு மீந்திருநீ ஆகாப்பேர்க்குமீந்திருநீ
 வன்போர்க்கு மீந்திருநீ வழிபோவார்க்குமீந்திருநீ
 சகலோர்க்கு மீந்து தானிருநீயென்மகனே
 வலியோர்க்கு மீயு வழிபோவார்க்கு மீயு
 மெலியோர்க்கு மீயு மேன்மையாயென்மகனே
 ஆர்க்கு மிகவீந்தால் அந்தத்தர்ம மேகொதிக்கும்
 போர்க்கு நினைத்தாரைப் பெலிகொடுக்குந்தர்மமது
 தன்மந்தான்வாளு சக்கரங்களல்லாது
 தின்மையது கேடு செப்பக்கேளென்மகனே
 சாதி பதினெட்டும் தன்னாற்கேடாகுமட்டும்
 நீதியழியாதே நீசாபங்கூறாதே

மகனேவுனக்குவைத்தவிஞ்சை மனதிலறிந்து கொண்டாயோ
 அகமே வைத்த சட்டமெல்லாம் அதுபோல் நடந்து அல்லாமல்
 உகமேயழியு முன்னாக ஒருசொல்லிதிலே குறைவானால்
 சகமோ ரறியத் தீழுழ்கிச்சதியாய் மறுத்து முழிப்பாயே

நல்லோர் மகனேசொல்வதுகேள் நானுரைத்தவிஞ்சையெலாம்
 வல்லோனான திருமகனே மனதிலறிந்து அறிந்துநட
 எல்லாம் நமதுள்ளாச்சுதென்றுஎண்ணி நடப்பொன்று
 சொல்லால் தாண்டிநடப்பீரால் தீயேகுளித்துவருவாயே

கொடுக்கும் வரங்கள் தந்தேன் கொடுத்த வரத்தை பறிப்பதற்கு
 உடக்கு வரமுந்தந்தேனான் உன்றனாணைத்திருவாணை
 அடக்குமுடக்குந்தந்தேனான் ஆதி சிவனாரவராணை
 நடக்கும் படியே சட்டமெல்லாம் நாராயணனே தந்தேனே

தந்த வரங்கள் தவறாது தருணஞ் சடையுந் தரைமீது
 எந்தன் மீது மறவாதே என்னாண்டருளு மிறையோனே
 அந்தன் மீது மறவாதே ஆயா னெனவேஅறிவில்வைத்துச்
 சிந்தைமகிழ்ந்துமுறைநடந்தால்சிவனுமுனக்குள்வசமாமே

தாயா ரோடு சிவமாது சரசு பதியே பொன்மாது
 நேயா மாதர் மடமாது நீணில மறிய வந்துனது
 பூசா பலன்கள் சொல்லிமிகப் புலம்பித் திரிவார் துயர்தீர
 மாயாதிருக்கு மகனேவுன் மனமே மகிழ்ந்து மகிழ்ந்திருவே

சொல்ல எளிதோ என்மகனே சொல்லாதனேகம்தோன்றுமினி
 வெல்ல எளிதோ என்மகனே மேலோரா ராராலும்

கொல்ல எளிதோவுனைமகனே கோவேங் கிரியின்கோனாலும்
வெல்ல எளிதோவுனைமகனே மேலாங்கண்ணே மிகவளராய்

இந்தப் படியே நாரணரும்இயம்ப மகவு ஏதுரைக்கும்
கந்தனுறுவே லென்றகப்பா கடியா வுனது படிநடக்க
எந்தப்படியோ நான்றமியேன் ஏதோஅறியப்போறெனெனச்
சிந்தைமகிழ்ந்துதகப்பன் திருத்தாள்பிடித்துசெப்பலுற்றார்

தன்னம் பெரிய தாட்டிக வைகுண்டரும்
என்னசொல்வீ ரென்றனக்கு என்றகப்பா நீரெனவே
வணங்கிப் பதம்பூண்டு மாதாவை யுந்தொழுது
இணங்கி யிவர்கேட்க ஏதுசொல்வார் நாரணரும்
நாராணா வைகுண்டா நன்மகனே என்னையினி
வாரணமே நீவணங்கி மகனே கைசேராதே
நீகை குவித்தால் எனக்குமிகத் தாங்கரிது
தானீத னான சர்வபரா என்மகனே
ஒருவருந் தாங்கரிது உன்கை குவித்தாக்கால்
குருதெய்வம் நீயே கோவே குலக்கொழுந்தே
இன்ன முனக்கு இயம்புகிற விஞ்சையதும்
பொன் னான மகனே பூராய மாய்க்கேளு
சாதி பதினெட்டும் தலையாட்டிப்பேய்களையும்
வாரி மலையதிலும் வன்னியிலுந்தள்ளிவிடு
வரத்தை மிகவேண்டி வைத்துக்கொள் ளென்மகனே
சரத்தை மிகவாங்கித் தானனுப்புப்பேய்களையும்
உட்கோள் கிரகம் உறவுகெட்ட பேர்முதலாய்க்
கட்கோள் கருவைக் காணாதே சாபமிடு
செல்வம் பொருந்திச் சிறந்திரு என்மகனே
கொல்லென்ற பேச்சுக் கூறாதே என்மகனே
ஒவ்வொன்றைப் பார்த்து ஊனு ஒருசாபம்
செவ்வென்ற பேச்சு செப்பியிரு என்மகனே
உரைத்த விஞ்சையெல்லாம் உனக்குப்போது மோமகனே
விரைத்தமுள்ள வைகுண்டா விற்பனவா நீகேளு
நீபோயிருக்கும் இடங்களில் என்மகனே
அன்பான பஞ்சவர்கள் அங்கேவுண் டென்மகனே
முன்னே பிறந்த உகத்துக் குகங்களெல்லாம்
என்னைவிட்டகலாது இருந்தார்கள் பஞ்சவர்கள்
ஆனதாலிப்போது யானும்நீ யானதினால்
மானமுள்ள பஞ்சவரை மகனேமுன் விட்டுக்கொள்ளு
அல்லாமற்கேளு அரிநாரணா என்மகனே
நல்லோராய்ப் பெண்கள் நாடியெண்ணக் கூடாது

வல்லோராய் நந்தன் வம்மிசத்தில் வந்திருந்தார்
 அப்பெண்ணார்க்கெலாம் அதிகப்பலன்தாறோமென்றேன்
 இப்பெண்ணார் சிலர்கள் இன்னமங்கே தோன்றிவந்தால்
 ஆனதால் பெண்ணார்க்கு அழகுகொடு என்மகனே
 நின்ற தவசு நிறைவேறினால்மகனே
 ஒண்டொடியார் சிலரை உன்பாரிதானாக்கி
 நன்மைகொடு என்மகனே நாரணா நாடாள்வாய்
 உன்னை நினைத்தோர்க்கு உதவிகொடு என்மகனே
 கட்டை விடாதே கருத்துள்ள என்மகனே
 சட்ட மறவாதே சாஸ்திரத்துக் குற்றவனே
 பெண்பாவம் பாராதே பேணியிரு என்மகனே
 கண்பாரு கண்மணியே கன்னி கணவருக்கு
 இன்னமொரு சூத்திரம் இயம்புகிறேனென்மகனே
 துன்னமறியத் தோற்றுவிப்பேன் சாதிதோறும்
 அன்புவன்பு பார்க்க ஆராரிடத்திலும்போய்
 உன்புதுமை சொல்லி உடலை மிகஆட்டி
 சாதிசாதிதோறும் சக்கிலி புலச்சிவரை
 ஆதிச்சாதிமுதலாய் ஆராதனை காட்டுவிப்பேன்
 காட்டுவிக்குஞ் சொரூபம் கண்டிரு என்மகனே
 ஆட்டுவிப்பேன் நால்வேதம் அதிலும்நான் மாயமிட்டு
 துலுக்கன்வீடானதிலும் சூதாட்டுப்பார்த்திடுவேன்
 கிலுக்கமொன்று செய்வேன் கீழுமேலும் நடுவும்
 பதறித் தெளியும் பார்த்திரு என்மகனே
 நீபெரிது நான்பெரிது நிச்சயங்கள் பார்ப்போமென்று
 வான்பெரிதுஎன்றியாமல் மாள்வார்வீண் வேதமுள்ளோர்
 ஒருவேதந் தொப்பி உலகமெல்லாம் போடுஎன்பான்
 மறுத்தொருவேதஞ்சிலுவை வையமெலாம்போடுஎன்பான்
 அத்தறுதி வேதம் அவன்சவுக்கம் போடுஎன்பான்
 குற்ற முரைப்பான் கொடும்வேதக்காரனவன்
 ஒருவர்க் கொருவர் உனக்கெனக்கென்றேதான்
 உறுதியழிந்து ஒன்றிலுங்கை காணாமல்
 குறுகி வழிமுட்டி குறைநோவுகொண்டுடைந்து
 மறுகித் தவித்து மாள்வார் சிலபேர்கள்
 ஓடுவார் சிபேர் ஒழிவார் சிலபேர்கள்
 கேடு வருமே கேள்விகேளாப் பேருக்கெல்லாம்
 அதன்மேல் மகனே யானுனக்குச்சொல்வதுகேள்
 இதின்மே லுனக்கு ஏகவியாழம்வரும்
 சந்தோசமாகுதுகாண் உனைச்சார்ந்த அன்போர்க்கு
 எந்துயரமெல்லாம் ஏகுதுகாணென்மகனே
 அதுவரையும் நீதான் அன்பா யிருமகனே

எதுவந்தாகிடினும் எண்ணம்வையா தேமகனே
 சுறுக்கிட்டுயானும் ஒவ்வொன்றாய்த் தோன்றவைப்பேன்
 இறுக்கும் இறைகளெல்லாம் இல்லையென்று சொல்லிடுநீ
 வேண்டாமிறைகள் வேண்டாமென்று சொல்லிடுநீ
 ஆண்டார் மகனே அதிகத்திருமகனே
 நல்ல மகனே நான்வைத்த விஞ்சையெல்லாம்
 செல்ல மகனேவுன் சிந்தையிலே பற்றினதோ
 போதுமோ விஞ்சை புகலணுமோ என்மகனே
 சாருமொரு விஞ்சை தான்சொல்வேன் கேள்மகனே
 முவ்விஞ்சை வைத்தேன் உலகமறியாதவிஞ்சை
 இவ்விஞ்சை மாத்திரமே இனம்பிரித்துச்சொல்லாதே
 பெற்றோர்கள்கண்டுகொள்வார் பேசரிய என்மகனே
 கற்றோர்கள் கண்டுகொள்வார் கண்ணே திருமகனே

கண்ணே மகனே திருமகனே கமலப்பூமா கரிமகனே
 எண்ணையெழுத்தே என்மகனே இறையோர்தொழுவே வருமகனே
 ஒண்ணே மகனே உயர்மகனே உடைய மகனே கண்மணியே
 தண்ணே மகனே தவமகனே சாகா திருக்குஞ் சலமகனே

மகனே தவமே மரகதமே மாதவம் பெரிய மலரோனே
 தவமேயுனதுள் வைத்தவிஞ்சை தானே போது மோமகனே
 இகமேழ்மகிழ வந்தவனே என்றன் மகனே வளர்வையென
 உகமேழ்ளந்தோருரைத்திட உயர்ந்தமறையோர்வாழ்த்தினரே

அய்யாநாராயணரும் ஆதிவை குண்டமென
 மெய்யாயுரைத்து விளங்கவே வாழ்த்தலுற்றார்
 மகனேவுந்தேகமதில் வைத்த நிறங்களெல்லாம்
 உகமழியு முன்னே ஒருவர்கண் காணாதென
 அகமே வைத்து அகமகிழு என்மகனே
 வைகுண்ட மென்றுமிக வாழ்த்தக் குருநாதன்
 மெய்குண்டத் தோர்கள் மேலோர்கள் வாழ்த்தலுற்றார்
 மகரவுந்தி விட்டு வைகுண்டந் தான்பிறந்து
 சிகரமுனி தேவருட சிறப்பதிலே வந்தவுடன்
 தேவர் திருவானோர் சென்றெடுத்து வைகுண்டரை
 மூவர்தேவர்மகிழ்ந்து முதலோனைக்கைகுவித்து
 ஏந்தி யெடுத்து இளந்தொட்டில் மீதில்வைத்துச்
 சாந்தி கழித்துத் தவலோகச் சட்டையிட்டுச்
 சீதை மயக்கமெல்லாம் தீர்ந்திடவே சாபமிட்டு
 வீரரையும் வந்து வீரலட்சுமியெடுத்து
 மடிமீதில் வைத்து மாதுசரசோதியுடன்

குடியான பேரும் கொண்டங்ககமகிழ்ந்து
 பொன்தொட்டி லிட்டுப் பொற்சீதை தாலாட்ட
 பைங்கொடி யாள்சரசு பதிமாது தாலாட்டத்
 தேவரிஷி வானோர் தேவரம்பை மாதரெல்லாம்
 சீவசெந் தெல்லாம் திருப்பாட்டுப்பின்பாட
 ஈசர்முதல் சங்கம் எண்ணி மனமகிழ்ச்
 சார்சரசுபதியாள் தாலாட்டவேதுணிந்தாள்

பொன்மணிப் பதியினுள்ளே புனலரி கிருஷ்ணர் பெற்ற
 தண்மணிப் பாலன் தன்னைத் தங்கமாந்தொட்டி லிட்டு
 மின்மணி கொடிசேர் கன்னி விளங்கிய சோதி மாது
 கண்மணி வைந்த ராசர் கண்ணுறத்தாலாட்டி னாளே

தாலாட்டு

தார தரதர தாராரோ தார தரதர தாராரோ
 நாராயணர் தானோ தாராரோ நல்ல நாராயண வைகுண்டமோ
 காரணர் தானோ வைகுண்டமோ கயிலாச நாதக் கண்மணியோ
 செல்வ முதலான சீமானோ சிவசிவ சிவ சிவமுதலோ
 அல்லலகற்றியே அரசாளும் அரியோன் மிகப்பெற்ற அரிதானோ
 தெய்வப்பெருமாள்தான் பெற்றகன்றோசீதை மாதுதான்பெற்றகன்றோ
 மெய்யனரிநாதன் பெற்றகன்றோ விஷ்ணு மகாபரன் பெற்றகன்றோ
 ஈசர் மைத்துனர் பெற்றகன்றோஇறவா திருமாது பெற்றகன்றோ
 மாயத் திருவுளம் பெற்றகன்றோ மான வைகுண்ட ராசக்கன்றோ
 வேதக் குருநாதன் பெற்றகன்றோ வீர லட்சுமி ஈன்றகன்றோ
 சீதக் குருதாயா ரீன்றகன்றோ தெய்வ வைகுண்ட ராசக்கன்றோ
 கிருஷ்ணமகாநாதன் பெற்றகன்றோகிருபைக் குருநாதக்கண்மணியோ
 விஷ்ணு மகாநாதன் பெற்றகன்றோவீரலட்சுமி ஈன்றகன்றோ
 நாட்டுக்குடையதோர் நாரணரின் நல்ல பாலனோ வைகுண்டனோ
 ஏட்டு முதலானோ தாராரோ ராச வைகுண்ட ராசர்தானோ
 மூலச் சிவநாதன் பெற்றகன்றோ உலகை யொருகுடைக் காள்வானோ
 நாலு வேதமும் தாண்டிமுறை நடத்தியொருகுடைக் காள்வானோ
 ஒருமை மனத்துடை யுத்தமர்க்கு உற்ற பதவிகள் கொடுப்பவனோ
 தருமத் திறவானோ தாராரோ தங்க வைகுண்டத் தாட்டிகனோ
 மகரச் சீதையாள் வயிற்றிலுற்றுவளர்ந்த வைகுண்ட மாமணியோ
 அகரச் சிவகோபுரமுகுபதி அதிகப் பதிகெண்டு வந்தவரோ
 தங்கக் கோபுரம் தளிர்மரமும் சதுர மேடைகள் கண்டவரோ
 சங்க மகிழவே வந்தவரோசகல கலைதமி ழாய்ந்தவரோ
 உலகம் பதினாலு மொருகுடைக்குள் ஒருசொல் மொழிக்காள வந்தவரோ
 இலகு பிரகாச சுவடுகொண்டு இலங்கும் பதியாளப் பிறந்தவரோ

வம்புக் கலியுகக் குலமறுத்து வைந்தப் பதியாள வந்தவரோ
அம்புக் கணையொன்று மில்லாமலே அறுக்க வந்தாரோ கலிதனையும்
கூடப் படைகள்துணையில்லாமல் குறும்பை யடக்கவே வந்தவரோ
சாடத் தலையாரி யொன்றில்லாமல்சதைக்க வந்தாரோ கலியுகத்தை
வாளு மாயுத மெடுக்காமலே வதைக்கவந்தாரோ கலியுகத்தைக்
கோளு பேய்களைக் கிரகங்களைக்கொல்ல வரம்பெற்ற வைகுண்டரோ
சாணாக் குருநாத வைகுண்டரோ சாதி தற்காக்குந் தலையாரியோ
காணாக் கருவான கருமூலமோ கர்த்தன் கர்த்தாதிக் கடவுள்தானோ
நீசக் குலங்களைக்கருவறுக்க நெடிய நாரணர் பெற்றகன்றோ
தோசப் புழுச்சாதி குலமறுக்கத்திருமால் நாரணர் பெற்றகன்றோ
சீமை மைம்பத்தாறு தேசமெல்லாம் சொல்லொன் றுள்ளாள் வந்தவரோ
நாமம் பெரியதோர் வைகுண்டரின்நாமம் பெறவோங்க வந்தவரோ
தெய்வப் பாலர்கள் சிறந்துபோற்றச்சீமை யரசாள் வந்தவரோ
மெய்வரம்பதின் முறைநடத்தி மேன்மைச் செங்கோல் முடிதரித்து
பொறுமைபெரிய வைகுண்டனோபெரிய பூமேடைக்கொலுவீரனோ
தரும வரம்புகள் தவறாமலே தரணி யரசாளும் வைகுண்டரோ
திராசு நிறையிலுந் துல்லியமாய்ச்செங்கோல் செலுத்தவே வந்தவரோ
மிராசு மூவர்க்குமுதன்மைதானோ மூலச் சிவமணி குருநாதனோ
சான்றோர் கைகட்டிச் சரணங்கூறத்தரணி யொருகுடைக் காள்வானோ
ஆண்ட மணிநாதன் நாரணர்க்கு ஆன மதலையாய்வந்தவரோ
வைய மளந்ததோர் நாரணர்க்குமதலையெனவந்த வைகுண்டரோ
தர்மப் பதியாளும் வைகுண்டரோ சாணர்க்கனுகூல மானவரோ
அலைந்துமலைந்ததோர்சான்றோர்க்கு அதிகவிதிகொண்டுபிறந்தவரோ
சாணாக்குடிகுல நாயகமோ தர்மந் தழைக்கவே பிறந்தவரோ
தோணாத்துறைகொண்டு வந்தவரோ துவராபதியாளப் பிறந்தவரோ
ஏழு யுகபரக் கணக்கையெல்லாம் எடுத்து நடுத்தீர்க்கப் பிறந்தவரோ
ஆளும் வைகுண்டப் பதியாளவே அரிய வைகுண்டம் பிறந்தவரோ
வீர வீராதி வீரன்தானோவீர சூரனாரீன்றகண்ணோ
சூர சூராதி சூரன்தானோசூர சூரனார் பெற்றகண்ணோ
நாத நாரணர் பெற்றகண்ணோ நாக மணிநாதன் பெற்றகண்ணோ
சீதக் குணநாதன்பெற்றகண்ணோ சீதை மணவாளன் பெற்றகண்ணோ
மேகநிறத்தண்ணலீன்றகண்ணோமேலோர் போற்றும்வைகுண்ட கண்ணோ
ஏகச் சிவநாதன் பெற்றகண்ணோஇறவாதிருமூர்த்தி பெற்றகண்ணோ

வேறு

சந்திர சுந்தர தந்திர மந்திர சாமிசீர் பாலகனோ
தாயக மாயக நாயக மாகிய தாண்டவ சங்கரனோ
சுந்தர சந்திர யந்திர குஞ்சிதசூரியப்பிர பாலகனோ
சூரனோ வீரனோ மாதனோ நீதனின் சூலகலா திபனோ

தந்திர மந்திர இந்திர சுந்தரின் சந்ததி சந்ததியோ
சகடவெலி சண்டரை அகடவெலி செய்திடும் சுக்கிரவிக்கிரனோ
கொந்தரி சந்ததின் தந்திர சுந்தர கோசல நாயகனோ
கொடுகலியறவொரு கடுமுனை கொண்டருள் குலவெங்கிடகுண்டமோ

சுத்தனோ கர்த்தனோ நித்தனோ அத்தனோ துலங்கும் தங்கரனோ
சூரனோ வீரனோ தீரனோ நாதனோ சூரியப்பிரகாச வீதனோ
வீரனோ காரனோ தாரனோ சாரனோ வெங்கிட ரங்கிடனோ
விகடக டகடக டகுட்ட டடமருள் வேதவிக்கிர சுக்கிரனோ

தீரனோ காரனோ சீரனோ வீரனோ செந்திலம்பதிவளர் சந்திரனோ
திகதிக தரிகிட செகமுக மருள்புரித்திக்கிர விக்கிரனோ
நீதனோ கீதனோ வீதனோ மாதனோ நீதவெங் கோகுலனோ
நெகிடுகலி யகடற விகடுகுடல் கருவற நெக்கிர விக்கிரனோ

இப்படி ஒளவை மாது இயல்பு தாலாட்டக் கண்டு
செப்படி முனிமாரெல்லாம் சிவவைந்தர் பதத்திற்சென்று
முப்படி முறைபோல் தேவர்முக்கந்தன் பள்ளி கொள்ள
அப்படித் தேவ ரெல்லாம் அவரிசை கூற லுற்றார்

பள்ளி உணர்த்தல்

பள்ளியுணராய்-சிவமருகா நீ பள்ளியுணராய்
பள்ளியு ணராய்நீ தெள்ளிமையாகவே
பாற்கடல் மீதினில் தாக்குடனுதித்தவா
வெள்ளி யுதித்திடப் பள்ளியுணர்த்தவும்
வேதநா ராயணர் சீதகோபாலர்க்குக்
கொள்ளி யெனவந்த வைகுண்டக்கோவனே
கோவேங் கிரிவளர்ஈசர் மருகோனே
வள்ளி மணவாளர் வளர்செந்தூர் வாரியில்
வந்து பிறந்துநல்தெச்சணம் புகுந்தவா (பள்ளி)

வேக முடனொரு சந்தத்துள்ளாடியே
மேதினி யோர்க்கு உபகாரங்கள் செய்யவே
ஆகாத்த பேர்களை அக்கினியில் தள்ளவும்
ஆகின்ற பேர்க்கு உபகாரங்கள் செய்யவும்
தாகத்துக்கானதோர்தண்ணீர் கொடுத்துநீர்
சஞ்சல நோய்பிணி யஞ்சற்குத் தீர்க்கவும்
ஏகத்துடனாளும் நாரண வேந்தர்க்கு
எம்பி யெனவரும் தம்பிரானானவா (பள்ளி)

மூர்க்கன் கலியுக ராசனைத் தட்டியே
முடுமுடுக்கஞ் செய்த மூர்க்கரை வெட்டியே
ஆர்க்கமுடன்புவி யைம்பத்தாறு சீமையும்
அடக்கியொரு சொல்லுக்குடைக்குள்ளே யாளவும்
காக்காமகா தர்மகற்பையுங்காக்கவே
கர்த்தனரி கிருஷ்ணர் புத்திரராய்வரும்
தாக்கத் திறம்வளர் வைகுண்ட ராசரே
தர்மமதி லுறையும்பொறுமைக் குலதீரா (பள்ளி)

தம்பில மானகுறோணி குண்டோமனைத்
தத்தியாத் தில்லைமல்லாலனைசூரனை
வம்பு இரணிய ராவண சூரனை
மகோதரனான துரியோதனப் பாவியைக்
கொம்பிலுங் கெம்பிலும் அம்பினாற் கொன்றதோர்
கோபால கிருஷ்ண குழந்தைவைகுண்டரே
நம்பின அன்பருக்கு உபகார சாலியே
நாரணா சீமைக்கு அரிவரி யானவா (பள்ளி)

பள்ளிதா னுணர்த்தத் தேவர் பரிவுடன் கேட்டு வைந்தர்
தெள்ளிவை குண்ட ராசர் சிந்தையிலன்பு கூர்ந்து
நள்ளிய தேவரார்க்கும் நயமுடன் தயவுமீந்து
துள்ளியே தகப்பன் பாதம் தொழுது வணங்கிச்சொல்வார்

தேவர் துயரமெல்லாம் தீர்ப்போங்காணென்றுசொல்லி
மேவலர்கள் போற்றும் விசய வைகுண்டராசர்
தகப்ப னுடபதத்தில் சரணமிகப்பணிந்து
உகப்பரனார் நோக்கி உரைக்கிறாரன்போரே
என்னை பிதாவே மாதாவே யென்தாயே
எல்லா விவரமதும் எடுத்துரைத்தீ ரென்றனக்கு
நல்லோரே நானினித்தான் நடக்க விடைதாரும்
பண்டுள்ள ஆகமம்போல் பால்வண்ணர் பெற்றிடும்
வைகுண்டர் தெச்சணமே கொள்வார்தான் பள்ளியென
ஆதியா கமப்படியே அனுப்பிவையும் அம்புவியில்
சோதிமணியே சுவாமி எனத்தொழுதார்

நாரணர் வைகுண்டரை வழியனுப்புதல்
உடனே மகனை உவந்துமுகத் தோடணைத்துக்
கடலின் சிறப்பைக் கண்டாயோ என்னுசொல்லி
மகனே வுனைவிட்டு மறுவரு வாழ்வேனோ
நகமுஞ் சதையும்போல் நான்வருவே னுன்கூட

எத்தனை கோடி இயல்தர்மஞ்செய்துவன்னைப்
 பெற்றெடுத்தே னுன்கூட பிறகே வருவேனப்பா
 நீயொருவ னெனக்கு நிலையென்றுகாணுமுன்னே
 தாயில்லாப்பிள்ளையைப்போல் தட்டழிந்தேனென்மகனே
 மகனே வுனைக்கண்டு மனச்சடவெல்லாந்தீர்ந்தேன்
 சுகமேபோய் வாவெனவே சொல்லி யனுப்புவேனோ
 உன்கூட நானும் ஓடி வருவேனப்பா
 என்கூட வுன்தாயும் ஏகி வருவாள்காண்
 என்று தாய்தகப்பன் இவர்கள் வழிகொள்ளவே
 கண்டு வைகுண்டர் கனமாய் மனமகிழ்ந்து
 நீங்கள் வருவதுதான் எனக்குவெகு சந்தோசம்
 தாங்கி வருவேன் தமியேனுங்கள் பாதமதை
 அப்போது நாராயணர் மகனையாவிமிக
 இப்போ தென்பாலகனே இயம்புகிற புத்தியைக்கேள்
 சீமை யதுகாணச் செல்லோங்காணுன்கூட
 வாமை மகனே வருவோமுன் கண்காண
 மகனே நீநடக்க வைகுண்டம்வைகுண்டமென
 உகமீ ரேழுங்காண உரைத்துவிடு யாமமது
 முன்னடந்து யாமம் மொழிந்துநட என்மகனே
 பின்னடந்து நானும் யாமம் பிசகாமல்
 நடத்திவைப்பேன்மகனேநல்லமணி மரகதமே
 அடத்திவிட்ட யாமமது அனுப்போல் பிசகாமல்
 காட்டுவிப்பேன் மகனே கண்ணேநீ முன்னடநீ
 தாட்டிமையாயுன்வாக்கால் தானுரைத்தயாமமெல்லாம்
 நடத்திவைக்க வாறேன் நன்மகனே வுன்பிறகே
 கடல்திரைவாய்ப் பதிகள் கண்டுசென்று தானிருநீ
 தண்ணீர் மண்ணீந்து தானிருபோ என்மகனே
 கண்ணி லுருக்காணும் கைக்குளொருகிள்ளைவரும்
 பகைவன் மடிவன் பைங்கிள்ளையங்காகும்
 உகவன் வருவன் ஒருவனறிவான்காண்
 பகவான் சுழற்றும் பாருலக மும்பழுக்கும்
 அகங்காணும் பாந்தள் அஞ்சாட்சரங்காணும்
 மூசிர சீர்சிரசு முகாசிரசு முன்காணும்
 பார்சிரசு கண்டு வாறேனென் பாலகனே
 திகையாதே முன்னடநீ சந்தமுனி தன்கூட
 பகையாதே என்மகனே பஞ்சவரைக் காத்துக்கொள்ளு
 அஞ்சபூக் கொண்டு ஆசாரஞ் செய்தோர்க்கு
 வஞ்சக மில்லாத வாழ்வுகொடு என்மகனே
 மகனே நீவாற வழியின் பவிசுகண்டு
 தவமுடித்து நீயும் தாண்டியிரு என்மகனே

முனிவர்களைச்சாட்சியமர்த்தல்

என்றுவைகுண்டருடன் இசைந்தமுனிரண்டுவிட்டு
கொண்டயச்சுக் காத்திருங்கோ குண்டருட பக்கமதில்
சாட்சியாய்ப் பார்த்திருங்கோ தரணி வளப்பமெல்லாம்
காட்சி கொடுத்திடுங்கோ கண்ணரியோன் முன்னிருந்து
கோபங்காட் டாதேயுங்கோ குணமுனிவரேகேளும்
சாபங் கொடாதேயுங்கோ சாஸ்திர முனிவர்களே
நாரா யணர்பெலங்கள் நன்றா யறிவீர்களே
சீரான பொறுதி செய்வதுநீர் கண்டிருங்கோ
வைகுண்ட மாமுனிதான் வாழுந் தலத்தருகே
மெய்குண்டமாய் மேற்கு மேன்முலையோர்தனுக்கு
வடகீழ் முலை மாமுனியே ஓர்தனுக்கு
இடமிதுவே சொன்னேன் யார்க்குந்தெரியாதிருங்கோ
இந்தப் படிகாத்து இருங்கோ தருணம்வரை
சிந்த முனிவர்களே செல்லுமிவர்கூட
என்று முனிகளுக்கு இயம்பச் சிவநாதன்
நன்றுநன் றென்று நன்முனிவர் சம்மதித்தார்
உடனேதான் வைகுண்டர் உள்ள மிகமகிழ்ந்து
கடலை மிகத்தாண்டி கரையிலே செல்லுமுன்னே
தேவாதி தேவரெல்லாம் திருமுறைய மிட்டனரே
ஆவலா தியாக அபயமிட்டார் தேவரெல்லாம்
வைகுண்டருக் கேபயம் முறையமிட்டார் மாதேவர்
கைகண்டராசருக்குக் காதிலுற அபயமிட்டார்

தேவர்கள் வைகுண்டருக்கு அபயமிடல்

நாரணருக் கேயபயம் நாதனுக் கேயபயம்
தோரணருக் கேயபயம் சுவாமி யுமக்கபயம்
நாராயண நாதாசிவ நாதா உமக்கபயம்
நாடுங்கலி கேடுவரும் நாதா உமக்கபயம்
சீராய்ப்புவி யாளவரு வாயே உமக்கபயம்
சிவசிவனேசர சரணம்மகா சிவனே உமக்கபயம்
பாராயேழை முகமேபரா பரமே உமக்கபயம்
பாலர்தெய்வச்சான்றோர் படுந்துயரந்தனைமாற்றும்
நாராயண தீராநல்ல நாகந் தனில்துயில்வாய்
நலமோவுனக் கிதுநாள்வரை நாங்கள் படும்பாடு
கடலில்துயில் கண்ணாகனிகண்டே கன்றையெறிந்தாய்
களமேபெலி கொளவேகூளி களிக்கஇலங்கையழித்தாய்
குன்றைகுடையாக்கிய்முப்புரகோட்டையெரித்தாய்
கோனிநிடை மாதரிணைக் கோனாகவேவளர்ந்தாய்க்

காடேகாலி மேய்த்தாய்ப்புனல் களியன் தனைவதைத்தாய்
 கம்சனை வதைத்தாய் சப்தபெலக்காரரை வதைத்தாய்
 மாடேமேய்த்துத்திரிந்தாய்வலு மாபலிசிறைவைத்தாய்
 கோசலாபுவி யாண்டாய்வலுக்குகனை மிகக்கண்டாய்
 குறோணியை வதைத்தாய் குண்டோமனைக்கொன்றாய்
 தில்லை மல்லாலன் கொடுஞ்சூரன்தனைவதைத்தாய்
 ஈடாய்வலு இரணியன்குடல் ஆறாயோடக் கொன்றாய்
 இரக்கமற்ற துரியோதனன் அரக்கர் குலமறுத்தாய்
 இன்னங்கலி நீசக்குலம் கொல்ல வரம்பெற்றாய்
 ஏழைக்குடி சாதிகட்கு மீள விடைகொடுத்தாய்
 எழுந்துதெட்ச ணாபுவியில் இரங்கி வரவேணும்
 மாளக்கலி தாழநரகம் வீழ வரம்பெற்றாய்
 வாய்த்தகுல சான்றோரவர்க் கேற்ற வரம்பெற்றாய்
 வரவேணுந் தெட்சணாபுரி மலைபோ லுயர்ந்துபோகு
 தேசக்கலி தீதுஅநியாயம் பொறுக்கரிதே
 சிவனேவைந்த ராசேதெச்சணபுவியில்போவோம்
 கேட்பாரில்லை யெனவேபேய்கள் கீழும் மேலுஞ்சாடுது
 கிருஷ்ணாமகா விஷ்ணுவன் கிருபை யிரங்கவேணும்
 தாண்மைக்குலச்சான்றோருனைத்தவத்தால் தேடிவருந்த
 தாயுமவர் தகப்பன்சுவாமிதானே யல்லாலுண்டோ
 சர்வபரா சுவாமிசிவ சுவாமி யுமக்கபயம்
 சாணார்படுந் துயரங்கண்டு சுவாமி யெழுந்தருள்வாய்
 ஆற்றிலலைக்கோரைபோல் அலைவதுந் தெரியாதோ
 அணைப்பாருன்துணையே யல்லால்அவர்க்கேதுமுண்டோ
 பலநாளவர் படும்பாடெல்லாம் பார்த்தே யிருந்தாயோ
 பயமோ அவரிடம் போகினுஞ் செயமோ சொல்லுமையா
 பாலரவ ருமக்கேயல்லா பாரா திருப்பாயோ
 ஆருமற்றார் போலேயவர் அலைவ துந்தெரியாதோ
 அரணேசிவ மருகாவுனக் கபயம் உனக்கபயம்
 அவரால்நாங்கல்படும்பாடெல்லாம்அறியல்லையோசாமி
 ஆதிமுறை யாகமத்தை அழித்துச் சொல்லுறோமோ
 அதுதான்பொய்யோ மெய்யோஎன்றாகமந்தனைப்பாரும்
 அண்டரண்டந் தொழவேவரும் ஆதி யுமக்கபயம்
 அரகராசிவ அரணேசிவ அரசே யுமக்கபயம்
 ஆதிசிவ னாதிதவ மோதி யுமக்கபயம்
 ஐயுங்கிலி சவ்வுங்கிண அரணே யுமக்கபயம்
 அம்மாஆதி அய்யாசிவ மெய்யா உமக்கபயம்
 அரசேதெச்ச ணாபுவியில் வரவேணு முமக்கபயம்
 அந்தக்கலி திந்தெய்யென்றுஅறவே வரவேணும்
 அத்திடக்கலி செத்திடக்கலி அறவே வரவேணும்

அய்யக்கலி தீயாவியே அறவே வரவேணும்
 அவகடக்கலி சவகேடாக அழிக்க வரவேணும்
 ஐம்பத்தாறு சீமையொரு குடைக்குள் ஆள்வாயுமக்கபயம்
 அத்தாவுமக் கபயம்சிவ முத்தா வுமக்கபயம்
 ஆதிநாராயணர்க்குப் பால னானகுணதீரா
 ஆதியுமக் கபயம்சிவ சோதி யுமக்கபயம்
 அரனேசிவ னார்க்குமருக னான குணபாலா
 அலைவாய்க்கரைமடமாம்பதி ஆள்வா யுமக்கபயம்
 அய்யாவை குண்டாஅலை கண்டா யுமக்கபயம்
 தாணுமா லயனாய்ப்பேரு தழைக்க சிவமுளைக்க
 தானாயொரு குடைக்குள்தர்மத் தரணி யாளவந்தாய்
 சாணாக்குரு வேதக்குரு தானானா யுமக்கபயம்
 தாண்டும்பதி கூண்டப்பதி தானானா யுமக்கபயம்
 தவமேதெச்சணாபூமியில்தானே வருவாயே

வைகுண்டர் தேவர்க்கு உறுதிசொல்லல்

தெச்சண மீதே வந்து தெய்வமாயிருந்து கொண்டு
 மிச்சமாய் புதுமை காட்டி மேதினி யெவருங் காண
 உச்சமே சான்றோர்க் கீந்து உதவியுஞ் செய்வா யென்று
 பச்சமாய்த் தேவ ரெல்லாம் வைந்தரின் பதத்தில் வீழ்ந்தார்

வீழ்ந்திடக் கண்டு வைந்தர் விடையுள்ள தேவர்தம்மைச்
 சோர்ந்திட மொழிகள் சொல்லி தேவரே பதற வேண்டாம்
 ஓர்ந்திட எனக்கு முன்னே உள்ளது தானே யென்று
 கூர்ந்திடவுரைத்தவர்க்கு குணமுடன் மகிழ்ந்துசொல்வார்

தெய்வமாதர்கள் பெற்ற தேவரே சான்றோர்க்கெல்லாம்
 மெய்வரம் பதுபோல் ஞாயம் விளம்பிடப் பேறு பெற்றேன்
 பொய்வரம் பசாசு எல்லாம் பொன்றுற வரங்கள் பெற்றேன்
 அய்வரைக் காத்துத் தர்ம அரசுக்கும் பேறு பெற்றேன்

ஒருகுடை யதற்குள்ளாள் ஒருவிஞ்சையதிகம் பெற்றேன்
 கருவுடை யோர்க்குங் காணகனவரம்பெற்றே னானும்
 மறுகிநீர் தவிக்க வேண்டாம் வருவேனான்சான்றோரண்டை
 குறுகலிதனைத்தாண்டுகொள்வேனென்குலத்தைத் தானே

என்னையே கெணியா வண்ணம் ஏழையா யிருந்த சான்றோர்
 தன்னையே பழித்தோரெல்லாம் சளமது துயரங் கொண்டு
 அன்னீத நரகந் தன்னில் அகப்படத் தள்ளிக்கொன்று
 சான்றோர்க் கெல்லாம் கொடுப்பேன் மேற்பவிசு தானே

எல்லாஞ் சான்றோர் கையாலே எள்ளும் நீரும் கலிக்கிறைத்து
பொல்லாக் கலியை நரகமதில்புக்க அடித்துப் பேயோடு
கொல்ல விடைகள் கொடுப்பேன் கூண்ட சான்றோர் கையதிலே
வல்லோர் புகழுந் தேவர்களே மனமே சடைக்க வேண்டாமே

வேண்டாமென தேவருக்கு விடைகள் கொடுத்து வைகுண்டரும்
கூண்டாங் கடலின்கரைதாண்டி குதித்தே கரையிலோடிவந்து
மாண்ட பூரணனை முன்பெற்ற தாய்க்கோர் சடலவுருக்காட்டி
ஆண்டாராணைவருக்கும் அகலாதேஎனஆணைகொண்டார்

நானோ பிறந்த சமுத்திரத்தின் நடுமேற் கடலிலன்னா பார்
ஏனோ பதியும் மேடைகளும் எண்ணிப் பாரு தேர்நிறமும்
மானோ பொன்னோ மண்டபமோ வறடே யுனக்குச் சாட்சியிது
யானோ காட்டுஞ் சொரூபமெல்லாம் யாதா யிருநீ மறவாதே

பதமோ பதமோ பாற்கடலின் பாலை யகமே கொள்ளுவென
இதமாய் இதமாய்ச்சொல்ல இசையா வண்ணம்வீழ்ந்திடவே
உதயம் உதயம் வெளித்திறந்தஉருவை யொருவர்க்குரையாமல்
இதையே மறந்து எனை நீ இளப்பம் பேசினெகிழாதே என்றார்

வைகுண்டம் பிறந்து வார்த்தையொன் றோர் குடைக்குள்
பொய்கொண்ட பேரைப் பெலிசெய் தரசாள
விஞ்சை கொண்டு போறேன் நிதானமாய் நீ பாரெனவே
அன்றுவை குண்டர் அவர்நடந்தார் தெச்சணத்தில்
கெங்கைக் குலத்தாயை கிருஷ்ணர் வரவழைத்து
நங்கையே யென்னுடைய நாமமது கேட்டதுண்டால்
பால்போல் பதம்போல் பாவந்தீரன்பருக்குச்
சூல்புத்தி வம்பருக்குச் சூதுசெய் மங்கையரே
என்றுவைகுண்டர் இப்படியாமம் கூறி
இன்றுதெச்சணம்போக எழுந்தருளியேவந்தார்
சகலவுலகோரும் சந்தோசங் கொண்டாடப்
புகல எளிதில்லாத பெரியநாராயணர்க்கு
வைகுண்டம் பிறந்து வார்த்தையொன்றோர்குடைக்குள்
மெய்கொண்டமுப்பொருளோர் மேனியொன்றாய் திரண்டு
எல்லா வரமும் இவர்க்கு மிகக்கொடுத்து
நல்லோர்க்குக் காலம் நலமாகு மென்றுசொல்லி
வானலோ கம்வாழும் வானவருந்தானவரும்
தானே முன்னாகமங்கள் தப்பாதிடை முனிவர்
வகுத்திருந்த ஆகமங்கள் நிறைவேறி வந்ததென்று

மாமுனிவரெல்லோரும் மாசந்தோசங் கொண்டாடி
நாமுமெதிரேபோய் நல்லவைகுண்டர்பதம்
கண்டுகொள்வோ மென்று கனமுனிவரெல்லோரும்
கொண்டு மலர்ப்பூக்கள் கோமான்கால்மீ தேசொரிந்து
கொற்றவரும் மாண்டு குறும்பு மிகப்பெருத்து
உற்ற துலுக்கன் உடன்வந் துடனோடி
மற்றொரு பத்தாண்டில் வருவோமென் றாகமத்தின்
வர்த்தமானம்போலே வந்தவைகுண்டரென

கயிலை கணக்குகளை வைகுண்டர்வசம் ஒப்படைத்தல்

எல்லோரும் போற்றி எதிர்நின்று வாழ்த்திடவே
நல்லோரா யெங்களையும் நாராயணர்மகனே
உன்கிருபைதந்து உதவிதருவாய்மேலும்
முன்கிருபை யெல்லாம் உனக்குள்வச மாச்சுதல்லோ
முப்பொருளும் நீதானாய் உறுவெடுத்தாயானதினால்
எப்பொருளைக் கண்டு இயல்புபெறப்போறோங்காண்
வைகுண்ட மாமுனியே மனதிரங்கிக் காக்கவேணும்
மெய்குண்டர் பதத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்
அப்போது வானோர்க்கு ஆதிவைகுண்டருரைப்பார்
இப்போது வானோரே எனையறிந்த தெந்தவிதம்
என்றுவை குண்டர் இயல்பறியச் சொல்லிடவே
அன்று வானோர்கள் எல்லோரு மேதுசொல்வார்
கயிலையங் கிரியிலுள்ள கணக்குமுத லுள்ளதெல்லாம்
ஒயிலாகப் பிறப்பு உயர்கணக் கானதுவும்
தத்துக் கணக்கும் சஞ்ச முதற்கணக்கும்
பத்துக் கணக்கும் பலன்பெற்றோர் தங்கணக்கும்
மோட்சக் கணக்கும் முன்னுள்ள யுகக்கணக்கும்
வாச்சக் கணக்கும் வைகுண்ட நற்கணக்கும்
நரகக் கணக்கும் நடுத்தீருவைக் கணக்கும்
தருமக் கணக்கும் சகலக்கணக் குமுதலாய்ப்
பொறுமைப் பிரமா பூசாந்திரக் கணக்கும்
எல்லாக் கணக்கும் எடுத்துமிகத் தேவரெல்லாம்
வல்லான கயிலைவிட்டு வருவதுகாண் டேயடியார்
தியங்கி மனங்கலங்கித் தேவரோ டேகேட்டோம்
மயங்கிமிகக் கேட்டிடவே மாதேவ ரேதுரைப்பார்
நாராயணர்க்கு நல்லவைகுண்டம்பிறந்து
சீரா யுலகமெல்லாம் சிறந்தே வொருகுடைக்குள்
ஆள வருவதினால் அவர்கைக்குள்ளிக்கணக்கு
நீள அரன்சிவனும் நெடிய மருகோனும்
இந்நாள் முதலாய் ஏழ்ப்பிக்க வேணுமென்று

சொன்னார்காணெங்களையும் சுருதிக்கணக்கையெலாம்
 பொன்னுலோகம்புகுந்து பெட்டகத்தோடேயெடுத்து
 வாரு மெனஅயச்சார் மகாபரனும் மாலோனும்
 சேரும் வைகுண்டம் சிணம்பிறந்தாரென்றுசொல்லி
 ஆனதினாலிப்போயாங்கள் கொண்டு போறோமென்றார்
 நானதுகள் கேட்டு நன்றாயறிந்தோமென்றார்
 அப்போது வைகுண்ட ராசர் மிகவுரைப்பார்
 இப்போது வானவரே எல்லோரு மென்கூட
 வாருங்கோ வென்று வைகுண்டர் சொல்லலுற்றார்
 சீருங் கோபால சிவனே செயலெனவே
 வானவர்கள் தேவர்முதல் மறைமுனிகள் சாஸ்திரிகள்
 தானவர்க ஞங்கூட சங்கீதம் பாடிவரச்
 சந்திர சூரியர்கள் தம்மானக் குடைபிடிக்கச்
 சுந்தரஞ்சேர் வைகுண்டம் தோன்றிவந்தாரெனவே
 வேத மறையோரும் விசய முனிவர்களும்
 நாதாந்த வேதமதை நன்றாய்த் தெளிந்தெடுத்துக்
 கோமான் வளரும் கோவேங் கிரிதனிலே
 நாமாது வாழும் நல்லதிரு மண்டபத்தில்
 தங்க நிறத்தாணில் சதுர்மறையோர் தாங்கூடி
 எங்கு மகிழ் எழுதினாரம்மானை.

வைகுண்டஅவதாரம் - திருவாசகம் -2

ஏகமொரு பரமானது. இம்மென்றொரு வாயுவில் சக்தி விளைந்தது. சக்தியில் சிவம் தோன்றியது. சிவத்தில் சக்தி தோன்றியது சக்தியில் நாதம் தோன்றியது. நாதத்தில் விஷ்ணு தேன்றியது. ருத்திரர் மயேசுரர் உலகம் தோன்றியது. உலகில் அண்டபிண்டம் தோன்றியும் பிண்டத்தில் குறோணி அசுரன் தோன்றினான். குறோணி வானலோகம் விழுங்கவும் கோபத்தால் விஷ்ணு சென்று குறோணியைத் துண்டாறாய் வெட்டி உலகில் தள்ளினார். துண்டமென்றில் குண்டோமசாலி பிறக்கவும் சுகசோபன மண்டபமலைய விளித்ததும் திருமருகரது கேட்கவும் தேவாதிகளை நாங்கிலாக்கி வரையானதைத் தூண்டிலாக்கிக் கடலை ஓடையாக்கிக் காயாம்பு வண்ணர் ஓடமேறியே கறைக்கண்டர் ஓணி தள்ளவே கன்னியிலே தூண்டலுமிட்டு குண்டோமசாலியையும் வதைத்தார். மறுயுகத்தில் தோன்றிய தில்லைமலாலன் மல்லோசி வாகனென்ற இருபேருடைய அநியாயம் பொறுக்காமல் அவரிருவரையும் சங்காரம் செய்தார். அடுத்தயுகத்தில் தோன்றிய சூரபத்மன் சிங்கமுகா சூரன் செய்த அநியாயம் பொறுக்காமலே ஆதித்திருநெடுமால் ஆறுமுகக் கடவுளென நாமமுங்கூறியே அவனையும் சங்காரஞ்செய்தார். அவ்வுகத்திலே பிறந்த அசுரன் இரணியனையும் வதைத்து அந்த யுகமும் அழித்தார். அடுத்தயுகத்தில் தோன்றிய அரக்கன் இராவணனை

சங்காரம் செய்து சீதாதேவியின் சிறையையும் மீட்டித் தென்னிலங்காபுரி அரக்கரை கொன்று அக்கிளை யொழிய அக்குலமும் அறுத்தார். அடுத்து துவாபாரயுகத்தில் தோன்றி, பஞ்சவர்க்கு உபகாரியாகி பகைத்த துரியோதனனை வதைத்துப் பஞ்சவர்க்குக் குருநாடு பட்டமுஞ்சூட்டி அரசாள வைத்தார். கலிவருவானெனக் காற்று வீசினதைக் காதிலே கேட்டுக் கானகவழிநடந்து பஞ்சவர்களுடைய பாரப் பெலன்களையும் வாங்கினார். பச்சைமாலை சுமந்திருந்த பாயமாயக் கூட்டைப் பர்வதாமலை உச்சியிலே கிடத்தினார். கங்கையுங்கண்டு கங்கையிலே குளித்த சப்த கன்னிமார் களுடைய கற்பையுஞ்சோதித்துக் கயிலையங்கிரி சென்று ஏழுலோகம் புகுந்து ஏழுலோக வித்து மெடுத்து இருதய கமலத்திலே இருத்தி எரியுங்கட்டையெனக் கிடந்து ஏந்திழைமாரைச் சூழவளையும் படியாகக் கொந்தலை எழுப்பி ஏழுபெண்களுக்கும் ஏழுமதலை கொடுத்தார். தவசுக்குக் கன்னிமாரை அனுப்பிப் பத்திர மாகாளியிடம் பாலரைக் கொடுத்து ஸ்ரீரங்கம் போய் செகமறியும்படி பள்ளி கொண்டிருந்தார்.

தேவாதிகளுடைய வாக்கினாலே ஈசுரர் தாமே கலியனையும் பிறவிசெய்தார். கலியன்கலிச்சி இருநூற்று முப்பது நூறாயிரம் வருஷமாகக் கட்டங்கொடுமை செய்து அவனியரசாண்டு கன்னி மக்களாகிய சான்றோர் படுகிற மறுக்கம் பொறுக்காமலே, வியாசர் இடைமுனிவர் வகுத்த முன்ஆகமத்தின்படி மகாபர நாராயணர் தாமே வைகுண்டமாய்ப் ஒரு குடைக்குள் 1008 ஆம் ஆண்டு மாசியிலே அஞ்சி மூவஞ்சி தேதியிலே பிறந்தார். பிறந்து அவனியில் மனுநிறமாக வந்திருந்து சாதி 18ம் ஒருதலத்தில் வருத்தி தர்மமாய்த் தாரணியாபேர்க்கும் சஞ்சல நோய்பிணி தண்ணீரால் தீர்க்கவும். சந்ததியில்லாத பேர்க்குச் சந்ததி கொடுக்கவும், தனமில்லாத பேர்க்குத் தனங்கொடுக்கவும் சாதைவாதை பேய்களைச் சரிவிலே எரித்துக் கரியச் செய்யவும் தரணியேழு கணக்கையும் கேட்டு மிக சத்தியாய் அன்பு மனிதருக்காகவே தரணியில் நாலுதரம் சளங்கள்படவும் சாஸ்திரவேத நூலுக்குச் சரியொத்த பேர்களுக்கு உபகாரங்கள் செய்யவும்; சண்டையாய்க் கலியனைத் தன்னாலே போக்கவும் தர்மமாகத் தரணியோர் குடைக்குள்ளாளவும் தங்கநவரத்தினத் திருமுடி சூடியே சகலமாபதி மேடைகள் பாவிக்கவும் தவசு கிருபை பெறவும், தங்கமணி சக்கராயுதக்கொடி ஒற்றைக்கொடி கட்டவும் சகலரும் புகழ்வரும் தர்மராசாவாகவும் சங்கவிருதுக் கொடிஒத்தக் கொடி கட்டவும் அஷ்டதிக்கும் பதினாலு லோகமுமறிய அசையாமணியொன்று கட்டியே அரசு பாவிக்கவும், ஆதி சர்வேஸ்வரனாகிய அவனியைம்பத்தாறு சீமையும் அடக்கி அரசாளவும் ஆதிசர்வகாலமும் அழியாத் திருவுளமாயிருந்து அரசாள்வாரெனவும் ஆதிராமச்சந்திர சூரிய நாராயணர்க்கு ஆதியாகமத்தின்படி ஆதிவைகுண்டம் பிறந்தாரெனவே,

அண்டர், முனிவர், தேவர், சகலமாமுனிவர் எல்லோருங்கூடியிருந்து
ஆராய்ந்து தொண்டர்தமக்கென்று வளர் கொன்றையணி
சிவகயிலையங்கிரியில் மண்டலம் புகழ்ச் சிவனாருடைய
கிருபையினாலே என்றுஎழுதினர்.

என்றிந்த விவரமெல்லாம் கயிலை செகத்தூணில்தரித்து
நன்றிந்த ஆழ்ச்சை வெள்ளி நற்கதிருதிக்கும் வேளை
பண்டிந்த மூலந் தன்னில் பஞ்சமி நேரந் தன்னில்
குண்டத்தின் அரசு கோமான் குவலயமதிலே வந்தார்

முருகனுக்கு வைகுண்டர் கட்டளை

சென்றந்தக் கயிலை செகத்தூணிலேதரித்து
அன்றந்தத் தேவர்முனி எல்லோருந்தாங்கூடி
வைகுண்டர் பாதமதை வாழ்த்திக்குவித்துவந்தார்.
மெய்கொண்ட நாதன் வேலவன்செந்தாரணுகி
நடக்க அறுமுகனும் நடுங்கி மிகப்பதறி
வடக்குமுக மாய்விழுந்து வைகுண்ட ரைப்போற்றி
அப்போது வேலவனை ஆதிவைகுண்டர்பார்த்துச்
செப்புகிறார் குண்ட சிவநாதகண்மணியும்
நாடுகேட் கப்போறேன் நாரணன் நான்தானும்
கேடு வருமுனக்குக் கேள்விகேளாதிருந்தால்
இத்தனை நாளும் என்னைக் கெணியாமல்
புத்தியறி யாதவர்போல் புலம்பினீரித்தனைநாள்
இனிலைகுண் டம்பிறந்து ஏகமொரு குடைக்குள்
மனுவொரு சொல்லாள மகாதர்மமேநினைத்து
மாய்கை யறுத்து மாற்றான் கருவறுத்துத்
தோயக் குழிமூடி தொல்புவியைத்தானாள்
நல்லோர்க ளெடுக்க நான்போறேன் கண்டாயே
கல்லார் தமக்குக்கசப்பினிமேல் கண்டாயே
தர்மவை குண்டம் தான்பிறந்தேன் இப்போது
தர்மச் சிறப்புத் தானினிமேல் கண்டாயே
நன்மை யினிக்காணும் நாரணன்கண் ணல்லாது
தின்மையென்ற சொல்லு ஆகாது கண்டாயே
ஆனதா லுன்றனக்கு யானினிமேல் சொல்லும்புத்தி
வானஞ்சூழ் வையகங்கள் வாழுகின்ற மண்டபங்கள்
எத்தனையோ அத்தனையில் இருக்கின்ற தேவரெல்லாம்
அத்தனை பேரும் அறியும் படிசொல்லுவேன்
காணிக்கைவேண்டாதுங்கோ கைக்கூலி கேளாதுங்கோ
மாணிக்க வைகுண்டம் வல்லாத்தான் கண்டிருங்கோ
பூசையேராதிருங்கோ பெலிதீப மேராதுங்கோ

ஆசைவை யாதிருங்கோ அவகடஞ் செய்யாதுங்கோ
 ஞாயமுறை தப்பி நன்றி மறவாதுங்கோ
 மாய நினைவு மனதில் நினையாதுங்கோ
 வைகுண்டா வென்று மனதில் நினைத்திருங்கோ
 பொய்கொண்ட தேரோட்டம் புனக்கார மேராதுங்கோ
 தாதி கைகாட்டல் சப்பிரங்க ளேறாதுங்கோ
 மோதிப்பே சாதிருங்கோ மோகம்பாராட் டாதுங்கோ
 ஆலத்தி கைவிளக்கு ஆராட்டுப் பாராதுங்கோ
 சாலத்தீ பாராதுங்கோ சகலபூ ஏராதுங்கோ
 கொழுந்து மஞ்சணைமாலை குப்பையொடு சந்தனமும்
 விழுந்து நமஸ்காரம் வேண்டாமென்று சொல்லிடுங்கோ
 கூவென் றுரையாதுங்கோ கொக்கரித்துப் பேசாதுங்கோ
 ஓவென்றுரை யாதுங்கோ ஓமமுறை யேராதுங்கோ
 தீபரணை காணாதுங்கோ திருநாளைப் பாராதுங்கோ
 ஆபரணம் பூணாதுங்கோ அன்னீதஞ் செய்யாதுங்கோ
 எல்லாம் வெறுத்திருங்கோ இதனைபோலுள்ளதெல்லாம்
 அல்லாமல் மீறி யாரொருவர் செய்ததுண்டால்
 வல்லாத்த கோபம் வரும் வல்ல வைகுண்டருக்கே
 நல்லோரே யாகவென்றால் நியாயமதிலேநிலும்
 என்று வைகுண்டம் இயம்பக் கந்தனுரைப்பான்
 மன்று தனையளந்த வைகுண்ட நாரணரே
 நீருரைத்த சட்டமதில் நிலைதவறோம் நாங்கடியார்
 காரும்நீ ரென்று கந்தன் அடிதொழுதான்
 அப்போது வைகுண்ட ராசர்மிகவுரைப்பார்
 இப்போது சொன்னதெல்லாம் எனக்குநிசமாகவென்றால்
 உன்கோபுரத்தில் உயர்ந்தவட மேல்முலையில்
 பின்கோ புரங்காணப் பிளந்துபோடென்றுரைத்தார்
 அல்லாம லுன்னையென்று அவனியுண்டாக்கிவைத்த
 செல்லாச் சிலையைத் திருப்பிவிடு தெற்குமுகம்
 உலகோரறிய ஒருவாயி லுமடைத்துக்
 கலகமாய்க் கண்மூடிக் கவிழ்ந்திருப்பாயோவென்றார்
 அல்லா தெனைமறந்து அழிச்சாட்டமாய்நடந்தால்
 பொல்லா தவனே பெருவிலங்கு சிக்குமென்றார்
 அப்போது கந்தன் ஆவி மிகக்கலங்கி
 இப்போது சொன்னதெல்லாம்யானினி செய்வெனன்று
 ஆதி யுரைத்ததுபோல் அடியார்நடப்போ மென்றார்
 சோதி வைகுண்டம் சொல்வா ரவரோடு
 நிலையழி யாதிருங்கோ நீதியாய் நின்றிடுங்கோ
 உலகறிய நானும் ஒருநெல் லுடைக்குமுன்னே
 பலசோ தனையும் பார்த்துநடுத் தீர்ப்புசெய்வேன்

விடியும் பொழுது வேசம் பலதணிவேன்
 பிடியு மனுவுடனே பெரியயுக மாளவைப்பேன்
 வருவோ மொருநெல் மாறி யெடுக்குமுன்னே
 கருதி யிருங்கோ கருத்தயர்ந்து போகாதுங்கோ
 என்று வைகுண்டம் இத்தனையுங் கந்தனுக்கும்
 மன்றுக்கு மென்றும் மறவாதுங் கோவெனவே
 அதைவிட்டவர்நடக்க ஆகாயங் கொண்டனரே
 இதைவிட் டவர்நடந்து ஏகமயமாகிவர

வானோர்கள் வைகுண்டரைப் போற்றுதல்

அண்டரொடு தெண்டனிட்டுஎண்டிசைகள் நின்னுவரும்
 ஆதவனைச் சூழ்கணம்போல்
 அரிஹரி அரஹரா சிவசிவா என்றுசிலர்
 ஆடியே பாடி வரவே
 தொண்டரவர் கண்டுவைகுண்டரடி கண்டுகொழ
 சூழவளைந் தேழியல் படர்தே
 சூரர்பதி நாராயணர் வீரர்பத மோதிவரச்
 சூராதி சூர ரெனவே
 செண்டையொடு தண்டைமணி டண்டடம டண்டமெனத்
 தேவர்சேவித்து வரவே
 சிவநமசிவாயமென ஓம்நமசிவாயமென
 சேவித்திருபுறம் வரவே
 அண்டமுர செண்டுமணி டுண்டும் டுண்டுமென
 ஆகாய மீதில் வரவேஅனவரத கோலாகல
 ஆதிநாரா யணாவெனஅமரரிசை கூறி வரவே
 மத்தள முடுக்குபல வாத்திய மடடென
 வானமதில் நின்ற திரவேமலர்மாரி சலமாரி
 தினமாரி தூவியேவானவர்க ளிசை கூறவே
 தத்தளங் கிடகிட தொம்மெனத் தொம்மெனச்
 சங்கீதக் காரர் வரவேசகலகலைக்கியானவேத
 சாதிமுறை யோதிமிகு சாஸ்திரக் காரர் வரவே
 தித்தங்கிண தித்தங்கிண தித்தங்கிண தித்தியெனச்
 சிலதேவர் கூறி வரவேசிவசிவ சிவசிவ
 சிவவென்று சிலதேவர்சேவித் தியல்கூறி வரவே
 நித்தங்கிண சித்தங்கிண உத்தங்கிண தித்தியென
 நேரியர் சீரியல் கூறவேநீலங்கிரி வாலங்குரு
 நீயென்குரு தாயென்குருநீதென் குருவெனப் போற்றினார்
 பண்டைமுறை யின்றுவெனக்குண்டமெனக் கண்டுவரும்
 பலவாங் கிரி குண்டமேபசுவாமனே சிசுபாலனே
 பலமானனே தலமானனேபசுவா கிய நிசமே

தொண்டர்தனக் கென்றுவருகுண்டவை
 குண்டமனாய்த்தெச்ச ணாபதி பூபனே
 துளபமணிகளபமேனி அழகொழுகு கிருபைமிகு
 துவாரகா பதிக் கரசே
 சண்டன்வலி துண்டப்பட கொண்டக்கணை
 விண்டத்தொடு துச்சா வில்லு வீரா
 சாமியுன் றாளோ எங்கள் தலையின்மீது
 தலையின்வழி தானே நடவாயே
 துண்டப்பட வண்டச்சரம் கண்டப்படி
 பொண்டத்தொடுதுச்சா வில்லு தீரா
 சுத்தா வுனக்கேற்றார்தமை வித்தாக்கினாய்
 வித்தாய் துவாரகாபதிக்கரசேயெனத் தொழுதார்

வானோர் தேவர்க்கு வைகுண்டர் அறிவுரை

தேவர் தொழுது திக்கெங்கும் போற்றிவரத்
 தாவமுள்ள வானோர் சங்கீதம் பாடிவர
 வேத மறையோர்கள் வேதக்கலை யோதிவர
 நாதமொடு சங்குநகரா முழங்கிவர
 மத்தள மேலோர் மடமடென் றேற்றிவரத்
 தித்தி தித்தியெனத் தேவரெல்லாம் பாடிவரச்
 சாத்திர வேத சாதிமுறை யோதிவர
 நாற்றிசையும் போற்றி நாற்சாதி யும்வரவே
 அரம்பையர்க ளாடி ஆலத்தி யேந்திவர
 வரம்பகலா மாமுனிவர் வரிசைமிகக் கூறிவர
 நாதாந்த வேதம் நவில்வோர் நெருங்கிவர
 மாதவர்க ளெல்லாம் மலர்மாரி தூவிவர
 கண்டங்கமகிழ்ந்து கண்ணான நாரணரும்
 கொண்டாடித் தேவரொடு கூறுவாரன்போரே
 மனுக்கண் காண வரவேண்டாம்என்பிறகே
 தனுக்கான ஏகமதில் சகலத்தோ ருமறிய
 வாருங்கோ என்னுடனே வானவரே தேவர்களே
 வானமதில் நின்று வாத்தியங்க ளேற்றிவர
 தானவர்கள் முதலாய்ச் சங்க முதல்வரவே
 ஆகாச மீதில்நின்று எல்லோரும் போற்றிவர
 வாகான சூரியனும் வந்து குடைநிழற்ற

பஞ்சதேவர் உற்பத்தி

பழுதிலாதெச்சணத்தில் பரமன்ளமுந்தருளும்வேளை
 வழுவின்றிநின்று வாழ்த்தினார்தேவரெல்லாம்
 அன்றுகந்தன்தேரதனை ஆனபஞ்சதேவர்களும்

நின்றிழுக்கையிலே நெடியநாராயணர்அறிந்து
 வாருங்கோபிள்ளாய் வாய்த்தபஞ்சதேவர்களே
 சீருங்குணநாதன் மகரத்துள்அவதரித்து
 பாருகத்தோர்காண பகவானருளாலே
 தேருவிடுவதற்கு தெச்சணம்போகவாரும்
 என்றுநாதனுரைக்க ஏற்றபஞ்சதேவர்களும்
 நன்றுமொழியுரைத்தீர் நடந்துமெள்ளப்போவுமென்றார்
 அப்போதுமாயன் ஆதிதனைநினைத்து
 இப்போதுநீர்தேரை இழுப்பதைப்பார்ப்போமென்று
 மாயனும்தேரின்மேல் மேருபோல்சமைந்தாரே
 ஆயனுடகோலம் அறியாததேவர்கள்
 முப்போதுகாளியிடம் முறையிட்டார் அம்மானை
 அப்போதுகாளி அபயமதையமர்த்தி
 காளியும்காரணத்தைக் கருத்தாககேட்கையிலே
 ஊழிக்காலம்வரையும் உள்ளதெல்லாம்சொல்லியபின்
 பண்டாரமொருவன் பகட்டாகவந்திருந்து
 வேண்டாம்நீர்தேரை இப்போதுஇழுக்காதீர்
 கூண்டோடேவாரும் தெச்சணத்தில்போவோமென்று
 இருந்தாரேதேர்மேலே எம்மால்இயலவில்லை
 தேருவோடிவருவதற்கு சீருசொல்லவேணுமம்மா
 என்றுபஞ்சதேவர்கெஞ்ச ஏதுரைப்பாள்மாகாளி
 மன்றுதனையளந்த மாயவரேயல்லாது
 வேற்றொருவர்தேரேற வீரியங்கள்காணாது
 போற்றியவர்அடிதொழுது புதுவரங்கள்கேளும்நீர்
 என்றுரைக்ககாளி ஏதுசொல்வார்ஐபேரும்
 இத்தனைநாளும்உமக் குஊழியம்செய்தநாங்கள்
 கந்தையணிந்தஆண்டி கைக்குள்ஏவல்செய்வதில்லை
 இன்றைக்கேநாங்கள் இறந்திடுவோம்அக்கினியில்
 என்றுரைத்துஐபேரும் ஏகுகின்றவேளையிலே
 குன்றுபோலமாயன் கொடுத்தணலாய்நின்றாரே
 அக்கினியில்ஐபேரும் அலறியேவீழ்ந்திறக்க
 தக்கெனமாயனெழுப்பி மறுபிறப்புதான்கொடுத்தார்
 கருடன் சிமிளரென்றும் கத்திக்காரன் சிப்பாயென்றும்
 மொரடரென்றும் ஐபேரை முகுந்தனும்கூட்டிக்கொண்டு
 தந்தை அயச்சிருந்த தாமரையூர்போவோமென
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிணமாக நடக்கலுற்றார்

வைகுண்டர் தெச்சணம் எழுந்தருளல்

நன்றான வைகுண்டர் நல்லசெந்தூர் தானும்விட்டு
 வண்டாடுஞ் சோலை வாய்த்த வனங்கள்விட்டு

சோலைத் தெருக்கள்விட்டுச் செந்தூர் தலங்கள்விட்டு
 ஆலைத் தெருக்கள்விட்டு அந்தூர் பதிகள்விட்டு
 மண்டப மேடைவிட்டு மடங்கள் மிகக்கடந்து
 தண்டமிழ்சேர் செந்தூர் தலத்தைவிட்டுப் போவதற்கு
 நிற்கின்ற போது நிலையுள்ள மாமுனிவர்
 நக்கன் மருகனுட நல்லடி யில்வீழ்ந்து
 செந்தூர் தலத்தைவிட்டுத் தெச்சணா பூமியிலே
 இந்த வேளைதனிலே எழுந்தருள வேண்டியதேன்
 இங்கே பகைத்ததென்ன என்னுடைய நாயகமே
 சங்க மகிழ்வேந்தே தானுரைக்க வேணுமென்றார்
 அப்போது நாராயணர்மகிழ்ந் தேதுரைப்பார்
 இப்போது கேட்டதற்கு இயல்புரைக்கக் கேளுமினி
 கேள்விகே ளாநீசன் கெடுவ தறியாமல்
 நாள்வழியாய்ச்சான்றோரை நியாயமில் லாதடித்தான்
 சொன்னேன்புத்திநீசனுக்குத் திருவனந்த மேயிருந்து
 என்னையும் பாராமல் இளப்பமிட்டான் சான்றோரை
 ஆனதால் நீசனுக்குயானதிகக் கோபமுற்று
 நானவ் வூரும்விட்டு நாடிவந்தேன் செந்தூரு
 இங்கே யிருந்தேன் யான்சிறிது காலமெல்லாம்
 வெங்கப் பயல்சிலர்கள் வேசையுடனாசையினால்
 என்னைக் கெணியாமல் என்கோவி லுள்ளேதான்
 சன்னைசொல்லிப் பெண்களுடன் சரசமிட்டெச்சிலிட்டான்
 இருபேரு மொத்து இருந்தாலும் பழுதல்லவோ
 ஒருவன் பெண்ணானை ஒருநம்பூ ரிபிடித்து
 எனக்கேவல் பண்ணி ஏந்திழையாள் போகுகையில்
 மனக்குழலி தன்னுடைய மார்பின் கலைபிடித்து
 இழுத்து வலித்து இழிக்கேடு செய்யவென்று
 பழுத்துச் சழிந்த பருநம் பூரியவன்
 மேல்தலையி லிட்ட முத்திரி கழற்றாமல்
 மால் மயக்கத்தாலே மனங்கலங்கி நம்பூரி
 மங்கை மனங்கலங்க வாரிப் பிடித்திழுத்துக்
 கொங்கைதனைப் பங்கமதாய்க் கூறழிய வேகிழித்து
 வேதனைகள் செய்ய மெல்லியவள் கோபமுற்று
 மோதி யென்பேரில் ஒருசாபங் கூறினளே
 நாரணா கந்தா நானுனக்கு ஏவல்பண்ணிக்
 காரணங்க ளாச்சு கடைசிநாள் தானாச்சு
 உனக்குமிந் தப்பதிதான்உறவுகே டாச்சுதையா
 எனக்கு மொருபிறவி இன்றுவந்து வாச்சுதென்று
 செந்தூர் தலங்கள் சிலநாள் செல்லுமுன்னே
 மண்தூர்ந்து போகுமென்று மாதுமிகச்சாபமிட்டாள்

சாபமிட்டு மங்கை தக்கென்று கீழ்விழுந்து
 சீவனதுவிடவே சிவனைக்கண்ணோக்கினளே
 நம்பூரி பங்கத்தாலேஅந்த நாயகிதானும்
 உம்பர்கோனூரில் உயிர்விட்டாள் மாமுனியே
 தவறாத மங்கை தானுரைத்தச் சாபமதால்
 இதறாயெனக்கங்கு இருக்கமனங் கூடாமல்
 எங்கேயினிப் போவோமென்று இதைவிட் டெழுந்திருந்து
 மங்கைசொன்ன நாள்முதலாய்த் தெற்குவாரியிலிருந்தேன்
 அல்லா மலிங்கே அழிமதிகள் ரெம்பரெம்ப
 வல்லாண்மை யாக வலுஞாயங் காணுதுகாண்
 முன்னடப்பு மங்கையர்கள் முங்கிக் குளித்துமிக
 என்னடையில் வந்து ஏந்திழையாராடுவது
 ஆட வரும்போது அசுத்தத்தோ டுவாறாள்
 பாடவரும்போது பண்ணுறா ளசுத்தமது
 கோவிலிலே பூசைசெய்யும் குறும்பர் மிகத்துணிந்து
 தேவியருக் கீயத் திருடுகிறா ரென்முதலை
 கணக்கன்முதல் நம்பூரி கள்ளப்பெண்ணார்களுக்கு
 இணக்க மதாயிருந்து என்முதலைக் கொள்ளைகொண்டு
 எடுக்கிறார் பெண்கள் எச்சியாட்டு மாடி
 ஒடுக்கிறார் பெண்கள் ஒண்ணுக்கொண் ணொத்திருந்து
 பம்பை பரத்தை பகட்டுக்கை காட்டலெல்லாம்
 எம்பரனுக் கேற்ற இயல்பல்ல மாமுனியே
 ஆனதாலிவ்வகைகள் யான்வேண்டாமெனவே
 மான மழியுமுன்னே மாமுனியே தெச்சணத்தில்
 பள்ளிகொண்டு நானிருந்து பார்த்துச்சில நாள்கழித்துக்
 கள்ளியாட்டுக் காவடி கைக்கூலி தான்முதலாய்
 நிறுத்தல்செய்ய வேண்டிய தெல்லா மிகநிறுத்திப்
 பொறுத்தரசு தர்மப் புவியாளப்போறேனினி
 மாமுனிக்குச் சொல்லி வழிகொண்டார் தெச்சணமே
 தாமுனிந்தையா தவறாத மாமுனியும்
 தெச்சணத்துக் கேகவென்று திருச்சம் பதியிருந்து
 உச்சமது கொண்டு உகச்சாபமுங்கூறி
 நடந்து வரவே நல்லசெந்தூர் தானும்விட்டுக்
 கடந்து தருவைக் கரைவழியே தேவரெல்லாம்
 சங்கீதங் கூறித் தாமேயவர்வரவே
 மங்கள நாதன் மனுச்சொருபமேயெடுத்து
 நருட்கள் மிகக்காண நாற்றிசைக்கு மேவிவந்தார்
 மருட்கள் மிகவந்து வாசமிட்டுக் கூடிவர
 கீழநடை விடாமல் கிருபையுள்ள வைகுண்டரைத்
 தாழநடை விடாமல் சற்பூத மேந்திவர

அப்போது பூதமதை அல்லகா ணென்றுசொல்லி
 மைப்போடுங் கண்ணர் மாபூத மதைவிலக்கி
 நீங்களெனைச் சுமந்தால் நீணிலத்துச் சோதனையில்
 தாங்கள் மீறிநடந்தால் தகுமோநான் கேட்பதற்கு
 வேண்டாங்காண் நாரணர்க்கு வேதாளாவுன்வேலை
 பாண்டவர்களானப் பஞ்சவர்களுண்டெனக்கு
 என்று வைகுண்டர் இசைந்து திசைநடந்தார்
 தொண்டு செய்யாமல் சூல்பூத மாடிவரப்
 பூக்கொண்டு வந்து போட்டுத் தொழுவாரும்
 தீக்கொண்டு வந்து தீபரணை காட்டுவாரும்
 மலர்வீசிக் காற்று மரைவீசி நிற்பதுவும்
 சிலம்பொன் துளிபோல் சிறப்புடனே தூவிவர
 மதியுங் குடைபிடிக்க வாயு மரைவீசத்
 துதியும் வழிதீய்க்கத் தேவர்மிக வோலமிட
 இத்தனை நற்சிறப்பும் இயல்பாய் முழங்கிவரப்
 புத்தியுள்ள நாரணரும் புறப்பட்டார் தெச்சணமே
 நதியிற் பிறந்த நாராயணமூர்த்தி
 பதியி் னலங்காரம் பார்த்து வழிநடந்தார்
 கெங்கை தனிற்பிறந்த கிருஷ்ண மகாநாதன்
 கங்கை வழிநோக்கிக் கண்ணோன் வழிநடந்தார்

வெண்மை உயிரினங்கள் வைகுண்டரைப் பணிதல்

நடந்து வருகும் நல்லவைகுண்டர்முன்னே
 கடந்து முன்போன காண்டா மிருகமொடு
 சிங்கமி யாளி செங்கருட னங்கனும்
 பங்கமிலாறாஞ்சி பால்நிறப் பட்சிகளும்
 ஐந்தலை நாகம் அஞ்சுபஞ் சாச்சாரை
 செந்தலைக் கருடன் செய்யகாண் டாமிருகம்
 கலியன்கண் காணாதே காடோடி வாழ்ந்திருந்த
 சலிவில்லா மாமிருகம் சந்தவர்ணப் பட்சிமுதல்
 தரும வைகுண்டர் தான்வந்தாரென்றுசொல்லிப்
 பொறுமைக்குலங்களெல்லாம் புறப்பட்ட கமகிழ்ந்து
 வந்து வைகுண்டர் மலரடியைப்பூண்டுகொண்டு
 சிந்தர் குலமன்னர் தெய்வப் பெருமானே
 வைகுண்டரெப்போ வருவீர் வருவீரென்று
 கைகண்ட நிதியும் காணாதார் போலிருந்தோம்
 கப்பல்கரை கண்டாற்போல் கண்டோமேயும்மையும்தாம்
 செப்பத் தொலையாத திருவடியைப்போற்றிசெய்ய
 வாறோங்கா ணும்முடனே வைகுண்டப்பெம்மானே
 தாறோங்காணெம்முதுகு சாமியுன் பாதமதுள்

என்றிவைக ளெல்லாம் இரங்கித் தொழுதிடவே
 நன்றென்றந்த நாராயணருரைப்பார்
 ஒருவிளி பொறுங்கோ உண்மையிது தப்பாது
 இருவிளிக் குள்ளே என்னிடத்தில் வந்திடுங்கோ
 இருங்கோ முன்னயச்ச இடத்திலே போயிருங்கோ
 கருதி யிருங்கோ கருத்தயர்ந்து போகாதுங்கோ
 அலைய விடாதிருங்கோ அஞ்சுபஞ் சமதையும்
 குலைய விடாதிருங்கோ குருநினைவையுள்ளேற்றும்
 என்று அவைகளுக்கு எம்பெருமான் சட்டமிட்டு
 அன்று அவைகளையும் அனுப்பி மிக நடந்தார்
 நடந்துபல திக்கும்விட்டு நல்லவன வாசம்விட்டுக்
 கடந்துசில ஊரும்விட்டுக் கடல்வழியே தானடந்தார்
 இரசகனிக ளேற்று இரவும் பகல்கடந்தார்
 விசைகொண்ட ராசர் விசயாபதிகடந்தார்

கடல் விளைவெல்லாம் வைகுண்டர் பதம்பணிதல்

வாரிக் கரைவழியே வரவேணு மென்றுசொல்லி
 சூரிய புஸ்பத் துல்யக் குறிபார்த்து
 கடலுட் பதிகள் கண்டுகண் டேநடந்தார்
 மடமடென அட்டவணை வாரிதீர்த் தாமாடி
 கடற்பெம்மான் வாறார் காணுவோ மென்றுசொல்லித்
 திடமுடனே வாரிசென்று கண்டு தான்தொழுவே
 முத்துக்கள் சங்கு முன்வந்து தெண்டனிட்டு
 வத்துப் பெரிய வைகுண்ட மன்னவரே
 இத்தனை நாளும் இயல்கலியனேதுவினால்
 சற்றும் வெளிகாணாதே சமுத்திரத்தி னுள்ளிருந்தோம்
 தர்மப் பெருமானே சாமிநீர் வந்ததினால்
 நன்மை யுடனாங்கள் நாட்டிலே வாறோங்காண்
 ஒருசொல் வரைக்கும் உவரியிலே வாழ்ந்திருங்கோ
 இருசொல் லாகுமட்டும் இங்கிருங்கோ என்றுரைத்து
 நடந்து வைகுண்டர் நாடி மிகவரவே
 கிடந்த நிதியும் கீழ்க்கிடந்த காசுகளும்
 ஒக்க உயரவந்து உளமகிழ்ந்து தானிருக்கும்
 திக்கென்று நாதன் சேடன் தனையழைத்து
 கயிலாசந்தன்னைக் கட்டாய் வரவழைத்து
 ஓயிலாக இத்தனையும் உள்ளேநீ கொண்டுசென்று
 காவல்செய்து கொள்ளு கயிலாச மென்றுரைத்தார்
 தேவன் சட்டமிட்டுத் தெச்சணம் போகவென்று
 நடந்தார் துரிதமுடன் நாரணனார் தெச்சணத்தில்
 நல்லநாராயணரும்நாடி வழிநடக்க

வல்ல பெலமான மாமுனிவ ருங்கூடி
 எல்லோருங் கூடி இயல்வாரிக்கரையே
 நல்லோர்க ளாக நடந்தார்காணம்மானை
 வாதைபேயானதெல்லாம் வைகுண்டர் பாதமதை
 சீதமுடன் போற்றித் தீபரணைக் காட்டிவரக்
 காட்டுகின்ற தீபமெல்லாம் காணாத வர்போலே
 நாட்டுக்குடைய நாராயணர்நடந்தார்
 நல்ல குலதெய்வம் நாட்ட மதையறிந்து
 எல்லைக் குடையை ஈசர்வந் தாரெனவே
 இன்றுமுதல் வம்பருக்கு இயல்பகைதான் சூழ்ந்ததென்றும்
 நன்று மனத்தோர்க்கு நல்லநாள் வந்ததென்றும்
 முற்கலியன் சட்டம் முதன்மையின்றுமுதலாய்த்
 துற்கலிபோ லாகிச் சுற்றுக் குலைந்துதென்றும்
 கொண்டாடி நல்ல கூளி கணங்கள்சொல்லிக்
 கண்டா ருடனேயும் கைதொழுத மனுவோடும்
 இன்றுமுத லெங்களுக்கு ஏற்கும்வகையில்லையேகாண்
 கண்டுகொள்ளுங்கோவென கண்காட்டிப்போய்மறைந்தார்

நானில மரசு ஆளநாரணர் பெற்று வாறார்
 தானித மான அன்பாய்ச் சகலருங் கேட்டுக் கொள்ளும்
 மாநிலத் தோரே யென்னை வருந்தியே தேட வேண்டாம்
 நானினிச் செய்ய ஆகா நவின்றவர் தெய்வம்போனார்

தெய்வங்க ளுலகிலெல்லாம் தெரிசனங் காட்டிக் காட்டி
 மெய்வரம் புள்ளோரெல்லாம் மேதினிவிட்டுப் போந்தார்
 பொய்வரம் பசாசு எல்லாம் பொன்றிய வகையாராமல்
 மெய்மறந் துரைகள் சொல்லி மேதினியொழித்தாரன்றே

வைகுண்டர் பகவதிக்கு அருளல்

கண்ணான நாதன் கமலக் குருநாதன்
 வண்ணமுள்ள நாதன் வழிநடந்தாரம்மானை
 நடந்து பகவதியாள் நல்லகட லும்பார்த்துக்
 கடந்து பகவதியைக் கண்காட்டித் தானழைத்து
 நன்மை யுடைய நாயகியே சுந்தரியே
 பொன்மோகினியே பிள்ளாய்நான் சொல்வதுகேள்
 வைகுண்டம் பிறந்து வார்த்தையொன்றுக் குள்ளான
 உய்கொண்டோர் குலத்தை உருவேற்ற வந்தேனென
 எந்தன் திருச்சம் பதியு மிதுமுதலாய்
 எந்தெந்த நாட்கும் இனிக்காணிக் கைநிறுத்தல்
 ஆனதினால் நீயும் ஆதியி லென்னோடு

தேனினியத் தங்கையராய்த் திட்டித்த ஏதுவினால்
 உன்னோடு இத்தனையும் உபதேச மாயுரைத்தேன்
 பொன்னாடு தெச்சணத்தில் போறேன் தவசிருக்க
 என்று பகவதிக்கு இயம்பி வழிநடந்தார்
 அன்று பகவதியாள் அறைக்குள்ளடைந்திருந்தாள்

வைகுண்டர் மணவைப்பதி ஏகல்

நாராயணரும் நல்லசங்கத்தாருடனே
 சீராய் மணவைப் பதிநோக்கித்தான்நடந்தார்
 தென்காசி யென்ற தெச்சணா பூமியிலே
 கண்காட்சி சூழக் கண்ணர் மிகநடந்தார்
 நடந்தெம் பெருமாள் நல்ல கடல்வழியே
 திடந்தெளிந்த தேவர்களும் செயசெ யெனநடக்க
 கண்டார் துவரம்பதியின் கண்ணோட்டமெல்லாம்
 பண்டைப் பதியின் பவிசெல்லா மேபார்த்து
 ஆன பதியின் அகலநீளம்பார்த்து
 மான பதியின் வாசலெல்லாம் பார்த்தவரும்
 நாடுகுற்றங் கேட்க நல்லதவஞ்செய்வதற்குத்
 தேடும் வடவாசல் சீவிவளர் மலையின்
 நேரும்வா சல்தனக்கு நிகரில்லையாமெனவே
 தவசுக் குகந்த தலங்களிது நன்றெனவே
 உபசீ வனம்வளரும் உகந்தபுவியீதெனவே
 என்று மனதிலெண்ணி என்றன்பெருமானும்
 அன்றுவே தமுனியை அழைத்துமொழி கேட்கவென்று

கலைமுனி தவசுக்குகந்த இடத்தின் சிறப்புக் கூறல்

வாநீ முனியே வல்லகலைக்கியானமொழி
 தானீ கரமாய்ச் சத்தியாய்க்கற்றவனே
 மான முனியே மறைநாலுங்கற்றவனே
 ஓம்நமோ வேதம் ஓயாமலோதுவோனே
 பின்முன் நின்று இயம்புரைகேட் டேயுரைநீ
 நான்தவ சிருக்க நாடுரைநீ மாமுனியே
 மான்தவ சுக்குகந்த மாமுனியே என்றுரைத்தார்

வெள்ளாசனத்தில் விரைவா சியைநிறுத்திக்
 கள்ளமானதையகலக்காடகற்றி-விள்ளரிய
 வெள்ளமாங் கருணைபெறு வேதமுக மாமுனியே
 உள்ளதெனக் கின்னதென்று உரை

பூரணத்தி னாடிபுகழ்ந்துமுனி கொண்டாடி
வாரணத்தின் கோடுவரை தேர்ந்து-காரணத்தின்
கட்டுரைத்து நாடுவளம் விட்டுரைப்பேனென்றுமுனி
தொட்டுப் பதங்குவித்துச்சொல்லுவான்

கலைமுனி வேதவியாசர் பிறப்புரைத்தல்

அய்யாவே வேத ஆதிநாராயணரே
மெய்யா யுருவாய் விளங்குவோனேகேளும்
பராசர மாமுனிவன் பாலனென முனிவன்
விரைவாக வேபிறந்து வெள்ளிமலை நாதனிடம்
தாதா வுடனே தான்வரக்கண்டீசுரரும்
வாராய் முனியே மதலையுனக்கிங்கேது
அப்போ முனியும் அரனடியைத் தான்பூண்டு
இப்போ திவ்வாண்டு இம்மாதமிந்நாளில்
பஞ்சகரு ணாதி பன்னிரண்டொன்பதுவும்
வஞ்சக மில்லாமல் வந்தாரொருவீட்டில்
பூரண நாளும் பிரிந்துறையும் நேரமதும்
நாரணம் பிறந்த நல்ல நட்சேத்திரமும்
யோக பலன்கள் ஒத்திருக்கும் நேரமதும்
ஆகமக் கூட்டம் அடங்கிருக்கும் நேரமதும்
மதிசுழி போலாகி வந்துரத மேறுகையில்
துதிமுக வன் சரசோதி பிறந்ததன்றும்
இவ்வாறு கூட்டம் எல்லாமெழுந்தொருநாள்
அவ்வாறு தான்கண்ட அந்நாழிகைதனிலே
துற்கந்த முலாவும் தோகையொரு பெண்ணிடமே
நற்கந் தமுலாவி நான்சேர்ந்தேனப்பொழுது
சேர்ந்த பொழுது திரண்டுநாதம்வளர்ந்து
காந்தற் றழுப்பாய்க் கன்னியுடலாகிப்
பெற்றாளிவனைப் பேரு வியாசரெனக்
கர்த்தா அறியக் கண்டேனிவன்தனையும்
ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரமுதல்
வாசு நெறிதேசு வழியறிந்த மன்னவன்காண்
ஏகச் சுழிமுனையும் இகமுகி வாம்வரையும்
ஆக முடம்பறிவும் அண்டபிண்டத்தறிவும்
முன்பின் னாராய்ந்து மூதுணராகமங்கள்
தன்னன் பிறப்பும் சாற்றத்திறவான்காண்
கல்லாத கல்வி கலைக்கியானக்காண்டம்
எல்லா மறிந்த இயல்முனிவனென்றுரைக்க
நல்லதுதா னென்று நன்முனிவனை ஈசர்
வல்லமையா மென்று மாமுனியைக் கொண்டாடி

என்பிறப்பு என்மது இதுமுன் பிறப்புமுதல்
பின்பிறப்பு முதலாய்ப் பேசென்றாரீசரரும்
அப்போது வேத வியாசரகமகிழ்ந்து
செப்புகிறோ மென்று சிவனை மிகத்தொழுது
மூல முதலை முத்தி முகந்துகொண்டு
காலமே நின்ற கடவுளே தஞ்சமென்று
ஆதிமுத லந்தம் அடங்கல் மிகவுணர்ந்து
சோதி பதம்போற்றிச் சொல்லுவான் மாமுனியும்

வேதவியாசர் முக்காலம் உரைத்தல்

மும்மூர்த்தியான முதல்மூர்த்தி தோன்றியதும்
அம்மூர்த்தி தன்னில் ஆயினையாள் தோன்றியதும்
சத்தியிலே நாதம்தான்தோன்றி வந்ததுவும்
வித்தியாய நாதமதில் விந்துமிகத் தோன்றியதும்
விந்திலே விட்டிணுவும் விரைவாகத் தோன்றியதும்
அந்த முறைமுதலாய் அண்டபிண்டம்வரையும்
சொல்லி யுகமதுதான் தோன்றும்வகைகூறலுற்றான்
சல்லிக் கொடிய சண்டக் குறோணிமுதல்
நீசன் பிறப்புவரை நிகழ்த்தினான் மாமுனியும்
பாசனீ சன்வரைக்கும் பாருலக வாறதையும்
சொல்லி விரித்து சுத்தஏழாம்யுகந்தான்
நல்ல யுகமதுதான் நாடுவதுஞ் சொல்லிமிக
வல்ல யுகத்தில் வளரும் மனுவளமும்
எல்லாமே சொல்லி ஏற்றவைகுண்டமுதல்
அந்நாட்டைச் சொல் ஒன்றுள்ளரசாளப்
பொன்னான நாராயணர்பெரியமகேந்திரனும்
நல்ல வைகுண்டம் நற்பிறவியாய்வளர்ந்து
வல்ல கலியுகத்தில் வாய்த்ததெச்சணாபுவியில்
அடிகல் லெறிகள் அவர்பட்டம்புவியில்
குடிதாழ்ந்த பேர்க்காய்க் கோபமதையடக்கி
நல்லோர்க்காய்ப் பாடுபட்டுநல்லஉபதேசமதாய்ப்
பஞ்சகருணாதிகளைப் பம்மலாய்த் தானடத்திக்
கொஞ்சநாளுங்கழித்து குதித்துதித்தேவளர்ந்து
ஆடவராய்ச் சமைந்து ஆண்பெண்போ லேயிருந்து
தேட அறிவார்க்குத் திரவியம்போ லேயிருந்து
பச்சைக் குழந்தை பருவமுன்னாகியவர்
மெச்சக் கொடியாட்கு மேவும்பரு வம்போலும்
சுத்தக் கிழவரைப்போல் சூரப்பிராயமுமாய்
மெத்தப் புலம்பி விழலும்பிராயம்போலும்
நாலு பிராயம் நாளதுக்குள் ளேயெடுத்துக்

கோலு கையேந்திக் குன்னும்பிராயம்போலும்
 பார்க்கப் பிராயமுமாய்ப் படுக்கக் கிழவனுமாய்த்
 தார்க்கத் திறவனுமாய்ச் சந்திக்கிசைந் தவனுமாய்க்
 காக்கக் கருத்தனுமாய்க் கர்த்தனின் கர்த்தனுமாய்
 ஏக்கத் திருத்தனுமாய் இவரசமைந் திவ்வுகத்தில்
 தர்மத்தால் கலியைத் தன்னந்தன்னால் கரைத்துக்
 கர்மத்தை யீடழித்துக் காந்தக்கோ லுமெடுத்து
 நேரோரைக் காத்து நிசமாகவேயெழுப்பி
 ஏராரைக் கொன்று ஏழ்நரகத்தும் பூத்தி
 உகத்துக் குகம்வழக்கு எல்லா மொருதலத்தில்
 தொகுத்து நடுத்தீர்ப்புச் செய்து மிகத்தெளித்து
 ஆகாத்த பேரை எல்லாம்நரகமதில்
 வாகாகத் தள்ளி வாசல்தனைப் பூட்டிச்
 சித்தத்துக் கேற்ற செடத்தோரைத் தானெழுப்பிப்
 பத்தரைமாத் துற்றப் பைம்பொன்னிறப்பொற்பதியில்
 சாகா வரங்கள் சனங்களுக்கேகொடுத்து
 வாகாக நல்ல வரிசை மிகக்கொடுத்து
 ஆண்பெண் ணுடனே அதிகவாழ் வுங்கொடுத்துக்
 காணக் காணக்காட்சிக் கனமாய் மிகக்கொடுத்துச்
 செல்ல வைகுண்டர் சீமையைம்பத் தாறதையும்
 அல்ல லகற்றி அரசாள்வா ரீசுரரே
 மும்மூர்த்தி யெல்லாம் ஒருமூர்த்தி யாயிருக்கும்
 எம்மூர்த்தி யெல்லாம் இயல்மூர்த்தி போலிருக்கும்
 வைகுண்டப் பெம்மான் வாய்த்தசெந் தூர்க்கடலில்
 மைகொண்ட நாதன் வந்து பிறப்பதுதான்
 வளர்ந்துதவம் செய்வதுவும் வாய்த்தபுவிதெச்சணமே
 குழந்தை வைகுண்டர் குமாரப்பிராயமட்டும்
 கோலாகலனாய்க் குருவாய்ச் சமையுமட்டும்
 நாலாஞ் சொரூபம் நடத்தும்வரை தெச்சணமே
 பொல்லாதெல்லாமழிந்து பூவர்கொலு வாகுமட்டும்
 எல்லா வழக்கும் இருப்புந்தெச்ச ணாபதியே

ஆதியி லுதித்த வாறும் அரிசிவன் பிறவி வாறும்
 ஓதினான்யுகங்கள்வாறும் ஒவ்வொருஅசுரன் வாறும்
 நீதிய மனுக்கள் வாறும் நீதமாங் குண்டர் வாறும்
 தீதிலாத் தர்ம ஞாலச்சிறப்புட வாறுஞ் சொன்னான்

அறம்பழுத்தகனிரசமே கலியறுக்கமானிடராய்
 மகரமதுள் வைகுண்டர் தோன்றி
 திறம்பெருத்தோமென்று கலிபிடித்து அவரவரே

நமக்குமேல் ஒன்றுமில்லையென்றார்
 பரம்கனிதான்கலியதனுள் ஐந்துஒன்று
 தவம்கழித்து கலிதன்னால்சாக
 மனம்பொறுத்த சான்றோரைக் காப்பேனென்றார்
 வான்முனியும் நான்முகனும் வரமேயீன்றார்

தெச்சணாபூமி வளம்

இவ்வாறு எல்லாம் எடுத்துமிக மாமுனிவன்
 அவ்வாறெல் லாமுரைத்து அகன்றனன் காண்மாமுனிவன்
 துதிக்கொடு தன்னால் சிவகோ வேங்கிரியில்
 பதியச் சிவமும்பதியென்றாரன்போரே
 நந்தீ சுரரும் நாட்டினாரவ்வுரையை
 இந்தப் பழமொழிபோல் இசைந்தப் புவிமகிமை
 தெச்சணா பூமி சிவபூமி நல்லதுதான்
 மிச்சம் வியாசர் முன்மொழிந்த தலமுமிது
 ஆனதா லிப்பூமி ஆகுந் தவசிருக்க
 கோனாங் குமரி குடியிருக்கு மிந்நகரு
 சங்குத் துறைமுகத்து சதாகோடி யற்புதங்கள்
 எங்கு மகிழ இயல்புபெற்ற திந்நகரு
 மங்கைப் பதிநகரு மணவைப் பதிநகரு
 கங்கைக் குலநகரு கண்ணாளர் தன்னகரு
 பஞ்சவர்களுஞ்சு பார்மன்னர் தன்னகரு
 சஞ்சீவி தன்னகரு தவத்தோர்க் குருநகரு
 தெய்வகுல மன்னர் சிறந்தக் குருநகரு
 சைவ முனிமார் தவத்துக் கிதுநகரு
 மேலோகக் காட்சி விளங்கிருக்கு மிந்நகரு
 சாலோக சாமி சார்ந்திருக்கு மிந்நகரு
 அரம்பை ஸ்திரீமார் ஆராடுஞ் சுனைநகரு
 பரம்பெரிய சேடன் பவிசுக் குருநகரு
 வாவி யுறைநகரு வைகைக் குருநகரு
 தாவிக் குலாவும் சந்தப்பட்சி தன்னகரு
 சொல்லாளி தல்லகாண் தெச்சணா பூமிவளம்
 நல்லதிந்த நாடு நமக்குகந்த நன்னாடு
 பசுவும் புலியும் பாவித்திருந்தநகரு
 கசுவு மெந்நேரம் கரைபுரளும் நன்னாடு
 அந்நாடு நாடு அரனாட்டுக் கொப்பிடலாம்
 பொன்னாடு நாடு புரந்தரநாட்டுக்கீடாம்
 தவம்பெற்றோர் வாழ்ந்த தண்மைக்குருநாடு
 பவமற்றோராகி பாவித்த தின்னாடு
 நல்ல மலைவளரும் நாஞ்சில் வளநாடு

சொல்லுருசி யானச் சிறந்த குருநாடு
 ஒருநாடு மிந்நாட்டுக் கொவ்வாது வுத்தமரே
 திருநாடு ஈசர் தினமுறையும் நன்னாடு
 சம்பத்துக் கேற்ற சகல குருநாடு
 இன்பம் வளரும் இசைந்த குருநாடு
 ஆதி யொருமுனிவன் அடவில் தவசிருக்க
 நீதி யறியவென்று நிலமலனுந் தேவியுமாய்
 கற்றாவுங்கன்றதுபோல் கறைக்கண்டர் வேசமிட்டுப்
 பற்றாண்மை பார்க்கப் பாரில் மிகமேய்ந்து
 அந்த முனியடுக்கல் அன்றிராப்போயடைந்தார்
 சிந்த னருளால் சீறி யொருகடுவாய்
 பசுவையுங் கன்றதையும்பார்த்து மனமகிழ்ந்து
 இசுவாக வந்தீர் இரையாய் நமக்கெனவே
 என்று கடுவாய் இயல்பசுவின் கன்றதையும்
 தின்றுவிட வென்று சென்றுப் பிடித்திடவே
 அப்போ பசுவும் அந்த முனியடுக்கல்
 இப்போ தென்கன்றை இந்தக்கடு வாய்பிடிக்கு
 மாமுனியே நீயும் வந்தொரு சத்தமிட்டால்
 தாம்பயந்து கடுவாய் தன்னாலொதுங்கிவிடும்
 வந்துசொல் லாதாலும் மாமுனியேயிங்கிருந்து
 உந்தித்தொனியால் ஒருசத்தங் கூறினையால்
 என்பிள்ளையென்றனக்கு இப்போதுதவுமென்றார்
 உன்னுள்ளமுமேற்று உடையோன் பதம்பெறுவாய்
 என்று பசுவும் ஈதுரைக்க மாமுனியும்
 ஒன்றுமுரையாடாது உள்ளங் கவிழ்ந்திருந்தான்
 கடுவாயுங்கன்றைக் கயிலையங் கிரிதனிலே
 வெடுவாகக் கொண்டு விட்டதுகா ணம்மானை
 பசுவும் வனமறைந்து பார்முனிவன் காணாமல்
 விசுவாசமாக மேலோகஞ் சேர்ந்ததுவே
 பின்னுஞ்சில நாள்கழித்துப் பேர்முனிவன் சிந்தையிலே
 முன்னும் பசுமுறையால் முகுந்தன்பதங் காணாமல்
 இத்தோசங் கழிக்க இன்னுஞ்சில நாள்வரையும்
 சித்தத்தோடொத்தத் தெச்சணா பூமியிலே
 இரந்து குடித்து இத்தவ மேபுரிந்தால்
 பரந்தணியும் வேதன் பதமடைய லாமெனவே
 உத்தரித்து மாமுனிவன் ஒருநொடியி லேயிறங்கித்
 திருப்தியுட னேகித் தெச்சணா பூமிவந்தான்
 வந்து இரந்து வருசமொன்றானதன்பின்
 முந்துநின்ற காவில் உவந்து தவசுநின்று
 பரமன் பாதாரப் பவிசு மிகவடைந்து

வரமருளப்பேறுபெற்று வாழ்ந்திருந்தானம்மானை
அப்படியே தோசம் அகன்று அறம்வளரும்
உற்பனம்போலொத்த உகந்ததெச்சணாபதியே

தெச்சணா புரியினீதம் செப்பிடத் தொலையாதையா
மிச்சமாம் புவியி தாகும் மேவலர்க் குகந்த நாடு
பச்சமால் மகனே நீரும் பண்ணுறத் தவசு ஏறும்
அச்சமும் வாராதையாளன்றடிபணிந்து நின்றான்

நல்லது தானே யென்று நாரணர் தயவு கூர்ந்து
வெல்லமர் மணவை வாரி மேன்முக மதிலே நின்று
அல்லல்நோய் பிணியலாம் அறமதால் தண்ணீர் தன்னால்
தொல்லைநோய்த்தீர்த்திடதெச்சணாபுவியில் வந்தார்

வந்தவர் தலமும் பார்த்து வழியி னற்குலமும் பார்த்து
சந்தமாய் மகிழ்ச்சை கூர்ந்து சாமியும் முனியைப் பார்த்து
இந்தமா நகரில் வாழும் இராசனு மறிய வென்றே
விந்தையாயறிவுவொன்று விதித்தெழுதியனுப்புமென்றார்

கலியரசனுக்கு வைகுண்டர் வருகையை

உணர்த்தும் நிருபம் - திருவாசகம்-3

வாலராமச்சந்திர சூரியநாராயணர் தாமே வைகுண்டமாய்த் தோன்றி,
தர்மம் நித்திச்சு, காணிக்கை கைக்கூலி காவடி என்றே திருச்சம்பதி
முதல் வேண்ட அவசியமில்லையென்று நிறுத்தலாக்கி, உகஞ்சோதித்து
ஒரு குடைக்குள்ளாள் ஆயிரத்தெட்டாம் ஆண்டு மாசி20ல்
கடற்கரையாண்டி நாராயணம் பண்டார வைகுண்டமென நாமமுங்கூறி,
எளிய கோலமெனப் பாவிச்சு தெச்சணம் பள்ளிகொண்டிருந்து,
தர்மமாகத் தரணியாபேர்க்கும் தண்ணீரினாலே சஞ்சலநோய் கர்மம்
வற்மம் வாதை கோதை பயங்களையும் பிறவி நாசமும் பொய்வினை
சஞ்சாரமும், பீடை கோடை வாடை தீர்க்கவும், பிள்ளையில்லாதபேர்க்குப்
பிள்ளை கொடுக்கவும், கண்ணில்லாதபேர்க்குக்கண் கொடுக்கவும்,
தனமில்லாத பேர்க்குத் தனங்கொடுக்கவும், சாம்ப சதாசிவ சாமி
மூவரும் சற்குணமாகியே தன்னாலொரு வேசமாகிச்சமைந்து, சாதிஉயர்
கொண்ட சக்திமாதர் வழியிலேவந்த சான்றோர்களை தர்மமாய்
வைத்தாள சகலகுண நாராயண தீரசம்பன்னர் சாதி வைகுண்டமாய்ப்
பிறந்திருக்கிறார். ஆனதினால் பூமியிலே அடிபிடி அநியாயம் இறை
தெண்டம் கைக்கூலி அவகடம் பொய்ப்புரட்டு அவர் செவியில் கேட்க
வொண்ணாதென்றும், மகாகோடி தர்ம பாக்கிய சாலியாய்ப் பூமியிலே
அதிகப் பாசமாய் விரித்து அவரருகிற்கூழ அலங்கார தர்மமணியாய்
நிறுத்தி அந்தரவீடு லாடந்திறந்து அதன்வழி அரனடனம் திருநடனம்

ஆடல்பாடல் அங்ஙனே கண்ணோக்கி சகலதும் பார்த்தாராய்ந்து இருப்பதால் அவரவர் நினைவிலிருக்கிற தெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாமல் இருக்கிறதல்லவே அதுகண்டு பதறி ஆரானாலும் அவரிட்டிருக்கிற சட்டம்போல் நடந்து கொள்வாராகவும். அங்ஙனே நடக்கவில்லையென்று வருகில் அவர் நிச்சித்திருக்கிற தேதியில் நடக்கு படியே வரும். அன்பாகிய மனுக்களுக்கு அனுகூலம்1008 ஆமாண்டு மாசியில் தெச்சணம் பள்ளிகொண்ட அய்யா நாராயண வைகுண்டமாய் தர்மம் நித்திச்சு எழுதின அறிவென்று மாமுனி எழுதி அவனியறியும்படி அயச்சான். அதுவல்லாமல் அய்யா நாராயணர் தர்மம் நித்திச்சுத் தவசிருக்கிற படியினாலே, இன்றுமுதல் அவர் நிச்சித்திருக்கிற நாள்வரையும் பூசை, புனக்காரம், சேவித்தல், அர்ச்சனை, ஆராட்டு, நீராட்டு, தீபாரணை, சாந்தி, காளாஞ்சி, கைவிளக்கு, காவடி, காணிக்கை, தெருமுகூர்த்தம், கோபுரமுகூர்த்தம், திருநாள் முகூர்த்தம், தேரோட்ட முகூர்த்தம், திருக்கொடி முகூர்த்தம், கொடிமர முகூர்த்தம், குருமுகூர்த்தம், குரவை, குளாங்கூட்டம், கொலுவாரபாரம், ஆயுதம், அம்பு, அச்சுநடை, ஆனைநடை, அலங்காரம், மஞ்சணைக் குளிநீராடல் இதுமுதலுள்ள நன்மை சுபசோபனம் வரையும் அவர்க்கானதல்லவே. ஆனதால் நீங்கள் இதுவெல்லாம் இதுநாளையக்கம் வீணில் செலவிடாமலும் விறுதாவில் நரகில் விழாமலுமிருக்கக் கடவுளிது நாராயண வைகுண்ட சாமி திருவாக்குபதேசக் கருணையினால் மாமுனி எழுதி அயச்ச வாசகம் என்று எவரும் அறியவும்.

அய்யா வைகுண்டர் திருத்தவம்

நாதன் குருநாதன் நாராயணநாதன்
மாதவனுந் தெச்சணத்தில் மாமருந்து மாவடியில்
மணவைப் பதிமுகத்தில் மாதுகன்னிப் பார்வையிலும்
இணையானப் பஞ்சவரில் ஏற்ற அரிச்சுனனும்
மணமான நாதன் மகாபரனைத் தானாடி
வணங்குந் தவத்தால் வந்ததாமரைப்பதியில்
தெச்சணா மூலை தென்வாரியற்றமதில்
மிச்சமுள்ள தேவர் முழங்கிக் குரவையிடத்
தேவர் திசையெட்டும் செயசெய எனநெருங்க
மூவ ரதிசயமாய் மோடுவழி தாள்திறந்து
ஆரபா ரத்துடனே அவர்கள்வந்து பார்த்துநிற்க
வீரநாராயணரும் வித்தாரத் தெச்சணத்தில்
பள்ளிகொண்டாரென்று நாமம் பரந்திடவே
துள்ளியே சொரூபம் சுற்றினாரம்மானை
வைகுண்டமென்று மனுவோரறிந்திடவே
மெய்கொண்ட நாதன் மேவிநின்றார்தெச்சணத்தில்
யாம மிகக்கூறி அதிகத்திசை எட்டிலுள்ள

ஓம்பப் பசாசுகளை ஒதுங்கவுப் தேசித்தார்
 மேல்நடப்பை யெல்லாம் வித்தார நாரணரும்
 தூல்நடப் பாகத் துறந்துதுறந் தேபடித்தார்
 கண்டவர்க ளெல்லாம் கருத்தோடறியாமல்
 வண்டப் புலப்பமென வாக்குரைத் தேபோனார்
 பத்துமா தம்வரையும் பார்நடப் புள்ளதையும்
 முற்று மொருகுடைக்குள் உலகாள்வதும்படித்தார்
 எல்லா நடப்பும் இவர்படித்த தின்பிறகு
 வல்லாண்மை யான வைகுண்டப்பெம்மானும்
 உகஞ்சோ திக்க உற்றார்காணம்மானை
 தவமே தவமெனவே தானிருந்து வையகத்தில்
 பொறுதி சதமாய்ப் புண்ணியனார் தானிருந்து
 உறுதியுட னையா உகஞ்சோதிக்கலுற்றார்
 நாராயணரும் நல்லவை குண்டமெனப்
 பேரானதுநிறைந்து புண்ணியனார் தெச்சணத்தில்
 மனுநிறமாய் வந்து மனுவைச்சோதித்தெடுக்கத்
 தனுவையடக்கித் தவசிருக்காரம்மானை

உலகினில் மனுவாய் வந்த ஓரேழுலோகத்தார்க்கும்
 தலைமுறைவினைகள் போக்கிச்சடலத்துள்ளூற லோட்ட
 மலைசெந்தூரலையினுள்ளே மகரத்துள் விஞ்சை பெற்று
 அலைகடற் கரை ஆண்டிவைந்தரெனப்புவியில் வந்தார்

வந்தந்த நாட்டி லுள்ள வன்குற்ற மதனைக் கேட்க
 நந்திகோன் விபூதி சாற்றி நாடிய தவங்க ளேற்றி
 முந்தநாள் மூவர்க்கெல்லாம் முதன்மையாய்ச்சாதித்தேறி
 சந்ததஞ் சாகாவிஞ்சைத் தலைவனாய்ச்சமைய வென்றே

நீதிய ரோமம் வீசி நினைவொன்றைக்கருணை வாசி
 சாதிக ளுரைக ளாற்றிச் சடத்துற வாசை யற்று
 வாதியாங் காரமற்று மலசல மதங்க ளற்று
 ஆதியைக் கருணை நாட்டி அவர்தவம் புரிந்தாரையா

ஆசையாம் பாச மற்று அனுதார்க் குளாங்க ளற்று
 மாசதாம் வினைக ளற்றுவாக்கலங் கார மற்று
 நீசமாம் கலியை யற்று நீணிலத் தாசை யற்று
 ஓசையாம் வெளியைத் தாண்டி ஒருவனைக்கண்டாரே

கண்ட வர்ப்பாலேற்று கண்சுழி முனையில் நாட்டிப்
 பண்டவர் செகலில் பெற்ற படிமுறை தவறா நாட்டிக்

கொண்டவர் லோகந்தன்னைக் குவியவோர் தலத்திலாக்கி
இரண்டது மறிய வென்றே இவர்தவம் செய்ய லுற்றார்

மனுதவ தாரங் கொண்டு வந்தவர் தவமே செய்தார்
தனுமனு வோர்க ளெல்லாம் தழைத்துநீ டீழி வாழ்ந்து
வனுதர்மப் புவியைக் கண்டு மாள்வரா வாழ்வு வாழ
துணிவுடன் மனதி லேற்றி சூரியத்தவசு நின்றார்

முற்பிதிர் வழிக ளெல்லாம் முதன்மைபோலாகவென்றும்
கற்பினைப் படியே தோன்றிக் கலியுகமதிலே வந்த
அற்புத மடவா ரோடும் ஐவர்தம் குலங்க ளோடும்
செப்பியச் சாதி யெல்லாம்செயல்பெறத் தவசி யானார்

இத்தவ மதிலீ தெல்லாம் இயல்புடன் வசமே யாகக்
குற்றமே செய்வோனீசக் கொடுகலி வழிகள் சாகக்
கர்த்தனார் கர்த்த னாகக் கலியுகத் தீர்வை யாக
உற்ற வைகுண்ட சுவாமி ஒருகுடைக் கரசும் பெற்றார்
நாரா யணரே நல்ல வைகுண்டமெனச்
சீராக தெச்சணத்தில் சிறந்த தவஞ்செய்யலுற்றார்
ஆறு வருசத்துள்ளே அவர்தாம்நினைத்த
வாறு வகையெல்லாம் வந்து வழிப்படவே
நின்றார் தவசு நெடியநாராயணரும்
குன்றாக் கடலில் கொண்ட வழிப்படியே
கடலில் மிகவே கண்டதெல்லாம் விள்ளாமல்
உடலுள் சூட்சம் ஒருவருக்குங் காணாமல்
அகமதுவே பூசித்து அதிகத் தவமிருந்தார்
தவப்புதுமை சொல்லித் தானுரைக்கக் கூடாது
ஈசர் முன்னாளில் இருந்தாரொருதவசு
வாசக் குழலுமையை மதலை யுருவாக்க
வேட்டுவனுக் கீந்த விஞ்சைதனை நெஞ்சில்வைத்துக்
கூட்டுக் கிளியைக் குழந்தையுருவாக்கவென்று
அத்தவந்தான் போதாது அய்யா இவர்தவத்தே
கற்றைக் குழலுமையாள் கரியமுற் காலமதில்
சூர னெனவந்தத் தோசப்பொல்லாதவனை
வீரத் தனமாய் வெட்டிச் சரமறுக்க
ஆறு முகமாய் அரியதொரு ஆண்பிள்ளைதான்
பேறுடனே நமக்குப் பிறக்கவே ணுமெனவே
சரவணப் பொய்கையிலே சாம்புவ னைநினைந்து
அரகரா அவள்தான் அன்றுநின் றதவமும்
இவர்தவத்துக் கொவ்வாது ஈசரரிலும் பெரிதாய்

அவர்தவமு மொவ்வாது அய்யா இவர்தவத்தே
 சீதை தவசியதும் செப்பவொண்ணா தித்தவத்தே
 நாத அரிச்சுனனும் நாட்டத் தவத்திலும்
 எத்தனையோ கோடி இவர்தானிருக்கும்தவம்
 வித்தரிக்க வென்றால் வெகுமணிகள் சென்றிடுங்காண்
 சொல்ல எளிதல்லவே சொன்னாலுலகிலுள்ளப்
 பொல்லாதபேரும் பொருந்தியிதைக் கேட்டாக்கால்
 பாவந் தொலைந்திடுமே பாவிகட்குமோர்நினைவாய்
 நாமிருப் பதுவோ நாலு திரையதனுள்
 ஆமவரே கண்டு அறிந்தா லதுவீரம்
 இச்சொருபத் துள்ளே இதுவிதிக்க வொண்ணாது
 வச்சுகந்து பார்ப்பீரால் வழிதெரியு மிந்தேட்டில்
 என்னமோ வென்று எண்ணம்வைத்துக் கேட்பீரால்
 அன்னமுத லற்று ஆக்கினைக்குள் ளாவீர்
 நல்லவர்கள் நல்லாவார் நானுரைக்கக்கேளம்மானை
 செல்லத் திருகேட்கச் செபுகிறார் நாரணரும்
 சீமையைம்பத் தாறு தேச நருட்களையும்
 நேர்மை யொழுங்காய் நிமைப்பொழுதில் வந்திடவே
 செல்லவை குண்டச் சீமானு மப்பொழுது
 வல்ல தவமும்மனதுளரா தேழுடித்து
 உலக நருட்கள் ஒக்கவொருமிக்கவரத்
 தலமளந்த நாதன் தானினைத்தாரம்மானை

அய்யா மக்களுக்கு அருளல்

வடக்குக் கிழக்கு வடமேற்கு நேர்மேற்கு
 நடக்கும் படியே நல்லதிக்கு நாற்றிசையும்
 அடங்கல் குடியிருக்கும் ஆட்களெல் லாம்வரவே
 சாணார் முதலாய்ச் சாதிபதி நெட்டையுமே
 நாணாமலோடிவர நாராயணர்நினைத்தார்
 நினைத்த வுடனே நிமிசம் பொறுக்காமல்
 தினந்தோறும் வந்து சேரும் நருட்களது
 எண்ணக் கூடாது எவராலு மன்போரே
 திண்ணமுள்ள சாதி செப்பொண்ணா தன்போரே
 சாணாரிடையர் சாதி வணிகருடன்
 நாணாத காவேரி நல்லதுலுப் பட்டர்முதல்
 சூத்திரன் பிரமா தொல்வணிகன்பறையன்
 ஊத்திர நீசன் உழவ னுடன்குறவன்
 கம்மாளனீழன் கருமறவன்பரவன்
 வெம்மா நசுறாணி வேகவண்டரிடையர்
 சக்கிலிய னோடு சாதிபதி நெட்டுகளும்

முக்கிய மாக ஓடிவந்தா ரம்மானை
 ஆகாயங்காணாது அறைக்குள் ளடைத்திருந்த
 வாகா ஸ்திரீமாரும் வந்தார் கா ணன்போரே
 கிழவன் முடவன் கெற்ப ஸ்திரீமாரும்
 இளவயசு கொண்ட ஏந்துபச லைமுதலாய்
 ஒக்கவே வந்தார்காண் உடையவனார் தன்னிடத்தில்
 வந்த நருட்கெல்லாம் வாய்த்தவலு வியாதிமுதல்
 சிந்தையுடன் தன்னால் தீர்த்தாரே தர்மமதாய்
 ஐம்பது வயதாய் அரைதளர்ந்தப் பெண்ணாட்கும்
 சம்பத்துக் கேற்ற சந்ததிகள் தான்கொடுத்தார்
 உடல்தன மில்லாது உருவழிந்த பெண்ணாட்கும்
 சடலமுருக் கொடுத்துச் சந்ததி யுங்கொடுத்தார்
 பிறவிக் குருடேமை பேச்சறா நாக்குழறல்
 திறவி யொளிபோல் திறமும் மொழிகொடுத்தார்
 தர்மமில்லாப் பாவிகட்குத் தாண்மை மிகக்கொடுத்தார்
 கர்ம வியாதிகளால் கால்கள் மொட்டிக் கைகள்மொட்டி
 அந்தமொட்டி யெல்லாம் அறத்தாலதைத்தீர்த்துச்
 சந்தமுடன் கைகால் தானாக்கித் தான்கொடுத்தார்
 உடலை யுருக்கும் உற்ற சயஇருமல்
 குடலைப் புரட்டும் குன்மவாய் வுமுதலாய்த்
 தீர்த்துக் கெடுத்தார் தேசத்தோர் கண்டுமிகப்
 பார்த்து மகிழ்ந்துப் பச்சமுற்று வந்தனர்காண்
 கர்த்தாதி கர்த்தன் கடவுளா ரென்றுசொல்லி
 எத்தேசத் தோரும் இங்குவந்தாரன்போரே
 பதினெண் சாதிகளும் பண்பாயொருதலத்தில்
 விதிவந்து தென்று மேவிக்குலா வியிருந்தார்
 மேவிக் குலாவி மிகவே யொருதலத்தில்
 ஆவிநீ ருண்டு அகமகிழ்ந்தாரம்மானை
 நொம்பலங்க ளெல்லாம்நிசமாகத் தீருவதும்
 அன்பா யுலகில் ஆனதே சத்தோரும்
 ஒருதலமாய் வந்து ஒன்றாய்க் குவிகிறதும்
 கருதினமாய்ப் பார்த்து அவர்கள் மிகவுரைப்பார்
 முன்னாள் மொழிந்த முறையாக மம்போலே
 இந்நாள் சமைந்திருக்கு தென்று மகிழ்ந்துரைப்பார்
 வைகுண்டராசர் வருவார்தான் பூமியிலே
 மெய்கொண்ட ராசர் மேதினியில் வந்தவுடன்
 சாதிபதி னெண்ணும் தலமொன்றி லேகுவிந்து
 கோதிக் குளிக்கும் ஒருகிணற்றி லல்லாது
 கர்மவியாதி செவிடு கண்குரு டேமையெல்லாம்
 தர்மத்தால் தீர்ப்பார் சகலவுயி ரானதுக்கும்

செல்வமுண்டாகும் சீமானார் வந்தவுடன்
 அல்லல் மிகத்தீரும் அவரை யறிந்தவர்க்கு
 எளியோர் வலியோர் எல்லா மொருப்போலே
 பழியான பேச்சுப் பாரினில் கேட்கவிடார்
 தேசமெல்லாம் பரக்கும் சீமானார் வந்தசெய்தி
 தோசமெல்லாமகலும் சுத்தமாய்க் கண்டவர்க்கு
 சார்ந்தவர்க்கு சாந்தனுமாய்த் தர்மங்கொடுத்த தருள்வார்
 சேர்ந்தவர்க்கு நல்ல செல்வமுண்டாகுமெனச்
 சொல்லியிருந் தாகமத்தின் துல்யச் சுருதிப்படி
 நல்லவை குண்டர் நாட்டில்வந்தா ரென்றுசொல்லி
 சாதிபதி னெண்ணும் சடல வரவுமற்று
 ஆதிவை குண்டர் அடிவீழ்ந் தேத்தியவர்
 எல்லாமொருதலத்தில் இரண்டு மனுப்போலே
 அல்லோரும் வந்தோர் ஆவிநீ ருண்டிருந்தார்
 அல்லாமல் முன்னாள் ஆகமத் தின்படியே
 எல்லாமுன் வியாசர் எழுதின சொற்படியே
 தெய்வச்சான்றோர்களுக்குச் சேர்ந்த வியாழமது
 மெய்வகையாய் வந்து மிகத்தோன்றி யேயிருக்க
 இன்ன மிவர்வழியில் இயல்பாய் மணமுகித்து
 மன்னர் வைகுண்டர் மகராச ராகியவர்
 சீமையைம்பத் தாறும் சொல்லொன்றுக் குள்ளாக்கி
 மேன்மைச் சான்றோர்க்கு முத்திரிசெங் கோல்கொடுத்துத்
 தாழ்வில்லாச் சான்றோரைத் தர்மபதி மீதில்வைத்து
 ஆள்வதுவும் நிசமே ஆதியா கமப்படியே
 நாராயணர்க்கு நாள்பகையாய் வந்தவர்க்குப்
 போரா தெனக்காலம் புராணமுரைக்குதுஎன்று
 சொல்லி யுலகோர் தொல்புவியில் கொண்டாடிப்
 பல்லுயிரு மறிந்து பண்பாய் மகிழ்ந்திருந்தார்
 மகிழ்ந்து சிலநாள் வைகுண்டர் பாதமதில்
 மிகுந்துபல சாதிமுதல் மிகவந்துரை கேட்டார்
 வந்த நருளறிய வைகுண்டர் வாய்திறந்து
 சொந்தமுடன் வசனம் சொல்லிமிகக் கூறலுற்றார்

திருவாசகம் 4

1008 ஆம் ஆண்டு மாசியில் கடற்கரையாண்டி நாராயண பண்டாரம்
 தெச்சணம் பள்ளிகொண்டு காணிக்கை கைக்கூலி காவடி முதல்
 என்றனக்கு அவசியமில்லையென்று, தர்மம் நித்திச்சு, கொற்றவரும்
 மாண்டு குறும்பு மிகத்தோன்றி, உற்ற துலுக்கன் உடன் வந்துடனோடி,
 மற்றொரு பத்தாமாண்டில் வைகுண்டமாக வருவோமென்ற
 ஆகமத்தின்படி வந்து வைகுண்டம் பிறந்து கொண்டிருக்கும்

நச்சேத்திரத்தில் குதிச்சிக்கொள்ளுந்தன்னே, மாளுவது மாண்டு கொள்ளுந்தன்னே, முழிக்கப்பட்டது முழிச்சி கொள்ளுந்தன்னே, முழிக்கப்பட்டது கண்டு கொள்ளுந் தன்னே, ஒரு நெல் எடுத்துடைக்க நாடு கேட்டுக்கொள்ளுந்தன்னே, இரு நெல் எடுத்துடைக்க நாடு தாங்காது தன்னே, வானமும் பூமியும் கிடுகிடென்றாடிருந்தன்னே, வானத்திலிருக்கிற வெள்ளிகளெல்லாம் ஆலங்காய் போல் உதிர்ந்திடுந் தன்னே, மலைகள் இளகிடும் தன்னே, பதி எழும்பிடும் தன்னே, முழிக்கப்பட்டது கண்டுகொள்ளுந் தன்னே என்று நருட்களறியும்படி உபதேசித்தார். அதை உலகோர் அறிந்தும் கேட்டும் முன்னுள்ள ஆகமமுஞ் சரி, இவர் சொல்கிறதுஞ் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டு இவர்தான் வைகுண்ட சுவாமியென்று கேட்டறிந்து, இவர் தலத்திலே போவோமென்று வந்தார்கள். பின்னும் நாராயண வைகுண்ட சுவாமிதானே, பேய் பல சீவசெந்து ஊர்வனம் புற்பூண்டு கற்காவேரியறிய உபதேசித்தார். வல்லாத்தான் வைகுண்டம் பிறந்து காணிக்கை கைக்கூலி காவடி ஆடுகிடாய் கோழி பன்றி இரத்தவெறி தீபதூபம் இலைப்பட்டை இது முதலானது என்றனக்கு வேண்டாம் அவசியமில்லையென்று, தர்மம் நித்திச்சு நாடு குற்றங்கேட்க நாராயணம் சிறையிருக்கும் போது, இனி ஆரேக்கார் என்று பார்க்க, அதையறிந்து நீங்களும் ஒதுங்கி இருங்கோ வென்று உபதேசித்தார். உடனே அதுகளெல்லாம் அய்யாவாணை நாங்கள் ஒன்றும் ஏற்கமாட்டோமென்றுசொல்லிப்போனார். உடனே நாராயண வைகுண்ட சுவாமி ஓராண்டு ஒன்றரையாண்டு கழித்து உகஞ்சோதித்து வரும்போது, பேய் செய்கிற அனீதம் பொறுக்காமல் மானிடர் வைகுண்ட சுவாமியிடம் வந்து ஆவலாதி வைத்தார். உடனே வைகுண்டராசரும் திட்டிச்சுப் பார்க்கும் போது பேய் செய்கிறது அன்னீதந்தான் என்றறிந்து பேய்களுக்கு உள்ள முன்னாகமக் கணக்கைச் சோதித்துப் பேயை எரிக்கவே நாராயணசுவாமி மனதிலுத்தரித்தார்.

பேய்களை எரித்தல்

பேய்கள்தான் பிறந்தவாறும் பெருவரம் பெற்ற நாளும் மாய்கையால் உலகில் பேய்கள் வந்தநாளும் பார்த்து ஞாயமாய் நடுவுங் கேட்டு நாமதை யெரிக்க வென்றே ஆயர்முன்னெழுத்துங் கொண்டு அருமுனிவாயென்றார்

வரவென வுரைத்த போது மறைமுதல் வேதன் வானோர்
துரகத மீதோ டாவிச் சீக்கிரம் வந்தா ரங்கே
பரமருள் வைந்த ராசர் பார்த்தவர் தன்னை நோக்கி
விரைவுடன்பேய்க்கு முன்னாள் விதிதனைப்பாரு மென்றார்

விதிதனைப் பார்த்து வேதன் விளம்புவார் வைந்த ரோடு
துதிகொடு எழுத்து மென்றன்சுருதியுங் கேண்மோ அய்யா

ஆதிநாராயணர் தானிந்த அழிகலி யுகத்தி லேதான்
பதி வைகுண்ட மென்று வந்தன்றே யவர்கள் போனார்

பேயொடு பிசாசு கூளி பொறாமையுங்கலியும் நீசம்
மாய்கையொடு கபடு கள்ளம் மனக்கறுப் புகங்கள் தீர்ப்பு
பொய்யொடு வஞ்சம்பிழைபொல்லாப்பென்ற தெல்லாம்
வாயொடு வாயால் கெட்டு மறுபிறப் பில்லாப் போனார்

நாரணர் வைகுண்ட மாகி நாட்டினில் வந்த அன்றே
காரண மெல்லா மாச்சு கலியுக மழிந்து போச்சு
பூரண வேத நூலும் புராணம் முன்னாகமங்கள்
சாரமுங் கெட்டுப் போச்சு சதாசிவம் வைகுண்ட மாச்சே

அழிவதையழித்துப் போட்டு அவரொருசொல்லுக் குள்ளாய்
சுழிவரை யெழுத்தையுனி தெய்வமா தவரு மாகி
வழிதனில் வன்னி யாகி வகுத்திடும் மகவோராகி
அழிவில்லாப் பதியாள்வது ஆகமத்துரைதானென்றார்

ஆனதா லாகா தென்ற அவ்வகைக் கிதுநாள் சாக
ஏனமு மிதுதா னென்று இயம்பிட வேதன் தானும்
மானமாய்க் கேட்டு வைந்தர் வானவர் சாட்சி யென்று
தானவர் கணக்கி லுனி சத்தியாய்ப் பதித்தாரன்றே

கணக்கிலேயெழுதிக் கொண்டு கருத்தினிலடக்கி வைத்து
இணக்கியேயவரையெல்லாம் இலக்கதிலே கொல்வோம்
பிணக்கியேகொல்லேனான்பிசகில்லாவழியேசெய்வோம்
குணக்கில்லாச் செய்வோம் பாரும் கோகிரித்தேவரெலாம்

உகசிவா வானோர் வேதன் ஒருவரும் போக வேண்டாம்
வகையுடன் செய்யும் வழிதனைப்பார்த்துக்கொள்ளும்
இகபரன் முதலா யிங்கே இருமெனச் சொல்லி வைத்துப்
பகைசெய்த கழிவை யெல்லாம் எரிக்கவே பரனங்குற்றார்

ஈசர்முதல் வானோர் எல்லோரும் போகரிது
வாச மலரோனும் மற்றோரும் போகரிது
என்று இவர்களையும் இவர்கூழருகிருத்தி
அன்றுபேய் கொண்டுவிட அவர்நினைத்தாரம்மானை
உடனே யுலகமதில் ஊர்ந்துதிரி யும்பேய்கள்
திடமே குளறி சிந்தை மிகக்கலங்கி
பேய்க ளொருதலத்தில் பிரமாண மாய்க்கூடி

மாய்கைத் தொழில்குளறி மனது மிகஅளறிச்
 சீல முடனுரைத்த சிவவைந்தராசர்மொழி
 ஏலமேநாம் கேட்டு இருந்திலமே எல்லோரும்
 என்னவோ வென்று எண்ணி நினைத்ததெல்லாம்
 சன்னைபோலாகாமல் சாக விதியாச்சே
 அய்யோ கெடுத்தோம் அவர்பேரில் குற்றமில்லை
 பொய்யென் றிருந்தோமே பெரியோருரைத்ததெல்லாம்
 நம்பேரில் குற்றமல்லால் நாரணர்மேல் குற்றமில்லை
 தம்பேரில் குற்றமல்லாமல் சாமிமேல் குற்றமில்லை
 நமக்கு முன்னாளில் நாரத மாமுனிவர்
 எமக்குயாமியங்கொடுத்து அதிகவரம் வேண்டித்தந்தார்
 அவரிடத்தில் நாமள் எல்லோரும் போயுரைத்தால்
 சிவனிடத்தில் வந்து செய்திகேட் டேயுரைப்பார்
 போவோம் வாருங்கோ பேய்களொருப்போலே
 கோவேங் கிரிதனிலே குடியிருக்கும் மாமுனிவர்
 அண்டை யவரணுகி அபயம் முறையமென்றார்
 கண்டந்த மாமுனிவர் கழிவையெல் லாமமர்த்தி
 அபயமிட்ட தேது அலகைகளே சொல்லுமென்றார்
 கௌவை துயரமுற்ற கழிவெல்லாஞ் சொல்லலுற்று
 மனுவுருப்போல் வையகத்தில் வைகுண்டம் வந்திருந்து
 இனியுங்க ளையெல்லாம் எரிப்போ மிப்போதெனவே
 வரங்களையும் வைத்து மாண்டுபோங் கோவெனவே
 துரத்தனமா யெங்களையும் துடர்ந்து பிடிக்கிறார்காண்
 பதறியிங் கோடிவந்து பாட்டையும் மோடுரைத்தோம்
 இது தனைத்தீர்த்து இரட்சிப்பீ ரென்குருவே
 என்று பேயெல்லாம் இப்படியே சொன்னவுடன்
 அன்று தலையோடு அந்தமுனி தானடித்து
 வைகுண்டம் பூமியிலே வந்து பிறந்தாரென்றால்
 மெய்கொள் சிவன்முதலாய் மேல்பிறக்க வேணுமல்லோ
 சத்தி சிவன்வரையும் செத்துப் பிறக்கணுமே
 பொல்லாப் பிசாசுகளே புத்திகெட்டுப் போனீர்களே
 வல்லாத்தானல்லோ வைகுண்டமாபொருளும்
 ஆரவர்நா மங்கேட்டால் அல்லவென்று சொல்வதுதான்
 சீர்பரன் முதலாய்ச் சிந்தை பதறணுமே
 உங்களுட மூப்பு உகத்திலினி வாராது
 எங்களுட மூப்புவரை இல்லையென்று போகுதுகாண்
 எல்லா மவர்மூப்புக்குள்ளே யடங்குதுகாண்
 பொல்லாப் பிசாசுகளே பொன்றவிதி யுங்களுக்கு
 ஆனாலு மீசர் அமைப்புக் கணக்கெடுத்து
 நானே யிதுமேவித் தாறேனென் றிப்போது

இந்தக் கணக்கும் ஏழு யுகக்கணக்கும்
 எந்தக் கணக்கும் இருப்புமவரிடத்தில்
 ஆனாதால் கணக்கை அவரிடத்தில் நாமள்போய்
 நானாகச் சொல்லி நற்கணக் கும்பார்த்து
 அறிந்துகொள்ளவே எல்லோரும் போவோமென்று
 நாரத மாமுனியும் நாட்டில்பே யத்தனையும்
 காரண வைகுண்டர் காலில்வந்து தெண்டனிட்டார்
 தெண்டனிட்ட போது சொல்வார் முனியுடனே
 பண்டா கமப்படியே பசாசையெல்லாமெரிக்க
 என்மனதி லுற்றேன் இங்கேவந்து வாய்த்ததென்று
 நன்முனியே பேயை நகன்றிடாக் காருமென்றார்
 முன்னேநீ பேய்க்கு முதல்யாமியங்கொடுத்து
 இந்நேரங் கூட்டி என்னிடத்தில் கொண்டுவந்தாய்
 வந்தது நல்லதுதான் வாய்த்தமுனியேயிப்போ
 இந்தாப் பேய்க்கணக்கை எடுத்துரைக்கேன் கேட்டிருநீ
 பொல்லாக் கலியன் பிறந்தநா ளன்றுமுதல்
 எல்லாம் பேய்களுக்கு ஈந்தவரமானதினால்
 நீசன் கொடுமை நீணிலமெல் லாம்பரந்து
 தேசச் சிறப்புச் சிதறிக் குலைந்ததெல்லாம்
 மாய நாராயணரும் வைகுண்டமாய்ப்பிறந்து
 ஞாய நடுகேட்டு நாட்டுக்குற்றந் தீர்த்து
 ஆகாத்த தெல்லாம் அழித்துநர கத்திலிட்டு
 வாகாய் நரக வாசல் தனைப்பூட்டி
 நல்லோர்க்கு நாலு வரங்கொடுத்தே யெழுப்பி
 பொல்லாரை நரகில் போட்டுக் கதவடைத்து
 வல்லோரைச் சொல்லொன்றுள் வைந்தரசாளப்
 பிறந்துபூ மிதனிலே பேறாக வந்தவுடன்
 இறந்ததுகாண் பேய்கள் இவர்க்காகாப்பேர்களுெல்லாம்
 என்று பேய்களுக்கு ஈந்துவரம் கொடுத்ததெல்லாம்
 அன்று பேய்க்கணக்கு வாசித்தா ராதியுமே
 இம்மணியிலித்திவசம் ஈந்தவர மல்லாது
 எம்மணியு மிப்பேய்க்கு எள்ளளவு மில்லையென்றார்
 உண்டோகாண் பேய்க்கு ஒருமணிதா னானாலும்
 கண்டோ முனியே கணக்குண்டோ சொல்லுஇனி
 கேட்டு முனியும் கெஞ்சிமிக வாய்புதைத்து
 நாட்டுக் குடைய நாராயணருரைத்தால்
 எவர்தானெதிர்த்து இல்லையென்று சொல்லுவது
 மூவருமங்கே ஒடுங்கி யிருக்கையிலே
 அல்லாமல் நீசன் அழிவாகு முன்னதியாய்
 எல்லாமவ னோடுளது ஏலமே சாகணுமே

நீசன் வலுவெல்லாம் நேர்முன்னே தானறுத்து
 ஓசையொன்றுக் குள்ளே உகங்கேட்க நிச்சயித்தீர்
 நன்றிகெட்ட நீசன்வேர் நாள்வழியே நீரறுத்து
 ஒன்று விளிக்குள் உகமழித்துத் தீர்ப்புசெய்து
 நல்லோரையெழுப்பி நகரொருசொல் லுள்ளான
 வல்லோராய் நீரும் வரம்பெற்ற மாதவமே
 ஆனதினால் பேய்கள் அந்நீசக் குலமதினால்
 வானக் கனலில் மாளுமிக் காலமிதாம்
 என்று முனியுரைக்க ஏற்றவை குண்டமுதல்
 நன்று முனியே நம்பேரில் குற்றமில்லை
 முன்னுள்ள ஆகம முறைநூற் படியாலே
 என்னுலொழுங்கில் எரிக்கிறே னிப்பேயை
 மாமுனியே நீசாட்சி மாயாண்டி நீசாட்சி
 நாமுனியே சாட்சி நல்லவரே நீசாட்சி
 எல்லோருஞ் சாட்சி என்பேரில் குற்றமில்லை
 வல்லாத்தான் வைகுண்ட மாலவருஞ்சாட்சி
 என்று நாராயணரும் எரிக்கலுற்றார் பேய்களையும்
 பண்டு அந்தப்பேயைப் பார்மீதில் கொண்டாடும்
 நருட்கள் மிகப்பார்த்து நாலெந்து தான்தாக்கிக்
 கருக்கிவிட வென்று களிவைத்தலையாட்டி
 மனுக்க ளறிய மனுநருளைத் தானாட்டித்
 தனுக்கள் மிகவாங்கத் தானினைத்தாரம்மானை
 அப்போ நருள்பேரில் ஆடும்பே யேதுசொல்லும்
 இப்போது சுவாமி எங்களொக்கத் தானெரித்துத்
 தனியே யரசாள சாதியொன்று தானெடுத்துச்
 சொல்லொன்றுக் குள்ளான சுவாமி வரங்கள்பெற்றுக்
 கொல்லென் றெங்களையும் கொல்லத் துணிந்தீரே
 என்றுபே யெல்லாம் எண்ணியெண்ணித்தானழுது
 அன்று அழுது அவர்வரங்கள்வைக்கலுற்றார்
 காந்த லிட்யும் கனத்தவலுச் சக்கரமும்
 சூழ்ந்து குத்தல்கண்டு சுருண்டு மிகப்பேய்கள்
 ஐயோ சுவாமி அடியார்க்குத் தந்தவரம்
 வையோரறிய வைக்கிறோமென்றுரைத்தார்
 உடனே வைகுண்டர் உற்றநாராயணரும்
 திடமுடனே பேயோடு உரைக்கிறார் சீமானும்
 அணியில்லாப் பேயே அன்றுதந்த வரத்திலொரு
 மணியிருக்கு தானால் மாறியென்னோடுரையும்
 அப்போது பேய்கள் எல்லோருந் தானழுது
 இப்போது நாழிகையும் இல்லைமணி நேரமதும்
 உம்முடைய தர்மம் உண்டானா லெங்களையும்

தம்முடைய கருணை உண்டாற் பிழைப்போங்காண்
 என்று பேயுரைக்க எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
 அன்று நானுரைத்து ஐமூன்று மாதம்வரை
 பார்த்து இருந்தேன் பசாசுகளே யுங்களுக்காய்க்
 காத்து இருந்தேனே ஆண்டொன்றொரு கால்வரையும்
 என்பேரில் குற்றமில்லை என்று சாட்சிவைத்து
 உன்பேரில் குற்றமதால் ஒடுக்கிறே னுங்களையும்
 என்று பேயோடு இப்போவரம் வையுமென்றார்
 அன்றுபே யெல்லாம் அறமெலிந்து தான்வாடி
 என்னமுறை சொல்லி இப்போவரம் வைக்கவென்று
 வன்னப் பொருளே வகையாகச் சொல்லுமென்றார்
 அந்தப் பொழுதில் அய்யாநாராயணரும்
 இந்தப் பொழுதில் இம்மணியிந்நேரமதில்
 அய்யாவு மங்கே ஆகமத்தைத் தான்பார்த்து
 கைவாய்த்து தென்று கழிவோடுரைபகர்வார்
 திட்டிச்ச அய்யாணை சேர்ந்து வரங்கள்வைத்து
 விட்டுருந்தச் சாவுபிழை சங்கிலிகள் தானும்வைத்து
 மலையேறி யொக்க மாண்டுபோவோமெனவே
 விலையாய்ப் பலகையிலே விரித்தடியுஞ் சத்தியமாய்
 அய்யா வுரைத்த ஆணை தவறாமல்
 மெய்யாகப் பேய்கள் விளம்பிவைத்ததம்மானை
 அய்யாணை அய்யாணை திட்டிச்ச அய்யாணை
 மெய்யாணை எங்கள் மிக்கவரங்கள் வைத்தோம்
 தந்தபிழை சாவு சங்கிலிகளானதுவும்
 எந்தன் குலமுழுதும் இப்போ வரமும்வைத்து
 அய்யாணை நாங்கள் அருமலைகள் தானேறி
 மெய்யாக அக்கினியில் விழுந்துசெத்துப்போவோமெனச்
 சொல்லிப் பேயெல்லாம் சுத்தவர மத்தனையும்
 பல்லுயி ருமறியப் படித்துவரம் வைத்ததுவே
 வைத்த உடனே வைகுண்டர் முறைப்படியே
 மெய்த்தபுகழ் சான்றோர் மெய்வாயுங் கையாலும்
 ஆகாத்த தெல்லாம் அழித்திடு வாரனவே
 வாகாக முன்னூல் ஞாய வழிப்படியே
 வாணாள் மறுகி வாதைவரம் வைத்தவுடன்
 சாணானொருவிரலால் சற்றேதொட வைத்தனரே
 தொட்டிடவே பேயும் சுற்றுமனு நருளும்
 பட்டு விழுந்தாற்போல் பாரறிய தான்விழுந்தார்
 உடனே மனுவழியில் உடைய குலச்சனங்கள்
 படபடெனத் தூக்கிப் பதங்கோரி விட்டிடவே
 அசதி தீர்ந்தாற்போல் அந்த நருள்முழிக்கும்

செய்திதனை யெல்லாம் சீமை நருளறியும்
 கண்டு கொண்டாடிக் காரணத்தின் ஞாயமென்று
 மன்று பதினாலும் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்
 இப்படியே பேய்கள் எல்லாம் வரங்கள்வைத்து
 அப்படியே பேய்கள் அருமலைபோய் மாண்டதுவே
 மலைதனிலே வந்து மாண்டசெய்தி தானறிய
 இலையி லாடிட்ட இடையர்மிகக் கண்டுளறி
 அய்யோபேய் மலையில் அலறிக்கரிவதுதான்
 மெய்யாகக் கண்டு மிகப்பதறு தெங்கள்மனம்
 அழுதுமுறை யிட்டுப்பேய் அக்கினியில் சாடுவதும்
 முழுது மலைகள் முழக்கிக் கிடுகிடென
 ஆடு மிகப்பதறி அம்மலையில் மேயாமல்
 சாடுதுகாண் தரையில் சாரங்கள் சீமானே
 என்று இடையர் இயம்பக்கேட்டெம்பெருமாள்
 அன்று நருளறிய அவர்போதித்தார்சாட்சி
 கேட்டு மனுநருட்கள் கெட்டிகெட்டி யிந்தமுறை
 நாட்டுக் குடைய நாரா யணரிவர்தான்
 மன்று தனையளந்த மாயத் திருநெடுமால்
 என்று பலரும் இயல்பாயறிந்திருந்தார்

மந்திரவாதிகளின் விசையடக்குதல்

ஆகமப் படியே பேய்கள் அதினுட வரங்கள் வாங்கி
 லோகங்கள் அறியக் காட்டி யுகபர சாட்சி நாட்டி
 வேகத்தில் மந்திர தந்திர விசையெல்லாமடக்க வென்று
 நாகத்தி லுண்டு வாழும் மலையரசனைவருத்த வென்றார்

வருத்தவே வேணுமென்றுமகாபரன் மனதிலுன்ன
 விருத்தமாய் மலையில் வாழும் மிருகங்கள்கோபமுற்றுத்
 துரத்தலைக் கண்டு மெத்தத் துயரமுற்றயர்ந்து மந்திர
 வருத்தலைச் செய்து பார்த்து மலைந்தனனரசன் தானே

மந்திர தந்திர மாமுனிவன் சாத்திரங்கள்
 விந்தைசெய்யு மாய்மால விசையடக்க வேணுமென்று
 நினைத்த வுடனேநெடுமலையில் தான்வாழும்
 அனர்த்த மிடும்மிருகம் ஆனை புலிகடுவாய்
 கடுகிக் கரடி கனத்தமந் திக்குரங்கும்
 முடுகி யெழுந்து மூச்சுவிட் டேவிரைவாய்ச்
 சீறி யெழுந்து சென்றுமலை யில்வாழும்
 கூறித் தொழில்கடிய குன்றரசர் தங்களையும்
 விரட்டத் தொடுத்ததுகாண் மிருகம் மிகக்கூடி

அதட்டுப் பொறுக்காமல் அந்த மலையரசர்
 ஓமந் தனைவளர்த்து ஒருகோடி பூச்சொரிந்து
 ஆமா அரியெனவே அட்சரங்கள் தானெழுதி
 புவனைவலிச் சக்கரங்கள் பீட மதில்நிறுத்தி
 நமனை யழைக்கும் நல்லவலுச் சக்கரமும்
 சத்தி நிறுத்தி சதாகோடிப் பீடமிட்டு
 சுற்றிவர வோமம் சுழலக் கனலெழுப்பி
 வேண்டும் படைப்பு விதம்விதமாய்ப்படைத்துக்
 கூண்டு மலையரசன் குறளிகளைத் தான்வருத்தச்
 சேவித்தான் மூன்று நாளாக மந்திரங்கள்
 கோபித்துப் பார்த்தான் குறளிகள் தன்பேரில்
 சற்றும் பலிக்காமல் சடைத்துமந்தி ரத்தோனும்
 கற்றத் தொழிலும் கருவுங் கலைகலைந்து
 என்ன விதமோ என்று மிகக்குளறி
 மன்னன் மலையரசன் மார்கள் மிகநடுங்கி

குறத்தி சொன்னகுறி

எங்கே யினிப்போவோம் என்று மனம்பதறி
 சங்கை யழிந்து சருவில் மிகஇறங்கி
 தட்டழிந்து வாடி தவித்துநின் றேதுரைப்பார்
 பட்டபா டேதெனவே பண்பாகக் கேட்பதற்குக்
 குறத்தியொன்று காண்கிலமே குறிகேட்டுப் பார்ப்பதற்கு
 உரைத்து அவரிருக்க உடையவ னாரருளால்
 குறத்தி யொருத்தி குறப்பெட்டி யுமிடுக்கி
 விறைத்துரைத்து வந்தாள் விசாரமிடுவோர்கள்முன்னே
 கண்டார் குறத்தியையும் கலிதீர்ந்தோ மென்றுசொல்லி
 வண்டாடுஞ் சோலை வனத்தில்வா என்றழைத்து
 அருகி லிருத்தி அவளைமிக ஆதரித்துச்
 சரிவிலுள்ள மாங்கனிதேன் தகையாறவேகொடுத்து
 பசிதீர்ந்து குறத்தி பகர்வாளொருவசனம்
 விசியாயெனதுடைய பசிவிசாரந் தீர்த்தீர்
 உங்க ளுடையரம் ஓட வழிகேளீர்
 தங்களுக்கு மெங்களுக்கும் சகலவுயி ரானதுக்கும்
 நாயகமாய் வந்து நாட்டில் மிகஇருக்கார்
 வாச மணக்குதுகாண் வையகங்க ளீரேழும்
 பேரு வைகுண்டர் பெரிய திறவான்காண்
 நேரா யிருப்பவர்க்கு நிச்சமாய்க் கைகொடுப்பார்
 அவரைநீங் கள்கண்டு ஆனதுய ரமுரைத்தால்
 தவிருந் துயரமெல்லாம் சுவாமியவர் தன்னருளால்
 என்று குறத்தி ஈதுரைக்க நாகராசர்

நன்று குறத்தியுடன் நம்துயரஞ்சொன்னோமோ
 சொல்லா திருந்திடினும் சொன்னாளே நம்துயரம்
 எல்லாத் துயரமதும் இதினாலே தீருமென்று
 சந்தோசங் கொண்டு சற்குறத்தியையனுப்பி
 வந்தார்கள் தெச்சணத்தில் வைகுண்டர் வாழ்பதியில்
 கண்டுவை குண்டரையும் கரங்குவித்தேபணிந்து
 பண்டுபட்ட பாட்டைப் பகர்ந்தாரவருடனே
 கேட்டு வைகுண்டர் கிருபையுட னேதுரைப்பார்
 நாட்டுக் குடைய நாராயணர் பாலன்
 பிறந்து வைகுண்டம் பெரிய யுகமாள்ச்
 சிறந்து தவசு செய்யு முறைமையினால்
 துக்கக் களையறுத்துச் சுத்தமரை யாளாக்கிப்
 பக்கக் களையறுத்துப் பகைஞரொன்றில்லாமல்
 ஒருசொல்லுக் குள்ளே யுகமழித் துகமெழுப்பி
 இருசொல்லுக் குள்ளே இராச்சியத்தையாளுதற்குப்
 பிறந்துகொண்டிருக்கும் பெருமைக்கடையாளம்
 இறந்ததுகாண் பேய்கள் இப்போது தந்திரமும்
 போக நினைத்தேன் பெரியதெய்வமுந்தனைத்தான்
 வேகந்தனிலே விடுத்ததுகாணென்முன்னே
 நல்லது கைவாய்த்து நமக்குவிதி தானாச்சு
 பொல்லாத தெல்லாம் போக விதியாச்சு
 உந்தன் துயரம் ஒக்க இப்போ தீரவென்றால்
 எந்தன் மொழிகேட்டு இசைவீரோ நீங்களெல்லாம்
 அப்போது மலையில் வாழு மலையரசர்
 இப்போது சுவாமி என்னநீர் சொல்வீரோ
 அதுக்கெல்லாம் நாங்கள் அல்லவென்றுசொல்லோங்காண்
 பொதுக்கெனக் கேட்டுப் புகல்வார் வைகுண்டருமே
 மாந்திர தந்திர மாமுனிவன் சாஸ்திரமும்
 உபாந்திர வாகடமும் உபாயச்சமூலமதும்
 மாயக் கருவும் மாரண வித்தையதும்
 உபாயக் கருவும் உயர்ந்தகரு மோடிகளும்
 தம்பனவுச் சாடனமும் சல்லியம் பேதனமும்
 வம்புசெய்யு மாஞால மந்திர மட்டகர்மம்
 எட்டு மடக்கி இதுமுதலாய் மந்திரமும்
 கட்டுடனே யிப்போ கருசமூலத்துடனே
 ஒக்கவைத்தோ மென்று ஒருடக்காயுடக்கி
 மிக்க என்முன்னே மேதினியீ ரேழறிய
 ஆணையிட்டு வையும் அருமலையில் வாழரசா
 நாணமிட்டுப் போகுமுன்னே நம்முன்னே வையுமென்றார்
 உடனே மலையரசர் ஒக்க மனதலைந்து

குடலே மருண்டு குறுக முழிமுழித்து
 வம்பறுக்க வந்த மாயக்கூத் தனெனவே
 தம்பெலங்க ளற்றுத் தலைசாய்ந் துடனயர்ந்து
 மாட்டோமென்றோ மானால் மலைமிருகங்கேளாது
 வீட்டைப் பிரித்தெறிந்த மிருகம் விலகாது
 குடியிருப்பு நமக்குக் குன்றுமே லங்குமில்லை
 படியீரே ழளந்த பரமனம்மை யிங்குவிடார்
 அய்யாவுரைத்த ஆணை வழிப்படியே
 மெய்யாக வைத்து வீடுமட்டும் போயிருப்போம்
 அல்லாதே போனால் அம்மலையிலிருப்பமில்லை
 எல்லா மறிந்து இனிப்போவதுமரிது
 என்று மலையரசர் எல்லோருஞ் சம்மதித்து
 அன்று வைப்போமென்று அடிபணிந்து தெண்டனிட்டு
 ஐயாவே யெங்களுட ஆதிநாராயணரே
 கையார வைக்கக் கருவுகொண்டு வந்தோமில்லை
 ஏடுகொண்டு வந்தோம் இல்லையே யெம்பரனே
 வீடுவரைப் போயெடுத்து விரைவாக வாறோம்நாம்
 என்றுரைக்க மந்திரத்தோர் எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
 நன்று அதுதாரம் நம்முடைய கைக்குள்ளொரு
 சூட்சு முண்டு பிள்ளாய் சொல்லக்கேள் நீங்களெல்லாம்
 மாச்சல் படவேண்டாம் மலையரசா நீங்களெல்லாம்
 எல்லா விதத்தொழிலும் இந்திரமாஞாலமுதல்
 எல்லாம் வைத்தோமென்று ஆணையிட்டாற்போதும்
 நல்லதுவே யென்று நாடி மலையரசர்
 வல்ல விதத்தொழிலும் மந்திரமாஞாலமுதல்
 எல்லா மடக்கி இப்போது வைத்தோமென்றார்
 அய்யாணை யிட்டு அவர்முன்னே வைத்தார்காண்
 மெய்யாணை யிட்டப் பொழுதே மலையரசர்
 எங்கள் பிழைப்பு இப்போதே போச்சுதையா
 சங்கடங்க ளொன்று தானிருக்கு தையாவே
 இதினால் பிழைப்பு என்றிருந்தோ மித்தனைநாள்
 விதியால் குறைந்ததுகாண் வித்தை பிழைப்பெல்லாம்
 மலையில் பயிரிட்டு வயிறு பிழைப்பதற்கு
 உலைவில்லா நொம்பலமும் உலாவுமிரு கச்சிறையும்
 இல்லாமலே விலக்கி இப்போ தரவேணும்
 நல்லாப் பயிர்விளைந்து நாங்கள் பிழைக்கவேணும்
 என்று இவர்கேட்க இதுதந்தோமென்றுரைத்தார்
 அன்று அவரனுப்பி அவர்மலைக் கேகுகையில்
 வைத்த தொழிலை மலையரசா நீங்களெல்லாம்
 செயித்த தறியாமல் திருப்பியே செய்ததுண்டால்

நரக மதுபிடித்து நாள்வழியேகொன்னுகொன்னு
 துரோக மடைந்து தீநரகில் மாள்வீர்கள்
 என்று சபித்தார் எம்பெருமா ளானவரும்
 அன்று அவர்கேட்டு அப்படியே வந்ததென்றால்
 சொன்னபடி நரகில் செத்திறந்து போவோமென
 அன்னப் பெருமாள்முன் ஆணையிட் டுப்போனார்
 போனா ருலகில் பிச்சைவேண்டிக்குடித்து
 வானோரறிய மந்திரமாஞாலமற்று
 மந்திர வித்யாமாமுனிவன் சாஸ்திரமும்
 தந்திரமும் போச்சுதென்று சகலோருங் கொண்டாடி
 வைகுண்ட சுவாமி வாய்த்த கணக்கதிலே
 மெய்கொண்ட வானோர் மிகஅறியத் தானெழுதி
 மேலோக மான வைகுண்ட ராச்சியமும்
 பூலோக முமறியப் பெரியோ னெழுதினரே

வைகுண்டர் தர்மம் கூறல்

மாந்திரங் கழிவு சூன்யம் மாரணக் கருவு கோளும்
 உபாந்திரக் கேடு தீதோடு ஊறியப்பொய்பொல் லாங்கு
 ஏந்திய நினைவு பாசம்இதுமுதல் வினைகளெல்லாம்
 சாந்தியி லெரித்து நீற்றித் தர்மத்தை வளர்க்க லுற்றார்

நல்லநாராயணரும் நாமமணி வைகுண்டராய்ச்
 செல்லத் திருவுளமாய்ச் சீமைக்குறுதியுமாய்
 மனிதவதா ரமெடுத்து வைகுண்ட வாசவனும்
 பனிதவமும் பத்தினியாள் பாலருட வங்கிசத்தில்
 உண்டாகி வாழ்ந்து உலக மறிவதற்கு
 குண்டணிப்பேய் பொய்யும் குறளிக்கரு வைத்தியமும்
 ஆகா தெனளரித்து அப்பிறப் புமறுத்து
 வாகாகத் தர்மபதி வாழுங்கோ மானிடரே
 என்றுசொல்லித் தர்மம் எம்பெருமாள்நினைத்து
 மன்றுபதினாலறிய வாய்த்ததர்மங்கூறினரே
 இன்றுமுதலெல்லோரும் இகபராதஞ்சமென்று
 ஒன்றுபோலெல்லோரும் ஒருபுத்தியாயிருங்கோ
 காணிக்கையிடாதுங்கோ காவடி தூக்காதுங்கோ
 வீணுக்குத் தேடுமுதல் விறுதாவில் போடாதுங்கோ
 வைகுண்டருக்கே பதறி வாழுவதல்லாமல்
 பொய்கொண்டமற்றோர்க்குப் புத்தியயர்ந்தஞ்சாதுங்கோ
 அவனவன் தேடுமுதல் அவனவன்வைத்தாளுங்கோ
 எவனெவனுக் கும்பதறி இனிமலைய வேண்டாமே
 என்று வைகுண்டர் இராச்சியத்தி லுள்ளோர்க்குக்

கன்றுக்குமாதாஇரங்கிக் கற்பித்தது போலுரைத்தார்
 எல்லோருங் கேட்டு எங்கள்வினை தீர்ந்துதென்று
 நல்லோர்கள் முன்னே நவின்றிருந்த சொற்படியே
 வருவார் வைகுண்டர் வந்தா லிருப்பவர்க்குத்
 தருவார் கெதிகள் சாகாத வாழ்வுகளும்
 என்றுசொல்லி முன்னோர் எங்கள்கா லமதிலே
 நன்று திருமொழியை நாங்களுமே தான்கேட்க
 எங்கள் கலிதீர்ந்தது எம்பரனே யென்றுசொல்லி
 சங்கையுடனேபல சாதியெல்லாமறிந்தார்
 நருளறிய தர்மமிதை நாட்டியே யெம்பெருமாள்
 துரித முடனே தொல்புவியில் வாழுகின்ற
 பட்சி பறவைகட்கும் பலசீவ செந்துகட்கும்
 அச்ச அரிமுதற்கும் ஆனமிரு கங்களுக்கும்
 ஊர்வனங்களானதுக்கும் உதித்தபுற் பூண்டுகட்கும்
 காரசேட னாறுகட்கும் கரடுகல் லானதுக்கும்
 உத்தரவாய்த்தர்மம் உரைக்கிறா ரன்போரே
 மிருகமொடு மிருகம் மிகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருங்கோ
 உங்களுக்குப்பிற்பூண்டு உண்டு மதைப்புசித்துச்
 சங்கையுடனோர்தலத்தில் தண்ணீர் குடித்திருங்கோ
 வாழ்ந்திருங்கோ நீங்கள் வைகுண்ட ருண்டெனவே
 தாழ்ந்திருங்கோ வென்று தங்கள் கிளைபோலே
 மிருக இனத்துக்கு இதுவுரைத்துப் பட்சிகட்கு
 உறுதியுடனே உரைத்தார்வைகுண்டருமே
 பட்சியெல்லா இனமும் பண்பாயொருஇனம்போல்
 கட்சியுடனே களிகூர்ந்து வாழ்ந்திருங்கோ
 சிறிது பெரிது என்றுமிகச் சீறாமல்
 உறுதி பெரிது உடையோனே தஞ்சமென்று
 கூடிக் குலாவி குணமாய் மகிழ்ந்திருங்கோ
 நாடியுரைத்தார்நல்லபட்சி தங்களுக்கு
 புல்பூ டானதுக்கும் பொறுதி மிகவுரைத்துக்
 கல்வாரி தனக்கும் கனத்த சேடன்தனக்கும்
 தங்கள் தங்களுக்கு தாழ்மை மிகவுரைத்து
 மங்களமாக மனமகிழ்ந்து வைந்தருமே
 நாட்டுக்கு நம்முடைய நல்லதர்மத் தின்படியே
 கூட்டுக்கு ஏற்றக் குருவுபதே சம்போலே
 எய்யாமல் நாதன் எல்லோருந் தானறிய
 செய்தர்மஞாயச் செய்திகேளம்மானை

அன்னீதத் தாலே லோகம் அவனி யீரேழும் வாடி
 குன்னியே கலியில் மூழ்கிக் குறுகியே யலைதல் கண்டு

கன்னிகள் மதலையானக் கற்பகக் குலங்கள் வாழ
மன்னிய மனுப்போல் மாயன் மகரத்துள் உதித்தார் தாமே

உதித்தாராயிரத் தெட்டாமாண்டில் உவரிசெந்தூர் கடலுள்
குதித்தாண்டருள்மாசியில் தெச்சணா குருநாட்டினில்
பதித்தாமரை யூரினில் பள்ளிதான் கொண்டந்நாள்
விதித்தாமிதைத் கருத்தாய் அருளுரைத்தாரறவுரையே

பொய்யில்லை பிசாசுஇல்லை பில்லியின்வினைகளில்லை
நொய்யில்லை நோவுமில்லை நொம்பலத் துன்பமில்லை
தொய்யில்லயிறைகளில்லை சுருட்டுமா ஞாலமில்லை
மையில்லை உலகத்தோரே வாழுமோர்நினைவாயென்றார்

இத்தனையெல்லாமில்லை என்றரி நாதன் சொல்லப்
புத்தியிலறிந்து மண்ணோர் புதுமையென்றன்பாய்கண்டு
முத்தியிலிவரைக் கண்டுமுயன்றவர் பேறு பெற்றார்
பத்தியில்லாதாரெல்லாம் பாழெனச் சொல்லி நின்றார்

இப்படி மனுட ரெல்லாம் இவர்மொழி தர்மங் கண்டு
ஒப்புடன் கூடி வந்து ஒருவனே தஞ்ச மென்று
செப்பிடத் தொலையா தையா சீர்பதம் பதமே யென்று
நற்புடன் மனுட ரெல்லாம் நாடியே மகிழ்ந் திருந்தார்

கலியரசன் வைகுண்டரை பிடிக்க வருதல்

நாடியே யுலகி லுள்ள நருட்களோர் தலத்தில் வந்து
கூடியே நிற்கும் போது குறோணிதன் கொடியால் வந்த
சாடிக ளதினால் நீசன் சாகிற தறியா மீறி
பாடிய வைந்தர் தன்னைப் படையேவிப்பிடிக்க வந்தான்

வந்தவன் சுசீந்திரந் தன்னில் வளைந்து கூடார மிட்டு
மந்திரி மாரை நோக்கி வகையெனப்புகல்வானீசன்
இந்தமா நிலத்திலென் எதிரிதானாரோ சொல்வீர்
விந்தையா யவரைச் சென்று விருதிட்டு வருக என்றான்

நாடுங் குறோணி நாதவழி யாய்பிறந்து
மூட மடைந்த முழுநீச மாபாவி
இருந்த நகர்விட்டு எழுந்திருந்து தானேகி
வருந்தப் படையோடு வந்தான் சுசீந்திரத்தில்
ஆனைத் திரள்கோடி அதிகப் பரிகோடி
சேனைத்திரள் கோடி சென்றார் சுசீந்திரத்தில்

சேவுகக் காரர் திலுக்கர் துலுக்கருடன்
 ராவுத்தர் கோடி ராட்சதர்கள் முக்கோடி
 சரடன் கரடன் சவுனி கெவுனியுடன்
 முரட னுடனே மூர்க்கர் முழுமூடர்
 படைகளலங்கரித்துப் பாரவெடிதீர்த்துக்
 குடைக ளலங்கரித்துக் கொடிகள் மிகப்பிடித்து
 வாள்காரர்கோடி வல்லயக்காரர்கோடி
 தோள்காரர்கோடி சுரண்டிக்காரர்கோடி
 அம்புக்காரர்கோடி ஆயுதக்காரர்கோடி
 வம்புக்காரர்கோடி வந்தாரவன்கூட
 வெடிக்காரர்கோடி வேல்காரர்கோடி
 அடிக்காரர்கோடியென வந்தார்பலகோடி
 இத்தனையார பாரத்துடன்நீசன்
 தத்தியுடன் நடந்து தழுக்கு மிகஅடித்து
 வந்து கூடாரம் இட்டான் சுசீந்திரத்தில்
 தந்துதந்தாகத் தங்கள் மிகக்கூடி
 கொந்துகொந் தாகக் கொடும்படைகள் கூடிவர
 மந்திரிமாரோடு வந்திருந்தேதுசொல்வான்
 கேளாய்நீ மந்திரியே கிருபையுட னோர்வசனம்
 வாளாற்பெரிய மன்னர்களந்நாள்முதலாய்
 நமக்காயிருந்ததுகாண் நம்முடைய நாளையிலே
 துடுக்கான வெள்ளை நசுறாணி யவன்தனக்காய்
 ஆச்சுதே நாடு அவனுக்கே யாகிடினும்
 பேச்சுநாமல்லால் பின்னொருவர் காணாதே
 ஆனதாற் பூமியிலே ஆரொருவ ரானாலும்
 மானமறவேநமக்கு மாற்றானாய்க் கண்டதுண்டால்
 ஆய்ந்து விசாரித்து அறிவித்துச்சொல்லென்றான்
 தேர்ந்துநின்று மந்திரியும் தீநீசக் குலமதினால்
 பொல்லாத சூத்திரப் பிசாசுக் குலமதினால்
 கல்லாதான் கூடிக் கண்டுதேர்ந்தேதுரைப்பான்
 வேறொருவரையும் மேதினியில் நாம்காணோம்
 வாறோர் ஞாயமாற்றம் வையகத்தில் காணுதிப்போ
 நமக்கு இறையிறுத்து நாடூழியங் கள்செய்யும்
 குழுக்காயினம்பெருத்த கூண்டசா ணாரினத்தில்
 வைகுண்டமாக வந்து பிறந்தோமென்று
 மெய்கொண்ட பூமியெல்லாம் வேறொருவராளாமல்
 நான்தான் முடிசூடி நாடுகெட்டி ஆள்வேனெனத்
 தான்தானுரைபகர்ந்து சாதிபலதும்வருத்தி
 ஒருதலத்திலூட்டுவித்தான் உற்றநீரானதையும்
 அருகிருக்குஞ்சாணார்க்கு அதிகவிதி தோணுதுகாண்

ஆகாத்தப் பொல்லாரை அழித்துப்போடுவேனென்றும்
சாகாவரங்கள் சாணாருக் கீவேனென்றும்
சொல்லியிருக்கிறான் சுவாமிவைகுண்டமென்று
தொல்லுலகிலிந்தச் சொற்கேட்கு ராசாவே
என்றவன் மந்திரிகள் இத்தனையுஞ்சொன்னவுடன்
ஒன்றுமுரை யாடாது உட்கார்ந்தயர்ந்தேதுரைப்பான்

சாஸ்திரி உரைத்தகுறி

ஏதுகாண் மாயம் இதுஞாயம் வந்ததென்ன
வாதுக் கொருவர் வருவாரைக்காணாமென்று
நினைத்ததற்கோ இந்த நேருசொல் வந்ததுகாண்
மனதயர்ந்து பார்த்து மந்திரியைத்தானோக்கி
ஏதுகாண் மந்திரியே எல்லாரிலு மெளியச்
சாதியிலே வுள்ளவன்தான் சாற்றுவனோ இந்தமொழி
ஏதோவொரு சூட்சம் இருக்குதுகாணிம்மொழியில்
ஆராய்ந்து பார்ப்போம் எல்லோருங்கூடிருந்து
பாராய்நீ மந்திரியே பாரிலொரு சாஸ்திரியை
என்றந்தப் பேர்கள் எல்லோரும் சம்மதித்து
அன்றந்த சாஸ்திரியை அவன்வருத்திக்கேட்கலுற்றான்
சாஸ்திரியேயிந்தத் தர்மராட்சியந்தனிலே
வேற்றொருவரென்றனக்கு வீறிட்ட துண்டோகாண்
எதிரியுண்டோ பாரு என்னுடையச்சோதிரியே
கருதி மிகப்பார்த்து கடியச்சோதிரிபுகல்வான்
தர்ம முடிவேந்தே சாற்றக்கே ஞமரசே
கர்மக் கலிதோசம் கமண்டலங்க ளேழ்வரையும்
சுற்றிப் பரந்ததுகாண் தோசத்தால் பூமியெல்லாம்
கர்த்தனரி கிருஷ்ணர் கடியகோபம்வெகுண்டு
பூமியிலே வந்து பிறந்திந்தத் தோசமதை
சாமிதர்மத்தாலே தோசமதையழித்து
நற்பூ மியாக்கி நாடெங்குமோர்குடைக்குள்
சொல்லொன்றுக் குள்ளாள் சுவாமிமகா விட்டினுவும்
மனுப்போலவதரித்து வைகுண்ட மென்றுசொல்லித்
தனுவையடக்கித் தவசு மிகஇருந்து
நல்லோரையெல்லாம் நாடி மிகஎடுத்து
வல்லோராய்ச் சாகாமல் வரங்கள் மிகக்கொடுத்து
ஆள வருவார் அவர்வருகும் நாளிதுதான்
என்றுமிகச்சோதிரியும் இந்தக் குறியுரைக்க
நன்று நன்றென்று இராசன் மிகமகிழ்ந்து
சொல்லக்கேள் சோதிரியே சொன்னதெல்லாஞ்சரிதான்
எல்லையுண்டோ அவர் வந்திருக்குமினங்களென்ன

சொல்லிவிரிநீ சுத்தமுள்ளச்சோதிரியே
 நல்லியல்பு பெற்ற நற்குறியோ னுரைப்பான்
 இன்னவகைச் சாதியிலே இவர்வரு வாரெனவே
 சொன்னக் குறியே சூதாய்த் தியங்குதுகாண்
 தருமங்கொண்டு சுவாமி தரணியில் வந்ததினால்
 பொறுமைக்குலமாயிருக்கும் பெரியவழி யாயிருக்கும்
 நம்மாலே சொல்லி நவிலக்கூ டாதிதுவே
 சும்மாஎனை நீங்கள் சோலிபண்ண வேண்டாமே
 என்றந்தச் சோதிரியும் இணங்கி வணங்கிநின்றான்
 மன்று தனையாளும் மன்னன்மறுத் தேபுகல்வான்
 அப்படித்தா னானால் ஆதிமகா விட்டினுவும்
 இப்படியே வந்து இவர்பிறக்க வேணுமென்றால்
 போற்றி நம்பூரி பிராமணசூத்திரக்குலத்தில்
 ஏற்றிப் பிறக்க இயல்பில்லாமலிந்தப்
 பிறர்தீண்டாச் சாணார் குலத்திலவதரித்துப்
 பிறக்க வருவாரோ பெரியநாராயணரும்
 சும்மாயிந்தச்சாணான் சுவாமி சமைந்ததெல்லாம்
 பம்மாத்தாய்க் காணுதுகாண் பராக்கிரம மந்திரியே
 இப்போதொருநொடியில் இந்தச்சாணான்தனையும்
 மெய்ப்பாகக் கொண்டு விடவேணு மென்றன்முன்னே
 என்ருமந்திரிமாரை ஏவுந் தறுவாயில்
 அன்று அருகிருந்த ஆவிடையர் தம்வழியில்
 ஒருவனெழுந்து உற்றரசனை நோக்கிக்
 கருதனம்போல் புத்தி கற்பித்தா னம்மானை

கலியரசனுக்குப்பூவண்டர் உபதேசம்

கேட்டிரோ முன்னா ஞுள்ளக்கெறுவித வளங்க ளெல்லாம்
 தாட்டிமை யாகச் சொல்வேன் தமிழனும் வணங்கி நின்று
 பூட்டியே மனதில் வைத்துப் புத்தியென் றெண்ணி நீரும்
 நாட்டினில் நன்மை செய்து நலமுட னரசு செய்யும்

மாயனோ உபாயத் தாலே மனுவது போலே யாகி
 ஆயனக் குலமுந் தோன்றி அவனியிலிருப்பன் கண்டிர்
 மாயத்தை யறியா நீரும் மாளவே போக வேண்டாம்
 ஞாயமாயுரைத்தே னையா நம்முட அரசுக்கேகும்

எளிமையாங்குலங்க ளென்று எண்ணுறமனுவே யல்ல
 பழியென ஆதி நாதன் பார்க்கவே மாட்டாரையா
 அழிவது யுகத்துக் காச்சு ஆனதால் வருவார் திட்டம்
 வழியிது இல்லை யையா மாறியே போவோம் வாரும்

தசரதன் மகவாய் மாயோன் அயோத்தியில் வந்து தோன்றி
புசமுடப் பிறப்போர் கூடப் பிறந்ததுங் கேட்டி லீரோ
வசையுடன் மனுதானென்றுவாதிட்ட அரக்கன் தன்னை
விசையுட னறுத்த செய்தி விளம்பியுங் கேட்டி லீரோ

தெய்வகி வயிற்றிலுற்று ஸீகிருஷ்ணன்எனவேதோன்றி
வைவசு தேவன் பெற்ற மனுவென வளங்கள் நாட்டி
நெய்யிடை வழியிற் சேர்ந்து நெருட்டிமா ஞாலஞ் செய்து
செய்வதுங் கஞ்சன் தன்னைச்செயித்ததுங்கேட்டி லீரோ

ஐவர்க்குத் தூத னாகி அங்குமிங் கோடிச் சென்று
மைக்குமலார்கள் தம்மை மணங்களு மிகவே செய்து
மெய்ப்புடன் கிளைக ளோடு மேவியே குழாங்கள் செய்து
செய்துரியோதனைக் கொன்றசெய்தியுங் கேட்டிலீரோ

இப்படி மாயன் தானும் இருமூன்று யுகங்கள் தன்னில்
ஒப்புடன் மனுப்போல் தோன்றிஉவமைகள் பலதுஞ் செய்து
அப்படி யுகங்கள் தன்னால் அழிந்திடா வரங்கள் பெற்ற
செப்பிடக் கூடா மாயன் செய்தியுங் கேட்டி லீரோ

சாணார்குலத்தில் மாயன் சார்வரோ என்றெண்ண வேண்டாம்
பாணனாய்த் தோன்றி நிற்பார் பறையனாய்த் தோன்றி நிற்பார்
தூணெனத் தோன்றி நிற்பார் தோலனாய்த்தோன்றி நிற்பார்
ஆணெனத் தோன்றி நிற்பார் அவருரு கேட்டி லீரோ

குசவனின் குலத்தில் வந்தார் குறவனின் குலத்தில் வந்தார்
மசுவெனக் குலத்தில் வந்தார் மாடெனக்குலத்தில் வந்தார்
விசுவெனக் குலத்தில் வந்தார்வேடனின் குலத்தில் வந்தார்
அசுவெனக் குலத்தில் வந்தார் அவருரு கேட்டி லீரோ

எவ்விடந் தானாய் மேவி இருப்பவர்க் கெந்தச் சாதி
அவ்விட மாகா தென்று அவர்தள்ள மாட்டா ரையா
செவ்விட மாயோன் சூட்சம் செப்பிடத்தொலையாதையா
இவ்விடம் விட்டு நாமள்ஏகுவோம் நம்மூ ரென்றான்

என்றவன் சொன்ன போது இராசனு மிகவே கேட்டுப்
பொன்றுற விதங்கள் சற்றும் புத்தியி லறியா வண்ணம்
மன்றலத்தோர்க்குமேற்கா வர்த்தையையுரைத்தா யென்று
கொன்றவன்தன்னைப்போடும் கோபமாயுரைத்தானீசன்

வேதமாங் கலைகள் தேர்ந்த மேற்குலமதிலே மாயன்
சீதமாய்ப் பிறவா வண்ணம் சிறுகுலம் புக்கு வானோ
ஆதர வில்லா வார்த்தை ஆர்க்குமே யேற்கா போடா
பாதகா எனக்குப் புத்திப் பகரவே வந்தாய் மோடா

நித்தமும் முன்னால் லட்சம் நேடிய பொன்க ளிட்டுச்
சத்திரச் சாலை தோறும் தர்மமு மளித்து நாமள்
சித்திரத் திருநாள் நித்தம் செய்கிற குலத்தைத் தள்ளி
நித்தியம் வேலை செய்யும் இழிகுலம் புக்கு வானோ

பிரமனை யொப்பாஞ்சாதிப்பிராமணக் குலத்தைத்தள்ளி
சிராமனு மற்றோர் குலத்தில் சேர்வது திடனோ இல்லை
வராகமா யுதித்த மாயன் மனுவெனப்பிறக்க மாட்டான்
இதாரடா இந்த வார்த்தைஎன்முன்னேசொல்லி நின்றாய்

காரண மான மாயன் கலியுகம் வரவென் றெண்ணி
நாரணன் பயந்து வோடி நல்மலை யேறி மானாய்
வாரண நாத னம்பால் வல்வேட னெய்து செத்தான்
தாரணி வாறே னென்று தவலோகஞ்சேர்ந்தான் மாயன்

அப்படிக் கொத்த மாயன் அவனியில் மனுப்போல் வாரான்
இப்படியிவன்தான்சொன்னஇகழ்ச்சியை எங்கேகண்டோம்
கப்பிடிச் சாணான் கையில் கைக்கூலி வேண்டிக் கொண்டு
இப்படி மழுப்ப வந்தாய் ஏதடா செய்தி யென்றான்

மழுப்பில்லைகேளுங்கேளும் மாண்டுநான்போனாலென்ன
வழுப்பில்லையுனக்குத் தூண்டல் வளருதே யவரிடத்தில்
கழுத்திலே யுனது கையால் கத்தியை வாங்கி வைப்பாய்
முழுத்திலையானாலென்சொல்மேல்வீசையரிந்துதாறேன்

ஆனையும் படையுமுன்றன் அரண்மனைக்கோவில் காலும்
சேனையுங்குடையும்வியாழச்செல்வம்சிறப்போடெல்லாம்
ஏனமு மிகவே தோற்று எரிந்துநீ கரிந்து சாவாய்
நானிதைச் சொல்ல வில்லை நாரண ருரைத்தாரென்றான்

என்றிவன் சொன்ன போது ஏங்கியே வுளறிப் பின்னும்
பொன்னுற வகையி னாலே புத்தியிலறியா வண்ணம்
கொண்டிவனைப் போடுங்கொடுவிலங்கதிலே சிங்கத்
தண்டிகை யெடுத்து வாரும் சாணெனச் சாமி பார்க்க

பார்க்கவே போவோ மென்று பார்முடி வேந்தன் சொல்லத்
தார்க்கெனப் பாவி நீசச் சறடனு மேதோ சொல்வான்
ஆர்க்கிது ஏற்குஞ் சாணான் அவனிடம் போவ தென்ன
கார்க்கதி கௌட சாஸ்திரி கடியனையனுப்பு மென்றான்

அனுப்புமென் றுரைத்த போது அரசனு மேதோ சொல்வான்
துனுப்புடன் சாணான் தன்னைகூழ்ந்துநூற்கயிற்றாற் கட்டி
கனிப்புட னமது முன்னே கட்டுடன் கொண்டு வாரும்
வனிப்புடன் போவாயென்று வரிசையுங்கொடுத்தானீசன்

கொடுத்திடும் வரிசைதன்னை குவித்தவன் வேண்டிக்
கடுத்தமாய்க் கௌவுட சாஸ்திரி கடும்படைக்கோலமிட்டு
தடுத்திடும் வீரர் தம்மைத் தானிங்கே வாரு மென்று
நடுத்தர மதிலே நின்று நல்லணி வகுக்க லுற்றான்

பரிநடைக் காரர் தம்மைப் பக்கமு முன்னே விட்டான்
கரிநடைக் காரர் தம்மைக்காவலாய் முன்னே விட்டான்
சரிபரி யேறிக் கௌவுட சாஸ்திரி முன்னே நின்று
வரிபடைக் கவசம் போர்த்து வந்தனன் படைக்கு முன்னே

அம்பெடுத் தெய்வேனென்று அவனொரு அணிகள் சாட
கம்பெடுத் தடிப்பே னென்று காலசன் மிகவே சாட
கொம்பெடுத் துதைப்பேனென்றுகுஞ்சரத் தலைவ ரோட
பும்படக் கொல்வே னென்று போயினன் கௌவுடன் தானே

சுவாமி பாற்கடல் நோக்கி ஒடுதல்

இந்தநேரந்தனிலே ஏகியந்தச்சாணானை
குந்தமது கொண்டிடித்துக் குண்டிக் கயிறிறுக்கி
இங்கேகொடு வாறேன் என்று கௌடனுமே
துங்க விருதுபெற்றுச் சூழப் படைவகுத்து
ஆயுத மம்பு அணியீட்டி தான்பிடித்து
வாயுதக் கணைகள் வகைவகை யாயெடுத்துப்
பரியை விதானமிட்டுப் பாய்ந்துக்கௌடனுமே
கரியைச் சூழ்நிறுத்தி கனபடைகள் பின்னிறுத்தி
நீசன் விடைவேண்டி நீணில முமறிய
பாசக் கயிறுடனே பாவியந் தக்கௌடன்
வாற விதமதையும் வைந்தப் பொருளறிந்து
காரணிக்க மொன்று கருத்தில் மிகநினைத்து
இப்போ பதறி எழுந்திருந்து வோடவென்று

அப்போது மாயன் அறிந்தேகும் வேளையிலே
 நன்மையாய்ச் சொல்லி நாடுவது மெச்சாதி
 தின்மையாய்ச் சொல்லிச் சிரிப்பதுவு மெச்சாதி
 என்றுநாம் பார்ப்போம் என்று மனதிலுற்றுப்
 பண்டுதாம் பிறந்த பாற்கடலைநோக்கி
 ஓடத் துணிந்தார் ஒருவேச மும்போட்டு
 ஆடத் துணிந்தார் ஆகாசத் தேதேவர்
 ஆடையணியாமல் அரைக்கயிறு மில்லாமல்
 நாடைக் கெணியாமல் நடந்தார் கடல்நோக்கி
 நல்ல மனுச்சாதி நாராயணாவெனவே
 செல்ல மக்களெல்லாம் சிவசிவா என்றுசொல்லிக்
 கூடத் தொடர்ந்துக் குவித்துப் பதம்போற்றித்
 தேடரிய நல்லோர் சேவித்துப் பின்வரவே
 ஆகாத நீச அறியாய்ச்சாதியெல்லாம்
 வாயாரப் பேசி வம்புரைத்தேநகைத்தார்
 பதறியிவன்போறான் படைவருகுதென்றுசொல்லிக்
 கதறிமிக ஓடுகிறான் கள்ளச்சுவாமியிவனும்
 சாமியென்றால் நருட்குத் தோற்றுமிக ஓடுவானோ
 நாமிவனை நம்பி நடந்ததுவும் வீணாச்சே
 பேயனுட பேச்சைப் பிரமாணமாய்க்கேட்டு
 ஞாயமது கெட்டோம் நாமெல்லாமென்றுசொல்லி
 நீசக் குலத்தோர் நெடுந்தாரம் வைதார்காண்
 தேசமதை யாளும் செல்லவைந்தர்கூட்சமதை
 அறியாமல் நீசரெல்லாம் அப்போநன்றியுமறந்து
 வெறிகொண்ட பேயனென மேதினியில் பேசினர்காண்
 நல்ல மனுவோர் நாரணா தஞ்சமெனச்
 செல்ல மனுவோர் திருப்பாதமுந்தொழுது
 கூடி நடந்தார் குருவே குருவேயென
 நாடி நடந்தார் நல்லபதியேற்றுவரெனக்
 கண்டுகொள்வோ மென்று காட்சையுடன்நடந்தார்
 பண்டு அருள்பெற்றோர் பச்சைமாலுடன்நடந்தார்
 அப்போ வைகுண்ட ராசர் மனமகிழ்ந்து
 எப்போதும் வாழ்வார் எனக்கான மக்களெல்லாம்
 வம்புரைத்த நீச வழிமுழுதுஞ் செத்திறந்து
 முன்பு விதியால் முழுநரகமேவீழ்வார்
 என்று சபித்து எம்பெருமாள் தானடந்து
 பண்டு பிறந்த பால்கடலுள் சென்றனரே

சென்றனர் தேவ ரோடு செகல்கரை தனிலே நின்று
 நன்றினந் தன்னைப் பார்த்து நவிலுவார் வைந்த ராசர்

பண்டெனைப் பெற்ற தாதா பாற்கட லுள்ளே யென்னைச்
சென்றிட அழைக்கிறார் நீர் செகல்கரைதனிலே நில்லும்

நில்லுமென்றினத்தையெல்லாம் நிறுத்தியே கடலி னுள்ளே
பல்லுயிர் யாவும் ஆளும்பரமனு மங்கே செல்ல
வெல்லமர் தேவ ரெல்லாம் மேகனிற் குடைகள் போட
வல்லவன் தகப்பன்பாதம் வணங்கிய வைந்தர் சொல்வார்

அப்பனே வொப்பில்லாதா அலைகடல் துயின்ற மாயா
செப்பவுந்தொலையாநாமம் சிமையில்விளங்கப்பெற்றாய்
தப்பர வில்லா என்றன் தகப்பனே கேண்மோவையா
எப்போநான்விளங்கியுன்றன் இரத்தினசிம்மாசனமேறுவேன்

ஆண்டு இரண்டாச்சே மாதம் அயிருபதினாலாச்சே
வேண்டுதலின்னங் காணேன் வெம்புறேன் கலியில் மூழ்கி
கூண்டுநீர் முன்னேசொல்லிக் குருவுப தேசம் வைத்த
ஆண்டின்னம் வருகிலையோ அப்பனே மெய்யுள் ளோனே

முட்டப்பதி விஞ்சை 1

இப்படி மகன்தான் சொல்ல இருகையால் மகனை யாவி
முப்படித் தவத்தால் வந்த முதலெனத் தழுவிக் கூர்ந்து
எப்படி யென்றோ நீயும் ஏங்கவே வேண்டா மப்பா
ஒப்பில் லாச்சிங் காசனம் உனக்கென வளரு தப்பா

ஏங்கியே பதற வேண்டாம் எனது மகனே நீகேளு
மூங்கிக்கலியை விட்டகன்று முழித்துக்குதித்து வுதித்தன்று
தாங்கி யுனைநான் வந்தெடுத்துனது தாயையிடம்நிறத்திப்
பாங்கி லுதித்த மகனுனக்குப்பட்டந் தரிப்பேன் பதறாதே

வண்ணபதியினலங்காரம் வகைகளின்னதென்று சொல்லி
எண்ணத்தொலையாதுமகனே இரத்தினசிங்காசனப்பவிசு
கண்ணைப் பறித்து நீசனுட கருவையறுத்துக் கலியழித்து
எண்ணும்வளர்ந்து வாழவைப்பேன் என்னாணை மகனே

மண்ணிலுள்ளோர் தாமறிய மனுவோர் சீவ செந்தறிய
கண்ணையிவர்கள் கண்காணக் கலியிற் காட்சி மிகநடத்தி
புண்ணிற்கதிருபட்டாற்போல் பொல்லாநீசன்கண்டுழைந்து
எண்ணியறியா நீசனெல்லாம் ஏங்கி மாள வைப்பேனே

மகனே நீயும் தவமிருக்கும் வாய்த்தஇடத்தில்சென்றால்
உகமே யறியக் கலிநீசன் ஓடி வந்து உனைப்பிடித்துச்
செகமே ழறிய உன்கையைத்திருக்கிப்பின்னேகட்டி
பகையே செய்து மிகஅடித்துப் பாரவிலங்கில் வைப்பானே

வைப்பான் மூன்றே முக்கால்மாதம் வாய்த்த விலங்கில் நீயிருந்து
செய்ப்பாய் கலியை யறுப்பதற்குத்தெய்தி இதுவே கைவாச்சு
போய்ப்பா ரென்பான் பின்னுமவன் பெரிய குற்ற மிகவேற்று
மெய்ப்பா யவனு முரைத்ததுபோல் மெள்ள வுரைத்து இருந்திடுநீ

மனுவை யடித்ததுபோலே வசைகள் சொல்லி மிகஅடிப்பான்
தனுவை யடக்கிக் கொண்டிருநீ சற்றும் புதுமை காட்டாமல்
இனிமே லறிவாயென்று எண்ணி மனதி லெனைநினைந்து
கனிபோல் மகிழ்ந்து நீயிருநீ கண்ணே யெனது கற்பகமே

அன்பா யுன்னை யடுத்திருந்தஆதிச்சாதி யவ்வினர்க்குத்
தன்பாலருந்துஞ் சாதிகட்குத்தவத்துக்குறுதி தான்கொடுத்து
என்பாற்கடலின்கரைதனிலே ஏழுமணிக்கு விடைகொடுத்து
பின்பா லவரை யருகழைத்துப்புசத்தி லடுக்க இருத்திடுநீ

கண்டாய் கண்டாயுடன் புதுமைகண்ணேவுனக்கு நற்காலம்
கொண்டாய் பத்தறையில் கோவில் காலும் சிவலாயமும்
தண்டா யுதத்தால் வாகனமும் சத்தி மாத ரிருபுறமும்
பண்டோர் காட்சியுனக்குள்ளே பண்பாய்காணும்மகனே

காட்சிச் சிறப்புங் கலியாணம் கவரி வீசிக் கொலுவாரம்
சாட்சிக் கணக்கு முன்வருத்திச்சாந்த வர்ணக்கொடிநிறுத்தி
வாச்சி யுனக்குத் திருநாளும் வாய்த்த டம்மான முழங்க
காட்சி யுனது கண்முன்னே காணு மகனே கலங்காதே

பல்லக் கேறி தெருவீதி பகலத் தேரு நீநடத்திச்
செல்லப் பதிகள் முகித்துத்திருநாள் கண்டு மகிழ்ந்திருநீ
வல்லக் கொடி மரம்நிறுத்தி வருவாய் நித்தம் வாகனத்தில்
பொல்லாக்கலியன்கண்டுழைந்துபொடிவானித்தமடிவான்

இப்படிச் சிறப்பு எல்லாம் உனக்கிது மகனே மேலும்
எப்படி மலங்கி யென்னோடுஇதுவுரைத்தேது பிள்ளாய்
சொற்படி யெல்லாமந்தத் தேதியில் தோன்றுங் கண்டாய்
அப்போநீ யறிந்து கொள்வாய் அப்பனும் நீதானாமே

நல்ல மகனே நான்வைத்த விஞ்சையெல்லாம்
 எல்லை தனில்வந்து இகனை நடத்துமப்பா
 என்னென்ன பவிசு இன்னம் நடக்குமப்பா
 உன்னையின்னங் காணார் உலகி லொருமணிக்குக்
 கெடுத்தானே யென்று கெடுவார் வெகு கோடி
 நடுத்தானம் நம்முடைய நம்மக்கள் குன்றாது
 புழுத்துச் சொரிவாய்ப் பூமி தனில்நீயும்
 கழுத்துவரை முன்னுன்றிக் கண்ணுந் தெரியாமல்
 ஆவி யலுகாமல் ஆடையொன்றில்லாமல்
 பாவிப் பயல்கள் பரிகாசஞ் செய்யவென்று
 கிடப்பாய்த் தெருவில் கிழவன்வேசமெடுத்துத்
 துடைப்பார்கள் நம்மினத்தோர் தூக்குவார் நம்மினத்தோர்
 சாணாச் சவாமி சாவாறு ஆகுதென்று
 வீணாக நீசரெல்லாம் வெகுளியாய்த்தானகைப்பார்
 பெண்சிலரைக் கட்டிப் பெரும்புவியோ ரறிய
 விண்சீமையோரறிய தேவியரைத் தான்கூட்டி
 சீமை நருளறியத் தேசந் தனிலாண்டு
 தாண்மை பொறுதியுடன் சாணார் விருந்தழைத்து
 மனுக்கள் முறைபோல் வாழ்வாய்ப் புவிமீதில்
 தனுக்க ஞானக்குள்ளே சர்வது மேயடங்கும்
 எல்லாமடக்கி யானுன்னிடமிருந்து
 நல்லானையுனக்கு நாட்டில் சிறப்புமெத்தக்
 காணு மகனே கலிநீசன் கண்ணுமுன்னே
 ஆணும் பெண்ணோடும் அன்புற்றிருக்கையிலே
 நல்ல திருவாளி நற்பட்டு வாகனத்தில்
 செல்லத் திருவோடும் செம்பவள மாலையுடன்
 வாகனத்தேரும் வருமானாலத்திருந்து
 கோகனகமாலே குணமாகவேகூடிக்
 காணுவோர் காண்பார் காணாதார் வீணாவார்
 தாணுவே நீயொருவன் தானாக ஆண்டிருப்பாய்
 இன்னம் பவிசு எண்ணத்தொலைந்திடுமோ
 வன்ன மகனே வாறதெல்லாங்கண்டிருநீ
 பதறாதே போயிருநீ பாரத்தவசியிலே
 குதறாதே போயிருநீ கூண்டத்தவசியிலே
 வாறநீசன்தனக்கு மலங்காதே நின்றுகொள்ளு
 போறநீசன்தனக்கு பொறுமையாய் நின்றுகொள்ளு
 என்று மகன்தனையும் எழுந்திருந்து போநீயென
 மன்றுதனையளந்தோர் மகனைக் கடல்கடத்திக்
 கரையிலே கொண்டு கண்ணருடனுறைந்தார்
 பிதாவையனுப்பிப் பெரியவைகுண்டப்பொருள்

விதானித்து உச்சரித்து வேதவுல்லாசமிட்டுத்
 தெச்சணா பூமி சென்று தவத்ததிலே
 உச்சரித்து நாதன் உகந்து நடக்கலுற்றார்
 நடந்தாரே தெச்சணத்தில் நல்ல முனியுடனே
 படந்தார் மாயன் பண்டு தவமிருந்த
 நலந்தரும் தெச்சணத்தில் நற்றாமரைகுளத்து
 தலத்திலே வந்து சுவாமி தவமிருந்தார்

கலி சோதனை

இருந்தனர் விஞ்சை பெற்று இருபுற முனிவர் சூழப்
 பொருந்திடும் கமலமாத பூரண மதுவாய் நிற்கக்
 கரிந்திடும் நீசப் பாவி கயிறுவாள் வெடிகள் சூலம்
 புரிந்தவன் கோட்டி செய்து பிடிக்கவே வந்தா னங்கே
 வருமுன்னே யருகில் நின்றமக்களை வைந்த ராசர்
 கருதின மாக நோக்கிக் கடக்கவே நில்லும் நீங்கள்
 பொருதிட நீசன் வாறான் பொறுத்துநாம் வந்த போது
 அருகிலே உங்கள்தம்மை அழைத்து கொள்வோமென்றார்
 முப்படியே யுள்ள முறைநூற் படியாலே
 இப்போது நீசன் இங்கோடி வாறான்காண்
 மெய்ப்பான மக்களெல்லாம் விலகிநின்று வந்திடுங்கோ
 செய்கிறதைப் பார்த்துத் திரும்பியிங்கே வந்தவுடன்
 கையருகிலுங்களையும் கட்டாய் வரவழைப்போம்
 என்று மக்களுக்கு இயம்ப அவர்விலகிடவே
 முன்குறோணி விந்திலுள்ள மூடக் கௌடனவன்
 கூட்டப் படையோடு கொக்கரித் தேதுடிப்பாய்ச்
 சாட்டை வெறிபோலே சாடிவந் தான்கௌடன்
 சூழப் படையைச் சூதானமாய்நிறுத்தி
 வேழம் பலரேவி வெடியாயுதத்துடனே
 வந்து வளைந்தான் வைகுண்டர் வாழ்பதியில்
 சிந்துக்குயிரான ஸீபத்ம நாபருமே
 கவிழ்ந்துபதி வாசலிலேகட்டிலின் மேலிருக்க
 அவிழ்ந்த துணியோடே அவரிருக்குமுபாயமதை
 அறியாமல் நீசன் அணிவகுத்துத் தன்படையைக்
 குறியாய்ப் பிடிக்கக் கூட்டமதில்நுழைந்து
 சாணா ரினங்கள் சதாகோடி கண்டுளைந்து
 வாணாள் வதைப்பானோ என்று மனதுளைந்து
 குதிரை மேலேறிக் கொடுஞ்சாட்டையால்வீசி
 சதிரு சதிராய்ச் சாணாரைத் தானடித்து
 அடிபட்ட போது அவர்கள்மிகக் கொக்கரித்து
 முடிபடவேயிந்த முழுநீசவங்கிசத்தை

இப்போ தொருநொடியில் இவரையெல் லாமடித்து
மெய்ப்பாகக் கொன்று விடுமோமெனச்சினத்தார்

சுவாமி பொறுமையுரைத்தல்

ஆளுக் கொருவன் ஆவானோ நீசனெல்லாம்
தூளுபோலாக்கவென்று துடியாயெழுந்திருந்தார்
சான்றோர் சினத்துத் தாறு மிகப்பாய்த்து
ஆன்றோரை நெஞ்சில்வைத்து ஆடை மிகஇறுக்கி
உடையிறுக்கிக் கட்டி உல்லாசத் தொங்கலிட்டுப்
படைத்திரளாய்ச் சான்றோர் பண்பாயொருமுகமாய்
எதிர்த்துநிற்கும் போது எம்பெருமாள் தானறிந்து
பொதுக்கென்ற கோபமதைப் புந்திதனி லடக்கிப்
பொறுத்து இருந்தவரே பெரியோரேயாகுமக்கா
அறுத்திடவே வென்றால் அபூருவமோ என்றனக்கு
வம்புசெய்வதைப் பார்த்து வதைக்கவந்தேனக்குலத்தை
அன்புக் குடிகொண்ட அதிகமக்கா நீங்களெல்லாம்
பொறுத்து இருங்கோ பூலோகம் ஆளவைப்பேன்
மறுத்துரை யாடாமல் மக்களென்ற சான்றோர்கள்
என்னசெய்வோ மென்று இவர்கைகளைத் தாங்கடித்து
பின்னே விலகிப் பெரியவனையென்றுநின்றார்

நீசன் வைகுண்டரை கொடுமை செய்தல்

நீசன் மகிழ்ந்து எதிர்ப்பாரைக்கானோமென்று
பாசக் கயிறுகொண்டு பரமவைகுண்டரையும்
கட்டி யிறுக்கிக் கைவெடியாலிடித்துக்
கெட்டி யிறுக்கிக் கீழேபோட்டுமிதித்துத்
தலைமுடியைத் தான்பிடித்து தாறுமாறாயிழுத்துக்
குலையக் குலைத்ததுபோல் குண்டரைத் தானலைத்துக்
குண்டியிலே குத்திக் குனியவிடுவானொருத்தன்
நொண்டியோ வென்று நெளியிலே குத்திடுவான்
வெடிப்புடங் கால்சுவாமி மேலெல்லாந்தானிடித்து
அடிப்புடங்கு கொண்டு அடித்தடித்துத் தானிழுப்பான்
சாணாருக் காகச் சமைந்தாயோசுவாமியென்று
வாணாளை வைப்போமோ மண்டிப் பதனிக்காரா
பனையேறி சுபாவம் பட்டுதில்லை யென்றுசொல்லி
அனைவோரை யும்வருத்தி ஆபரணந்தேடவென்றோ
சமைந்தாய் நீசுவாமியென்று சாணாப் பனையேறி
பனைச்சிரங் கின்னம் பற்றித் தெளியலையே
உனைச்சுவாமி யென்றால் ஒருவருக்கு மேராதே
ஆளான ஆளோநீ ஆளில் சிறந்தவனோ

தாழாய்க் கிடந்து சாமியென்று வந்தாய்நீ
 நாரணசுவாமி நானென்ற தும்நீயோ
 வாரணத்தின் காலில்கட்டி வாட்டுவோம் பாருஎன்பான்
 உன்னோடு நின்றவர்கள் உன்னை யடிக்கையிலே
 என்னோடு வந்து என்னவென்று கேட்கலையே
 நீசுவாமியென்றால் நெகிழுவரோஇவர்கள்
 பாசக் கயிறு பற்றுமோவுன்கையிலே
 வகைதேட வென்று மனுச்சுவாமி யென்றாயே
 புகையோடு புகையாய்ப் போறாய்நீ வம்பாலே
 நருளை வருத்திவிட்ட நல்லமந்திரத்தாலே
 மருளச்செய்தெங்களையும் மண்ணில்விழவைபார்ப்போம்
 அல்லாம லுன்கைக் கட்டு மறுவதற்கு
 வல்லாமை யுண்டானால் மந்திரத்தைப் பார்நீயும்
 கூனைப் போலிருந்து குறுமுழி முழிப்பதென்ன
 நானன்னா வென்று நகைப்பா ரொருகோடி
 ஏசுவார் கோடி எறிவாரொருகோடி
 பேசுவார் கோடி பேயன்வெறும் பேயனெனச்
 சொல்லி நகைப்பார் சுத்தமுள்ள நாரணரை
 பல்லுயிரும்படைத்த பரமன்வாய் பேசாமல்
 கவிழ்ந்து கண்மூடிக் களிகூர்ந்தேமகிழ்ந்து
 சவந்தரிய நாதன் தானே நடக்கலுற்றார்
 வெடிகொண்டிடிப்பார் வெட்டவாளோங்கிடுவார்
 அடித்தடித்துத் தள்ளி அங்குமிங் குமிழுத்து
 வேதனைகள் செய்வார் வேதநா ராயணரை
 சாதனைக ளுள்ள சர்வபர நாரணரும்
 எவ்வுகத் துக்கும் இப்பாடு என்பாடு
 இவ்வுகத் துக்கும் இப்பாடு என்பாடு
 அவ்வுகத்தி லுள்ள அநியாயப் பாவிகளை
 இவ்வுகத்தைப் போலே எரியாமல் விட்டேனோ
 என்று மனதில் இதமாய் மிகவடக்கி
 ஒன்று முரையாமல் ஊமைபோலேநடந்தார்
 நடக்கவே மாயன் நல்லன்பு சான்றோர்கள்
 கடக்கவந்து நின்று கண்ணீர் மிகத்தூவி
 ஏழைக்காயிரங்கி எங்களுக்குலமீதில்வந்தீர்
 கோழைக் குலநீசன் கொண்டடிக்க வந்தானே
 பாவிநீ சனாலே பட்ட துயரறிந்து
 ஆவுமேய்த்தநாதன் ஆளவந்தார் நம்மையுமே
 அய்யோஇனி நாமள் அலைந்துமிகப்போவோமென
 மெய்யோடே குத்தி விழுந்தமுவார் சான்றோர்கள்
 தாய்தகப்ப னில்லையென்று தானடித்த நீசனெல்லாம்

வாயயர்ந்திருந்தானே இவர்வந்த நாள்முதலாய்
 இனியாரு நம்மை ஏற்றுக்கை தாறதுதான்
 தனியானோம் நாமளினித்தலையெடுப்பதெக்காலம்
 என்று சான்றோர்கள் சொல்லி யழுதசத்தம்
 கன்றுக் கிரங்கும் கண்ணர் மிகக்கேட்டு
 மலையாதுங் கோநீங்கள் மாமுனிவன் புத்திரரே
 அலையாதுங்கோ மக்காள் அய்யா திருவாணை
 இப்பூமி தன்னில்வந்து `இத்தனை நாள்வரைக்கும்
 கைப்பொருளுக் கிச்சை கருத்தில் மிகநினைத்துக்
 கைக்கூலி வேண்டிக் கருமஞ்செய்தேனானாக்கால்
 இக்குவ லயத்தில் இனிவரேன் கண்டிருங்கோ
 தன்மமது நிச்சத்துத் தாரணியில் வந்ததுண்டால்
 நன்மைக் கடைப்பிடித்து நான்வருவேன் நானிலத்தில்

ஒன்றுக்கு மலைய வேண்டாங்கா ணுத்தமரே
 என்றைக்கும் நானிருப்பேன் என்மக்கள் தங்களிடம்
 ஆளுவே னோர்குடைக்குள் ஆனவை குண்டமனாய்
 ஆளுவோம் மக்கா வையகத்தை நாமாக

ஒன்றுக்கு மலையவேண்டாம் உகபரநாதனானை
 என்றுக்கு மலையின் மீதில் ஏற்றின தீபம் போலே
 கன்றுக்குப் பாலு போலும் கண்ணுக்குப்புருவம் போலும்
 என்றுக்கு மக்காவுங்கள் இடமிருந்தரசு ஆள்வேன்

முன்முறை விதியாலிந்த முழுநீசப்பாவி கையால்
 என்விதிப் படவே வுண்டு இரப்பன் நான்என்றதாலே
 பின்விதி யெனக்கு நன்றாம் பெரும்புவியாள்வோமக்கா
 உன்விதி நல்ல தாகும்ஒளிவறா வாழ்வீர் தாமே

ஏகன் பெற்ற ஏச்சும்பேச்சும்

என்று மகிழ்ந்து எம்பெருமாளுள்ளடக்கி
 மன்று தனையளந்த மாலோன் நடக்கலுற்றார்
 கெட்டினக் கெட்டைக் கிறுக்க முடனிறுக்கிக்
 கட்டினக் கட்டோடே கடுநீசன் தானடத்தி
 ஏசுவார் மாயவரை எறிவார்காண் மாயவரைப்
 பேசுவார் மாயவரைப் பேயனென்பார் மாயவரை
 இப்படியே நீசக் குலங்களெல்லா மாயவரை
 அப்படியே பேசி அடித்து மிகநடத்தி
 நீசக் குலமிருக்கும் நெடுந்தெருக்க னூர்வழியே
 பாசக் கயிறோடு பகற்கள்ள னைப்போலே

தெருவுக்குத் தெருவு சிறுகுழந்தை நீசர்குலம்
 வருகின்ற மாயவரை மண்கட்டி பேர்த்தெறிவார்
 தலையைப் பிடித்திழுப்பார் சடைப்பேயன் பேயனென்பார்
 இலைசருகு போலே எரியுகின்ற சாதியெல்லாம்
 குண்டியிலேயொருவன் கோல்கொண்டு குத்திடுவான்
 நொண்டியோ வென்று நெளியிலே குத்திடுவான்
 நம்மள் குலத்தை நாணங்கெடுக்கவந்த
 பம்பக்குறும்பேயன் பம்பைதனைப்பின்னுமென்பார்
 அதிலுஞ் சிலபேர் அட்டாபோ என்றிடுவார்
 மதிலேறி வந்து மாமட வார்சிலர்கள்
 இவன்தானடியோ என்னையுமே ஆடவைத்துச்
 சவந்தனையே சுட்டதுபோல் தான்சுட்டப் பேயனிவன்
 தலைமயிரைப் பனையில் தான்பங்கு வைத்திறுக்கிக்
 குலையக் குலையக் கொன்னகொடும் பாவியிவன்
 என்று எறிவாள் இவர்கள்சிலரம்மானை
 அன்றதுகள் கண்டு அதிலுஞ் சிலமடவார்
 ஆமடியோவுங்களையும் அழைத்தானோ வீட்டில்வந்து
 ஓமடியோ இந்த இறுமாப்புப்பேசாதுங்கோ
 அன்றைக்கவனை அடிபணிந்து நின்றுகொண்டு
 இன்றைக்கவனை எறியத் தொடர்ந்தாயோ
 என்று சிலபேர் எறியாதே யென்றுரைப்பார்
 நன்று நன்றென்று நாரணருமுள்ளடக்கி
 ஒருத்திக்கொருத்தி உரைத்திடுங்கோவெனவே
 கருதிமுகம் பாராமல் கண்ணர் மிகநடந்தார்
 பாவிக் குலங்கள் பச்சைமால் நாரணரை
 தாவிச் சுசீந்திரத் தலம்நோக்கிக் கொண்டுசென்றார்
 கொண்டுபோ குமவேளை கொடும்பாவி நெட்டுரன்
 விண்டுரைக்கக் கூடாத வேதனைகள்செய்யலுற்றான்

சுசீந்திரத்தில் சுவாமிசிறை

அய்யய்யோ மாயவரை அன்னீத மாபாவி
 செய்த வினையெல்லாம் சொல்ல முடியாதே
 கொண்டுவிட்டு மாயவரைக் கூண்டகலிராசன்முன்னே
 கண்டு கலிராசன் கருத்தில் மிகத்தேர்ந்து
 பார்ப்போம் பரிட்சை பயித்தியக்காரனுடனே
 தாற்பரியமாகத் தன்விரலின் மோதிரத்தைக்
 கழற்றியொருவர் காணாமல் கையடக்கிச்
 சூழ்த்தி வருவது தானறியா நீசன்வன்
 ஏதடா என்றன் கைக்குள்ளிருப்பதையும்
 ஓதடா வுன்றன் உற்ற வலுவாலே

அப்போது மாயன் அடக்க மிக அறிந்து
 இப்போதுரைத்தால் இந்தநீசக்குலங்கள்
 கண்டு பிடித்துக் கட்டுவார் நம்மையுமே
 தொண்டுசெய்யுஞ்சான்றோர் துயரமதுமாறாது
 நாம்நினைத்தக் காரியமும் நடந்திடாதானதினால்
 ஏனிதைத்தான் சொல்லப் போறோமெனஅடக்கி
 எல்லாம்படைத்த ஏகனுக்கே தெரியும்
 அல்லாமல்நானுரைத்தால் ஆகுமோஏதாலும்
 என்றுஉரைத்தார் எம்பெருமாள்மாயவரும்
 அன்றுகலியரசன் அய்யாவைத்தாம்பார்த்து
 இப்போதொருமருட்டாய் இவன்சமைந்தான்சுவாமியென்று
 முப்போதுஉள்ளமுறை உரைக்கஏலாதான்
 தருணச்சாமியிவனும் தருணத்துக்குஆகாது
 மருளிதுதானென்று மனமது நொந்துபோவான்
 அப்போது நீசன் அவன்வெகுளியாயுரைப்பான்
 கொண்டுபோங்கோ சறடன் கூண்டவன் முன்பதிலே
 என்றுரைத்த போது ஏவல்சீவாயிகளும்
 நடத்தியிழுத்து நாராயணரையுமே
 கடத்திச் சறடன் கண்டிருக்கக்கொண்டுவிட்டார்
 உடனே சறடன் உபாயமதைப்பார்ப்போமென்று
 தடதடென தானெழுந்து சாராயமானதிலே
 அஞ்சுவகை நஞ்சு அதிகலந்தான் மாபாவி
 நஞ்சில்லை இதுதான் நல்லபாலென்றீந்தான்
 பாலென்ற போது பச்சைமால்நாராயணரும்
 காலனைக்காலாலுதைத்தக் கடவுளார் தஞ்சமென்று
 வேண்டியகமேற்றார் வேதநாராயணரும்
 ஆண்டியானதினால் அஞ்சாதிருப்பதையும்
 பார்த்துச்சறடன் பண்பாயகமகிழ்ந்து
 வேற்றொரு சூட்சம் வேறேயுண்டாகுமென
 என்னமோ என்று இவனுணர்ந்துப் பாராமல்
 பொன்னர் மயக்கம் பெரிய மயக்கமதால்
 கொடுபோங்கோவென்று கூறினான் சேவகரோடு
 வெடுவகக்கொண்டு வெறுநீசன் டாணாவில்
 அடைத்துவைத்தானங்கே அன்னீத மாபாவி
 திடத்தமுடன் நாரணரும் சிந்தைமிக மகிழ்ந்து
 இருந்தாரேயங்கே ஏழைக்காகஇரங்கி
 தருந்தார மாயன் தருமமதைஎண்ணி
 சான்றோருக்காகத் தடியிரும்பிலுமிருந்தார்
 மாண்டோரையுமெழுப்பும் மாயவலுவாண்டி
 அய்யய்யோ அவரை அடைத்துவைத்தேயிருந்த

பொய்யோ புரைக்குள் பொறுக்குமோ கண்ணுகண்டால்
 மோளுக் குழியும் மொய்த்தத்தெள்ளினங்களுமாய்த்
 தோளு வழியே சொரியுதே தெள்ளினங்கள்
 அட்டை மிதக்க அரியத்தேள் ஈமிதக்க
 விட்ட நரகு மிகுவாய்ப்புழுமிதக்க
 நாற்றத் துறைகள் நரகத்துறைபோலே
 பார்த்த இடமெல்லாம் பலபுழுக்களுஞ்சரிய
 ஐயோ அய்யாவை அடைத்தப்புரையதிலே
 கையாடி நிற்கக் காரணமோ மாயவர்க்கு
 சான்றோருக்காகத் தர்மக்குருநாதன்
 மீன்று முழியாமல் முகமலர்ந்தங்கிருந்தார்
 ஏழைகளைக்காக்க இருமூன்றுயுகங்கள் தோன்றி
 கோழைக்குலமறுத்து யுகதர்மம் காத்த மாயன்
 இவ்வுகத்துக் கிப்புரையில் இருந்து அழுந்தவென்று
 செவ்வுமகாவிட்டினுவும் சிவனேஎனவிருந்தார்
 இருந்தாரே மாயவரும் ஏழைகளுக்காகயிரங்கி
 கருந்தாரமார்பன் கருத்தில்மிகவடக்கி

அய்யாவை அனந்தபுரம் கொண்டு செல்லல்

எல்லாமடக்கி இவரிருக்கும் நாளையிலே
 பொல்லாக்கலியன் புறப்பட்டான் அனந்தபுரம்
 இப்பேயன்தனையும் அங்கேகொண்டு வாருமென்று
 அப்போது சொல்லி அவனடந்தான் மேற்கெனவே
 உடனே சிவாயி உற்றநாராயணரைத்
 திடமாகக்கூட்டிச் சிணமே நடக்கலுற்றான்
 கொண்டு போனாரே கோட்டாற்று ஊரோடே
 கண்டுபெரும் பாவியெல்லாம் கட்டிகொண்டு தானெறிய
 எறிவார் சிலபேர் ஏசுவாரேசிலபேர்
 வெறிப்பேயனென்று விரட்டி மிகஎறிவார்
 எல்லாம் பொறுதியுடன் எம்பெருமானுமடக்கிக்
 கல்லாரையெல்லாம் கசக்கியறுப் பேனென்று
 மனதி லடக்கி மாய நெடுமாலும்
 கனகத் திருமேனி கண்கவிழ்ந் தேநடந்தார்
 நடந்தாரே கோட்டாறுநல்ல பிடாகைவிட்டுக்
 கடந்தாரே சுங்கான் கடையெல்கைத் தானும்விட்டுப்
 பத்மனா புரத்தெல்கைப் பார்த்துத் தெருவோடே
 உற்பனமாய் மாயன் உள்தெருவோடேநடக்க
 ஆகாத பாவியெல்லாம் அவரைக்கண் டேநடக்க
 வாயாராப்பேசி வைதாரே நீசரெல்லாம்
 அதிலுமன்போர்கள் அவரைக்கண்டேபணிந்து

இதுநாள் வரையும் இவர்நடந்த சட்டமதில்
பொல்லாங்கு செய்தாரெனப்பேருநாம் கேட்டதில்லை
எல்லாங் கடைதலைக்கு இட்டதர்மமேகாக்கும்
என்றன்போர் சொல்லி இவரழுது நின்றராம்
அன்றந்த நாதன் அதுகடந்துப் போயினரே
போனாரே தக்கலையின்புரைக்குள்ளே யுமிருந்து
மானான பொன்மேனி வாலராமங்கடந்து
வாரிக் கரையும் வாய்த்த நதிக்கரையும்
சீரிய நாதன் சென்றுகண்டே நடந்தார்

சிங்காரத் தோப்பில் சுவாமி சிறை

நடந்துத் திருவனந்தம் நல்லபுரத்தெல்கைகண்டு
அடர்ந்த மரச்சோலை அடவி வனங்கள் கண்டு
கொண்டுஎம்பெருமாள் கண்கொள்ளாக்காட்சியுடன்
பண்டுநாம் சீரங்கத்தைப் பார்த்தகன்றேநடந்து
இவ்வரைக் கண்டு எத்தனைநாளாச்சுதென்று
செவ்வுமகா விட்டினுவும் சிந்தைக்குள் ளையடக்கி
அவ்வரைப் பாராமல் அந்த வனமானதுக்குள்
எவ்வுயிர்க்குந்தானாய் ஈயுகின்றபெம்மானும்
நாட்டுக் கலியனுக்காய் நற்சோதனையெனவே
நீட்டின காலில் நீசனிட்ட விலங்கோடே
ஏழைகளுக்காக இருந்தார்பாராவதிலே
கோழைக்குடும்பக் குறும்பர் தமைவதைக்க
மனுப்பாராவதிலே மாயாண்டி தானிருந்தார்
தனுப்பாரமடக்கித் தாழ்மையுடனேயிருக்க
ஆகாத நீசன் அழியும் நினைவதினால்
போகாத படிக்குப் பேயன் தனைவிலங்கில்
போட்டுவையென்றும் புள்ளிப்பதனமென்றும்
கோட்டுக்காரர்தமக்குக் கொடுத்தானே வுத்தரவு
அந்தக் கலிராசன் அவனுரைத்தவுத்தரம்போல்
சந்தமுனி மாயனையும் தான்விலங்கிலிட்டுவைத்தான்
அப்போது மாயன் அதிகசான்றோர்களுக்காய்
இப்போ பொறுதிகொண்டு இருக்கேனெனிருந்தார்
நாட்டுச்சோதனைக்காய் நாராயணர் விலங்கில்
நீட்டின காலோடே நிலம்பார்த்தேயிருந்தார்
சாணான் பால்வைத்துச் சந்தோசப்பாலேற்று
நாணாமலெம்பெருமாள் நற்சோலையிலிருந்தார்
சோலையில் வாழ்பறவை சாமிவந்தாரென்றுசொல்லி
ஏலேலமுங்கூறி எந்நேரமுந்தொழுது
நன்றான மாமுனியும் நற்பறவை யானதுவும்

கொண்டாடிக் கொண்டாடிக் கொஞ்சிவிளையாடிருக்கும்
 இந்தவனச் சோலையிலே எம்பெருமாள் தானிருக்க
 சந்த முடனருட்கள் சதாகோடி யாகவந்து
 தொழுது நமஸ்கரித்துத் தூயோன் பதம்பூண்டு
 முழுது முன்பாதமென மொய்குழலார்சிலர்கள்
 நாற்பது வயசாய் நான்சேயில்லாதிருந்தேன்
 காப்பதுன் பாதமெனக் கண்டு தொழுதபின்பு
 தந்தாரேயெங்களுக்குச் சந்ததி தழைத்தோங்க
 வந்தாரே நாயடியார் வாழுமனையிடத்தில்
 என்ன உபகாரம் இவர்க்குநாம் செய்வோமென்று
 கன்னல் கதலிக் கனிகள் கொடுப்போமோ
 தர்மமதால்தீர்த்தச் சஞ்சலங்களானதையும்
 அம்மம்மா சொல்ல ஆராலுமுடியுமோடி
 குட்டம் பதினெட்டும் குடித்தபதமொன்றாலே
 கட்டம் முதலாய்க் காணாப் பறந்ததுவே
 இப்புதுமை செய்தவர்க்கு இப்போதொருபுதுமை
 கொப்பளிக்கு முன்னே கூடாதோஇவரால்
 ஏதோ வொருதொழிலாய் இவர்பம்மலாயிருக்கார்
 சூதால் கொடுமைவந்து சுற்றுங்காண் நீசனுக்கு
 என்று சிலபெண்கள் ஏழைபங்கோனருளை
 கண்டு தொழுது கருத்தகலாநின்றுடுவார்
 அப்படியே நருட்கள் ஆதிநாராயணரை
 செப்படிபோலவர்க்குச் செய்தநன்றி சொல்லியவர்
 கூரைக்குப் போகக் கூறநினை வில்லாமல்
 நாரணரைச் சூழ்ந்துநமஸ்காரஞ் செய்துநிற்பார்

அரசன் கடுவாய் தேட சேவகர்களை ஏவல்

சூழ்ந்து நருட்கள் தொழுதுமிக நிற்கையிலே
 தாழ்ந்துசாகுங்கலியன் சறடன் தனைநோக்கி
 பேயனொரு சாணானைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தோமே
 தூய இரும்பு விலங்கதிலே போட்டுவைத்தோம்
 சாமியென்று பாவித்தச் சாணான்தனை நாமும்
 காமியத் தால்பெருத்தக் கடுவாய் தனைவருத்தி
 ஏவிவிட்டுப் பார்த்து இருவகையுந்தானறிந்து
 போவெனவே சொல்லிப் பேயன் தனையனுப்ப
 வேணுமே யிப்போ விவரமென்னென்றுரைத்தான்
 ஆணுவ மூர்க்க அரசனிதுவுரைக்க
 நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற் றுச்சறடன்
 வல்லபெலச் சேவுகரை வாவென்றருகழைத்து
 இப்போதொருநொடியில் ஏழுமலை யுந்தேடி

வெற்போடு வெற்பெல்லாம் வேக முடன்தேடி
 வேகம் பெரிய வேங்கைகடுவாய்பார்த்து
 நாகமதிலுங்கடிய நல்லகடுவாய்பார்த்து
 நாழிகை ஏழதுக்குள் நம்மிடத்தில் கொண்டுவரத்
 தூளியதுபறக்கும் சூறாவளியதுபோல்
 கொண்டு வாவெனக் கூறிச் சறடனுமே
 விண்டுரைப்பான் பின்னும் வீரியமாய்ச்சேவுகர்க்கு
 நன்று மொழிகேளும் நல்வீரச்சேவுகரே
 இன்றேழு மணிக்கு இங்கேகொண்டு வராட்டால்
 தூக்கியேவுங்களையும் தூண்டலில் போட்டிடுவேன்
 ஆக்கினைகள்செய்துவுங்கள் ஆமிசத்தை வாங்கிடுவோம்
 என்று சொல்லிச்சேவுகரை இறுக்கமுட னிறுக்கி
 இன்றுபோமெனவே ஏற்றவரிசைகொடுத்து
 அனுப்பினான் சேவுகரை அந்தவேளைதனிலே
 பனிப்பிசினும் வெயிலைக் கண்டு பதறினாற்போல்
 பதறியே சேவகர்கள் பண்பாகச்சட்டையிட்டுக்
 குதறியே வந்து கூண்டுரைப்பார்மாயனோடு
 நாரா யணரே நாங்கள்போகுங்கருமம்
 பேராய் பலிக்கவேணும் பெரிய திருமாலே
 உம்மைச்சோ தனைபார்க்க வலுக்கடுவாய்பிடித்துவர
 செம்மையுள்ள ராசன் சிணமே யனுப்பினர்காண்
 ஆனதினால் கடுவாய் அடியேங்கள் கையதிலே
 போனவுடன் சிக்கிடவும் புண்ணியரே வரந்தாரும்
 என்றுரைக்கச் சேவுகர்கள் எம்பெருமா னுள்ளமதில்
 நன்று நன்றென்று நாராயணர்சிரித்து
 விடைகொடுத்தார்கடுவாய் வேகமதில் சிக்கிடவும்
 படைச் சேவுக்கத்தார் பாரமலை தானேறி
 கடுவாய் கிடக்கும் கனமலைகள் தான்தேடி
 முடுகித் தலையாரி முடிச்ச வலைவளைந்து
 காடு கலைத்துக் கடுநாய்கள் விட்டேவி
 வேடுவர்க ளெல்லாம்விரைந்து கலைத்தனரே
 கலைக்க வொருகடுவாய்க் கடுங்கோபங்கொண்டெழுந்து
 வலைக்குள் நுழைந்ததுகாண் மாயவனார் தன்செயலால்
 உடனேதான் சேவுகர்கள் ஓடிமிக வளைந்து
 அடவுடனே வலையை அமர்த்தி மிகப்போட்டு
 உபாயத்தாற் சென்று ஒருகூட்டுக் குள்ளடைத்துக்
 கபாடத்தால் கட்டிக் கனகூடு தானெடுத்துத்
 தாமரை குளத்துச் சன்னாசி பாதமதால்
 நாமனா மன்னனுக்கு நாடிப் பிழைத்தோமென்றார்
 நல்லவென்னியுண்டு நற்சாணாச்சுவாமியிடம்

வல்லவர் தானென்று மாதயவாய்க் கொண்டாடித்
 தேடித்திரியாமல் திக்கெங்கும் வாடாமல்
 ஓடித் திரியாமல் உயர்சாணாச்சாமியினால்
 நாமும் பிழைத்தோம் நற்கடுவாய்க் கொண்டுவந்தோம்
 சீமையாளுமரசன் செப்பும் வாக்குப்படியே
 கடுவாயைக்கொண்டு காலமே போவோமென
 வெடுவாகக் கூடதுக்குள் வேங்கை தனையமர்த்திச்
 சுமந்துகொண்டு வந்தார் துடியான சேவுகர்கள்
 அமர்ந்த கடுவாய் அதறுகின்ற வோசையினால்
 நருட்கள் மிகப்பதறி நாற்கரைக்கு மாட்கள்விட்டு
 வருகின்ற வேளை மாகோடியாய்ச்சனங்கள்
 சாமியென்ற சாணானைச் சோதிக்கவேணுமென்று
 ஆமியமாய்க் கடுவாய் அதோகொண்டு வாறாரெனப்
 பார்க்க வருஞ்சனங்கள் பலசாதி யுங்கோடி
 போர்க்குத் திரள்போல் போறவகைபோலே
 எண்ணிறந்த நருட்கள் இதிற்கூடி வந்தனரே

கடுவாய் சோதனை-சான்றோர்கள் பதற்றம்

மண்ணளந்த நாதன் மனமகிழ்ந்தேயிருக்க
 சாமி யருகில் சூழ்ந்திருந்த சான்றோர்கள்
 நாமினித்தான்செய்வதென்ன நாதனே யென்றுசொல்லி
 கேட்டுநாராயணரும் கீழ்ச்சண்டுக்குள்மகிழ்ந்து
 நாட்டுக்கரிவிதிநான் நாராயணனும்நான்
 படசி பறவை பலசீவ செந்துக்களை
 நிச்சயமாய்ப்படைத்த நீலவண்ண நாதனும்நான்
 மண்ணேழளந்த மாயப்பெருமாள்நான்
 விண்ணேழளந்த விஷ்ணு திருவுளம்நான்
 ஏகம் படைத்தவன்நான் எங்கும் நிறைந்தவன்நான்
 ஆகப்பொருள் மூன்றும் அடக்கமொன்றானதினால்
 நாதக்கடல் துயின்ற நாராயணனும் நானல்லவோ
 சீவசெந்துக்கெல்லாம் சீவனும் நானல்லவோ
 இந்நீசனெல்லாம் என்னையறியாதிருந்தால்
 மின்னிலத்தில்நான்படைத்த மிருகமறியாதோ
 என்றேயடக்கி ஏகந்தனைநினைத்து
 ஒன்றுக்கு மஞ்சாதே உற்றமக்கள் சான்றோரே
 பதறாதே யென்றனுடப் பாலகரே யென்றுசொல்லி
 இதறாத மாயவனார் இருந்தார்காணம்மானை
 அப்போதவரிருக்க அம்மிருக மானதையும்
 வைப்போடு நெஞ்ச மாநீசராசனிடம்
 கொண்டுவைத்தாரந்தக் கோபக்கடுவாய்தனையும்

கண்டு கலிராசன் கனத்தசந்தோசமுடன்
 அன்று சிப்பாயிகட்கு ஆனவரிசைகொடுத்து
 இன்றுகடுவாய்தனையும் இப்போது கொண்டுசென்று
 கூட்டி லடைத்துவைத்துக் கோபமதுவருத்த
 ஈட்டிமை யாயதற்கு இரையொன்றும் போடாமல்
 இன்றைக்கு வைத்து இதுநாள் கழிந்ததன்பின்
 சென்றந்தப் பேயனிடம் செல்லவிடலாமெனவே
 அடைத்துவை போவெனவே அரசன் விடை கொடுக்கத்
 திடத்தமுடன் சேவுகர்கள் சென்றடைத்தார் கூடதிலே
 அன்றிராச் சென்று அடுத்தநாள் சென்றதற்பின்
 இன்றுகடுவாய்திறந்து இகழ்ச்சியதுபார்ப்போமென்று
 வந்தானே யந்த மாநீசப் பாதகனும்
 தந்தாய்ச்சறடன் செளனி கௌடனுமே
 கவுடன் வெகுடன் கீர்த்திதுரை சானிகளும்
 மகுடவர்த்தனர் முதலாய் மந்திரி மார்களுமே
 துலுப்பர் சலுப்பருடன் சிப்பாயி மார்களுமாய்
 அலுப்பர் பட்டாணிகளும் ஆனகரி காலாளும்
 காலாளும் வீராளும் கருமறவர் சேகரமும்
 சூலாளும் தோலாளும் சூழ்ந்தபடை யாளர்களும்
 ஒக்கத் திரண்டு ஒருமித்தாங்காரமுடன்
 மிக்கத் திரண்டு வெடியாயுதத்துடனே
 ஆனைக்காரர்கோடி அதிர வந்தா ரம்மானை
 சேனைக்காரர்கோடி திரண்டுவந்தாரம்மானை

சோதனை தோல்வி- மன்னன்மனக்கவலை

இந்தப்படையோடும் எச்சாதி தன்னோடும்
 வந்து வளைந்தார் மாகடுவாய்க்கூட்டையுமே
 அப்போது ராசன் அருகில்தலையாரிகளை
 இப்போது இந்த ஏற்றகடுவாய்தனையும்
 குண்டியிலே கம்புகொண்டு குத்தவது கோபம்வரக்
 கண்டுகடு வாயதுவும் கம்பதுக்கேபதறி
 அதறி மிகமுழங்கி அதுகவிழ்ந்து தான்படுத்துப்
 பதறி யதுகிடந்து படுக்கையிளகாமல்
 நீச னவன்குத்த நெடுஞ்சறடன்ஆகாமல்
 வாசப்பொடிவருத்தி வன்னப்பொடிநிறைத்து
 மட்டாய்க் கடுவாய் மாறி யிளகாமல்
 கிடந்ததுகாண்அய்யா கிருபையதினாலே
 தடந்தெரியாவண்ணம் சனங்கள் மிகப்பார்க்க
 ஈட்டி யெடுத்து இனிக்குத்த வேணுமென்று
 மேட்டியொருவன் விசையாகக்குத்திடவே

எட்டிக்கடுவாய் ஈட்டி தனைப்பிடித்து
 விட்டிடவே யருகில் நின்றதொருவேதியனைக்
 குத்திச்சேயீட்டி குடல்பீற அம்மானை
 கத்தியும் பட்டுக் கதறியொருவன்சாகப்
 பார்த்திருந்த நீசப் பாதகனேதுரைப்பான்
 நாற்றிசைக்குமேராதே நல்மறையோன் பட்டதுதான்
 ஆயிரம் பசுவை அடித்துமிகக் கொன்றாலும்
 தோசமீதல்லவொரு வேதியனைக்கொன்றதுதான்
 என்னபோ லாச்சு யாம்நினைத்த காரியங்கள்
 மன்னன் கலிராசன் மாசறட னுமயர்ந்து
 ஞாயமீதல்லவென்று நடந்தானரண்மனைக்கு
 தோசமொன்றேற்றோமென சொல்லி மிகப்போனான்
 அப்போது சனங்கள் அல்லோரு மேதுரைப்பார்
 இப்போதிப்பேயனுக்கு இதுவுமொருநல்லதுதான்
 என்றுசொல்லி நீசன் ஏற்ற சறடனுமே
 ஒன்றுமுரையாடாமல் உள்ளபடையத்தனையும்
 கூட்டிக்கொண்டு போனான் கோட்டையதுள்ளம்மானை
 வேட்டைப்பலித்துதில்லை வெற்றிதான் பேயனுக்கு
 பார்க்கவந் தசனங்கள் பலதிசைக்குமிவ்விசளம்
 ஆர்க்குமிகவே அறிவித்தகன்றனரே
 அப்போ சுவாமி அருகில் மிகவாழும்
 மெய்ப்பான சனங்கள் மெத்தசந்தோசமதாய்
 இண்ணத் தறுவாய் ஈசுரன் காத்ததுதான்
 அண்ணல் காயாம்பு அச்சுதனார் காத்ததுதான்
 என்று மனமகிழ்ந்து எம்பெருமாள் நாரணர்க்கு
 அன்று விவரம் அறிவித்தாரன்போர்கள்
 கேட்டுநாராயணரும் கீழ்ச்சுண்டுக்குள்மகிழ்ந்து
 ஆட்டுவோமாட்டுவோங்காண் அல்லாமல் வேறுளதோ

வைகுண்டரைப் பாரா இளக்க வேண்டுதல்

இப்படியே சொல்லி இருக்குமந்தநாளையிலே
 முப்படித்தான் ஈசர் மொழிந்தநாளதுவரைக்கும்
 இருப்போ மெனச்சொல்லி இருந்தார்காணம்மானை
 அருப்பான நீசன் அவன்சிலநாள் சென்றதற்பின்
 என்ன விசாரம் இப்பேயனுக்குகெனவே
 தன்னேயிருந்து தானினைக்கும் வேளையிலே
 முன்னையொருயுகத்தில் மூவரிய நாரணர்க்கு
 அன்னமொடு பாலும் அருந்த மிகக்கொடுத்த
 ஆயர் குடியில் அவதரித்தக்கோமானில்
 தூயவொருகோனும் துணிந்தங்கெழுந்திருந்து

பத்தியுள்ள நாரணரைப் பாராவதுஇளக்க
உத்தரித்துக் கோனும் உலகமதை யாளுகின்ற
மன்னவன் முன்பில்வந்து நின்றங்கு ஏதுரைப்பான்
தன்னதியமானத் தலைவனே கேட்டருளும்
நம்முடைய ராச்சியத்தில் ஞங்ஙளிடதன்னினத்தில்
எம்முடைய ஆளாய் இருக்கின்ற இச்சாணான்
சாணானில் நல்ல தன்மைவெகுமானமுள்ளோன்
கோணாமனதுடையோன் குணமுடைய நல்லவன்காண்
நேர்மையொழுங்கோன் நேர்சொல்லொருவாக்கன்
ஓர்மையுடையோன் உபகார்க்காரனிவன்
ஆனதாலெங்களுக்காய் அரசேநீர் தாமுருகி
ஈனமிலாதெமக்காய் இரங்குமெனத்தொழுதான்

வைகுண்டர் விடுதலை- தாமரைப்பதி திரும்புதல்

அப்போ தரசன் அவன்மனது தானிளகி
இப்போதிவனை யாமனுப்பி விட்டிடுவோம்
விட்டா லவனும் மேலுமிருக்குமுறை
கட்டாகச் சொல்லிக் கைச்சீட்டெழுதிவைத்துப்
போகச்சொல் லென்று போகண்டனார்க்குரைக்க
ஆகம் மகிழ்ந்து ஆயன்மறுத்தேதுசொல்வான்
என்ன விதமாய் எழுதிவைக்கும் வாசகங்கள்
மன்னவனே சொல்லுமென மாறியவன்தொழுதான்
அப்போதரசன் எல்லோருமேகேட்க
இப்போதிவனினைத்தில் எத்தனைபேர்க்கானாலும்
ஒப்போடுறவாய் ஒத்திருந்து வாழ்வதல்லால்
சற்பம்போலொத்த சகலசா திதனக்கும்
உத்தரவு சொல்லாமல் உபாயமாய்த்தானிருந்து
மற்றுமொரு சாதிகளை வாவென்று ரையாமல்
தன்னொரு சாதி தன்னோடிருப்பதல்லால்
பின்னொரு சாதி பிதனம்வைத்துப்பாராமல்
இனத்துடனே சேர்ந்து இருப்போம் நாமென்றுசொல்லிக்
கனத்தோடவனும் கைச்சீட்டெழுதிவைத்துப்
பின்னவன் எல்லையிலே போகச்சொல்லென்றுரைத்தான்
மன்னன் கலியுரைத்த வாக்கின் படியெழுதி
ஒப்பமிடச் சொன்னார் உலகளந்த பெம்மானை
செப்பமுடன் நாரணரும் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
நம்மாலே சொல்லி நகட்டப்படாதெனவே
சும்மா அவன்வாயால் சொல்லிச்சுமைசுமந்தான்
இதல்லோ நல்ல இயல்காரியமெனவே
அதல்லோ வென்று அரிமாலகமகிழ்ந்து

கைச்சீட்டை சுவாமி கைகொண்டு தான்கீறி
 வச்சுக்கோவென்று மண்ணில் மிகப்போட்டார்
 கீறிவிட்ட ஓலைதனைக் கெடுநீசன் தானெடுத்து
 மாறிக் கொடுத்து வைத்தான்காணம்மானை
 உன்னில்லிடத்தில் உடனேநீ போவெனவே
 குன்னுடைய நீசன் கூறினானம்மானை
 அப்போது மாயவனார் ஆகட்டென வறுக்கி
 இப்போது நீநினைத்த இலக்கதிலே போவேனோ
 தேவனினைத்தத் தேதியுண்டவ்வேளைப்
 போவேனெனச்சொல்லிப் பெரியோ எனமகிழ்ந்து
 நல்லவரே மக்காள் நாம்நினைத்தத் தேதியது
 வல்லவரே வருகும் மாசிபத்தொன்பதிலே
 கிழக்குநாம் போவோம் கிரணமாய் நீங்களெல்லாம்
 விளக்கொளி போலே வீரமதாயிருங்கோ
 என்றுரைக்க நாதன் இசைந்தமக்களெல்லோரும்
 நன்று நன்றென்று நாதன் பதந்தொழுது
 தொழுது அவரிருக்கத் தூயத்திருமாலும்
 முழுது மனந்த மூதாரை விட்டுஇன்று
 பழுதில்லாததெச்சணத்தில் பரமனமக்கேயருளித்
 தந்தயச்சிருந்த தாமரையூர் நற்பதியில்
 சிந்தை மகிழ்நாதன் சீக்கிரம் போகவென
 நினைத்துத் திருமால் நிண்ணயமாய் உள்ளடக்கிக்
 கனத்த புகழ்சான்றோர் கைக்குள்ளே நிற்பவரைப்
 பய்யவேயின்று பயணமெனவரைக்க
 உய்யமிகக் கொண்டோர் உல்லாசமேயடைந்து
 சந்தோசங் கொண்டு சங்கடங்கள் தீர்ந்துதென்று
 வந்தோர்க ளெல்லாம் மாயவரைத் தொட்டில்வைத்து
 ஏந்தியெடுத்து இயல்வாகனம்போலே
 ஓர்ந்து வருக உற்ற அனந்தம்விட்டுக்
 கண்டுநீசப்பாவி கர்த்தாவைத்தானிகழ்ப்பாய்க்
 கொண்டுபோகுஞ்சாணாரைக் கூடிமிகச்சிரிப்பார்
 சாமியென்றோன்பட்ட சளங்களெல்லாம் பார்த்திருந்தும்
 வாய்மதத்தால்பின்னும் வழுங்கல் சுமப்பதுபார்
 பிழைப்பில்லை யென்றோ புத்திகெட்டச் சாணார்கள்
 உழைக்கமதியற்று உளதுகிறான் சுமந்து
 பேயனைச் சுமந்து புலம்பித்திரிவதற்கு
 நாயன் முன்னாளில் நாட்டில் படைத்ததுபார்
 என்று தூசணிப்பார் இசைந்தபுகழ்ச் சான்றோரை
 அன்றதிலே சிலபேர் அல்லகாணென்றுசொல்லி
 நம்மளுக்கென்ன நட்டம்வந்து போச்சுதெனச்

சும்மா அவனினத்தோர் சுமந்துகொண்டு போவதல்லால்
 ஏனிந்தப்பேச்சு யாம்சொல்லப்போறோமெனத்
 தானிந்த வார்த்தை சனங்கள்சிலர் சொல்லிடவே
 சொல்லன்புவன்பு சுவாமி மிகப்பார்த்து
 நல்ல அனந்தம்விட்டு நாடும்வாலராமம்விட்டுச்
 செல்ல அரியும் சிறப்பாயகமகிழ்ந்து
 வல்ல வழியில் வாழுகின்ற ஊரும்விட்டுப்
 பள்ளிவாசல்விட்டுப் பார்வதியகரம்விட்டுப்
 துள்ளிக் கோட்டாறு சுசீந்திரத் தலமும்விட்டு
 வேகமடக்கி விளியிட்டு வண்டுறுக்கி
 ஆகமத்தின் தேதி அடுத்தாலாகட்டெனவே
 சொல்லுவேன் வெள்ளித் தோன்றி வருகையிலே
 வெல்லுவேனென்று விசையடக்கி எம்பெருமாள்
 தொட்டிலிலிருந்து சுவாமி விளியுமிட்டு
 மட்டிலிருந்த வளர்தாமரைப்பதியில் வந்தார்
 வந்து பதிகண்டு வட்டமிட்டுத் தானாடி
 விந்து வழிகளுக்கு மேற்கெதிகளாகுதென்று

துவையல் தவசு

இன்றுமே லெனக்கு ஏற்றவெகு சந்தோசம்
 பண்டு எனக்குப் பகர்ந்த மொழிபோலே
 சான்றோரை நல்ல தவத்துக்கனுப்பிடவும்
 பண்டோர் நமக்குப் பகர்ந்தபடி மாதர்களை
 நாடு மணங்கள் நல்ல கலியாணமுதல்
 வீடுவகை சொத்து விருது வேடிக்கையுடன்
 தேரு திருநாள் திருக்கல்யாணக் கொலுவும்
 பாரு புகழ்ப் பாவாணர் கீதமுடன்
 நாட்டில் மனுக்கள் நல்லோர்கள் வாழ்வதிலும்
 மேட்டிமைக ளாக மிகுவாழ்வு சேர்க்கையுடன்
 வேண்டும் பவிசு மிகுவாய்ப்பவிசுகளும்
 தாண்டும் பெரிய சனங்கள் மிகக்குழைவும்
 கொடியுமிகக் கட்டிக் கொக்கரித்திகனையுடன்
 வெடியெக்காளமுடன் வெற்றியிடம்மானமிட்டு
 நாட்டில் சிறப்பதிகம் நாமினிமேல் செய்யவென்று
 தாட்டிமையாய் நாதன் சான்றோர் தமக்கப்போ
 அறிவில் வினோதம் அதிகநேருத்தமமாய்க்
 குறியாய் மனதில் குறிக்கும் படியருள
 அருளான விஞ்சை அருள்கொடுக்கு மாலோனும்
 மருளாமல் சாணார் மனதி லுருவாக
 மூணுநேரந் துவைத்து உச்சி யொருநேரமதாய்

வேணும் பச்சரிசி வெற்றிச் சிறுமணியும்
 வேகவைத்து நன்றாய் விரைவாய் மணலிலிட்டுத்
 தாக மில்லாமல் தவசிருக்க வேணுமென்று
 பெண்ணுடனே ஆணும் பிறந்தபிள்ளை தன்னோடும்
 கண்ணான கட்டில் கலருங்கிழவிவரை
 சூலியிளம்பிள்ளை திரண்ட மடமாதும்
 மாலி னருளால் வஸ்துவகை தான்மறந்து
 வீடு மனைமறந்து விற்று விலைகள்செய்து
 ஒண்ணிலரைப்பாதியென ஒக்கவிறறார் சொத்ததனை
 மண்ணு மறந்து மாடாடு தான்மறந்து
 ஆண்டபண்டமெல்லாம் அகல மிகமறந்து
 கூண்டபண்டமெல்லாம் கூசாமலேமறந்து
 அனுபோக மற்று ஆண்பெண் ணிகழாமல்
 இனிபோக மற்று இருந்தார் தவசெனவே
 எல்லோருமிக்க இருக்கத் தலம்பார்த்து
 அல்லோரு மேக அவர்கள் மனதிலுற்று
 நாதனரிநாதன் நாராயணநாதன்
 சீதக்குருநாதனிடம் சென்றாரவர்பதத்தில்
 சென்றேயவருடைய சீர்பாதந்தெண்டனிட்டு
 இன்றேக எங்களுக்கு இப்போ விடையருள்வீர்
 என்றே சனங்கள் எல்லோரும் போற்றிநிற்க
 அன்று பெருமாள் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 நாம்நினைத்ததுபோலே நடந்தது காரியந்தான்
 தாம்நினைத் ததுபோலே தாம்நடத்துவீரெனவே
 உத்தரவு சொல்ல உடைய வழிச்சான்றோர்
 சித்தருட அருளால் சென்றார் தவமதுக்கே

துவையல்தவத்தின் சிறப்பு

தவமது செய்ய வென்று சடுதியிற் சான்றோரெல்லாம்
 உகமது அளந்தோன் பாதம் உண்டென மனதிலாக்கி
 வகைபொரு ளாசை யற்று மனைவிகள் மக்கள் கூட
 திகையது நோக்கி வாரி துவரயம் பதியிற் சேர்ந்தார்

மண்ணுடன் மனைகளாசை மாடுடன் வீடு மாசை
 பெண்ணுடன் பொருளினாசை பூதலப்பொன்னினாசை
 எண்ணுடன் எழுத்தி னாசை இடறுபொல் லாசை வேசை
 ஒண்ணுடன் ஆசை நீக்கி உடையவ னாசை கொண்டார்

கொண்டுநல் மனதிற் பூண்டு குருபரா தஞ்ச மென்று
 பண்டுநல் துவார கையின் பதிவட வாசல் தன்னில்

தெண்டிரை வாவை சூழ்ந்த செகற்கரை தனிலே வந்து
கண்டுநற் பதியில் புக்கி கருத்துடன் இருந்தாரன்றே

இருந்தவர் தலமும் பார்த்து ஏகநல் வெளியுங் கண்டு
பொருந்திடும் ஞான வான்கள் புண்ணியமனதி லெண்ணி
வருந்திடக் கனிவே காணும்வாவைநற் பதியி தாகும்
தெரிந்திடக் கடலில் மூழ்கிச் சிவகலை யணிந்தார் தாமே

அணிந்தவர்பெண்ணுமானும் அன்புடன்மகிழ்ச்சை கூர்ந்து
துணிந்தவர் தங்கள் தங்கள் துயரங்க ளறவே நீக்கப்
பணிந்தவர் நாதன் தன்னைப் பரிவுடன் மனதுள் ளாக்கித்
தணிந்தவர் கோபவேகத் தகுளியைத் தள்ளிவாழ்ந்தார்

வாழ்ந்தே தவசு வாகைப் பதியதிலே
தாழ்ந்தே சனங்கள் சந்தோசமாயிருக்க
அந்திசந்தி யுச்சி ஆகமு ணுநேரம்
நந்தியருளால் நல்ல துணிதுவைத்து
உவரிநீரில்துவைத்து உவரிநீ ரைக்குடித்து
உவரிநீர் தன்னில் உற்றன்ன மேசமைத்து
உச்சியொருநேரம் உணவு மிகஅருந்தி
மெச்சிப் புகழ்ந்த விடிய வொருசாமம்
உகப்பாட்டுமோதி உற்ற அபயமிட்டு
வகையாய் விடிய வரும்நாழிகையேழில்
துணிகள் துவைத்துத் தோயமதிலிறங்கிக்
கெணியாய்க் குளித்துக் கிருஷ்ணர் பதம்போற்றி
இப்படியே நித்தம் இவர்மறவாவண்ணமேதான்
அப்படியே வாரி அலைவாய்க்கரையிருக்க
வாரிப் புறமாய் வளர்காற்று வாடைமிக
நீரிறைத்தாற் போலே நித்தமந் தத்தவத்தோர்
பேரி லிறைத்துப் பெருவாடை யாய்வீசச்
சீருகந்த நாதன் செயலா மெனஇருந்தார்
இருந்தார் தவசு ஏற்றரிய சான்றோர்கள்
அருந்தாமல் மற்றொன்றும் அன்னமொரு நேரமுமாய்
வாரிநீ ரல்லால் மறுநீ ரறியாமல்
சீரியல்பாய்ச் சான்றோர் செய்தார் தவமதுவே

சான்றோர் தவத்தின் நிலைபார்த்தல்

முன்னாறு வருசம் உவந்திருந்த நற்றவத்தைப்
பின்னொரு வருசம் பேணி நடத்துமுன்னே
நீச னிடையில் நிறுதுசெய் தானதினால்

தோச மவன்பேரில் சுமக்கச்சாபம்புரிந்து
 ஆறு வருசம் அதிற்குறைவு வராமல்
 வாறு தவச வகுத்து முடிக்கவென்று
 புரிந்தார் தவச இலக்குத் திகைவதுமுன்
 சான்றோர் தவத்தைத் தான்பார்க்க வேணுமென்று
 ஆன்றோர் மனதில் அன்புமிகக் கொண்டாடி
 அலைவாய்க் கரையில் அமர்ந்திருந்த சான்றோரை
 நிலைபார்க்க வேணுமென்று நிச்சயித்தெம்பெருமாள்
 உகத்துக்குத் தக்க உபாயமினிச் செய்யவென்று
 மகத்துவ நாதன் மனதில்மிக வுத்தரித்துத்
 தெள்ளு தனக்குச் சிணமே விடைகொடுத்தார்
 விள்ளுறவே செய்து விடுநீ சிணமெனவே
 ஆதி விடையருள அதுவெல்லா மேசமைந்து
 மோதி யொருமித்து உற்றஅந்தத்தெள்ளினங்கள்
 வந்து வளைந்துதல்லோ வாய்த்ததவத்தோரருகில்
 பொந்து பொந்துள்ளும் போடுந் துணியதுள்ளும்
 வைத்தக்குடிலுள்ளும் வளைந்ததுகாண் தெள்ளினங்கள்
 மெய்த்தபுகழ்ச் சான்றோர் மெலிவாய் மிகச்சடைத்து
 மாடாடுகோழி வளர்ப்பில்லா நம்மிடத்தில்
 ஏடா விடமல்லோ இதுசெய்யு மாய்மாலம்
 இருக்கு மிடத்தில்எண்ணக்கூடாதபடிப்
 பொருக்குப் பொருக்கெனவே பொன்றக்கடிக்குதென்ன
 மூணுநேரந் துவைக்கும் உற்றகலையானதிலே
 கோணியலில் பற்றும் குறுந்தெள்ளு வந்ததென்ன
 படுக்க இருக்கப் பண்புசற்றுமில்லாமல்
 முடுக்கமாய்த் தெள்ளுமுடுக்கிமுடுக்கிக்கடிக்க
 இதல்லால் சான்றோர்க்கு இன்னம்விட்டுப் பார்ப்போமென
 சதமில்லா மூட்டை தன்னினங்களைவருத்தித்
 தவத்தைக் குலைத்துச் சான்றோரைத் தான்விரட்டிப்
 பவத்துமாய் நீங்கள் பாவிப்பீரென்றுசொல்லி
 மூட்டைக் குரைகள் மொழிந்தார் முகுந்தனுமே
 சேட்டைசெய் வோமெனவே திரண்டு மிகச்சூழ்ந்து
 வந்து வளைந்தார் வாழரியச் சான்றோரை
 முந்து பரிந்த மூண்டதெள்ளினங்களோடு
 கூடிக் குலாவிக் கூட்டமிட்டேதிரளாய்த்
 தேடிச் சான்றோரைச் செகலதுக்குள் ளேவிரட்ட
 வேணு மெனவே விசும்புகொண்டவ்வினங்கள்
 பூணு முடைமை போர்த்துந்துணியிலிருக்கும்
 குடிக்கின்ற வெள்ளமதில் கும்பல்கும்பலாய்க்கிடக்கும்
 முடிக்குந் தலையில் முச்சிறங்கை போல்கிடக்கும்

அன்னத்தி லேமிதக்கும் அண்டைக்கல்லிலேவாழும்
 முன்னெற்றி மயிரில் மிதந்துமிக முன்னுதிரும்
 இடைக்குள் ளிருந்து இடைவிடா தேயரிக்கும்
 உடையி ளிருந்து ஓயாமலேயரிக்கும்
 மேலெல்லாமிதந்து மிகச்சரியும் கீழ்வழியாய்க்
 காலெல்லாந்தெள்ளு கனமாய் மிகஅரிக்கும்
 மாறியிவரெடுக்க மனதுசற்றுமில்லாமல்
 ஆவிப்பதறி அசையாமல் தாமிருப்பார்
 வாரிக்கரையில் வளர்நண்டு சேகரமாய்
 மாரித்துளிபோல் வந்து வளைந்துமிகப்
 பாண்டத்துக் குள்ளே பதிந்திருந்தேவாழும்
 காண்டமாய்க் கண்டு கைநீட்டலாகாதெனத்
 தடவி யெடுத்துத் தன்னாலே போநீயென
 வடவிப் போகாமல் வளர்ப்பார்கள் போலிருப்பார்
 இப்படியே தெள்ளு ஈழட்டை நண்டினங்கள்
 அப்படியே கூடி அவரலைச்சல் செய்திடவே
 அல்லாமல் சான்றோர் அவரவர்க்குத் தேகமதில்
 பொல்லாத வங்குப் பெரிய சிரங்குடனே
 வெகுவாய்ப்பெருத்து மேலிலிடை காணாமல்
 தகுவாய்ச் சடைத்துச் சனங்கள்மிக எல்லோரும்
 எங்கேயினிப்போவோம் எல்லோரு மென்றுசொல்லி
 சங்கையுடன்கூடிச் சமுத்திரக் கரையருகில்
 போயிருக்கும் வேளை பொங்குகடல் கோபமதாய்
 வாயிதமாய்த்திரைதான் வந்துகோபித் தடித்து
 பாலதியப் பெண்கள் பண்பா யுடுத்திருந்த
 சீலைரண்டு தன்னைச் செகற்கொண்டு போயினதே
 அய்யோ கடல்தான் அங்குசெல்லக் கூடுதில்லை
 செய்ய விலகவென்றால் தெள்ளுநம்மை விட்டுதில்லை
 வீட்டுக்குள் செல்ல விட்டுதில்லை மூட்டையது
 ஊட்டுகின்ற அன்னமதில் உயரவந்து நண்டிருக்கும்
 தேகமதிற்கிரங்கு சொறிச்சல் பொறுக்குதில்லை
 தாகத்துக்கேற்ற தண்ணீர் கிடைக்குதில்லை
 பாகமுட னுண்ணப் பற்றுதில்லை தீனதுவும்
 இனியெங்கே போவோம் எல்லோரு மென்றுசொல்லி
 மனுப்புக்குஞ் சான்றோர் மாதமொரு ஆறாய்
 இருந்தா ரதிலே ஈசன் செயலெனவே
 திருந்தார மார்பன் திரும்பவொருதலத்தில்
 கொண்டுபோய்ப் பார்ப்போம் குலதெய்வச் சான்றோரை
 பண்டு வொருசாணான் படுத்திருக்குமவ்வேளை
 சொர்ப்பனம்போல் உற்பனமாய் சுவாமி மிகவுரைத்தார்

முட்டப்பதி தவசு

இதின்னேர் தெற்கு இருக்கு மொருபதிதான்
 அதின்னோக்குஞ் சொல்லஆராலுமேலாது
 துட்டர் தமைவென்று சுற்றுமதில் கோட்டையிட்டு
 அலங்கார நற்பதியின் அழகுசொல்லக் கூடாது
 வலங்காரமான வாய்த்த கடலதினுள்
 தேரு பொன்பதிகள் சிங்கார மேடைகளும்
 நீருக்குள் ளையிருக்கும் நிறங்கள்சொல்லக் கூடாது
 கன்னிமாராடும் கரியநல்லப்பூஞ்சனைகள்
 பொன்னினாலே படிகள் பூஞ்சப்பிரக் கொலுவும்
 மாணிக்கக் கல்லால் வளர்ந்தமணி மண்டபமும்
 ஆணிப்பொன் தன்னால் அழகுபூம் பந்தல்களும்
 வகையின்ன தென்று வகுக்க முடியாது
 தொகையின்னதென்று தொகுக்க முடியாது
 இப்பதியில் நீங்கள் இந்தநேரம்போனால்
 அப்பதியி லுங்களுக்கு அதிகப்பலன் கிட்டுமென்று
 தூக்கமதில்சொர்ப்பனம்போல் சொன்னாரே வுத்தரவு
 ஆக்க முடனே அவனெழுந்து சொல்லிடவே
 கேட்டு எல்லோரும் கெட்டிதானென்றுசொல்லி
 ஆட்டு மெனவே எல்லோருஞ் சம்மதித்து
 நடக்கத் துணிந்தார் நாரண ருண்டெனவே
 அடக்க முடனிதிலே ஆறுமாசம்வரைக்கும்
 இருந்தோமே நன்றாய் இனிநடப்போ மப்பதியில்
 வருந்தாமற் போவோம் மகாபரண ருண்டெனவே
 போவோ மெனவே பெண்ணா ணுடனெழுந்து
 தாவமுள்ள முட்டப் பதிதலத்தில் வந்தனரே

வந்தனர் பதியின் கூறும் வாரியின் செயலுங் கண்டு
 சந்தன வாரி போலும் தலமிது நன்ற தாகும்
 இந்தநற் பதியில் நாமள் இருந்துதான் தவசு செய்தால்
 செந்தமிழாயன் பாதம் செயல்பெறவாழ்வோமென்றார்

வாழ்வ திற்குறை வராது மக்களுங் கிளைக ளோடு
 தாழ்வ தில்லா வண்ணம் தவமது வளர்வ தாகும்
 நாள்வழிப் பலனுண்டாகும்நாரண ரருளி னாலே
 ஆள்வது திடனா மென்று அதிலவ ரிருந்தா ரன்றே

என்றே மிகமகிழ்ந்து எல்லோரு மோர்முகமாய்
 அன்றே மிகமகிழ்ந்து அதிலிருந்தாரம்மானை

சூழ அணியாய்ச் சுற்று மதில்போலே
 நீள அரங்குவைத்து நெருங்கப்புரைகள்வைத்து
 வைத்தோர் திசையில் வாசலொன் றாகவிட்டு
 மெய்த்தே தினமும் மிகவே துணிதுவைத்து
 அன்ன மதற்கு அவித்தநெல்லேயுடைத்து
 வன்னமுள்ள காய்கனிகள் வகையாய்த்தான்வகுத்து
 நல்லநீர் தன்னில் நாடி மிகத்துவைத்து
 எல்லா வகைக்கும் இசைந்தநீ ரேயிருந்தி
 அந்திசந்தி உச்சி ஆதிதனைத்துதித்துத்
 தந்திரமதாகத் தவசு மிகப்புரிந்தார்
 கண்டிருந்த மற்ற கலிநீசச் சாதியெல்லாம்
 பண்டிலமைத்ததுவோ பனையேறுஞ்சாணார்க்கு
 மூணுநேரந்துவைத்து உச்சியொரு நேரமதாய்
 வேணும் பகுத்தாய் வெகுவாயலங்கரிக்க
 வேத னவர்க்கு விதித்த விதிப்படியோ
 நாதனவர் பங்கில் நாடிமிக வந்ததுவோ
 எப்போமீ னுண்டு என்றே மிகப்பார்த்து
 அப்போததைவேண்டி அரக்குரக்காயவித்து
 வாயிலெடுத் திட்டு வயிறுவளர்க்குஞ் சாணார்கள்
 புகையிலையு மறந்து பெண்ணாணு மோர்மனதாய்
 இந்தப் படியாய் இருக்க இவர்களுக்கு
 முந்தை விதித்த விதிவந்தொத்ததுவோ
 அவர்க ளுடுக்கும் ஆடையழுக்கில்லாமல்
 இவருடுக்கச் சற்றும் எண்ணமொன்றில்லாதார்
 மூணுநேரந்துவைக்கும் உற்றதுணிபொன்னிறம்போல்
 தோணுதலா யவர்கள் தேகம் பழபழென
 இந்த விதமாய் இவர்கள்பாவித்திடவே
 சொந்தத் திருமால் சேர்ந்தாரவரிடமே
 ஆதி மகாமால் அவர்பங்கிலில்லாட்டால்
 ஓதி யுணவருந்த ஒன்றுந்தெரியாதிவர்க்கு
 பேற்றி நம்பூரி பிராமணர்கள் தஞ்சீலை
 மாற்றித்துவைப்பு மங்கலாய்க்காணுதுகாண்
 இந்தசாணார்சீலை எரிசூரியன்போலே
 பந்த வொளிபோலே பழபழெனத்தோணுதுகாண்
 பிராமணர் சூத்திரர்கள் பேணியிவர்தமக்கு
 நிராதனமாய்க் காய்கனிகள் நித்தஞ்சமக்கிறார்கள்
 பாக்கியங்கள் வந்துதென்று பனையேறுஞ் சாணார்க்கு
 நோக்கமது வந்துதென்று நீணிலத் துள்ளோர்கள்
 எச்சாதியும் புகழ்ந்து இருந்தார் காணம்மானை
 அச்சாதி யெல்லாம் அப்படியே சொல்லிமிகச்

சாதிமற்றோரெல்லாம் தலைகவிழ்ந்திருக்கையிலே
 நாதித் திருமால் நாடுகின்ற சான்றோரை
 இவர்க்கருளுமாண்டு இலக்குத் திகைந்துதல்லோ
 அவரவர்கள் வீட்டில் அனுப்பிவிட வேணுமென்று
 தோணித்தாரவர்தனத்தில் சொப்பனம்போலெம்பெருமாள்
 மாணிக்கச் சான்றோர் மனமறியத் தாம்பார்த்து
 இனிநாமளிப்போ இருந்த தலமும்விட்டுத்
 தனியானோம் நாமளங்கே சார்ந்தோமேயானாக்கால்
 நம்முடைய சாதி நகைத்திழிவு பேசுமல்லோ
 எம்முடைய தவமும் இல்லையென்றுபோயிடுமே
 முன்னிருந்த வீடும் மூண்டிருந்த பண்டமுதல்
 தன்னிருந்த சொத்தும் தலத்தையிழந்துவந்தோம்
 இனியங்கே போனால் இருக்க இடமுமில்லை
 இனியங்கே போவதைக்கால் இந்தக் கடலதிலே
 விழுந்தோமேயானால் மேலும் பதவியுண்டு
 அழுந்த லுடன்நினைத்து எல்லோரு மேயிருந்தார்
 அப்போ அரிநாதன் ஆகட்டென வறுக்கி
 இப்போநீர் போவும் என்றே விடைகொடுத்தும்
 இன்னமிவர் போகலையே என்றே மனதிலுற்று
 அன்ன மதைக்குறைத்து ஆழாக் கரிசியிட்டார்
 ஆழாக்கரிசி அலர்மலர்ந்த கோவையுடன்
 தாழாமல் சனங்கள் சடையாம லேற்றனரே
 துவையல் முடங்கவில்லை தொழுதுநிதஞ் சேவிப்பதுவும்
 உகப்பாட் டோதுவதும் ஓயாமல் செய்தனரே
 இன்னம்போனாரில்லையே இப்படியே செய்திடினும்
 இன்னமொருவசனம் இப்போது செய்யவென்று
 உன்னித் திருமால் உற்ற வைசூரியைத்தான்
 ஏவினார் சான்றோர் ஏந்திழைக்கும் பிள்ளைகட்கும்
 மேவியே சான்றோர் மிகமெலிந்து தான்வாடிப்
 பற்றி யிருந்தப் படுசிரங்கு மாறலையே
 முற்றுங்கண்ணொளிவு முழுதுந்திறக்கலையே
 கும்பிக்குளிரக் குடிக்கக் கிடைக்கலையே
 வெம்பு மிலைகளிகள் மிகப்பறிக்கக்காணலையே
 ஐயோநா மெல்லாம் அலைந்து மலைந்திருக்க
 வையமதி லில்லாத வைசூரி வளைந்துதல்லோ
 என்று சனங்கள் எண்ணம் பெரிதாகிச்
 சென்ற சனத்தில் சிலபேர் மடிந்திடவே
 பதறி நடுங்கி பரனேநீ தஞ்சமென்று
 குதறியுலகில் கூச்ச மிகவடைந்து
 எங்கே யிருந்தாலும் ஈசன் செயலெனவே

சங்கை வழுகாமல் தாமோதரனுடைய
 நினைவுமயராமல் நிலைதவறிப்போகாமல்
 தன்னுடைய வீட்டில் தான்போவோம் நாமளென்று
 போகு முன்னாகப் பெரியோன் பதமணுகிப்
 பாங்குரைத்து நாமள் பட்டசள முரைத்து
 உத்தரவு வேண்டி உற்றிடத்தில்போவோமெனப்
 புத்தியுடனே பெரியோனடிசேர்ந்தார்
 சேர்ந்துவா கைப்பதியின் செய்தியெல்லாமுரைத்துப்
 பேர்ந்துவந்த முட்டப் பதியின் பெருமைசொல்லி
 ஊணுகிடையாததுவும் உயிரழிவு வந்ததுவும்
 கோணுதலெல்லாங் கூறி விடைகேட்டார்
 அப்போது நாதன் எல்லோரையும்பார்த்து
 இப்போது உங்கள் இல்லிடத்திலே போவீர்
 நாராயணக்குருவை நானுமறவாமல்
 பேராகவேயிருந்தால் பேறுங்களுக்கே கிடைக்கும்
 அன்னமளக்கும் ஆதித் திருநெடுமால்
 முன்னவன் தன்பேரால் முத்திரிகளிட்டதினால்
 சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பதிகமுங்களுக்கு
 என்றைக்கும் நல்ல இயல்பேயருள்வோமென
 நல்ல விடைகொடுத்து நாராயணரனுப்ப
 வல்ல வளர்சான்றோர் வாழ்த்தியவர்போனார்

துவையல் பண்டாரங்களுக்கு விருந்து

அவரவர்கள் வீட்டில் அன்பாகப் போனவுடன்
 இவரிவர்க்கு நல்ல இயல்புசெய்ய வேணுமென்று
 ஏகபர நாதன் எம்பெருமானானவரும்
 லோகமதிலெம்பெருமாள் ஒருசொருபங்கொள்ளலுற்றார்
 இரப்ப வடிவாய் எடுத்தாரொருவேசம்
 பரப்ப வடிவைப் பாருள்ளோர் கண்டுகண்டு
 கோட்டைக் கணக்காய்க் குளிர்ந்தநெல்லேயெடுத்துச்
 சாட்டமுடன் காய்கனிகள் சகல வகையுடனே
 பழங்கள் முதலாய்ப் பப்படமும் பாயசமும்
 வளங்க இலையிட்டு வற்றல்வகை சீனியுடன்
 அன்ன முதல்தானம் ஆடையொடு பொன்தானம்
 சொர்ணத் தானமுதலாய்த் துவையல்காரர்க்கெனவே
 சான்றோரினத்தில் சார்ந்தன்பு கொண்டோர்கள்
 ஆண்டோ னருளால் அன்னவஸ்த்திரங்கொடுத்தார்
 நித்தம்நித்தமன்னம் நீங்களுண்ணு மென்றுசொல்லிச்
 சித்தமிரக்கமதால் துவையற்காரர்க்கெனவே
 இடைவிடா தபடியே ஈந்தாரே அன்னமது

வடவெல்லாந் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தார் துவைத்திருந்தோர்
 நாலு திசையதிலும் நடந்துபிச்சை தான்குடித்துப்
 பாலு பவிசுடனே பாவித்திருந்தனராம்
 இப்படியே சான்றோர் இனமாயிருந்தவர்கள்
 அப்படியே பிச்சையிட்டு அன்பாய் மகிழ்ந்திருந்தார்
 பாங்கான துவையல் பண்டாரங்களெல்லாம்
 பூங்காரமாகப் பிச்சையமுதுண்டிருந்தார்
 இந்தப்படியே இவர் வாழும் நாளையிலே
 சொந்தத்திருமார்க்கு சுவாமியுரைத்தபடி
 ஆண்டாறு சென்று அதிகத் தவமதுதான்
 கூண்டாய் முடித்துக் குருநாதக்கண்மணியும்
 இனிநாம் செய்யும் இயல்பென்ன என்றுசொல்லி
 மனிதவ தாரன் மனதில்நினைத்திருக்க

நாரணர் வைகுண்டரை முட்டப்பதிவர அழைத்தல்

நன்றான முட்டப் பதிதலத்தில் நாரணரும்
 மன்றாடும் நல்ல வாய்த்தபரமேசுரரும்
 வேதப் பிரமன் விளங்கு மறையோனும்
 நாத ரிஷிமாரும் நல்லசங்கத்தோர்களுமாய்ச்
 சத்தி யுமையும் சரசு பதிமாதும்
 வித்தை முகத்து வேழ முகத்தோனும்
 எல்லோரும் வந்து இருந்தார் கடலருகே
 அல்லோரும் வந்து அங்கே யிருந்துகொண்டு
 ஏற்ற முனியில் இரண்டுபேரைவருத்திச்
 சித்த முடனே திடீரெனவே நீங்கள்சென்று
 நம்முடைய பாலன் நல்லவை குண்டரையும்
 எம்முடைய அருகில் இப்போ கொண்டுவரவே
 சொல்லி யயைச்சார் சுவாமிதானென்றுசொல்லி
 நல்லியல்பாய்ச் சொல்லி நாரணனையிங்கழையும்
 வாருங்கோ முனியே வாய்த்த தவத்தோரே
 சேருங்க ளங்கே திடீரெனவே யிப்போது
 என்று விடைகள் இருவருக் குங்கொடுக்க
 அன்று முனிகள் அவ்வாயு போல்விரைவாய்க்
 கடிதாய் நடந்து கரியமால் நற்றவசு
 முடிவாகச் செய்த முகுந்தன் பதியில்வந்தார்

வந்தனர் வைந்தர் பாத மலரிணை முனிமார் கண்டு
 செந்தமிழ் ஆயன் பெற்றச்சேயிது கண்ணோவிண்ணோ
 கந்தரக் கலியை வென்றுக் கனதர்மப் புவியை யாள
 முந்தநல் தவங்கள் செய்து முடித்தவா போற்றிபோற்றி

பொல்லாக்கலியில்வந்து பெண்ணோடவனிப்பொன்னாசை
மண்ணோடுண்ணுமதத்தாசை மாய்கைவிழியார் மருட்டாசை
பண்ணோர் தவத்துளணுகாமல் பவமே அறுத்துப்பார்வைவிழி
கண்ணோஞானக் கருவிருத்திகண்டாய் பொருளைக்கண்டாய்

அய்யாவுமது தவமதுவால் அரம்பை மாதரன்றுபெற்ற
மெய்யாஞ்சான்றோர்கதிகள்பெற்றார் தேவர் மிகப்புகழ்ந்தார்
பொய்யாங்கலியனுயிரிழந்து போனானரக மீழாமல்
அய்யா முட்டப்பதிதனிலே அழைத்தாருந்தன் அப்பனென்றார்

அழைத்தாரென சொன்னவுடன் ஆதி முனியை மிகநோக்கிப்
பிழைத்தார்போல் மனமகிழ்ந்து பின்னுமுனியோடுரைப்பார்
இழைத்த கலியி னுள்ளிருத்தி என்னைக்கலியன் செய்தவலு
சமீபத்த மறிந்து வந்தாரோ சமய மிதுவோ தானுரைப்பீர்

நல்ல முனியே நம்மைக் கலியதனுள்
செம்மைகெட்ட நீசத் தீபாவிக் கையதிலே
கண்ணியிட்டு வைத்துக் கடக்கே நகண்டிருந்த
புண்ணியவானின்று பிழைத்துக் குதித்தாரோ
நான்பட்ட பாடு நாடுபதி னாலறியும்
ஏன்பட்டா யென்று இன்றுகேட்க வந்தாரோ
ஏதோ தெரியலையே என்னுடைய நாயகமே
பாதகன்தான் செய்த பாராத்தியங்களெல்லாம்
பார்க்கும் படியாய்ப் பார்க்கிறேனெனவே
ஆர்க்க முடனே அந்நீசன் செய்தபடிக்
கட்டுங் கயிறும் கையில் விழுந்திடத்தில்
முட்டுக்கு மேலே ஊற்ற மிகநினைத்தார்
வெடிப்புடங்கு தன்னால் விலாவிலிடித்திடத்தில்
துடிப்புடனே ஊற்றம் தோன்றும் படியேவைத்தார்
மேலில் பிரம்பால் மிக்க அடித்திடத்தில்
சீல முடனே சிணந் தோணவைத்தனரே
கன்னமதில் கம்பால் கனக்க அடித்திடத்தில்
உன்னித மாக உடன்தோண வைத்தனரே
கூண்ட முடியைக் குலுக்கியசைத் திடத்தில்
வேண்டு முடியை மிகக்கழிய வைத்தனரே
இப்படியே நீசன்செய்த இடறதுபோல்
அப்படியே தோணவைத்து ஆங்காரங் கொண்டனரே
பால்மாட்டை நீசன் பற்றிக்கொண்டே யடைத்து
மால்பா லேற்கும் மாதிரியைப் பார்ப்போமென

இந்தநாள் வரைக்கும் இருபத்தொன்றானதுக்குள்
 அந்தநீ சன்தான் அநியாய மாகவேதான்
 கொண்டு அடைக்க கோவேங் கிரிநாதன்
 அன்றுமுத லிருபத் தொருநாள துவரைக்கும்
 கோல மெடுத்துக் குருச்சமைந்த நாரணரும்
 பாலுமுதல் வேறு பண்டமொன்றேராமல்
 இருக்குந் தறுவாய் இதுநல்ல தாகுமென
 அருக்காக நீசன் அவன்செய்த வேதனைபோல்
 எல்லா முறைபோல் எடுத்தார் சொரூபமது
 நல்ல முனிமார் நாரணா என்றுநிற்க
 கைக்குள்ளே நின்ற கரியசீசன்மாரில்
 மெய்க்குள்ளறிய விளம்பினாரெம்பெருமாள்
 இன்றைத் திவசம் இசைந்தமுட் டப்பதியில்
 நன்றின்றுப் போக நல்மணிக ளாகுதெனச்
 சொல்ல அறிந்து சீசன்மார் தாமகிழ்ந்து
 நல்லதெனச் சொல்லி நாடி யவரிருக்க
 அன்றிரா தன்னில் ஆரு மறியாமல்
 நன்றினிய சீசன் நாலுபேர் தாமறிய
 வந்த முனியும் வளர்ந்த இருமுனியும்
 சொந்தமுடன் நாதன் தொட்டில் மிகஏறி
 சீசன்மார் காவிச் சிணமாய் மிகநடக்க
 வாசமுள்ள மாமுனிவர் வலமிடமுஞ் சூழ்ந்துவரத்
 துடியாகத் தொட்டில் சுவாமி மிகஇருந்து
 வடிவான முட்டப் பதிதலத்தில் வந்தனரே
 முட்டப்பதியில் முகுந்த னரிநாதன்
 கிட்ட வருகும் கிருஷ்ணர்வந்துசேர்ந்திடவே
 மகனை மிகக்கண்டு மாவிருப்பத்தோடிகி
 உகமாள் வந்த உடையமக னேயுனது
 சடமெல்லாம் வாடி சடைப்பானே னென்மகனே
 வடவெல்லாமென்னோடு வகுத்துரைநீ யென்மகனே
 கண்ணே மணியே கருத்துள்ள நாயகமே
 விண்ணே வொளியே வேதத் திருவிளக்கே
 கலியில் மிகஇருந்து கலக்க மிகஅடைந்த
 மெலிவெல்லாஞ் சொல்லி விளம்புநீ யென்மகனே
 அடித்ததா ருன்னை அவனிதனில் பேயனென்று
 கடுத்தமது செய்தக் கலக்கமெல்லாஞ் சொல்லுவென்றார்
 சொல்லென்று மாலும் சிவமுமெடுத்துரைக்க
 வல்லபெலமான வைகுண்ட ரேதுரைப்பார்
 செந்தூர்க் கடலில் செகலதுக்குள்ளெனைவைத்து
 முந்த எனக்குமொழிந்த வுபதேசம்

தப்பாமலாறு வருசந் தவசாக
 மெய்ப்பாவின் பாலருந்தி வீடுசொத் தெண்ணாமல்
 கலிக்காசின்ஆசை கனாவில் நினையாமல்
 அலிக்கியானப் பெண்ணின் ஆசை யணுகாமல்
 பக்கக் கிளையாசை பாவித் தினிதாசை
 அக்கத்தி னாசை அனுப்போல் நினையாமல்
 நல்ல துணியாசை நளின் மொழியாசை
 சொல்லினிய ஆசை தீன்பண்டத் தினாசை
 தேய்ப்புக் குளிப்புச் சிறந்த பொருளாசை
 தாற்பரியமானச் சந்தோசத் தினாசை
 பூமியாசைமுதலாய்ப் பேராசை யும்வெறுத்துச்
 சாமி யுமதருளால் தொல்புவியி லுள்ளோர்க்குத்
 தண்ணீரால்எந்த சர்வவியாதிமுதல்
 மண்ணிலுள்ளோர் யார்க்கும் வாய்த்ததர்ம மாகவேதான்
 நோய்தீர்த்து வைத்ததல்லால் நேட்டமொரு காசறியேன்
 வாழ்வில்லாப் பேர்க்கு வாழ்வு மிகக்கொடுத்தேன்
 தாழ்வடைந் தோர்க்குத் தாழ்வை விலக்கிவைத்தேன்
 பிள்ளை யில்லார்க்குப் பிள்ளை மிகக்கொடுத்தேன்
 கள்ளமெல்லாம் நீக்கிக் கழிவை வரத்தைவைத்தேன்
 வரம்வேண்டி நம்மிடத்தில்வைத்தந்தப் பேய்களையும்
 குரமாய் மலையில் கொண்டு எரியவைத்தேன்
 ஆயிரத்தெட்டு ஆன திருப்பதியில்
 வாயிதமாய் வாழும் வாய்த்ததே வர்தமக்கு
 ஞாயமில்லை பூசை நல்லாடு தீபவெலி
 தேயமதிலுங்களுக்குத் தேரோட்டம் முதலாய்
 ஏற்கப்படாதினிமேல் இராச்சியத்தி லுள்ளவர்தாம்
 மார்க்க வைகுண்ட வல்லாத்தான் வந்ததினால்
 பூசை படைப்புப் பெலிதீப மேராமல்
 வாச முடனே மறைந்திருங்கோ நீங்களெனச்
 சட்டமிட்டு வைத்தேன் தரணிபுற் பூண்டுவரை
 மட்டை மருந்திலையும் மலைகடலும் வாசுகியும்
 வையகத்தை யாளும் மாநீச னுமறிய
 மெய்யாய் விரித்து விளம்பிமிகச் சட்டமிட்டேன்
 இத்தனை சட்டம் இட்டவர்த்த மானமெல்லாம்
 மத்திய மாய்வைத்த மாமுனியோ டேகேளும்
 அல்லாமற் பூமிதனில் அவர்களறி யாதபடி
 வல்லாண்மை யாய்க்காசு வழங்குமிலை பாக்குவரை
 நானாசை கொண்டு நருட்களிடம் வாங்கினதை
 வானாசையுள்ள மாமுனியோடேகேளும்
 சதுராய் நருளறிய நல்லவெகு அற்புதங்கள்

இதுக்காய் கிணற்றில் ஏகாச்சிலையுங்காட்டி
 இருந்தேன் தவசாய் என்னுடைய நாயகமே
 பொருந்தாத காரியங்கள் புத்திக் குளறிமிகச்
 செய்துமிகக் காணாது செய்ய மணிவிளக்கே
 நிசமிதுவோ என்று நீரவரோ டேகேளும்
 இத்தனையுந் தர்மமதாய் யான்செய் திருக்கையிலே
 புத்திகெட்ட நீசன் பொல்லாதான் வந்தெனையும்
 கட்டியடித்துக் கைவெடி யாலிடித்து
 இட்டிறுக்கி வைத்தான் இரும்பு விலங்கதிலே
 நஞ்சிட்டுத் தந்தான் நாடுஞ்சா ராயமதில்
 கொஞ்சங் கடுவாய்க் கூட்டி லடைக்கவென்றான்
 நீசனவன்சாதி நிசமாகத் தான்கூடி
 ஏசியெனைப்பழித்த இடறுசொல்லக் கூடாது
 ஐயோ அவர்கள் அடித்த அடிகளெல்லாம்
 வையம் பொறுக்காதே மாநீசன் செய்தவினை
 மாந்திர தந்திரத்தால் வஞ்சனைகள் செய்தெனையும்
 கோந்திர மாகக் கொல்லவகை செய்தார்கள்
 பாவிகள் செய்த பலவினைகள் சொல்லவென்றால்
 தாவு முலகில் தாலமதிலோலையில்லை
 என்னைத் தவத்துக்கு இருத்தியிது நாள்வரையும்
 இன்னமிரங்கலையோ எந்தவசு காணலையோ
 அன்றருளித்தந்த ஆண்டு திகையலையோ
 இன்று முதற்கலியில் யான்போக வில்லையையா
 நம்மாற்கலியில் நனின்றிருக்கக்கூடாது
 சும்மா எனைநீங்கள் சோலிபண்ணக் கூடாது
 நன்றிசற்றுமில்லா நாறவெறுங்கலியில்
 கொண்டென்னை வைத்துக் கோலமது பாராதேயும்
 இனியென்னாற் கூடாது இக்கலியிலேயிருக்கப்
 பனிதவமுமாயவரே பகர்ந்தமொழி மாறாமல்
 ஆறு வருசம் அவனித் தவசிருந்தேன்
 தாறுமாறுண்டானால் சாட்சியோ டேகேளும்
 என்று வைகுண்டர் இத்தனையுஞ்சொல்லிடவே
 நன்றினிய மகனை நல்லமுகத்தோடணைத்து

கண்ணே மணியே கருவூலமே கனக மணியே ரத்தினமே
 விண்ணேவொளியேகற்பகமே வேதச்சுடரே விளக்கொளியே
 மண்ணேழளந்தமலர்பதத்தில் வந்துகு த்தமலர்க்கொழுந்தே
 இண்ணே முதலாயுனக்குநல்ல இயல்பேயாகு தென்மகனே

மகனே தவத்துள்ளிருக்கையிலே வருமோ செல்வமாரார்க்கும்
செகமே ழறியத் தவமுடித்துச்சென்றால் சிவனுக்ககமகிழ்ந்து
தவமே முடித்த நினைவதுபோல் சகல கருமங் கைகூடும்
அகமே யுனக்கு அருளினது அனுப்போல் தவறாதருள்மகனே

செல்ல மகனே சீமானே நீகேளு
நல்ல மகனே நாரணாநீகேளு
தவவேடம் பூண்டு தவமாயிருக்கையிலே
சிவஞானமல்லால் செல்வம்போல் காணாது
தவசு நிறைவேறித் தமோதரர்க்கேற்று
பவிசு மிகவேண்டிப் பலன்பெற்று வாழ்வார்கள்
மகனே நீயிருந்த மகாதவத் தின்பெருமை
செகமீதே சொல்லத் தொலையுமோ என்மகனே
கள்ளயுகத்தைக் காணாமலேயறுத்து
உள்ள நடுஞாயம் உகத்தீர்ப்புச் செய்துமிக
ஆகாத்த தெல்லாம் அழித்து நரகிலிட்டு
வாகாய்க் குழிமுடி வாசல் தனைப்பூட்டி
மாறியதில்லாமல் வங்கிஷமுந்தானொழித்து
வேறுவகை செய்து மேலுமொரு நல்லுகமாய்த்
தருமயுகமாய்த் தாரணிக்கமாயருளிப்
பொறுமை மனுவாய்ப் பெரியசான் றோர்வழியை
அன்பாக வைத்து ஆள முடிகுடிப்
பண்பாக வேண்டும் பவிசு மிகவாகச்
சாகாவுலகத் தர்ம பதியாள
வாகாய்த் தவசு வகுத்து முடிக்கையிலே
ஆங்கார மாமோ ஆணுவங்க ளங்காமோ
ஓங்கார மாமோ உற்ற தவசதுக்கு
தவசு நிறைவேறி தான்வந்த தாலேயினி
பவிசு வுனக்குப் பகருகிறேன் கேளெனவே
அருகில்வைத்த மாமுனியை அழைத்தார் திருமாலும்
துரிதமுடன் மாமுனிகள் சுவாமி யெனத்தொழுதார்
இந்தநாள் வரைக்கும் இவரிருந்த நற்றவசு
சந்தமோ வீணோ தாமுரைப்பீர் மாமுனியே
அப்போ முனிகள் ஆதி யடிபணிந்து
தப்பொருநா ளில்லை தவத்துக் குறுதியுண்டு
நூலொழுக்கமல்லாமல் நுண்ணிமைகள் தப்பவில்லை
மாலொழுக்க மல்லாமல் மனதுவேறில்லையையா
தப்பாத தவத்தில் சண்டித்தடிநீசன்
சிப்பாயி விட்டுச்சுவாமி தனைப்பிடித்து
முடித்தலையைப்பின்னி முழுநீசப்பாவியவன்

அடித்து விலங்கில் அவன்கொண்டு வைத்தனனே
 வைத்துப்பல வேதனைகள் மாநீசன் செய்ததல்லால்
 மெய்த்தபுகழ் மாலே இவர்மேலே குற்றமில்லை
 என்று முனிமார் இசையத் திருமாலும்
 கொண்டுபோய் நீசன் கோட்டிசெய்த ஞாயமெல்லாம்
 இருக்கட்டுமந்த இழிநீசன் செய்ததெல்லாம்
 குருக்கட்டு முறையின் குணத்தைமிகச்சொல்லுமென்றார்
 உடனே முனிகள் உள்ள மிகமகிழ்ந்து
 படபடென நின்று பணிந்து மிகப்போற்றித்
 தப்பில்லையையா தவத்திலொருபங்கமில்லை
 என்று முனிகள் இகபரத்துக் குத்தமமாய்
 அன்று உரைக்க அதிகத் திருநெடுமால்
 நல்லதெனவே நன்மகனைத்தானாவி
 செல்ல மகனே செகலத்துகுள் வாநீயென
 மகனை மிகக்கூட்டி வாரிக்குள்ளேநடக்கத்
 தவமுனிவரெல்லாம் சங்கீதம் பாடிவர
 பாவாணர் பாட பரமுனிவர் தாம்பாட
 நாவாணர் போற்ற நாராயணர்மகனை
 பாற்கடலிலுள்ள பாலமிர்தந்தான்வருத்தி
 ஆர்க்க முடனே அருமைமகனைமுழக்கி
 அழக்கைத்துடைத்து அஞ்சாட்சர மருளி
 முழுக்காட்டி மகனை உகந்தமுகத்தோடணைத்து
 வேதப் புரோகி விளங்கி மிகவாழ்த்த
 நீதம் நிறைந்த நீலநிற மண்டபத்தில்
 தங்க மணியரங்கில் சமையக்கொலுவதிலே
 மங்காத ஈசரரும் மாதவனுந்தேவர்களும்
 சத்தி யுமையும் சரசு பதிமாதும்
 முத்தியுள்ள தேவர் முனிமார் ரிஷிமாரும்
 எல்லோரும் நன்றாய் இறைஞ்சி முறையுமிட
 நல்லோர்க்ளெல்லாம் நாடி மிகஇருக்க
 வல்ல திருமால் மகனை முகம்நோக்கி
 செல்ல மகனே சிறந்ததேதி வந்ததினால்
 திருநாள் நடத்தித் தெருவீதி தான்வரவும்
 ஒருவாரந் தன்னில் ஒருநாளிடைவிடாமல்
 நித்தந் திருநாள் நீநடத்தியென்மகனே
 சத்தகன்னிமாரைத் தான்வருத்தி மாலையிட்டுக்
 கலியாணமங்களங்கள் காட்சித் திருநாளும்
 சலியாமற்காசுத் தந்தவர்க ளுண்டானால்
 வேண்டிநீ தர்மம் விரைவாய் நடத்தியிரு
 ஆண்டத் திருநாள் அதுமுடக்கம் வராமல்

பிச்சிவெள்ளை பச்சரிசி மிளகிலை தேங்காயும்
 மிச்சம்பழஞ் சந்தனமும் மிகுபன்னீர் வாடைகளும்
 மேற்கட்டி கட்டி மிகுவாயலங்கரித்து
 மாற்கட்டுச் செய்து மகிழ்ச்சைடம்மானமிட்டு
 இந்தப்படியாய் ஏழுநாளாந் திருநாள்
 அந்தப்படிசெய்து அவனியிலாடிக்களித்து
 எல்லாமுறையும் இயல்பாகக் கொண்டாடி
 நல்லாண்டு தேதி நல்ல திவசம்பார்த்துத்
 தெய்வகன்னிமாரைத் தெய்வச்சான்றோரிடமே
 மெய்வரம்பான மனுமுறைபோல் தான்பேசிக்
 கொடுக்கல்வாங்கல்முறையும் கூறி மிகக்கேட்டுத்
 துடுக்கான நல்ல தோகைக்குணமும்பார்த்து
 பார்த்துன் னருகில் பணிவிடைகள் செய்யுகின்ற
 தோற்றுகின்ற சீசனுடத் தொல்முறையும்பார்த்து
 பரிய முறையும் பாவையர்கள் தம்முறையும்
 சரியாயுலகோர் சங்கையதுபோலே
 தங்க நிறமானத் தர்மத்தலைவாநீ
 மங்களமதாக மாலையிடு என்மகனே
 என்னோடு கன்னி ஏலமே சொன்னபடி
 தன்னோடினங்கள் தலைவன்மாரேழ்வரையும்
 எடுத்துக்கொடுத்து இளமுலைப்பால் தானூட்டி
 கொடுத்து இகனைக் கூறிக்கோ என்மகனே
 இப்படியே பெண்கள் இன்னுஞ்சில பேர்களுண்டு
 அப்படியே அவரவர்க்கு அந்தந்த வேடமிட்டு
 வகைவகையாய் வேசம் மாறியுருவெடுத்துத்
 திகையாமலவர்க்குச் சொல்லு முறைபோலே
 கலியாணக் காட்சி கணக்குத்தீர்வைமுறையும்
 வலியானக் கலியில் வாழ்வைமிகக் கொண்டாடிச்
 சாம்பசிவக் கோலம் சாருமஞ்சணைக்கோலம்
 ஆம்பக் குறக்கோலம் ஆடிமிகக்கழித்து
 முற்றுந் திருநாள் முழுது மிகநடத்திப்
 பத்தும் பெரிய பாலர்தங்கள் வீடேகி
 விருந்து மிகவும் விரைவாகத் தானருந்தி
 திருந்து புகழ்கிளைபோல் சிலவீட் டமுதருந்தி
 பிச்சைபோ லுமருந்தி பெண்வழிச்சோறுமருந்தி
 மிச்சமாய்ப் புவியில் வேண்டும் பவிசுடனே
 வெற்றியிடம்மானம் விருதுக்கொடிகள்கட்டிப்
 புத்திரரானோர்க்குப் பிழைக்கும்வலு புத்திசொல்லிப்
 பாடித்தீர்வைதீர்த்துப் பரசோதனைபார்த்து
 ஆடித்தீர் வைதீர்த்து ஆண்பெண் மிகவேகண்டு

நல்லாண்டு கண்டு நாடும் மங்கையரைச்
 செல்லக் கலியாணம் செய்து சிறப்புடனே
 செந்தாமரையாள் உடனே சிறப்பிருந்து
 ஆனை கன்றீணி அதினாலுலகமெல்லாம்
 தானாக நீயும் தலைவனெனச்சமைந்து
 முரணிக் கலியழிய முச்சுடருமொன்றாவாய்த்
 தரணி யீரேழும் தடதடெனத் தானசைத்து
 நீயதின்மேலாளும் நிண்ணயத்தைக்கேள்மகனே
 தங்க முடிசூடிச் சான்றோர்க்கு நால்வரமும்
 அங்கவர்க்குத் தானருளி அழகு மிகக்கொடுத்து
 நல்லதர்ம மாக நாடும் புவியதிலே
 அல்லல்வினையற்று அவனியதை நீயாள்வாய்
 அப்போ நீயரசு ஆளுகின்ற நாளையிலே
 செப்பொண்ணாச்செல்வம் சிறப்புமிக வுண்டாகும்
 பூமடந்தை வீட்டில் புகுந்து கொலுவிருந்து
 தாமுனிந்து நீயும் தரணிதனில் வந்தவுடன்
 நான்வந்து உன்னை நாடி மிகஎடுத்துத்
 தான்மகிழ்ச்செல்வத் தலைவனுனையாக்கிச்
 சொல்லவொண்ணாத சுகந்தருவே நென்மகனே
 எல்லைக் கணக்கும் ஏழுயுகக் கணக்கும்
 தீர்த்து உனக்குத் திருவம்ப லமருளித்
 தோற்றும் பதிகள் துலங்கும்வெகுரத்தினமாய்
 எல்லா மருளி ஏழுமாதர் தாஞ்சூழ
 வல்லோனாய் நீயும் வாழுவாயென்மகனே
 மலங்காதே யென்மகனே மாதவங்கள் பெற்றவனே
 கலங்காதே யென்மகனே கண்ணையென் கற்பகமே
 என்று மகனுக்கு ஈதுரைக்கு மிவ்வளவும்
 மன்று குலங்காது வாரி யலங்காது
 மேகங் குடைநிழற்ற மேவலர்கள் போற்றிநிற்க
 யோக முனிமார் ஓதித் தமிழ்கூற
 ஈசர் மகிழ்ந்து இரத்தினமதிலிருக்க
 வாசவனுந் தேவர்களும் வாய்பொற்றித்தாழ்ந்துநிற்க
 இப்படியே சங்கம் எல்லா மகிழ்ந்துநிற்க
 அப்படியே விஞ்சையருளினாராதியுமே

விஞ்சையும் பெற்று வைந்தர் விரைவுடன் தகப்பன் பாதம்
 அஞ்சையும் புணர்ந்தசோதி அரனையும் வணங்கிப்போற்றி
 நெஞ்சையு மொன்றுள்ளாக்கி நிர்மலத்தாயைப் போற்றி
 கொஞ்சையுங்குணத்தினாதன் கூறுவார் குருவைப் பார்த்து

என்னையாட் கொண்ட நாதா எங்குமாய்நிறைந்த நீதா
உன்னையான் கண்டு போற்ற உன்னருள் கிருபை தந்தாய்
இன்னமுங்கலியில் போய்நான் இந்தமுறைகள் செய்தால்
என்னையாட் கொண்டு ரத்தினக் கிரீடமதெப்போ தீவீர்

கிரீட மெப்போ தீவிரென் றெனக் கேட்ட வைகுந்தா
அரிவிரி கொண்டே சூடி அணியிடை மாரைத்தோய்ந்து
தரிவிதி யான போதும் தாமரைக்கைநிகழ்ந்த போதும்
பரிவலம் வந்த போதும் பார்மக ளடைந்தா யன்றே

உன்விதியதனால் முன்னால் ஊறிய அமிர்தந் தன்னால்
என்விதி தன்னால் வந்த இகபர முனக்குள் ளாகி
மன்முறை தெளிந்த தன்றும் மான்கன்று ஈன்ற தன்றும்
பொன்மக ளகன்ற தன்றும் பூமக ளடைந்தா யன்றே

பூமக ளுன்னைச் சேர்ந்து பின்னாறு வரைக்கு மேலே
நானுகந் தன்னாற் போக்கி நகரொரு பகற்குள் ளாக்கித்
தானுனைத் தங்க மானத் தயிலமாம் பதத்தில் மூழ்க்கி
வானுனை மகிழரத்தின மகிழ்கிரீட மருள்வே னென்றார்

மகனேயுனக்கு மகாசெல்வமாகிவரும்
சுகமேபோ யிரெனவே சொல்லியனுப்பலுற்றார்
அனுப்பத் திருமால் அருமைமகவான
மனுப்புக்கழப் பெற்ற வைகுண்ட மேதுரைக்கும்
பாவி வெறுநீசன் பண்ணிவைத்த பாட்டையெல்லாம்
ஆவியறிந்தென்னுடைய அங்கமெல்லாஞ்சோருதையா
என்று வைகுண்டர் இசையத்திருமாலும்
அன்று மகனுக்கு அருளினது கேள்மாதே
இந்நீசன் நமக்கு இந்தயுகம்வரையும்
மன்னீதங்கெட்ட மாற்றானாய் வந்ததினால்
செய்தானதினால் திருமகனேயஞ்சாதே
மைதானமான வாக்குநமக்காச்சுதெனக்
கைவாய்த்துதென்மகனே கலிநீசனயறுக்க
மெய்வாய்த்து நம்முடைய மேன்மைக்குலத்தோர்க்கு
அன்பான சீமை அரசாள நாளாச்சு
தன்பாலடைய சரியாச்சு தென்மகனே
மலங்காதே போநீ வாழுகின்ற நற்பதியில்
கலங்காதே போயிருநீ கண்ணே திருமகனே
மூன்று நாட்கழித்து ஏற்ற திருமாலும்
அன்று விடையருள வைந்தர் விடைவேண்டி

அலைவாய்க் கரையில் ஆதி வருகுமுன்னே
நிலையான சான்றோர் நிரம்பவந்து கூடினரே
கண்டந்தச் சான்றோரைக் கரியமாலுமகிழ்ந்து
நன்றென்று சொல்லி நாராயணர் கூட்டிப்
பண்டிருந்த நல்ல பதியில்வந்து சேர்ந்தனரே

தோப்புப்பதியில் சான்றோர் பக்தி

கண்டெந்தப்பேரும் கனபிரியமாய்மகிழ்ந்து
தாமோதரனார் தலத்தில் மிகச்சேர்ந்து
நாமூர் முனிகூட நாடி மிகஇருந்தார்
இருந்து மிகப்பாலும் ஏற்றநல்ல பச்சரிசி
திருந்து சிறுமணியும் தேங்காய்ப்பூ தன்னுடனே
கொல்ல மிளகு கூண்டப் பொடியுடனே
நல்லாக இவ்வகைகள் நாடியொரு நேரமதாய்
காவி மிகப்புரிந்து கனத்த ருத்திராட்சமிட்டுத்
தாவமுடன் மாத்திரைக்கோல் தானிதுவோடேயிருந்தார்
கொஞ்சநாள் கழித்து கூண்டதிவசம்பார்த்துப்
பஞ்சகருணாதிகளைப் பண்பாகத்தானிறுத்திக்
கந்தை மிகச்சூடிக் காவித்தொட்டில் மீதிருந்து
விந்தையுடனுகத்து விவரிப்பெல்லாமெடுத்துக்
கூறினாரந்தக் கூண்டரியக் காரணத்தை
பேறிருக்கும் நல்லோர் பெரிய பெருமானும்
நாடழியப்போறதுவும் நன்னாடு தோன்றுவதும்
பாடழிய நீசன் படப்போற செய்தியதும்
நல்ல மனுவோர் நாடி முழிப்பதுவும்
வல்லபுவி தர்மம் வாழ்வதுவுஞ் சிறப்பும்
சொல்லி விரித்தார் சிறந்ததொட்டில் மீதிருந்து
எல்லோருங் கேட்டு இப்போதோர் காரணந்தான்
நடத்துகிறாரென்று நல்லோர்கள் சொல்லிடுவார்
சடத்தமுள்ள நீசச் சண்டாளப்பாவியெல்லாம்
காசு மிகவேண்டக் கபடுசெய்கிறானெனவே
பேசியிவனும் பிதற்றுகிறானென்றுசொல்லி
நகைப்பார் சிரிப்பார் நன்றிகெட்ட நீசர்குலம்
சிகப்பானதுவால் தெய்வகுலச் சான்றோர்கள்
கூடிக்குவித்து குணமாக வேகூடித்
தேடிவைத்த பண்டம் சுவாமி தனக்கெனவே
நம்முடைய சஞ்சலங்கள் நாடும்பிணி தீர்த்தவர்க்குத்
தம்முடைய பாலு தாங்கொடுக்க வேணுமென்று
பசுவைக் கொடுப்பார் பாலாடு தான்கொடுப்பார்
கசுவிரக்கமாகக் காசு பணங்கொடுப்பார்

கஸ்தி மிகத்தீர்த்த காயாம்பு வண்ணரென்று
 வஸ்திரங்கொடுப்பார் வழங்குமிலைகொடுப்பார்
 நெல்லு சிறுமணிகள் நெய்த்தேங் காய்கனிகள்
 நல்லமைப்புச் சான்றோர் நாடி மிகக்கொடுத்தார்
 கொடுக்க அன்பரெல்லாம் குணமாய் மிகவேண்டி
 அடுக்க அவரருகில் அன்பாக நின்றவரில்
 பணிவிடைகள் செய்வோர்க்கும் பரிந்து மிகநந்தார்
 மணியாம்பரனும் மகிழ்ந்துபாலேற்றனரே
 ஏற்று உகத்துக்கு உகத்தீர்ப்பும்புரிந்து
 சாற்று மொழிகூறித் தானிருக்குமப்பொழுது
 மாயத்திருமால் மால்வேசமேயெடுத்துத்
 தேயமதில் நம்முடைய தெய்வகுலமாதர்களை
 வருவிக்க வென்று மானூல வித்தையினால்
 உருவிக்கவென்று உலகநருனானதிலே
 தாக்கி உடலுள் தமனிய மாய்ப்பொதிந்து
 நோக்கு முறைகாண்டம் நேர்மை மொழிமொழிந்து
 பெண்ணாண்வரைக்கும் பெருங்கிழவி தான்வரைக்கும்
 கண்ணா னமதலை கைக்குழந்தை முதலாய்ப்
 பாட்டு வித்தேசம் படிப்புவித் தேசமுதல்
 ஆட்டுவித் தேசம் ஆட்டி மிகவருத்தி
 முன்னமைத்த பெண்ணை எல்லாமிகப்பார்த்துச்
 சொன்ன முறைபோல் சிணம்செய்ய லாமெனவே
 இட்டாரொருகுட்சம் ஈசர்முதலெல்லோரும்
 மட்டாரும் சூட்சம் வையகத்திலேயாவி
 சாதிபதினெட்டும் ஆராட்டுப்பார்த்தனரே
 ஆதிச்சா திதனிலே அமைப்புபோ லுள்ளவர்கள்
 தானிறைந் தாடித் தண்மை மிகக்கூறி
 வானிறைச் சோதி மயமாய்க் குதித்தனரே
 இப்படியே சான்றோரில் ஏற்றபெண் ணாண்வரையும்
 அப்படியே நன்றாய் ஆராதனை யாகி
 ஊருக்கூரேயிருந்து உற்ற நருட்களெல்லாம்
 பாருகங் காணப்பண்பாகக் கொண்டாடி
 உமைபார்வதியெனவும் உற்றமுத் தாரெனவும்
 இமையோர் புகழும் இலட்சுமி நானெனவும்
 சத்திகன்னி மாதரென்றும் தார்குழலார் தோழியென்றும்
 பத்தியுள்ள நல்ல பரமேசொரியெனவும்
 மண்டைக்காட்டாளெனவும் மாதுநல்லாள் தோழியென்றும்
 பண்டையுள்ள ஈசொரியாள் பாக்கியவாட்டியென்றும்
 வள்ளிதெய்வானை வாய்த்தபகவதியெனவும்
 பூம டந்தையென்றும் பெரிய பிராட்டியென்றும்

பார்ம டந்தையென்றும் பத்திரமாகாளியென்றும்
 நாகக் கன்னியென்றும் நல்லதெய்வக் கன்னியென்றும்
 பாகைக் கைகாட்டும் பைங்கிளிமார் நாங்களென்று
 இப்படியே நல்ல ஏந்திழைமாரெல்லோரும்
 அப்படியே நல்ல அவனிப்பெண்ணார்பேரில்
 ஆரா தனையாய் அங்கங்கு தான்கூடி
 சீராகக் கூடிச் சேர்ந்துவருவார்தினமே
 ஆண்பிள்ளைகள்பேரில் ஆனசிவன் மாலெனவும்
 நான்பிரமாவென்றும் நல்ல அனுமனென்றும்
 காலனென்றும் ஏமனென்றும் கடியபெலக்கந்தனென்றும்
 மாலவனின் மக்களென்றும் மாமுனிமார் நாங்களென்றும்
 தேவரிஷியெனவும் சிமிள்கருட சேவனென்றும்
 தாவமுள்ள நல்ல சன்னாசி மார்களென்றும்
 ஆராதனையாய் அவர்கள் மிகஆடிச்
 சீராகக் காண்டம் செப்பிமிகப்படிப்பார்
 வருவார் தினமே மாயோனிடமதிலே
 கருவாயுதித்த காண்டம் கூறிமிகப்படிப்பார்
 இப்படியே பெண்ணானும் யாமமுறைப்படியே
 அப்படியே வந்து ஆடி மிகப்படிக்க
 நல்ல நாராயணரும் நாட்ட மிகஅறிந்து
 வல்லப் பொருளும் மனதுளறிந்திருப்பார்
 அறிந்து சிலநாள் அகமகிழ்ந்து தான்பார்த்துச்
 செறிந்த குணநாதன் தேதி கணக்கதிலே
 இகனை நடத்த எண்ணமுற்றிருக்கையிலே
 உவமை பலசொல்லி உற்றதெய்வக் கன்னியர்கள்
 அனைவோரும்புகழும் அரன்கயிலை வாழ்ந்ததுவும்
 சுனையாடப்போனதுவும் தூயோனடத்தினதும்
 பிள்ளைதனைப்பெற்றதுவும் பெருவனத்தில் சென்றதுவும்
 வள்ளல் சிவனை வருந்தித்தவம்புரிந்து
 உலகில்மிகத் தோன்றும் உள்ளவர்த்தமானமெல்லாம்
 சிலைநுதலிக்கன்னி சொல்லி மிகப்படிப்பார்
 அப்போ திருமால் அடக்கி மிகமனதில்
 செப்புவ தெல்லாம் சிந்தைதனில் கொண்டிருந்தார்
 உமைமண்டைக்காட்டாள் உற்ற பகவதியாள்
 இமையோர் புகழும் ஏற்றகுல பார்பதியாள்
 சீதை மடந்தை சேயிழைமாரெல்லோரும்
 மாதவனை நோக்கி வளங்கூறியேபடிப்பார்
 பாவிக்கலியன் பழிநீசன் தோன்றினதால்
 மேவிக்கலியில் மிகமூழ்கி மாயமதால்
 மாயக்கலியை வதைக்குமந்த நாளையிலே

தேசமதிலெங்களையும் திருக்கல்யாண முகித்து
 எங்களுட நாயகனார் இங்குவருவோமெனவும்
 எங்களையுமிங்கே இக்கோல மாய்வரவே
 சொல்லியயைச்ச சுவாமிநீர் வந்தீரோ
 பல்லுயிரும் பணியும் பரமனேநீர் வந்தீரோ
 என்று மடவார் இப்படியேயிசையப்
 பண்டு முறைபோல் பிரப்பிரமமாயிருக்கும்
 எண்ணித்திருமால் இருதயத்தி லேயடக்கி
 மண்ணிலுள்ளோர்கள் வந்துமிகக்கூடிநிற்க
 மேலோகத் தார்கள் இறைஞ்சிமிகப்பார்த்துநிற்கப்
 பூலோகமெல்லாம் புதுமையெனப்பார்த்துநிற்க
 அப்போது மாயாதி ஆகமத் தின்படியே
 செப்போடு வொத்த தேசத் திருப்பதியில்
 வாழுகின்ற தேவரையும் வாகாய் வரவழைத்து
 நாளுக்கு நான்சொன்ன ஞாய முறைப்படியே
 நடத்தாமலிப்போ ஞாயமீறி நீங்கள்
 அடத்தமாய்ச்செய்வதென்ன எல்லோருஞ்சொல்லுமென்றார்
 உடனேயெல்லோரும் உள்ள மிகத்தளர்ந்து
 திடமே குளறிச்சொல்லவாயில்லாமல்
 புத்தி மயங்கிப் பொறியழிந்து தேவரெல்லாம்
 சத்திகெட்டார் போலே தானே விறுவிறுத்து
 நின்ற நிலையை நெடிய திருமாலறிந்து
 குன்றுதனில் கொண்டு கொழுவிலங்கில் தான்சேர்த்து
 மன்று ஒருகுடைக்குள் வைகுண்டம் ஆளவரும்
 இன்றுமுதல்லக்குவரை இருங்கோ பாராவதிலே
 வைத்தாரே நல்ல வடவா முகமதிலே
 செய்த்தான் விதியெனவே தேவரெல்லாமிருந்தார்

சத்தகன்னிமார் வருகை

அந்த அவதாரம் அதிக முடனடத்திச்
 சந்தானமான சப்தகன்னிமாரையினி
 மாமணங்கள் செய்து மாதரேழு பேர்களுக்கும்
 தாமதங்களின்றி சந்ததிகள் தாங்கொடுத்து
 இராச்சியமுங்கொடுத்து ஏற்றபவி சுங்கொடுத்து
 இராச்சியமாள்ச் செய்யவே னுமெனவே
 நினைத்துத் திருமால் நின்றிதயத் தேயடக்கித்
 தனத்தனங்கள் பாடித் தந்தனங்கள் போடலுற்றார்
 தினத்தினங்கள் பாடித் திருவேடம் போடலுற்றார்

முன்னே குருநாடைவருக்கு மீண்டு கொடுத்து மிகக்கலியால்
பொன்னோர் மானாயுருவெடுத்து பொருப்பேறி முனிகையால்
சென்றோங் கூடு மிகப்போட்டு ஸ்ரீரங்க மேகச் செல்வழியில்
மின்னார்களேழ்வரையும் மேவிப்புணர்ந்தோ மவ்வனத்தில்

வனத்தில் புணர்ந்து மாதர்களை மக்களேழும் பெறவருளிப்
புனத்தில் காளிதனைவருத்திப்பிள்ளையேழு மிகாந்து
இனத்தில்பிரிந்தமானதுபோல் இவர்க ளேழு மடவாரை
வனத்தில் தவசு மிகப்புரிய மனதைக் கொடுத்து மீண்டோமே

மீண்டோங் கயிலையிருந்துபின்னும் மெல்லியர்கள் தவம்பார்க்க
ஆண்டோர் சிவனா ருமையாளும் யாமுந் தவத்துக் கருள்புரிந்து
சான்றோரிடமேபிறவிசெய் தரணிதனிலேநாம்வருவோம்
என்றே விடைகள் கொடுத்தயைச்ச இளமா மாதர் வந்தனரே

முற்பிறவி செய்த மொய்குழலார் வந்தாரென
நற்பிறவி கொண்ட நாரா யணர்மகிழ்ந்து
ஆடரம்பை மாரை அருமைமணஞ் சூட்டவென்று
வேடமதிட்டார் வீரநாராயணராய்
நாராயணராய் நல்லதிரு வேடமிட்டுச்
சீரான காவிச் சீலை மிகப்புரிந்து
ஒருதோளில் பொக்கணமும் உத்திராட்சமாலைகளும்
துரிதமுடன்சிரசில் துளசிமாலைபுனைந்து
கையிற்பிரம்பும் கனத்தசுரைக் கூடுடனே
மெய்யில் வெண்பதமும் உத்திராட்ச மாயணிந்து
மாலு நிறமாய் வாய்த்ததொட்டில் மீதிருந்து
ஆகமத்தி லுள்ள அறிவுஞானம்பேசிப்
பாகமதில் நிற்கும் பாலதியச்சான்றோரைப்
பார்த்து அருகழைத்துப் பச்சைமாலேதுரைப்பார்
நாற்றிசை யுமறிய நல்லகுலச் சான்றோரே
உங்களுட தாய்மார் உற்றகன்னிமார்களைநான்
எங்களுடவிதியால் இப்போமணஞ் சூட்டுதற்கு
விதிவந்திருக்குதுகாண் வேளையி தானதினால்
பெரியவுங்கள் தாய்மாரைப் போயழைத்து வாருமென்றார்
நால்திசையும் நீங்கள் நடந்துமிக சத்தமிட்டு
மாலதியப் பெண்ணை வரவழைத்து வாருமென்றார்
சீரான நூல்முறைக்கு தேனயெங்கள் தாய்மாரே
நாராயணர்க்கு நல்லமணஞ்சூட்டுதற்கு
நாளான நாளிதுவாம் நன்னுதலே தாய்மாரே

தாழாமல் வாருமென்று சத்தமிட்டழையுமென்றார்
 இப்படியே சொல்லி ஏற்றபுகழ்ச்சான்றோர்கள்
 அப்படியே சொல்லி அழைத்தாரே சத்தமிட்டுப்
 பாலருட சத்தம் பாவையர்கள் கேட்டுமிகச்
 சீலமுடனெழுந்து தெய்வமடமாதர்வந்தார்
 வந்துமிக நாரணரை வாழ்த்தி மிகவணங்கி
 சந்துஷ்டியாகத் தங்கள்தங்கள் வாக்கில்நின்று
 முன்முறைகள் சொல்லி மொழிந்துமிகப்படித்தார்
 தென்பதிகளான தெச்சணா பூமியிலே
 நான்வந் திருந்து நானிலத் துள்ளவர்க்குத்
 தீனம் பலதீர்த்து ஸ்ரீபண்டாரமெனவே
 நாமமிகக்கூறி நாட்டிலிருப்போமெனவே
 சொல்லி யெங்கள்தம்மைத் தொல்புவியில் வாருமென்று
 நல்லவராய்ச் சான்றோருள் நாடிப்பிறவிசெய்தீர்
 பிறந்து வளர்ந்து என்பேரு கேட்டவுடன்
 மறந்திடா வண்ணம் வாருங்கோ என்றுசொல்லிப்
 பிறவிசெய்த நாயகரே பெரியவரே வந்தீரோ
 கங்கை திரட்டி கறைகண்டர் தன்சிரசில்
 பெண்களேழுபேரும் பிரியமுடன் வாழ்ந்திருந்து
 எங்கள்கற்பெல்லாம் ஈடழியவேதுணிந்து
 சங்கை யழித்த தலைவனேநீர் வந்தீரோ
 எங்களுட பிள்ளை ஏழுமினவழியும்
 அங்கங் குறையாமல் அவ்வழிகள் தாமுமுதும்
 கொத்தோ டேசேர்த்துக் குடும்பத்தோடேயடக்கிப்
 பெற்றோர்க்கு எல்லாம் பெருவாழ்வு தான்வகுத்து
 எங்களையுஞ் சேர்த்து இரட்சியமுமருளி
 மங்களமாய் வாழ்வோமென்ற மாதவரே வந்தீரோ
 இனியிப்போ தேழ்வரையும் ஏற்ற மணம்புரிந்து
 வனிதவழுமாயவரே வைத்தாளுமென்றுசொல்லி
 பாடியே மாமடவார் பாதம் பணிந்துநிற்க
 நாடியேயெம்பெருமாள் நல்லதாகட்டெனவே
 அருகில் மிகநிற்கும் அன்பான சான்றோரை
 வருக அழைத்து வார்த்தைமிகக்கூறலுற்றார்
 எந்தனக்கு முன்னமைத்த இளங்குழலாரேழ்பேரும்
 வந்தனரேயிவர்கள் வளப்பமென்ன சொல்லுமென்றார்
 கன்னிதானோயிவர்கள் கள்ளிகளோ பாருமென்று
 உன்னி மனதுள் உபாயமாய்த்தானுரைத்தார்
 நடையுடைகள் பேச்சு நாரியர்கள் தங்குணங்கள்
 மடமயிலின் சாடை மாதிரியைப்பாருமென்றார்
 அப்போது சான்றோர் எல்லோருமே மகிழ்ந்து

இப்போது எங்களுக்கு ஏதுந்தெரியாது
 படைத்தவர்க்கேதெரியும் பாவையரின் தங்குணங்கள்
 செடத்தமெல்லாமெங்களுக்கு தெரியாதெனவுரைத்தார்
 மாயவர் தான்பார்த்து மாதுகளைத் தாம்நோக்கித்
 தூயவர் தான்வார்த்தைச் சொல்லுவார் பெண்களுடன்
 நானெப்போதுங்களையும் நடுவனத்தில் கண்டதுதான்
 தானெப்போ வந்தேன் தார்குழலே நானறியேன்
 காட்டிலே வந்ததெப்போ கற்பையழித்ததெப்போ
 பேட்டிசெய்து பிள்ளை பெற்றதெப்போ நானறியேன்
 ஒன்றுந் தெரியாது உங்களைநான் கண்டதில்லை
 பெண்டுகளே யிப்பேச்சுப்பேசாதே போய்விடுங்கோ
 மாயமாய் நீங்கள் மருட்டி விழியாதுங்கோ
 பாயமாயுங்கள் பகட்டிலடங்கேனான்
 பண்டாரத் தோடே பழிமொழிகள் பேசாதே
 அண்டாது உங்கள்மொழி அகலநின்று போய்விடுங்கோ
 என்று அடாத்தியமாய் இவர்தான் மிகமொழிந்தார்
 நின்று நினைத்து நேரிழைமாரெல்லோரும்
 அடர்ந்து மடவார் ஆகத்திரண் டேகூடித்
 தொடர்ந்து நெருங்கித் தொட்டுப்பிடிக்கவென்று
 தார்குழலில் மூத்த சாத்திரத்தாளேதுரைப்பாள்
 வாரணியுங் கூந்தல் மடவாரென்தங்கையரே
 கள்ளக்கவுலாய்க் கண்மாயஞ்செய்துஅன்று
 மெள்ள நெகிழ்ந்த மெக்குவாய்த்தாதனையம்
 சென்று பிடித்துச் செய்தியென்ன கேளுமென்று
 தன்றுபுகழ் சாத்திரத்தாள் தங்கையரைக் கண்காட்ட
 மடவார்க்கெல்லாம் மாகோபமாய்வெகுண்டு
 அடவாக மாயவரை அடர்ந்து பிடிக்கலுற்றார்

தேன்மொழிமாரே யென்றன் சித்திரத்தங்கை மாரே
 கான்வன மதிலே நம்மைக்கைகலந் திழிவு செய்த
 மான்முனியைக்கண்டோம் வார்த்தையில் குழைக்கார்சோற்றை
 வான்முனி தன்னை நீங்கள்வளையுங்கோ சிணமே யென்றாள்

செப்பிட மூத்த கன்னி தேவியராறு பேரும்
 அப்படி ஒன்று போலே அவர்வளைந்தாதி தன்னை
 முப்படி யெங்கள் தம்மை மொய்வனமதிலே வந்து
 கற்பினை இகழ்ச் செய்தக் கள்வரே யென்று சூழ்ந்தார்

சூழ்ந்தே நமது துகிலைமுன்னம் சுழியஞ் செய்த மாமுனியைப்
 பூந்தே நெருங்கித் துகிலுரியப் பிடித்தே யிழுத்து நாமீன்ற

சாந்தோர் மக்களேழ்வரையும் தரவே யென்ன செய்தியென்று
ஓர்ந்தே கேட்போமென்றுசொல்லிஒன்றுபோல் வளைய லுற்றார்

வளைந்த போது மாயவரும் மனது ஞபாயமொன்றெடுத்து
இளந்த மொழிகள் சொன்னாக்கால் இளப்ப மிதுவே யாகுமென்று
குழைந்த வார்த்தை மிகக்கூறி குழந்தை யேழு மினவழியும்
நுழைந்தேயெடுத்து நொடிப்பொழுதில் கொண்டு தாறோமென்றார்

தரு (பல்லவி)

பிள்ளையை நாம்தாறோம்-நீங்கள்பெற்ற

பிள்ளையை நாம்தாறோம்

அனுபல்லவி

பிள்ளையை நாம்தாறோம் கிள்ளை மடவாரே

கள்ள மொழியில்லை உள்ளதைச் சொல்லுகிறோம் (பிள்ளை)

சரணம்

காட்டு வனத்திலே கண்டுங்கள் தம்மையும்
லோட்டுகள் பார்த்துநீருகலை தோற்றதும்
மேட்டுக ளாயென்னை யெரிக்கத் துணிந்ததும்
பூட்டுகள்சொல்லாமல் பெண்ணேநீர்பெற்றிடும் (பிள்ளை)

அருவன மீதினில்அமிர்தவாழ் கெங்கையில்
சொருபமாய் நீங்கள் சுனையாடும் வேளையில்
வரும்வழி மீதுங்கள் வாய்மொழி மதங்கண்டு
கருவது கொண்டுநீர் காட்டினி லீன்றிடும் (பிள்ளை)

உறுவன மீதிலென் உபாயத்தை யறியாமல்
முறுவல்செய் தென்னைநீர் மொழிந்தது கண்டுநான்
இறுவான மேலோக எழுபுவி உயிரெனப்
பெறுகநான் செய்திடப் பேணியே நீர்பெற்றப் (பிள்ளை)

மடமயில் மாதே நீங்கள் வந்தென்னை நெருக்க வேண்டாம்
தொடவும்நீர் ஞாயமில்லை தூரவே யகல நின்று
அடவதில் பெற்ற பிள்ளைக்கடையாள மறியச்சொன்னால்
உடனிப்போ மதலைதந்து உலகமு மருள்வோ மென்றார்

அய்யனே குருவே யெங்கள் ஆதியே சோதி யான
மெய்யனே வொப்பில் லாத வேதநன் மணியே கேள்மோ
வெய்யநல் மதலை யீன்று வெட்கமு மிகவே யாகிக்
கையது தப்பி யோடக் கண்டமோ மதலை யென்றார்

தரு(பல்லவி)

மதலையைத் தாருமையா

நாங்கள் பெற்றமதலையைத் தாருமையா

அனுபல்லவி

மதலையைத் தாருமெங்கள் வயிறெல்லாங் கொதிக்குது

குதலைமொழிகள் கேட்டுக் கொஞ்சிக் குழைந்திருக்க (மதலை)

சரணம்

பெற்றநாளன்றுமுதல் பிள்ளைதனைக் காணாமலே

மெத்தம னதுநொந்து மெய்யந்தளருதையோ

வாலைப்ப ருவத்திலே வனத்திலம் யக்கமிட்டுக்

கோலமழித்தவேத கோலகால மாமுனியே (மதலை)

பாலர்பெற்ற நாள்முதலாய்ப்பன்னிரண்டு ஆண்டுவரைக்

காலதிழகாமலே காட்டில்தவசிருந்தோம்

ஊனுஉ றக்கமில்லை ஒருவரின் தஞ்சமில்லை

முணுநாலு காலம்வரை மூண்டத்தவசிருந்தோம் (மதலை)

சிங்கங்கரடிபுலி திரியும் வனத்தினூடே

நங்கைமா ரேழ்பேரும் நாடித்தவசிருந்தோம்

இத்தனைநாளாந்தவமிருந்துபின் னாங்களெல்லாம்

பெற்றநல்மனுவயிற்றில் பிறந்துதித்துவந்தோம் (மதலை)

முன்னிருந்த செல்வமென்னமுதூர்சிறப்புமென்ன

மன்னுகந்த மாதுமையை மறந்துகலியில்வந்தோம்

ஆண்டச்சி றப்புமென்ன அருஞ்சனை யாடலென்ன

காண்டம்நிறை வேறுதற்கோ கலியிலுதித்துவந்தோம் (மதலை)

உண்டிருந்த செல்வமென்ன உடுத்ததுகில் ஞாயமென்ன

கொண்டிருந்த விதிப்பயனோகூறுகலி மீதில்வந்தோம்

பந்தடிக்கும் வீரமென்ன பூத்தொடுக்கும் சாரமென்ன

முன்னுரைத்து விட்டதுபோல் மூண்டகலிமீ ல்வந்தோம் (மதலை)

கன்னியழியுமன்னே காதல்தனைப்பெற்றதினால்

நின்னுபிள்ளைப் பாராமலேநெடுகநடந்துவிட்டோம்

கண்டுபிள்ளைத்தானெடுத்துக்கமலமுகத்தோடணைத்து

பெண்டேழும்பால்கொடாமல்பெருகவனத்தில்சென்றோம் (மதலை)

பாலிளகி நல்லமிர்தம் பாலாய்ச்சொ ரியுதையோ
மாலழகா எங்களுட மனக்கவ லையைத்தீர்க்க
வர்ணநி றமதுவும் மக்களுட சாயலதும்
கண்ணதிலே கண்டறியோம் கையதிலே தாருமையா (மதலை)

அங்கமெல்லாஞ்சோருதையோஆவிமெத்த வாடுதையோ
தங்கமணி நாங்கள்பெற்ற தவமணியை எம்கையில்
மங்காத தெய்வகுல மக்களேழு மேழ்வழியும்
சிங்காரமாகஇப்போ சீக்கிரம்நீர் தாருமையா (மதலை)

மதலையுந் தந்து எங்கள் மனச்சட வெல்லா மாற்றிக்
குதலைகள் தமக்கு இந்தக் குருமுடி சூட்டித் தர்மப்
பதியுட மதிலே யெங்கள் பார்முடி மன்ன ராக
நிதமிருந் தரசேயாள நின்மக்கள் தருவீ ரென்றார்

தருவீ ரெனவுரைக்கு மடமாதே நீங்கள்
சந்ததியைப் பெற்றிடத்தில் தயவாய்ப் பாரும்
பெருகியே வாழ்ந்திருப்பா ரங்கே சென்று
பெற்றிடத்தைப் பார்க்குகையிலுண்டுமங்கே
மருவி யென்னைக் கேளாதே காட்டினூடே
வாழ்ந்திருப்பார் கண்டுகொள்வீர்திட்டஞ் சொன்னோம்
சருவியென்னை நெருங்காதே மடவீ ரெல்லாம்
சந்ததியைத் தேடிவனஞ்செல்லு வீரே

செல்லுவீ ரெனமொழிந்த தேனே கண்ணே
சீமானே நாமாது புரக்கு மாலே
பல்லுயிரு மிகப்படைத்தப்பாக்கிய வானே
பருவனத்தி லெங்களைநீர்பற்றி வந்து
தொல்லைவினை செய்துநாம் சுமந்து பெற்ற
சுத்தகுல மானதெய்வச்சான்றோர் தம்மை
இல்லிடத்தி லிப்போது தருகி லானால்
இழுத்து வும்மைச் சந்தியிலே ஏற்றுவோமே

சந்தியி லேற்றுவோ மென்ற மாதேகேளு
தருவதுண்டோ முன்கடன்கள் தந்த துண்டோ
பந்தியழித் துங்களுடப் பேச்சை நானும்
பகருவே னுங்களைப் பார்பழித்துப் பேச
முந்தியிதை யுரைத்திட்டே னோடிப் போங்கோ
உலகநருள் அறிந்தாக்கால் சிரிக்க லாகும்
சிந்தனைக்கே டாகும்வரை நிற்க வேண்டாம்
தேன்மொழியே மறுவிடம்போய்த் தேடுவீரே

தேடுவீ ரெனமொழிந்த இந்திர ஜாலம்
 தெய்வமட மாதரொடு செலுத்த வேண்டாம்
 நாடுபதி னாலறியு முமது கள்ள
 ஞாயமது எங்கனொடு நவில வேண்டாம்
 வீடுவழி தோறும்விருந்துண்டு முன்ன
 மெல்லிமட வார்சிலரைக்கொள்ளை கொண்டு
 பாடுபட்ட பாட்டையினிநாங்கள் சொன்னால்
 பாரிலுள்ளோ ருமைப்பேசிப்பழிப்பர் காணும்

பழிப்ப ரெனச்சொன்ன இளம்பாவை மாரே
 பாரிலுள்ளோ ரறிவார்கள்பச்சை மாலின்
 களிப்பதுவுங் காண்டமுறை நூல்கள் தோறும்
 காரணத்தைச் சொல்வார்கள்கருதிக்கேளு
 சுழிப்பதுவு மமைப்பதுவும்நமக்குள் ளாகும்
 தோகையரே யிதுஎனக்குச் சொந்த வித்தை
 குளிப்பதுவில் சுனையாடி மதலை யீன்றக்
 கோலமதைச் சொன்னாக்கால்குறைவ தாமே

குறைவதா மெனச்சொன்னக் குறவா கேளும்
 கோவேங் கிரிவாழுங்குலமா மாதர்
 மறைமுதல்வனானசிவ னார்க்கு நாங்கள்
 வந்துசுனை யாடிகெங்கைத்திரட்டி யேகத்
 துறையறியாக் களவாண்டுத் தேய்ந்த கள்வா
 தொல்புவி களறியாதோவுன் சுத்தக் கள்ளம்
 இறையளவு மெய்யில்லாப் பொய்யே சொல்லும்
 ஏமாளிக் கள்ளரென எவருஞ் சொல்வார்

கள்ளரெனச் சொல்லிவந்த மாதே நீங்கள்
 களவாண்டிர்கயிலையதி லீசர் முன்பில்
 வெள்ளமது திரளாமல் கள்ளத் தாலே
 வெம்மருண்டு நின்றவித வெட்கங் கண்டு
 வள்ளல்சிவ னாரறிந்துக் கலியில் சான்றோர்
 மேல்வழியில் பிறக்கவென்று சபித்தார் முன்னே
 உள்ளதெல்லாஞ் சொல்லிடுவேனோடிப் போங்கோ
 ஓகோகோ வெனச்சொல்லி யுறுக்கி னாரே

உறுக்கிநீ ருரைத்தசுணையுமக்கே யல்லால்
 ஓவியங்க ளேழ்பேர்க்கு முண்டோ சொல்லும்
 இறுக்கிவைத்த நீரிளகச்செய்த கள்ளம்
 ஈசர்முத லெல்லோருஞ் சொல்லு வார்கள்

சிறுக்குமிடை மாதருட வீட்டில் வெண்ணெய்த்
திருடியுண்டக் கள்வரெனச்சொல்வா ரும்மை
பொறுக்கஇனி மாட்டோங்காணுமதுஞாயம்
புகன்றிடுவோ மினியண்டம் பொடியத் தானே

பிட்டுக்காய் மண்சுமந்து வைகை தன்னில்
பிரம்படிகள் பட்டதுவும்போதா தென்றோ
கெட்டுமிகப் பட்டிரே இடைச்சி கையால்
கேள்வியில்லா முப்புரத்தில்கிழவன் போலக்
குட்டுமிகப் பட்டுமதுமீசைதன்னில்
குறுங்கண்ணி போட்டிழுத்துக்குனிய வைத்தப்
பொட்டதுவுங் குலைத்திடுவோம் நாங்கள் பெற்றப்
பிள்ளைதனை தந்துபுவியாளவைப்பீர்

ஆடுடுத்தக் கள்வரல்லோவுமக்குச் சூடு
அணுவளவுந் தோற்றாம லலைந்து எந்த
நாட்டுத்த இடமெல்லாம் வேசம் போட்டு
நாணமதொன்றில்லாமல்நாரி மார்தம்
வீட்டுத்த மனைதோறும் மிரட்டிக் கொஞ்சி
வேசியொடு கூடிவிளை யாடுங் கள்ளக்
கூடுடுத்த மறையல்லோளங்கள் தம்மைக்
குவலயத்தில்கள்ளியெனக் கூறினீரே

இன்னமுண்டு வுமக்குவெகுபங்கந் தானும்
எடுத்துரைத்தா லிப்போது இளப்ப மாகும்
முன்னமைத்தப் பாலரையும்இனத்திற் சேர்க்கை
முழுவதையுந் தந்துபுவி யாள வைப்பீர்
இன்னமிப்போதாராமல்இருந்தீ ரானால்
ஈரேழு யுகமறிய இழுத்து உம்மை
அன்னமது அருந்தாமல் இழுத்துக் கொள்வோம்
அதுவறிந்து பாலரைத் தந்தாளு வீரே

பாலரைத்தந் தாளுவீ ரெனமொழிந்த பாவைமாரே
பகற்பொழுது கழித்துவெள்ளியுதிக்கும் நாளை
காலமேநீ ரெல்லோரும் வந்தீ ரானால்
கதிரவனும் போயடைந்து கங்கு லாகும்
சீலமுடன் தென்றலுக்கும்மழைக்கும் நானோர்
சீட்டெழுதித் தேவரையும் வருத்தி யிங்கே
கோலமண முங்களைநான் புரிந்து கொள்வேன்
குடிலதுக்குப் போயமுதுகுடித்து வாரும்

தெய்வகன்னிமடவார் திருக்கல்யாணம்

வாருமென மங்கையர்க்கு விடையருளி மாயன்
 வருணனுக்குந் தென்றலுக்கும் வான லோக
 ஊருமிக அறிவதற்கு ஓலை தானும்
 உடனெழுதி அழைச்சிடவே வந்தார் வானோர்
 பாருடனே சங்கமது திரண்டு கூடிப்
 பாவாணர் கீதமுறைப் பாடி நிற்க
 சீருடனே கதிரவன் போயடைந்து மீண்டு
 தினகரனு முதித்துவெள்ளி தோன்றிற் றன்றே

தோன்றிய பொழுதேவானோர் ஈசர்மாது
 துதிமுகனும் நான்முகனுந் தொல்வி மாதும்
 கூன்றிருஷி தேவரிஷி வேத மானக்
 குணயிருஷி கிணயிருஷி குலமா மாது
 தான்றுசர சோதிபக வதிமாமாது
 சதாகோடி தேவரம்பை சங்க மாக
 மன்றுபுகழ் நாரணர்க்குந் தெய்வ கன்னி
 மடவார்க்கு முகூர்த்தமென வந்தா ரங்கே

வானமதில் டம்மான முழக்கத் தேவர்
 மலர்மாரி சலமாரி வானோர் தூவ
 நான்முகனும் வேதமுறை முகூர்த்தங் கூற
 நாரிமார் குரவையிட நமனு மாற
 தானமுறை மாமடவார் சமனங் கூறத்
 தரணிதனில்நாரணர்க்குதையலான
 மேனமுகில் மாதருக்குமணமா மென்று
 மேலோகப் பந்தலது விண்ணோ ரிட்டார்

பந்தலுக்கு நமனாதி காலதாகப்
 பக்கம்பதினைந்தும்வளை பரப்பதாகச்
 சந்தமுடன் மேற்கட்டிமறைய தாகச்
 சாருமேல் மேய்ந்ததுவே சமய மாக
 அந்தமுறை சூரியனும் விளக்க தாக
 அலங்கிருதம் வானக்காயதுவே யாகச்
 சொந்தமுள்ள சிவமதுவேபீட மாகத்
 தேவரெல்லாஞ்செய்துபந்தல் சிறப்பித் தாரே

சிறப்பித்தோமென்றுமகாதேவ ரெல்லாம்
 திருமாலி னடிபணிந்துசொல்வா ரப்போ

பிறப்பித்தப் பெம்மானேயெவர்க்கு மாய்ந்துப்
 பேணியழு தளித்துவுயிரனைத்துங் காக்கும்
 உறப்பித்த மாலோனே அய்யா வந்தன்
 உதவியினால் பந்தலதுவிதானஞ் செய்தோம்
 நிறப்பித்த மணமதுக்கு நாங்கள் செய்யும்
 நிசவேலை யின்னதெனநிகழ்த்து வீரே

தேவருரை யதனைமிகக்கேட்டு மாயன்
 திருமனது மகிழ்ந்துவாய்திறந்து சொல்வார்
 மூவருரை மாறம லெனக்கு முன்னே
 மொழிந்ததெய்வ மாதர்களைமுகூர்த்தஞ்செய்ய
 நாவதுரை வருணனொடுவாயு தானும்
 நளினமலர் தூவியது குளிர வீச
 தேவருரை செய்துமிக நில்லு மென்று
 தெய்வமட வார்வரவேசிந்தித் தாரே

சிந்தித்த வுடனேயந்தத் தேன்மொழி மாத ரெல்லாம்
 வந்தவரடியைப் போற்றிவணங்கியே நாங்கள் பெற்ற
 சந்ததி யேழு பேரும் தன்னுட கிளைக ளொக்கத்
 தந்துநற் புவியை யாளத்தருவீரென் தலைவா என்றார்

தருவீரென மொழிந்தகுலமாதே பெண்ணே
 தலைவருங்கள் மக்களையுந்தருக வுங்கள்
 மருவினியக் கருவதிலே யுதிக்க ஈன்ற
 மனுவழியை யென்முன்னேவருகச் செய்தால்
 தருமினிய சொத்தாஸ்தி பொன்னுங் காசு
 தாறதுவுங் கொடுப்பதுவும்சபையிற் பேசி
 பெருகவுங்கள் தம்மைமணஞ்செய்துநீங்கள்
 பெற்றபிள்ளை தந்துபுவியாள வைப்பேன்

புவியாள வைப்பேனெனவுரைத்தீ ரெங்கள்
 பொன்மானே கண்மணியேபுரந்த மாலே
 கவிஞோர்கள் போற்றுமதக்கன்றே தேனே
 காயாம்பு மேனியரே கடவு ளாரே
 இவிலோகக் கலியதிலேபிறந்த தாலே
 இதுநாளும் வரையன்ன மீந்த பேர்கள்
 செவியாலுன்பதமடைந்தால்அவர்க ளேது
 செய்வார்க ளெங்களொடு சேர்க்கை தானோ

சேர்க்கையுண்டோ எனமொழிந்தமானே பொன்னே
 தேன்மொழியே யுங்களுக்குத் தெரியாவண்ணம்
 வார்த்தையிது சொல்லாதே நமது வாழ்வும்
 மக்களுட வாழ்வதுவு மொன்று போலே
 மார்க்கமுடன் வைத்தரசு ஆள நானும்
 மனமதிலே நினைத்திருக்கும்வளமை யாலே
 கோர்க்கையிது அவர்கொடுக்கல்வாங்கல் தன்னை
 கூறிமிகக் கேட்டுமணங் கூடு வேனே

மணங்கூடு வேனென வுரைக்க மாயன்
 மனுவழியி லுதித்தகுலச்சான்றோ ரெல்லாம்
 அணங்குஇன வழிபோலே அவர்கள் வந்து
 ஆயனடிப் போற்றிமிக அன்பாய் நிற்கக்
 குணங்குறிகள் கண்டுமிக அரியோன் மெச்சிக்
 கொடுப்பதென்ன இவர்களைநான்மணங்கள் செய்தால்
 பணங்கள்மிகப் பொன்காசு ரெம்ப ரெம்பப்
 பாவையர்க்குச் சீதனங்கள் பகரு வீரே

பகருவீ ரெனமொழிந்தாய்யா நீரும்
 பரிசுமென்ன எங்களுக்குப்பண்பா யீவீர்
 உகருமெனச் சொல்லிடவே சான்றோ ரெல்லாம்
 உடையகுலச் சொக்கருமே உரைப்பார் பின்னும்
 தகருமோ நான்தருகுந் தங்கக் காசு
 சதாகோடி யெண்ணமது தானோ இல்லை
 நிகருவீர் நீங்கள்தருஞ்சொத்தை யெல்லாம்
 நினக்கறியச் சொல்லிடுங்கோ நிசமா யென்றார்

ஆண்டவரே யிப்பரிசந்தருவீ ரானால்
 யாமடியா ரானுகின்றவஸ்து வெல்லாம்
 கூண்டபண்டம் பொன்உடைமையாடுமாடு
 குருபரனே யாங்கள்வரைஉமக்குச் சொந்தம்
 மீண்டடிமை முக்காலும் உமக்கு நாங்கள்
 விலையடிமை யானோங்காண்விரைய மாலே
 பாண்டவரைக் காத்துரெட்சித்து ஆண்டாப் போலே
 பாவையரு மக்களும் உம்பக்கந் தானே

பக்கமது என்றவுடன்மாயன் தானும்
 பதறாதே உங்களையுங் காத்துக் கொள்வோம்
 ஒக்கவெனக் குங்களையும் ஆண்டு கொள்வோம்
 ஒன்றுபோ லிருந்துபுவியாள்வோம் நாமும்

தக்கமதொன்றில்லையப்பா இந்த வார்த்தை
தந்ததுவு மீந்ததுவுந் தவறோ இல்லை
மிக்கதெய்வக் கன்னியரைமணங்கள் செய்ய
மெல்லிகையைப் பிடித்தெனக்குவிடுகு வீரே

கைப்பிடித்துத் தாருமெனவுரைத்தீ ரையா
கணவரல்லோ முன்னவர்க்குக்கருணை மாலே
மெய்ப்பிடித்த மெல்லியருந் தேவியல்லோ
மேதினிக ளறியஅவ தாரஞ் செய்தீர்
எப்படித்தானாங்களைகையபிடித்து ஈய
இவ்வுலகிலவதாரஇகனை தானோ
எப்படியோ அறியோங்காணென்று சொல்லி
ஏந்திழைமார்கைப்பிடித்தங்கீய லுற்றார்

திருமுகூர்த்தம்

ஈந்திடவே மாயவருந் தங்கத் தாலே
இரத்தின வொளி போல்வீசுந் தாலிதன்னை
மாய்ந்துமிகப் போகாமல்தாலி வாழ
மகாதர்ம யுகம்வாழ மாதும் வாழ
ஏந்துபுவி தர்மமது தழைத்து வாழ
ஈசர்முத லெல்லோரு மிருந்து வாழ
சாந்தகுலச் சான்றோர்கள்தழைத்து வாழ
தாலிமிக வாழவென்று தரித்தார் தாலி

தாலிமிகத் தரிக்குகையில் மாத ரோடு
தமனியநா தன்மகிழ்ந்துதானே சொல்வார்
கேலிமிக வுரையாதீரெனக்கு இன்னம்
கெணிமடவா ரநேகமுண்டு மணங்கள் செய்ய
சோலியல்லோ ஆச்சுதென்று நினையாதுங்கோ
தொல்புவியை யரசாள்வீர் நிசமே சொன்னோம்
மாலினுட சூட்சம் மகா கோடி யுண்டு
மனதுசடை யாமல்மிக வாழுவீரே

வாழுவீர் கூடுவிட்டுக்கூடு பாய்வேன்
மறுவூரு பாய்ந்துவுங்கள்மனதில் வாழ்வேன்
மாளுவேன் முழித்துப்பின் வருவே னுங்கள்
மனதலைந்து எனைஇகழ்ந்து மாளா துங்கோ
தோழிலே யிருந்துபல சூட்சஞ் செய்வேன்
தோகையரே நீங்களெல்லாமெனது பாயம்
நாளிலே யறிந்துமிகக்கண்டு கொள்ளும்
நாரணரி னடப்பிதுவே ஞாயஞ் சொன்னோம்

சொன்னமொழி தனைமறந்து நீங்க ளெல்லாம்
 தூசணித்து எனைக்கபட மெண்ணா துங்கோ
 என்னுடையத் தொழிலிதுவே உங்க ளோடு
 இருந்துதர்ம முடிசூடி யாளு மட்டும்
 பொன்னுடைய நாடதற்கு வானோர் தம்மைப்
 போகவிடை கொடுக்கஅவர் போனாரங்கே
 கன்னிமட வாரகையைப் பிடித்துக் கொண்டு
 கருணைபதித்தெருவீதி வருகின் றாரே

கன்னிமடவார் கைப்பிடித்து தெருவீதிவலம் வருதல்

தெருவீதி நாம்வருவோம்-எந்தன்தேவியரே கன்னிநாயகமே
 மருவினிய கன்னியரே-பதிவலங்கள்சுற்றி நாம்வருவோம்

கண்மணியே காரணரே-ஓகோ காயாம்பு மேனியரே
 மண்ணேழ ளந்தவரே-ஓகோ மாயவரே பதிவலம்வருவோம்

பெண்ணரசே மாமயிலே-நமது பொறுமைப்பதி வலம்வருவோம்
 தண்ணமுள்ளத் தேவியரே-நமது தருமபதி வலம்வருவோம்

ஆண்டமணி நாயகமே-உலகு ஆண்டருளு மெங்கண்மணியே
 காண்டம்நிறை வேற்றவந்த-எங்கள் கணவனாரே வலம்வருவோம்

பொறுமைப்பதி வலம்வருவோம்-கலிப்பொடியயாமம் போட்டிடுவோம்
 தருமமது தழைக்கச்செய்வோம்-பதி தானேவலம் நாம்வருவோம்

பொல்லாத வகையழித்து-சுவாமி புதுப்பூமி தோணவைத்துக்
 கல்லாதார் கருவறுத்து-சுவாமி கதியபதி வலம்வருவோம்

நாடும்பதி தலங்கள்வாழும்-பெண்ணே நம்முடைய இனங்கள்வாழும்
 கேடுகலி கோடுஅறும்-பெண்ணே கிளர்ந்தபதி வலம்வருவோம்

ஆகாத பேரையெல்லாம்-சுவாமி அக்கினிக்கு விருந்தளித்து
 வாகாகத் தர்மபதி-சுவாமி வாழும்பதி வலம்வருவோம்

முன்குறோணி உதிரமதால்-பெண்ணே உதித்துவந்தகுலங்களெல்லாம்
 தன்குணத்தால் மாண்டுபோக-பெண்ணே தர்மபதி வலம்வருவோம்

மாற்றானொ ழியவேணும்-சுவாமி மக்களெல்லாம் வாழவேணும்
 காத்தோரைக் கைவிடாமல்-நாமள் கருணைபதி வலம்வருவோம்

தெண்டமிறை பொய்களவு-பெண்ணே செய்யும்வண்டக் குலங்களெலாம்
கொண்டகலி கூடமாள்-குரு நாதர்பதி வலம்வருவோம்

வீணான கலியுகத்தை-சுவாமி வெய்யோனுக் கமுதளித்துச்
சாணாரை வைத்தாள்-சுவாமி தர்மபதி வலம்வருவோம்

நாடும்பதி துலங்குதடி-பெண்ணே நல்லசிலை குதிக்குதடி
ஆடுமாடு அருகுதடி-கர்த்தா ஆவினங்கள் தோணுதடி

நல்லபதி துலங்கணுமே-சுவாமி நாடுதர்ம மாகணுமே
பொல்லாப்பது ஒழியணுமே-சுவாமி புத்தியொன்றாய்க்குவியணுமே

கோவில்தெரு துலங்கணுமே-நம்மள் கோட்டைவெளியாகணுமே
தேவருட நல்திருநாள்-பெண்ணே தினமும்வந்து கூடணுமே

தங்கத்தொட்டில் தண்டாயமும்-சுவாமி தாண்டும்பதி வீதிகளும்
சங்கமுடன் டம்மானமும்-சுவாமி தலத்தில்வந்து தோணணுமே

கோட்டையிட்டு கொடியுங்கட்டி-பெண்ணேகொத்தளமாய் மேடைசெய்து
நாட்டையெல்லாம் தான்கிலுக்கி-பெண்ணே நமக்குப்பதி யேறணுமே

நம்பினோரைக் காக்கணுமே-சுவாமி நாடுகட்டி யாளணுமே
அல்பலங்க ளேறணுமே-சுவாமி அவதாரங்கள் நடத்தணுமே

சிங்காசன மேறணுமே-பெண்ணே தீவட்டிகள் போடணுமே
கண்காட்சை காணணுமே-நானும் கன்னியரைக் கைப்பிடித்தால்

பாக்கியங்கள் பெருகணுமே-சுவாமி பாரிலுள்ளோர் காணுதற்கு
ஆக்கிநாங்கள் படைக்கணுமே -சுவாமி அமுதருந்தி வாழணுமே

மக்கள்பெற்று வாழணுமே-பெண்ணே வந்துவென்றான் கால்பிடித்து
ஒக்க நின்றாடணுமே-பெண்ணே உற்றபள்ளி மெத்தைசூழ

பால்பவிசு பெருகணுமே-சுவாமி பஞ்சணையில் கொஞ்சணுமே
தூலருமை யறியாமலே-கலி தொல்புவியு மயங்கணுமே

சமுசாரி யாகணுமே-பெண்ணே தலையிற்சோறு சுமக்கணுமே
ஓவுதாரிகேட்கணுமே-பெண்ணே உங்களைநா னடிக்கணுமே

அயலூரு போகணுமே-சுவாமி அழைக்கநீரும் வரவேணுமே
கயல்விழிமா ரொருவர்க்கொரு-சுவாமி கத்துதல்கள் கொள்ளணுமே

நானும்வந்து நிரத்தணுமே-பெண்ணே நல்லமொழி சொல்லணுமே
தேனும்பாலும் போலநாமள்-பெண்ணே தேசமதில் வாழணுமே

கண்டுஇந்த நீசர்குலம்-சுவாமி களிப்புச்சொல்லி யேசணுமே
பெண்டுகட்கு விங்கியென்று-சுவாமி பொல்லாப்பய லேசணுமே

காரணத்தை யறியாமலே-பெண்ணே கலிப்பயல்கள் தானகைத்தால்
மாரணத்தின் தீர்வைதன்னில்-பெண்ணே மடுநரகம் பூத்திடுவேன்

செம்பவள நற்பதியின்-சுவாமி தெருவலங்கள் சுற்றிவந்தோம்
பொன்பதிக்குள் நாமள்புக்கி மறுபொழுதுவந்தால் வருவோமையா

சோபனம்

சோபனமே சோபனமே- சுவாமி திருநடன சோபனமே
தேவர்குரு நாரணர்க்கும்- அவர் தேவியர்க்கும் சோபனமே
பூமலர்ந்த ஈசுரர்க்கும் அவர் பொன்தேவி மாமதுமைக்கும்
காமனந்த நாரணர்க்கும் தெய்வக் கன்னியர்க்கும் சோபனமே
பூமடந்தை நாயகிக்கும் பொன்னுமண்டைக் காட்டாளுக்கும்
பார்மடந்தை நாயகிக்கும் சிவ பகவதிக்குஞ் சோபனமே
தெய்வானை நாயகிக்கும்நல்ல சிறந்தவள்ளிமடந்தையர்க்கும்
அய்வர்குல நாரணர்க்கும் கன்னி அரிவையர்க்குஞ் சோபனமே

துடியிடைக் கன்னிமாரைத் திருமணந் திருமால் செய்து
குடிபுகழ்ச் சான்றோர் மக்கள் குரவைகள் முழக்கத்தோடு
திடிரெனத் தெருக்கள் சுற்றித்தேவியுமன்ன ராகப்
படிமிசைப் பதியி னுள்ளே பதிந்துவந்திருந்தாரன்றே

மாதநல்லா ளேழ்வரையும் மணமுகித்து மாயவரும்
தீதகலும் நற்பதியில் சிறந்தங்கினிதிருந்தார்
கன்னிமா ரேழ்வரையும் கைப்படித்தோம் நாமுமினி
பொன்னம் பதியில் புகழ்ந்ததிரு நாள்நடத்தி
நித்தந் திருநாள் நிதம்நடந்த வேணுமென்று
சித்தமதில் நாரணரும் சிந்தித்தா ரம்மானை
எத்திசையு முள்ள ஏற்றபுகழ் சான்றோரும்
முத்தி யடைந்தோம் மோட்சமது பெற்றோமென
நம்முடைய தாயார் நல்லதெய்வக் கன்னியரைச்
செம்மைத் திருமால் திருமணங்கள் செய்ததினால்

குற்றமில்லை நம்முடைய குலத்துக் கினியெனவே
 சித்தமதில் நாரணனார் செயல்நமக் குண்டெனவே
 வந்துமிக எல்லோரும் வாழ்த்தி மிகப்பணிந்து
 சிந்துபுகழ் தெய்வமடவாரையுந்தொழுது
 நல்லபண்ட மானதுவும்நாடும்நிதி யானதுவும்
 வல்லகுலச் சான்றோர்மாதா பிதாவதுக்கும்
 கொடுத்தாரே நல்லக் குவலயத்தில் மக்களெல்லாம்
 விடுத்ததெல்லாம் வேண்டி மிகவேற்றார் மாயவரும்
 பலன்பெற்றோ மென்றுப் பாலதியச் சான்றோர்கள்
 குலமெல்லாம் வந்து கூடினார் மாயனிடம்

அய்யா திருநாள் இகனை நடத்துதல்

அப்போது நாதன் ஆனந்த மேபுரிந்து
 இப்போ திருநாள் இகனைநடத்த வென்று
 நாளான நாளிதுதான் நாயன் பிறந்தநாள்
 தாழாத ஞாயிறுவே சுவாமி பிறந்ததினால்
 இந்நாள் முதல்திருநாள் இன்ப முடனடத்திப்
 பொன்னான நாரணரும் பூரித்தாரம்மானை
 ஞாயிறாழ்ச்சைத் திருநாள் நாம்பார்க்கப் போவோமெனத்
 தேச மதிலுள்ளத் தெய்வகுலச் சான்றோர்கள்
 பாலுக்கு நெல்லும் பண்பாய்ச் சிறுமணியும்
 மாலுக்கு நல்ல மகிழ்ந்துபிச்சி மாலைகளும்
 கொழுந்துபன்னீர் சந்தமமும்குலங்கா விடலைகளும்
 தென்னங்காய் மாம்பழமும் திகட்டாப்பலாக்கனியும்
 வாழைக் கனியிலையும் வகிர்ந்தகழு கின்குலையும்
 நாளைத் திருநாள் நமக்குமுந்திப் போவோமென
 இத்தனையுங் கொண்டு இசைந்ததிரு நாள்வகைக்குப்
 பத்துமு ணேழு பணமு மிகஎடுத்துக்
 காதுக்கு நல்ல கனத்த நகைகளிட்டு
 மாதுக் கியல்வாய் வளர்கோர் வையுமணிந்து
 பெட்டிச் சீலையுடுத்துப் பெரியநாமப்பொட்டுமிட்டுக்
 கட்டன்ன மும்பொதிந்து கண்ணர்திரு நாட்கெனவே
 மக்கள் மணவாளன்மனைவி கிளைகளுடன்
 சிக்கெனவே நாதன் திருநாட்கு போவோமென
 வருவார் கிழமை மாதந் தவறாமல்
 திருமால் அகமகிழ்ந்து திருநாள் முறைநடத்தக்
 கொட்டகை யிட்டுக் குவிந்தமணி மேடையிட்டுப்
 பட்டால் மேற்கட்டி பழங்கனிகள் தாந்தூக்கிப்
 பிச்சிமா லைதூக்கிப் பெருவாடை தான்தொளித்து
 மிச்சம்பழந் தூக்கி மிகுவாடை தான்தொளித்து

சந்தனங் கஸ்தூரி சவ்வாது புனுகுடனே
 சிந்தரெவரும்போற்றத் தேன்கனிகள் மாங்கனிகள்
 வெற்றிலை பாக்கு மிகுவாய்ப்பழங்களுடன்
 தத்திதத்தி யாகச் சதாகோடியாய்க்குவித்துப்
 பால்பாயாசங்கள்வைத்துபாவித்து நற்பதிக்குள்
 மாலா யிருந்து மகிழ அலங்கரிப்பார்
 தெருவிற் காளாஞ்சித் தீவட்டியும்பிடித்து
 மருவினிய மாதர் மகாகுரவை மலமலென
 டம்மானம் நாகசுரம் நல்லவாணவெடிகள்
 மும்மான முழக்கம் போலே மிகமுழங்க
 கன்னிமார்க் கெல்லாம் காவிப்பட்டாடைகொண்டு
 பின்னு மடவார்க்குப் பெரியருத்திராட்சமிட்டு
 நாமப் பொட்டிட்டு நல்லஎத் தாப்புமிட்டு
 மாமடவாரெல்லாம் மகிழ்ந்து தெருவில்வர
 எந்தன் பிரானும் எடுத்தா ரொருசொருபம்
 கந்தைக்காவிபூண்டு கழுத்தில்தாவடம்பூண்டு
 கையதிலேமாத்திரைக்கோல் கழுக்கூட்டிலேபிரம்பும்
 மெய்யதிலே வெண்பதமும் மினுக்கமுடனணிந்து
 உச்சிக்கொண்டை கோர்த்து உயர்ந்தசுரைக் கூடுமிட்டு
 மெச்சுந் துளசி மிகுமாலை யுமணிந்து
 பிச்சிமாலை யணிந்து பெண்கள்மிகச் சூழ்ந்துவரச்
 சச்சிச்சி யாகச் சனங்கள்சான்றோர்கள்வரக்
 கைக்குள்நின்ற சீசர் காவிவஸ்திரமணிந்து
 மெய்க்குருவைப் போற்றி மேலில்ருத்தி ராட்சமிட்டுக்
 கையதிலே மாத்திரைக்கோல் கனத்தசுரைக்கூடுமிட்டு
 மெய்யதியப் பொக்கணமும் மேலதிய நாமமிட்டு
 அய்யா குருவேயென்று அவர்கள் மிகப்போற்றிவரத்
 துய்ய துவையல் துவைத்தபண்டாரமெல்லாம்
 காவிருத்தி ராட்சம் கனத்தசெம்புக் கடுக்கனிட்டு
 நாவிற் சிவாவெனவே நாட்டமிக வாய்வரவே
 ஆரா தனையாய் அருள்கொண்டப் பெண்ணாணும்
 நாராயணர்பேரில் நற்கீதம் பாடிவரத்
 தங்கரத்தினத் தொட்டில்சுவாமி மிகஇருந்து
 பெண்கள் மிகநன்றாய்ப் பெருகக் குரவையிட
 சங்கு தொனிக்கச் சகலோர் மிகப்போற்ற
 சிங்கமுக லெட்சுமியும் திருமுகத்தில் நின்றிலங்க
 சான்றோர்கள் தொட்டில் தண்டாய முஞ்சுமந்து
 ஆன்றோர் பதியை அலங்கிருத மாகிவரக்
 கன்னிமார் நாதன் கைக்குளொழுங்காய்வரவே
 மின்னும் பதித்தெருவும் மிக்கஇந்தப்பவிசாய்

உலாவி வரவே உற்றதெய்வ வானோர்கள்
 குலாவி மகிழ்ந்து கிருபையுள்ள நாரணர்க்கு
 பூமாரி பொன்மாரிபெரிய சலமாரி
 நாமாரி வானோர் நாடி மிகத்தொளிக்க
 எல்லோரும் பார்த்து இத்திருநாள் நல்லதென்று
 அல்லோரு மெச்சி அகமகிழ்ந்தாரம்மானை
 நல்ல திருநாள் ஞாயிறாழ்ச்சை முழுதும்
 செல்ல மறுநாள் திங்க ளுதித்தவுடன்
 காட்சி நடத்திக் கரிய திருமாலும்
 நாச்சிமார் கூட நாதன் பதிபுகுந்தாரம்மானை
 நாதன் பதிபுகுந்து நருட்கு விடைகொடுத்து
 மாதரோடு நாரணரும் மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை
 இப்படியே திருநாள் இகனை மிகநடத்தி
 நற்புடனே நாதன் நாயகிமார் தம்மோடு
 கூடி யிருந்து குலாவியிருக்கையிலே
 வேடிக்கை யாக விதியின் படியாலே
 நல்லபுகழ் சீதா லட்சுமிக்கு நாரணரும்
 செல்லப்பட் டானதுவும் சிவந்ததங்கக்காறையதும்
 இட்டுக் கலியாணம் இலட்சுமியைச்செய்யவென்று
 மட்டுநிகரில்லா மாயன் மனதிலுற்றார்
 தங்கத்தால் காறை தானதியப்பட்டதுவும்
 அங்கே மிகவருத்தி ஆயிழைக்குத் தான்கொடுத்துத்
 திருநா ளிகனைத் திடிமன் முழக்கமொடு
 பெருமானும் லட்சுமியைப்பேறாய் மணமுகித்துத்
 தெருவலங்கள் சுற்றிச் சிறந்த பதிபுகுந்து
 மருவினிய நாதன் மாதரோடு வீற்றிருந்தார்
 நல்லரிய நாதன் நன்றா யிருக்கையிலே
 வல்ல திருதெய்வ மடவார்களேதுரைப்பார்
 ஐயாவே யெங்களையும்ஆண்டத் திருமாலே
 வைய மளந்த மாயத் திருமாலே
 எங்களைநீ ரிப்போ இவ்வுலகந் தானறிய
 மங்களமும் செய்தீரே மக்களையுந்தாருமென்றார்
 அப்போது மாயன் அவர்களோ டேபுகல்வார்
 இப்போது மாதர்களே என்னோடு கேட்டதற்கு
 நல்லத் திவசம் நமக்குவருமந்நாளில்
 வல்ல வகையாலும் மக்களையுந்தாறோமென்றார்
 அதுவரையும் நீங்கள் அதட்டாம லேயிருங்கோ
 இதுவுரைக்க நல்ல ஏந்திழைமாரெல்லோரும்
 சந்தோச மாக சுவாமி தனக்கவர்கள்
 வந்தே நிதமும் வாய்த்ததொண்டு செய்துமிக

வாய்த்தபுகழ் லட்சுமியும் மாதுமட வாரேழும்
 ஏற்ற தொண்டுசெய்து எப்போதும் வீற்றிருந்தார்
 நாரணருந் தேவியரை நாடியகமகிழ்ந்து
 காரணரு மெச்சிக் களிகூர்ந் தினிதிருந்தார்
 நன்றாக இப்படியே நாச்சிமாரோடிருக்க
 எண்டிசையி லுள்ள ஏற்றபுகழ்ச்சான்றோர்கள்
 வந்து அவர்பதத்தை வாழ்த்தி மிகப்போற்றி
 சந்துஷ்டி யாகத் தாழ்ந்துநமஸ் காரமிட்டு
 மனதில் நினைத்ததெல்லாம் மாயவரோ டேவுரைத்துத்
 தந்துள் விடைவேண்டி சங்கடங்கள் தீர்ந்திருந்தார்
 தெய்வமு மவராய்த் திருவுள முமவராய்
 வைய மகிழ்மனுப்போலு மிருந்தார்
 வத்துவகையும் மாடாடு சொத்துக்களும்
 ஒத்து மிகவாழ்ந்து உடைய பரனிருந்தார்
 இப்படியே ஒத்து இவரிருக்கும் நாளையிலே
 நற்புடைய தெய்வ நாயகிமார் கேட்டபடி
 மதலை கொடுக்க மனதிலுற் றெம்பெருமாள்
 குதலை யினத்தைக் கூறி மிகவுரைத்தார்
 ஏழினமு மாதருக்கு இனமிட்டே தான்கொடுத்து
 நாளுவந் தபோதே நாரணருங்கொண்டாடி
 வாய்த்த திருநாள் மகிழ்ச்சையுட னடக்க
 ஏற்றகுலச் சான்றோர் எல்லோரும் வந்துநிற்க
 பிள்ளை தனையெடுத்துப் பெண்ணார்க ளேழ்பேர்க்கும்
 வள்ளலந்த மாலும் மனதுற்றிருக்கையிலே
 கண்ணான தெய்வக் காரிகைமாரெல்லோரும்
 விண்ணாணமாக வீரநாராயணரை

கண்ணரே கரிய மாலைகாரணக் குருவே அய்யா
 இண்ணெங்கள் மதலை யேழும் எடுத்துநீ ரினம தாக
 விண்ணெங்கு மகிழத் தந்து வெற்றியாயாண்டுகொள்ளும்
 மண்ணெங்கு மளந்தமாலே மகாபரக் குருவே யென்றார்

மதலை வளர்க்க திருமால் பட்டபாடு

நாதக் குருவே நாடுமெங்கள் மன்னவரே
 மாதவரே யின்று வந்தநாள் நன்றெனவே
 இப்போ மதலை எடுத்து மிகத்தாரும்
 செப்போடு வொத்த திருமாலே யென்றுரைத்தார்
 நல்லதுதான் பெண்ணே நாட்டு நருளறிய
 முல்லை வனத்தில் முன்னேநீர் பெற்றுவைத்த
 மதலைக ளேழும் வளர்த்து இத்தனைநாளும்

குதலைப் பிராயமதாய்க் கொண்டுதிரிந் தேவளர்த்தேன்
பாலமு தூட்டாமல் பருவனத்தில் நீங்கள்விட்டுக்
கோல வனத்தூடே குதித்தோடி மீண்டுவந்தீர்
என்னென்ன பாடு யானிந்தப் பிள்ளையினால்
பொன்னையக் கன்னியரே புகலவுந்தான் கூடுமோ
தெய்வேந் திரன்பசுவைத்திரையாகக் கொண்டுவந்து
மொய்வனத்தில் பாலுகொண்டு மிகக்கறந்து மக்களுக்கு
ஊட்டி வளர்த்தேன் உம்பர்கோ னுமறிந்து
மாட்டிடவே யென்னை மாபடைக ளோடுவந்தான்
தப்பி யவன்றனக்குத் தான்வளர்த்தேன் பிள்ளைகளை
ஒப்பரியப் பாலமிர்தம் ஒருநா ளொழியாமல்
மைப்பெரிய தாலம் வகுத்து மிகவளர்த்தேன்
மக்களுக்காய்ப் பாடுபட்டு வைகைமண் ணுஞ்சுமந்து
சொக்கரெனுஞ் சமைந்தேன் சொந்தமக்கள் வாழ்வென்று
பின்னுமிப் பிள்ளைகள்தான் பெரும்புவியையாளவைக்கத்
துன்னுகெட்ட கலியில் தோன்றிக் குதித்துவந்தேன்
வந்தான் சாணான்குலத்தில் மாயனென்று மாநீசன்
பின்தாக்கிக் கையைப் பிடித்து மிகஇறுக்கிச்
சாட்டைகொண் டேயடித்துத் தடியிரும்பிலிட்டுவைத்துக்
கோட்டி மிகச்செய்து கூறி மிகஅடித்து
அரங்கு மணிமேடையானதிலே யென்னைவைத்து
பரங்குவிய நித்தம் பாதம் பணிவேனென்றான்
சாணாரிடத்தில் தான்போகா தபடிக்குக்
கோணாம லெங்களுடன்கூடியிரு என்றுடித்தான்
பெற்றபிள்ளை யெல்லாம் பெருகலைந்து போவாரென
இற்ற விலங்கில் இருந்தேன் மிகக்கவிழ்ந்து
சாலமுட னீசன் தான்படுத்தும் பாட்டையெல்லாம்
பாலருக்காய் வேண்டிப் பாரறியப்பட்டேனான்
பெற்றது போதுமென்று பெண்ணேநீ ரேழ்பேரும்
மெத்த தெளிந்து மேவிவந்தீ ரிப்போது
என்றுரைக்க மாலும் ஏந்திழைமா ரேழ்பேரும்
மன்றுள்ளோர்களறிய மாதருரைக்கலுற்றார்

அம்மைமார்களுக்கு சீசரை மதலையாக ஈதல்

பிள்ளைகள்தான் நன்றாய்ப் பெருகி மிகவாழ்
வள்ளலெங்கள் மாலே மாறாத் தவசிருந்த
காரணத்தைச் சொன்னால் கணக்கி லடங்கிடுமோ
பூரணத்தின் ஞானப் பெரிய திருமாலே
ஆரு மொருவர் ஆராட்டங் காணாத
மேரு நிறைவனத்தில் மெல்லிய ரேழ்பேரும்

ஒருவர்முக மொருவருக்கு ஒருரூபங் காணாமல்
 கரிய அவரவர்கள் காடு வடவுகளில்
 உடுகலைகள் கொய்து உற்றமுடி தான்விரித்துக்
 கடுகெனவே லுசிதனில் கைவிரலைத் தானூன்றி
 ஆசை யுறவற்று அக்கபக்கத் தாசையற்று
 மாசைக் கருவறுத்து மயக்கவெறி தானறுத்து
 பாச மறுத்துப் பக்கத் துணைமறந்து
 வாச மணமும் வாக்குப்பேச் சுமறந்து
 காடு நினைவறுத்துக் கனாப்பயங்கள் தானறுத்து
 வீடு நினைவறுத்து வெளிவீடு தான்திறந்து
 மலசலங்க ளற்று வாயுவுடப் போக்குமற்றுக்
 குலதலமு மற்றுக் கூறுகின்ற பேச்சுமற்றுப்
 பேச்சற்று மூச்சற்றுப் பெருவனத்தி லும்மருளால்
 ஏச்சதூச்ச மற்று ஈராறு காலம்வரை
 நிற்க வுடம்பை நெடும்புற்று தான்மூடிப்
 பக்க மால்முளைத்து புறாவினங்கள் தான்கூடி
 முட்டையிட்டுக் குஞ்சு மூன்றுநே ரம்பொரித்து
 வட்டணியாய்க் காடு வளைந்தெங் களைச்சூழ்ந்து
 கடுவாய் புலிகரடி கனத்தகுட்டி களீன்று
 கடுகிமிகப் புற்றுக் கரையில் மிகவாழும்
 ஆனையது குட்டி அதுஈன் றெங்களுடத்
 தானறிறை புற்றருகில் தன்னால் மிகவாழும்
 பிள்ளையால் நாங்கள் பெருகத் தவசிருந்த
 உள்ளமைக ளெல்லாம் உரைக்க எளிதாமோ
 நாணமற்று ஊனுமற்று நாலுமூனு ஆண்டுவரை
 தாணருட தஞ்சமெனத் தவசு மிகப்புரிந்து
 பிள்ளைக ளாசையினால் பேருல கில்வந்தோம்
 வள்ளலெங்கள் மக்கள்தம்மைமாயவரேதாரும்
 தந்து புவியாளத் தலைவரே யும்முடைய
 விந்துவழி மக்களையும் விரைவாய் மிகத்தாரும்
 தாருமென மாதரெல்லாம் தாழ்மையுட னீதுரைக்க
 ஆருநிக ரொவ்வா அச்சுதரு மேதுரைப்பார்
 மாதேநானிந்த வையகத்தில் வந்தவுடன்
 பாரேழில் நம்முடைய பஞ்சவர்கள் தம்வழியில்
 தேர்ந்துந்தன் மக்களிலே சீசனென நான்தெரிந்து
 கூர்ந்தெந்தன் கையதுக்குள் கொள்ளுகிறேன் வேலையது
 இன்னாபா ரென்று ஏழுபேரையு மெடுத்து
 நன்னகரி பார்க்க நாத னிடுப்பில்வைத்து

வட்டமிட்டு ஆடி மாதரொவ் வொருவர்க்கொரு
கிட்டவிட்டுக் காட்டிக் கிளிமொழிமார் கைக்கொடுத்தார்
பாலரையும் பார்த்துப் பாவையரைப் பார்த்தவுடன்
சீலமுள்ள லெட்சணமும் சிற்றிடையு மொப்பனையும்
ஒப்பமென் றெல்லோரும் உம்பருந் தாமகிழ்ந்தார்
செப்பமுள்ள மாதர் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
அன்றுபெற்ற பிள்ளை ஐந்திரண்டானதிலே
மன்றுதனை யாளும் மாபாவிச் சோழனவன்
கொன்றானிரு பேரைக் கூடைதலை மீதில்வைத்து
சொன்னீரே சுவாமி தோன்றியிப்போ வந்தாரோ
தேன்மொழியே மாதே சொன்னபிள்ளைரண்டுடைய
மானதிய மக்களென மாயவருந் தானுரைக்க
அப்போது பெண்கள் அச்சுதரைத் தான்பார்த்து
இப்போ வரவில்லையே எப்போ வருவார்கள்
மைப்பெரிய கண்ணே மாதரென் தேவியரே
செப்பினீரே நீங்கள் சென்றமக்களெப்போவென்று
பொல்லாத நாட்டுப் பொன்று கலியைமுடித்து
நல்லதர்ம நாடு நான்தோன்ற வைக்குகையில்
நடுஞாயங் கேட்டு நடுத்தீர்ப்புச் செய்யுகையில்
கெடுவேலை செய்த கேள்வியில்லாச் சோழனையும்
ஆக்கினைகள் செய்து ஆழநர கமதிலே
தாக்கியும் மக்களைநான் சடத்தோ டெழுப்பிமிகத்
தருவேன் குருசுவாமி தன்னாணை மாதர்களே
மருவினிய மாதே வாக்கிதுவே தப்பாது
என்றாதி நாதன் ஈதுரைக்க மாதரெல்லாம்
நன்றாய் மகிழ்ந்து நாடிமக்க ளையெடுத்து
மடிமீதில் வைத்து மலர்ந்தமுகத் தோடணைத்துக்
கண்ணோ மணியோ கரடரா சன்மகனோ
விண்ணோர்கள் மெச்சும் வேதப் பரஞ்சுடரோ
தோணார்க் கரியத் துய்யதிரு மாலீன்ற
சாணாரோ நாயகமோ சகலகலை கற்றவரோ
தெய்வ யுகக்கன்றோ திசைவென்ற சான்றோரோ
வையம் புகழ்வந்த மக்களே என்றுசொல்லிச்
சந்தோச மாகத் தார்குழலா ரேழ்பேரும்
புந்தி மகிழ்ந்து பூரித்தகமகிழ்ந்தார்
நாங்கள்செய் ததவத்தில் நாலிலரைப்பங்குவரம்
வாங்கினோ மையா மாயவரே யின்னமுண்டு
நாடாள வைக்க நல்லவரந் தந்ததுண்டு
தாடாண்மை யுள்ள சங்கரரும் வந்திருந்து
என்றுரைக்க மாதர் எம்பெருமாள் நல்லதென்று

இன்று உரைத்ததுவும் இலக்கதிலே ஆகுமெனச்
 சீதைக்கு நல்ல சிறந்தமகனையெடுத்து
 மாதுக்குத் தான்கொடுத்தார் வையகத்தோர்காணாமல்
 மணமுகித்து மாதருக்கு முன்வகுத்த மைந்தரையும்
 குணமுடனே காட்டிக் கொடுத்தாரேயெம்பெருமாள்
 நல்ல திருநாள் நாள்கழித்து மற்றாம்நாள்
 வல்ல கதிரோனும் வந்ததுகாணம்மானை
 கதிரோனுந் தோன்றிக் கங்குல்வெளியாகுகையில்
 திருநா ளிகனை செய்து நிறைவேற்றி
 மக்களெல்லாஞ்சூழ வந்து மிகப்பணிந்து
 மிக்கஅவர் வீட்டில் விடைவேண்டித் தாம்போனார்
 கைக்குள்ளே நிற்கும் கரியச் சீசன்மா ரோடும்
 மைக்குழலாரோடும் மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை
 பின்னுஞ் சிலநாள் பெரியதிரு நாள்நடத்தி
 மன்னுகந்த நாரணரும் மாதரொடு வீற்றிருந்தார்
 பெண்க ளவரவர்க்குப் பெரிய அரங்குவைத்துத்
 தங்கள் தங்களுக்குச் சாமான்க ளுங்கொடுத்துப்
 பால்பவிசங் கொடுத்துப் பாக்கியங்கள் மிகுவாய்
 மாலவர்கள் மனையில் வந்து அமுதருந்தி
 இன்றொரு வீட்டில் ஏற்ற அமுதருந்தி
 அன்றிரா அங்கே அனந்தமால் பள்ளிகொண்டு
 பின்னுமொரு மாதருட பொன்னரங்கில் வந்திருந்து
 அன்று அமுதருந்தி அன்றிராஅம்மனையில்
 பள்ளிகொண்டு இப்படியே பாவையர்கள் வீடோறும்
 துள்ளியே மாயன் திருவிளையாட் டுமாடி
 மங்கையர்கள் காணாமல் மறுமனைக ளும்புகுந்து
 கொங்கைமட வாரோடு கூடிவிளை யாடிடுவார்
 மாயன் விளையாட்டை வகைப்படியே சொல்லவென்றால்
 நேயம்கெட்டகலியில் நெடும்பனை ஓலையில்லை
 கூடி மடவாரோடு குவிந்துவிளை யாடுகையில்
 நாடி மடவார்கள் நாயகிமார் தங்களுக்குள்
 ஒருவர்க் கொருவர் உபாயமாய்ப் பார்த்திருந்து
 திருமருக ரோடே தெய்வமட வார்வெகுவாய்ச்
 சண்டை பிடிப்பார் தந்தது போ ராதெனவே
 கண்டமட வாரோடும் கனிவாகப் போற்றென
 அவள்வீட்டில் போற்றி அவளோ டதிகமுமாய்
 உபகாரஞ் செய்யுகிறீர் உள்ளாகத் தானிருந்து
 என்னோடு பேச்சு இப்படியே செய்வீரென
 மின்னோ வியங்கள் வெகுவாகக் கத்திடுவார்
 சாமியொடு வெகுவாய்த் துரைத்தனங்கள்தான்பேசி

நாமகலப் போவோம் எனநடந்து மக்களுட
வீட்டி லவர்போவார் வீரமால் தானறிந்து
கூட்டி வரப்போவார் குளிர்ந்த மொழியுரைத்து
அள்ளித் தருவேன் அனந்தவராகன்பணமும்
வெள்ளியும் பொன்னும் மேன்மையுள்ள சீலைகளும்
உந்தனக்குப் போதும் உடைமை மிகத்தருவேன்
அந்தப்பெண்ணார்களுக்கு அதுக்கதுபோலேகொடுப்பேன்
எழுந்திருநீ யென்று எட்டிமிகக் கைப்பிடித்துக்
குளிர்ந்தநய வார்த்தைக் கோதைமின்னார் தாங்கேட்டுச்
சிரித்து மகிழ்ந்து தேற்றலிது நன்றெனவே
உருத்துமிகச் செய்வதெல்லாம் ஓவிய முமறிவேன்
ஏன்காணு மும்முடைய இந்திரசாலமெல்லாம்
கோன் கிரிவேந்தே கொஞ்சமெனக்குத்தெரியும்
மருட்டா தேயுங்காண் மாய்மால முந்தெரியும்
உருட்டா தேயும்போம் உமதுதொழி லுந்தெரியும்
எனக்கேற்ற வார்த்தை இதமதிமாய்ப் பேசிடுவீர்
தனக்கேற்க நெஞ்சம் தானறியா தேயிருக்கும்
கன்னி யுமதுடைய கருத்தெல்லாம் நானறிவேன்
நின்னு சடையாதேயும் நீர்போவு மென்றுரைப்பாள்
அப்போது மாயன் அதுக்கினியவார்த்தைசொல்லி
இப்போது நீயும் எழுந்திருந்து வாவெனவே
மாய னழைக்க மாது மெழுந்திருந்து
நாயன் பிறகே நடந்து மிகவருவார்
சந்தோ சமாகத் தண்மை வெகுகுணமாய்
வந்து வளர்பதியில் வாழ்ந்துண்டினிதிருப்பார்

சிலைக்கு கொடுத்தவாக்கு மறதி

இப்படியே பெண்களோடு இகனை மிகநடத்தி
ஒப்புரவாய் மாயன் உகந்துண்டிருக்கையிலே
செந்தா ரலையில் தேவனுதித் தன்றுவந்து
முந்துமூலப் பதியில் உவரிக் கரையிடத்தில்
சென்றங் கிருந்து சிவலிங்கத் தானமைத்து
மன்றுக்குள் கொஞ்சம் மறைத்துவைத்து மாயவரும்
நான்தவ சிருந்து நாட்கள்கொஞ்ச மேகழித்து
வான்புதுமை யற்புதங்கள் மாநிலத்தோர் தாமறியச்
செய்துதெய்வ மாதர்களைச் சிறந்த மணமுகித்து
தெய்திதனி லிங்கே திருநாளைக் கொண்டாடி
வருவே னெனச்சிலைக்கு வாக்குமிகக் கொடுத்துத்
திருவேற்றி வைத்த தேதியின்று வந்ததென
சும்மா இவரைத் திருப்பதியில் வாநீயென்று

நம்மா லுரைத்தால் ஞாயமில்லை யென்றுசொல்லிக்
 கொஞ்ச மொருசூத்திரம் கூர்மையாய்ச்செய்யவென்று
 அஞ்சலெனச் சாமளா தேவிதனை யழைத்துக்
 கன்னியிலே ரண்டு பேரைக் கலக்கமிட்டு
 என்னுடைய மக்களிலும் யாம முறைப்படியே
 கொஞ்சமது வாந்தி கொடுத்துயிரைத் தான்வாங்கி
 மஞ்சறை யில்வைத்து வாகாகக் காருமென்று
 விடைகொடுக்க நாதன் வேண்டினாள் தேவியவள்
 திடமுடனே சொன்ன சொல்வாக் குரைப்படியே
 கன்னியரில் ரண்டு கடத்தினாள் மாதேவி
 மின்னி னொளிமதலை வீரத் தனமாக
 நாலுமுணுபேரில்ரண்டை நகட்டினாள்மாதேவி
 மாலுடையதேவி மடந்தைகிளிமொழியும்
 நகட்டிஅறையில்வைத்து நாயகியும்காத்திருந்தாள்
 திகைத்துமனுக்களெல்லாம் தியங்கிமிகமயங்கி
 உடையபரனேஉம்முடையதஞ்சமென்று
 தடமேலே வீழ்ந்து சுவாமி அபயமென்றார்
 அவதாரத் தின்படியே அன்றமைத்த பெண்கொடியை
 உபகார மாமணங்கள் உடையவரே நீரருளி
 வையகத்தோ ரெல்லாம் மனமகிழ்ந் திருக்கையிலே
 செய்யஇந்த மாயம் செய்வாரோ மாயவரே
 ஆரார்க்கு ஏற்கும் அரிவையர்கள் மக்களுந்தான்
 போரா வழியானப் பொல்லாப்புச்செய்தாரோ
 ஆதியே யவர்கள் அநியாயஞ் செய்ததென்ன
 சோதியே யென்று தொழுதார் மடவார்கள்
 அப்போ தொருமகன்றான் அஞ்சாறு நாளதுமுன்
 சொப்பனங்கள் கண்டதுவைச் சொல்லாமல் தட்டிழிந்து
 அன்றைப் பொழுது அவன்வந்தடிதொழுது
 நன்றினிய எங்கள் நாரணரே நாயகமே
 பத்துநாளுண்டும்நான் படுத்திருக்கு மவ்வளவில்
 பெற்றுச்சுழிந்தவர்போல் பெரியபூவண்டர்வடிவாய்
 வந்தென்றனோடு வளப்பமென்ன சொல்லலுற்றார்
 சந்தமுடன் நானுரைத்தச் சட்டமறவாதபடி
 கொஞ்சநாள் தோப்பு குளிர்ந்தபதி யானதிலே
 அஞ்சிரண் டாண்டு அதில்வாழ்ந் திருந்துபின்னும்
 மூலகுண்டப் பதியில் மிகஇகனை செய்யெனவே
 ஏலமே சொன்னதெல்லாம் எண்ணமதி லில்லாமல்
 பெண்களைக் கண்டவுடன் பூத்தான மாய்மகிழ்ந்து
 கண்ணாட்ட மறந்து கலியை முடிப்பதற்கு
 நினைவு மயர்ந்து நிலைபேர்ந் திருக்குகிறான்

நாட்டுக்குற்றங் கேட்க நானையச்சு வைத்தற்கு
கோட்டு மடவாரைக் குறிப்பாக எண்ணிமிக
எண்ணி யிருக்குகிறான் இப்போது அங்கேசென்று
நண்ணிமூ லப்பதியில் நாடிவரச் சொல்லிவிடு
வரவில்லை யானால் மாதருடன் மக்களையும்
சரமதையும் வாங்கிடுவேன் சுவாமியுடன் போயுரைநீ
என்றுசொல்லி நாளும் எட்டுரண் டாச்சுதையா
அன்று வுரைக்க அய்யாமிகக் கோபமுற்று
பாவிப் பயலே பகராம லித்தனைநாள்
மேவி யிருந்தாயே மெல்லி யிழந்தேனே
தீட்டிவைத்த சொற்பனத்தை சொல்லாதிருந்ததினால்
கூட்டில் மிகவாழ்ந்த கிளியைமிகத் தோற்றேனே
முந்திவந்து நீயும் மொழிந்ததே யுண்டானால்
என்ற னிளமயிலை இழந்துமிக வாடேனே
பூவண்டரானால் பெரிய பிதாவல்லவோ
மாவண்டப் பயலே வந்துசொல்லாதிருந்தாய்

அய்யா மூலகுண்டப்பதி எழுந்தருளல்

இப்போதப் பதிக்கு எழுந்தருள வேணுமென்று
மைப்போடு வொத்த மாதரொடு மக்களுமே
கூடி நடந்தார் கூண்டரிய பொற்பதியில்
தேடிமூலப்பதியின் சிறப்பெல்லாந் தான்பார்த்து
ஏலமே இப்பதியில் எட்டுநாட்குள்ளேவந்தால்
மாலவரின் மக்களுக்கு மாய்வுசற்றும் வாராதே
கெடுத்தானே சொர்ப்பனம் கெணித்தவுடன் சொல்லாமல்
கொடுத்தோமே நம்முடைய குலமக்கள் மாதரையும்
இப்பதியில் வந்தால் எள்ளளவுந் தோசமில்லை
எப்பதியு மிப்பதிக்கு ஒவ்வாது என்றுசொல்லி
எல்லோ ருடனே எம்பெருமானுமகிழ்ந்து
அல்லல் வினைதீர்ந்து அதில்வாழ்ந் திருந்தனராம்
தோப்புப் பதிபோல் தொட்டிக்கட்டம்பலமும்
கோப்புப் புரையும் குளிர்ந்த மணியரங்கும்
பள்ளி யறையும் பார்சவுகை மண்டபமும்
துள்ளி யிகனை சுகசோ பனம்வரவே
பூம்பந்த லும்பெரிய புகுவீர மேடைகளும்
ஊண்புரையும் நல்ல உகத்தீர்ப்பு மேடைகளும்
சிணமாகச் செய்து சிறந்து மிகஇருந்து
குணமாக மாயன் கோதையொடு வாழ்ந்திருந்தார்
வாழ்ந்து திருநாள் ஞாயிறாழ்ச்சைமுதலாய்
ஆழ்ந்த திருமால் அவதாரக் காட்சியுடன்

கும்மி யிகனை குவலயத் தீர்ப்புரைத்துத்
 தம்மியல்பு கொண்டு சுவாமிவெண் பட்டுடுத்தித்
 தங்கக்குல்லாஅணிந்து தாமரிய நீராளம்
 எங்கு மகிழ எம்பெருமாள் தானணிந்து
 ஆயிழைமாரவர்க்கு அழகுவெண் பட்டுடுத்தி
 வாயிதமாய் மாயன் மகிழ்ந்துமிகக் கொண்டாடி
 மங்களமாயிகனை மகாயிகனைத் தான்கூறி
 சங்க மகிழ சுவாமி திருநாள்நடத்தி
 பாக்கியங்களோடே பவிசாக யிருந்து
 தாக்கமிக மாயன் சந்தோச மாய்மகிழ்ந்தார்
 ஊண்புரையும்நல்ல உகத்தீர்ப்புமேடைகளும்
 தாணாமாலயன்மாலை மணம்செய்யும்மண்டபமும்
 சிணமாய்முடித்து சிறந்ததொட்டில்மீதிருந்து
 குணமானவைகுண்டர் கும்மிபோட்டிருக்கையிலே
 முந்துமூலப்பதிக்கு மூவரும்தான்கூடி
 வந்துவைகுண்டரிடம் வளப்பமென்னசொல்லுமென்றார்
 அப்போதுவைகுண்டர் ஆதியைத்தானோக்கி
 இப்போதுசொல்லுகிறேன் என்வளமையத்தனையும்
 முன்னுவரியில்சொன்னபடி முறையுள்ளமாதர்களை
 நன்னூல்முறைப்படியே நானும்மணம்புரிந்தேன்
 நின்றுஇகனைகள் நித்தம்நடத்திவந்தேன்
 முன்பேமூலப்பதிக்கு முன்கூட்டிவாராமல்
 பெண்டுமுதல்பிள்ளைவரை பெருங்கலியில்தோற்றேனே
 நின்றுபாராமல் நேரேநடந்துவந்தோம்
 தோப்புப்பதிபோல் தொட்டிகட்டம்பலமும்
 கோப்புபலசெய்து கோடிதர்மம்வளர்த்து
 இன்றுவரைஇருக்கேன் எனமொழிந்தார்வைகுண்டர்
 நன்றுமகனே நடந்ததெலாம்நல்லதுதான்
 இன்னொருவிஞ்சை ஈயுகிறேன் நீயேற்று
 பண்ணுமணியே பராபரமே இக்கலியில்
 பார்வதியுமிங்கே பகவதியாய் வந்திருக்காள்
 சாரசரஸ்வதியும் தலைக்காட்டில் கொலுவிருக்காள்
 வள்ளிதெய்வானையும் வந்திருக்கார் செந்தூரில்
 தெள்ளியமாதர்களை சீக்கிரத்தில் கொண்டுவந்து
 ஆவலுள்ளஆண்டவராய் அவரவர்க்குநீசமைந்து
 நாவலர்கள்மெய்க்க நல்மணங்கள்செய்யுமென்றார்

அய்யாகன்னிபகவதி பதியேகல்

பொல்லாக் கலிநாடு பொன்றிவருங் காலமதில்
 வல்லாண்மை யான வாய்த்த பகவதிக்கும்

மாது உமைக்கும் மண்டைக்காட்டாள் பார்வதிக்கும்
 தீதகலும் வள்ளி தெய்வானை நாயகிக்கும்
 கலிமுடியு முன்னே கலியுகத்தோர் கண்காண
 வலியான மாதர்களை மணமுகிக்க வேணுமென்று
 முன்னுரைத்த ஆகமத்தின் முறைநூற் படியாலே
 நன்னூல் வழியாய் நாமுகிக்க வேணுமென்று
 உள்ளில் மிகஅடக்கி உன்னித் திருமாலும்
 வள்ளலந்த மாகுமரி வாழும் பகவதியை
 மாயமாய்க் கொண்டு வரவேணு மென்றுசொல்லி
 உபாயமாய் மனதில் உடைய பரனினைத்தார்
 கிழவனா கச்சமைந்து கிருதஞ்செய்ய வேணுமென்று
 தளதளெனத் தேகம் தன்னுடம் புமினுக்காய்
 மெக்குவாய் பொக்கனுமாய் முடியுமிக வெண்ணரையாய்
 கக்க லிருமலுமாய்க் கையதிலே கோலூன்றி
 தள்ளாடி மெள்ளச் சன்னை மிகப்போட்டுப்
 பிள்ளாய்ப் பகவதியே பேத்தியென்றன்பொன்மகளே
 கண்ணு மயிலே கனகவொளி மாமணியே
 பெண்பிள்ளாய்ப்பேத்தி பேரனுக்குக்கஞ்சிவிடு
 என்றுசொல்லி மெள்ள ஏந்திழையாள் தானிருக்கும்
 குன்றுமணிக் கோவிலுக்குள் குன்னிமெள்ளச் சென்றனரே
 பேத்தியென்ற சொல்லைப் பிரியமுடன் நாயகியும்
 காதில் மிகக்கேட்டு கன்னி மிகப்பார்த்து
 ஆர்காணும் நானிருக்கும் அரங்குக்குள் வாறதுதான்
 பாரழியும் நாளோ பையரங்குக் குள்ளேவந்தாய்
 எங்கிருந்து நீதான் எவ்வருன்பேரேது
 கிங்கிலுக்க வந்தவனோ கிழவன்தா னோவுரைநீ
 அம்மா என்பேத்திஆயிழையே நாயகியே
 சும்மா மயங்காதே சூட்சமொன்று மில்லையம்மா
 பரமார்த்த மம்மா பழனிமலை யென்றனக்கு
 விதமாற்ற மில்லை வினோதவித்தை தானுமில்லை
 இலாடகுருவம்மா இராமனென்றன் பேர்பேத்தி
 திலாடமதிலிருந்து தீர்த்தமிங்காடவந்தேன்
 வந்தேனான் கண்மயக்காய் வழிதப்பி யிங்கேதான்
 உந்தன் திருப்பதியை ஒருஅகரமென்றிருந்தேன்
 மகளே யென்பேத்தி மாஞாலமொன்றுமில்லை
 செகமெல்லாந் தீர்த்தம் சென்றேனா னிவ்வயதுள்
 உன்னுடைய தீர்த்தம் உகந்தாட இப்போவந்தேன்
 பின்னுமொரு பேச்சு பேசுகிறா ரிவ்வுலகில்
 இன்றுந் தன்பதியில் இருந்திந்தராவிடிந்தால்
 நின்றுநின்று போயாலும் நிச்சயம்பார்த்தேமகிழ்ந்து

என்னுடைய லுருக்கு ஏகவே ணும்பேத்தி
 பொன்னு மகளே பேத்தியெனப் போத்திசொன்னார்
 பேத்தியென்றுரைத்த போதுபொன்பகவதித்தாய்மெச்சிப்
 போத்தியேயுமக்குகொஞ்சம் பொரிமாவுபிசைந்துதாறேன்
 ஏற்றுநீ ரிளைப்பு மாறி இன்றிரா கழித்து ஏகும்
 சாற்றியமொழியைக்கேட்டு தனதுளமகிழ்ந்தார் போத்தி
 அம்மா நீசொன்ன அருமை யெனக்கதிகம்
 மும்மார்க்கு மேற்று முகுந்தன் பதம்பெறுவாய்
 தாகமல்லால் பசிகள் தானெனக்கு இல்லையம்மா
 தேகமது வாடாமல் செலந்தந்தால்போதுமென்றார்
 பால்மோரு போலே பதங்கொடுத்து மாகுமரி
 காலாறிப் போமெனவே கன்னி மிகவுரைத்தாள்
 தாக மதுதீர்ந்து தானிருக்கு மப்பொழுது
 நாகரீகக் குமரி நாயகியுமேதுரைப்பாள்
 போற்றி யுமக்குப்போதவய தானதினால்
 நாற்றிசைகளெங்கும் நடமாட்ட மாயிருக்கும்
 ஏதேது தீர்த்தம் இகனைபல மாயுளது
 மாதோடே சொல்லும்மாபெரியபோத்தியென்றாள்
 உடனே கிழவன் உளமகிழ்ந்து நன்றெனவே
 மடமாதே காசி மகாதீர்த்தம் நல்லதுதான்
 கன்னி மாகுமரி காசித்தீர்த்தம் நிகராம்
 பின்னு மற்றதெல்லாம் பிரமாண மப்படிதான்
 இப்போ தொருசெய்தி இராச்சியத்தில் சொல்லுகிறார்
 எப்படியோ நிசமாய் இருந்தாலது மேன்மையதாம்
 என்றுரைக்க நல்ல இளங்குமரி ஏதுரைப்பாள்
 விண்டுரைத்த ஞாயமதை விளம்புவீர் போத்தியென்றாள்
 அப்போது கிழவன் ஆச்சரிய மாய்மகிந்து
 இப்போது வேணும் இவளை மிகஇளக்க
 என்று மனதுள் இருத்தி மிகத்தெளிந்து
 மன்றுதனில் கேட்ட வளமைகே ளென்றுசொல்லி
 ஆயிரத் தெட்டாண்டாம் ஆனதொரு மாசியிலாம்
 வாயிதமாய்ச் செந்தூர் வாரிதனிலேபிறந்து
 வைகுண்ட மென்று வையகத்தில் வந்திருந்து
 கைகண்ட அற்புதங்கள் கனகோடி செய்கிறாராம்
 தண்ணீ ரதுவாம் தான்கொடுக்கு முத்திரியாம்
 மண்ணிலுள்ளோர் யாரும் வந்து வணங்குறாராம்
 தண்ணீர் மண்ணீந்து சகலவினை தீர்க்கிறாராம்
 புண்ணிய தானங்கள் போதமிகச்செய்கிறாராம்
 குட்டங் குறைநோவு குருடேமை யானதுவும்
 கட்டங் கொடியக் கர்மமுதல் தீர்க்கிறாராம்

மைந்தர் கொடுக்கிறாராம் மகாதர்மஞ்செய்கிறாராம்
 மனுப்பேரில் பேயை மாகிலுக்க மாயாட்டித்
 தனுப்பெலங்கள் வாங்கி சருவி லெரிக்கிறாராம்
 தெய்வமட வாரெனவே தேவியேழு பெண்களையும்
 வைய மறிய மாலையிட்டுக் கொண்டாராம்
 நித்தந்திருநாள்போல் நீணிலத் துள்ளோர்கள்
 மெத்தக் குழுக்காய் மிகவந்து கூடுறாராம்
 டம்மான வெடிகள் டகுடகென நாகசுரம்
 இம்மாத்திர மெனவே எண்ணவுங் கூடாதாம்
 காட்சிரெம்ப வுண்டாம் கலிமுடிக்க வந்தோமென்றும்
 பேச்சுமிகச் சொல்லி பிரான்யாமங் கூறுறாராம்
 இப்படியே பேச்சு இதுவுறுதி யானாக்கால்
 எப்படியுங் கர்த்தன் இவரெனவே சொல்லிடலாம்
 அல்லாமல் கலியுகங்கள்அழியுகின்ற நாளையிலே
 சொல்லால் பெரிய திருமால் சொரூபமதாய்த்
 தெச்சணத்தில் வந்து திருவிளையாட் டாகுமென
 அச்சமறப் பேச்சொன்று ஆதியிலே கேட்டதுண்டு
 அந்த முறைதானோ அவனியிலே கேட்கிறது
 எந்த விதமோ தெரியுதில்லை யென்பேத்தி
 போய்ப்பார்த்தால்தெரியும் பொன்மகளேபேத்தியென்றார்
 வாய்பார்த்த போது மாது மிகமகிழ்ந்து
 கண்ணரிய போத்தி காரணத்து நற்போத்தி
 திண்ணமுள்ள போத்தி செப்புவதை நீர்கேளும்
 தெய்வ மடவாரைத் திருமணங்கள் செய்தாரென்று
 வையமது சொன்ன வளமுரைத்தீ ரென்போத்தி
 மாதரையும் பார்க்க மனவிருப்பமாயிருக்கு
 ஆதரவாய்ப் போத்தி அதுவரையும் என்னையும்நீர்
 கூட்டிக்கொண்டு போவீர் கிழவனானபோத்தி
 பூட்டியுந் தன்பிறகே பிள்ளைபோலேவருவேன்
 செய்தியென்ன வென்று தேவி யுருக்கமுடன்
 செய்தி மிகவடைந்த தாதனோடேயுரைத்தாள்
 அப்பொழுது லாடகுரு அவரேது சொல்லலுற்றார்
 இப்படியே சொன்னதற்கு யான்கூட்டிப் போயிடுவேன்
 ஓடி நடக்க ஓட்டாது தள்ளாட்டம்
 கூடி நடக்கக் குறுக்குப் பெலக்காது
 பேசி நடக்கப் பிசுமம்மா என்னாக்கு
 வீசி நடக்க விழிக்குக்கொஞ்சமறைவு
 கக்க லிருமல் கால்பெலக்க வொட்டாது
 சிக்கெனவே நடந்தால் செருக்கிரும லீளைவரும்
 இத்தனை துன்பம் இருக்குங் கிழவனுடன்

சிற்றிடையீர் நல்ல சிறுபிராயம்நடந்தால்
 ஒக்குமோ பேத்தி உன்னடையு மென்னடையும்
 பக்குவமோ நான்தான் பாதை நடப்பதற்கு
 நானடப்பேன் காதவழி நாலுநாள் தங்கலென
 நீயென்னோ டேநடந்தால் நிகராமோ பேத்தியென்றார்
 அப்போது நல்ல ஆயிழையு மேதுரைப்பாள்
 நற்போடு வொத்த நம்முடைய பேராநீர்
 வேறாட்கள் கூடவெளியேறப்போகாது
 வீறாகப் போத்தி மெல்லநடையாகிடினும்
 உம்மோடே நடக்க உள்ளாசையாயிருக்கு
 எம்மாத்திரம் நாட்கள் எவ்வளவு சென்றாலும்
 பைய இருந்திருந்து பாதை மிகநடந்து
 நெய்யதியக் கன்னி நேரிழைமா ரேழ்வரையும்
 பார்த்து வரவேணும் பண்டையுள்ள போத்தியென்றாள்
 சாற்று மொழிகேட்டு தாதன் மிகமகிழ்ந்து
 அப்படியே யானால் ஆயிழையே யுன்னருகில்
 பொற்பணிவேலைபுரியும்பெண்ணாரறியாமல்
 இங்குள்ள பேர்கள் எள்ளளவு மறியாமல்
 கங்கைக் கரைவழியே காணாது போய்விடுவோம்
 போக வென்றாலும் பொழுது புறப்படுமுன்
 ஏகவேணும் நாமென்று இயல்பாயுரைத்தனராம்
 அப்போது கன்னி ஆயிழையும் நல்லதென்று
 இப்போ தெழுந்திரியும் இதுகடந்து போவோமெனச்
 சொல்லிக் கிழவன்சிரித்து மனமகிழ்ந்து
 நல்லகாரியமெனவே நாம்போவோமென்றுவுன்னி
 அரிஹரி கோவிந்தா அலைதுயின்றாய் போற்றியென்று
 ஹரிஹரி கோவிந்தா காரியங்கைக் கொண்டோமென்று
 குன்னி மிகவெழுந்து கோலு மிகபிடித்து
 உன்னி யிருப்பும்விட்டு உடனே வெளியில்வந்து
 சன்னை மிகஇருமித் தள்ளாடித் தள்ளாடிப்
 பின்னே விழுவார்போல் போத்திமுன்னிற்கையிலே
 மாது கதவெல்லாம் வாங்கி மிகஅடைத்துக்
 கேது விளைத்துவந்த கிழவன்பின் னாலேகி
 வந்தவளை யழைத்து வாவா பிறகெனவே
 சந்தமுடன் லாடகுரு சாடைசெய்து முன்னடந்தார்
 முன்னடக்கப் போத்தி மொய்குழலாள் பின்னடக்க
 அன்னநடைகள் விட்டு அலைவாய்க் கரைவழியே
 முட்டாங்கு மிட்டு முகந்தெரியா வண்ணமவள்
 கட்டாய்க் கவிழ்ந்து கன்னி பகவதியும்
 கிழவன் பிறகே கிளிமொழியாள் தானடக்க

மலர்மாரி தூவ வாயு மரைவீச
 பூமி குலுங்காமல் பொருப்பு மசையாமல்
 காமி குமரி காலசையாமல்நடந்தாள்
 நடக்கும் வழிதனிலே நாயகியோடுகேட்பார்
 வடக்குநாடுநமக்கு வசந்தான் வழிநடப்பு
 தெச்சணா பூமி திசைமாற்ற மாயிருக்கும்
 பச்சை வளையணிந்த பாவையரே பார்த்துநட
 திக்குத் திசைகள் தெரியுதில்லை யென்பேத்தி
 முக்கொரு மூலைதன்னை முன்னாடிப் போவோமென
 வாரிக் கரைவழியே வாய்த்தநேர் மேற்காகக்
 காரிருளாகு முன்னே கால்விரைவாய்ப்போவோமெனச்
 சொல்லச் சிறுகன்னி தியங்கிமெள்ளவாயுரைப்பாள்
 அல்லல் வினையோ ஆண்டவன் தன்செயலோ
 வெளிகாணாதேயிருந்த மெல்லி வெளியில்வந்தால்
 வழிதான் தெரியுமோகாண் மாபெரிய போத்தியென்றாள்
 பதறாதே பெண்கொடியேபகவான் துணையுண்டுமடி
 இதறாதே நாமள் இவ்வழியே சென்றாக்கால்
 தெச்சணத்தில் பள்ளிக்கொண்டு தெய்வமட வார்களையும்
 நிச்சயம் மணம்புரிந்த நீலவண்ண ருண்டுமடி
 கலங்காதே கண்ணே கடற்கரையே போவோம்
 விலங்காம லிவ்வழியே மேற்குநோக் கிப்போவோம்
 என்றுசொல்லி மாதை இளக்கிமிகப் போகையிலே
 அன்றந்த வாரி அதற்கு வடபுறமாய்
 இடம்மான வோசை டகுடகாவென்றுமிக
 இடம்மானம் நாகசுரம் இரைச்சல் மிககேட்டுச்
 சற்றே பொறுபேத்தி சத்தமொன்று கேட்குதிங்கே
 மெத்த இரைச்சல் மேளத் தொனிகேட்குக்
 குரவை யொலியும் குத்து வெடியுங்கேட்குப்
 பரசா திக்குரல்கள் பலவிதமாய்க் கேட்குப்
 பார்த்து நடப்போம் பாதைவிட் டுவிலகிச்
 சற்று வடக்கேறி தான்பார்த்துப் போவோமென
 என்றுரைக்கப் போத்தி இயம்புவாள் நாயகியும்
 நன்றுநன்று கிழவா நடவுமுன் னேயெனவே
 தண்டையணி மடவாள் சடைத்து முகம்வாடி
 கெண்டையக்கண் மடவாள் கிள்ளைபோலேயுரைத்தாள்
 குன்னிமெள்ளக் கிழவன் கோலூன்றிக் காலூன்றி
 மின்னிடையே பையவென்று மெல்லவடக்கேறினராம்
 வடக்கேறி மாதை வலம்விட்டுத் தான்கூட்டி
 நடக்கையிலே ஆளிரைச்சல் நாடி மிக்ககேட்டு
 அன்ன நடையழகி அமிர்தவாய்ச் சொல்லழகி

சின்ன இடையழகி திசைமயங்கி யேதுரைப்பாள்
கண்ணினிய போத்திகாரணத்து நற்போத்தி
நண்ணினிய போத்தி நானுரைக்குஞ் செய்திகேளும்
சனக்கூட்டம் ரெம்பத் தான்காணு மானதினால்
எனைக்கூட்டிக் கொண்டு இதில்விட் டகலாதேயும்
திக்குத் திசையெனக்குத் தெரியாது கண்டிரே
பக்குவங்கள் சொன்னேன் பாத மடைக்கலமே
கைக்குள் விட்டுக்கொண்டு கன்னியரைத் தான்காட்டிப்
பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு பகலோனுதிக்குமுன்னே
என்பதியில் கொண்டு இருத்தியெனை வைத்தீரால்
பொன்பதினாயிரத்தால் புனைந்தவொருதாவடந்தான்
உம்முடைய மார்பில் உடனணிவேன் கண்டிரே
எம்முடைய மானம் இருக்குதுகாணும்மிடத்தில்
ஒருவ ரறியாமல்உபாயமாய்க் கொண்டுஎன்னை
திருவனப்பதிக்குள் சேர்த்துவையும் போத்தியென்றாள்
பேத்தி பதறாதே பெரியபதிசேர்த்துவைப்பேன்
காற்று அசங்காத கண்ணர்பதி சேர்த்துவைப்பேன்
மலங்கா தேபேத்தி வான்பதியில் வாழ்ந்திருக்க
கலங்கா தேசேர்த்துக் கண்ணாணை வைத்திடுவேன்
என்றுரைக்கப் போத்தி இளவரசியுமகிழ்ந்து
அன்றந்தக் கிழவன் அருகிலொண்டித் தானடந்து
ஆளுக் கிடைநடுவே ஆயிழையும் போத்தியுமாய்த்
தோளுப் பிடித்தாற்போல் தோகையரும் வந்தனராம்

வந்தனள் பதியின் சீரும்வளர்மணி மேடைக் காலும்
சந்தன வாடை வீசும் தலமது நருட்கள் சீரும்
செந்தமிழ் தர்மச் சீரும் சிவாலயத் தெருக்கள்நேரும்
புந்தியில் மகிழ்ச்சை கூர்ந்துபோத்தியை மெச்ச வாளே

போற்றிநீருரைத்த தெல்லாம்பொய்யில்லை மெய்யதாகும்
சாற்றினீர் பின்னுந்தெய்வத் தார்குழலுண்டு மென்று
பார்த்துநீர் நமக்குக் காட்டும் பைங்கிளி மாரை யெல்லாம்
சீத்துவ மாக எந்தன் சிந்தையி லறிய என்றாள்

உடனந்தக் கிழவன் தானும்உள்ளது தானே யென்று
மடமயில் குமரி தன்னை வாவென அழைத்துக் கூட்டி
குடதன முடையா ரானக் கோதையர் கோவில் புக்கி
நடைதனில் நின்று கொண்டு நாரிய ரிவர்தா மென்றார்

பார்த்தந்த மடவா ளானப்பகவதி மாது சொல்வாள்
சேர்த்திந்த மடவார் தம்மைத் திருமணஞ் செய்த மன்னர்

ஏற்றெந்த இடத்தே வாழ்வார்இதுநமக் கறியக் காட்டிக்
சாற்றிந்தத் தலமுங் காட்டித்தன்பதி போவோ மென்றாள்

பகவதிக்குச் சச்சிதானந்தவடிவைக் காண அருளல்

ஆதிக் கிழவா அரிவைகன்னி மார்களையும்
நீதி யுடன்கண்டேன் நேரிழைமார் தம்மைமணம்
செய்த கணவரையும் சென்றுபார்த்ததே நாமும்
நெய்தரிய நம்பதியில் நாம்போவோம் வாருமையா
என்றுரைக்க மாது இளங்கிழவனேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று பேத்தி நாயகிமார் மன்னனையும்
இன்றுநீ காண இப்போது காட்டுகிறேன்
பார்த்துக்கோ வென்று பையவா வென்றுசொல்லிக்
கோற்றுக் குருவம்பலத்தில் கும்மிமிகக்கொண்டாடி
நாட்டுத்தீர்வைக் கணக்கு நவின்றிருக்கும் வேளையிலே
காட்டிக் கொடுத்தார் கரியமால் நாரணரை
பகவதியாள் வந்து பார்க்கின்ற அப்பொழுது
சுகபதியாள் கண்ணதுக்குத் துய்யத்திருமாலும்
பச்சை நிறமும் பவளவாய்க் கனியிதழும்
நச்சரவில் பள்ளிகொண்டநல்லசொரு பம்போலே
தண்டையணிக்காலும் தாமரைக்கை பொன்முகமும்
கெண்டையக்கண் மாலும் கிரணவொளிரத்தினம்போல்
செம்பவள வாயும் சிறந்த பீதாம்பரத்துடனே
அம்பலத்தே நின்றுஆனந்த மேபுரிய
ஆனந்த மானஅழகு பகவதியும்
தானந்த மான சச்சிதானந்த வடிவைக்
கண்டந்த மாது கண்மூடா வண்ணமங்கே
நின்று அவள்பார்த்து நெஞ்சந்தடு மாறினதை
கிழவரவறிந்து கிளிமொழியைவிட்டகல
பழவ ரொருசொருபம் பாச மிகஎடுத்துக்
கைநெகிழ்ந்து மாயன் கனகபதி மீதில்வந்தார்
மைவளைய மாது மாறிமனதேதிரும்பிப்
பார்த்தா ளருகில் பண்பாக நின்றதொரு
கூத்தாடித் தாதனையும் கோதைமிகக்காணாமல்
பாவிக் கிழவன் பாதகங்கள் செய்தானே
லாவிலாவிக்கொஞ்சம் லாவிமிகத் தேடலுற்றாள்
அய்யோ கெடுத்தானே ஆதிக் கிழவனம்மை
மெய்யோ நென்றிருந்தோம் வெளியேற்றி விட்டானே
எங்கேயினிக்கண்டுஎன்பதியில் போவேனான்
திங்க னுதிக்குதல்லோ சேவல்குரலாகுதல்லோ
நிலவெளிச்சமாகுதல்லோ நிற்கிழவனையுங்காணலையே

குலமுழிவ தாச்சே குவலயங்கே டாகுதல்லோ
 மான மழிந்தாச்சே வையகமும் பேச்சாச்சே
 தான மழிந்தாச்சே சங்கையினி கெட்டாச்சே
 இக்கிழவ னம்மை இளக்கியிங்கே கொண்டுவந்து
 மொக்கை மிகக்கெடுத்து மோசஞ்செய்ய வந்தானோ
 என்னபோ லாச்சு எந்தலையின் கூறிதுவோ
 அன்னம்போல் வார்த்தை ஆசார மாயுரைத்துச்
 சந்தியில்பந்தாக்கினானே சளக்கிழவன் நம்மையின்று
 சுந்தரியு மெத்தச் சோர்ந்துமனதேகலங்கி
 புலம்புவாள் தனியே பொன்னும் பகவதியும்
 சிலம்பணியும் நாயகியும் தியங்கிப் புலம்பினளாம்
 என்னைப் படைத்தவரே ஈசுரரே தஞ்சமென்று
 பொன்னனைய மாதும் புலம்பித்தவிக்கலுற்றாள்
 தலையிலெழுதுஞ் சங்கரரே தஞ்சமென
 உலையில் மெழுகதுபோல் ஓவியமும் உள்ளுடைந்து
 இனம்பிரிந்த மானதுபோல் ஈயமது போலிளகி
 மனம்பிரிந்து மாது மதலையழுதாப்போல்
 பிறப்பித்தச் சீமானே பிஞ்ஞகனே தஞ்சமென்று
 சிறப்பித்த மாது தியங்கி மயங்கலுற்றாள்
 மாது பகவதியாள் வயசுபதி னாறுடையாள்
 சாருமிட மற்றார்போல் தனியே புலம்பலுற்றாள்
 கண்ணினிய சொல்லாள் கரியமகா ஈசொரியாள்
 எண்ணுஞ் சாகாமல் இருக்கும் பகவதியாள்
 தாயில்லாப் பிள்ளை தயங்கினாற்போலேநின்று
 வாய்குளறிக் கண்ணீர் வடிய மிகஅழுதாள்
 சோடு பிரிந்த துய்யப்புறாவுமிரங்கிப்
 போடுகின்ற சத்தம் போலே குரல்நிகழ்த்தி
 உள்ளுக்குள் நோக்கும் ஓவியத்தின் தன்குரலும்
 எள்ளுக்குள்ளெண்ணெயென இருந்துமிருக்கலைத்தான்
 சங்குக்குள் பிறந்த சமயத்திருமணியும்
 எங்கும் புகழ்பெற்ற ஈசொரியாள் மாமயிலும்
 தனியே யிருந்து தனதுள் ளகமடக்கி
 மனிதர் காணாமல் மறைந்துநின்று மாதுநல்லாள்
 கிழவன் தனைத்தேடி கிளிமொழியாள்பார்த்துக்
 களப நிறத்தாள் காணாமல் வாடலுற்றாள்
 கூட்டிக்கொண்டு வந்த கூனுக் கிழவனையும்
 காட்டித்தர மாட்டிரோ கன்னிகுலமாதர்களே
 ஆதிமகா லட்சுமியே அண்டமளந்தவளே
 சோதி மகாபரணேதுணைசெய்ய மாட்டிரோ
 அன்னபட்சி மாமரங்காள் ஆவினங்கா னூர்வனங்காள்

என்னைமிகக் கூட்டிவந்த இளங்கிழவனைக் காட்டித்
தாரீரோ என்றனுட சந்தபதி நான்போக
வாரீரோ என்மனது வாட்டந் தவிர்ப்பதற்கு
என்று புலம்பி இளங்குழலித் தேடுகையில்
குன்றுமேல் திங்கள் குதிக்குமந்த வேளையதாம்
வேளை யறிந்து மெல்லி பொன்வண்டதுபோல்
சூழநிற்கும் புன்னைப் பூவிலொரு சூட்மதாய்
இருந்தாள் பொன்வண்டாய் ஏற்றபக லேகும்வரை
தருந்தார மார்பன் சுவாமி மிகஅறிந்து
பகவதிக்கு மங்களங்கள் பாடி மகிழ்ச்சையுடன்
சுகம்பெரிய மாயன் சோபனங்கள் கொண்டாட
ஆடிக் களித்து அகமகிழ்ந்தாரச்சுதரும்
கூடிநிற்கும் பேரோடு கூறிமிக ஆடிடுவார்
நாட்டை யழிக்க நமக்கு வொருமுகூர்த்தம்
பேட்டைதர்மந் தோணப் போகுதின்றென்றனக்கு
என்று கும்மிபோட்டு இளங்குழலையும்பார்த்து
இன்று இருவென்று எம்பெருமானுமாட
நல்ல பகவதியாள்நாடிப்பொன் வண்டதுபோல்
செல்லப் பதுங்கித் திசைமயக்கமாயிருந்தாள்
பகற்பொழுது மாறி பகவானடைந்தபின்பு
உகப்படைப்பு மின்னாள்ஒருகுழந்தை போலாகி
பத்து வயசுப் பிராயம்போலேசமைந்து
சித்துப்பலதுடையாள் சேர்ந்தவுயிர்க்கண்மணியாள்
இரண்டு பொழுதாச்சே நம்பதியை விட்டினகி
பண்டு பதிக்கேகப் பாதைசற்றுங் காணலையே
நாலுதிசையுண்டுமென்பார் நமக்குசற்றுந்தோணலையே
கோலுன்றுங் கிழவன் கூட்டிவந்த பாதையதும்
சற்றுந் தெரியலையே தலையிலெழுதுஞ்சிவனே
முற்றுமிந்த நாடு முடிமாய்ந்து போவதற்கோ
நரைக்கிழவன் நம்மை நடுச்சபையில் கொண்டுவிட்டான்
உரைத்திடுவாரிந்த ஊரிலொருவசனம்
மாப்பிள்ளைக்கு வீங்கி வறட்டுக்கிழவன்கூட
போய்ப்பிழைத்தாளென்று புவனஞ்சொல்வாரிதுவே
நம்முடைய மட்டும் நாயன் விதித்தானோ
சும்மாயிந்தக்கிழவன் சோலிபண்ண வந்தானோ
படைத்த பரனே பாவியே யென்றலையில்
நடத்தை யெழுதி நவின்றதுவு மிப்படியோ
பரதவித்து மாது பலபலவாயெண்ணிமிக
விரதமுற்று மாது மெல்லி யிளமயில்போல்
ஆளுக் கிடையேஅன்னம்போ லேதிரிந்து

கூழு குடித்தக் குறுங்கிழவ னைத்தேடி
 திரியும் பொழுது செய்யதிரு மாலவரும்
 பரியேறும் பெருமாள் பகவதியைக்கண்டவரும்
 இனியிவளையிந்த ராச்சியத்தில் நம்முடைய
 மனிதப்பெண் கூட்டிலிட்டுமாலையிட வேணுமென்று
 நினைத்துப் பெருமாள் நேரிழையைத்தான்மயக்கி
 புனைத்தொருபெண்ணுடைய பொற்கூட்டுக்குள்ளடைத்து
 தாண்டவமாடுஞ்சபையில் சனங்களெல்லோருமறிய
 காண்ட மிகப்படித்துக் கன்னிப்பகவதியை
 மனுவறிய அண்டவானலோ கமறிய
 இனிமணங்களிவளை யாம்புரிய வேணுமென்று
 நிச்சித் தொருபெண் நிலையுங் குறிபார்த்து
 எச்சரிக்கையான இளமயிலாள் தன்கூட்டில்
 அடைத்தார் பெருமாள் ஆயிழையும் வெகுவாய்ப்
 படைத்தோரருளால் பாரீரேழு மயங்கப்
 பாடினாள் காண்டம் பகவதித்தாய் நாயகியும்
 நாடியவள்படித்த நற்காண்ட மானதுதான்
 புகன்றாலுலகம் பொடிப்போலுதிர்ந்திடுமே
 உகந்தான் முடிய உரைக்கிறாள் காண்டமது
 மனுவி னுடலதையும் மாகுலுக்கமாய்க்குலுக்கி
 தனுவளைத்தாற் போலே சடலந்தனைவளைத்து
 ஆளுக் கிடையதிலே ஆட்டிச்சடலமதைத்
 தூளு மிகப்பறந்து தூசிவானமடையச்
 சடலந்தனையாட்டித் தான்கோபமாய்க்குலுக்கித்
 தடதடெனச்சவாமியுட தாளடியில்வீழ்ந்து
 பாவிநீயிந்தப் பாரழிக்க வந்துளங்கள்
 ஆவி மறுக அவனிதனி லெங்களையும்
 சீரழிக்கவென்றோ தெச்சணத்தில் வந்திருந்தாய்
 போரழிவு இல்லாமல் பொன்று கலியதிலே
 பொல்லாத நீசனுட பிதிரையெல் லாமழித்துச்
 சொல்லொன்றுக் குள்ளே தெய்வகன்னி மக்களையும்
 வைத்தாள நீயும் வந்தாக்காலெங்களுட
 மெய்த்தானமழிக்க மேன்மையோவுன்றனக்குப்
 பாவிநீ யென்னிடத்தில் பருங்கிழவ னாகவந்து
 தேவியென்றன்மானமெல்லாம் சீரழித்துப் போட்டாயே
 இவ்வளமை செய்வாய் என்றேநான் முன்னறிந்தால்
 பொவ்வாயில் தீயெரியப் போடுவேனக்கினியை
 என்கோவில் வந்து என்னைக்கண் மாயமதாய்
 உன்கோவில் வாசலிலே விட்டாட்டுப்பார்க்கிறாயே
 என்னமாய மாக இங்கேகொண்டு வந்தாய்நீ

பொன்னம்பலத் தீசன் பொடிப்படுவானிங்கில்லையோ
 பொல்லா தகத்தீசன் பொருப்பேறி மாண்டானோ
 எல்லா ஆபத்தும் இத்தனைநாள் காத்துஇப்போ
 மாண்டானோ அகத்தீசன் மாமுனியாய்ப் போனானோ
 வேண்டு மென்றகாலம் வேம்புமினிப்பானதுபோல்
 பார்வதி மாதுமையும் பரமே சொரியாளும்
 சீர்பதியென் னக்காள் சிறந்தமண்டைக் காட்டாளும்
 ஒக்கொன்றாய்சேர்ந்தாரோ ஓவியம்நான்வேண்டாமென்று
 அக்கறுகு சூடும் ஆதி வெறுத்தாரோ
 மூவாதி மூவருக்கு முன்னுதித்து வந்தவனோ
 இவனுடைய மாயம் என்னசொல்லப் போறோம்நாம்
 சிவனுக்கு மென்னுடைய செய்தி தெரியுமல்லோ
 ஆருக்கு மடங்காத அதிகாரம் பெற்றவனோ
 பாருக்குள் வந்து பரிசு கெடுக்கிறானே
 போகவழி சொல்வீர்களோ பொன்னுகன்னி யெம்பதிக்கு
 ஏகவழி சற்றும் எனக்குத்தெரியல்லையே
 என்று பகவதியாள் இரைஞ்சிமிகக் கூச்சலிட்டு
 மன்றுதனில் வீழ்ந்து மாபுலப்பமாயமுதாள்

புலம்பிடத்திருமால் மாதைபொறுபிள்ளாய் பெண்ணே
 சலம்பிநீ யுரைத்தா லோகம் தட்டுண்டு போமோ சொல்லு
 பலம்பெற வுனக்கு இந்தப் பருவமா மணங்கள் செய்ய
 நலம்பெற வரங்கள் பெற்ற நற்பரத் தீசன் நானே

நானென்ற ஈச னானால் நானிலம் பிறவார் கள்ளக்
 கோனென்ற இடையன் சாமிக்கோபாலனானதாலே
 தானென்று உலகில்தோன்றிசடாட்சர ஆட்டு மாடி
 நானென்று வேடம் பூணும் நாரணன் நீதா னென்றாள்

நாரணன்நீ நீதானென்று நவின்றது சரிதான் பெண்ணே
 காரண வுகத்துக் கெல்லாம் கருவுதித் தோங்கு மாத்ரி
 நாரண ஈச னல்லால் நடப்புவே றாரு சொல்லு
 வாரணக் குயில்போல்வன்ன மயிலென வுரைத்தா ரையா

உரைத்திடு மொழியைக் கேட்டு உறுமியே கோபமுற்று
 வரைத்தடம் புலிபோல் சீறி மங்கையு மாறிச்சொல்வாள்
 நரைத்துமே புலச்சை கெட்ட நாரண ஈச னென்று
 துரைத்தனமாகசொல்லச்சுணையுண்டோவுனக்கென்றாள்

சுணையுண்டோஎன்றுசொன்ன சுந்தரப்பெண்ணேகேளு
 கணையுண்டோஅம்புமுண்டோ கலிமாயைதனையழிக்க

இணையுண்டோ எம்மைப்போல யாருமே இல்லை இல்லை
அணையுண்டோ ஆண்மையுண்டோ அதுசாதிக்குணமே என்றார்

சாதிக்குச் சாதி நீயும் சமைந்துநல் வேடம் பூண்டு
தாதிக்குக் கணவன் போலும்சடமெடுத்த துடல்கள் போட்டு
வாதிக்குப்பிறப்பாய்ப்பின்னும் வழியுன்றன் குலமேகந்தன்
சாதிக்குச் சரியே வுன்றன் தன்குல மறிவேனானும்

அறிவேனானென்ற பெண்ணே ஆதியுமெனதுள் கண்டாய்
தறுமொழி சொல்ல வேண்டாம் தானுமாலயனும் நானே
உறுமொழியொருசொற் குள்ளே உகமதையாள நானும்
மறுமொழி யில்லா வண்ணம் வரம்பெற்ற நாதன் நானே

அப்போதரிவையரும் ஆதி முகம்நோக்கி
இப்போ துன்மருட்டு எல்லா மிகஅறிவேன்
சோலிமிகச் செய்யாதே கெஞ்சுகவாய்ப் பெண்ணாரைப்
பாதகங்க ளேராதே பாவையரை விட்டுவிடு
தோதகமாய் வித்தைத் தோகையரோடேறாது
எங்கள் கண்மயக்கம் எல்லா மிகத்தெளித்து
தங்கள்தங்கள் பதிக்குத் தானேக விட்டுவிடு
கேட்டந்த நாரணரும் கிளிமொழியோடுஏதுரைப்பார்
நாட்ட மடவாரே நானென்ன செய்தேன்காண்
உங்களைநான் கட்டிஓடிமிகப் போகாமல்
எங்களுட பொற்பதியில் இட்டிருக்கோ பிள்ளாய்ச்சொல்
போகவே னுமென்றால் பிடித்திழுப்பார்உண்டோசொல்
ஏகவே னுமென்றால் எழுந்திருந்து ஏகலாமே
மாயத் திருமேனி மனதுள்ளொன் றேயடக்கிப்
வாய்த்திரு வாய்மலர்ந்து உரைத்திடவே பெண்ணாளும்
வாயுரைத்தாற் போலே மனதுமிகச்சொல்லாதே
நீயுரைத்தாய் நெஞ்சம் நினைப்புவேறாயிருக்கும்
மாய மறிவாரோ மாயாதியுன்கூட்சம்
உபாயமறிய ஒருவராலேலாது
என்று மாகுமரி இப்படியே சொன்னவுடன்
நன்று நன்றென்று நாரணர்பின்னேதுரைப்பார்
பெண்ணே யெனதுடைய பேரழகிப் பொன்மயிலே
கண்ணையெனது கனியேயென் தெள்ளமுதே
அமுதவாய்ச்சொல்லழகி ஆசார வீச்சழகி
குமுதவாய்ப் பெண்ணே குமரிப்பகவதியே
தேனே மயிலே திகட்டாத தெள்ளமுதே
மானே குயிலே மரகதப்பெண்ணோவியமே

கிஞ்சகவாய்ப்பெண்ணை கிளிமொழியென் மாமயிலே
 செஞ்சுடரே நல்ல திரவியமாமணியே
 பொன்னும் பகவதியே பிள்ளாய்நான் சொல்வதுகேள்
 என்னுடைய பேரில் எள்ளவுங்குற்றமில்லை
 கலியழிய வயது காலஞ்சரி யானதினால்
 வலிய யுகமான வாய்த்ததர்மநற்புவிதான்
 பிறப்பதினாலிந்தப் பெரும்புவியில் நாம்பிறந்து
 சிறப்பதுகள் செய்து செய்கருமமுடித்து
 நாடாள் நமக்கு நல்லபலனானதினால்
 தாடாண்மையான சத்தி பகவதியே
 உண்மைதான் சொல்லுகிறேன் ஓவியமே நீகேளு
 தண்மையல்லால் வேறு தப்பிதங்கள் சொல்லேனான்

சிவன் ரோமரிஷிக்கு அருளியது

கயிலையங் கிரியில் கறைக்கண்டரீசுரரும்
 மயிலனையாளான மாது சரஸ்வதியும்
 மாது உமையாள் வாய்த்தகுல பார்வதியாள்
 சீதுபுகழ் லட்சுமியாள் சிறந்த பகவதியாள்
 மண்டைக்காட் டாள்தெய்வ மடந்தையேழுபேர்கள்
 குன்றிலுறை வள்ளி கோதைதெய்வானைவரை
 பூமடந்தை நல்ல பொன்னரியத்தேவியர்கள்
 பார்மடந்தை கங்கை பாணி மடந்தைமுதல்
 எல்லோருங் கூடி இருக்க வொருதலத்தில்
 வல்லாரு மீசர் வகுத்ததுவே நீகேளு
 கலியன் வரம்பெற்றுக் கயிலைதனை விட்டவனும்
 திலியனவனுகத்தில் தேவியவள் பெண்ணுடனே
 வருமந்த வேளையிலே மாமுனிரோமரிஷி
 திருஉமையாள் பங்கரோடு சென்றுநின்றேதுரைப்பார்
 நல்ல பரமேசுரரே நாட்டிலிந்தக்கலியன்
 வெல்லக்கூடாதவரம் வேண்டியிவன்போறதினால்
 எக்காலமையா இவன்முடி வாவதுதான்
 அக்காலமெல்லாம் அருளுமென்றானீசுரரை
 நல்லபரமேசுரரும் நாடிமுனி கேட்டதற்குச்
 சொல்லலுற்றார் பெண்ணை செவிகொடுத்துக் கேட்டிடுநீ
 மாமுனி கேளென்று மாயாத ஈசுரரும்
 தாமுனிந்து சொன்னத் தன்மை மிகக்கேளு
 பொல்லாக் கலியன் பொன்றியடி வேரறுவது
 எல்லா மறிய இலக்கறியக் கூறினராம்
 இவன்மா னும்போது இனத்துக் கினம்பகையாம்
 சிவஞான நினைவு செல்லாது தேசமதில்

கொலைகளவு ரெம்பக் கோள்கள் மிகுந்திருக்கும்
 தலைஞான வேதம் தடுமாறிக் கைவிடுவார்
 நேருக்குக் காலம் நெகிழ்ந்திருக்கும்பார்மீதில்
 போருக்கு யாரும் புத்தியாய்த்தானிருப்பார்
 பிள்ளைக்குத் தாயும் பெருத்தபகையாயிருக்கும்
 கள்ளக் கணவருட கருத்துமிக மாதருக்காம்
 கூடி யுடன்பிறந்த கோதையரைப் பெண்ணெனவே
 நாடி யவரெண்ணி நாணியிறப் பார் கோடி
 வாரி கோபிக்கும் வாங்கும் சிலஇடங்கள்
 மாரி மறைந்துவிடும் வாயுவது நோய்வீசும்
 கீழ்ச்சாதியெல்லாம் கெறுவிதங்கள் மிஞ்சியவர்
 மேல்சாதி தன்னை வேலைகொண்டு தான்வருவார்
 வம்பருக்கு நோக்கம் வாக்கில் மிகஇருக்கும்
 அன்பருக்கு நோக்கம் அடங்கி மிகஇருக்கும்
 மனுவதிலே கற்பிகழா மாதர்கற் பேயிழந்து
 தனுவாய்ப் புருஷனுட தன்வாக்குக் கேளார்கள்
 தெய்வ நிலைகள் தேசமதில் காணாது
 மைநெறியப் பெண்ணார் மனுநீதங் காணாது
 இராச நெறிநீதம் இராத்தியத்தில் காணாது
 பிராயம் வருமுன்னே பெண்கள் நிலையழிவார்
 தெய்வ மடவார் தேசமதிலேவருவார்
 வைய மறிய மாலையிட்டு வாழ்ந்திருப்பார்
 பார்பதியாள் ஈசொரியாள் பரமேசொரியாளும்
 சீர்பதியாளான சீதாதேவிமுதலாய்க்
 கன்னி குமரி கயிலைபுகழ் மாதரெல்லாம்
 உன்னியவர்கள் ஒருதலத்திலேகூடி
 வாழ்ந்திருப்பார் மங்களமாய் மக்கள்கிளை வாழ்வுடனே
 தாழ்ந்திறந்து மாகலியன் தன்னால் மடிந்திடுவான்
 இப்படியே யிந்தக் கலிமாயும் லக்கெனவே
 அப்படியே மாமுனிக்கு அருளச் சிவனாரும்
 பின்னு முனியும் பிஞ்ஞகனோ டேகேட்பான்
 துன்னுபுகழீசுரரே தெய்வமட வார்களெல்லாம்
 கலியுகத் திலவர்கள் கட்டாயொருதலத்தில்
 சலிவில்லாதேவாழ்ந்து சந்ததிகள் வாழ்வுடனே
 வாழ்ந்திருப்பா ரென்று வகுப்புரைத்தீரீசுரரே
 கூர்ந்திவர்கள் தம்மைக் கோலமணஞ்செய்கிறதார்
 யானறியச் சொல்லும் அரனே எனத்தொழுதான்
 தானறியச் சொன்னத் தன்மை மிகக்கேளு
 நாடுகுற்றங் கேட்டு நல்லோரைத்தேர்ந்தெடுத்துக்
 கேடுகலி நீசருட கிளைவழிக ளுமறுத்துத்

தெய்வ சான்றோர்களுக்குச் செங்கோல் மிகக்கொடுத்து
 மெய்வரம்பாய்த் தர்ம மேன்மைமுடியுந்தரித்துத்
 தரும புவியாளத் தாட்டிக வைகுண்டரும்
 பொறுமைக்குல மானதிலே பிறக்கிறாரானதினால்
 நாங்க ளெல்லோரும் நமனுமவர்க் குள்ளாவோம்
 தாங்கியொருபொருள்போல் தாமிருப்போமப்பொழுது
 ஒருபொருளாய் வந்து உருவெடுப்ப தானதினால்
 திருமடந்தையாவரையும் செய்யுமன்னர் தாமவராம்
 என்றீசர் சொல்ல இசைந்தமுனி நல்லதென்று
 நன்று நன்றையா நல்லகாரியமெனவே
 சந்தோசங் கொண்டு தானிருந்தான் பெண்ணரசே
 முந்தோர் மொழிந்த முறைநூற் படியாலே
 வந்ததுகாணிந்தவிதி மங்கையரேயுங்களுக்கு
 வந்ததுகாரியம்பெண்ணே எனையொன்றுஞ் சொல்லாதே
 தலையில் விதிபிள்ளாய்த் சங்கடங்கள் விட்டுவிடு
 கிலேச மதையெல்லாம் கிளிமொழியே விட்டுவிடு
 கொண்டுவந்தேன் பெண்ணேகுவிந்தவிதி எந்தலைக்குள்
 பண்டு அமைத்தபடி பதறாதே பாவையரே
 பெண்ணே நீயொருத்திப் பேர்பெரியக் கண்ணரசே
 கண்ணேயுனைக் காணாமல் கலங்கிமெத்த நானலைந்து
 வாடியிருந்தேனடி மங்கையுனைக்காணாமல்
 கோடியிருந்தேனடி குமரியுனைக்காணாமல்
 தாபத்தா லுன்னைத் தவமிருந்து கண்டேனடி
 கோபத்தால் கன்னி குமரியென்னைப்பேசாதே
 என்று மகாமாலும் இரக்கமுடன் மாதைமிகக்
 கொண்டு அணைவாய்க் குழைவாய் மிகவுரைக்க
 அம்மை பகவதியாள் ஆகங் களிகூர்ந்து
 நம்மைப் படைத்தது நாயன்முன்னாள்ளென்றுசொல்லி
 இருந்த பதியை எண்ணிஎண்ணி மாதுநல்லாள்
 பொருந்தும் விழியாள் பொருமிமிக நீருவிட்டு
 அழுதாளே சொல்லி அருவரைகள் தானிளக
 ஒழுகாக நிற்கும்உலக நருளழவே
 மாமரங்க ளெல்லாம் பூத்துச்சொரிந்தழவே
 ஐயோ நானிருந்த அம்பலமும் வீதிகளும்
 வையா வழித்தெருவும் மண்டபமுந்தோற்றேனே
 சிங்கா சனமும் செகல்த்துறையும் வாவிகளும்
 மங்காத பொன்னு மாளிகையுந் தோற்றேனே
 இலாடக் கிழவன் இராத்திரியில் வந்துநம்மைக்
 கபாடமிகச் செய்ததினால் கனபதிகள் தோற்றேனே
 பொன்னா பரணமும் பெட்டகமுந்தோற்றேனே

முன்னாளெழுத்தோ முத்துமண்டபமிழந்தேன்
 ஆண்டிலொரு தேரோட்டம் அதுவெல்லாந்தோற்றேனே
 வேண்டும் நருட்கள்வந்து விழுந்திறைதல் தோற்றேனே
 தண்டையணி சிலம்பும் தரளமெல்லாந்தோற்றேனே
 துணைக்கிள்ளையானத் தோழியரைத்தோற்றேனே
 பணப் பெட்டகமும் பைம்பொன்னரியபட்டுகளும்
 நவமணியால் செய்த நல்லவடந்தோற்றேனே
 செகமெல்லாங் கூடிச் சேவிப்பதுந் தோற்றேனே
 இத்தனைநாளாமிருந்து இந்தக்கெதியோளனக்கு
 முத்திபெற்ற ஈசன் முன்னெழுதி வைத்ததுவோ
 அய்யோநான் பிறந்த அன்றுமுதலின்றுவரை
 வெய்யோன் முகம்வரையும்செல்லியறியேனே
 பாவிக் கிழவன் பரிகாசஞ் செய்வானென்று
 ஆவி யறிந்திலனே அங்கமது வாடுதையோ
 மூன்றுபொழு தாச்சே ஊறும்நீர் தானருந்தி
 மீண்டென் சரீரம் விழலாயெரியுதையோ
 பாலு பழமும் பருந்தேனுஞ்சர்க்கரையும்
 நாலுரண்டான நல்ல ருசியதுவும்
 பாவித்த கும்பி பருங்கனல்போல் மீறுதையோ
 ஆவிதடுமாறுதையோ ஆதிபர மேசுரரே
 என்று பகவதியாள் எண்ணமுற்றுத் தானழவே
 மன்று தனையளந்த மாலுமிக அமர்த்தித்

பகவதி திருக்கல்யாணம்

தேனினிய கண்ணே தேவி பகவதியே
 நானினித்தான் சொல்லும் நல்ல மொழிகேளாய்
 நான்மணங்கள் செய்யும் நாரியர்கள் தம்மிலுமோ
 மேன்மையதாயுனக்கு வெகுபணிகள் நான்தருவேன்
 பொன்பணங்களானப் பெட்டகமுந்தருவேன்
 என்பதியுந்தருவேன் ஏறும்பல்லாக்கருள்வேன்
 தண்டாய மேறிச் சனங்கள்மிகப்போற்றிவரக்
 கொண்டாடும் நல்ல குருபாக்கியந்தருவேன்
 திருநாள் பவிசு தினமுனக்கு நானருள்வேன்
 அருள்ளானப்பெண்ணே அங்கிருந்த சீரதிலும்
 அய்யிரட்டியாக அணிவே னுனக்குடைமை
 பொய்யென்றிராதே பொன்முடியின் தன்னாணை
 என்று மாயாதி இப்படியே ஆணையிட்டுக்
 குன்று தனமின்னாள் குமரி மனமகிழ்ச்
 சத்தியஞ் செய்து தலையைத் தொட்டாணையிட்டார்
 புத்திவந்து பெண்ணாள் பொன்னும் பகவதியாள்

நாதனுட தஞ்சமென நாடியகமகிழ்ந்து
 மாது குமரி வாயுரையாதிருந்தாள்
 அப்போ திருமால் ஆனந்த மேபெருகி
 இப்போ பகவதியை ஏற்றமணஞ்செய்யவென்று
 உன்னித் திருமால் ஒருசொருபங்கொண்டனராம்
 மின்னுமந்த ஈசுரராய் வேடமது பூண்டு
 எக்காள வாத்தியங்கள் இசைதாள் நாகசுரம்
 அக்காலத் தேவர் ஆகாயமீதில்நின்று
 பந்தல் விதானமிட்டுப் பாவாணர் போற்றிநிற்கச்
 சந்தமுடன் மனிதச் சாதி மிகமகிழ்
 தெய்வரம்பை மாதர்திருக்குரவைத்தான்பாட
 ஞாய மனுவோர் நற்குரவைத்தான்பாட
 பகவதிக்கு நல்ல பாரமணக்கோலமிட்டுச்
 சுகபரனுமாலைமணச்சொருபமெடுத்தவரும்
 பிச்சிமாலைபுரிந்து பொற்கடுக்கன் மீதணிந்து
 மிச்சமுடன் வெள்ளி விரலாளியோடரைஞாண்
 பொன்தா வடங்களிட்டுப் பொன்னரிய தாலிதன்னை
 மின்தா வடம்பூண்ட மெல்லி பகவதிக்குக்
 கண்ணானத் தாலி காரணத்து நந்தாலி
 விண்ணோர்கள் மெய்க்கவிறலோன் மிகத்தரித்தார்
 கண்டு தெய்வாரும் கன்னி பகவதிக்கு
 இன்று மணம்புரிந்தார் இறையவர்தானென்றுசொல்லிக்
 கொண்டாடிக் கயிலை குவித்துமிக வாழ்ந்திருந்தார்
 தொண்டான சான்றோர் துதித்து மிகப்போற்றிக்
 கலிமுடிந்த காலம் கன்னி பகவதிக்குச்
 சலிவில்லா மாமணங்கள்தானாச்சு நன்றெனவே
 எல்லோருங் கொண்டாடி இருந்தார் காணம்மானை
 நல்லநாராயணரும் நாடி யகமகிழ்ந்து
 செல்லமட வாரோடு சேர்ந்துவிளை யாடிருந்தார்
 அந்தந்தப் பெண்களுக்கு அழகுசொருபம்வேறாய்ச்
 சொந்த விளையாட்டுத் தோகையரோடாடினராம்
 ஆடித் திருநாளும் ஆனந்தக் கும்மிகளும்
 நாடி யுகத்தீர்ப்பும் நல்லமக்களுக்கறிவும்
 சொல்லி யாமங்கூறிச் சோபனங்கள் தான்பாடி
 நல்லியல்பாய் நாதன் நடத்தி வருகையிலே

பார்வதி திருக்கல்யாணம்

ஈசுரனுக் கேற்ற ஏந்திழையாள் பார்வதியை
 வீசுபுகழ் மாதுமையை வெற்றிமண்டைக்காட்டாளை
 மாமணங்கள் செய்ய மனதிலுற்றெம்பெருமாள்

பூமணங்கள் செய்யப் பொன்னுநல்ல பார்வதிக்கும்
 மங்களங்கள் கூறி மாதை மிகநினைத்துத்
 திங்கள் சடையணிந்து சிவவேட முந்தரித்து
 மாத்திரைக் கோல்பிடித்துமார்பில் தாவடம்பூண்டு
 காத்திருந்து பார்வதியைக் கருத்தாய் நினைக்கலுற்றார்
 மாதுமைக்கு மங்களங்கள் மயேசுரன்தான்கூற
 சீதுகந்த மாதுகளைச் சிவனு மிகநினைத்துக்
 கருத்தா யிருந்து காண்டமது சொல்லியவர்
 உருத்தா யிருந்து ஓதுவார் மோகமதாய்ப்
 பெண்ணே யென்பார்வதியே பேரான மாதுமையே
 கண்ணே யென்பார்வதியே கனகவொளி ரெத்தினமே
 கூட்டுக் கிளியே கொடியிடையே நிங்களெல்லாம்
 நாட்டிலென்னை விட்டு நன்னகரில் வாழ்வீரோ
 தனியேநான் வந்திருந்து தவித்துமுகம் வாடுவது
 கனியேயென் மாமணியே கருத்தி லறியீரோ
 உள்ளுடைந்து வாடி உங்கள்மேல் காதல்கொண்டு
 தள்ளுடைந்து நானிருக்கும் தன்மை யறியீரோ
 ஊனுறக்க மில்லை உங்களைநானெண்ணியெண்ணிக்
 கோணுதலாய் வாடி கோடிமுகம் வாடுறேனே
 வாரீரோ பெண்காள் வயிறுபார்த் தன்னமிடப்
 பாரீரோ என்முகத்தைப் பார்த்திரங்க மாட்டீரோ
 அன்னங்காய் வைத்து அமுதருந்து மென்றுசொல்லி
 முன்னிங்கே வந்து முத்தமது தாரீரோ
 வாழை பழங்கனிகள் மாம்பழம் பலாக்கனிகள்
 கூழனைய சந்தனமும் கொண்டுவந்து தாரீரோ
 கண்ணரிய பெண்ணுகளே கள்ளமில்லாதோவியங்காள்
 பெண்ணரிய மாமயிலே பிள்ளா யென்கண்மணியே
 எண்ணுஞ்சிறுபிள்ளையாய் இருக்குமென்றன் பார்வதியே
 கண்ணு மயிலே கைக்குள்வந்து சேராயோ
 என்றுபர நாதனுமே இவ்விசைகள் தான்கூற
 மன்றல்குழலுமையாள் வாய்த்தகுலப்பார்வதியாள்
 வந்துதிருப்பாதமதில் மாகோபமாய் மகிழ்ந்து
 முந்து மொழியெல்லாம்மொழிந்தாரே மாதரவர்
 அய்யோஃ தென்ன அடிமாறு காலமதோ
 பொய்யோ கலியன் பிறக்கப்போய் நாங்களெல்லாம்
 இப்பாருலகில் இப்படியே வந்ததென்ன
 முப்படியேயுள்ள முறைநூற் படியாலே
 பொல்லாக்கலியுகந்தான் பொடிப்பட்டுப்போறதற்கோ
 வல்லாத்த மங்கையெல்லாம் மாகலியில் வந்ததுதான்
 என்றந்த மாதர் இதுகூற மாயபரன்

நன்றென்றன் மாதர்களே நாம்நினைத்த துபோலே
 வந்தீரேயின்று மணம்புரிய வேணுமென்று
 புந்தியயர்ந்து பூவை முகங்கோடி
 அண்ணர்நாராயணரும் அவனிதனில் வந்தாரென்று
 பெண்ணரசி நாங்கள் போய்ப்பார்க்க வேணுமென்று
 வந்தோமே யென்னுடைய வரம்பெரிய அண்ணரென்றாள்
 அண்ணரது நீயென்றாய் ஆயிழையேயிவ்வுகத்தில்
 இண்ணதுவே இப்படித்தான் என்னுடைய நாயகமே
 மனதயர்ந்து மாதர் வாயுரைக்கக்கூடாமல்
 தனதுள் முகங்கோடி தலையில் விதியெனவே
 நின்றார் மடவார் நினைவு தடுமாறிப்
 பண்டாரமாகப் பரமன் வடிவெடுத்துத்
 தாலி மிகத்தரித்தார் தாமனந்தப்பெண்ணார்க்கு
 ஆலித்துப்பார்வதியை அருவியுட னீராட்டி
 சந்தோசமாகத் தாலி மிகத்தரித்தார்
 வெந்தோசந் தீர்ந்து மேலோர்கள் கொண்டாட
 வையகத் தோரும் மனமகிழ்ந்து கொண்டாட
 செய்யத் திருமால் செய்சடங்குகள்முடித்து
 வாழ்ந்திருந்தார்பெண்களுடன்மாய பரநாதன்
 தாழ்ந்து மடவார் சரண மிகப்பூண்டு
 பூண்டு பணிவிடைகள் பூவையர்கள் செய்துமிக
 வேண்டும்பல பாக்கியத்தோடு இருந்துமிக வாழ்ந்தார்
 இப்படியே பெண்களோடு இருந்துமிக எம்பெருமாள்
 நற்புடைய தேர்திருநாள் நாளுங்குறையாமல்
 செய்து இகனை சிவசோபனம்புரிந்து
 பைதுவளை மாதரோடுபண்பாகவேயிருந்தார்
 மாதருக்கு மாதவனாய் வானோர்க்கு நாயகமாய்த்
 தாரணிக்கும் நாதனைனத் தான்வாழ்ந்திருந்தனராம்

திருமால் மோகினிகோலம் எடுத்தல்

வாழ்ந்திருக்கும் நாளில் திருமால் மனமகிழ்ந்து
 கூர்ந்தொரு தேவி குவிந்தமண்டைக் காட்டார்க்கு
 சோபனங்கள் கூறி சுத்தமங்களம்பாடி
 சேவரசியான மெல்லியரை நாமணந்தான்
 புரிவதற்குக்கோலம் புகழ்ந்தணிய வேணுமென்று
 மதிபெரிய மாதை மயக்கமிகச்செய்திடவே
 மாதுக்கு நல்ல மகாவிருப்ப மானதொரு
 சீதுகந்த மாதரென செம்பவள மாயவரும்
 காதுக்குத்தோடணிந்து கைக்கு வளையணிந்து
 மார்பில் வடமணிந்து வாய்த்ததண்டைக்காலிலிட்டுச்

சேலை யுடுத்துச் சிவந்தகொசு கழுடித்து
 மாலை யணிந்து மார்பில் கலையணிந்து
 கோர்வையணிந்து குழலுமிகழுடித்துத்
 தோர்வை படாதே தோகையெனவேசமைந்து
 மஞ்சனையும் பூசிபிச்சி மாலை மிக அணிந்து
 செஞ்சொல் மதனைச் சிந்தைக்குள்ளேயிருத்தி
 எடுத்தார் பெண்ணாக எம்பெருமாள் கோலமது
 கடுத்தகன்னி மார்கள் கன்னிக் கணவரென்று
 சொல்லி மகிழ்ந்து தோழிநாமென்றுசொல்லி
 முல்லையணி பெண்ணார் முகுந்தன்பதந் தொழுவார்
 நாட்டி லுள்ளோரும் நாரணர்பெண்ணானாரென்று
 தாட்டிமையாய்ப் போற்றி சரணம் பணிந்துநிற்பார்
 இப்படியே வேசம் எடுத்துத் திருமாலும்
 பொற்படியில் வாழும் பொன்னுமண்டைக்காட்டாளை
 மயக்கிக்கொடுவரவே மாமோகப்பெண்ணெவே
 இச்சொரூபம் போலே ஏந்திழையாள் கண்ணிலொரு
 சச்சு ரூபமாகத் தான்கண்டுரைபகரும்
 பெண்ணையென்னக்காள் பேர்பெரிய நாயகமே
 கண்ணே யென்மாமணியே கனகவொளி மாதவமே
 கலியுகத்திலே பெரிய கண்காட்சை தன்னுடனே
 வலிதான நல்ல வாய்த்த பதிச்சிறப்பும்
 நித்தந் திருநாளும் நீலமணி மண்டபமும்
 சிற்றம் பலமும் திருநாள் சிறப்புடனே
 சத்தகன்னி மாரும் தண்டரள மாதுமையும்
 புத்தியுள்ள பார்வதியும் போர்மகள் பகவதியும்
 கங்கை மடவாரும் காட்சி மிகப்புரிந்து
 கொங்கை மடவார் கூடி மிகப்புரிந்து
 கும்மி யடித்துக் குரவை மிகக்கூறி
 எம்வடிவு போலே ஏலங் குழலார்கள்
 ஆடிப் படித்து அலங்கிருதமாகியவர்
 சாடிக்குலாவி சனங்கள்வெகுக்கூட்டமுடன்
 பாலு பழமருந்திப் பாவிக்கும் பாவனையை
 மேலுக்குகந்தவளே விடுத்துரைக்கக்கூடாது
 என்றுரைக்க அந்த இளவரசிக் காட்டாளும்
 அன்று மதிமயங்கி ஆயிழையாள் மாய்கையொடு
 கூடி நடந்து கூண்டரிய நற்பதியில்
 ஆடிக்களிக்கும் ஆதியிகனைச்சபையில்
 வந்தாளே மாய்கை மண்டைக்காட்டாளுடைய
 சிந்தையதற்குள்ளே சென்று மிகவிருந்து
 திக்குத்திசைகள் தெரியாமல் தான்மயங்கி

பக்குவ மாது பறிகொடுத்தப்பேர்களைப்போல்
 புலம்பித் தவித்துப் பெண்ணரசி நிற்கையிலே
 வலம்புரிக்கண் மாயன் மாதை மிகவருத்தி
 மணமுகிக்க வென்று மாயன் மனதிலுற்றுக்
 குணமுடைய மாயன் கூண்டுமுன் மாலையிட்டப்
 பகவதிக்குள் சேர்த்துப் பாரமணஞ் செய்யவென்று
 சுகபதியாளந்தச் சோதி பகவதிக்குள்
 உள்ளாக்கிக்கொண்டு உற்ற திருச்சபையில்
 துள்ளாட்டமாகித் தொகுத்தகாண்டம்படித்தாள்
 வையகத்தோர் காண வாழும் பகவதியாள்
 செய்யமண்டைக் காட்டாள் சிறந்தகாண்டம்பிடித்தாள்
 அய்யோநான் கண்மயக்காய் அங்கிருந்திங்குவரப்
 பொய்யோ வொருமாய்கைப் பெண்ணாக வந்ததுதான்
 இங்கேயிவர்போலே இருந்ததுகாண் வந்தபெண்ணும்
 சங்கை நமைக்கெடுக்கச் சமைந்தாரே பெண்ணாகிப்
 பெண்ணாய்ச் சமைந்து பேராசையுமருளிக்
 கண்ணான என்றன் கற்புமழிந்தேனே
 என்றுமா தேவி இப்படியே சொன்னவுடன்
 ஒன்றுமறி யாதவர்போல் உள்ளந் தனிலடக்கிப்
 பெண்ணே நானிந்தப் பெருங்கலியைத் தான்முடிக்கக்
 கண்ணான பெண்ணரசி கரிய சொரூபமது
 எடுத்திகனை கூத்து யானிங்கே யாடுறவன்
 முடுத்துந்தனூரில் முறைமயக்க வந்தேனோ
 எனக்குப்பெண்இல்லையென்று இரந்துகொள்ள வந்தேனோ
 தனக்கிதுவோ ஞாயம் தரணியது சொல்லாதோ
 நாமிருப்பிங்கே நாமமெங்குங்கேட்குதல்லோ
 சோமவாரமணிந்த சுவாமியுட கற்பனையோ
 என்று பெருமாள் இதுமொழிய மாதுசொல்வாள்
 குன்றெடுத்த மாயக் கோபாலாவன்கூட்சம்
 எவராலளவெடுக்க ஏலுங்காணுன்மாயம்
 கவராயிரங் கோடிக் கருத்திருக்கு மாயவரே
 இராமனாய்த் தோன்றி இராவணசங்காரமது
 சிராமர் படைவகுத்துச் செய்யம்பு கைப்பிடித்துப்
 போரில்நீர் நின்று பொருதுகின்ற வேளையிலே
 மேரு குலுங்கி விண்தூள் மிகப்பறந்து
 ஆகாயத் தேகி அந்தரங்க மேகமதில்
 தூள்முடக் கண்டு தேவர் மீகப்பதறி
 வேழதிய உன்போர் மிகுதேவர் பார்க்குகையில்
 போரிலும்நீர் நின்றுப் பொருது சரம்விளைக்க
 வாரியிலும் பாம்பணையில் வாய்த்தபள்ளி கொண்டிரே

ஆய்ப்பாடி ஆயர் எல்லோருந் தாங்கூடிச்
 சாய்ப்பானப் பேய்களுக்குச் சருவில் கொடைகொடுக்கப்
 பேயையெல்லாமோட்டி பெரும்பூதமாயிருந்து
 ஆயர்கள் பார்த்திருக்க அங்குபூசாரியுமாய்த்
 தின்றாயே யத்தனையும் சிலபூதமாயிருந்து
 தொட்டிலா யர்மனையில் சிறுபிள்ளையாய்க் கிடந்து
 மட்டுப் பருவமுள்ள மாதர் மனைபுகுந்து
 விளையாடி நீயும் வேறாரறியாமல்
 குழைவாய் மதலையெனக் கூண்டதொட்டிலிலேகிடந்து
 சிறுகுழவி போலே சீறி மிகஅழுவாய்ப்
 பருவதங்களுமெடுப்பாய்ப் பாலன்போலேகிடப்பாய்
 உன்கூட்ச வேலைஉரைக்க எளிதாமோ
 தன்கூட்சமெல்லாம் தானுரைக்கக் கூடாது
 பலவேசங் கொண்டுபார்முழுதுஞ்சுற்றிடுவாய்க்
 குலவேசம் நீரும் கொண்ட தொழிலல்லவோ
 ஆரோடுஞ் சொல்லி அதட்டிவிட வேண்டாமே
 பாரோ டுதித்துவந்த பாவையொடு செல்லாது
 என்றுமண்டைக் காட்டாள் இசைந்தமொழி தான்கேட்டு
 நன்றுநன்று பெண்ணே நமக்கிதுவே ஞாயமுறை

மண்டைக்காட்டம்மை திருக்கலியாணம்

பெண்ணையுன்றன்பேரில் பேராசை ரெம்பவுண்டு
 கண்ணே யுனையிப்போ கலியாணஞ்செய்வதற்கு
 வேளையி தாகும் மெல்லியரேயென்றுரைக்க
 மானதிய மங்கை மனதயர்ந்து வாய்குழறித்
 தலையி லெழுத்தெனவே சத்தமுரையாடாமல்
 சிலைநுதலிக் கன்னி சொல்லுரையாதேயிருந்தாள்
 இருந்த நினைவை ஏகமூர்த்தி யறிந்து
 பொருந்து மதியானப் பிரமதி சொரூபமதாய்
 வேச மெடுத்து மேளத் தொனியுடனே
 வாசவருந் தேவர்களும் மலர்மாரி தூவிநிற்க
 தேச நருளறியத் தெய்வமட வாரறிய
 மாய பரனும் மகாபெரிய நூல்முறையாய்
 வாசக் குழலாளை மாலையிட்டாரம்மானை
 மாலையிட்டு நாதன் வாய்த்தசடங்குங்கழித்துச்
 சாலையத் துள்ளேகித் தானிருந்தாரம்மானை
 மணமுகித்து நல்ல மணவறையகமிருந்து
 துணைபெரிய மாயன் சுருதி முறைப்படியே
 ஆகமத் திகனை அலங்கிருதமாய்ப்புரிந்து
 நாகரீக நாதன் நடத்திவரும் நாளையிலே

வள்ளி திருக்கல்யாணம்

கந்தனுக்கும் பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்யவென்று
 சிந்தித்து நல்ல திருமால் மனமகிழ்ந்து
 கேட்டு வரையாள் கோதைவள்ளி நாயகியைக்
 கந்தன் சொரூபம் கரியமால் தானெடுத்து
 எந்தன் பிரானும் ஏற்றவள்ளி நாயகியை
 மாலையிட்டு நல்ல மணமுகித்தார் கந்தனுமே
 வேலையிட்ட மான வேண்டுஞ்சடங்குசெய்து
 நாளிட்டு வந்து நாளேழு மேகழித்து
 வாழட்டு மென்று வாய்த்தசடங்குமுகித்து
 மாதரோடெல்லாம் மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை
 தாரணியோரறிய தான்வாழ்ந் திருந்தனராம்
 பெண்ணார் தமக்குப் பேர்பெரியத்தற்சொரூபம்
 கண்ணான மாயவரும் காட்டி மிகவாழ்ந்தார்
 பாக்கியங்கள் ரெம்பப் பவிசு குறையாமல்
 நோக்கியல்பாய் மாதர் நுண்ணிமையாய் வாழ்ந்திருந்தார்
 நாராயணர்க்கு நல்லமுது தான்படைத்து
 காரணருமமுது கலந்துமிகவுண்டிருந்தார்
 கூடியிருந்து குலாவி மிகவாழ்
 நாடி மகிழ்ந்து நாரணருந்தேவியுமாய்
 வாழ்ந்திருக்கும் நாளை மங்கை பகவதியாள்
 சார்ந்த குழலாள் தையல்நல்லாள் தோழியர்கள்
 இருந்து மிகவாழ்ந்த இரணவொளி மண்டபத்தில்
 திருந்து பகவதியைத் தேவியர்கள் காணாமல்
 காணாமல் தேடிக் கானகங்க ளும்பார்த்து
 வாணாள் மறுகி வந்தாரே நற்பதியில்
 பதியில் பகவதியைப் பண்பாகப்பார்த்தவர்கள்
 விதியிதுவோ தாயே வெயிலுகந்த மாதாவே
 நீயிருந் தப்பதிதான் நிதானம்போதாதெனவோ
 நீயுமிந் தப்பதியை நினைத்துவந்த வாறேது
 அப்போ பகவதியாள் அவர்கள் தமைநோக்கி
 இப்போ நமக்கு எழுத்தின் படியாலே
 நடந்திருக்குப் பெண்ணேநவிலக்கூடாதினிமேல்
 கடந்த பொருள்காணும் கன்னியிவர் கண்டிரே
 தலையில் விதியெனவே சாற்றினாள் தோழியுடன்
 மலைவு தெளிந்து மாதே யென்தாய்மாரே
 எங்களுக்குத்தாயே இனியாரு நல்லதுணை
 சங்கடங்கள் தீரச் சாற்றுமெங்கள் மாதாவே
 மாதேயென்தோழியரே மன்னருக்குமென்றனக்கும்

தீதேது மில்லாத் தேசத் திருப்பதியில்
 நின்றுபணி செய்து நிறைவாக நில்லுமென்று
 அன்றந்தத் தோழியர்க்கு அருளி விடைகொடுக்க
 விடைபோலே தோழியர்கள் வேதம்புகழ் பதியில்
 சடைவில்லாதேமகிழ்ந்து தாழ்ந்தேவல் செய்திருந்தார்
 நன்றாக நாரணரும் நாடும்மட வார்களுமாய்
 ஒன்றாக மக்களொடு ஒத்தளமாய் வாழுகையில்
 பெற்ற உபதேசப் பெருநூல் முறைப்படியே
 கற்றைக் குழலார் கனமான தேவியரை
 ஏக மறியஇசைந்த மணம்புரிந்து
 வாகாய்ப் பரனும் மகிழ்ந்திருந்தாரம்மானை

இணத்தாங்கல்களுக்கு அய்யா எழுந்தருளல்

இனியிந்த இவ்வுகத்தில் யாமனுப்புங்கோலமதைத்
 தனுவைக் குறைக்கத் தனதுள் மிகஅடக்கி
 நடத்தும் நருட்கள் நல்லன்னமீகிறதை
 இடத்தில் கொடுவந்து ஈயுங்க ளென்றுமிகச்
 சொல்லிநாம் கூட சுவாமி மிகஇருந்து
 நல்லமக்க ளோடு நாம்கூடி வாழ்வென்று
 ஆரா தனைச்சொரூபம் அடக்கினாருள்மனதுள்
 ஊரா னதிற்பிச்சை உங்களுட மூப்பாலே
 இடஞாய மில்லை என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து
 இடநாமுங் கூடி இருந்துதர்மமேற்றிடலாம்
 என்றுரைக்க நருட்கள் எல்லோருஞ்சம்மதித்து
 கொண்டுவந் திட்டார் கூடிருந்து நாரணரும்
 மாதர் மக்களொடு மாயன் மனமகிழ்ந்து
 தாதர் இருந்து சாப்பிட்டாரம்மானை
 கூடியிருந்து குலாவியமுதேற்றுப்
 பாடி மகிழ்ந்து பரமன்வரும் நாளையிலே
 பின்னும் பெருமாள் பிள்ளைகளைத்தான்பார்த்து
 மன்னும் பெரிய மக்கள்மக்கள் மாதர்களே
 உங்களுட வீட்டில் உற்ற விருந்தருந்த
 மங்களமாயென்றனக்கு மாவிருப்பமாயிருக்கு
 நான்வந்து சிவன்பேரால் நாட்டுஇணத் தாங்கல்களை
 தான்வந்து பார்க்கச் சந்தோசமாயிருக்கு
 என்றுரைக்க நாதன் இசைந்தகுலச் சான்றோர்கள்
 நன்றுநன்றெங்கள் நாராயணக்குருவே
 எப்போ நீர்வந்து இரட்சிப்பீ ரென்றுமிகத்
 தற்பரனே நாங்கள் சடைத்து முகங்கோடி
 மழைகாணாப்பயிர்போல் வாடியிருந்தோமையா

பிழையானதுபொறுத்து பிள்ளைகளையாண்டுகொள்ளும்
 ஆண்டுகொள்ளுமையா ஆதி மகாபரணே
 பூண்டுகொண் டோமுமது பொற்பாதம் நாங்களெனத்
 தொழுது வணங்கி சுவாமிவர வேணுமென்று
 முழுதுமவர்மனையில் முகூர்த்தமுறை பந்தலிட்டுப்
 பந்தலிட்டு நல்ல பரிமேற்கட்டிகட்டி
 சந்த முடனே தலைவாழையும் நிறுத்தி
 அம்மைமாரவர்க்கு அரங்கு மிகவகுத்துச்
 செம்மையுடன் மாயன் சிறந்திருக்க மேடையிட்டுக்
 கட்டிமேற் கட்டியெனக்கனிபல துங்கொணர்ந்து
 வெட்டி யிராமிச்சி மிகுத்தபன்னீர் சந்தனமும்
 வாடைக் கமகமென மலர்பிச்சித் தார்தூக்கி
 மேடை யலங்கரித்து விதானம் பலதணிந்து
 அய்யாவுக்கமுது ஆனக்கனிவகையும்
 மெய்யானத் தாய்மார்க்கு வேண்டுகின்ற தீன்வகையும்
 கூடவந்தநருட்குக் கோப்புபல சேகரித்து
 வாடவிடாமல் வல்லபல தீனதுவும்
 மேளத் தொனியும் வெடிவாணக்கோப்புடனே
 காளடம்மானம் கடிய சிறப்புடனே
 அய்யாவை நன்றாய் ஆனபரி மேலேற்றி
 வையாளி கொண்டு மாதாவைத் தொட்டில்வைத்து
 ஆடல்பா டலுடனே அரம்பைக்குரவையுடன்
 நாடதிய நாரணர்க்கு நல்ல விருந்தெனவே
 சான்றோரவர்கள் தாங்கூட்டி தங்களுட
 மீண்டேஅவர் மனையில் விருந்து மிகக்கொடுத்து
 நாரணர்க்குச் சான்றோர் நல்ல சுருளும்வைத்துக்
 காரணர்க்கு நல்ல கனத்தபட்டுகள்கொடுத்து
 அம்மைமாரவர்க்கு அதிகப்பட்டுச் சேலைகளும்
 செம்மை யுடன்கொடுத்துச் செய்வார் விருந்தெனவே
 விருந்து கொடுத்து மேலதிய நற்சிறப்பாய்த்
 திருந்துமவர்பதிக்குத் திரும்பக்கொண்டேவிடுவார்

பூமடந்தை திருக்கல்யாணம்

இப்படியே மாயவரும் ஏற்றசான்றோர்களுட
 மைப்புடைய வீடோறும் மாயன் பதிதோறும்
 விருந்தருந்தி ஆதி வேதாகமம்போலே
 பொருந்து மிகனை புரிந்து மிகமகிழ்ந்து
 இன்ன மொருபெண் ஏற்ற மடந்தையரை
 நன்னகரி மெய்க்க நாமணங்கள் செய்யவென்று
 கேட்டுப்பரிசமிட்டுக் கிளர்ந்த முகூர்த்தமிட்டு

நாட்டு நருளறிய நாரிமின்னாள் தானிருக்கும்
 ஊரிலவர் சென்று உற்றமங்களம்புரிந்து
 பாரிலகமகிழப் பதியில்வந்து தானிருந்தார்
 பதிதனிலே வந்து பாவித் தகமகிழ்ந்து
 விதியால் பெரிய விருதுக் கொடிகள்கட்டிச்
 சொத்தாஸ்தி வஸ்து தொகையெண்ணமில்லாமல்
 வத்தாஸ்தி பேரில் மனது மிகநாடி
 நிலங்கரைகள் சுற்றி நிறைபயிர்கள் தன்னினைவாய்
 தலம்புகழும் நாதன் தனதுள்ளகமகிழ்ந்து
 பொன்னான பெண்களுக்கு பொசிப்பும்பலவஸ்துக்களும்
 கண்ணான மாயன் கையாரவே கொடுத்து
 நடத்திப்பெண்ணாரை நல்லவொருங்காக
 இடத்திலிருத்தி இகனை புரிகையிலே
 எம்பெருமாள் நாட்டு இகனை நிறைவேற்றிப்
 பொன்பதியில் நாளேழும் புரிந்து திருநாளும்
 நடத்தித் திருமால் நாட்டுக்கணக் கும்பார்த்துத்
 தடத்தின் வழியாய்த் தானிருந்தாராய்ந்து
 வந்தநாள் வந்து வையகத்துச்சோதனைகள்
 இந்தநாள் வரைக்கும் இருந்துநாம் பார்த்ததிலே
 மிச்சமெந்தச்சாதியென்று மேலோர் மிகஅறிந்து
 அச்சமில்லாச் சாதி ஆதிச்சான்றோர்களையும்
 விலைபோட்டு ஆளடிமை மேவிக்கொள்ள வேணுமென்று
 மலையாமலெம்பெருமாள் மனதிலுற்றுச்சான்றோரை
 உயிரறிந்து நல்ல விலைகூறி ஆளடிமை
 மெயிதறிந்து நாதன் முழுதடிமை கொண்டனராம்
 கொண்ட அடிமைகுலச்சாதி யானோரை
 அண்டமறிய ஆகந்தெளிந்தெடுத்துச்
 சேர்த்துவைத்துக்கொண்டார் சிவஞானப்பொக்கணத்துள்
 காத்தந்தப்பெண்களுடக் கற்பறிய வேணுமென்று
 பெற்றுவந்தத் தீர்ப்பின் பிரமாணத் தின்படியே
 சித்துவொன்று செய்யச் சிந்தைதனிலுற்றனராம்
 உற்று மனதில் உபாயமதுவாக
 வத்து வகைபேரில் மகாநேட்டமாயிருந்து
 பொன்னு பணங்காசு பெரிய நிலமதிலும்
 தன்னுள் நினைவாய்த் தானிருந்தாரம்மானை

அய்யா வைகுண்டம் எழுந்தருளல்

இப்படி இவர்தான் பாரில் எண்ணிய கருமமெல்லாம்
 ஒப்புடன் முடித்துத் தன்னால் ஊணிய தெல்லாந் தோண

வைப்புடன் யாமங் கூறி மனுக்களைத்தெளித்து ஏற்று
இப்புவி விட்டுக் குண்டம் ஏகிட மனதி லுற்றார்

ஏகிட மனதி லுற்று இருக்கின்றஉபாயந் தன்னை
வாகிட மிருக்கு மாதர் மனைவிகள் மக்கள்சான்றோர்
தாகிடச் சீசன் மார்கள் தங்களு மறியா வண்ணம்
கோகிடக் குண்டஞ் செல்லக்குருவையும் நாட்ட மானார்

மனதினி லுற்று மாயன் மாதர்கள் மக்க ளோடு
தனதுள மகிழ்ந்து கூடித் தயவுட னிருக்கும் போது
என்துடல் காணா வண்ணம் இன்னமுஞ் சிலநாள் பாரில்
தினமுடல் வாடி நீங்கள் தேடுவீ ரென்னைத் தானே

தேடியே யிருக்கும் போதுத் தேவியர் மக்கள் காண
நாடியே சொருபங்கொண்டு நான்வந்துநடுக்கள்கேட்பேன்
பேடிகள் நினைத்திடாமல் பேசின நூற்போல் கண்டால்
வாடியேமலையாவண்ணம் வாழ்தர்மப்புவியில்வாழ்வோம்

என்றவர் சிரித்துக் கொண்டுஇருந்ததைக் கவனி யாமல்
விண்டவர் நளியாய்ப்பேசி விடுத்ததை மக்கள் சான்றோர்
என்றைக்கும் ஆள்வாரென்று இருந்தனரவர்களெல்லாம்
குண்டத்தை மனதிலெண்ணிக்குருவையும் நாட்டமானார்

குருவே யெனக்கு நீரருளிக்குறித்த ஆண்டு இதுவரைக்கும்
ஒருசொல் மொழி குறையாமல் உகத்துத்தீர்ப்புக்கூறிக்கலி
கருகயாம முரைத்துக்கைக்குள்ளெடுத்தென்மக்களையும்
வருகக்குண்ட மனதிலுற்றேன்வந்தே கூட்டிக்கொடுபோவீர்

ஆதியே யென்றன் அப்பு அனந்தகுரு
சோதியே யென்றன் சொந்தத்திருவுளமே
இந்நாள் வரைக்கும் இவ்வுலகில் பேதயிரென்று
அந்நாளுரைத்த அப்புநாராயணரே
இனியானுமது இலங்கும் பதியில்வர
முனியானவற்கு முற்ற விடையருளும்
ஆண்டாச்சு லக்கு அடுத்திருக்குதையாவே
வேண்டா முலகம் மேலுலகமேயழையும்
அங்கழையு மையா ஆதிமுனியென்றனையும்
தங்க இனிமாட்டேன் தரிப்பிட மங்கேயல்லால்
என்று வருந்தி இவரிருக்கும் நாளையிலே
மன்று தனையாளும் மாயத் திருமாலும்

வரங்கொடுத்த நாளும் வைத்தலக்கும்பார்த்துப்
 பரமிருந்து தேர்ந்து பாலன் தனைவருத்த
 வேணுமென்றீசுரரும் வேதத் திருமாலும்
 கண்ணு மகனைக் கடிய விமானமதில்
 ஏற்றிவைத்து மாமுனிவர் இருபுறமுஞ்சூழ்ந்துவரச்
 சாத்திரியோர் ஞான சற்குருவைத்தானனுப்பி
 வைகுண்ட வீட்டை வானோரலங்கரிக்க
 மெய்கொண்ட நாதன் விளம்பினார் மேலுலகில்
 வானோர்களெல்லாம் வைகுண்ட வீடதையும்
 தானமுடனெல்லாம் சணமேயலங்கரித்தார்
 சற்குரு வான சடாமுனி யிங்குவந்து
 மெய்க்குரு வான வீர விசயனுக்குச்
 நல்லதுதா னென்று நவின்றவரையும்புகழ்ந்து
 செல்ல அரைமணிக்கு சென்றிங்கேநில்லுமென
 மாதர் மனைமறந்து வாழ்வை மிகமறந்து
 தாத ருண்மறந்து சடல வுடைமறந்து
 நன்மைபல சோபனமும் நளிப்பேச்சு மறந்து
 செம்மைக் குருவாய் செம்மிமூலமடக்கி
 மூலமதிலடக்கி உடலூற்றைத்தானிறக்கிக்
 காலை மடக்கிக் கண்ணனுர் தானோக்கி
 கைக்குள்நின்ற மக்கள் கலங்கி மிகப்பயந்து
 நிற்கும் நினைவை நினைவிலறிந்துவைத்து
 நடக்கும் படியான நல்மொழிக ளுமுரைத்து
 உடற்குள் குறியாய் ஒத்துமிக வாழுமென்று
 சொல்லிமக்கள் கையைத்திருமுகத்தோடேசேர்த்து
 இல்லியல்பாய் வாழும் யாழுழித்து வானோமெனப்
 பதறாமல் நீங்கள் பண்பாயொருப்போலே
 சிதறாமல் நீங்கள் செய்யஅனு கூலமுமாய்
 இருந்துமிக வாழும் என்றுநாமங்கொடுத்துத்
 திருந்துபுகழ் மாயன் சிறந்தவ ராயிரத்து
 ஓரிருபத்தாறாம் ஓங்குமிடபமதில்
 சீரியல்பாயான தேதியிருபத்தொன்றில்
 பூருவ பட்சம் பூச நட்சேத்திரத்தில்
 வாறுடைய சோமவாரம் பொழுதூர்ந்து
 பன்னிரண்டு வேளை பாவிக்கும் நேரமதில்
 மெய்கொண்ட சான்றோர் மேலாசையுள்ளிருத்திக்
 கைகண்ட மாமுனிவர் கட்டாய் மிகச்சூழ்
 வைகுண்ட மேக வழிகொண்டாரம்மானை

வைகுண்டத்தில் அய்யா வைகுண்டர்

வைகுண்டமானார் வாய்த்த விமானமோடு
வானலோகத்தார் மலர்மாரி தாந்தாவ
விமானமதிலேறி மேலோக மீதில்வரத்
தேவாதியெல்லாம் திருப்பாட்டுக் கூறிவர
மூவாதியெல்லாம் முகமலர்ந்து தாமிருக்கத்
தெய்வரம்பை மாதர் திருக்குரவை தாம்பாட
மெய்வரம்பு நாதன் மெய்குண்ட மீதில்வந்தார்

வந்த பொழுதே மறையோரும் வானோர் தேவ ரிஷிமாரும்
நந்தன் பெருமான் மகனெனவே நாடி வணங்கி மிகப்போற்றி
எந்தன்பிரனே யெங்களுக்கிரங்கி யெமையாட் கொண்டவரே
சிந்த ரெவருமிகப்போற்றத் திருமால் மகனைக்கண்டாவினரே

கண்டே மகனை மிகஆவி கமல முகத்தோடணைத்துப்
பண்டே செகலில் மகரமதுள் பண்பாயிருத்தியருளிவைத்த
நன்றோர் மொழியுங்குறையாமல் நடத்தி கணக்கின் பிரகாரம்
இன்றே யெழுந் திங்கேகிவந்த இளமான் கன்றென்றாவினரே

ஆவி மகனை அன்போடுறவணைத்துத்
தாவி மகன்மேல் தயவு மிகக்கூர்ந்து
மாமுனிவர் தங்களையும் வாருங்கோ நல்லதெனத்
தாமுனிந்து மகன்மேல் தயவாகத் தாயாரும்
அன்பு மிகக்கூர்ந்து அருமைமகனையாவி
இன்பருக நன்றாய் இருந்தாள்காண் லட்சுமியும்
சந்தோசமாக சங்கரருந்தான்மகிழ்ந்து
வந்தாயோ என்று மகிழ்ந்துகொண்டாரம்மானை
நான்முனிவனும் வேத நல்லதெய் வேந்திரனும்
தாமுமிகமகிழ்ந்து சந்தோசங் கொண்டனராம்
சரசுபதிமாதும் தாயீசொரியாளும்
பரசுராமன்முதலாய்ப் பண்பாய் மகிழ்ந்திருந்தார்
கயிலையுமும் கமண்டலமேழ்புவியும்
அகிலமது அறிய ஆனார்வைகுண்டமென
எக்காள பூரிகையும் இடமாம் மானமுடன்
முக்காலத் துள்ள முனிமார் முழக்கிமிக
ஈரே மூலகும் இவர்செய்த நற்றவம்போல்
ஆரேதுஞ் செய்ய அடங்காதிவர்தவந்தான்
பிறவிநாசக்கலியன் பொல்லாத வையகத்தில்
திறவிதனிலிருந்து செய்துதவமேற்றுவரோ
கண்டாற்பவஞ்சூடும் கலியனுட வையகத்தில்

தண்டரள மானதவம் தாக்கிநிறைவேற்றுவரோ
 கலிதொடருமுன்னே கனகதுவாபரயுகத்தில்
 சலியாமல் வாழ்ந்த தர்மி முதல்தவத்தோர்
 பதறி நடுங்கிப் படாதினிமேலென்றுசொல்லி
 குதறி மலைந்து கொடுவான மாமுகடும்
 கெடுவுங் குகையும் கீழுமேலும் நுழைந்து
 முடுகி முன்னோடி நுழைந்தார் மிகப்பதறி
 அப்படியே நல்ல அறிவோர் பதறிமிகத்
 தப்பிவரயிவரும் சடையாமலவ்வுக்ததில்
 முப்பிறவி யுந்தியிலும் உதித்துக்குதித்தவராய்
 அவ்வுகத்துக்குள்ளே ஆண்டுமுவாவுவரை
 செவ்வுமகா ஞானத் திறவி வெளிநாடிப்
 பவமணுகா வண்ணம் பாரத் தவம்புரிந்து
 சிவமதுவைக் கண்டு செயல்பெற்று அவ்வுகத்தில்
 மாது கிளையோடும் மக்கள்பல சொத்தோடும்
 சீது மனையோடும் சிறந்தபல ஞாயமொடும்
 இருந்துமிக வாழ்ந்து என்பாவஞ்சுடமால்
 சிறந்து வைகுண்ட சிவவீடு காண்பவரார்
 பெரிது பெரிதெனவே பெரிய முனிவோரும்
 அரிது அரிதெனவே அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
 மன்றாடுங் கயிலை வானவரும் போற்றிநிற்கப்
 பூமிதனில் மக்கள் பெரியகுலச்சான்றோர்கள்
 சாமியுட தேவி சுற்றமட மாதர்களும்
 அன்பான தொண்டர்களும் அயர்ந்து முகங்கோடி
 வம்பான பேர்கள் வசையாய் மிகநகைக்க
 வைகுண்டமேக வழிகொண்டார் நம்மளையா
 என்று புலம்பி எல்லோருந்தாந்தேறி
 முன்று மொழிந்த மொழிப்படியே நம்மளையா
 நடந்தார் தானல்லால் ஞாயம்வேறில்லையென்று
 மாதத் திருநாளும் வாரமறவாதபடி
 நாதன் தனக்கு நாமள்செய்வோமெனவே
 கோவிலது வைத்துக் கூண்டதிருநாள்நடத்திச்
 சேவைசெய்து மக்கள் தினஞ்ஞந்து போற்றிநிற்க
 நாதனுட தேவி நாயகிமாரெல்லோரும்
 சீதமண வாளருட சீர்பாதமுண்டெனவே
 துயரமதாய் வாடி சிவனே செயலெனவே
 இயல்புதருவீரெனவே இருந்தார் தவமுறைபோல்
 நண்பரெல்லாம் வாடி நாரணா போற்றியென்று
 அன்பர் முறைபோல் அகமகிழ்ந்து தாமிருந்தார்

இப்படியே அன்பர் ஏந்திழைமாரெல்லோரும்
முப்படியே சொன்ன முறையெனவேயிங்கிருக்க

வைகுண்டர்தம் இகனைஉரைத்தல்

அப்போ கயிலைதனில் ஆனகுரு நாரணரும்
மைப்போலினிய மகனைமிக முன்னிறுத்திக்
கூண்ட மணியே கோகுலமே கற்பகமே
ஆண்ட மணியே அருளுமெந்தன் கண்மணியே
என்றன் மணியே என்னாத ஓவியமே
உன்றனைநான் பெற்று உற்ற கலியுகத்தில்
இருத்தி தவமும் ஏற்றமுறையும் நடத்தி
வருத்தி நருளை மகாசோதனைப்பார்த்துத்
களித்து கொண்டாடிக் கலிநெகிழ நல்லோரைத்
தெளித்துவா வென்று சொன்ன முறைவரையும்
இருந்துநீ யங்கே இகனை நடத்தினதைப்
பொருந்தும் படியே புகன்றிடுநீ நாமறிய
மாயவர் தாங்கேட்க மனது மிகமகிழ்ந்து
ஞாயக் குருநாதன் நாடி மிகவுரைப்பார்
அய்யரே கோவே அப்புவே நீர்கேளும்
பொய்யர்வாழ் கலியில்புரிந்துத் தவசாக
ஆறு வருசம் அதிகத் தவம்புரிந்து
வாறுமுன்னீரும் வாரியிலே வந்திருந்து
கேட்டு மகிழ்ந்து கெணித்ததுமேல் நல்வளங்கள்
தாட்டாண்மையாய் நீரும் தாமொழிந்த சொற்படியே
நித்தந் திருநாளும் நேரிழைமாருள்ளதையும்
புத்திரரையுஞ்சேர்த்துப் பெண்களையுமாலையிட்டு
மாலையிட்டுப் பெண்களோடு வாழ்ந்து அகமகிழ்ந்து
கோலமணி மாதருக்குக் கோடிபல வஸ்துவகை
தேடிக் கொடுத்துத் தேசக்கலி நாடழிய
ஆடிக்களித்து யாம மிகக்கூறி
நல்லோரை யெல்லாம் நாடித்தெளித்துமிக
வல்லோரே யுந்தன் வைகுண்ட மீதில்வந்தேன்
ஆஸ்தி பலதும் ஆயிளைமார் மக்களையும்
கோத்திரமுங்கண்டேன் கூறிவைத்தலக்கில்வந்தேன்
அந்தச் சிறப்போடு அங்கிருந்தேனானாக்கால்
இந்தவைகுண்டம் யான்வந்து காண்பேனோ

கலைமுனி, ஞானமுனி சாட்சியம்

என்று குருமகனார் இசைந்தவுடன் நாரணரும்
அன்று அயைச்சிருந்த ஆனமுனி தங்களையும்

இருபேரை யும்வருத்தி இவர்மொழிந்த வார்த்தையதில்
 ஒருமொழிதானாகிடினும் உலைவதிங்களுண்டோசொல்
 தவறாமல் சொல்வீர் தப்பிதங்களுண்டானால்
 பதறாமல் சொல்வீர் பரம்பெரிய மாமுனியே
 எனக்கறியா வண்ணம் யார்செய்வார் மாமுனியே
 தனக்கறிய நீங்கள் சாற்றுவீ ருள்ளபடி
 என்று மகாகுருவும் இயம்ப முனிவோரும்
 நின்று வாய்புதைத்து நெடியோன் பதம்பூண்டு

கண்ணுக்குள் மணியாய் நின்ற காரணக்குருவே ஞான
 விண்ணுக்குளெவர்க்கும் ஞான வெளிச்சுடரானமூர்த்தி
 ஒண்ணுக்குளொண்ணாய்நின்று உலகீரேழனைத்துங்காக்கும்
 அண்ணுக்குங் கடந்த சோதி அறிவுள மறியா தேதோ

எறும்புகடை யானைமுதல் பேதா பேதம்
 எண்பத்து நான்குயிர்க்கு மேக மாக
 உறும்பொருளாய் நின்றகுரு நீயே யல்லால்
 உலகமதி லாருளதோ வுடைய மாலே
 செறும்பொருளாமுமதுமகனங்கே வந்து
 செய்தவசு முறையதிலும் நடத்தை மேலும்
 தறும்பொருள்போலெங்கள் மனமறிய வொன்றும்
 தப்பிதங்க ளில்லையெனத்தாழ்ந்து நின்றார்

தப்பிதங்களில்லையையாதவத்துக் காதி
 தண்மைமிகுக்குணமுடைய தர்ம சீலன்
 உப்பரிகை மீதிருந்து அரசே யாள
 உன்புவிக்கு ஆசையல்லாலுலகி லில்லை
 மைப்பிதுக்க மானதொருகுழலாரோடும்
 மக்களோடும் வாழ்வோடும் வாழ்ந்த உள்ளம்
 நற்பிதுக்க மானகுரு நாட்டமல்லால்
 நானிலத்துள்ளாசையில்லை நாங்கள் கண்டோம்

நாங்கள்மிகக் கண்டோமிவருள்ளம்போலே
 நாடுபதி னாலதிலுந்தவத்தோர் பார்த்தால்
 காங்கரிது எங்களுட கருணை நாதா
 கலியுகத்தை வேரறுத்த கடவுள் பாதம்
 ஒங்கஅவரடியிணையைப் பணிந்து நாளும்
 ஊழியங்கள் செய்தவர்க்கு உவந்து நிற்கப்
 பாங்கருளிச் செய்துமிக ஆண்டு கொள்ளும்
 பரமகுரு நாதனைனப் பணிந்து நின்றார்.

நின்றவரை முகம்நோக்கி மாயன் தானும்
 நிலவரங்க ளுள்ளதெல்லாம் நினக்குள் ளாச்சு
 இன்றிவரை நீங்கள்கொண்டுநமது குண்டத்து
 ஏகபதி வாசல்தெரு எல்லாங்காட்டிக்
 கொண்டுஅந்தத் தையிலமதில் மூழ்க்கிப் பின்னும்
 கூட்டிக்கொண்டு வாவெனவே கூற வானோர்
 டுண்டுபல மேளமொடு தாளத் தோடு
 உற்றரத மீதில்வைத்து உம்பர் சென்றார்

சென்றவர்கள் நாரணரின் குண்ட மானச்
 சிறப்பையெல்லாங் காட்டிமிகத்தெளிந்த சந்த
 தன்றமலர் வாழ்தங்கப் பதத்தில் மூழ்க்கித்
 தண்டிகையின் மீதிருத்தித் தயவாய் வானோர்
 கொண்டவர்கள் மாயனுட்பதத்தில் விட்டுக்
 குலாவியந்த வானோர்கள் கும்பிட்டேற்ற
 மன்றலணி மாயவருமீசர் தானும்
 வைகுண்டமாமுனியெனவே வழங்கி னாரே

வழங்கியந்த மாயவரும் வானோர் தம்மை
 வரவழைத்து நீங்கள்மகா மேர்வு சென்று
 இளங்குருமா னானகுரு வைந்த ராசர்
 இன்றுபுவி யீரேழும்அடக்கியாளப்
 பழங்குருநூல் முறைபோலே பாரில் தோன்றிப்
 பதியாள வந்தாரெனப் பதிப்பீ ரென்று
 வழங்கமிக மறையோர்கள் மேர்விற் சென்று
 மாயனுரை தவறாமல் வகுத்தார் தாமே

வகுத்திடவே முன்னுரைத்த முறைபோ லுள்ள
 மகாபெரிய கிரீடமு மவர்க்குச் சூட்டிப்
 பகுத்துடைய செங்கோலும்பரமனார்தன்
 பரம்பெரிய முத்திரியும் பலன்கள் யாவும்
 தொகுத்திடப்பொன்னீராளத் துகிலு மீந்து
 துதிசிங்காசனமீதில் தூக்கி வைத்து
 மகுத்துவமாய் வாழுமென வானோர் போற்ற
 மறையவரு மீசரரும் வரமே யீந்தார்

அய்யா சான்றோர்க்கு இரங்கல்

ஈந்திடச் சிங்காசனத்தில்இருந்தவரேதோ சொல்வார்
 கூர்ந்திட எனக்கு இங்கே குணமெல்லாம் நலம தாகச்

சார்ந்திட மருளிச் செய்தீர் தற்பரா வொப்பில் லானே
ஓர்ந்திட எனக்கு அங்கேஉகந்தவருண்டே முன்னம்

ஆடையும் பொன்னுங் காசும் அன்னமும்பாலு முந்தன்
நீடிய உதவி யாலே நினக்கவரிதுநாள் மட்டும்
வாடியே முகங் கோணாமல் மனத்தய வதனாலீந்து
தேடியே மக்கள் தம்மைச் சிந்தையில் நினைக்குதென்றார்

ஐயரே இதுநாள் மட்டும் அவரெனக் களித்த செல்வம்
வைவகமே தரியா தென்றன் வாயினா லுரைக்கப்போமோ
மெய்யெல்லா மவர்கள் பேரில் மேனியுமுருகுதையா
செய்யனேயவர்களென்றன்திருப்பதம்வணங்க செய்வாய்

திருப்பதம் வணங்கச்செய்வாய்என்றெனத்தெளிந்த ஞானி
கருவதி லுதித்த சான்றோர் சாதியில் கௌவை யாகிக்
குருபதம் வணக்கஞ் செய்து கூறிய மொழியைக் கேட்டு
மருவணி துளசி பூணும் மாயனு மகிழ்ந்து சொல்வார்

கைகண்ட மணியே யென்றன் காரணக் குலமே கன்றே
வைகுண்டமணியேயுன்றன் மனமதலைய வேண்டாம்
மெய்கொண்ட மணிகளான மேன்மக்கள்சான்றோரெலாம்
பொய்கொண்டகலிவிட்டுன்பொற்பதம்பெறுவர் கண்டாய்

கலியை யெரிக்கத்தவசிருந்த கருத்தையறிந்துன்னிடத்தில்
வலிய வந்துன் பதம்வணங்கி மனதுக் கேற்க நின்றவரும்
பொலிய உனக்கு அமுதுடன் புடவை பலது மீந்தவரும்
ஓலியத் தான தர்மமதும் உகந்தே யளித்தோர் மிகவாழ்வார்

இரப்பன்போல் வடிவெடுத்து இருந்து கலியை முடிக்கஅங்கே
உரைக்கு மொழியைக் கேட்டுனக்கு உதவி புரிந்த உத்தமரும்
கரைக்கும் படியேயமுதளித்து கைக்குள்ளேவல் புரிந்தவரும்
மறைக்குங்குருவே யென்னாணை வந்தே சேர்வாருன்பாதம்

உடுக்கத் துணிக ளில்லாமல் உலக மதிலேயெளியவனாய்
முடுக்கமதுவேயில்லாமல்முடியும்விரித்துப்பேயனைப்போல்
கடுக்கக்கலியை யெரிப்பதற்குக்கவிழ்ந்து சிறைநீ யிருக்க
அடுக்க உதவி செய்தவர்கள் அவரே யுனக்கு மகவாமே

ஆமே யவர்க ளல்லாமல் அதிக மகனே நீயிருந்த
ஓமேயறியா வண்ணம்உலகிலுன்னைப்பழித்தவர்கள்

சாமே தீயில் தாங்கிடந்து சடமே நரகுக் குள்ளாகி
வேமே யுன்றன் மேலாணை விறுமா பதத்தினாணையிதே

ஆங்கார பொய்ச்சொருபம்

ஆணை மகனே அசையாதே கண்மணியே
சாணாரினக்குலங்கள் தப்பாமலுன்னுடையத்
தர்மபதி ராச்சியத்தில் தாம்வாழ்வார் சத்தியமாய்
வரம் முனைப்பேசி வம்புசெய்த நீசர்குலம்
அமுந்த நரகமதுள் ஆகுவார் சத்தியமாய்க்
குளிர்ந்த மனதுடைய கோவேயென் கண்மணியே
மலங்காமல் வாழ்ந்திருநீ வையகத்திலெப்போதும்
பெலங்களதுபார்க்கப் பொய்வேசமொன்றனுப்பி
மகனே நீசொன்ன மாநூல் முறைப்படியே
உகமீதே யார்தான் உகந்திருக்கிறா ரெனவே
பார்த்துவர வோர்சொருபம் படைத்து அனுப்புகிறேன்
ஏற்றந்தச் சாதிக்கு இன்னமீ ராறுகலை
அடுக்கும் வரைநீ அவர்பேரில் நாட்டமதாய்
முடுக்க முடனிந்த உற்றசிங்காசனத்தில்
தவம்போ லிருந்து தானாளுகுண்டமதில்
ஆளுநீ யரசு ஆண்மை குறையாமல்
நாளு வரைமகிழ்ந்து நலமாக வாழ்ந்திருநீ
அனுப்புகின்ற பொய்ச்சொருபம் ஆங்காரமற்றவுடன்
மனுப்புகழ் நாமள் வையகத்தின்மீதிறங்கி
நிச்சித்து வைத்த நினைவானதிற்படியே
வச்சிருந்த நற்பதியில் வாழலாங்கண்மணியே
என்றுரைத்து மாகலியில் ஏற்றபொய்வேசமதாய்
குன்று தனிலிருந்து கோலமொன்று தானனுப்ப
வந்தங்கு குதித்ததுகாண் வையகத்திலம்மானை
நந்தனானென்பான் நாரணர்க்கோன் ராமனென்பான்
முந்தச்சுவாமிகட்கு முன்னுதித்துவந்தேனென்பான்
செந்தழலாய்நின்றிடுவான் சிட்டுப்போலேபறப்பான்
கண்டகண்ட அற்புதங்கள் கண்ணாரக் காட்டிடுவான்
பண்டையுள்ள வைப்பைப் பாரறியக் காட்டிடுவான்
தீர்க்கமுட னற்புதங்கள் திடீரெனவே காட்டிடுவான்
மார்க்கம் பலதணிவான் வைகுண்டமென்றிடுவான்
கடலில் நடப்பேனென்பான் கனலிலிருப்பேனென்பான்
மடவாரையெல்லாம் மாலையிடுவேனென்பான்
இப்படியே கோடி எண்ணிறந்த அற்புதங்கள்
செப்பிடுவான் பூமியிலே தேச நருள்மலங்க
சூட்சு மநேகம் சொல்லொணா வித்தையதாம்

தூட்ச மறியாமல் தொல்புவியெல்லாமயங்கும்
இந்தப் படியாய் இருக்கின்ற நாளையிலே
முந்த வைகுண்ட முடிசூடி வாழ்ந்திருப்பாய்

நல்லவை முழித்தல்

சிவனு முமையாளும் செய்யத்திருமாலும்
தவமுனிவர்களும் சரசுபதி மாதுமையும்
நான்முகனும் வேத நல்ல மறையோரும்
தான்முனிந்தாகமத்தின் தன்மையதின்படியே
தொடுத்த கலியன்று தோன்றி குதித்தவரைக்
கொடுத்தகணக்கின்படியே கொல்லக்கலிதனையும்
வானமது குழவி மண்பூமியம்மியெனத்
தானமது நிரப்பாய்த் தன்னாலிருந்திடவும்
உண்டானதெல்லாம் உடன்கரிந்து நிரீடவும்
அண்ட ருலகம்வரை அசைந்து முழித்திடவும்
மாயவரு மீசர் வைகுண்ட மாமணியும்
தாய்தமர்க ளானச் சத்தி திருவுடனே
வைகுண்டரான மகனை நடுநிறுத்தி
மெய்குண்டத் தேவர் மிககூலமாகிவர
முத்திச் செங்கோலும் முழிப்புச்சங்கும்பிரம்பும்
பத்தியுள்ள நாரணர்தன் பாலனுட கைக்கொடுத்து
ஆகாய மாக அவர்கள்மிக வந்துநிற்க
வாகாக நாரணரும் மகனை முகம்நோக்கி
நல்ல மகனே நாடுந் தவத்தோனே
செல்ல மகனே திருபெற்ற கண்மணியே
உந்தனக்கு ஏற்ற உற்ற மனிதர்களும்
சந்தமுள்ளத் தேவியரும் தனதுகந்த புற்பூடும்
ஆகின்ற பட்சிகளும் ஆன மிருகமதும்
பாகுசெறி விருட்சம் பண்பான நற்பதியும்
யாதாக முன்னே யாமமிட்ட நூற்படியே
நீதான் வருகவெனநினைத்துவிடு என்மகனே
நினைத்தார் வைகுண்டர் நினைவின் படிபோலே
மனத்தயவு கூர்ந்து மலமலென நல்மனுவோர்
முழித்தார் வைகுண்டர் மொய்குழலார் மக்களுமே
களித்தேயிருந்த கருத்தின் படியாலே
பட்சி மிருகம் பலமிருகச் செந்துக்களும்
அச்சதர்க கேற்ற ஆதி விருட்சங்களும்
புதுப்பூமி புதுநிலவு புதுவானம் புதுவாயு
குருபூமி யானக் கூண்டதாயகப் பொற்பதியும்
பொன்பதியும் நற்றெருவம் பெரியதெப்பவாவிகளும்

அன்பதிய நல்மனுவும் அனுகூலமாயுதித்தார்
 எம்பெருமாள் முன்னே யாமமுரைத்தபடி
 வம்பரெல்லாம்மாண்டார் மனதுகந்தோர் தாமுழித்தார்
 தன்ம யுகத்துக்குத் தானேற்ற வஸ்துக்களும்
 நன்மையுடன் தன்னால் நாடி மிகக்குதித்தார்
 நல்லயுகத்தர்ம நாடு மிகக்குதித்தால்
 வல்லவைகுண்டமதாய் வந்தவுடன் வாருமெனச்
 சொல்லி யயைச்சிருத்த சுத்த மிருகமதும்
 நல்ல மனுவோரும் நற்பறவையானதுவும்
 விருட்சமதுவும் மேலுகந்த வஸ்துக்களும்
 வாருமெனச்சொன்ன வகையெல்லாமுழித்தார்
 ஆருமிக வொவ்வாத அரியோனகமகிழ்ந்து
 சீருகந்த நாதன் திருமால்சந்தோசமதால்
 ஆகாத்த தெல்லாம் ஆழிதனை வருத்தி
 வாகா யரித்து வன்னரகில் தள்ளிமிகச்
 சுத்த யுகத்தைச் சுத்தி வருத்துமென்று
 கற்றைக் கங்கையாட்குக் கரியோன் விடைகொடுத்தார்

நடுத்தீர்ப்பு

விடைவேண்டி வாரி விமலன் மொழிந்தபடிக்
 கடல்வாரி செய்து கமலயுகஞ்சுத்திபண்ணிக்
 கர்த்தனரி நாரணரைக் கடலுமிகத் தெண்டனிட்டு
 முத்தனரி நாதன் முன்னுரைத்த நீசனெனக்
 குறோணி அவனுயிரைக்கொண்டுவந்து முன்னிறுத்திச்
 சுறோணிதப் பாவி சொல்லடா உத்தரங்கள்
 ஏழு பிறவி இதுவரையுஞ்செய்துவுன்னை
 வாழுநீ யென்று வரமருளிப்பார்த்தேனே
 இக்கலியில் நானும் இரப்பனைப்போல் வந்திருந்து
 மிக்க உலகறிய வெறிப்பேயையுமெரித்துத்
 தண்ணீரால் மானிடர்க்கு சகலநோய் தான்தீர்த்துப்
 புண்ணியமாய்த் தருமம் புரிந்து மிகவருளிக்
 காணிக்கை கைக்கூலி காவடியும்நிறுத்தி
 ஆணிக்கமாக அம்புவியில் யாவரையும்
 ஒருதலத்தில் விட்டுஉற்றபுத்தி சொன்னேனே
 இருபுத்தியால்நீயும் என்னைப் பிடித்தடித்தாய்
 கட்டியென்னைப் பேயனெனக் கடுவிலங்கில் வைத்தாயே
 அட்டிசெய்ய வில்லையல்லோ ஆண்டியாய் நானிருந்து
 பண்டாரமாகப் பார்மீதிலன்பரிடம்
 நன்றாகப்பிச்சை நான்வேண்டியே குடித்துத்
 தர்மமாயல்லோ சனங்களுக்கு ஞாயம்செய்தேன்

வர்மமா யென்னை வந்தடிக்க ஞாயமுண்டோ
 அல்லாமல் முன்னே அரனிடத்தி லாணையிட்டு
 எல்லாமினிமேல் இராச்சியத்தில் யாதொருவர்
 பண்டாரமென்று பாரறிய வந்தவரை
 அண்டே னவரை அட்டிமிகச் செய்யேனென்று
 ஆண்டிகளை நானும் அட்டிமிகச் செய்ததுண்டால்
 கூண்டிறந்து போவோம் கொடிப்பிதிரானதெல்லாம்
 சேனைத் தளமிழந்து செல்வமது தானிழந்து
 ஏனைக் குழலோடே என்கிளைகளெல்லோரும்
 தன்னாலிறந்து சளநரகம் போய்விடுவோம்
 முன்னாள் நீசொல்லி மொழிந்தாணையின்படியே
 பண்டாரந்தன்னைப் பதைக்க விடாதபடி
 அண்டாமல் நீயும் அடித்ததினால் ஞாயமென்ன
 சொல்லடா நீதான் சொன்னமுறைப்படியே
 கல்லடா நீதான் கவிழ்ந்துநிற்கும் ஞாயமென்ன
 பாவிநீ யேழ்பிறவி பார்மீதில் தோன்றியதில்
 ஆவியறிய அனுப்போலும் நன்மையது
 செய்ததுண்டோ சொல்லு செவியுனக்குக்கேட்கலையோ
 மைதரியயிப்பிறவி மிகுஇரப்பன் போல்நானும்
 எளிய குலத்தில் எகாபரனே தஞ்சமெனச்
 சுழிமுனையை முத்தி சோமனருள் உள்ளிருத்தி
 உடுக்கத்துணிகளற்று உண்ணவூண் தானுமற்று
 படுக்க இடமுமற்றுப் பரமார்த்தமாயிருந்து
 சாதிபதி னெட்டதுக்கும் யாமமுறைப்படியே
 நீதியுடன் தண்ணீரால் நொம்பலங்கள் நீக்கிவைத்தேன்
 நீயறிந்துங் கண்டும் நீணிலத்தோர் தாமறிய
 வாயிலிடும் வெற்றிலைக்கு மனுவோர் தடவுகின்ற
 சுண்ணாம் பானாலும் தொட்டுநீ தந்தாயோ
 எண்ணாமல் நீயும் என்னை மிகப்பழித்துப்
 பாவிநீ என்னைப் பரிசுகெடத்தானடித்து
 மேவிநா னிட்டிருந்த வெற்றிசுரக்கூடதையும்
 உடைத்துத் தகர்த்தாயே உற்றகந்தைக்காவியையும்
 மடத்தனமாய் நீயும் வலித்துக் கிழித்தாயே
 தோளிலிடும்பொக்கணத்தைக் கீழ்ப்போட்டுஎன்னைத்
 தூளிபட வதைத்துத் துண்டுதுண்டாய்க்கீறினையே
 ஐயோ நீசெய்த அநியாயஞ்சொல்லவென்றால்
 வையமீரேழும் வழிந்து நிரம்பிடுமே
 பத்தினியாள் பெற்ற பாலதியச் சான்றோர்கள்
 மெத்த அவர்நன்றாய் விளங்கிருக்கணுஞ் சிவனே
 ஆடை யில்லாமல் அலமாந் திருக்கையிலே

நாடதிகமான நல்லபட்டு நீராளம்
 தங்கச் சரிகைத் தலைப்பாக் குல்லாவுடனே
 மங்களமாயென்னை வந்தெடுத்துத்தானுடுத்திப்
 பாலும் பழமும் பருந்தேனும் சர்க்கரையும்
 மேலும் நவநிதியம் வேண்டும் பலகாரம்
 அன்னங்காய் சொர்ணம் அன்பாகக்கொண்டுவந்துப்
 பொன்னப்ப நாரணரே பெற்றவரே அவர்கள்
 வாயி லெடுத்திட்டு வளமாக என்றனக்குச்
 சாயத் தலையணையும் சரிகைத்தொட்டில் மெத்தைகளும்
 பாதங்கீழ்க்கொள்ளாமல் பாலதியச்சான்றோர்கள்
 ஈத லிரக்கமுடன் எடுத்தென்னைத் தோளில்வைத்துப்
 போற்றி மகிழ்ந்து பூமெத்தை மேலிருத்தி
 ஏற்றிப் பலகாலும் என்சொல் மிகக்கேட்டுத்
 தாங்கி யிருந்த சான்றோர்களின்பெருமை
 நாங்க ஞரைக்க நாடுமிகத் தாங்காதே
 என்னென்ன பவிசு எமக்கவர்கள் தாமீந்து
 பொன்னம் பலமீதில் புகழ்ந்துமிக வாழ்வாரே
 பாவிநீ யென்னைப் பரிசுகெடத் தானடித்து
 ஏவிநீ விட்ட ஏவலாளிப்போதெங்கே
 ஆணுவங்க ளெங்கேஉன் ஆனைப்படைகளெங்கே
 பூணுகின்ற தங்கப் பொன்னாபரணமெங்கே
 விஸ்தார மெங்கேநீ வீற்றிருக்கு மேடையெங்கே
 சுற்றார் கிளைகளெங்கே தோகைமயிலார்களெங்கே
 குதிரைத் தளங்களெங்கே கோட்டையெங்கே வாசலெங்கே
 சதுராயணிவகுத்தத் தாண்டும் படைகளெங்கே
 தேரெங்கேயுன்றன் சிங்காசனங்களெங்கே
 ஊரெங்கே யுன்றன் ஒழுங்குதளச்சேனையெங்கே
 மாடமெங்கே கூடமெங்கே மணிமேடை யாரமெங்கே
 தோடமெங்கே யுன்றன் தோழரெங்கே சூரமெங்கே
 ஆயுதங்க ளெங்கேவுன் அம்புதடிக்காரரெங்கே
 வாயுரங்க ளெங்கேவுன் வாயில்காப்போர்களெங்கே
 துட்டமெங்கே யட்டியெங்கே துரைத்தனங்களானதெங்கே
 பட்டமகங் காரமெங்கே பருங்கிள்ளாக்கானதெங்கே
 மாடெங்கே நீதான் வளர்த்த மிருகமெங்கே
 வேடிக்கை யெங்கேநீ விதித்த கணக்குமெங்கே
 ஓடி யுலாவும் உற்றசாரட்டுமெங்கே
 வண்டியெங்கேயுன்றன் வாழ்வெங்கே மாட்சியெங்கே
 சண்டிப் பயலேவுன் தாடாண்மையெங்கெசொல்
 இத்தனையுந்தோற்று இப்போ நரகமதில்
 செத்திறந்து போகவுன் தலையில் விதியாச்சே

உன்விதியால் நீயும் உயிரழிந்தாயல்லாது
 என்னதி காரத்தால் ஆக்கினைகள் செய்கிறேனோ
 உன்னால் நீமாள் ஊழிவிதியானதல்லால்
 தன்னாலே தான்கெட்டுத் தான்போவாரென்றபடி
 உன்னாலே நீயும் உயிரழிந்தாய் மாபாவி
 ஒருபிறவி தன்னிலுன்னை உயிரழிக்கக்கூடாதோ
 கருவருளும் நாதன் கற்பினைக்கேராதெனவே
 பிறவியே முன்னைப் பெரும்புவியிலேபடைத்துத்
 திறவிப்பொருளோன் சிந்தை மிகஅறிய
 உகத்துக்குகங்கள் உத்தமனாய் நான்பிறந்து
 மகத்துவமாயுன்றன் மனதைமிகப்பார்த்தேன்
 எட்போலே தர்மம் ஈத லிரக்கமுடன்
 நட்பேதுங்கண்டிலனே நன்றிகெட்ட மாபாவி
 ஏழு பிறவியிலும் என்பேரு சொல்வோரைக்
 கோளுசெய் தவரைக் கோட்டிக்கொண்டேயடித்துச்
 சிறைக்காவல்தன்னில் திட்ட விலங்கில்வைத்து
 அறையானதுகொடுத்து அட்டிமிகச்செய்ததல்லால்
 இரக்கமுடன்தயவு இல்லையே உன்னிடத்தில்
 அரக்கர் குடும்பம் ஆனதிலாலுன்னுடைய
 மனதிரக்க மாகாது மாபாவி நீகேளு
 முன்னாள் குறோணி உதித்துவந்த மூன்றுயுகமும்
 தன்னாலே நீபிறந்து தாண்டியதுகளித்துப்
 பின்னாள் பிறந்தாய்ப் பெருங்கிறேதாயுகத்தில்
 அந்நாளில் நீங்கள் அண்ணனென்றும் தம்பியெனும்
 பிறந்தீர் படைகள் பெருத்தசனக்கூட்டமுடன்
 சிறந்த மதிலும்பெரிய செல்வமாயாண்டிருந்தீர்
 ஆண்டிருக்கும்போது ஆங்காரந் தான்மீறித்
 தாண்டி பதமறந்து தானவரையும்பிடித்துத்
 தெய்வமட வார்களையும் சிறையில் மிகப்போட்டு
 மெய்வரம்பு விட்டு மேலோகத்தாரையெல்லாம்
 ஊழியங்கள் கொள்ள உனக்கு மனதாகி
 நாளிலவரை நட்டிமிக அட்டிசெய்து
 வம்புசெய்து நீயும் வானலோ கம்வரையும்
 அம்புவியெங்கும் உன்னநியாயமேமீறி
 ஈரே மூலகும் இராமா ராமாவெனவே
 பாரேழு தேசம் பண்பாய் முறையமிட
 முறையமிட்ட சத்தம் உடைய பரனறிந்து
 இறையவரும் நம்மிடத்தில் இந்தஅநியாயமதை
 மாற்றிவைக்க வென்று மலரோனெனையனுப்பப்
 பார்த்துன்னை நானும் பழையவரமுந்தேர்ந்து

ஆயுத்தாலம்பால் அஞ்ச முகத்தாலும்
 மாயும் படியே வகையில்லை யென்றுசொல்லி
 ஆறு முகமாய் ஆனபுகழ் சத்திதனை
 வீறுடனே நல்ல வேலாயுதமெனவே
 எடுத்தே சொரூபம் யானுனக்கு நல்லபுத்தி
 விடுத்தேயுரைக்க மிகுதாதனையனுப்பிச்
 சொல்லியுங்கேளாமல் சூரப்படைகூட்டிக்
 கொல்லுவே னென்று கூண்டப் படையோடு
 சண்டைக்கு நீயும் சமைந்துவந்தாயென்னோடு
 கண்டே யுனைநான் கருணைபோல் புத்திசொன்னேன்
 தேவர்களை விட்டு தெய்வமடவாரை விட்டு
 மூவர்களை நெஞ்சில்வைத்து உகமாளு என்றேனே
 அப்போது நீயும் ஆக்கிரமந்தன்னாலே
 இப்போது பேயாண்டி யார்கேட்பாருன்பேச்சை
 பிச்சைக்காராவுன்சொல் பேருலகமாளுகின்ற
 செஞ்சொல்வளராசனுக்குச் செல்லாது போடாயென்றாய்
 என்னோடேபோருக்கு எதிராக வந்தாயென்றால்
 உன்னோ டேயுள்ள உற்ற திறத்தாலே
 சண்டைக்கு வாடா தாட்டாண்மைப் பார்ப்போமென்றாய்
 விண்டதெல்லாம் பார்த்து வேலாயுதமெடுத்து
 அப்போது வேலால் அறுத்தேனானுன்சிரசை
 முப்போது உள்ள முழுக்கிளைகளத்தனையும்
 சேரக் குலமறுத்து சேனையெல்லாமழித்துக்
 கோட்டை யழித்துன் குவலயத்தைத் தானழித்துக்
 கேட்டேனா னுன்னோடு கெறுவிதமேனென்றுரைத்தேன்
 சத்தி வேலாலே சத்தியென்னைச்சங்கரித்தாள்
 புத்திகெட்ட ஆண்டி போதுமோ என்னைவெல்ல
 என்றாயே பாவி ஏற்றயுகமன்றழித்து
 அன்றேயுனையும் அதிலோர் பிறவிசெய்தேன்
 அந்நாளுன்பேர்தான் அதிக இரணியனாய்
 துன்னாய மாய்நீ தோன்றி முடுக்கமதாய்
 அரிநமோ வென்ற அட்சரத்தையு மாற்றி
 மதியாமலுன்பேரை வழங்கினாயவ்வுகத்தில்
 ஆதி சிவமறிந்து அசுராவுனையறுக்க
 மாதிரிபோலென்னை வகுத்தாரேயுன்மகவாய்
 மகவாயுனக்கு மாயவுருவெடுத்து
 உகமே ழறிய உதித்து வளருகையில்
 பள்ளியிலே சென்று படிக்கின்ற நாளையிலே
 தெள்ளிமையாயுன்பேரைச் செப்பென்றான் வாத்தியானும்
 உடனே நான்மாறி ஒருஅசுரன் பேரதையும்

தடமே லுரைத்தால் தருணமது காத்திடுமோ
 படைத்த குருவின் பருநாமஞ்சொன்னதுண்டால்
 சடத்தை மிகக்காக்கத் தருண முதவிசெய்வார்
 ஆனதாற் பெரிய அரிநமோ அல்லாது
 மானமில்லாப் பாவி மாபாவிச் சூரனுட
 ஏற்ற பேரான இரணியாய நமோவெனவே
 சாற்றக் கூடாது தானிதுவே சொன்னவுடன்
 வாத்தி யுன்னோடு வந்துவளங்கூறிடவே
 பார்த்தென்னை நீயும் பற்கடித்துச்சொல்லெனவே
 இறுக்கி நெருக்க இசையாமல் நான்மாறி
 உறுக்கிப் பெரியோன் உற்ற அரியோன்பேரைச்
 சொல்லவே நீயும் சொன்னஅரியெங்கேன்றாய்
 வல்லப் பொருளான மாய அரியோனும்
 எங்கெங் குமாகி எவ்வுயிர்க்கும் தானாகி
 அங்கெங் குமாகி அளவுக் களவாகி
 நிரந்தரமா யெங்கும் நிறைந்த சொருபமதாய்ப்
 பரப்பிரம்மமாய் நிற்பார் பாரஅரியென்றேனே
 கோணி நீவாடி குருவென்ற உன்னரிதான்
 தூணிலு முண்டோசொல் என்றே எனைப்பார்த்துக்
 கேட்க நானுண்டெனவே கிறுங்காமல் சொல்லிடவே
 வாட்கணையால் நீயும் வாயில்நடை தன்னில்நின்ற
 தூண்பேரில் வெட்ட நரசிங்கமாய் நான்குதித்து
 வீண்கொண்டப் பாவியுனை வெய்யோனடைவதிலே
 இடைநடையில் வைத்து என்றன்கைநகத்தால்
 குடல்நெளியக் கீறிக் கொன்றேனானுன்னையுமே
 உயிர்நெகிழு முன்னே உன்னுடைய கண்முன்னின்று
 செய்த யுத்தத் திறன்சொன்ன அப்போது
 உன்னாலே யென்னை உயிரழிக்க ஏலாது
 முன்னா லுன்னகத்தில் உற்றமலைப்பத்ததனைச்
 சேர்த்துப் பதித்துச் செய்ய நகமாக்கிக்
 கீற்றுநீ செய்தாய் கெறுவிதமாயல்லாது
 ஏலாது உன்னாலென்று இயம்பவுடனான்மாறி
 மேலாகப் பின்னும் விளம்பினதை நீகேளு
 பத்து மலையைப் பருந்தலையாயுனக்கு
 எத்திசைகள் மெய்க்க ஏற்றதிகக் கைத்திறமும்
 கைத்திறமும் வில்திறமும் கணையாளி வாஸ்திறமும்
 புத்திரருங் கூடப் பிறப்போர்கள் தந்திறமும்
 மெத்தப் பவிசும் வேண்டும் படையோடே
 கொற்றவனாயுன்னைக் குவலயத்தி லேயருளி
 உன்னிடுக்கத் தாலே ஒருராம பாணமதால்

கொன்னுன்னையன்று இன்று கூறுமொழி கேட்பேனான்
 என்றே யுனக்கு இருந்தவுயிருமழித்து
 அன்றே கிறதா யுகமுமழித்துமிகப்பின்னுந்
 திரேதாபெரும்புவியில் மன்னனிராவணனாய்
 பாவிநீ ராவணனாய் வாய்த்ததம்பி தங்கனொடும்
 சேனைப் படையுடனே செல்வரோடு நீபிறந்து
 வானலோகம்வரைக்கும் மாபாவி யாண்டனையே
 ஆண்டிருந்து மல்லாமல் ஆதிசீதாலட்சுமியை
 மாண்டிறந்து போங்காலம் மாபாவிநீயவளை
 கொண்டுபோயுன்னுடையகோட்டையதுள் வைத்தனையே
 மன்றுதனில் நானும் மாதைவிடு வென்றுசொல்லி
 வேண்டுகின்ற புத்தி விதவிதமாய்ச் சொன்னேனே
 கூண்டுன்றன் தம்பி கும்பன் விபீஷணனும்
 நாரா யணனுடைய நல்லசீதாலட்சுமியை
 ஆராலே கூடும் அருஞ்சிறையில்வைத்திருக்க
 பாவிநீ வம்பால் பழிக்கிரையாய்ப்போகாதே
 கூவுமொழி சீதைதனை கோட்டைவிட்டனுப்பிவிடு
 மாதை விடாது வம்புசெய்தாயானாக்கால்
 பாதகா வுன்னுடைய பவிசெல்லாம் போகுமெனச்
 சொன்னதம்பிமாரைச் சொல்லால் மிகத்துரத்திச்
 சின்னஞ் சிறுவன் தசரதனார் பாலனுடப்
 பெண்ணவளாஞ்சீதையென போகச்சொல்லென்றனையே
 மண்ணாள் வேணுமென்றால் வணங்கிப் பணியென்றும்
 அல்லாதே போனால் அலக்கழி வாகுமென
 எல்லாம் பெரிதாய் என்னோடுரைத்தாயே
 பார்த்தால் சிறுவன் பைங்கிளியாள் தன்புருஷன்
 காற்றா னதிற்பறக்கும் கரிய துரும்பெனக்கு
 அவனுடைய பெண்ணாம் ஆதிசீதாலட்சுமியாம்
 இவளுடையப் பேரால் இராச்சியங்கேடாயிடுமாம்
 ஆமோடா நீங்கள் அரக்கர் குலமோடா
 போமோடா என்றன் பூமுகத்தில் நில்லாதே
 என்றே யெனையும் இழப்ப மிகப்பேசி
 அன்றேயவர்பேச்சை அல்லவென்று தட்டிவிட்டாய்
 அப்போ தவர்கள் அன்பாக என்னுடைய
 செப்போடு வொத்தத் திறமெல்லாஞ்சொல்லிடவே
 சின்னக் குழந்தையென்றுஞ் சீதையொரு பெண்ணெனவும்
 மன்னவனையுன்மனதில் வைத்துமிகக் கொள்ளாதே
 நாட்டுக் குடைய நாரணரே ராமனென்றும்
 கூட்டுக் கிளியானக் கோதைசீதா லட்சுமியாள்
 முட்டாளாவன்றன் முழுநீசப் புத்தியினால்

அட்டாள பூமி அடக்கியர சாளுகின்ற
 பகுத்தைக் குலையாதே பழிக்கிரையாய்ப் போகாதே
 தொகுத்த வுரைபோலே சீதைதனை விட்டுவிடு
 என்றுரைத்தார் பின்னும் இருவருன்தம்பியர்கள்
 அன்று வுனக்கு அதிகக்கோப முண்டாகி
 என்னுடைய கண்முன் இப்போது நீங்கள்நின்றால்
 உன்னிருபேர் தங்கள் உற்றச் சிரசதையும்
 அறுத்து வதைப்பேன் வனமதிலே போயிடுங்கோ
 மறுத்து உரையாமல் வனமதிலே போயிடுங்கோ
 என்றாயே நீயும் இருவரையு மப்போது
 அன்றேயவர்கள் அயர்ந்து மிகவிருக்க
 அப்போது என்னுடைய ஆதிசீதா லட்சுமியை
 நற்போடுயர்ந்த நாயகியை நான்தேடி
 அனுமன்தனையும் அங்கே அனுப்பிவைத்துத்
 தனுவான வாளி தார்குழற்குத் தானீந்து
 உன்கோட்டை வாசலிலே உடனேநான் வந்துநின்று
 என்கூட்டி லான ஏற்ற சீதாலட்சுமியை
 விடுநீ யென்றேனே வீணாய் கேளாமல்
 படுவ தறியாமல் படையெடுத்தாயென்னோடு
 அப்போதுன் தம்பி ஆன விபீஷணனும்
 நற்போடு என்னை வந்துமிக நவ்வியவன்
 பொல்லாத பாவியுடன் பிறந்ததோசங்கழித்து
 எல்லாம் பொறுத்து எனையாண்டு கொள்ளுமென்றான்
 நல்லதுதா னென்று நானவனையுமேற்றுப்
 பொல்லாத பாவியென் பெண்ணைவிடு என்றேனே
 பாவிநீ கேளாமல் படையெடுத்து வந்தனையே
 தாவிநீ விட்டச் சரங்கௌல்லாந்தடுத்து
 என்கை யினாலே எடுத்து வொருபாணம்
 சங்கையுட னெய்து தலையறுத்தேனுன்றனையும்
 உன்னாலுன்படைகள் உயிரழிந்து மாண்டபின்பு
 முன்னாளுரைத்த மொழிகேட்டே னுன்னோடு
 அப்போது பாவி அதற்கேது நீயுரைத்தாய்
 இப்போது என்னுடைய ஏற்றதம்பி தானொருவன்
 உன்னோடு சேர்ந்து உயிர்ப்பெலங்கள் தானுரைத்துச்
 சொன்னதா லென்னுடைய சிரசறுத்தா யல்லாது
 ஏலுமோ ராமா இழப்பம்பேசாதேயென்றாய்
 மாலும்நானப்போ மகாகோபமாய்வெகுண்டு
 சுட்டிப் பயலே சுணைவந்து தில்லையென்று
 மட்டிப் பயலே மாறிப்பின்னேதுரைத்தேன்
 உன்றனுட தம்பி ஒருவன்மிக வந்தெனக்கு

சிந்தையுற்ற உன்பெலங்கள் தெரியப்படுத்தியல்லோ
கொன்றாய்நீ யென்று கூறினாயின்னமுனை
இன்னம் பிறவி ஏற்ற துரியோதனனாய்
துவாபர யுகத்தில் தோன்ற உனையருளிப்
பவராயுனக்குப் பக்கத் துணையாக
ஒருநூறு பேராய் உலகில்மிக நீதோன்றி
இருபேர்க்கும் நான்பொதுவாய் இருந்துவுனைவதைத்து
இன்றுரைத்தப் பேச்சு யானன்று கேட்பேனென
அன்று உனதுடைய அன்னசுற்றம் வேரறுத்து
உன்னுயிரையுமழித்து உற்றயுகமுமழித்து
என்னுடைய லட்சுமியை யான்மீட்டு என்னுள்வைத்து
உற்ற திரேதா யுகமழித்துஉன்றனையும்
சுத்ததுவாபர யுகத்தை தோணவைத்தேன்
பிறந்தாய்ப் புவியில் பிறப்பொரு நூறுங்கூட
அறந்தான் பெரிய ஐவர்களுமங்குதித்தார்
அப்படியே நீபிறந்து ஆளுகின்ற நாளையிலே
முப்படியே நானும் உகத்தில்கோபாலனெனப்
பாலனெனவுதித்து பாண்டவர்களோடிருந்து
தூலமொன்று வீமனுக்குச் சொல்லியுனைச்சங்கரித்தேன்
சங்கரித்து உன்னைச் சகுனியிழக்கையிலே
பங்கமாய் முன்னுரைத்த பாங்கு மிகக்கேட்டேன்
அப்போது நீயும் அகமகிழ்ந்து கொள்ளாமல்
இப்போது வீமன் எனைக்கொன்றானல்லாது
ஏலுமோ போடா இடையா எனவுரைத்தாய்
மேலும்வந்தயுகத்தில் மேட்டிமையாய்உன்னையிப்போ
தன்னால் பிறக்கவைத்து தன்னாலழிவையென்று
சொன்னேனானுன்னைச் சொன்ன மொழிப்படியே
உன்னால் குதித்து உற்ற கலியனென
இந்நாள் வரைக்கும் இருந்தாயே பார்மீதில்
பார்மீதில் நானும்பரதேசிப்போலிருந்து
போரேதுமில்லாமல் பொறுதியுடனிருக்கக்
கர்ம வயசுனக்குக் காலஞ்சரியாகி
வர்மம்வந்து மூடி மாண்டாயே தன்னாலே

கலி முடிவு-கலியன் வன்னரகம் செல்லல்

முன்னுனக்குத் தந்த முடியு மென்சக்கரமும்
மன்னுகந்த நல்ல வரங்கள்மிகத்தத்துவமும்
எல்லாம் நீயிப்போ என்முன்னெடுத்துவைத்துப்
பொல்லாத வனேநகரம் புக்கிடுநீ யென்றனராம்
மாறியுரைக்க வாய்மொழிகளில்லாமல்

ஊறிக் கலியன் உடக்கடித்து வைத்தனனே
 எல்லா வரமும்வைத்து என்றன் முடியும்வைத்து
 பொல்லாப்பு மானதொருப் பொய்களவுமுருட்டும்
 தந்திரமானாலத் தத்துவங்களானதுவும்
 அந்திர மதான அன்னீத வஞ்சனையும்
 மாய்கை பலதும் வளக்கோர வாரமதும்
 சாய்கை பலதும் சர்வபொல்லாப்பானதுவும்
 என்னோடு கூட யானு மதுகூட
 வன்னகரம் புக்கிடுவோம் என்றுவரம் வைத்தனனே
 வைக்க அவனுடைய மாய்மால மாய்கையதும்
 பொய்க்கலிய னுயிரைப் பொதிந்துத் திரையாக
 ஆயிரத்திரு நூறுஅணியாய்ப் பவஞ்சூடித்
 தீயிரத்த மான தீரா தருநரகில்
 சுற்றியெடுத்துத் தூக்கிக்கொண் டேயவனை
 இத்தனைநாளும்நம்மை இரட்சித்த இராசனென்று
 மாய்கையெல்லாங்கூடி வளைந்தவனைத்தூக்கிப்
 பேயலகை வாழும் புழுக்குழிக்குள்ளாக
 முக்கி நிமிர்ந்து மிதக்காமல் மாய்கையெல்லாம்
 தாக்கியிருக்கத் தடதடெனச்சேடனது
 நிரந்ததை மூடி நிரத்தியதேயம்மானை
 பரந்தந்த சேடன் பாரைநிரப்பாக்கியபின்

தர்மயுகம் உதயம்

உற்ற வைகுண்டர் உறுசங் கூதினரே
 வெற்றியாய்ச் சங்கு விரைவாக ஊதிடவே
 எத்திசையிரேழும் இந்தசங்கோசைமிக
 கற்பு நெறியானக் கடிய பலவகையும்
 நல்லோர்களான நாடு மனுவோரும்
 நல்பூமி நல்விருட்சம் நல்மிருக மூர்வனமும்
 கீழ்மேல் நடுவுங் கிரணமண்டபமூன்றில்
 நாள்மேல் பெரிய நல்லவகையானதெல்லாம்
 தன்ம முதல்நீதம் தவசு நிலைமைமுதல்
 நன்மை பலதும் நாடிமிக வந்ததுவாம்
 எல்லாம் வைகுண்டர் இட்டசத்தமீதில்வந்து
 நல்லாகக் கண்டு நாரணரைத்தான்போற்றி
 வைகுண்ட சுவாமி வரவேணு மென்றுசொல்லி
 மெய்கொண்ட ஞான மிக்கத் தவம்புரிந்தால்
 வந்துசத்த மொன்றில் வரவழைப்போம்என்றுசொன்ன
 செந்துயிர்க் காக்கும் சிவகுண்டம் வந்தீரோ
 தன்ம வைகுண்ட சுவாமிவந்தார்என்றுசொல்லி

நன்மை பலசெந்தும் நன்னதிகப்பட்டசிகளும்
 பசுமைக் குணமான பலமிருகவூர்வனமும்
 கசுவிர்க்க மானக் கற்றாவின் தன்னினமும்
 நால்வேத நீதம் நாடுகின்ற சாஸ்திரமும்
 சில்வாடை பிச்சி செந்தாமரைமலரும்
 தங்கநவரத்தினமும் சமுத்திரத்து நல்வகையும்
 கங்கைக்கண்ணாளும் கமலப்பூவாணிமுதல்
 தர்ம மதும்போற்றி சுவாமி யெனத்தொழுமாம்
 முழித்த மனுக்களுக்கும் மொய்குழலார் தங்களுக்கும்
 களித்தே விழிஞானக் கண்ணுமிகஅருளி
 நல்ல மனுக்களுக்கு நாலுவர முங்கொடுத்துச்
 செல்ல மனுக்கள் தேகமது பொன்னிறமாய்
 கல்வித் தமிழ்ஞானக் கலைக்கியானமுதல்
 நல்விச்சிறப்பாய் நாடியவர்க் கீந்து
 தெய்வ மடவார் வரவழைத் தேழ்பேர்க்கும்
 பெற்ற மதலையெல்லாம் பிரமாணமாய்த்தெரிந்து
 தத்தியாயேழ்பேர்க்கும் தரந்தரமாய்த்தானீந்து
 வைகைதனிலிறந்த மக்கள்வரை நாரணரும்
 தையலவரேழ்பேர்க்கும் தான்தெரிந்தீந்தனரே
 ஏழுபேர்க் குமதலை இனமினமாய்த்தான்கொடுத்து
 வாழுங்கோ புவியில் வயதுபதினாறெனவே
 எல்லோரும் நன்றாய் இருந்து ஓரினமாய்
 நல்லோராய்ச்சாகாமல் நீடுழி காலமெல்லாம்
 ஆணுபெண்ணுடனே அதிகப்பல பாக்கியமும்
 காணக்காண நீங்கள் கௌவையற்றுவாழுமென்றார்
 பட்சி பறவை பலசீவ செந்துகட்கும்
 அச்சமில்லாப்புவிடில் அல்லல்வினையில்லாமல்
 பெற்றுப் பெருகிப் பிதிரெல்லாம்ஓரினம்போல்
 ஒத்து மிகக்கூடி ஒருதலத்து நீர்குடித்து
 வாழ்ந்திருங்கோ தர்ம வையகத்திலென்றனராம்
 சார்ந்திருங்கோ வென்றுதாமன் விடைகொடுத்தார்
 நல்லபூச வாச நளிர்விருட்சமானதுக்கும்
 அல்லலகற்றி அமர்ந்துமிக வாழுமென்று
 தில்லையாடும்பெருமாள்சொன்னாரதுகளுக்கு
 புற்பூடுங் கூடிப் பொருந்திமிக வாழுமென்று
 நற்பூ டதற்கு நவின்று விடைகொடுத்தார்
 அசையாமல் வானம் அதுநேர் நிலவுடனே
 பிசகான தில்லாமல் பொழுதுமிகச்சாயாமல்
 நேராக வாழுமென்று நெடியோன் விடைகொடுத்தார்
 வருணனுக்கும் நல்ல வாக்கு மிகக்கொடுத்துத்

தருண மதுபார்த்து சாற்றியிரு என்றுரைத்தார்
 வாயு வதற்கு மரைபோல் வழங்கெனவே
 வீசு புகழ்நாதன் விடைகொடுத்தாரம்மானை
 நீதமது மூன்றும் நிலையாக நில்லுமென்று
 சீதக் குருநாதன் சொன்னாரதுகளுக்கு
 மானுவ தர்ம வரம்பு தவறாமல்
 நானுபதேசம் நவின்றதுபோல் நில்லுமென்றார்
 பூமகள் வாணி பொருந்திக் கலைபுரிந்து
 சீர்முக தர்மச் சீமையி லும்வாழ்ந்து
 மகிழ்ந்திரு மென்று மாயனருள்புரிந்தார்
 குவிந்து மலர்மகளும் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள்
 கங்கை முதலாய்க் கனகரத்தினாதிகளும்
 சங்கையுடனீங்கள் தன்னால் துலங்கிமிக
 வாழுவீ ரென்று வரமுமிகக்கொடுத்து
 என்னென்ன பாக்கியங்கள் எல்லாமிகத்தழைத்துப்
 பொன்னம் பலம்போல் பொருந்திமிக வாழுமென்று
 நல்ல வகையெவர்க்கும் நாடி மிகக்கொடுத்தார்
 வல்ல புவிக்கு வாழ்வுவர முங்கொடுத்து
 நல்ல வைகுண்டர் நாராயணர்மகற்கு
 வல்ல மகற்கு வாய்த்தமுடியுஞ்சூடிச்
 செல்ல கலியாணம் செய்யவே ணுமெனவே
 வைகுண்டரான வாய்த்தகுருநாதனுக்கு
 மெய்குண்டரான விமலக்குருநாதனுக்கு
 நாதக் குருவான நாராயணமணிக்கு
 சீதமங்கை மார்கள் தேவிதெய்வ கன்னியரை
 கன்னியரை நன்றாய்க் கலியாணமும்புரிந்து
 மன்னரவரவர்க்கும் மாலையுடன்புரிந்து
 பொன்னம்பலர்க்கும் பெரிய பொருளதுக்கும்
 தன்னம் பெரிய சதாபிரமனானவர்க்கும்
 நாதன்மார்க்கெல்லாம் நல்ல மணம்புரிந்து
 மாதவர்களான வாய்த்ததேவாதிகட்கும்
 ஆதவ நாதன் அரிகேசவன்தனக்கும்
 இப்படியே மங்களங்கள் எல்லோருங்கொண்டாடிச்
 செப்பமுள்ள நாயகிமார் சேர்ந்தங்கொருப்போலே
 சரசு பதிமாது தண்டரள சுந்தரியும்
 விரச குழலுமையும் வீரமகா லட்சுமியும்
 வாய்த்த பகவதியும் வாழுகின்ற பார்வதியும்
 ஏற்றபுகழ் தெய்வ இளங்குழலாரேழ்பேரும்
 வள்ளி தெய்வானை வாய்சொரி யுடனே
 தெள்ளிமையாயுள்ளத் தேவி பராபரையும்

இந்தமாதர்கள்வந்தபோதிலேஆகியத் தெய்வமாதர்கள்
முந்தநாங்களுமீன்றபாலரை முற்றுமா தவம்போல வளர்த்திடும்
சிந்தர்மாமணிதெய்வநாயகி தேவி காளி வராகி சுந்தரி
இந்தமங்களமானதிற்கண்டிலம் எங்கள் நாயகான்றவர்போற்றினார்

போற்றுமாதரைப்பார்த்து நாதனும்
போத மாமென வரமிது கூறுவார்
சாற்றுமாதரே தையலேழ்வரே
சந்த மாகிய அந்தரியானவள்
பார்த்துன் மைந்தரைக் காத்திடாமலே
பாலரண்டுகிர் இப்படியானதால்
ஏற்றுக் கௌவையாய் வீற்றிருக்கிறாள்
எண்ணந்தீர்த்தவள் தனையழைக்கிறேன்

மாகாளி விடுதலை

பெண்ணேகேளுன்றன் பிள்ளைரண்டு தன்னுயிரைக்
கள்ளக் கவுசலமாய்க் கரிகாலச் சோழனவன்
கொன்னதினாற் காளி கூண்ட மனமிடைந்து
என்னிடத்தில் வந்து இவ்வளமை யுமுரைத்துப்
பாலர் முழித்துப்பரம்பெரிய வைகுண்டரும்
சீலமுள்ள தர்மச் சீமையரசாளுகையில்
வருவேனதுமட்டும் வடவாமுகமதிலே
குருவே துணையெனவே குவிந்திருப்பேன் என்றிருந்தாள்
இப்போதவட்கு இங்குவரஞாயமுண்டு
நற்போடு வொத்த நல்லபரகாளியைத்தான்
அழைக்கிறேனென்று ஆதி நினைக்கலுற்றார்
பிழைக்கிறேனென்று பெரியகுலமாகாளி
உடன்வந்து நாரணரை உவந்து பதங்குவித்துத்
திடன்வந்து நின்று சிவனை யடிதொழுது
பாலரெல்லாமுன்றன் பாதமது சேர்ந்தாரென்று
மாலவரேயென்றன் மனது மகிழ்ந்ததையா
நாரணருமெச்சி நன்றாயகமகிழ்ந்து
காரணமதாகக் களிகூர்ந்தினிதாக
வைகுண்ட நாதனுக்கும் வாழ்மடந்தை மாதருக்கும்
கைகண்ட நல்ல கலியாண முமுகித்து
மணிவைகுண்டருக்கு மாமகுடமுஞ்சூட்டி
அணியாபரணம் அநேகமெடுத்தணிந்து
தங்கக் குல்லாவும் தளிநிறச்சட்டையிட்டுப்
பெண்கள் குரவையிடப் பொன்மாலையுஞ்சூடிப்

பன்னீர் பரிமளமும் பவளநிறப்பொட்டுமிட்டு
 நன்னீர்களாடி நாரணக்கண்மணிக்கு
 ஆலத்தி வன்னி ஆகாயத்தீ வெட்டியுடன்
 கோல மடவார்கள் குக்குளித்து நீராடிப்
 பட்டுப் பணிகள் பரிமளங்க ளும்புரிந்து
 கட்டு முறையாய்க் கன்னியர்கள் தாமொயிலாய்
 தேவர்களு மூவர்களும் திசைவென்ற மன்னர்களும்
 மூவர்களும் நல்ல முழித்தபல செந்துகளும்
 நான்முகனும் வேத நல்ல மறையோரும்
 வானுகமும் மண்ணகமும் மன்னகமுமொன்றெனவே
 எல்லோரும் நன்றாய் ஏக மகிழ்ச்சையுடன்
 நல்லோர்களெல்லாம் நாரணனார் பொற்பதிக்குள்
 தெருப்பவிசு வந்து சிங்கார பொற்பதிக்குள்
 மருப்புசுமுஞ்சிங்காசனத்தில் மகிழ்ந்திருக்கபோவோமென
 பெரியவைகுண்டரையும் கோவேங்கிரிபோல்
 அருவைரரதமீதேற்றி தேவாதியெல்லாம்
 சிவசிவா போற்றியெனச் சீவசெந்தெல்லாம்
 திருப்பாட்டுக் கூறிவரத் தெய்வ மடவார்கள்
 திருக்குரவை பாடிவர மெய்வதிந்த சான்றோர்
 கட்டியங்கள் கூறிக் கனகப்பொடியுந்தூவிக்
 கெட்டிகெட்டி யென்றுக் கீர்த்தனங்கள் பாடிவர
 வாரி சங்கூத வாயு மலர்தூவ
 நாரி வருணன் நல்லந்தி மலர்த்தூவ
 இந்தக் கொலுவாய் எழுந்துரதமீதேறி
 சிந்தர் மகிழ்ச் சிவமுந்திருமாலும்
 கூட ரதமீதில் கூண்டங்கினிதிருந்து
 லாடர் மகிழ நல்ல தெருப்பவிசு
 நேராக வந்து நெடியோன் பதிதனிலே
 சீராய்ப்பதிமுடுகச் செகலதுவே தானீங்கி
 அமைத்தலைகொண்டிருந்த அழகுபதி கோபுரமும்
 சமைத்து இருந்த தங்கமணி மண்டபமும்
 மண்டபமும் மேடைகளும் மணிவீதி பொற்றெருவும்
 குண்டரைக் கண்டந்தக் கொடிமரங்களுந்தோன்ற
 வாரியது நீங்கி வைத்தலக்கில் போயிடவே
 சாதிவை குண்டர் சாபம் நிறைவேற்றித்
 தானாய்நினைத்ததெல்லாம் தன்னந்தன்னால்
 யாம முறையாய் அங்கங்கேகுதித்திடுமாம்
 என்னென்ன யாமம் ஏலமேயிட்டதெல்லாம்
 பொன்னம் பதிதான் புரந்தாள வந்ததினால்

நிறைவேறி நானும் நிச்சித்த மெய்வரம்போல்
குறைபடிகள் வராமல் குணமாக வாழுமென்றார்

பட்டாபிஷேகம்- வைந்தர் தர்மபதியாளுதல்

இப்படியே யாமம் எல்லாம் நிறைவேற்றி
முப்பத்திரண்டறத்தால் முகித்தசிங்காசனத்தில்
செப்பொத்த மாணாக்கர் சேவிக்க இருபுறமும்
ஒப்பற்ற பொற்பதிக்குள் உயர்ந்தசிங்காசனத்தில்
மறுமன்னரெதிரி வையகத்தி லில்லாமல்
விறுமஞ்ஞரான வெற்றிவை குண்டருமே
சிங்காசனமிருந்து தெய்வச்செங்கோல்நடத்தி
பொங்காரமான புவிதர்மராச்சியத்தில்
ஆளுவாரென்ற ஆகம நூற்படியே
ஏழுபெண் மக்கள் இனமொன்றாய்த் தான்கூடி
வாழவே ணுமெனவே வாய்த்தசிங்காசனத்தில்
ஆளவைகுண்டர் அவரிருந்தார் பொன்மாதே

ஆதியாம் வைந்த ராசர் அருள்செங்கோலேந்தித்தர்ம
சோதியினொளிபோல் ரத்தினந்துலங்கியமுடியுஞ் சூடி
நீதிபோல் தர்ம ஞாய நெறிபுரிந்தரசே யாள
சாதியாமுயர்ந்த சான்றோர் தம்மை வருத்திச்சொல்வார்

மக்களே நீங்களெல்லாம் வாழ்பொன்னம்பதியிற்சென்று
முக்கிய மான தர்மயுகநிலமதிலே தன்னால்
கக்கிய பொன்கள் சொர்ணம் கைமனங் குளிர அன்னம்
பொக்கிஷம் நிறைய வைத்துப்புகழ்வுண்டினிதாய் வாழ்வீர்

வாழ்வீர் தாழ்வில்லாமல் மக்களுங் கிளைகள்கொஞ்சி
நாளுமே மகிழ்ச்சை கூர்ந்து நலமுடன் வாழும் போது
நீளுமே யெனது செங்கோல் நீதியும் நெறிபோல் வந்து
ஆளுமே யுங்கள் தம்மைஅன்புடனலையா வண்ணம்

உன்னிலும் பெரியோனாக ஒருவனுள்ளுயர்த்திகண்டால்
தன்னிலும் பெரியோனாகத் தழைத்தினிதிருந்துவாழ்வீர்
என்னிலும்பெரியோனீங்கள் யானுங்கள்தனிலு மேலோன்
பொன்னில லூற்று வீசும் பொன்பதி யுகத்து வாழ்வே

ஆணுடன் பெண்ணும் பெற்று அதிகமாய்ச்செல்வமாகித்
தாணுட நினைவு முற்றுத் தர்மமும் நெறியுங் கற்று
வேணுநீள் காலமெல்லாம் துணையோடுநலமாய் வாழ்ந்து
பூணுதல் கமல நாதன் பொற்பதம் பெற்று வாழ்வீர்

மனுக்களவர்க்கு வாய்த்தசட்ட மீதருள
 தனுக்கள் பெரிய சந்தமிருகங்களுக்கு
 ஒன்றாகக்கூடி ஒக்கவொருஇனம்போல்
 நன்றாகவோர்தலத்தில் நன்னீர் குடித்துமிக
 வாழ்ந்திருங்கோ வென்று வைந்தர்மிகச்சட்டமிட்டார்
 மெச்சிக்குழைந்து மேவியொருஇனம்போல்
 பட்சி பறவைகட்கும் பாங்காகச்சட்டமிட்டு
 ஊர்வனங்களுக்கும் ஒருப்போலே சட்டமிட்டு
 பாருகத்தில் நீங்கள் பசுமையாய் வாழுமென்றார்
 தேவ தெய்வார்க்கும் தேவ ஸ்திரிமார்க்கும்
 மூவர் முனிவருக்கும் முக்கோடித் தேவருக்கும்
 எல்லோர்க்கும் நன்றாய் இயல்பாகச்சட்டமிட்டு
 வல்லோர்களான வைகுண்ட மாமணியும்
 செங்கோலுமேந்தி சிங்காசன மிருந்து
 மங்காத தேவரம்பை மாதரிருபுறமும்
 சிங்கார மாகத் தேன்போல் மரைவீச
 சான்றோர்க ளேவல் தமதுள் பணிமாறக்
 கட்டியங்கள் கூறி கவரி மிகவீசக்
 கெட்டியாய்ச் சான்றோர் கிருபையுடன்மகிழ்ந்து
 பாவித்து நித்தம் பரமவைகுண்டரையும்
 சேவித்துப்போற்றி தினமேவல் செய்திடவே
 கன்னியர்களோடும் காதலாய்த் தானீன்ற
 மன்னதியச்சான்றோர் மக்கள் மனைவியோடும்
 ஆதி வைகுண்ட ஆனந்த நாரணரும்
 நீதியாய்த் தர்மம் நேரோர் மணிதூக்கிச்
 சிங்காசனத்தில் சிவசூர்ய குடைக்குள்
 கங்காதரனார் கற்பினையையுள்ளிருத்தி
 ஆண்ட பரனும் ஆதி முறைப்படியே
 சான்றோர்கள் போற்ற தர்மபதி யாண்டிருந்தார்

ஆண்டிருந் தரசு செய்ய அணிவரை போலே நீதம்
 பூண்டிருந் தினிது வாழ பூதல மனுவோர் வாழ
 கூண்டிருந் தருளாய்ச் குணமுடன் மகிழ்ச்சை கூர்ந்து
 வேண்டிருஞ் செல்வமோங்கவேற்றுமையில்லா வாழ்ந்தார்

தருமமாய்ப் புவியி லுள்ள சனங்களும் பலது செந்தும்
 பொறுமையாய்வாழும்போது புரந்தரவானோர் விண்ணோர்
 நன்மையா யவருங் கூடநாடொன்றாய் மேவி வாழ
 வன்மமே யில்லா வண்ணம் வைந்தரும் புவியையாண்டார்

ஆண்டனர் புவிதிரி மூன்றினு மோரினம்
கூண்டநற் குலமெனக்குலாவி வைந்தரும்
தாண்டிய வோர்குடைத் தாங்கு குவலயம்
மூன்றினுமோர்மொழிஉவந்து வாழ்ந்தனர்

பருதியு மதியெனப்பவந்து சேவனர்
கருதியு முகமனும் கமழ்ந்து கைமலர்
அருதியு மலர்மகள்அணிந்து பூவினர்
கருதியு முறைவழிதூக்கி வாழ்ந்தனர்

பொன்முக வருளது பொதுமி யாவியே
அன்முக மதிலும்அமர்ந்து புகுந்திரு
இன்முக மதிலுமிருந்து லாவியே
பொன்முக வைந்தர்புயத்தில் வாழ்ந்தனர்

முதமுக வானவர் மூன்றென வொன்றினர்
சதயித காலெனச் சமைந்து வாழ்ந்தனர்
உதவென மனமும் உவந்துலாவியே
நிதம்நினை வளர்வறாநிரந்து வாழ்ந்தனர்

சீரணி உமையாள் பங்கர் சிவமகிழ்ந் தினிது வாழ
நாரணர் திருவும் வாழ நான்முக வேதன் வாழ
வாரண வான லோக மாதவ ரெல்லாம் வாழ
காரணக் கன்னி யானக்கமலப்பூ மாதும் வாழ

பூமாது வான்பகவதியும் வாழ
பொன்மாது சரசுபதி புரிந்து வாழ
நாமாதுவானபூமடந்தைவாழ
நாகரிகத்தேவியர்கள் நலமாய் வாழ
போர்மாது வானமாகாளி வாழ
பொன்னுலகத் தர்மபதி பொருந்தி வாழ
சீர்மாது கொண்டபுகழ்ச்சான்றோர் வாழ
சிவவைந்தராசருமே சிறந்து வாழ

மகாலட்சுமிமகிழ்ச்சி

மாதுதிரு லட்சுமியாள் மகிழ்ந்து போற்றி
மாயனுட முகம்நோக்கி மாது தானும்
தீதகலும் நாயகமே சிறந்த மாலை
தேசமதிலுமக்கெதிரித் தோன்றிற்றென்று
நீதமுடன் தோன்றியங்கே யுகங்கள் தோறும்

நிந்தனைகள் படுவதெனக்கு அறியச்சொல்வீர்
ஈதுரைக்க மாயவட்கு மாயன் தானும்
இத்தனையுமெடுத்துரைக்க இசைவாள் பின்னும்

பின்னுமந்த நாதனுட அடியைப் போற்றி
பொன்மானே யென்னுடைய தேனே கண்ணே
இன்றுவரைக் குறோணியுயிர் தன்னை நீரும்
எழுபிறவி செய்தவனை யிசைந்து பார்த்தும்
நன்னியெள்ளப் போலினிவு காணா வண்ணம்
ஞாயநடுக் கேட்டவனைத் தன்னால் கொன்னீர்
பின்னுமுமக் கெதிரியின்ன முண்டோ சொல்லும்
பெரியகுரு வெனப்பணிந்து போற்றி னாளே

போற்றுமட மயிலான சீதைப் பெண்ணின்
பொன்முகம்பார்த்தருள் புரிந்துபுகல்வாராயன்
சாற்றுமெனக் கெதிரிவந்த வாறே தென்று
தானுரைத்தாய் நீயறியத் தண்மை யாகக்
கீர்த்தியுட னானுரைத்தேன் காண்ட மதாகக்
கிளிமொழியே யினியெனக்குக் கீழுமேலும்
வேற்றுமொரு எதிரியுண்டோவென்று கேட்ட
மெல்லியிள மயிலனைய மாதே கேண்மோ

மாதேநீ கேளு ஈரேழு பூமி
மண்ணிலுவராழிவளர் வரைகுழிதுள்
சீதேநீ வரையெனதுள் அறியா மாயச்
செகவீர் சாலமது அனேக முண்டு
பூதேயென வெகுண்டுவரம் உகங்கள் தோறும்
பிறக்கவே நான்கேட்கப் புரிந்தாரீசர்
வாதேயென் பகைஞ்ஞர்வழிக் குலங்கள் மாய்த்து
மறுமன்னரெதிரியில்லா வண்ணம் வாழ்வோம்

இனிமேலு மெனக்கெதிரியில்லை மானே
எமதுமக்க ளொடுங்கூடியிருந்து வாழ்வோம்
மனுவோரு முனிவோரும் வான லோக
மாலோரு மென்வாக்கு வழியே வாழ்வார்
இனிமேலும் பயமேதோ எமக்கு மாதே
இலங்குபதி மீதினுனை இடமே வைத்து
பனிமாறு காலம்வரை அரசே யாள்வோம்
பதறமனம் வேண்டாமெனப் பகர்ந்தார் மாயன்

மாயனுரை மனமதிலே மாது கேட்டு
மகிழ்ந்துமுக மலர்ந்துவாய் புதைத்துச்சொல்வாள்
தீயனென்னு மாகொடிய அரக்கர் சேர்க்கைத்
திரையறுக்க நீர்துணிந்து சென்ற நாளே
ஞாயநெறி காணாத அடிமை போல
நடுங்கிமன திடைந்து வெகு நாளே தேடி
ஆயருமை நாயடியாள் இன்று கண்டேன்
அகமகிழ்ந்தே னெனதுதுயர் இழந்திட் டேனே

இகழ்ந்திட்டேனென்றமடமயிலே மானே
என்றாதி யிருகையால் மாதை யாவிப்
புகழ்ந்திட்ட மானமணிமேடை புக்கிப்
பூவையரை யிடமிருத்திப்புகழ்ந்து வாழ
மகிழ்ந்திட்ட மானமுறை நீதி வாழ
மறைவாழ இறையவரும்மகிழ்ந்து வாழ
உகந்திட்ட மானமுறை நூல்போல் வாழ
உம்பர்சிவ மாதுலக மனுவோர் வாழ

மாதவட்குத் தானுரைத்தக் காண்டந் தன்னை
வையகத்து மனுவோர்கள் அறியமாயன்
தாதணியுந் தாமரையூர்ப் பதியில் மேவித்
தழைத்திருக்கும் சான்றோரில் தர்ம வாளன்
நாதனருள் மறவாத இராம கிருஷ்ண
நாடனக மகிழ்ந்து பெறநலமாய் வந்த
சீடனரி கோபாலன் மனதுள்ளோதிச்
செப்பெனவே நாதனுரை தொகுத்த வாறே

வாறான கதைவகுத்த நாதன் வாழ
வகுத்தெழுதிப்படித்தகுல மனுவோர் வாழ
வீறான தெய்வசத்தி மடவார் வாழ
வீரமுக லட்சுமி ம் விரைந்து வாழ
நாராயணரருளால் படித்தோர் கேட்டோர்
நல்லவுரை மிகத்தெளிந்து நவின்றோர் கற்றோர்
ஆறானும் பெற்றவர்க ளகமே கூர்ந்து
அன்றுழி காலமிருந்து ஆள்வார் திண்ணம்

திண்ணமிந்த அகிலத்திரட்டு அம்மானைதனை
திடமுடனே மனவிருப்பமாகக் கேட்டோர்
எண்ணமுந்த வினைதீர்ந்து ஞான மான
இறையவரின் பாதாரத்தியல்பும் பெற்று

வண்ணமிந்தத் தர்மபதி வாழ்வும் பெற்று
மக்களுடன் கிளைபெருகி மகிழ்ச்சையாக
நிண்ணமிந்தப் பார்மீதில் சாகா வண்ணம்
நீடுழி காலமிருந்து ஆள்வார் திண்ணம்

காப்பு

ஏரணியும் மாயோன் இவ்வுலகில் தவசுபண்ணி
காரணம்போல் செய்ததை கட்டுரைக்க பூரணமாய்
ஆராய்ந்து பாட அடியேன்சொல் தமிழ்க்குதவி
நாராயணர் பாதம் நாவினில்

பாண்டவர் தமக்காய்த்தோன்றி பகைதனை முடித்து மாயோன்
வீன்றிய கலியன் வந்தவிசுளத்தால் கயிலையேகி
சான்றவர் தமக்காயிந்தத்தரணியில் வந்த ஞாயம்
ஆண்டவர் அருளிச்செய்யஅம்மானை எழுதலுற்றேன்

சிவமே சிவமே சிவமணியே
தெய்வ முதலே சிதம்பரமே
தவமேதவமே தவக்கொழுந்தே
தாண்டவசங்காராதமியேன் எங்களுட
பவமே பவமே பலநாளுஞ்செய்தபவமறுத்துந்தன்
அகமேவைத்தெங்களை ஆட்கொள்வாய்
சிவசிவசிவசிவ அரகரா அரகரா

அலையிலே துயில் ஆதிவராகவா
ஆயிரத்தெட்டாண்டினில் ஓர்பிள்ளை
சிலையிலே பொன்மகரவயிற்றினுள்
விஞ்சைப்பெற்றுத் திருச்சம்பதியதில்
அலையிலே மகரப்பாலை உமிழ்ந்துபின்
உற்றதெச்சணமீதில் இருந்துதான்
உலகில்சோதனைபார்த்தவர்
வைந்தரின் உவமைசொல்ல உகதர்மமாகுமே

திருமொழி சீதையாட்குச் சிவதலம் புகழ் எங்கும்
ஒருபிள்ளை உருவாய்த்தோன்றி உகபரசோதனைபார்த்து
திருமுடி சூடித் தர்மச் சீமையில் செங்கோலேந்தி
ஒருமொழியதற்குள்ஆண்ட உவமையை உரைக்கலுற்றார்

---- ஏகம் ஒரு பரம் ----